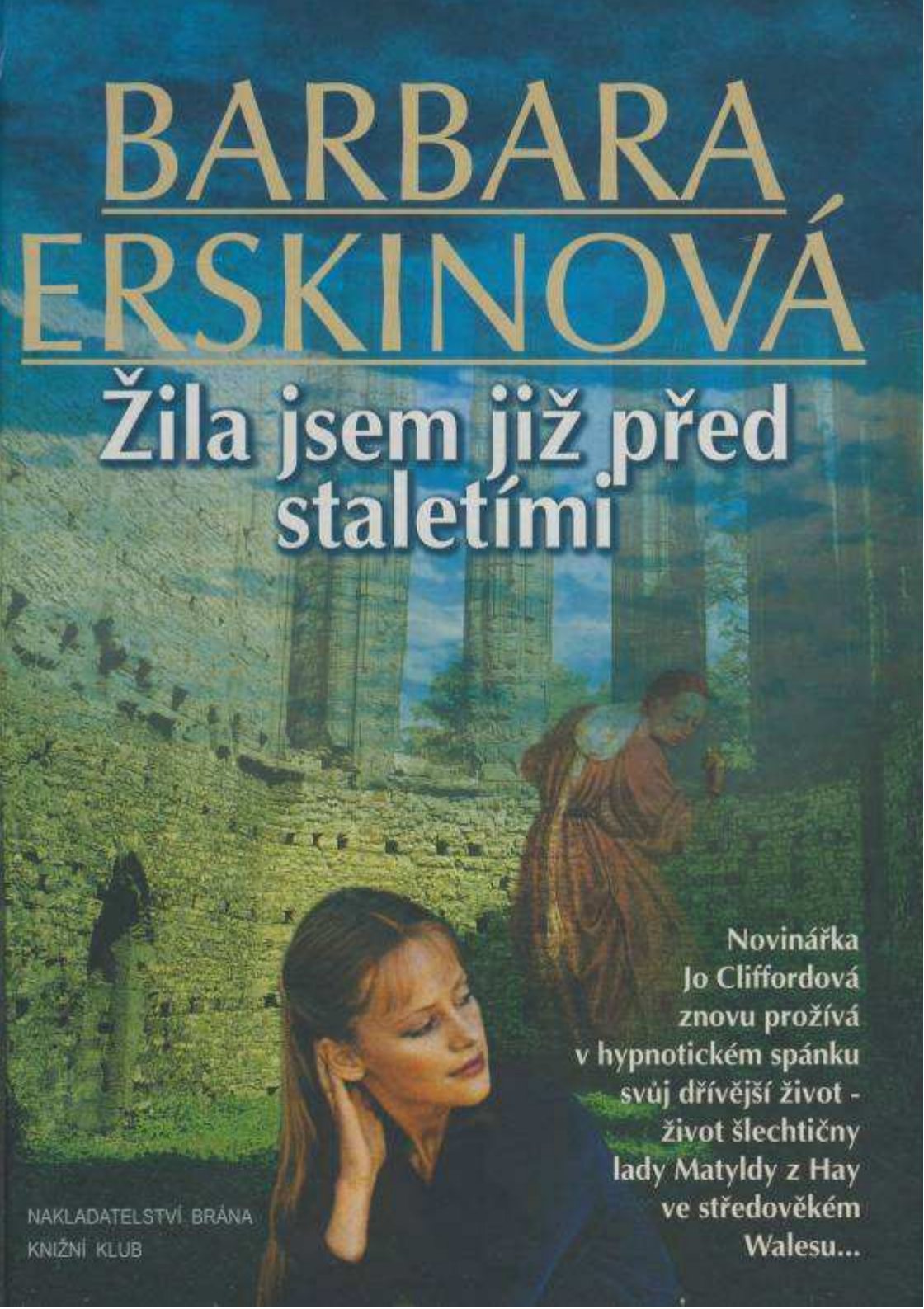
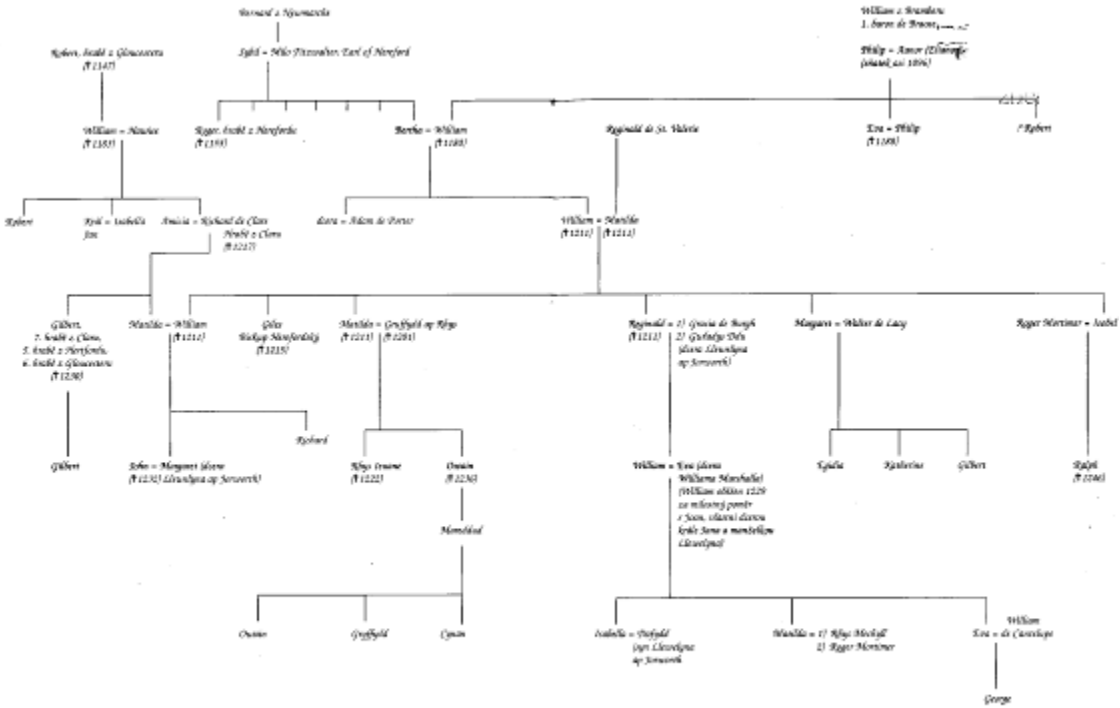
BARBARA ERSKINOVÁ

Žila jsem již před staletími

Novinářka Jo Cliffordová znovu prožívá v hypnotickém spánku svůj dřívější život - život šlechtičny lady Matyldy z Hay ve středověkém Walesu...

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA
KNIŽNÍ KLUB

Rod de Braosů
a někteří jejich
potomci a příbuzní

BARBARA
ERSKINOVÁ

Žila jsem již před staletími

Novinářka Jo Cliffordová znovu prožívá v hypnotickém spánku svůj dřívější život – život šlechtičny lady Matyldy z Hay ve středověkém Walesu…

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA
KNIŽNÍ KLUB

Originální vydání
Lady of Hay

Přeložili
Gita a Dušan Zbavitelovi

Copyright © by Barbara Erskine 1986
Translation © Gita a Dušan Zbavitelovi, 1996

ISBN 80-7243-140-4 (Nakladatelství BRÁNA)
ISBN 80-242-0731-1 (Euromedia Group k. s. – Knižní klub. Praha)

PODĚKOVÁNÍ

Ráda bych poděkovala všem, kdo mi s tak nezměrným úsilím pomáhali shánět podklady pro tuto knihu; zvláště profesorce Ann Matonisové za překlady do středověké a moderní welštiny (jsou-li v transkripci nějaké chyby, nesu za ně vinu já). Rovněž bych ráda vyjádřila své díky dr. Brianu Taylorovi, dr. Michaelu Siddonsovi a dr. Brianu Blandfordovi za rady z oblasti lékařství, heraldiky a hudby; dále svému otci, který najezdil tolik mil, aby ověřil různá místa ve welšských horách; a Carole Blakeové za pomoc a povzbuzení. Nakonec musím zvlášť uvést Jean Walterovou, bez jejíhož pečlivého přepisu bych tuto knihu možná nikdy nebyla dopsala.

Barbara Erskinová
Llanigon a Great Tey, 1985

PROLOG

Edinburgh 1970

Sněžilo. Sam Franklyn nečinně hleděl špinavým oknem na oblohu a přemýšlel, zda olověně zbarvené mraky budou dost husté na to, aby si o víkendu zalyžoval.

„Buďte tak laskav, doktore Franklyne, a zapněte magnetofon," přerušil jeho myšlenky tichý hlas profesora Cohena. Sam se otočil a pohlédl na mladou ženu, která klidně spočívala na gauči, a zapnul magnetofon. Byla to přitažlivá dívka, štíhlá a tmavovlasá, se živými šedozelenými očima, které měla nyní pod zahnutými řasami přivřené. V duchu se usmál. Až sezení skončí, hodlal jí navrhnout, že ji sveze do města.

V psychologické laboratoři bylo chladno. Když vzal do ruky poznámkový blok a nalistoval čistou stránku, naklonil se, sáhl na směšně obrovské béžové topné těleso a ušklíbl se. Bylo sotva vlažné.

Cohenova pracovna byla malá a přecpaná. Jediným nábytkem tu byl veliký psací stůl obložený knihami a papíry, asi půl tuctu židlí shluknutých k sobě, aby se při konzultacích do místnosti vešli studenti, pokud nějací vůbec přišli, a gauč přikrytý barevným kostkovaným plédem, kde lehávala většina jeho dobrovolníků, které hypnotizoval. „Jako by se báli, že upadnou," řekl jednou Samovi, když si na gauč jako na obětní oltář nervózně lehala jedna žena. Zdi místnosti byly vymalovány studenou světlemodrou barvou, která studovnu nikterak neoteplovala. Když si někdo v pracovně Michaela Cohena dokázal udělat pohodlí, říkával si Sam sarkasticky, byl už napůl v hypnotickém stavu. Radiátor vedle něj vydal jeskynní zabručení, ale teplo z něho nevyšlo o nic větší než dosud.

Profesor Cohen se posadil na kraj gauče a uchopil děvče za ruku. U jeho předchozích dvou obětí ho to ani nenapadlo, všiml si Sam a zase se ušklíbl.

Vzal pero a začal psát:

Hypnotická regrese: zkoušky klinické terapie
Subjekt: Joanna Cliffordová, studující 2. ročníku dějin umění

(Angličanka)
Věk: 19
Přístup:

Zahryzl se do pera a znovu na ni pohlédl. Potom napsal do příslušného řádku „nadšený, ale otevřený“.

Historická způsobilost:

Opět zaváhal. Krčila rameny, když jí kladli běžné otázky, jimiž měli zjistit, zda má nějaké základní předpoklady k tomu, aby si vymýšlela.

„Průměrné, řekla bych,“ odpovídala tehdy s úsměvem. „Mám o historii nulové znalosti. Starý Disraeli a jemu podobní mě nudili. A jiného nic moc nevím. Zajímá mě přítomnost, ne minulost.“

Hleděl na její svetr a džíny, které jí těsně obepínaly postavu, a napsal si totéž co už tolikrát předtím: *pravděpodobně průměrná.*

Profesor Cohen byl již s předběžnými testy hotov. Obrátil se k Samovi. „Tohle děvče je dobrý subjekt. Už teď je v hlubokém transu. Teď ji začnu vracet do minulosti.“

Sam se otočil k oknu. Když s touto sérií zkoušek začali, vždycky na tuto chvíli netrpělivě čekal; celý zvědavý, co se asi dozví. Některé subjekty neřekly nic, neměly žádné vzpomínky ani nic neodhalily, zatímco z některých se vyklubaly barvité povahy, které jej upoutaly a překvapily. Ale teď už mnoho dní pracovali s běžnými a nevýraznými osobnostmi, které na všechny otázky odpovídaly jen monotónně a jednoslabičně a neposunuly jejich výzkum ani o kousek kupředu. Jediné, v čem se od nich lišila tato dívka, byl zatím její zjev; tím se ovšem řadila do speciální kategorie.

Sněžení zhoustlo. Vločky poletovaly sem a tam, že téměř nebylo vidět budovy na druhé straně ulice, a tlumily zvuk pneumatik automobilů směřujících na sever k městu. Ani se neobtěžoval naslouchat dívčiným slovům. Její měkká angličtina zněla v hypnotickém stavu unaveně a zastřeně a on bude tak jako tak muset několikrát vracet magnetofonový pásek, až jej bude Cohen přepisovat, a domýšlet si, odkud pocházejí dívčiny poznámky, pokud nějaké vůbec vyřkne.

„Tak, Joanno," zvýšil profesor trochu hlas, když si přesedl na vysokou stoličku, aby si udělal větší pohodlí. „Teď se, prosím vás, opět vrátíme zpátky před temnotu a sny až do doby, kdy jste byla na světě už dříve." Už ho to taky nudí, pomyslel si Sam sarkasticky, když zahlédl, jak se jeho nadřízený podíval na hodinky.

Dívka náhle rozhodila ruce, zachytila za hromadu knih, které ležely na stole vedle gauče, a smetla je na zem. Sam vyskočil, ale ona ho zjevně nevnímala. Vytřeštila oči, zahleděla se přímo před sebe a vztyčila se na lokty.

Cohen zpozorněl. Rychle sklouzl ze stoličky, a když se dívka postavila, rychle jí stoličku odstrčil z cesty.

Sam se vzpamatoval z údivu a rychle si zapsal: *Subjekt somnambulní, opustil gauč. Oči otevřené, zornice rozšířené. Obličej bledý a napjatý.*

„Joanno," promluvil Cohen tiše. „Nechtěla byste si raději zase sednout, děvenko, a říct nám, jak se jmenujete a kde jste?"

Prudce se obrátila, ale ne k němu. Upřela oči na jakýsi bod uprostřed místnosti. Otevřela ústa, jako by chtěla něco říct, a oni spatřili, jak si olízla rty. Potom se zachvěla, stáhla se do sebe a uchopila svetr u krku.

„Williame?" zašeptala nakonec. Její hlas zněl chraptivě a sotva slyšitelně. Pokročila dopředu, s očima stále upřenýma do stejného místa. Sam cítil, jak mu na zátylku naskočila husí kůže, když se přistihl, že napůl čeká, že se tam někdo či něco objeví.

Zapomněl na blok a se zatajeným dechem čekal, až děvče znovu promluví, ale ona mlčela a lehce se pohupovala. Z tváře jí vyprchala všechna barva a začala se rozhlížet po místnosti. Znepokojilo jej, když spatřil, že se jípo tváři začaly řinout veliké slzy.

„Řekněte nám, kde jste a proč pláčete." Samovi připadalo, že tichý a naléhavý hlas profesora Cohena je nesmírným vpádem do jejího zármutku, ale k jeho překvapení se dívka otočila a pohlédla přímo na něj. Její tvář najednou vypadala vyčerpaně a staře. „Williame," opakovala a pak ze sebe vydala dlouhý a zoufalý výkřik, při němž se Sam celý zachvěl a roztřásl. *„Williame!"* Zvedla pomalu ruce a pohlédla na ně. Sam odtrhl oči od její tváře a podíval se na ně také.

Když je spatřil, zaslechl heknutí a s hrůzou si uvědomil, že ten zvuk vydalo jeho vlastní hrdlo.

Ruce jí totiž začaly krvácet.

V rozrušení odstoupil od okna a vztáhl k ní paže, ale ostrý Cohenův hlas ho zastavil.

„Nedotýkejte se jí. Nedělejte nic. To je neuvěřitelné. *Neuvěřitelné,*“ sípal starší muž. „To je autosugesce, stigmata náboženských fanatiků. Nikdy v životě jsem to neviděl. Neuvěřitelné!“

Sam od ní stál vzdálen jen několik desítek centimetrů, když se dívka opět pohnula a objala se pažemi, jako by chtěla zmírnit svou bolest. Potom se nekontrolovatelně roztřásla a padla na kolena. „Williame, neopouštěj mě! Ach Bože, zachraň mé dítě,“ šeptala zlomeným hlasem. „Ať někdo přijde. Prosím… přineste nám… přineste mu… něco k jídlu. Prosím… je mi taková zima… taková zima…“ Hlas přešel do vzlyku a ona pomalu klesla na podlahu. „Ach Bože… smiluj se… nade mnou.“ Její prsty křečovitě uchopily slaměnou rohož, která pokrývala zem, a Sam v hrůze zíral, jak jí z rukou na slámu tryská krev, vpíjí se do ní a zasychá, zatímco dívka leží na zemi a křečovitě vzlyká.

„Joanno! Joanno!“ Cohen neohrabaně poklekl vedle ní, porušuje tak své vlastní instrukce, a položil jí ruku na rameno. „Joanno, děvenko, chci, abyste mě teď poslouchala.“ Měl ve tváři soucitný výraz, když se jí dotkl, odhrnul jí z obličeje pramen hustých černých vlasů a jemně ji pohladil po tváři. „Chci, abyste přestala plakat, slyšíte mě? Přestaňte plakat a posaďte se, buďte hodná holčička!“ Jeho hlas byl klidný a profesionálně sebejistý, ale jak na ni oba hleděli, Cohen měl v očích stále větší obavu. Její vzlyky pomalu slábly, až zůstala tiše ležet. Drsný chrapot jí v hrdle ustal. Cohen se k ní naklonil blíž, s rukou stále na jejím rameni. „Joanno.“ Jemně s ní zatřásl. „Joanno, slyšíte mě? Chci, abyste se probudila. Až napočítám do tří. Jste připravená? Jedna… dvě… tři…“

Hlava na jeho ruce se skutálela na rohož. Oči měla otevřené, ale nemrkala, jen zornice byly rozšířené. „Joanno, slyšíte mě? Jedna, dvě, tři.“ Když dopočítal, vzal ji Cohen za ramena a napůl ji zvedl ze země. „Joanno, pro lásku Boží, slyšíte mě?“

Panika v jeho hlase pobídla Sama k činnosti. Rychle poklekl vedle Cohena a prsty nahmatal tep na dívčině šíji.

„Prokrista! Nic necítím!“

„Joanno!“ Cohen s ní teď už třásl. Jeho tvář byla popelavá. „Joanno! Děvče zlaté, musíte se probudit!“ Se zjevnou námahou se ovládl. „Poslouchejte mě. Teď začnete zase dýchat, pomalu a klidně. Slyšíte? Dýcháte, pomalu. Jste s Williamem a oba jste najedení. Jste šťastná. Je vám teplo. Jste naživu, Joanno! *Jste naživu!“*

Sam pocítil, jak se mu hrdlo v panice sevřelo. Dívčino zápěstí, které mu bezvládně leželo mezi prsty, začalo chladnout. Do tváře jí vstoupila smrtelná bledost a rty jí začaly šednout.

„Zavolám sanitku.“ Cohenův hlas ztratil rozhodnost. Když se Cohen opět postavil, jeho hlas zněl staře.

„Na to není dost času.“ Sam odstrčil profesora stranou. „Klekněte si jí tady vedle hlavy a dejte jí dýchání z úst do úst. Rychle! Dělejte, co říkám!“ Sklonil se nad dívku a přiložil jí ucho k hrudi. Potom si položil jednu ruku na druhou, a zatímco metodicky počítal, začal provádět masáž srdce. Cohen se na okamžik ani nepohnul. Potom se sklonil k dívčiným ústům. Právě když se jeho rty dotkly jejích, vydala Joanna mučivý a hekavý vzdech. Sam se napřímil a prsty jí znovu nahmatal tep. Oči upíral na její tvář. Víčka se jí zachvěla. „Zase na ni mluvte,“ řekl tlumeně naléhavým hlasem, aniž z ní spouštěl oči. Do tváře se jí začala vracet barva. Měl už opět ruce na jejím hrudníku a cítil, jak se do ní pomalu vrací život. Ještě jeden nádech, pak další; bolestně lapala po dechu. Sam jí jemně třel ledovou ruku a cítil na jejích prstech a dlaních ztuhlou a zaschlou krev. Prohlédl jí rány. Řezy a škrábance byly skutečné; rány měla všude kolem nehtů a na polštářcích prstů, na dlaních puchýře a řezné rány a na jednom kotníku prstu velký šrám.

Cohen, který se usilovně snažil, aby jeho hlas zněl klidně, se začal pokoušet probrat ji z transu. „To je skvělé, Joanno, takhle jste hodná holčička. Teď se cítíte uvolněně, je vám teplo a jste šťastná. Jakmile budete mít pocit, že jste zase silná, chci, abyste otevřela oči a podívala se na mě… To je ono… hodné děvčátko.“

Sam se díval, jak dívka otvírá oči. Zdálo se, že nevnímá ani místnost kolem sebe, ani nervózní muže, kteří u ní klečí na podlaze.

Upírala pohled kamsi doprostřed studovny, s výrazem klidným a prázdným. Cohen se s úlevou usmál. „To je ono. Cítíte se teď na to, abyste vstala?“

Vzal ji jemně za ramena a zvedl ji. „Pomohu vám vstát, abyste se mohla zase posadit na gauč.“ Pohlédl na Sama a ten přikývl. Oba jí opatrně pomohli na nohy a vedli ji přes místnost; a když si poslušně lehla, Cohen ji přikryl dekou. Když si položila hlavu na polštář, měla obličej stále napjatý a bledý. Schoulila se, jako by se před něčím chtěla bránit, ale dýchala už zase normálně.

Cohen si nohou přitáhl stoličku, usadil se na ni, naklonil se a vzal ji za ruku. „A teď, Joanno, chci, abyste mě dobře poslouchala. Za okamžik vás probudím, a až to udělám, vy si nebudete pamatovat nic z toho, co se vám tady dnes přihodilo, rozumíte? Nic, dokud se vás znovu nezeptáme, jestli se zase nechcete vrátit do minulosti. Potom nás necháte, abychom vás opět zhypnotizovali. A až budete v transu, znovu prožijete všechny události, které vedly k tomu strašlivému okamžiku, kdy jste zemřela. Rozumíte mi, Joanno?“

„To přece nemůžete.“ Sam na něj zíral s hrůzou v očích. „Proboha! Vždyť té dívce dáváte do mozku časovanou bombu!“

Cohen se na něj ohlédl. „Musíme se dozvědět, kým je a co se jí stalo. Musíme se pokusit to zdokumentovat. Vždyť neznáme ani přibližné datum…“

„Copak na tom záleží?“ Sam se snažil mluvit klidně. „Proboha, vždyť tu málem umřela!“

Cohen se slabě usmál. „Také opravdu umřela. Na chvilinku. Je to skvělý subjekt. Mohu na ní postavit celý svůj výzkumný program. Ty ruce! Zajímalo by mě, co ta nebohá žena asi dělala, že si je tak poranila. Kdepak, doktore Franklyne! Teď toho nemohu nechat. Musím vědět, co se jí stalo, copak to nechápete? Zrovna ona může být ten případ, který je důkazem!“ Opět na ni pohlédl a nedbaje Samových protestů, položil jí ruce zlehka na tvář. „A teď se, moje milá Joanno, probudíte, až napočítám do tří. Budete odpočatá a šťastná a ani si nevzpomenete, co se tu dnes stalo.“ Podíval se na Sama. „Má už tep normální, doktore Franklyne?“ zeptal se chladně.

Sam na něj pohlédl. Pak ji vzal za ruku a přiložil jí prsty na zápěstí. „Absolutně normální, pane profesore," řekl profesionálním tónem. „Už se jí také vrací barva."

„Tak ji pošleme domů," pravil Cohen. „Nechci už riskovat žádné další trauma. Vy pojedete s ní a přesvědčíte se, že je v pořádku. Její spolubydlící dělá tady v laboratořích techničku; to přes ni jsme ji získali k testům. Poprosím ji, aby na ni také dohlédla, abychom věděli s určitostí, že nenastanou žádné druhotné komplikace, i když jsem si jist, že žádné nebudou."

Sam přešel k oknu, zadíval se ven na sníh a snažil se potlačit vztek.

„Druhotné komplikace mohou nastat docela klidně. Taková smrt docela slušně organismus fyzicky oslabí," řekl tiše a jízlivě.

Cohen tomu nevěnoval pozornost a jen potřásl hlavou. „To děvče si nebude pamatovat nic. Dáme jí pár dní na zotavenou a pak si ji sem pozvu znovu." Oči za silnými brýlemi mu svítily vzrušením. „Budeme-li lépe regulovat podmínky, přivedeme ji ke stejné osobnosti do doby předtím, než zemřela." Našpulil ústa, vyndal z kapsy kapesník a otřel si čelo. „Tak. A jdeme na to. Joanno, slyšíte mě? Jedna… dvě… tři."

Joanna nehybně ležela a omámeně hleděla z jednoho na druhého. Potom se rozechvěle usmála. „Promiňte. Hypnóza na mě asi nefungovala, co? Ve skrytu duše jsem si myslela, že to se mnou asi nepůjde." Posadila se, odhrnula přikrývku a postavila nohy na zem. Najednou se zarazila a položila si ruce na hlavu.

Sam polkl. „Vedla jste si dobře. Pro nás je každý výsledek zajímavý, víte?" Přinutil se k úsměvu a přesunul papíry na stole, aby poznámky o ní nebyly vidět. Pak jeho pohled padl na magnetofon, který se ještě stále točil, a tak jej vypnul, vytáhl šňůru ze zásuvky a svinul ji, aniž z ní spustil oči.

S námahou vstala. Byla ve tváři ještě bledá a najednou vypadala nějak bezradně. „To nedostanu ani šálek čaje jako třeba dárce krve?" Zasmála se. Její hlas zněl napjatě a chraptivě.

Cohen se usmál. „Ale samozřejmě. Myslím, že doktor Franklyn vás chce vzít na čaj do nějakého lepšího prostředí, moje milá. Pozornost podniku. To abyste se nám zase vrátila." Vstal, přešel ke dveřím

a sundal z věšáku její větrovku. „Prosíme naše dobrovolníky, aby přišli ještě na druhé sezení, když to jde, abychom si ověřili, že naše výsledky jsou konzistentní," řekl přesvědčivě.

„Aha." Vypadala, že o tom má své pochybnosti, když si oblékala bundu a vázala kolem krku šátek. Když však sáhla do kapes pro rukavice, náhle vykřikla bolestí. „Moje ruce! Co to s nimi mám? Mám na šátku krev – všude mám krev!" V hrůze zvýšila hlas.

Cohen ani nemrkl. „To je asi tou zimou. Asi jste neposlouchala a nenosila rukavice, viďte?"

„Ale…" vypadala zmateně. „Mně nebylo zima na ruce. Nosila jsem rukavice a omrzliny nikdy nemívám. Já to nechápu…"

Sam sáhl po svém kabátu. Udělalo se mu najednou zle. „To je tím, že po teplém období přišel tak hustý sníh," řekl co nejpřesvědčivěji. „Něco vám na to předepíšu, jestli chcete. Ale řekl bych, že dortík se šlehačkou a horký čaj bude pro začátek ten nejlepší lék, co myslíte?" Vzal ji v podpaží. „Pojďte. Mám vzadu ve dvoře auto."

Když za sebou zavíral dveře, věděl jistě, že se sám osobně přičiní, aby sem Joanna už nikdy nepřišla.

KAPITOLA
PRVNÍ

Londýn – současnost

„V zásadě se mi ten nápad líbí," naklonila se přes stůl Bet Gunningová a vesele se zahleděla očima za silnými hranatými brýlemi Jo do tváře.

Jo se na ni pozorně zadívala a pocítila obdiv, když si vzpomněla, jak se Bet na obědě u Wheelera chovala profesionálně.

Jejich oči se setkaly a obě ženy se na sebe vděčně usmály. Kamarádily spolu už pět let od chvíle, kdy se Bet stala vydavatelkou časopisu *Ženy v akci*. Jo byla tehdy jednou z redaktorek a učila se, jaké to je být novinářkou. Učila se rychle. Když z redakce odcházela na volnou nohu, její podpis pod články už něco znamenal.

„‚Něco etnického', ‚středověká medicína', ‚kosmické vědomí' – proboha, co je to? – ‚meditace a náboženství' – ale to budeš muset pojednat s nadhledem…" probírala Bet seznam námětů. „‚Regrese neboli návraty do minulosti: je historie stále živá?' To je reinkarnace, ne? Nedávno jsem o tom někde četla. Napsala to nějaká Američanka, a pokud si vzpomínám, bylo to velmi lehkověrné. Musím se to pokusit najít. Ty k tomu ale budeš jistě přistupovat naprosto odlišně."

Jo se usmála. „Jednou to na mě zkoušeli, když jsem ještě chodila na univerzitu. Proto mě to napadlo. Světová kapacita v oboru Michael Cohen se mě pokusil zhypnotizovat – a naprosto se mu to nepovedlo. Naskakovala mi z něj husí kůže. Je to celé nesmysl."

Bet se uchichtla. „Dobře, Jo, udělej mi nějakou osnovu. Myslela bych, že by to mohlo být asi tak v novoročním nebo jarním čísle, takže máš spoustu času. A co takhle nějaké obrázky k tomu? Máš někoho, nebo je chceš dělat u nás?"

„Chci Tima Heachama."

„To bys teda měla kliku. Ten je plně vytížený. A taky něco stojí."

„Pro mě to udělá."

Bet zvedla obočí. „Už o tom ví?"

„Brzo se to dozví."

„A co na to řekne Nick?“

Jo se na okamžik zatvářila upjatě. „Nick Franklyn se může jít vycpat, Bet.“

„Aha. To je to tak zlé?“

„Tak zlé.“

„Už se odstěhoval?“

„Už se odstěhoval. Ještě smetanu, prosím.“ Jo se usmála na číšníka, který k nim zatím přistoupil s konvicí kávy.

Bet počkala, až se opět vzdálí. „Napořád?“

„Přesně tak. Hodila jsem po něm foťák, když jsem zjistila, že spí s Judy Curzonovou.“

Bet se zasmála. „Ty jsi ale husa!“ V hlase jí zazněl obdiv.

„Byl pojištěný. Ale moje nervy nejsou. Nemám majetnické pudy, ale šaška ze mě dělat nebude. Když je po všem, je po všem. U mě doma není žádný hodinový hotel. Co říkáš tomu titulu celého seriálu?“

„*Nostalgie rozpitvaná na kousky?*“ Bet vzhlédla a naklonila hlavu trochu na stranu. „Není to špatné. Nejsem o tom ještě úplně přesvědčená, ale rozhodně to vystihuje tvůj přístup.“ Mávla na číšníka, aby jim přinesl účet. „Řekneš mi ještě něco o Nickovi?“

Jo položila hrneček a odstrčila ho. Pohlédla na svou ruku, pod stolem ji natáhla a propnula prsty, jako by ji překvapovalo, že ještě fungují. „Je to tři roky, čtyři měsíce a osm dní od chvíle, kdy jsem znovu potkala Sama a on mě představil svému bratrovi. Překvapuje tě to?“

„Překvapuje mě, že to počítáš, kočičko,“ řekla Bet trochu kysele a hodila svou kreditní kartu American Express číšníkovi na podnos.

„Spočítala jsem to včera večer ve vaně. Je to už moc dlouho, Bet. Moc dlouho na to, abych žila v něčí skříni, i když je v té skříni dobře. A jak víš, tak často v ní zase dobře není.“

„Blbost. Jste pro sebe stvoření.“

Jo uchopila lžičku, bezděčně načmárala do cukru v porcelánové cukřence uprostřed stolu kříž a soustředěně a zamračeně pozorovala, jak se krystalky nahrnuly k jedné straně a sesypaly. „Třeba právě proto. Jsme si v tolika věcech tak hrozně podobní. A ctižádostiví. To je v každém vztahu na škodu.“ Vstala. Tmavě olivová barva šatů

dávala vyniknout jejím opáleným pažím a tenkým zlatým náramkům. Vzala z opěradla židle plátěnou tašku a přehodila si ji přes rameno.

„Tim říkal, že bude dnes odpoledne v ateliéru, tak za ním zajedu hned teď. Jedeš zpátky přes řeku?“

„Bohužel. Ve tři mám schůzku.“ Bet si zastrčila do peněženky kreditní kartu. „Nechci ti radit, Jo, protože vím, že bys mě stejně neposlechla, ale neskoč z pomstychtivosti hned Timovi do postele. Je to prima kluk. Neměla bys ho zneužít.“

Jo se usmála. „Nic jsem neslyšela, slečno Gunningová. Kromě toho, já jsem taky někdy prima kluk, nebo ne?“

Šla pomalu a prodírala se přeplněnými ulicemi, zatímco červnové slunce vytrvale pražilo na holé chodníky. Tu a tam prošla kolem restaurace, která vystěhovala stolky zastíněné slunečníky ven, a lidí, kteří u nich popíjeli kávu. Když v Anglii svítí slunce, pomyslela si něžně, tak se lidé usmívají, protože je to příjemné. V horkém podnebí mají lidé ze slunce chuť vraždit.

Vyběhla po schodišti s tmavým kobercem k Timově ateliéru v budově bývalého skladiště poblíž Long Acre a bez zaklepání vstoupila. Když vešla, ateliér byl prázdný. Rozhlédla se a přemýšlela, jestli Tim nezapomněl, ale byl tam; hověl si sám, v košili s krátkými rukávy, v sametové lenošce, která byla jednou z jeho oblíbených fotografických rekvizit. V ruce držel plechovku piva. Shora na něj obrovským otevřeným střešním oknem svítilo slunce, vysvobozené z obvykle zavřených těžkých okenic. „Jo! Jak jde život?“ Podařilo se mu nadzvednout tělo a napřímit se. Byl strašlivě hubený, měřil stodevadesát centimetrů a měl řídké světlé vlasy. Nedopnutá košile se mu rozevřela a odhalila silný stříbrný řetěz, na kterém visel vyřezávaný amulet.

„Dáš si pivo nebo kafe, holka zlatá? Šampus jsem zrovna dopil.“

Jo hodila tašku na zem a zamířila ke kuchyni vedle jedné z černých komor. „Kafe, díky. Já ho udělám. Jsi střízlivý, Time?“

Zvedl uraženě obočí. „Copak někdy nejsem?“

„Často. Mám pro tebe práci. Šest zakázek, abych byla přesná, a chci si o nich s tebou promluvit. Tak za týden dva zajdeme za Bet Gunningovou, když to vezmeš.“

Jo vyšla z kuchyně s dvěma hrnky nescafé a podala jeden Timovi. Potom vytáhla z tašky svazek poznámek a jeden list mu utrhla. „Mrkni se na témata, aby sis udělal představu."

Četl pomalu stránku a kriticky pokyvoval hlavou, zatímco Jo usrkávala kávu. „Předpokládám, že nový na tom bude tvůj přístup, co? Dokdy to má být?"

„Mám na to mnoho měsíců. Budu muset sehnat spoustu podkladového materiálu. Uděláš to pro mě?"

Podíval se na ni pozornýma světlezelenýma očima. „To víš, že jo. Někoho si pěkně napózuju, něco udělám v ateliéru, pár věcí si naaranžuju a přidám hlas lidu v šerosvitu. Bude to skvělé. Zvlášť tohle se mně líbí. Reinkarnace. K tomu bych mohl vyfotit nějakou zhypnotizovanou maminu z předměstí, která si myslí, že je Kleopatra a prožívá orgasmus s Antoniem, přestože u toho Antonius není." Hodil stránku na zem a zamyšleně se napil kávy. „Před několika měsíci jsem zrovna viděl hypnózu. Bylo to divné. Ten člověk žvatlal jako malé dítě a hrozně brečel. Potom ho vrátili do takzvaného minulého života a on ze sebe začal chrlit němčinu, jako by byl rodilý Němec."

Jo přivřela oči. „Podvod, co?"

„Ba ne. Myslím, že ne. Ten chlápek přísahal, že se německy nikdy neučil, a přitom prokazatelně mluvil plynně. Opravdu plynně. Byl bych si přál, aby u toho byl někdo, kdo ví něco o Německu v osmdesátých letech minulého století, protože ten chlap říkal, že tam tehdy žil, víš? Kéž by ho byl někdo mohl podrobit křížovému výslechu! Někdo z publika na něj mluvil německy. Hypnotizér sám se zmohl jen na pár školních slovíček."

Jo řekla: „Myslíš, že z toho může být dobrý článek?"

„Spíš kniha, drahoušku. Jen to nezačni hned shazovat, víš. Já osobně si myslím, že je na tom hodně. Chceš, abych tě představil Billu Waltonovi? To je ten hypnotizér."

Jo přikývla. „To budeš hodný. Mám o tom sice dost informací z knih a článků, ale rozhodně se musím zúčastnit jednoho nebo dvou sezení. Je neuvěřitelné, že lidé opravdu věří, že existuje možnost vrátit se do minulosti. Vždyť to přece nejde." Zamračila se na zeď před sebou, kde měl Tim připíchnutou řadu velkých černobílých fotografií krásné nahé blondýny. „Je to ta, co si myslím?"

Usmál se. „Kdo jiný? Líbí se ti?“

„A co na to manžel?“

„Určitě se mu budou líbit. Je to zadní světlo. Osvětluje vlasy, ale skrývá prsa. Ve skutečnosti je má trochu moc velká. Řekl bych, že v minulém životě byla dojnou krávou.“

Jo na něj pohlédla a zasmála se. „Dobře, Time. Řekni panu Waltonovi, že mě musí přesvědčit, jo?“ Vstala, aby si prohlédla fotografie. „Je to něco, co se jmenuje kryptomnézie. Vzpomínky, které jsou docela pohřbeny a skryty. Nejspíš bys zjistil, že ten tvůj člověk měl německou chůvu, když mu byly tři měsíce. Ve skutečnosti zapomněl, že ji slyšel mluvit, ale přesto se německy naučil a jeho podvědomí se dalo přimět k tomu, aby to ze sebe vydalo. Ty fotky jsou moc pěkné. Díky tobě na nich vypadá opravdu nádherně.“

„Za to mě platí, Jo.“ Pozorně se na ni zadíval. „Mluvil jsem minulý týden s Judy Curzonovou. Má výstavu v Beaufortově galerii, vědělas to?“

„Já vím.“ Obrátila se. „Takže ty o tom víš.“

„O tobě a o Nickovi? Myslel jsem, že si jen tak hraje. Překvapuje mě, žes to vzala vážně.“

Uchopila opět hrnek a začala přecházet sem a tam. „Už se to stalo příliš často, Time. A začíná to příliš bolet.“ Podívala se na něj s lehkým úšklebkem. „Nenechám se do toho tak zatáhnout. Nemůžu si to dovolit. Když kvůli nějakému muži přestanu spát, začnu ho nenávidět a to není na udržení vztahu to nejlepší. Takže je lepší to rychle skončit.“ Naznačila si prstem přes hrdlo čáru.

Tim vstal. „Jsi bezcitná ženská. Jsem rád, že nejsem jedním z tvých milenců.“ Vzal jí z ruky hrnek a odnesl jej do kuchyně. „A opravdu se nad to dokážeš povznést a nebude ti vadit, když ho pozvu na večírek i s Judy?“

„Nebude, když si budu moct taky někoho přivést.“

Otočil se od dřezu, kam pokládal hrnečky a lžičky.

„A koho?“

„Někoho si už vymyslím.“

„Aha, takového někoho. Někoho, kdo by vadil Nickovi.“ Zasmál se. „To víš, že budeš moct.“ Položil jí ruce na ramena a chvilku se na ni díval. „Ale vždycky to můžu být já, víš, Jo.“

Objala ho a políbila na tvář. „To bych nemohla, Time. Tebe mám na to příliš ráda.“

Zasténal. „To je ta nejstrašnější věc, kterou ženská může chlapovi říct – je to něco jako kastrace. ‚Mám tě příliš ráda,‘“ napodobil ji nepříjemně zvýšeným hlasem. Pak se rozesmál. „Aspoň jsi neřekla, že jsem pro tebe moc starý. A teď už zmiz, mám plno práce. Rozmysli si, jak chceš ty fotky, a dej mi co nejdřív vědět, kdy je chceš dělat.“

Do kanceláře Bet Gunningové vstoupil Nick Franklyn. Bet stála u okna, zapalovala si cigaretu a hleděla přitom na řeku o jedenáct pater níž. Po vodě plul výletní parník a plnou parou uháněl od Westminster Pier směrem k Toweru, až kolem něj voda pěnila.

„Co pro tebe můžu udělat, Nicku?“ Obrátila se, zatáhla z cigarety a přeměřila si ho od hlavy k patě. Měl na sobě džíny a džínovou bundu dokonalého střihu, takže vynikala jeho vysoká hubená postava a opálený obličej.

Usmál se. „Vypadáš skvěle, Bet. Namáhavá práce ti prospívá.“

„Tím narážíš na to, jak jsem na tebe před třemi dny neměla čas, když jsi volal?“

„Tím narážím na to, že šéfredaktorky zřejmě nemají čas promluvit s chlápkem, který pro ně dělá nejvíc reklam.“ Bez vyzvání se posadil proti jejímu místu u psacího stolu a přehodil si nohu přes nohu.

Usmála se. „S tím na mě nechoď, Nicku. Kvůli reklamám jsi nepřišel.“

„Máš pravdu. Přišel jsem tě poprosit o laskavost. Jako přítel.“ Přivřela oči před odrazem vody, a aniž se otočila, řekla: „A čeho se týká?“

„Joanny.“

Tiše čekala, vědoma si jeho pohledu v zádech. Potom se pomalu otočila. Pozorně na ni hleděl a povšiml si, že má v očích obezřetný výraz.

„Copak Jo ode mě potřebuje nějakou laskavost?“ zeptala se.

„Přijde za tebou s nějakými nápady, Bet, a já bych chtěl, abys jí jeden z nich vymluvila.“

Spatřil, že se jí tváří mihnul hněv, který ale rychle skryla, když si sedla za stůl, předklonila se a pohlédla mu do tváře. „To bys mi měl myslím vysvětlit, Nicku."

„Plánuje sérii článků, které chce nabídnout *Ženám* v *akci*. Jeden z nich má být o hypnóze. A já nechci, aby jej psala."

„A kdo sakra jsi, abys jí říkal, co má a nemá psát?" Bet mluvila výhružně tichým hlasem. Hleděla stále Nickovi do tváře.

Ve tváři mu slabě poskočil sval. „Já ji mám rád, Bet."

Bet vstala. „Podle toho, co jsem slyšela, asi moc ne. Tvé zájmy se náhle stočily do světa umění, jak jsem zaslechla, takže už Jo nemáš do života co mluvit. Pokud jsi jí vůbec kdy měl do života co mluvit." Zamáčkla cigaretu napůl nedokouřenou. „Promiň, Nicku, asi se nedohodneme. Proč bys měl vlastně chtít, aby nějaký článek nepsala?"

Nick vstal. „Mám k tomu své důvody, Bet. Nevím, kdo ti o mně co napovídal, ale to, že se scházím s někým jiným, ještě neznamená, že už nemám rád Jo." Začal přecházet po koberci sem a tam. „Je to zatraceně dobrá novinářka, Bet. Bude k tomu článku shánět velmi důsledně podklady…" Zastavil se a prohrábl si rukou vlasy.

„No a co?" Bet se posadila na kraj stolu a pozorně na něj hleděla.

Došel na konec koberce, a když se obrátil čelem k ní, opřel se o zeď se založenýma rukama a ustaraným výrazem ve tváři. „Já ti to tedy řeknu, i když tím poruším slib."

„Když mi to neřekneš, tak o tom, že bych jí bránila v napsání nějakého článku, nemůže být ani řeč."

Pokrčil rameny. „Jdeš na to od lesa, Bet. Tak dobře. Ale nech si to pro sebe, nebo to pro Jo bude ještě těžší. Náhodou vím, že Jo je to, čemu se říká subjekt, který upadá do hlubokého transu – to znamená, že když je v hypnóze, dostane se do maléru. Když byla ještě na univerzitě, přihlásila se jako dobrovolník do psychologické laboratoře. Můj bratr Sam si tam dělal doktorát a byl u toho. Zkoumali regresi jako součást léčebných metod. A ona se jim úplně vymkla z rukou. Jo o tom nic neví – zahráli na ni takové to ‚až se probudíš, nebudeš si nic pamatovat', ale Sam říkal, že ten profesor, který to dělal, ještě

nikdy neviděl tak dramatickou reakci. Jen málokdo je tak citlivý. Ona při tom málem umřela, Bet.“

Bet uchopila tužku a začala okusovat její konec, oči upřené na jeho tvář. „Mluvíš vážně?“

„Nikdy jsem nebyl vážnější.“

„Ale to je fantastické, Nicku! Umíš si představit, jaký o tom napíše článek?“

„Proboha, Bet!“ Nick se odrazil od stěny a bouchl pěstí do stolu. „Copak nechápeš, že to nesmí psát?“

„Ne, nechápu. Jo není žádný blázen, Nicku. Nebude nic riskovat. Když to bude vědět…“

„Ale ona to neví.“ Zvýšil rozzlobeně hlas. „Ptal jsem se jí na to a ona si nic nepamatuje. Nic. Říkal jsem jí, že si myslím, že je to nebezpečné začínat si s hypnózou – a to je pravda – ale ona se mi směje. S ní je to tak, že když si myslí, že jsem já proti tomu, tím spíš to udělá. Myslí si, že všechno, co řeknu, je nesmysl. Bet, prosím tě. Jen jednou pro mě něco udělej a věř mi, co říkám. Až s tím nápadem za tebou přijde, vymluv jí ho.“

„Rozmyslím si to.“ Bet sáhla po další cigaretě. „A teď mě omluv, protože mám nějakou schůzku.“ Roztomile se na něj usmála. „Jestlipak mimochodem víš, že jsme uveřejnili kritiku výstavy Judy Curzonové? Bude se jí myslím líbit. Napsal ji Pete Leveson, takže je to dobrá reklama.“

Zadíval se na ni. „Je to zatraceně dobrá výstava.“ Sáhl po klice. „Bet…“

„Řekla jsem, že si to rozmyslím, Nicku.“

Když odešel, zůstala ještě několik minut sedět u stolu. Potom si vzala kabelku, která ležela na podlaze, a vyndala z ní seznam Joiných poznámek. Odstavec o hypnotické regresi byl hned nahoře. Přelétla ho pohledem a usmála se. Potom dala poznámky do horní zásuvky stolu a zamkla jej.

KAPITOLA
DRUHÁ

Když Jo vstoupila do bytu, automaticky se zastavila a zaposlouchala se. Potom odhodila tašku, otočila se, zavřela za sebou dveře a zamkla na západku; ve skutečnosti stejně nevěřila, že by tam Nick mohl být.

Vešla do kuchyně a zapojila do zásuvky rychlovarnou konvici. Vždycky se jí po něm zastesklo jen právě v těch několika prvních minutách, když přišla; po tom nepořádku, který ho obklopoval a v němž se válely odhozené bundy, nedokouřené cigarety a neustále puštěné rádio. Potřásla hlavou a sáhla do ledničky, aby vyndala nenamletou kávu. „Nemáš šanci, Nicholasi," řekla nahlas. „Vypadni z mého života!"

Na stole v obývacím pokoji byla hromada knih a papírů. Odstrčila je stranou, aby si udělala místo na šálek s kávou, a šla otevřít velká francouzská okna na balkon, z něhož byl výhled na Cornwall Gardens. Pokoj se naplnil vůní zimolezu, který se vinul po kamenném zábradlí.

Když zazvonil telefon, doslova vyskočila.

Byl to Tim Heacham. „Jo? Domluvil jsem nám tu schůzku s přítelem Billem Waltonem."

„Time, ty jsi anděl! Kdy a kde?" Natáhla se pro blok a tužku.

„Ve čtvrtek ve čtvrt na sedm, ulice Church Road v Richmondu. Pojedu tam s tebou a vezmu si foťák."

Zasmála se. „Díky. Ale ještě předtím se uvidíme u tebe na tom večírku."

„Aha, kam si přivedeš toho svého někoho. Tak fajn. Už musím jít."

Tim vždycky při telefonování pospíchal. Neměl čas ani na úvody, ani na loučení.

Na kožešinovou předložku pod oknem svítil široký pruh slunce, který s sebou přinášel zvuky londýnského odpoledne – hučení dopravy, výkřiky dětí hrajících si v zahradách a odkudsi monotónní vrčení míchačky na cement. Jo si vzala šálek a lehla si na koberec. Natáhla před sebe své dlouhé nohy a začala listovat v telefonním adresáři,

který sundala ze stolu. Pak si na koleno položila telefon a vytočila číslo Peta Levesona.

„Pete? Tady Jo.“

„Ale, ale.“ Lakonický hlas na druhém konci aparátu předstíral překvapení. „Jakpak se má naše krásná Joanna?“

„Nemám partnera na mejdan. Nechceš jít se mnou?“

„Ke komu?“

„K Timu Heachamovi.“

Na druhém konci se rozhostilo ticho. „Bude mi samozřejmě ctí. Vyvozuju z toho správně, že Nick je už opět v nemilosti?“

„Přesně tak.“

Pete se zasmál. „Tak fajn. Ale pojďme ještě předtím na večeři. Co práce?“

„Zajímavá. Slyšel jsi už někdy o člověku jménem Bill Walton, Pete?“ Pohledem zabloudila k poznámkovému bloku.

„Ani bych neřekl. Měl bych?“

„Hypnotizuje lidi a vrací je do minulých životů.“ Podařilo se jí udržet hlas v neutrální poloze. K jejímu překvapení se nezačal smát.

„K terapeutickým účelům nebo jen tak?“

„K terapeutickým účelům?“ opakovala nevěřícně po něm. „Neříkej mi, že se o takové věci zajímáš!“ Pohlédla na hromadu knih a článků, které jí sloužily jako podkladový materiál. Polovinu z nich ještě ani nepřečetla.

„Vlastně ano. Je to fascinující.“ Petův hlas se na chvilku ztišil, jako by se Pete odvrátil od telefonu, a potom opět zazněl silně. „Potřebuješ to k práci, ne? Jenom jsem hledal jedno telefonní číslo. Pamatuješ na Davida Simmonse? Jeho sestra pracuje u jednoho hypnoterapeuta, který používá regresní metody k léčení fóbií. Něco ti o tom pak řeknu, jestli tě to zajímá.“

Bylo půl druhé v noci, když zazvonil telefon a rozezněl se prázdným ateliérem. Judy Curzonová se celá rozcuchaná prudce posadila na posteli. „Proboha, kdo to volá v takovou hodinu?“

Nick zachrčel, převrátil se a sáhl po ní. „Neber to! Je to omyl.“

Ale ona se už štrachala z postele. Se zívnutím se postavila, stáhla z Nicka prostěradlo, omotala si ho kolem těla a tápavě sáhla po

lampě. „V takovouhle hodinu to nikdy není omyl. Určitě někdo umřel.“ Vyšla ze dveří ložnice do ateliéru.

Nick se vztyčil, prohrábl si rukou vlasy a naslouchal. Slyšel vzdálený zvuk jejího hlasu. Potom nastalo ticho. Objevila se ve dveřích. „To je tvůj přiblblý bratr z Edinburghu. Prý jsi mu nechal vzkaz, ať ti zavolá v kteroukoli hodinu.“

Nick zasténal. „Včera jsem ho sháněl celý den. Promiň, Judy. Půjdu do obýváku. Musím s ním mluvit.“

Zavřel dveře a uchopil sluchátko. „Same? Slyšíš mě? Jedná se o Jo. Potřebuju se s tebou poradit.“

Z druhého konce se ozvalo uchichtnutí. „V posteli jednu a v hlavě druhou. Řekl bych, že mou radu opravdu potřebuješ.“

„Same, jde o vážnou věc. Jo začala psát článek o hypnotické regresi. Můžu jí říct, co se jí tehdy stalo?“

„Ne. Ne, Nicku, to je příliš riskantní. Snad bych mohl já, ale ty ne. Sakra! Nemůžu odložit jednu služební cestu. Můžeš ji přimět, aby počkala, než přijedu? Jedu jen na týden a pak přiletím rovnou do Londýna a promluvím s ní o tom. Zdrž ji do té doby, ano? Nedovol jí to.“

„Pokusím se,“ ušklíbl se pro sebe Nick. „Ale znáš Jo. Když se jednou do něčeho zakousne…“

„Nicku, je to důležité.“ Samův hlas zněl vážně. „Třeba se mýlím, ale mám podezření, že jí v podvědomí dřímá celá sopka. Mockrát jsem o tom mluvil s Michaelem Cohenem – on ji chtěl pořád zpátky, ale já ho nakonec přesvědčil, že je to příliš nebezpečné. Ale faktem zůstává, že se jí tehdy zastavilo srdce a přestala dýchat – doopravdy přestala, Nicku. Kdyby se to stalo zase a někdo nevěděl co dělat… no, nemusím pokračovat, viď? Nesmí se to znova stát. A nestačí ji pouze varovat. Kdybys jí to měl vyprávět tak, jak to bylo, a že po posthypnotické sugesci celou příhodu zapomněla, buď ti nebude věřit – což je nejpravděpodobnější – nebo, a v tom je to riziko, by mohla prodělat nějaké trauma nebo recidivu a zjistit, že tu vzpomínku nedokáže zvládnout. Musíš ji přimět, aby počkala, než přijedu, Nicku.“

„Tak fajn, Same. Díky za radu. Udělám, co budu moct. Problém je jen v tom, že se mnou nemluví.“

Sam se zasmál. „To mě ani nepřekvapuje, když spíš s někým jiným.“

Nick zavěsil.

„Tak to bychom měli. Proč se musíš se svým bratrem bavit uprostřed noci půl hodiny o Jo Cliffordové?“

Provinile se obrátil k Judy, která stála v pečlivě převázaném županu ve dveřích.

„Judy…“

„Ano, Judy! Tohle je Judina postel, Judin byt a Judin telefon, do prdele!“

„Miláčku.“ Nick k ní přistoupil a položil jí ruce na ramena. „To s tebou nemá nic společného – ani s námi dvěma. Jde jen o to, že… no.“ Hledal slova. „Sam je doktor.“

„Sam je psychiatr.“ Prudce nasála vzduch. „Chceš říct, že Jo něco je?“

Nick se usmál, jak nejledabyleji to šlo. „Ale to ne. Nic, čeho by si někdo všiml. Hele, Judy, Sam sem přijede a promluví si s ní, to je všechno. Sakra, zná se s ní asi patnáct let – to on nás seznámil. Jo má Sama ráda a věří mu. Musel jsem s ním dnes večer mluvit, protože zítra jede do Švýcarska. Nic víc na tom není. Pomůže jí s jedním článkem, který teď Jo píše.“

Zdálo se, že Judy má pochybnosti. „A co to tedy má co dělat s tebou?“

„Nic. Kromě toho, že je to můj bratr, a já bych si rád myslel, že Jo je ještě pořád moje kamarádka.“

Něco ve výrazu jeho tváře ji přimělo, aby spolkla sarkastickou odpověď, která se vznášela ve vzduchu. Slabě a bezmocně se usmála.

Nick přemohl nutkání vzít ji do náruče.

Druhého dne ráno zajel za Jo domů. Pohupoval klíčem od jejího bytu a zamířil ke sloupům, které podpíraly její balkon. Když odemykal dům, pohlédl nahoru a spatřil, že za clonou zimolezu je okno otevřené dokořán.

„Jo!“ Dveře se rozletěly a on strčil hlavu dovnitř a rozhlédl se. „Jo, jsi tu?“

Seděla se zkříženýma nohama na zemi a před ní stál na nízkém stolečku psací stroj. Měla na sobě džíny a volný tyrkysově modrý svetřík a dlouhé tmavé vlasy stažené dozadu hedvábným šátkem. Zdálo se, že ho neslyší.

Chvilku si zkoumavě prohlížel její tvář, klenuté obočí, tmavé řasy zakrývající oči, které hleděly na stránku před sebou, vysoké lícní kosti a jemně utvářená ústa, zdůrazněná přísnou linkou šátku – na tvář krásné ženy, která je tím krásnější, čím je starší – a přistihl se, že ji porovnává s dětsky hezkou tváří Judy. Strčil do dveří a ty za ním s cvaknutím zapadly.

„Než odejdeš, tak si vezmu ten klíč," řekla, aniž vzhlédla.

S úsměvem si ho strčil do náprsní kapsy. „To mi ho budeš muset sebrat. Jestlipak víš, že ti nefunguje telefon?"

„Vypnula jsem ho. Pracuju."

Uchopil knihu, která ležela na vrcholu hromady vedle psacího stroje a podíval se na titul: *Skutečná fakta o reinkarnaci.* Zamračil se.

„Jo, chci s tebou mluvit o tom tvém článku."

„Fajn. Tematické diskuze jsou vždycky přínosem."

„Znáš můj názor na tu hypnózu."

„A ty zase znáš můj."

„Jo, slíbíš mi, že se nenecháš hypnotizovat?"

Naklonila se kupředu. „Tobě neslíbím nic, Nicku. Vůbec nic."

„Prokrista, Jo! Copak nevíš, jak nebezpečná může hypnóza být? Pořád slýcháme nějaké hrůzné historky o lidech, kteří utrpěli trvalou škodu, protože si zahrávali s něčím, čemu nerozumějí."

„Já si s ničím nezahrávám, Nicku," odpověděla ledově. „Já pracuju. Pracuju na sérii článků, nezahrávám si s nimi. Kdybych byla válečný korespondent, jela bych do války. Když zjistím, že oblastí mého zkoumání je hypnóza, dám se hypnotizovat. Bude-li to nutné." Vztekle vstala a párkrát přešla sem a tam po pokoji. „Ale jestli tě to tolik trápí, tak tě možná uklidní, když ti řeknu, že na mě hypnóza nefunguje. U některých lidí to tak je. Jednou to na mě zkoušeli, když jsem ještě byla na univerzitě."

Nick se vztekle posadil a zahleděl se jí do tváře. „Sam mi o tom vyprávěl," řekl opatrně.

„Tak co mě s tím sakra otravuješ?“ Otočila se k němu. „Zavolej bratrovi a zeptej se ho na to. MUDr. Samuel Franklyn, psychiatr! Ten ti to všechno vědecky vysvětlí.“

„Jo, Sam bude příští týden v Londýně. Vydrž to do té doby. Slib mi to. Až se s tebou uvidí…“

„Uvidí?“ opakovala. „Proboha, Nicku, co je s tebou? Tvého bratra potřebuju v téhle chvíli vidět asi tak moc jako tebe, a to moc není!“

„Jo, je to důležité,“ řekl zoufale. „Je něco, co nevíš. Něco, co si nepamatuješ…“

„Jak to myslíš, nepamatuju? Pamatuju si na každý detail toho sezení v Edinburghu. A zdá se, že líp než Sam. To je jasné, že Sam nechce, abych zkoumala regresi. Je to jedna z jeho oblíbených teorií, že, a on nechce, abych ji v tisku odhalila ve správném světle. To by se mu vůbec nehodilo. Když se se mnou tvůj bratr chce vidět, tak ať klidně přijde. Vyřídím si to s ním sama. My dva si už nemáme co říct. Nic!“

„Tak to abych radši šel,“ řekl Nick.

Jo za ním zavřela dveře.

Ještě téhož večera jí zavolal Pete Leveson jméno onoho hypnoterapeuta: Carl Bennet, Devonshire Place. Jo si to zapsala do bloku na stole. Když zavěsila, chvilku na to jméno zamyšleně hleděla a potom stránku vytrhla a položila si ji na psací stroj.

Když Jo s Petem přišli na večírek, byl už ateliér plný lidí. Zastavili se na chvilku na prahu, aby obhlédli dav hostů. Ženy se třpytily a hrály všemi barvami, muži měli košile s dlouhým rukávem a rámus byl už takový, že přehlušoval naříkavé tóny jakýchsi osamělých houslí na ulici.

Někdo jim do rukou strčil skleničky se šampaňským.

Jo spatřila Nicka téměř okamžitě. Stál před Timovými fotkami a bedlivě je zkoumal. Poznala ho podle ramen a úhlu skloněné hlavy. Tak on se urazil. Na okamžik zapřemýšlela, s kým je asi uražený tentokrát.

„Vypadáš nějak smutně, Jo,“ ozval se těsně za ní hlas Tima Heachama. „A to ti nesluší.“

Otočila se k němu. „Smutně? Nikdy. Všechno nejlepší k narozeninám, Time. Bohužel jsem ti nepřinesla žádný dárek.“

„A kdo ho přinesl?“ zasmál se. „Ale já mám jeden pro tebe. Není tu Judy.“

„A to mě má zajímat?“ Najednou si všimla, že Pete stojí na druhé straně místnosti.

„Myslím, že nemá.“ Vzal jí z ruky skleničku, usrkl z ní a zase ji vrátil. „Vy si teď zrovna s Nickem moc nesedíte, Jo. Sama jsi to říkala.“

„Ještě jsem názor nezměnila.“

„Doufám, že ho nezměníš ani ohledně zítřka.“

„Proč zítřka?“

„Jdeme přece k Billu Waltonovi. Zorganizuje prý kvůli nám něco mimořádného. Uvidíme Kleopatru a jejího Antonia! Připadá mi to všechno děsně tajemné.“

Zasmála se. „Doufám, že tentokrát nebudeš zklamaný, Time. Bude to jen takové, jaká bude představivost lidí, kteří u toho budou, víš.“

Zvedl v předstíraném zděšení ruce nad hlavu. „Ne. Ne, mně to nezkazíš. Já tomu věřím.“

„Jo?“ Nadskočila, když za sebou zaslechla tichý hlas, až jí šampaňské vystříklo na zem. „Jo, chtěl bych s tebou mluvit.“

Otočila se a spatřila, že za nimi stojí Nick. Rychle vsunula ruku Timovi pod paži. „Nicku. Ani jsem nečekala, že tě tu uvidím. Přišel jsi s Judy? Nebo se Samem? Třeba mi tady chce Sam udělat psychoanalýzu, nebo ne?“ Hrubě se k němu otočila zády.

„Time, zatancuješ si se mnou?“ Vlekla překvapeného hostitele pryč a nechala Nicka o samotě.

„Jo, holčičko, vždyť se celá třeseš!“ Tim ji objal a přitáhl k sobě. „No tak. Ty přece takhle drápky nevystrkuješ. Pojďme se ještě napít – většinu jsi vylila a zbytek je v mém žaludku.“ Vzal ji pevně za ruku. Potom se zatvářil žalostně. „Ty Nicka miluješ, víš to, Jo? Doopravdy.“

Zasmála se. „Ne. Ne, Time, ty staromódní blázne, nemiluju nikoho. Jsem volná jak pták a ke všemu svolná. Ale pravdu máš v jednom, a to, že se potřebuju napít.“

Nikdy by nepřiznala ani sobě, ani nikomu jinému, že Nicka miluje.

Tim přes ni pohlédl ke dveřím. Zamračil se. Stála tam Judy Curzonová v dlouhých bílých večerních šatech vyšívaných malými rudými a jantarovými korálky a s ticiánovými vlasy sčesanými tak těsně kolem hlavy, že vypadaly jako zářivá čepice. Její velké oči spočinuly na Nickově tváři.

Tim potřásl pomalu hlavou a potom rozhodně odvedl Jo do nejplnější části pokoje.

Bylo druhého dne večer.

„Proč jsi to udělala, Judy?“ Nick prudce otevřel dveře ateliéru a bouchl s nimi o zeď.

Stála před malířským stojanem, opět oblečená v košili a džínách, a v ruce držela štětec. Neotočila se.

„Však ty víš proč. Jak to, že ti to trvalo devatenáct hodin, než ses přišel zeptat?“

„Protože jsem dnes měl práci, Judy, a protože jsem si nebyl jist, jestli sem chci ještě vůbec někdy přijít. Netušil jsem, že jsi taková mrcha.“

„Už od přírody.“ Chladně se na něj usmála. „Tak teď už to víš. Nejspíš mě asi nenávidíš.“

Tvář se jí najednou zkroutila a Judy odhodila štětec. „Ach, Nicku, je mi tak mizerně.“

„Celkem právem. Říct Jo před všemi těmi lidmi to, o čem jsme mluvili soukromě se Samem! Už jen říct jí to byla zlomyslnost, ale udělat to ještě k tomu takhle na večírku – to bylo od tebe opravdu hnusné.“

„Ale ona nehnula ani brvou, Nicku. Je tak sebejistá a nafoukaná. Stejně tomu nevěřila. Nikdo tomu nevěřil. Všichni si mysleli, že jsem jen naštvaná.“

Objala ho kolem krku a přitulila se k němu. „Tak už se nezlob. Prosím tě.“

Vymanil se z objetí. „Ale já se zlobím. A opravdu hodně.“

„Předpokládám, že jsi šel včera večer k ní, co?“ Hlas se jí trochu třásl.

„Nešel. Jak dobře víš, poslala mě do háje.“ Odvrátil se od ní, svlékl si bundu a hodil ji na židli. „Je tu něco k pití?“

„Víš zatraceně dobře, že je.“ Rozzlobeně vzala opět do ruky štětec a pustila se do malování. „A přines mi taky něco.“

Hleděl na ni. „Dokonalá hostitelka jako vždycky.“

„Lepší než Jo určitě!“ odsekla. Vzala špachtli a nanesla na obraz silnou vrstvu rumělky.

„Nech Jo na pokoji, Judy,“ řekl Nick tiše. „Už to nehodlám opakovat. Začínáš mě nudit.“

Rozhostilo se dlouhé ticho. Vzdorovitě nanesla ještě další barvu.

Nick si povzdychl. Obrátil se a vešel do kuchyně. V ledničce bylo víno. Vyndal je a našel dvě sklenice. Neřekl Judy pravdu. Včera v noci o půlnoci šel do Cornwall Gardens, došel potmě až k Joině bytu a potichu vstoupil. Naslouchal, a když si uvědomil, že v kuchyni se ještě svítí, potichu otevřel dveře. Místnost byla prázdná, jen vedle dřezu stála hromada umytého nádobí. Dřez se skvěl čistotou, pokličky byly na hrncích a chleba ve své plechovce. Když se podíval zblízka, viděl, že je čerstvý a křupavý.

„Co tady děláš?“ stanula za ním tiše Jo v bílém županu.

Zavřel zase plechovku na chleba. „Jo, musel jsem s tebou mluvit…“

„Ne, Nicku, není o čem.“ Ani se neusmála.

Pohlédl na ni a uvědomil si, že se mu chce vzít ji do náruče. „Ach, Jo, lásko moje, mně je to tak líto…“

„Mně taky, Nicku. Moc. Je to pravda, co Judy říkala? Že je pravděpodobné, že se zblázním?“

„Takhle to neříkala, Jo.“

„Říkal to Sam?“

„Ne a ty to víš. Řekl jen, že bys měla být velice opatrná.“ Snažil se, aby jeho hlas zněl bezstarostně.

„Jak to, že toho Judy o tom tolik ví? Ty jsi s ní o tom mluvil?“

„Samozřejmě že ne. Vyslechla soukromý hovor. Nic jí do toho nebylo. A taky toho moc neslyšela, to ti přísahám. Spoustu si toho vymyslela.“

„Ale tys mu neměl co volat, Nicku.“ Najednou se na něj dívala rozzlobeně. „Proboha! Chtěla bych, aby ses mi nemíchal do života.

Chci, abys to nedělal. Chci, aby se mi do něj nemíchal ani tvůj bratr. Nechci mít s žádným Franklynem nic společného. A teď vypadni!“

„Ne, Jo. Neodejdu, dokud se neuklidníš.“

„Ale já jsem klidná. A teď vypadni.“ Hlas se jí třásl. „Vypadni, vypadni, vypadni!“

„Proboha, neřvi, Jo.“ Nick před ní couval, zatímco její hlas nabíral na síle. „Vždyť už jdu. Prosím tě, slib mi jednu věc…“

„Vypadni!“

A tak šel.

Nick párkrát upil ze skleničky a ještě si dolil, než zase vstoupil do ateliéru.

Vedle Judy stál Pete Leveson a zíral na plátno.

Nick zasténal a Pete zvedl ruku. „Myslel jsem, že tě tu najdu. Už ti někdy někdo řekl, že jsi kretén?“

Nick mu podal jednu sklenici. „Nemůžeš mě nazvat ničím, čím bych se už v životě nebyl nazval sám,“ řekl suše.

Judy zakroužila kolem. „No tak, chlapci. Přestaňte se urážet. To já jsem to všechno zavinila, to já jsem jí to řekla, ne Nick. Jestli jsi to přišel někomu vyčítat, tak to vyčítej mně, ne jemu.“ Vzpurně založila ruce v bok.

Pete se slabě usmál. „Správně. Bylas to ty.“

„Byla potom Jo hodně naštvaná?“ nedokázala potlačit po chvíli zvědavost.

„Trochu ano. Samozřejmě že byla naštvaná. Nevěřila tomu, cos říkala, ale vybrala sis k tak provokativnímu prohlášení značně veřejné místo.“

„Nikdo to neslyšel…“

„Judy.“ Pete na ni pohlédl zničujícím pohledem. „Slyšel tě doslova každý, kdo na tom večírku byl, včetně Nigela Dempstera. Už jsem mu volal, ale bohužel má pocit, že je to příliš šťavnaté sousto, než aby je nepoužil ve své rubrice. Dělá koneckonců taky jen svou práci jako já, když to tak vezmeš. ‚Známá novinářka byla na večírku u Heachama rudovlasou výtvarnicí nazvána cvokem…‘ Kdopak by odolal? A to u toho ještě ke všemu byl osobně. Bude to v pátečním *Mailu.*“

„Ksakru!“ Nick se uhodil dlaní do čela. „Roznesou Jo na kopytech. Už jim dost dlouho šlapala na kuří oka.“

„Ona to přežije,“ vmísila se do hovoru Judy. „Ta má tvrdou slupku.“

„Nemá ji ani z poloviny tak tvrdou, jak předstírá,“ odpověděl pomalu Nick. „Uvnitř je velmi zranitelná.“

Judy se zahleděla stranou. „A já snad nejsem?“

„O tobě teď nemluvíme, Judy. Tvůj zdravý rozum v novinách nikdo zpochybňovat nebude.“

„Může je přece žalovat.“

„Jestli bude někoho žalovat, budeš to ty. Za křivé nařčení a pomluvu. A bude ti to patřit.“

Judy zbledla. Beze slova vzala Nickovi z ruky sklenici a odešla s ní na druhý konec ateliéru, kde se zastavila u okna a zahleděla se dolů na zahradu.

Pete se zamračil. „Co je na tom všem vůbec pravdy?“ zeptal se tiše.

„Vůbec nic. Judy si to všechno špatně vyložila.“ Nick rozzlobeně semknul rty. „Nenech ho to napsat, Pete, jestli můžeš. Je to všechno nesmysl, ale kdyby nebyl…“ Na okamžik se zarazil. „Kdyby nebyl, tak pomysli, jak by jí to ublížilo.“

Pete přikývl. „Měl jsem důvod se zeptat. Máš jistotu, že jí hypnóza nemůže ublížit?“

„Jasně že ne.“ Nick se tísnivě zasmál. Potom na něj zprudka pohlédl. „Proč se ptáš?“

„Jen tak. Jen tak…“

KAPITOLA
TŘETÍ

Zatímco Tim zamykal auto, prohlédla si Jo dům před sebou. Byla to vysoká omšelá budova uprostřed dlouhé řady kdysi elegantních domků v edwardovském stylu.

„Jo, včera večer…“ Tim si strčil klíče do kapsy.

„Já o tom nechci mluvit.“ Jo nachýlila ramena. „Někteří lidé se na tom večírku skvěle bavili. A teď už na to, prosím tě, zapomeň.“

„Ale Judy se chovala tak úděsně…“

„Žárlí, Time, a bojuje o chlapa. Ženské už takové jsou. Primitivní jako v pravěku.“

„A ty bojovat nebudeš?“

„O Nicka? Ne.“ Nevesele se na něj usmála. „Pojď už, Time. Pojď, mrkneme se na nějakou tu regresi.“

Tim na ni varovně pohlédl. „Moje milá Jo, můžeš mít, prosím tě, na paměti, že ten člověk je kamarád mého kamaráda? Buď při svém kritizování milosrdná.“

„Ale já nehodlám nikoho kritizovat, Time.“ Zahákla palec o řemen kabelky, kterou měla přes rameno. „Jdu tam výlučně coby pozorovatel. Neřeknu ani slovo. Slibuju.“

Dveře otevřela žena v dlouhých šatech ze salónu Laura Ashley a s vlasy vyčesanými do neupraveného ohonu. V ruce měla desky.

„Pan Heacham a slečna Cliffordová?“ ověřila si jejich totožnost. „Ostatní jsou už zde. Pojďte prosím za mnou.“

V tmavé chodbě ležel tlustý hnědý koberec od zdi ke zdi, který tlumil jejich kroky. Prošli kolem několika zavřených dveří a vystoupili po schodišti do prvního patra. Tam našli ve velkém pokoji s výhledem na dlouhou úzkou zahradu, která byla za každým domem, Billa Waltona a desítku dalších lidí, kteří už seděli v půlkruhu na židlích s vysokým opěradlem.

Walton jim podal ruku. „Těší mě. Jak jste chtěl, Time, řekl jsem všem, že tu budou dva lidé od tisku. Nikdo nic nenamítá.“ Byl to malý scvrklý mužík okolo padesátky, s pískově hnědými vlasy trčícími v chomáčích kolem hlavy. Když si podávali ruku, Jo mu chápavě pohlédla do výrazných zelených očí.

Kdesi venku si na večerním slunci hrály děti. Slyšela jejich vzrušené výkřiky a tupé kopnutí nohy do míče. V místnosti bylo němé a napjaté ticho. Viděla, že na konci řady sedí vedle sebe dvě dívky. Obě vypadaly nepochybně vystrašeně. Po jejich boku nějaký muž v roláku něco šeptal svému společníkovi a tiše se smál.

Místnost sloužila jako pracovna; byl to velký, útulný a neuklizený pokoj, v němž byla jedna stěna obložena knihami a na protější visela série japonských grafik podlepených širokými pruhy béžového plátna. Jo se usadila na jednu z volných židlí, zatímco Tim vklouzl nenápadně za ni a usadil se na opěradle židle u krbu. Sundal víčko z objektivu a položil fotoaparát na sedadlo vedle sebe.

Walton přešel k oknům a napůl zatáhl závěsy, aby ztlumil jemný zlatavý večerní jas. Potom rozsvítil lampu na psacím stole. Usmál se na nepočetné publikum před sebou.

„Dámy a pánové, nejdřív mi dovolte, abych vás všechny přivítal. Doufám, že pro vás tento večer bude poučný a zábavný. Pro začátek bych vám rád řekl, že absolutně není čeho se bát. Nelze hypnotizovat nikoho, kdo si to nepřeje.“ Pohlédl na Jo, která tiše vytáhla z kabelky blok. Položila si ho zavřený na kolena. „Obvykle postupuji tak, že si nejdřív udělám pár jednoduchých testů, abych zjistil, kolik z vás je dobrými hypnotickými subjekty, a potom někoho z těch, kteří vypadají jako vhodní kandidáti, požádám, aby se nabídl jako dobrovolník a nechal se uvést do hlubokého hypnotického stavu a pokud možno i regrese. Měl bych zdůraznit, že se to vždycky nepodaří, a dokonce se i stalo, že jsem v publiku neobjevil vůbec žádné vhodné adepty.“ Vesele se usmál. „Proto mám raději pohromadě aspoň deset lidí. Je pak spíš z čeho vybírat.“

Jo se na dřevěné židli rozpačitě zavrtěla a přehodila si nohu přes nohu. Ti lidé vedle ní hledí na Waltona už napůl zhypnotizováni jeho tichým sametovým hlasem, pomyslela si.

„Nuže,“ pokračoval, když se usadil na psacím stole, aby byl čelem k nim. Nohy mu volně visely, překřížené u kotníků. „Nyní se všichni podívejte na můj prst.“ Pomalu jej zdvihl až k očím. „A teď, jak budu zvedat ruku, zjistíte, že vaše vlastní pravá ruka se sama od sebe také zvedá.“

Jo cítila, jak její prsty křečovitě sevřely tužku. Ruce jí však zůstaly bezpečně ležet v klíně. Koutkem oka viděla ruku muže vedle sebe, která sebou slabě škubla a pohnula se. Potom mu zase klesla na koleno. Povšimla si, jak mu na krku prudce poskočil ohryzek, když polkl. Podívala se opět na Waltona, který je s předstíraným nezájmem pozoroval. „Fajn. Teď chci, abyste se všichni pohodlně usadili a opřeli se. Třeba upřete pohled na světlo tady za mnou na stole. Světlo je jasné a bodá do očí. Raději oči na okamžik zavřete a dopřejte jim odpočinek.“ Jeho hlas dostal tichý a monotónní nádech, který se příjemně poslouchal. „Fajn. A teď se vám možná stane, že když budete chtít oči zase otevřít, tak to nepůjde. Máte slepená víčka. Světlo je příliš jasné a nedá se do něj dívat. Temnota je lepší.“ Jo cítila, jak se jí nehty její vlastní ruky zarývají do dlaně. Předklonila se a zahleděla se na řadu sedících lidí. Dva téměř vzpurně mrkali do světla. Ostatní seděli tiše se zavřenýma očima. Walton se usmíval. Tiše se postavil a přešel po tlustém koberci. „Teď vezmu všechny jednoho po druhém za ruku a zvednu ji, a až to udělám, tak zjistíte, že ji nemůžete dát zpátky.“ Jeho hlas měl teď kategorický a rozkazovačný tón. Přistoupil k muži vedle Jo, ale jí si vůbec nevšímal. Muž měl oči otevřené a hleděl na Waltona skoro vyděšeně, když jej uchopil za zápěstí a zvedl mu bezvládnou paži. Pustil ji a k Joině překvapení ruka zůstala tam, kde byla – trapně zavěšená ve vzduchu. Walton to nekomentoval. Přešel k další osobě v řadě. Za Jo se ozvalo slabé cvaknutí spouště fotoaparátu.

Za okamžik bylo po všem. Walton hovořil tiše a jakoby mimochodem přes rameno a vracel se ke stolu. „Fajn, dámy a pánové. Děkuji vám. Teď si můžete ruku položit a otevřít oči. Navrhoval bych, abychom si teď dali kávu a pověděli si, co bude dál.“

Jo si nervózně olízla rty. Vyschlo jí v ústech, když pozorovala muže vedle sebe. Jeho ruka se pomalu zase vrátila do klína, naprosto přirozeně a aniž by vyvinul jakékoli úsilí, pokud viděla. Ohlédla se přes rameno na Tima. Mrkl na ni a obrátil palec vzhůru. Jakoby na znamení se za nimi otevřely dveře a v nich se objevila mladá žena s vozíkem, na němž trůnily dvě veliké porcelánové konvice. Tiše projela podél řady židlí, aniž promluvila jediné slovo, zdvihla oči či na někoho v místnosti pohlédla. Jo ji sledovala a najednou ji napadlo, že

se třeba nedívá, aby se nemusela při pohledu na ty slavnostně naladěné tváře smát.

Když dostali kávu, Walton se znovu posadil. Vypadal duchem nepřítomný, jak v hrnečku před sebou míchal lžičkou. Promluvil teprve, když žena odešla z místnosti.

„S potěšením zjišťuji, že několik z vás dnes večer prokázalo schopnost nechat se hypnotizovat. A teď se vás zeptám, jestli by se některá z těchto osob nabídla jako dobrovolník a posadila se sem.“ Ukázal na hlubokou koženou lenošku u stolu. „Kávu si samozřejmě vezmete s sebou a potom si řekneme, co dál.“

Trvalo několik minut, nežli se někdo osmělil pohnout, ale nakonec vstala statná žena ve středním věku. Vypadala rozčileně, a když přistoupila ke křeslu a usedla na jeho kraj, svírala hrneček pevně v ruce.

Walton vstal od stolu. „Vy jste paní Potterová, viďte? Sára Potterová. Pojďte, moje milá, udělejte si pohodlí.“ Opět ztišil hlas a Jo se přistihla, že sedí vzpřímeně a vědomě odolává jeho svodům. Sledovala, jak se žena opřela a zavřela oči. Walton jí vzal jemně šálek z ruky a bez jakéhokoli úvodu ji začal vracet do dětství. Po chvíli rozpaků mu začala odpovídat a popisovat příhody z dob, kdy chodila do školy; všichni jasně slyšeli, jak se její hlas změnil a zazněl pisklavě jako hlas děvčátka. Tim se postavil, přikradl se dopředu a poklekl před ženou na koleno s připraveným fotoaparátem. Walton mu nevěnoval pražádnou pozornost. „A teď se, moje milá, vrátíme do doby, kdy jste ještě nebyla na světě. Povězte mi, co vidíte.“

Nastalo dlouhé ticho. „Vraťte se zpět, daleko zpátky ještě před dobu, kdy jste byla Sárou Fairlyovou. Dávno, dávno předtím. Už jste tady na zemi kdysi žila, Sáro. Řekněte mi, kým jste byla.“

„Betsy.“ Vyslovila to slovo pomalu, překvapeně a zpola váhavě a Jo zaslechla, jak lidé kolem ní prudce sykli. Sevřela blok na kolenou a pozorně sledovala ženin obličej.

„Betsy jak?“ Walton z její tváře nespouštěl oči.

„To nevím. Prostě jen Betsy…“

„Měli jste dnes večer štěstí.“ Walton se s úsměvem díval z Jo na Tima a zase zpět. „Pojďte, naleju vám něco k pití.“

Ostatní už odešli a zůstal jen Tim, který si balil fotoaparát, a Jo, sedící na dřevěné židli a pohroužená do svých myšlenek. „Tři subjekty, které popsaly víceméně přesvědčivě své minulé životy. To není špatné.“

Jo prudce vzhlédla. „Víceméně přesvědčivě? Chcete tím říct, že tomu sám nevěříte?“

Viděla, jak se Tim zamračil, ale Walton pouze pokrčil rameny. Nalil tři sklenky skotské a jednu jí podal. „Říkám stejně jako všichni mí kolegové, že hypnóza je skutečná, slečno Cliffordová. Odpovědi subjektu jsou autentické, ty jim nevnucuji. Ale odkud pocházejí ty osobnosti, nemám ani tušení. To jen lidé, kteří přicházejí na tato sezení, si rádi myslí, že jsou převtělení.“ V očích mu šibalsky blýsklo.

Tim si položil pouzdro s fotoaparátem na židli a uchopil svou sklenku. „Je to opravdu fascinující. Třeba ta Betsy. Vážená hospodyně ve středních letech, která se neskonale nudí, a padají z ní ty hrozné vulgární výrazy jako z kanálu! Nemůžu se ubránit pocitu, že se z ní jen pokoušelo vydrat ven její potlačené já.“ Uchechtl se.

Walton přikývl. „Sám se také tak často ptám. Ale někdy se stane – a to jsou ty okamžiky, kterých byste vy novináři měli být svědky – že přijde nějaká osobnost s něčím, co si rozhodně nemohla připravit, ať už vědomě či podvědomě. Měl jsem lidi, kteří mluvili jazykem, který se nikdy v životě neučili, nebo odhalili nějakou historickou podrobnost, která se dá stoprocentně ověřit.“ Potřásl hlavou. „Je to velmi, velmi zajímavé.“

Jo konečně vstala. Přešla ke knihovně a zastavila se. Ještě se trochu mračila.

Walton ji sledoval.

„Věděla jste, slečno Cliffordová, že jste sama potenciálně dobrý hypnotický subjekt?“

Otočila se. „Já? Ale ne. Nikdy na mě žádné testy nezabraly.“

„Ne – protože jste se bránila. Nenapadlo vás, že by už samotná skutečnost, že jste se musela tak usilovně namáhat, abyste odolala, mohla něco znamenat? Pozorně jsem vás sledoval a mám tušení, že jste tu byla dnes večer pravděpodobně jedna z nejcitlivějších osob.“

Jo na něj zírala. Najednou jí bylo chladno, přestože v místnosti bylo teplo. „Neřekla bych. Kdosi to se mnou už jednou zkoušel, když jsem ještě studovala. Nefungovalo to."

Podívala se do sklenice, náhle celá ztichlá a vědoma si toho, že ji Walton stále bedlivě pozoruje.

Potřásl hlavou. „To mě překvapuje. Třeba ten člověk nebyl zkušeným hypnotizérem. I když, ovšem, jestli jste vzdorovala tak jako dnes, nikdo by nedokázal…"

„Ale já jsem nevzdorovala. Chtěla jsem, aby se to povedlo." Náhle si vzpomněla na rozrušení a posvátnou hrůzu, které pociťovala, když šla do laboratoře profesora Cohena, a na to, jak se bez zábran jala odpovídat na všechny jeho otázky, ještě než sezení začalo; na pocit klidné uvolněnosti, když ležela na gauči a pozorovala Sama, který stál v rohu místnosti a zápolil s poznámkovým blokem, zatímco venku začalo sněžit…

Zamračila se. To je divné, že jí podrobnosti onoho odpoledne vypadly z paměti a vynořily se až teď. Vybavil se jí najednou Sam – měl tehdy na sobě hnědý rolák a přes něj žalostně vytahané sportovní sako. Když mu byla představena, hned se jí líbil. Jeho klidné, uvolněné způsoby byly pravým opakem Cohenovy škrobené vědecké formálnosti a Jo se vedle něho cítila dobře. Samovi důvěřovala.

Tak proč jí najednou myslí projela vzpomínka na jeho napjatý výraz a oči rozevřené zděšením, které na ni pohlédly z temnoty, a s tím vším i vzpomínka na bolest…

Maličko se otřásla, upila ze sklenice a pohlédla na Waltona. „Bylo to asi před patnácti lety – už jsem nejspíš zapomněla většinu z toho, jak to tehdy bylo."

Pomalu přikývl, aniž spustil oči z její tváře. Pak se odvrátil. „Bylo by zajímavé zkusit to znovu," pronesl zamyšleně. „Chtěla byste to zkusit?"

„Ne!" Odpověděla ostřeji, než chtěla. „Aspoň ne hned. Možná až budu s prací trochu dál…" V hlavě jí zazvonil varovný zvonek; před očima se jí znovu vynořila Samova tvář a v hlavě jí zazněl Nickův hlas: „Je něco, o čem nevíš, něco, na co si nepamatuješ…"

Roztřeseně postavila sklenku, vědoma si Timova tázavého pohledu. Zoufale se snažila ovládnout, když si náhle uvědomila, že Bill Walton na ni mluví a při tom urovnává nějaké papíry na stole.

„A byla jste celkově spokojena s tím, co jste tu dnes večer viděla, slečno Cliffordová?“

S námahou polkla. „Bylo to fascinující. Velmi zajímavé.“

„Mám ale takové tušení, že ve svých článcích teorii o reinkarnaci zatratíte, že? Moje žena, která patří k vašim věrným čtenářkám, říkala, že dokážete psát pěkně zostra.“

Jo se zašklebila. „To má pravdu. Jestli vám to opravdu řekla, bylo od vás velmi odvážné, že jste se mnou mluvil tak otevřeně.“

„A proč by ne? Nemám co skrývat. Jak jsem říkal, hypnóza je opravdová. Odpovědi jsou opravdové. Nesnažím se je vysvětlit. Třeba to dokážete vy.“

Usmál se.

Jo zjistila, že se usmívá také. „To pochybuju,“ řekla, když si brala kabelku, „ale troufám si tvrdit, že se o to pokusím.“

„No tak, Jo. Něco není v pořádku, že?“

Tim před ni na stůl postavil dvojitou skotskou whisky a posadil se na židli naproti.

Jo se zmohla na unavený úsměv. „Jsem vyčerpaná, Time, to je všechno. Tohle mě zas postaví na nohy.“ Vzala si skleničku. „Díky, žes to všechno na dnešek zařídil.“

„Ale Walton tě něčím znepokojil, že jo, a nebylo to jen tím, že sis myslela, že je to podvodník.“

Pomalu zavrtěla hlavou. „Není to podvodník. Aspoň si to nemyslím. Je to možná telepat… nevím…“ Na okamžik se odmlčela. „Ano, znepokojil mě, Time. Ale hloupé na tom je, že nevím proč. Ale je to něčím hluboko ve mně. Něčím, co nedokážu definovat a co se vznáší někde na okraji mého podvědomí. Každou chvíli si myslím, že už si vzpomenu, co to je, ale jako bych to nemohla polapit.“ Upila ze skleničky a náhle se usmála. Tvář jí ožila. „Mluvím jako nějaká neurotička, co? Ne, Time, jsem v pořádku. Myslím, že jsem si Nicka s těmi jeho hrůznými varovnými řečmi nechala pustit k tělu víc, než si uvědomuju. Je trochu paranoidní, co se týče hypnózy. Jednou mi

řekl, že se bojí ztratit vědomí – dokonce i na pokraji normálního spánku. Myslím, že se domnívá, že hypnóza je něco jako… anestetikum.“

„A je to pravda, že kvůli tobě volal bratrovi?“ zeptal se Tim jemně po chvilce.

Nakreslila na stůl prstem kruh v rozlitém pivě. „Mohla bych Judy klidně zabít.“ Opět vzhlédla a zatvářila se žalostně. „Nedivila bych se, kdyby to, co říkala, byla pravda. Nick říkal, že se Samem mluvil.“

„Tys přece Sama znala dobře.“

Přikývla. „Skamarádili jsme se potom, co…“ Zaváhala. „Potom, co se mě tenkrát s jeho šéfem pokusili v Edinburghu zhypnotizovat. Ale nikdy jsme spolu nic neměli nebo tak. Ten blesk z čistého nebe přišel až s jeho mladším bratrem.“

Tim zdvihl obočí. „Ale ten blesk ještě k zemi nedorazil, viď?“

„Ale ano. Po včerejšku už ano. Konec. Finito. Šlus. Sbohem, Nicholasi.“ Vší silou se kousla do rtu.

Tim se naklonil a zlehka se dotkl její ruky. „Ubohá Jo! Dej si ještě sklenku.“ Vstal a vzal jí skleničku – ani nečekal, co odpoví.

Dívala se, jak míří k baru a jak se jeho vysoká vyzáblá postava obratně proplétá mezi změtí hostů. Zamračila se. Tim jí připomínal někoho, koho znávala, když byla malá, ale nemohla si vzpomenout, kdo to byl. Smutně se usmála. Je to snad důvod, proč ho nemůže nikdy milovat?

Když se vrátil, natáhla ruku pro skleničku. „Zrovna jsem přemýšlela, koho mi připomínáš.“ Rychle se zasmála. „Není to nikdo z mých předchozích životů. Je to afghánský chrt strýčka Jamese. Jmenoval se Zarathuštra.“

Tim si nalil další whisky, hned jak vstoupil. Vysadil Jo u ní před domem a odmítl nabídku zajít na kávu. Vrhnul se do jednoho ze svých pérovacích křesel a sáhl po sluchátku.

„Ahoj, Nicku. Můžeš mluvit?“

Přehodil si sluchátko do druhé ruky a uchopil skleničku. „Poslyš, viděl jsi Peta Levesona?“

„Byl tady před chvílí.“ Nickův hlas zněl opatrně.

„Podařilo se mu rozmluvit to tomu novináři?“

„Zdá se, že ne. Upozornils na to Jo?“

Tim dlouze upil whisky ze sklenky. „Doufal jsem, že nebudu muset. Do prdele, když to nedokáže ani on, tak už nikdo. A já myslím, že Jo nemá ani tušení, co se na ni chystá. Neuvědomuje si, že to vůbec někdo slyšel. Pro ni byli v té chvíli v místnosti jen dva lidé – Judy a ona. Doufám, že je ta tvoje panenka na sebe náležitě pyšná. Poslyš, Nicku, co má Jo s tou hypnózou? Je to něco vážného?“

„Ano, je to vážné. Jestli máš na ni nějaký vliv, snaž se, aby se od hypnózy držela raději dál.“

„Byli jsme u hypnotizéra dnes večer.“

„Proboha!“

„Ne, ne. Ne s ní. Nebo s ní jen proto, aby pozorovala regresi u jiných. Bylo to fascinující, ale pravda je, že se Jo chovala trochu divně. Vypadalo to, že není k hypnóze ani trochu náchylná, když Walton dělal se všemi na začátku testy, ale potom říkal, že je, ale že se strašně bránila, a ji to velmi rozrušilo.“

„No to je jasné.“ Nickův hlas zněl zasmušile. „Hele, Time, a půjde k němu zas? Nebo k někomu jinému, nevíš?“

„Myslím, že ne. Říkala, že už má asi dost podkladů.“

„Díky Bohu. Jen se modleme, aby nepocítila potřebu jít za tím dál. Promiň, Time. Zrovna jde Judy, musím končit.“ Najednou začal šeptat.

Když Tim zavěsil, ušklíbl se. Role donchuána pod pantoflem Nicku Franklynovi ani trochu neseděla.

KAPITOLA
ČTVRTÁ

Jo chtěla zavolat Samovi.

Celé hodiny se převalovala a obracela na lůžku a přemýšlela o Billu Waltonovi a Sáře Potterové, která kdysi bývala pouliční holkou jménem Betsy; a také o Timovi a Judy Curzonové, ale nedokázala se soustředit. Místo toho se jí znovu a znovu vybavovaly scény z malé Cohenovy studovny v Edinburghu, s obrovským staromódním topením, o které se opíral Sam; sníh, jenž vířil kolem oken a šeřil nebe, a její vlastní ruce. Někde si tehdy poranila ruce; vzpomněla si, jak měla prsty samý puchýř a jak jí krvácely, a na Michaela Cohena s bledou tváří a na to, jak vystrašeně mluvil o omrzlinách. Potom si náhle s děsivou jasností vzpomněla, že na podlaze byly krvavé skvrny. Jak to, že byla všude po zemi studovny krev, její krev?

Prudce se posadila, celá zbrocená potem, a zadívala se na zpola zatažené závěsy v ložnici. Povlečení měla zmačkané a polštář upadl na podlahu. Venku viděla jen mdlé světlo svítání, které začínalo prosvětlovat oblohu. Někde se rozezpíval pták, jehož zpěv se truchlivě nesl mezi vysokými domy. S bolavou hlavou vstala a dovrávorala do kuchyně, kde rozsvítila a rozhlédla se; automaticky sáhla po konvici.

Ve starém adresáři našla Samovo číslo. Když si přinesla šálek kávy do obývacího pokoje, posadila se na zem a uchopila sluchátko. Když začala vytáčet Edinburgh, bylo čtyři dvacet dva ráno.

Telefon nikdo nezvedl.

Nechala jej zvonit pět minut, než nakonec zavěsila. Teprve potom si vzpomněla, že Sam odjel do ciziny. Pomalu vypila kávu a potom vytočila číslo Nickova bytu. Ani tam to však nikdo nezvedl a Jo praštila sluchátkem.

„Jdi k čertu, Nicku Franklyne!“ zaklela polohlasně. Vstala a šla roztáhnout závěsy. Zahleděla se na spící náměstí. Na konferenčním stolku před ní ležel nějaký kus papíru. Na něm bylo napsáno úhledným písmem Peta Levesona:

MUDr. Carl Bennet, hypnoterapeut. (Sekretářka Sára Simmonsová, sestra Davida, který se ti docela líbil, pokud si vzpomínám,

když přišel v roce 1976 do Žen v akci jako redaktor.) Domluvil jsem ti schůzku na pátek v 15.00, kdy se zúčastníš sezení. Nepromeškej to, musel jsem hodně prosit, abych ti to umožnil.

Jo papír položila a zase ho zvedla. Nechtělo se jí tam.

Bylo tři čtvrtě na tři, když šla pomalu po Devonshire Place s pohledem upřeným na čísla domů, až se nakonec zastavila před jedněmi béžovými dveřmi. Na elegantně natřeném dřevě se skvěly čtyři mosazné vizitky.

Otevřela jí sekretářka v bílém plášti. „Doktor Bennet?“ odpověděla na Join dotaz. „Okamžik, zavolám nahoru.“ Uvnitř to páchlo po dezinfekci a jasmínu. Jo čekala v hale a hleděla na sebe do obrovského zrcadla v pozlaceném rámu. Oči měla zamžené nevyspáním a kromě odrazu ženy u telefonu za sebou také viděla, že její vlastní tvář vypadá napjatě.

„Můžete jít nahoru, slečno Cliffordová,“ řekla žena za okamžik. „Je to v prvním patře. Přijde si pro vás jeho sekretářka.“

Jo vystoupila pomalu po schodech, kde spatřila, jak na ni čeká nějaká postava. Sára Simmonsová byla vysoká a světlovlasá, oblečená do svetru a košile, a Jo se přistihla, že si oddechla. Bála se totiž, že spatří další bílý plášť.

„Jo Cliffordová?“ napřáhla Sára s příjemným úsměvem ruku. „Pete Leveson mi o vás vyprávěl. Moc mě těší.“

Jo se usmála. „Varoval vás, že jsem ten nejzanícenější skeptik na světě?“

Zasmála se. „Ano, ale Carl je velmi tolerantní. Pojďte, seznámím vás.“

Carl Bennet seděl u psacího stolu v místnosti s výhledem na ulici. Byla to příjemná pracovna obložená knihami a zařízená několika hlubokými lenoškami a gaučem s nevtíravým, ale drahým čalouněním; koberec byl posetý perskými koberečky – ošlapanými jen do té míry, aby bylo vidět, že jsou starožitné. Byl to útulný pánský pokoj. Jo najednou napadla legrační myšlenka, že by v takovém pokoji měly být cítit doutníky. Ale nebyly. Vznášela se tu jen slabá vůně kolínské.

Carl Bennet vstal, aby ji s nejistým úsměvem pozdravil. „Slečno Cliffordová. Prosím, pojďte se posadit. Sára nám přinese kávu – nebo byste raději čaj?“ Mluvil se sotva patrným středoevropským přízvukem. Pokynul Sáře, která zmizela ve dveřích na druhé straně místnosti, a opět pohlédl na Jo. „Zjišťuju, že kuchyně je nejdůležitější součástí mé ordinace,“ pravil mile. „A teď mi povězte, čím vám konkrétně můžu pomoct.“

Jo si vyndala blok, položila si jej na koleno a usadila se na židli. V ústech měla najednou sucho.

„Jak vám asi Pete Leveson řekl, píšu článek o hypnotické regresi. Ráda bych se vás na ni vyptala, a pokud by to šlo, chtěla bych také vidět, jak pracujete.“ Pozorně zkoumala jeho tvář. „Včera jsem se zúčastnila sezení Billa Waltona v Richmondu. Zajímalo by mě, jestli ho znáte.“

Bennet se zamračil. „Už jsem o něm samozřejmě slyšel…“

„A nesouhlasíte s ním?“

„Naopak. Uveřejnil pár zajímavých článků. Ale pracujeme velmi rozdílně.“

„A můžete mi říct, v čem se váš přístup liší?“ Jo mu stále hleděla do tváře, i když přišla Sára s podnosem.

„Ale jistě. Pan Walton je amatér, slečno Cliffordová. Mám zato, že nikdy neočekává, že by jeho práce měla léčebné účinky. Já jsem psycholog a používám tuto formu hypnózy při léčení specifických stavů. Používám ji hlavně v lékařském kontextu a jako takovou ji žádným pisálkovstvím nemůžete zesměšnit. Jestli vám totiž jde o tohle, tak vás poprosím, abyste raději hned odešla.“

Jo se rozzlobeně zarděla. „Jsem si jista, pane doktore, že mě tak důkladně přesvědčíte, že nebudu mít žádný důvod k zesměšňování, jak to nazýváte,“ řekla trochu rázně. Vzala si od Sáry šálek.

„Fajn.“ Usmál se odzbrojujícím úsměvem. Sundal si brýle a vyčistil je hadříkem z pouzdra, které leželo na stole.

„Opravdu mě necháte na sezení s pacientem?“ zeptala se Jo opatrně.

Bennet přikývl. „Pacientka souhlasila pod jednou podmínkou. Že nebudete uvádět její jméno.“

„Můžu vám dát písemné záruky, jestli chcete," řekla pevně Jo. „Vysvětlil byste mi stručně, co se bude dít, ještě než přijde?"

„Jistěže." Vstal, přešel k pohovce a zase se posadil. „Bylo zjištěno, že nevysvětlitelné a tím pádem i nevyléčitelné fobie mají často vysvětlení v událostech, které se subjektu staly buď ve velmi raném kojeneckém věku či v dětství, nebo v předešlém životě. Mým úkolem je provést u pacienta regresi, vrátit jej do inkriminované doby a znovu ho nechat prožít ono zmíněné trauma – což je často zážitek hluboce skličující, musím říct – abych zjistil, co tu osobu vede k tomu, že pociťuje úzkost i v pozdějším životě nebo svém dalším vtělení."

Jo se snažila, aby její hlas nezněl nevěřícně, když pravila: „Ale to samozřejmě předpokládá, že naprosto věříte v převtělování?"

„Samozřejmě."

Cítila, jak na ni soustředěně upírá zrak. Pohlédla jinam. „Obávám se, že mě budete muset přesvědčit, pane doktore. Musím přiznat, že mám o tom velké pochybnosti. Kdybyste mě chtěl přesvědčovat, že vaše víra v převtělování je součástí nějaké náboženské filozofie, ani by mě nenapadlo ji zpochybňovat. Ale v tomhle zjevně lékařském kontextu…" Pokynula ke gauči v místnosti. „Tvrdíte tedy, že každý už někdy žil?"

Shovívavě se usmál. „Podle mých zkušeností nikoliv. Někteří už na této Zemi žili mnohokrát a jiní jsou zase nové duše."

Hleděla na něj a jen s obtížemi polkla záchvat smíchu, který ji málem přemohl, zatímco tento statný prošedivělý šedesátník se zase postavil a přistoupil k její židli. „Vidím, že se posmíváte, slečno Cliffordová," řekl přísně, upíraje na ni oči, poněkud zvětšené za silnými čočkami brýlí. „Už jsem si zvykl, že taková bývá první a snad i trochu obranná reakce. Žádám vás jen o to, abyste si tady zachovala otevřenou mysl. Jste natolik objektivní, abyste to dokázala?"

Jo odvrátila pohled. „Promiňte, ale to tedy jsem. Jsem na svou objektivitu hrdá a zkusím to. Vy jste totiž…" položila si šálek na klín, „…nesmírně podráždil mou zvědavost. Dokážete říct ještě dřív, než začnete, jestli už ten člověk někdy dříve žil?"

Usmál se. „V některých případech ano. Někdy je to těžší."

Jo se zhluboka nadechla. „Dokázal byste to říct u mě?"

Zahleděl se na ni a na chvilku se jí díval do očí, dokud pohled neodvrátila a nepodívala se stranou.

„Ano, myslím, že vy jste už na světě byla."

Cítila, jak jí naskočila husí kůže. „Jak to můžete poznat?"

Pokrčil rameny. „Mohu se mýlit. Je to nějaký instinkt, který se u mě vyvinul za celá ta léta, co tento obor zkoumám." Zamračil se. „Mám takové tušení, že pacientka, se kterou se setkáte, ve skutečnosti možná ještě nikdy nežila," řekl s úsměvem. „Nezaručuji u ní nic, co by vám nutně mohlo s článkem pomoct. Měl jsem s tou dámou – říkejme jí třeba Adéla – zatím jen jeden předběžný rozhovor. Je dobrým hypnotickým subjektem. Má velmi silný a nelogický strach z vody, který se nedá vysvětlit ničím z toho, co si pamatuje. Pokusím se ji vrátit do minulosti a možná, že nebudeme muset jít dál než do dětství, abychom objevili příčinu." Zamyšleně přešel k psacímu stolu a podíval se na hodinky. „Obávám se, že má zpoždění. Sáro!" zavolal do vedlejší místnosti, odkud se ozývalo klapání psacího stroje. Zvuk přestal a Sára stanula ve dveřích. „Zavolejte paní Nobleovou a zjistěte, jestli nezapomněla, že má schůzku."

Zakabonil se na piják na stole a pěstěným prstem přejel po zlaté ozdobě v kůži. „Ta dáma je bezvýrazná a hysterická," pravil jakoby sám k sobě. „Ani by mě moc nepřekvapilo, kdyby nepřišla." Zvedl ze stolu složku papírů a otočil na první stránku.

Jo pocítila zklamání. „Mívají lidé z vašeho léčení strach?" zeptala se po chvíli.

Zamyšleně se na ni podíval. „Bylo by divné, kdyby neměli."

Ve dveřích stanula Sára. „Je mi líto, Carle, ale nepřijde. Prý jí onemocněla dcera a ona za ní musí jít. Řekla jsem jí, že ale musí stejně zaplatit…"

Bennet ji rychlým gestem umlčel. Zprudka vstal. „Promiňte, slečno Cliffordová. Těšil jsem se, že vám předvedu jeden případ. Obávám se, že jste vážila cestu nadarmo."

„To nemusí být nutně pravda." Sára uchopila složku papírů na stole. „Napadlo vás někdy, že byste třeba mohla hypnotickou regresi zkusit sama, Joanno? Carl má koneckonců odpoledne volno – a je vám k dispozici."

Jo polkla. „Nejspíš bych to asi měla zkusit," řekla váhavě. „Myslíte, že bych se dokázala vrátit do minulosti, pane doktore?"

Protáhl si prsty a pokrčil rameny. „Můžeme to zkusit. Lidé se silnou osobností jsou obvykle slušnými subjekty, ale musí se samozřejmě nechat zhypnotizovat. Nikdo nemůže dělat nic proti jejich vůli, víte? Jste-li připravena zcela odhodit své výhrady, jsem připraven to zkusit."

„Netrpím žádnou závažnou fobií." Zmohla se na chabý úsměv. „Určitou posedlostí, to ano. Ale z té pocházejí moje články, ne z fobií, řekla bych."

„Tak se na to můžeme dívat jen jako na zajímavý experiment." Se staromódní galantností se uklonil.

Jo zjistila, že se jí zrychlil dech. Dlaně se jí potily. „Obávám se, že asi budu obtížný subjekt, i když budu ze všech sil spolupracovat. Kdysi jsem se zúčastnila jednoho průzkumu na univerzitě, který vedl profesor Cohen. Nikam se se mnou nedostal."

Bennet se usadil na kraji stolu a zamyšleně se na ni zadíval. „Michael Cohen byl v této oblasti váženým odborníkem. Kéž bych ho byl znal, ještě než zemřel," řekl trochu melancholicky. „Překvapuje mě, že jste tak nepřátelsky zaměřená vůči teoriím spojeným s hypnotickou regresí, když jste se účastnila jeho klinických zkoušek. Když říkáte, že se nikam nedostal, chcete říct, že vás nedokázal vrátit do minulosti?"

Jo potřásla hlavou. „Nedokázal mě zhypnotizovat. Nevěděla jsem proč. Nebránila jsem se tomu, chtěla jsem to."

V mysli jí opět zazněl varovný zvonek. Téměř v panice se od něj odvrátila, aby neviděl, jaký svádí vnitřní boj; přešla po koberci, aby se podívala z okna na rušnou ulici dole, a navzdory vlhkému horku onoho odpoledne se roztřásla. Od protějšího okna se odráželo slunce a oslňovalo ji, když tím směrem pohlédla. Otočila se zpět k Bennetovi.

„Mám v kabelce malý magnetofon. Nevadilo by vám, kdybych jej při tom pokusu nechala zapnutý?"

Zavrtěl hlavou a ukázal na stůl na druhé straně pokoje. „Jak vidíte, také ho používám, z různých důvodů. Také vždycky trvám na tom, aby při sezení byla slečna Simmonsová jako gardedáma." Ani

se neusmál. „Měl bych vám ale vysvětlit, že člověk často potřebuje ještě předběžné sezení, aby byl mezi hypnotizérem a pacientem navázán vztah. Je to mnohem složitější vztah, než jak to líčí muzikály a bulvární literatura. Takže byste od tohoto pokusu neměla očekávat příliš mnoho.“ Náhle se usmál. „Ale ani příliš málo, slečno Cliffordová. Možná, že opravdu budete obtížným subjektem – ale jsem si jist, že budete-li spolupracovat, k něčemu se dopracujeme. Mám takový pocit, že budete velmi zajímavý případ.“ Chlapecky se usmál. „Je to pro mne vlastně taková výzva. Ale nechci vás přemlouvat, jestli máte ještě nějaké výhrady. Myslím, že byste si to měla rozmyslet…“

„Ne!“ Prudkost její odpovědi Jo samotnou překvapila. „Ne, pojďme to zkusit. Chtěla bych.“

„Jste si úplně jistá?“

„Úplně.“ Sáhla do kabelky a vyndala magnetofon. „Co mám dělat?“

Přešel k oknu a částečně zatáhl závěsy, aby se v pokoji udělalo pološero. Nad protější střechou se objevil velký fialový mrak a chystal se zastínit slunce. Bennet na něj pohlédl a potom přešel k Jo.

„Uvolněte se. Jste strašně nervózní, moje milá. Co kdybychom si dali šálek čaje nebo ještě kávu a popovídali si o tom, jak to bude dál?“

Jo potřásla hlavou. „Budu v pořádku. Předpokládám, že je přirozené bránit se propůjčení své mysli někomu jinému.“ Kousla se do rtu. „Mohu vás jen poprosit o jedno? Jestli k něčemu dojde, nedělejte nic, co bych si později nepamatovala. Je to důležité.“

„Samozřejmě. Stejně to bude zaznamenané na pásku.“ Sledoval ji, jak pokládá magnetofon na zem vedle gauče.

„Mám si lehnout?“ zeptala se a nervózně pohlédla na přístroj.

„Jak chcete. Jak vám bude nejpohodlněji a nejuvolněněji.“ Podíval se na Sáru, která se potichu usadila v koutě u stolku s magnetofonem. Potom se otočil zase k Jo. „Tak, Joanno – mohu vám říkat Joanno?“

„Jo,“ špitla Jo.

„Prima, Jo. A teď chci, abyste se naprosto uvolnila a zavřela oči.“

Jo cítila, jak se jí zmocňuje panika. Oči se jí rozevřely dokořán a ona se posadila. „Bože můj, odpusťte mi to, ale asi to nedokážu.“

„Jak je vám libo. Zkuste si lehnout na polštář. Nejdřív si zkusíme lehký polospánek, abyste se lépe uvolnila. Nemáte se čeho bát. Uděláme něco, abyste se cítila lépe. Možná, že jste to už viděla u Billa Waltona. Obvykle se tak testují reakce.“

Za ním se pochmurně usmívala Sára, která již tento tón jeho hlasu znala. Dívala se, jak se Jo pohodlně uvelebila v polštářích a překřížila nohy v kotnících na měkké kůži gauče. Jo zase zavřela oči a zjevně se snažila uvolnit.

„Fajn.“ Bennet k ní potichu přistoupil. „A teď nám do pokoje zase svítí slunce, a tak poprosím Sáru, aby zatáhla závěsy. Přitom ale chci, abyste měla oči pevně zavřené.“ Pohlédl na okno. Slunce bylo pryč. Na úzkém pruhu oblohy, který bylo z pokoje vidět, se vznášel popelavý mrak. Když Bennet opět promluvil, ozvalo se tlumené zahřmění. „To je ono. Cítíte, jak vás světlo pálí do očí. Nechte je pevně zavřené. Dobře.“ Zlehka se dotkl její tváře. „A teď je chcete otevřít, ale nejde to. Světlo je moc ostré.“

Jo se nepohnula. Jasně ho slyšela a věděla, že by mohla oči otevřít, kdyby chtěla, ale cítila, jak ji do víček pálí ta sluneční záře. Zdálo se jí, že nemá smysl se pohnout, dokud Sára nezatáhne závěsy a nezastíní ten oslnivě bílý kotouč, který se vyhoupl nad protější střechu domu na Devonshire Place a svítí teď rovnou do pokoje.

Bennet ji vzal jemně za ruku. „Jo, slyšíte mě teď? Dobře. A nyní vás malinko pošimrám na ruce, abyste se trochu usmála. Cítíte to?“

Sára sykla. Bennet vyndal z klopy saka špendlík a vrazil jí ho hluboko do dlaně. Jo se usmála, oči stále zavřené, a přemýšlela, proč ještě nezatáhli ty závěsy.

Bennet pohlédl na Sáru. Potom se obrátil k Jo. „A teď, moje milá, chci, abyste se vrátila do doby, kdy jste byla malá…“

Asi o deset minut později přerušil jeho soustředění Sářin šepot. „Carle, to je nejlepší subjekt, jaký jsem kdy viděla.“

Zamračil se na ni, neboť byl celou svou pozorností upnut k postavě natažené na gauči před sebou. „Tušil jsem, že by mohla být,“ odpověděl polohlasem. „Nechápu, proč se k ní Cohen nedostal, ledaže…“ Zarazil se a zamyšleně na ni pohlédl.

„Ledaže co?“

„Ledaže by jí po hypnóze z nějakého důvodu vsugeroval, aby si nic nepamatovala.“ Otočil se zase k Jo. „A teď chci, moje milá, abyste se vrátila zpět; do doby ještě před zrozením, kdy jste se ještě volně vznášela…“

Jo se neklidně zavrtěla a přeložila hlavu z místa na místo. Potom zase spočinula klidně, naprosto se uvolnila a poslouchala ho.

„Tak, Jo. A teď před tu temnotu. Když jste žila předtím. Vzpomínáte si? Jste jiná osoba, v jiné době. Vzpomínáte si? Můžete mi to říct? Co vidíte?“

Jo otevřela oči a zadívala se s námahou na opěradlo gauče. „Stmívá se,“ řekla nejistým hlasem. „Je tma a chladno.“

„Jste uvnitř nebo venku, vidíte to?“ Bennet se zamračil při pohledu na okno, za nímž se skutečně setmělo a začal padat vydatný déšť, který stékal po oknech a stříkal z prasklého okapu.

Znovu zahřmělo.

Jo mluvila váhavě. „Jsou tu stromy. Velmi husté. Nemám ráda les.“

„A víte, kde ten les je?“ Bennet ji pozorně sledoval.

„Ne.“

„Můžete mi říct, jak se jmenujete?“

Zvědavě se zamračila. „Nevím. Někdo mi říká – říkají mi Matylda… ne, Moll… Já nevím.“

„Můžete mi o sobě něco povědět, Matyldo? Kde bydlíte?“

Jo se na polštáři pomalu napřímila až do sedu a zahleděla se do prostoru. „Bydlím,“ řekla pevně, „bydlím odsud daleko. V horách.“ Potom zmateně potřásla hlavou. „Mám oči plné hor. Jsou černé a zamlžené, ne jako doma.“ Začala si rukama protírat oči jako dítě. Vypadala zmateně. „Já nevím. Nevzpomínám si. Chce se mi spát.“ Zase ulehla a zavřela oči.

„Povězte mi něco jiného, Matyldo,“ povzbuzoval ji jemně Bennet. „Co teď děláte?“

Nedostal odpověď.

„Kráčíte lesem pěšky nebo jedete na koni?“

Jo se vzpurně schoulila a nic neřekla. Bennet si povzdychl. „No tak, moje milá. Povězte mi, co máte na sobě. Máte na sobě své nej-

hezčí šaty?“ škemral. Pohlédl na hodinky a pak na Sáru. „Škoda. Myslel jsem, že uslyšíme něco zajímavého. Třeba to zkusíme jindy…“ Zmlkl, když Jo najednou vykřikla.

„Prý mám na všechno zapomenout. Jak mám zapomenout? Vždyť se to děje právě teď…“

Bennet z ní nespustil oči. Naklonil se kupředu, každičký nerv najednou napjatý.

Jo pomalu vstala. Udělala pár kroků od pohovky a stanula proti zdi s očima doširoka otevřenýma. „Kdy už přestane sněžit?“ zeptala se zřetelně. Objala se pažemi, jako by se chtěla tepleji zahalit do svých lehkých plátěných šatů, a Bennet viděl, že se roztřásla.

„Hustě sněží,“ souhlasil opatrně.

Zamračila se. „Doufala jsem, že sníh počká, než dojedeme na hrad. Nemám ráda sníh. Když sněží, je v lese tma.“

„Můžete mi říct, kolikátého je, moje milá?“

„Už jsou skoro Vánoce.“ Usmála se. „Čas k oslavám.“

„A kterého roku, víte to?“ Bennet sáhl pro blok a tužku. Pečlivě sledoval Joinu tvář. Její oči vypadaly normálně a zaostřovaly se, ale nikoli na něj. Když jí jemně sáhl po ruce a dotkl se jí, měla ji jako led.

„Je dvacátý rok vlády našeho pána krále Jindřicha,“ řekla jasně. „To je ale hloupá otázka.“ Udělala ještě jeden krok. „Ach, svatá bohorodičko, už tam brzy budeme.“ Přešla do šepotu. „Jedu za Williamem.“

„Kdo je William?“ Zahloubaný Bennet přestal psát, vzhlédl a čekal na odpověď.

Ale Jo neodpověděla. Celou svou pozorností se upínala k něčemu, co viděla jasně ležet na cestě před sebou ve sněhu. Bylo to zkrvavené tělo nějakého muže.

KAPITOLA
PÁTÁ

Tající sníh byl potřísněn krví. Richard, mladý hrabě z Claru a Hertfordu, s trhnutím zastavil koně a snažil se zvíře uklidnit, když vylekaně a s ušima přitaženýma k hlavě uskočilo stranou. Kůň ucítil zároveň mrtvé tělo i vlky a hrůzou odfrkl, když se ho Richard snažil přimět, aby opuštěnou mrtvolu objel po kraji cesty. Když se jezdci přiblížili, vyletěl od mrtvoly krkavec a opustil zbytky znetvořeného těla v rozšlapaném blátě. Pár hadrů, které kdysi bývaly šatstvem, byly jedinou známkou toho, že tělo patřilo člověku.

„Co je to? Co se stalo?“ Štíhlá rudovlasá dívka zahalená v liščím kožichu, která jela rychlým klusem za Richardem, se tolik snažila stačit jeho tempu, že ji jeho náhlé zastavení málem vyhodilo ze sedla. Za ní jela klidnějším krokem ještě jedna mladá žena a dvanáct Richardových rytířů v pláštích vyšitých zlatou a šarlatovou barvou panství Clare.

Jezdci se v ledovém bahně postavili do půlkruhu a hleděli na utrhané údy. Jeden nebo dva z mužů se horlivě pokřižovali a rudovláska s námahou naprázdno polkla. Spěšně si přes tvář stáhla závoj. „Chudák,“ zašeptala. „Kdo mohl něco takového udělat?“

„Vlci.“ Richard ze všech sil uklidňoval koně. „Nedívejte se, Matyldo. Pro toho nebožáka už stejně nemůžeme nic udělat. Muži ze vsi ty zbytky po krkavcích a jestřábech určitě přijdou pohřbít.“ Obrátil koně, kopl jej a přiměl ho, aby objel tělo. Ostatní jezdci ho pomalu s odvráceným zrakem následovali. Dva nebo tři si nervózně položili ruku na jílec meče.

Ponurý welšský les kolem nich vypadal opuštěně. Na cestu prorůstaly duby, jasany a buky bez listů, s kmeny mokrými a lesklými deštěm. Kromě zvonění koňských kopyt o výčnělky skal a vrzání a cinkání postrojů bylo strašidelné ticho.

Richard se ustaraně rozhlédl. Pohled na zabitého muže ho vystrašil víc, než si byl ochoten připustit. Tak blízko cíle jejich cesty to bylo zlé znamení. Všiml si, že Matylda nenápadně pobídla koně blíž k němu, a chápavě se usmál. V duchu proklínal skutečnost, že potře-

bují ozbrojený doprovod, kvůli kterému si ji nemůže posadit před sebe do sedla a držet ji bezpečně v náručí.

Ale doprovod mít museli. Znovu zkoumavě pohlédl na prodlužující se stíny a sevřel meč ještě pevněji.

Wales byl divoké místo a jeho temné zamračené hory, černé lesy a nespoutaní lidé Richarda naplňovali obavami. A skutečnost, že Matylda sem chtěla ze své svobodné vůle jet za Williamem de Braosem, přestože nemusela, jej naplňovala rozpaky a zlostí.

„Neměli jsme odjíždět z Raglanu," řekl rázně. „Walter Bloet měl pravdu. V těchto lesích nemá žena bez pořádného doprovodu co pohledávat."

„Ale já mám pořádný doprovod!" Viděl, jak malinko zdvihla bradu.

„Vás."

Z dálky se ozvalo zavytí vlka a rozeznělo se mezi opuštěnými kopci. Koně strnuli a Matylda ucítila, jak se jí strachem zježily chloupky na zátylku.

„Jak daleko to ještě je?" zašeptala.

Richard pokrčil rameny. „Ještě pár mil. Modleme se, abychom dojeli před soumrakem." Otočil se v sedle a vztyčil se ve třmenech, aby lépe viděl na své muže. „Co nejrychleji vpřed!" vykřikl, pobídl koně a zamířil dál na sever.

Matylda vyrazila za ním, přikrčená ke koňské šíji a rozhodnutá udržet tempo. Od kopyt odlétaly hroudy bláta, když koně šlápli do ledem lemovaných kaluží, které v dešti pomalu tály. Cesta byla stále zrádnější a kluzčí.

Rychle se opět zařadila na místo po jeho boku. Bílý závoj jí na okamžik vylétl zpod kožešinové kápě a překryl jí tvář. „Richarde," zvolala, „počkejte! Zpomalte přece. Tohle je naše poslední příležitost si popovídat…"

Na moment zpomalil a otřel si déšť z očí. „Měli jsme už dost času si povídat," řekl zprudka. „A byla jste ochotna říct mi toho pramálo. Dokonce nemám ani tušení, proč jste teď zde, takže pro mne bude velice obtížné vašemu nepochybně rozhněvanému manželovi uspokojivě vysvětlit, proč jsem vás k němu dovezl."

Viděl, že se zarděla. „Tak mu povězte pravdu," opáčila v sebeobraně.

„Dobře tedy." Šlehl uzdou koně po šíji. „Řeknu mu, jak jsem klidně jel z Tonbridge do Gloucesteru a staral se sám o sebe, když jsem potkal jeho hubatou choť, s výjimkou jedné roztřesené ženy docela bez doprovodu, která se uprostřed zimy pevně rozhodla projet celou širou Anglií až k němu na hrad. A řeknu mu, že jsem považoval za svou rytířskou povinnost doprovodit ji sám. A řeknu mu, že každý muž, který nechá tak mladou a krásnou novomanželku samotnou s tchyní v Sussexu a odjede do těch nejvzdálenějších končin, je zabedněný kozel." Zmohl se na křivý úsměv a uhnul nízké větvi, která se chystala dát mu mokrý políček. Kdyby byla Matylda jeho ženou, neopustil by ji. Divoce sevřel uzdu; Richarda de Clare nemůže nikdo obvinit, že by toužil po ženě jiného muže. Obdivoval její odvahu, humor a ducha, vlastnosti u ženy tak neobvyklé; a nic víc. Pohlédl na ni a spatřil, že se usmívá. „Proč jste chtěla jet do Walesu?" zeptal se náhle.

Podívala se na své ruce. „Protože nemám kam jít než za svým mužem," řekla prostě. „S ním jsem baronka, paní desítky hradů a významná žena." Bezděky škubla ústy. „Na Bramberu s jeho matkou jsem pouze další ženou – jen s tím rozdílem, že ona mě nenávidí dvakrát víc než ty druhé. A navíc," dodala odzbrojujícím tónem, „je tam nuda."

Nevěřícně na ni hleděl. William de Braose byl zlý a hrubý člověk nejméně dvakrát starší nežli ona a s pověstí, kterou by mu záviděl jen málokdo. Jen z pomyšlení na to, že se jí ruce toho surovce dotýkají, se Richardovi rozbušila krev ve spáncích. „A vy dáváte přednost společnosti manžela před nudou?" pravil nevěřícně.

Maličko zdvihla bradu, což byl zlozvyk, který už začínal znát. „Neptala jsem se vás, jaký na něj máte názor, stejně jako jsem vás nežádala, abyste mě doprovodil."

„Ne, nabídl jsem se." Zhluboka se nadechl. „Takže mu také řeknu," pokračoval, „že pozvání na vánoční hostinu, kterou má, jak jsem slyšel, uspořádat zítra pro knížete Seisylla, je jedinou odměnou, kterou budu žádat za svou námahu. Odmítnu zlato a drahokamy, jež mi

bude vnucovat za to, že jsem vám poskytl své služby coby doprovod. Vznešeně pominu jeho vášnivé projevy vděčnosti a chvály.“

Matylda se slabě usmála, protože si byla dobře vědoma, jakou pověst lakomce její muž má. Zamračila se a po očku pohlédla na Richarda. „A co když se bude zlobit, že jsem přijela?“

„Konečně vás ta možnost také napadla!“ zašilhal Richard proti větru. „Nejspíš vás zbije a pošle zpátky na Bramber. To si také zasluhujete.“

Jeho pozornost na okamžik odvedl prchající stín mezi stromy. Nervózně zkoumal okolní lesy. Projížděli shlukem jalovců, hustých a neproniknutelných – ideálním místem k přepadení. Měl skryté tušení, že by jeho muži, přestože jsou dobře ozbrojeni, nebyli rovnocennými soupeři poskakujícím a ječícím Welšanům, pokud by se rozhodli zaútočit. Slyšel, že se dokážou snést ze stromu, podříznout hrdlo, rozpárat koni břicho a zmizet dřív, než člověk stačí tasit meč. Zachvěl se při pouhém pomyšlení na nebezpečí číhající na trase, kterou si Matylda tak důvěřivě zvolila a chtěla s Nell sama projet.

„To byste své ženě udělal vy?“ podívala se na něj a setřela si z očí déšť, který na ně padal, jak klusali bok po boku.

„Co?“

„Že byste ji zbil a poslal domů.“

„Jistěže. Zvlášť kdyby se objevila s tak pohledným mužem jako já.“ Přinutil se k úsměvu a stále zúženýma očima hleděl ledovým deštěm před sebe.

Matylda se na něj podívala, obrátila se v sedle a změnila téma. „Ubohá Nell. Snaží se jet pořád za námi.“ Dívka byla ve tváři celá bílá. Jela shrbeně v sedle, s očima zarytě upřenýma na lesknoucí se ruce, které svíraly studenou a mokrou uzdu. Bylo vidět, že nemá daleko k slzám a nevnímá ani nesmělé žerty rytířů okolo ní, ani unavená zvířata s nákladem, která svými nemotornými balíky neustále vrážela do jejího koně. Matylda se smutně usmála. „Tak pěkně se mnou celé to dobrodružství začala, ale teď už lituje každého kroku. Od chvíle, co jsme opustili Sussex, je vyděšená a lítostivá, i když máme na ochranu vás. Ten nebožák, kterého jsme spatřili, byl poslední kapkou. V noci z toho bude mít zlé sny.“

„Jen se jí neposmívejte.“ Richard se naklonil a plácl koně přes rozehřátou šíji. „Měla velkou odvahu, že s vámi jela. Ani vy jste nevypadala moc srdnatě, když jste tu mrtvolu spatřila. Nezapomínejte, že nikdo jiný by s vámi vůbec nejel.“

Zamračila se a pobídla koně rozhořčeně patami, až povyskočil a ona se musela chytit sedla. „Většina těch jiných byly stejně ženy lady Berthy a ne moje,“ řekla na obranu. „Nechtěla jsem, aby jely. Požádám Williama o svou vlastní družinu, hned jak dorazíme do Abergavenny.“

Richard potlačil úsměv. „To je dobrý nápad. A teď jeďte chvíli s Nell. Pojedu napřed a prozkoumám, zda je všude klid.“ Pobídl koně do trysku, aniž jí dal příležitost k námitkám.

To ticho v lese mu dělalo starosti. Kde jsou všichni dřevorubci, uhlíři a pasáci vepřů, kteří v lesích obvykle bývají? A když ne jim, tak komu tedy patří ty oči z podrostu, které na sobě cítí?

Matylda rozmrzele přitáhla uzdu a čekala, až ji dojede Nell. Světle modré oči děvčete byly v koutcích zarudlé od zimy. „Budeme tam už brzy, paní?“ Ze všech sil se pokusila usmát. „Ruce mě bolí od mrazu. Jsem skrz naskrz promáčená a nadobro vyčerpaná. Ani ve snu mě nenapadlo, že by to bylo z Bramberu tolik dní jízdy.“ Do hlasu se jí vloudil naříkavý tón, kterým svou paní okamžitě popudila.

„Už tam skoro jsme, Nell.“ Matylda se ani nepokoušela skrýt netrpělivost. Upírala oči dopředu a hledala Richarda. Stromy prořídly a skupina teď jela po větrem ošlehaném hřebeni porostlém kapradím nabobtnalým a polehlým deštěm. Mezi cesmínovými keři na svahu po pravé straně se něco pohnulo. Matylda se tím směrem podívala a snažila se něco zahlédnout mezi lesknoucí se zelení. Srdce se jí rozbušilo. Něco se tam skrývalo a čekalo.

Z křoví vyrazily dvě srny a uháněly do kopce, až zmizely z dohledu. Po boku se jí zase objevil Richard. Usmíval se, ale v ruce měl tasený meč. „Na okamžik jsem si myslel, že nás čekají potíže,“ zvolal. „Viděli jste? Mám za nimi poslat pár mužů? Mohli bychom přinést příspěvek na hostinu.“

Opět vjeli do hustého lesa, kde zvuk koňských kopyt pod holými kmeny jasanů a buků tlumila pokrývka z hlíny a měkkého mokrého listí. Občas se v dálce po levé straně objevily vody řeky Usk, zbráz-

děné kapkami deště. Někdy vedla cesta souběžně se starou římskou silnicí a jindy se zase oddělila a klikatila se mezi stromy po mírných svazích hor. Přes stromy se na ně pozvolna snášel soumrak, stoupající z údolí od řeky, a s ním vzrůstalo i nebezpečí.

Družina je těsněji obemkla a muži na Richardův rozkaz tasili meče. Matylda viděla, že jeho tvář má soustředěný a pochmurný výraz, a pocítila náhle záchvěv strachu.

Jeli mlčky potemnělým lesem dál, až konečně v dálce mezi stromy zahlédli v mlze nad řekou vysokou bílou věž hradu Abergavenny.

Když Richard spatřil hrad, objevil se mu ve tváři napjatý výraz. Hrad sice představoval útočiště před nebezpečným lesem, ale také znamenal, že bude muset stanout tváří v tvář de Braosovi a svěřit mu do péče tuto krásnou ženu – ještě dítě – které je jeho manželkou.

Co nejrychleji projeli v šerém světle přes opuštěná pole obklopující malou ves, kolem kostela a po stezce, která vedla k padacímu mostu a vysokým obvodovým zdem hradu. Vypadalo to, jako by byli očekáváni, neboť most byl spuštěný a stráž stála v pozoru, aniž se jim pokusila zabránit ve vstupu na nádvoří hradu. Tam už byla ve stínu tyčících se věží tma; v dlouhých držácích plály pochodně a osvětlovaly tváře zdejších mužů teplou a nepřirozenou září.

Jakmile přejeli padací most, pohnul se a s těžkopádným skřípěním spouštěných řetězů uzavřel pohled na chladné lesy. Brána zaklapla a hrad se opevnil na noc.

William de Braose na ně čekal na schodech do velké síně. Byl malý a podsaditý, s brunátnou pletí, která kontrastovala s jeho žlutohnědým pláštěm. Od jeho temnězlatých vlasů a plnovousu se odráželo světlo loučí v držácích za ním. Díval se, jak se muži a koně motají na nádvoří, a pak pomalu sestoupil po schodech ke své ženě, aby jí s napřaženou rukou pomohl sesednout. Jeho tvář věstila bouři.

Když Richard seskočil z koně, všiml si, že Matylda poprvé vypadá vystrašeně.

„U všech svatých Krista Ježíše, co tady děláte?“ zahřímal William. Hrábl po ní a hrubě ji stáhl ze sedla. Když stanula na zemi, byla o několik centimetrů vyšší než on, čehož si byl William zjevně bolestně vědom. „Nevěřil jsem vlastním uším, když mi zvědové řekli,

že vás viděli, jak sem jedete. Zakázal jsem vám přece, abyste Bramber opustila dřív než na jaře.“

„To ano, můj choti.“ Matylda se snažila, aby její hlas zněl zkroušeně, a přitáhla si v mrazivém větru kožich blíž k tělu. „Ale počasí bylo tuto zimu tak pěkné a cesty byly sjízdné, a tak jsem se domnívala, že nehrozí žádné nebezpečí. Doufala jsem, že mě rád uvidíte…“ Hlas jí zeslábl, až se vytratil docela. Cítila, jak se jí srdce mezi žebry nepříjemně rozbušilo. Jak mohla zapomenout, jaký je? Na to nepřátelství, s jakým s ní vždycky jednal, na tu krutost, v níž si tolik liboval, a na ten hnilobný pach zhýralosti, který se nad ním vznášel? Nechtěně se od něj odtáhla a on ji prudce pustil. Otočil se k mužům stojícím v kruhu kolem nich, kteří nepokrytě naslouchali jejich výměně názorů. Obličej mu o poznání zbrunátněl. „Na co civíte?“ zařval. „Postarejte se o koně a zmizte mi z očí!“

Matylda se obrátila a slepě hledala mezi muži Richarda. Stál přímo za ní. Jemně ji vzal za paži. „Pomohu vám, lady Matyldo,“ pravil tiše. „Musíte být unavená.“

William se prudce obrátil, vystrčil bradu a zaťal pěsti. „Nechte ji být, lorde Clare,“ zařval. „Měl byste si vymyslet nějaký hodně dobrý důvod, proč jste sem mou ženu přivezl.“ Otočil se na podpatku a s cvakáním ostruh o duté dřevo vyšel po schodech k hlavním dveřím ve věži. V půli cesty se zastavil, obrátil se a pohlédl na ně. „Ani jeden z vás tu není vítán.“ Tvář mu v mihotajícím světle loučí zfialověla. „Proč jste přijeli?“

Matylda se vydala za ním. Nezapnutý plášť vlající ve větru odhaloval její štíhlou a vysokou postavu v tmavomodré sukni.

„Přijela jsem, neboť jsem chtěla být se svým chotěm,“ řekla překřikujíc syčení louče vedle ní. „A lord Clare byl na cestě do Gloucesteru, ale trval na tom, že je jeho povinností nenechat mě cestovat samotnou. Dlužíme mu poděkování, můj pane.“

Její manžel si odfrkl. Otočil se opět ke schodům a vešel do veliké síně v hradní věži, kde odhodil plášť na zem. Přispěchalo jej sebrat páže.

„Jeho povinností?“ Ledovým pohledem, v němž se zračilo podezření, se zadíval na Richarda, který šel za ním. „Tak hned za roz-

břesku splníte svou povinnost podruhé a doprovodíte ji zpět do Gloucesteru.“

Matylda zalapala po dechu. „Vy mě tady nenecháte?“

„To tedy vskutku nenechám, paní.“

„Ale… proč? Copak nesmíme zůstat ani na zítřejší hostinu?“ kráčela za ním až k ohništi uprostřed síně plné lidí. „Proč bychom se jí nemohli zúčastnit? Cožpak nemám jako vaše žena právo tady být?“

„Ne, nemáte,“ zahřímal. „A jak jste se o té hostině vůbec dozvěděla, u Kristových kostí?“ Obrátil se k ní, chytil ji za paže a s náhlou zuřivostí je sevřel. „Kdo vám to řekl?“

„Walter Bloet na Raglanu. Přestaňte, můj pane, vždyť to bolí!“ Snažila se vymanit z jeho sevření. „Zastavili jsme se tam, aby si koně odpočinuli, a oni nám řekli o té hostině. Moc se zlobil, že jste ho nepozval.“

Rozhlédla se, neboť si právě uvědomila, že kolem nich pobíhají postavy. Zdálo se, že jen ti sluhové, kteří jsou svému pánovi a jeho paní nejblíže, si všimli, že mezi nimi něco není v pořádku, a s neskrývanou zvědavostí se zastavili a naslouchali. Ostatní byli pohrouženi do práce. Kouř z ohniště stoupal vzhůru k potemnělým stínům na vysokém klenutém stropě.

„Zatracený šťoural! Kdybyste ještě dva dny počkala, všechno by bylo v pořádku.“ Na okamžik se zarazil a zadíval se na ni. Potom se pěstí udeřil do dlaně. „Běžte nahoru!“ Odvrátil se. „Jděte do mé ložnice a odpočiňte si. Zítra za úsvitu odjedete, to je moje poslední slovo.“

Matylda se zoufale rozhlédla. Vypadalo to, že večeře se konala teprve nedávno, neboť služebnictvo právě začalo sklízet trojnožky a připravovat místo pro ty, kdo budou spát u ohně. K Williamovi přistoupili dva písaři se svitkem pergamenu a snažili se, aby se na ně podíval, zatímco za nimi se pokoušel upoutat pozornost svého pána švec s párem vysokých měkkých kožených bot. Kolem nich se tlačili manželovi rytíři, zbrojnoši, hosté a služebnictvo. Na stupínku na konci síně seděl chlapec opřený o polštář a tiše hrál na violu.

Richard se zlehka dotkl její paže. „Běžte nahoru, paní. Potřebujete si odpočinout.“

Smutně přikývla. „A co vy? Přivítal vás právě tak chladně jako mě.“

„To nevadí.“ Usmál se na ni. „Hned zítra ráno vás zase odvezu do Gloucesteru, jak poroučí. Bude to tak nejlepší.“

Doprovodil ji ke schodišti vytesanému v nové kamenné zdi v rohu síně, kam jí předtím pokynul William, a u schodů jí políbil ruku.

V klenuté komnatě nahoře slabě hořela jen jediná louč. Na jedné straně temné místnosti visel nástěnný koberec, naproti byl krb. Matylda se snažila zadržet slzy. „Běž a najdi si místo, kde spí ženy,“ řekla ostře, když se za ní dovnitř vpotácela Nell, stále popotahujíc nosem. „Předpokládám, že dnes v noci budu…“ zaváhala jen na vteřinu, „spát se sirem Williamem, a tak tě nebudu potřebovat.“ Náhle se zachvěla a kousla se do rtu. „Zřejmě jsem se zmýlila, když jsem čekala jiné uvítání. Odpusť!“

Dívala se, jak Nell odchází po schodech, které vedly do vyšších pater věže, a potom se s povzdechem otočila k ohni. Dlouho stála před jeho plápolající září a hřála si ruce. Z truhlic rozložených všude kolem stěn přetékaly oděvy jejího chotě a na bidýlku v kleci přešlápl pod přehozem tlumícím světlo z jedné nohy na druhou ospalý sokol a zvědavě k ní naklonil hlavu, když zaslechl její kroky. Začala si unaveně rozepínat plášť.

Do kuchyně v síni dole proklouzl nepozorovaně welšský chlapec a nabral z jednoho soudku, který zde stál, pohár červeného bordeauxského vína. Na cínový podnos narovnal pár slaných koláčů a zákusků, které tu byly nachystány na zítřejší hostinu, a temný jako stín proklouzl po schodech nahoru k pánově komnatě. Bylo mu líto té krásné dívky v modrých šatech. I jemu de Braose spílal a ani jemu se to nelíbilo.

Stála u ohně, jehož záře se jí rudě odrážela ve vyčesaných tmavých vlasech. Závoj i mokrý plášť pohodila na lože a teď se věnovala hřebenu ze slonoviny.

Chlapec se chvíli bez dechu z přítmí díval, ale pak se asi pohnul, protože Matylda se otočila a spatřila ho. Překvapilo ho, že v očích nemá slzy. Myslel si, že ji najde v pláči.

„Copak, chlapče?“ Její hlas zněl velmi unaveně.

Stál mlčky, náhle v rozpacích nad tím, co si troufl provést, a zapomněl, že v ruce drží pohár a podnos.

„Ty jsi mi přinesl něco k jídlu?“ Laskavě se usmála.

Ani teď se nepohnul a ji při pohledu na jeho roztrhané šaty a snědou tvář náhle napadlo, zda se už vlastně vůbec stačil naučit jazyku svých normandských pánů.

„*Beth yw eich enw?*“ zeptala se opatrně, s námahou hledajíc slova, která ji naučila Meredith, stolnice na hradu Raglan, a přitom se smála jejímu náhlému zájmu. Znamenalo to: „Jak se jmenuješ?“

Chlapec postoupil dopředu, plaše poklekl na koleno, položil víno a koláče na truhlici vedle postele, otočil se a prchl do síně.

Matylda za ním chvíli udiveně hleděla a pak přehodila vlasy zase dozadu, posadila se na postel a pustila se do jídla. Měla strašný hlad a musela přemýšlet.

Ještě dlouho seděla nad pohárem vína, i když louč dohořívala. Potom se v posledních záblescích světla postavila a začala se svlékat.

Hluk hovoru a smíchu začal v síni dole slábnout a nyní nahoru na schody dolehlo občas i nějaké to zachrápání. K její velké úlevě nebylo po Williamovi ani stopy.

Vklouzla nahá pod těžké pokrývky a s pevným rozhodnutím, co ráno udělá, zakrátko usnula.

KAPITOLA
ŠESTÁ

Jo se na pohovce nepohodlně zavrtěla. Oči se jí pod víčky rychle pohybovaly ze strany na stranu a dech se jí zrychlil.

„Byla jsem unavená po tolika dnech v sedle," pravila pomalu, „a tak jsem spala tvrdě. Teď už svítá. Místnost je potemnělá a plná stínů a oheň se proměnil v hromadu bílého popela. Chce se mi tak spát… snažím se vzpomenout si, kde jsem…" Dlouze se odmlčela. „Už nejsem sama… Někdo je se mnou v místnosti…"

„No konečně jste vzhůru!" sklonil se nad ložem William a stáhl jí pokrývku až do pasu. Dech mu páchl starým vínem. „Moje krásná žena, která tolik touží po společnosti manžela. To jsem opravdu polichocen, moje drahá, že se vám po mně tak stýská." Zasmál se a Matylda se otřásla. Chvilku ležela bez hnutí, neboť se bála pohnout, když jí jeho mozolnaté ruce sevřely prsa, a potom sáhla zoufale po pokrývce a snažila si ji přes sebe zase přetáhnout. Vzpomněla si na kouzelné zaříkávadlo, které si v duchu pro sebe ve tmě opakovala; zaříkávadlo, které ji před ním mělo v příštích měsících chránit.

Přinutila se ležet bez hnutí a pohlédla na něj, upírajíc své jasné oči do jeho. William okamžitě odvrátil zrak – necítil se před jejím pohledem dobře.

„Nesmíte se mě dotýkat, pane."

Roztáhl ústa v úšklebku. „Cože? A proč ne, prosím tě?" Popadl ji za zápěstí a bolestně je zkroutil, až se jí chtělo vykřiknout, ale když promluvila, podařilo se jí udržet hlas klidný. „Protože čekám dítě. A moje chůva Jeanne říká, že jestli se mnou budete líhat, dokud je budu mít v lůně, narodí se mrtvé."

Zatajila dech a pozorovala jeho tvář. Krutost se proměnila ve vztek, pak v nedůvěru a nakonec v pověrčivý strach. Zprudka ji pustil, a když se napřímil a odstoupil od postele, pokřižoval se.

„Ta čarodějnice! Jestli mi uhranula dítě…"

„Neuhranula je, můj pane." Matylda se posadila a přetáhla si kožešinovou pokrývku, kterou pevně svírala, přes prsa. „Chce je chránit. Proto mě poslala za vámi, dokud ještě mohu cestovat. Váš

syn se musí narodit ve Walesu, na vašem panství na Pomezí. Nemůžete mě poslat zpátky na Bramber.“

Vítězně schoulená jej pozorovala, jak se zády k ní narovnal a upřel pohled do vyhaslého ohniště. Potom se prudce otočil. „A jakpak to všechno ví?“

Matylda pokrčila rameny. „Má dar vidět věci.“

„A viděla, že já budu mít syna?“

„Silného a statečného syna, můj pane.“ V jeho očích, které se na ni dívaly, spatřila vítězný pohled.

„No dobře,“ pravil. „Ale tady zůstat nemůžeš. Dám rozkaz, aby tě družina vzala na Brecknock. Tam budeš v bezpečí.“

Lehla si a s povzdechem zavřela oči. „Jste laskav, pane. Pokusím se vás poslechnout. Jen se modlím k blahoslavené Panně Marii, aby další cestování dítěti neublížilo.“ Položila si dramaticky ruku na břicho. „Prosím vás, směla bych si den dva odpočinout? Kvůli vašemu synovi?“

Podívala se přes řasy, jakou reakci její slova vyvolají. Zdálo se, že William je v rozpacích. Přešel párkrát po místnosti a zlostně kopal do rákosí, které bylo rozhozené po podlaze, a zjevně sváděl vnitřní boj. Když viděla, jak zápasí sám se sebou, pocítila k tomuto podsaditému muži se širokými rameny, který byl pro ni ještě stále cizí, téměř něco jako náklonnost. Vypadal teď tak nejistě.

„Jste rád, Williame?“ zeptala se po chvíli. „Že budete mít dítě?“

„Jistěže jsem rád.“ Jeho hlas zněl drsně. „Ale nechci vás tady. Ne dnes.“

„Ale proč ne? Nebudu se vám plést do cesty, slibuji.“ Zdvihla se na loket a tmavé ticiánové vlasy osvětlené mdlým slunečním svitem jí spadly na nahá ramena. „Nebudete vůbec vědět, že tu jsem, a za den za dva, až si odpočinu, odjedu na Brecknock, jestli se domníváte, že je to opravdu to nejlepší.“

William se napřímil v ramenou a váhavě se zamračil. „Jestli ti tu dovolím zůstat,“ zahřímal, „a zatím říkám ‚jestli‘, musela bys mi slíbit, že v žádném případě neopustíš tuto místnost. Z žádného důvodu. Nebylo by to bezpečné. Musela bys mi na to přísahat.“

„Slibuji, můj pane.“ Zkřížila pod pokrývkou prsty.

„Rozumíš mi? Nesmíš se odtud celý den ani hnout, ať se děje cokoli.“ Pohlédl na ni. „Vlastně bys musela zůstat na loži. Ta hostina není nic pro tebe. Není to žádná obvyklá vánoční veselice, ale shromáždění místních welšských hrabat a hodnostářů, kteří budou hovořit o politice. Musím jim přečíst výnos krále Jindřicha. Proto sem nebyli pozváni Bloetové. Není tu pro ně místo a také tu není místo pro ženy. Rozumíš?“

Odvrátil se od ní a přistoupil k bidýlku, kde seděl jeho sokol. Zvedl rukavici, která ležela na truhlici vedle, a navlékl si ji. Jemně uvolnil ptákovi řemínky, pobídl jej, aby mu usedl na ruku, a láskyplně k němu šeptem promlouval, zatímco mu z hlavy sundával kápi. Sokol na něj pohlédl zlýma očima. „Jestli tady zůstaneš, odnesu tohohle krasavce zpátky do stáje,“ řekl nevraživě. „Pamatuj, že nesmíš vstát z lože. Jestli se o to pokusíš, dám tě tu zamknout.“ Prudce se obrátil na podpatku a odešel z místnosti.

Matylda počkala, až jeho kroky odezní. Potom vítězně vyklouzla z lože a přehodila si přes ramena noční košili lemovanou kožešinou. Přeběhla k vysokému oknu a vykoukla ven. Cítila, jak jí studený vítr cuchá vlasy, a zaposlouchala se do zvuků života, který se začal probouzet za opevněním hradu dole. Bylo šedé ráno. Vodnaté slunce nad horami na východě bylo tak zahaleno do mlhy a mraků, že vydávalo jen asi tolik tepla jako ubývající měsíc.

Lehce se zachvěla a rozhlédla se po komnatě. Ve studeném světle nevypadala moc útulně, ale ji polilo horko vzrušení. Její plán vyšel. Osvobodila se od Berthy, stala se paní vlastní veliké domácnosti – nebo se jí aspoň brzy stane – a zajistila si, že bude mít pokoj od nechutných projevů manželovy přízně, dokud se dítě nenarodí. Zamyšleně se usmála. Nikdy se necítila lépe a více při síle než v posledních dvou měsících a věděla, že jí nehrozí žádné nebezpečí. Byla silná a zdravá a neměla ohledně dítěte ani sebe žádné zlé předtuchy. Najednou se při pohledu z okna zamračila, neboť vlastně jedno zlé tušení měla; podivné beztvaré hrůzné představy, které ji trápily poslední tři noci ve snu. Hned ale myšlenky na ně zaplašila. Ať už ty představy znamenají cokoli, nedovolí jim, aby jí zkazily dnešní vzrušující den.

Napadlo ji, kde je asi dnes ráno Richard, ale pak jej rychle vypudila z mysli. Myslet na Richarda de Clare bylo nebezpečné. Musí na něj zapomenout a pamatovat, že je ženou jiného.

Přinutila se myslet zase na dnešní hostinu. Neměla naprosto v úmyslu dodržet slib, který dala Williamovi, a zůstat v posteli. Hodlala být na hostině po jeho boku.

Do jejího začátku zbývalo ještě nějakých pět hodin, usoudila při pohledu na slunce. Mnozí hosté už byli pravděpodobně na hradě nebo tábořili pod hradbami, zatímco další teď asi právě sjíždějí z welšských hor a blíží se se svými družinami, baviči a bardy od dvora knížete Seisylla z různých koutů kraje. Projel jí záchvěv vzrušení.

Když zaslechla na schodech kroky, obrátila se od otevřeného okna a celá rozechvělá chladem utíkala zpátky na lože. Vstoupila drobná žena s prošedivělými vlasy pod velikým bílým závojem. Nesla podnos a trochu plaše se na Matyldu usmála. „Dobré ráno, moje paní. Přinesla jsem vám mléko a chléb."

„Mléko?" řekla Matylda s odporem. „Já mléko nepiju. Raději bych víno."

„Mléko je pro vás lepší, madam." Tón hlasu starší ženy s jemným zpěvavým přízvukem nářečí hor byl překvapivě pevný. „Ochutnejte a uvidíte."

Matylda se na loži posadila a dovolila ženě, aby ji nakrmila rozlámanými kusy měkkého chleba. Uvědomila si, jaký má hlad.

„Neviděla jsem tě včera večer v síni?" zeptala se s plnými ústy.

Žena se usmála a odhalila zkažené zuby. „Ne, paní, byla jsem včera skoro celý den v kuchyni a pomáhala při přípravách na hostinu."

Matylda se posadila a oči jí zazářily vzrušením. „A víš, kolik přijede lidí? Přivezli hodně jídla? A sjíždějí se už hosté?"

Žena se rozesmála a rozpřáhla silné upracované ruce. Nehty měla nepěkně polámané. „Ach, jídla je nejmíň pro celé vojsko, paní. Přípravy už probíhají mnoho dní, hned od chvíle, kdy se sir William o hostině poprvé zmínil. Ale včera a předevčírem jsem pomáhala i já a spousta jiných žen, aby bylo všechno hotové včas."

Matylda si lehla a pohodlně se pod pokrývkou uvelebila. „Kéž bych tam mohla být," pravila opatrně. „Sir William si myslí, že bych

kvůli svému stavu měla odpočívat a neměla tam chodit.“ Pohlédla na druhou ženu a s uspokojením spatřila, že vypadá překvapeně.

„Do té doby vám bude určitě líp, paní, když si teď odpočinete.“ Žena se laskavě usmála a urovnala jí jednu z přikrývek. „Přece byste nemohla promeškat takovou událost.“

Matylda se usmála. „Taky si myslím. Už teď je mi o mnoho lépe.“ Všimla si, že talíř je prázdný, a usmála se. Nemělo smysl předstírat, že je jí tak zle, že ani nemůže jíst. Snažila se ovládnout výraz ve tváři. „A kde je Nell, ta dáma, kterou jsem si přivezla s sebou?“ vzpomněla si najednou. „Mohla se o mne přijít postarat ona. Chci, aby mi sehnala nějaké komorné. Žádný doprovod jsem s sebou nevzala.“

Žena potlačila úsměv. „Vaše dáma, paní, právě teď hovoří s konstáblovou ženou Sybellou. Myslela jsem, že nejdřív potřebujete jídlo a teprve potom služebnictvo. Říkala jsem si, že kdyby to záviselo na těch dvou, tak byste čekala celý den.“ Bez poznámky vzala talíř a hrnek a odložila je a pak se sklonila, aby sebrala plášť, který Matylda odhodila do nohou postele.

„Pověz mi, jak se jmenuješ.“ Matylda ženu pozorně sledovala přivřenýma očima.

„Megan, paní. Můj muž je jedním ze stolníků sira Williama.“

„Dobře, Megan. Chci, abys dohlédla, aby mi sem donesli truhly s mými šaty. Pomůžeš mi potom, až mi bude lépe, s oblékáním na hostinu?“

„Samozřejmě že pomůžu, s radostí.“ Meganin obličej se rozzářil.

„A poslyš,“ Matylda se opřela o loket a přiložila si prst na ústa. „Neřekneme siru Williamovi, že tam chci přijít. Nechci, aby mi to zakázal, protože si myslí, že jsem unavenější, než jsem.“

Když Megan odešla, opět si lehla a radovala se ze spikleneckého a chápavého úsměvu Welšanky.

Dole na nádvoří dostoupil hluk ranního ruchu již značného stupně vzrušení a pod točitým schodištěm Matylda slyšela směsici výkřiků a smíchu a bouchání prken o podnože, jak služebnictvo stloukalo stoly. Bylo těžké jen tak nečinně ležet, když se toho tolik dělo, ale ona si v této chvíli spokojeně odpočívala. Čas vstát nastane později.

Dívala se, jak dovnitř vrávoravým krokem vstoupil hoch s košem dříví a začal rozdělávat nový oheň. Pak vešel muž shrbený pod tíhou truhlic s jejími šaty. Po Nell nebylo ani stopy, ale Megan byla muži v patách. Když na Matyldin příkaz odklopila víka, začala vyndávat šaty a kazajky a vydávat nadšené výkřiky, jak brala do rukou šarlatová a zelená roucha z hedvábí, jemného plátna a něžně barevné vlny a jedno vedle druhého je pokládala na lože.

Matylda si každé šaty kriticky prohlédla a zamyslela se, které z nich si vezme. Hned jak se o hostině dozvěděla, napadlo jí svrchní roucho vyšívané zlatem, které jí William přivezl z Londýna k svátku. Pocházelo z Východu a vonělo santalovým dřevem a novým kořením.

„Ach, paní, tyhle si musíte vzít.“ Megan zdvihla Matyldiny zelené sametové šaty zdobené stříbrem. „Ty jsou pro vás nejlepší. Jsou tak krásné, tak krásné!“

Matylda jí je vzala z rukou a přiložila si jejich jemnou látku na tvář. „William si myslí, že zelená přináší smůlu,“ řekla zamyšleně. Milovala ty šaty a věděla, že jí jejich barva velice sluší. Pod tím zlatem by se dobře vyjímaly.

Když Megan věšela poslední roucha do šatny, konečně se objevila Nell, již zcela odpočatá po cestě a v dobré náladě. Přinesla jí vzkaz.

„Je od jednoho rytíře lorda Clara,“ šeptala důležitě. „Lord se s vámi chce hned teď vidět nahoře ve věži, dokud je sir William ve stájích se sokolem.“

Megan spěšně pomohla Matyldu obléci do modrých vlněných šatů a pak ji obě zahalily do silného pláště, který ji měl ochránit proti průvanu. Potom Nell s prstem na rtech vyvedla svou paní z ložnice.

Richard čekal v hlubokém okenním výklenku napůl skryt za zástěnou. Byl oblečen do cestovního šatu.

„Richarde?“ zahleděla se na něj Matylda, když Nell odešla.

„Odjíždím. Váš manžel to žádá.“ Napřáhl k ní ruku a pak ji nechal spadnout. Pokrčil rameny. „Moji muži čekají. Vracím se do Gloucesteru.“

„Ne,“ zašeptala zmučeně. „Myslela jsem, že si to rozmyslí a nechá vás zde… Myslela jsem, že budete…“

Natáhl paži a dotkl se její ruky. „Tohle je vaše panství, paní," řekl smutně. „Tady jste chtěla být, po boku manžela. Pro mne tu není místo. Raději půjdu."

„Představovala jsem si to jinak… myslela jsem, že bude všechno v pořádku." Odvrátila pohled jinam. Odvaha a vzrušení byly tytam. „Zapomněla jsem, jaký je." Přiložila si ruce na tvář a pokoušela se ovládnout slzy. „A já s ním musím zůstat celý život!"

Richard ucítil, jak se mu po dlaních řine pot. „Jste jeho žena," pravil trpce. „Před Božím zrakem mu patříte."

Chvíli stáli mlčky. Matylda pocítila chuť se k němu přivinout. Rozhodným gestem sepjala ruce za zády. „Nosím jeho dítě," řekla nakonec zajíkavě. „A tak mě tady nechá. Totiž ne tady, ale na Brecknocku. Alespoň mě tedy nepošle zpátky na Bramber." Mdle se usmála.

Richard ztuhl. Bolestný výraz ve tváři sice za okamžik skryl, ale ona si ho stejně povšimla. Zaťala ruce do záhybů dlouhé sukně. „Cožpak mi ani nepoblahopřejete, že jsem splnila svou manželskou povinnost?"

Slabě se uklonil. „Proč jste mi to neřekla dřív?"

„Nedokázala jsem to…" zašeptala. „Nedokázala jsem to…"

Venku se zvedl vítr, který profukoval údolím a proměňoval tající bahno v bílou jinovatku. Lomcoval okenicemi, vířil rákosí pokrývající podlahu, vháněl oheň z krbu do komnat a zanechával po sobě vůni sušené mařinky.

„Říkal jste, že vaši muži čekají," řekla konečně. Slova se jí zadrhla v hrdle.

„Tak jest. Bůh s vámi." Vzal ji za ruku a pozdvihl ji ke rtům. Potom ji opustil. Slyšela, jak kráčí přes místnost a schází dolů po dlouhých točitých schodech a jeho meč cestou zvoní o kamennou zeď, až zvuky nakonec dozněly a ona osaměla.

Ještě dlouho seděla na kamenném sedátku ve výklenku a potom se celá prokřehlá vrátila do své komnaty a zalezla opět pod pokrývky.

O něco později se zase objevila Megan. Překypovala nadšením. Právě přijel kníže Seisyll se svým nejstarším synem Geoffreyem, družinou, harfeníkem a hlavními dvorními hodnostáři.

„Je tak hezký," hlásila Megan bez dechu a oči jí svítily. „Je to opravdový šlechtic a ještě takový vysoký…"

Matylda si osušila oči, odhrnula přikrývky a vyklouzla z lože.

Stála uprostřed podlahy jen ve spodničce a Megan jí zaplétala dlouhé vlasy do účesu pod závoj, když najednou zaslechly na schodech neklamné kroky Williamovy. Divoce se rozhlédla ve snaze najít nějaký úkryt, aby nespatřil, že se chystá na hostinu.

„Rychle, paní." Megan jí hodila přes ramena teplý plášť. „Počkejte v šatně a já mu řeknu, že zrovna máte práci." Nervózně se zachichotala, zatímco Matylda uháněla do malého výklenku v rohu místnosti.

Matylda nehybně strnula mezi rozvěšeným šatstvem přímo ve dveřích za koženým závěsem, třásla se v průvanu od otevřeného okna v šatně a se zatajeným dechem naslouchala. Okamžik bylo ticho a pak zaslechla Williamův podrážděný výkřik, když spatřil, že lože je prázdné.

„Vaše paní bude hned zpátky." Matylda slyšela, že Meganin hlas je pevný jako vždy, a představovala si ji, jak plaše ukazuje směrem ke dveřím, kde se skrývala. K jejímu překvapení k tomu William nic neřekl. Chvíli mlčel, pak otevřel víko nějaké truhlice a potom zaslechla, jak s halasným dupáním odchází z ložnice a jak mu cestou po točitých schodech vrže a cinká kroužkové brnění. Vyšla a spatřila Megan, která právě vytahovala její šaty zpod přikrývek na loži.

„Ještě že mě napadlo je schovat, viďte, paní?"

„Co měl můj manžel na sobě, Megan?" ptala se Matylda překvapeně. „Snad si nevzal na hostinu brnění?" Zvedla ruce a komorná jí navlékla pěkný zelený háv přes hlavu a začala jej vzadu zavazovat.

„Měl drátěnou košili, paní, a pak si tamhle odtud vzal tuniku a plášť," ukázala k tyči na druhé straně místnosti, „a ty si oblékl přes košili. Nejspíš se asi nedokáže přinutit, aby svému hostu docela důvěřoval, přestože naši lidé podle zvyku vždycky nechávají zbraně u dveří, když přijmou něčí pohostinnost." Trochu posmutněle se usmála. „A přitom je kníže Seisyll švagrem lorda Rhyse a pánem celého

jižního Walesu a navíc je zrovna s vaším králem Jindřichem v míru, takže žádné nebezpečí nehrozí. Kromě toho jsem vždycky slýchala, jak dobrý Seisyll je, a také galantní a s větší ctí, nežli má celý dvůr krále Jindřicha dohromady.“ Když hovořila, tváře jí malinko zrůžověly.

Matylda se usmála a zlehka se dotkla její paže. „Určitě takový je, Megan. William to asi dělá jen z opatrnosti a ze zvyku, to je všechno.“

Silně se kousla do rtů, aby zčervenaly, a zdvihla na stůl truhličku, aby si našla šperky a rumělku na tváře. „Budeš se zezadu dívat?“

„No jistě, to ano, hned jak sejdete dolů. Chci taky vidět všechnu tu krásu a slyšet hudbu.“ Zručně vytočila Matyldě vlasy nahoru a obtočila je kolem hlavy; a pak pomohla Nell upravit závoj a rám do účesu, který jí lemoval celou tvář.

Ženy jí zrovna oblékaly šarlatovou kazajku vyšívanou zlatou nití a zapínaly těžký pás, když zaslechly, jak z velké síně dole svolává trubka hosty na hostinu. Megan celá rozrušená vzhlédla, když se tóny ozvaly až v jejich patře a rozezněly se po celém hradu. Matyldin pohled se na okamžik setkal s jejím. Zatajila dech a potom netrpělivě pokynula ženě, aby sešla dolů a obhlédla, jak to tam vypadá.

Nell si místo na hostině zajistila tím, že se vlichotila kastelánce, a jakmile se Megan v měkkých botách, které na kameni nebylo ani slyšet, vrátila, pohlédla Nell na Matyldu, zda smí odejít.

„Už se usadili, paní. Umyli si ruce a poručili víno. Teď zrovna nosí na stůl kančí hlavy. Musíte si pospíšit.“ Byla bez dechu vzrušením.

Matylda beze slova přešla ke schodům, zhluboka se nadechla a po špičkách se pustila dolů. Teď, když ta chvíle nadešla, dostala strach, ale zakázala si představovat, co se stane, jestli ji William pošle přede všemi pryč. Byla příliš rozrušená, než aby se vrátila.

Dole u schodů se zarazila a opřela se zády o kamennou zeď tak, aby na ni ze síně plné hluku nebylo vidět. Místnost byla osvětlena loučemi a stovkami svící, přestože byl venku bílý den, a opar z kouře a tepla už začal stoupat do trámoví i nahoru po schodišti, kolem ní a k chladnějším poschodím výš ve věži. Rámus byl ohlušující. Matylda opatrně udělala ještě jeden nebo dva kroky a vyhlédla zpoza rohu.

Oblouk, pod nímž stála, byl zčásti za zády manžela i jeho hostí sedících u vysokého stolu, a tak byla spokojená, že ji nikdo nevidí.

Kníže, jak viděla, seděl Williamovi po pravici. Byl hladce oholen a vlasy měl rovně zastřiženy nad čelem. Byl hezky oděn do jasně žlutého pláště a tuniky, a když na okamžik zdvihl ruku, spatřila, jak se mu na ní blýskl prsten. Zaklonil hlavu a zasmál se nějaké poznámce, kterou pronesl muž po jeho pravici.

Když už už sbírala odvahu, aby vyklouzla z úkrytu a stanula manželovi po boku, William povstal a ona spatřila, jak vytahuje svitek pergamenu. Vykládanou rukojetí dýky bouchl do stolu, aby si zjednal ticho, a potom se se svitkem v ruce rozhlédl po síni ztichlé v napjatém očekávání.

Matylda zůstala v úkrytu a prohlížela si tváře u přeplněných stolů ve snaze rozeznat někoho známého. Byl tam Ranulph Poer, jeden z královských poradců pro oblast Pomezí, se svým liščím obličejem a povislými víčky, který je mnohokrát v létě navštívil na Bramberu. U vysokého stolu zde rovněž seděl obtloustlý a bělovlasý Philip de Braose, manželův strýc, a mezi nimi nějaký mladík asi patnáctiletý, ne o mnoho mladší nežli ona. To bude asi syn knížete, pomyslela si. Když se mladík pootočil, opřel se a podíval se na svého otce, zahlédla jeho třpytivé oči a zrůžovělou tvář. Je stejně rozrušený jako já, uvědomila si najednou, a pocítila závist, že chlapec tam smí sedět, zatímco ona se musí uchylovat ke lsti. K jejímu překvapení tam žádné jiné známé tváře nebyly. U vysokého stolu nebyly ani žádné ženy, přesně jak William řekl. Očekávala, že bude pozváno mnoho mužů, kteří byli, jak věděla, na welšském Pomezí jeho sousedy, ale jak už si stěžoval i Walter Bloet, nebyl tam z nich nikdo.

William si prohlížel pergamen v ruce, jako by jej ještě nikdy neviděl. Matylda viděla, jak mu nad vysokým límcem na krku začala tepat ošklivá modrá žíla. Jeho brnění bylo zcela skryto pod oděvem.

„Pánové," spustil William nepřirozeně vysokým hlasem. „Pozval jsem vás sem, abyste vyslechli nařízení našeho velkého a mocného krále Jindřicha, které se týká Welšanů v Gwentu." Zarazil se, zvedl pohár a upil vína. Matylda viděla, že se mu chvěje ruka. Nyní se pozornost všech v síni upírala k němu a všude panovalo ticho, s výjimkou tlumeného švitoření služebnictva vzadu a vrčení dvou psů,

kteří čekali, kdy už začne pršet záplava zbytků. Matylda spatřila, jak se na druhé straně síně o jednoho ze sluhů opírá Megan, a napadlo ji, proč vlastně nesedí u jednoho z nízkých stolů, když je její manžel stolníkem. Hned si všimla, že Nell si našla místo přímo pod vyvýšeným stupínkem.

Kníže Seisyll se ve svém vyřezávaném křesle opřel a díval se s dobrosrdečným úsměvem na ošlehané tváři na Williama.

„Je to rozhodnutí týkající se nošení zbraní na tomto území," pokračoval William. „Král rozhodl, že nosit zbraně již v budoucnu nebude welšskému lidu povoleno…" Zarazil se, když se kníže Seisyll zprudka napřímil a udeřil pěstí do stolu.

„Jakže?" zahřímal. „Jak se král Jindřich opovažuje něco takového Gwentu nařizovat?"

William na okamžik zrozpačitěl, podíval se bezvýrazně na Seisylla a potom pomalu a s rozmyslem položil pergamen na stůl. Pozvedl ruku, v níž ještě stále svíral dýku, a vrazil blyštivou čepel knížeti přímo do hrdla.

Seisyll se zpola vztyčil, sáhl chabě Williamovi po prstech, hrozivě zachroptěl a potom se zhroutil na stůl. Z úst se mu na bílý plátěný ubrus vyřinula krev. Na okamžik nastalo hrobové ticho, ale potom se v síni rozpoutala vřava. Williamovi přívrženci vytáhli zpod plášťů meče a dýky, a zatímco Matylda stála strnulá hrůzou bez hnutí ve dveřích, začali podřezávat neozbrojené Welšany. Viděla, jak Philip de Braose pozdvihl nůž a bodl do zad mladého knížete v okamžiku, kdy se chlapec pokoušel zachytit svého otce. Pak Philip a Ranulph společně vyrazili od stolu a běželi ke dveřím, mávajíce kolem sebe na všechny strany mečem. William stál bez pohnutí a s rukávem potřísněným krví své oběti sledoval krvavou řež okolo sebe. Jeho tvář měla kamenný výraz.

Všechny výkřiky a sténání najednou přehlušil podivný a jaksi ještě hrozivější zvuk, který se ozval pod dřevěnou klenbou síně. Jeden ozbrojenec totiž vrazil meč do srdce starému harfeníkovi, který čekal u svého nástroje, aby zahrál hostiteli svého pána. Stařec padl kupředu a prudce se zachytil strun, které zahrály svůj poslední děsivý akord. Pak se zhroutil na podlahu a Matylda viděla, jak ozbrojenec přesekl struny čepelí meče zbrocenou krví majitele harfy.

KAPITOLA
SEDMÁ

Pomalu si začala uvědomovat bolest na rukou. Poprvé odtrhla oči od hrůzné scény před sebou a podívala se na ně. Chvíli vůbec nedokázala v příšeří zaostřit, ale potom si v mihotavém světle loučí, které se odráželo v jejím úkrytu u zdi, uvědomila, že se tak těsně přimkla k nahrubo otesanému architrávu oblouku, jako by jí šlo o život, a prsty jí krvácely od toho, jak zaťala nehty do nerovného povrchu. Na bledém kameni byly skvrny od krve – její vlastní krve.

To byla poslední věc, kterou spatřila. Ochromena hrůzou, která milosrdně přehlušila zvuky zoufalých výkřiků chlapce, se pustila podél zdi. Spodničku i šaty měla skrz naskrz propocené a v ústech cítila nakyslou pachuť zvratků, když se vlekla vzhůru po točitých schodech, šlapala si na sukni a snažila se dojít k horní komnatě dřív, než se zhroutí.

Jediný slyšitelný zvuk byl její vlastní dech, který ze sebe vyrážela v suchých a křečovitých stazích; bolestně jí rvaly žebra a zastavovaly dech v hrdle, až hrozilo, že se zadusí. Jednou jí unikl mučivý vzlyk, když si přišlápla lem sukně, a ona těžce dopadla na schody a rozhodila ruce, aby se zachytila jakéhosi džbánu, ale ten se jí zaryl do zápěstí a bolavých prstů.

V komnatě bylo pusto. Světlo z lojových svíček páchnoucích kouřem vyhaslo a místnost teď osvětloval pouze oheň. Když se celá omámená dovlekla na lože, zůstala ležet jako ztuhlá a naslouchala jen syčení a praskání borového dřeva a prskání jisker na podlahu, kde ještě chvilku svítily a pak dohasly. Od schodů zaslechla vzdálený křik, a tak se křečovitě otočila a přetáhla si přikrývku přes hlavu ve snaze hluk utlumit. Potom se jí zatmělo před očima a ona cítila, jak se noří do ticha.

O něco později se nepokojně ze spánku zavrtěla, s polštářem ještě stále přitisknutým k obličeji. Zpola se probudila a bez hnutí naslouchala. Nějaký hlas ji v dálce volal jménem a snažil se ji vzbudit a vrátit zpátky. Znovu zavolal její jméno a zase. Napůl probraná poslouchala. Ale odolala. Nechtěla se probudit. Nedokázala se utkat s tou hrůzou, kterou jí vědomí zase přinese.

„Nechte ji spát. Nakonec se vzbudí sama.“

Ta slova jí zněla chvíli v hlavě tak jasně, že je musel vyslovit někdo těsně vedle lože. Ale pak zase obrátila hlavu, hlas se vzdálil a ona se opět propadla do temnoty.

Když se vzbudila znovu, bylo v pokoji naprosté ticho. Žádné hlasy, žádné zvuky z hodovní síně dole. Chvíli ležela s obličejem stále omotaným kožešinovou přikrývkou, příliš ztuhlá a omámená, než aby se dokázala pohnout, a cítila, jak jí zatuchlé chlupy z kožešiny píchají do úst a nosu. Nakonec se přinutila trochu nadzdvihnout a obrátit. Začala se jí okamžitě točit hlava a přemohla ji nevolnost. Se vzlykem se opět zhroutila na lože.

Nějaká ruka se dotkla jejího ramene a vzadu na šíji se jí jemně přitisklo cosi chladného, vlhkého a příjemného.

„Pojďte, paní, pomůžu vám.“ Hlas Megan tiše šeptal.

Když jej zaslechla, Matylda se přinutila zvednout hlavu. Potom se váhavě opřela o loket a rozhlédla se.

„Megan? Megan, jsi to ty? Řekni mi, že to není pravda. Viď, že není. Není…“ Hlas se jí zlomil. „Nesmí to být pravda.“

Místnost byla temná. Zatápala po Meganiných rukou a pevně je stiskla. Když si její zrak pomalu zvykl na tmu, spatřila ve vyhasínající záři ohně Meganin obličej. Když Megan beze slova potřásla hlavou, oči měla zavřené a po tváři jí tekly slzy.

Ještě dlouho zůstaly bez hnutí schoulené na loži, s rukama vzájemně pevně propojenýma, a naslouchaly, jak se v krbu hroutí polena. Konečně se Matylda v polštářích posadila.

„Jak dlouho jsem spala?“ řekla. Její hlas jí připadal divný a vysoký. „Kde je můj… kde je William?“ Nedokázala se přinutit, aby ho nazvala manželem.

Megan otevřela unaveně oči a nehybně chvíli hleděla před sebe. Potom potřásla hlavou, neschopna slova.

„Je ještě tady na hradě?“

„*Duw*, nevím,“ odpověděla konečně Megan hlasem bez života. „Odnesli mrtvé a umyli krev. Potom lord de Braose poslal oddíl svých mužů za lidmi, kteří zůstali na hradě Arnold. Za ženou knížete Seisylla a jeho malými dětmi…“ Nepokrytě se rozplakala.

„Malými dětmi?“ zašeptala Matylda. „William nařídil usmrtit malé děti?“ Nevěřícně na Megan hleděla. „Mají tam přece stráže, budou tam snad nějací muži, kteří je ochrání!“

„A jakpak? Když všichni muži přišli s princem, mysleli si, že mezi králem Jindřichem a lidmi Gwentu panuje mír. Věřili, že král Anglie je čestný!“ Jemná tvář se zkroutila nenávistí.

„Musím je zastavit.“ Matylda odhodila přikrývky a roztřeseně vylezla z lože. Nohy měla bosé, ale nevšímala si toho. Megan se ani nepohnula, když Matylda přešla ke schodům a na okamžik se zaposlouchala do ticha přerušovaného jen vytím větru za zdí. Matylda si dodala odvahy a pustila se po špičkách dolů, i když ji ledová dlažba studila do nohou.

Hodovní síň byla prázdná. Slámu na zemi někdo zametl a ploché kameny se leskly vodou. Stoly stály navršeny na hromadě a židle a lavice byly pryč. Místnost byla úplně prázdná. Matylda bosa potichu přešla doprostřed síně a rozhlédla se. Střešní klenba, kde se jindy všechno tak rozléhalo, byla nyní ztichlá a oheň vyhaslý. V držácích ještě dohořívaly dvě tři louče, ale nikdo se o ně nestaral, a tak v průvanu plápolaly a čadily. Zůstala tu jen slabá vůně pečeného hovězího masa.

„Kriste Ježíši,“ vydechla. Vystrašeně se pokřižovala, jak pohledem zkoumala prázdné, stinné kouty, ale nikde se nic nepohnulo. Žádní duchové mrtvých tu ještě nebyli.

Přinutila se pohnout a odejít ze síně, aby našla manžela. Místnost ve věži, strážnice i spižírny byly prázdné. Nikdo nebyl ani v kapli, kde už voskové svíce vyhořely téměř docela. Nikde ve věži nikdo nebyl. Konečně se váhavě obrátila ke vchodu, vyšla ven a zastavila se s pohledem upřeným na temné nádvoří pod sebou.

Bylo plné mlčících lidí. Zdálo se, že je tu každičký muž, žena a dítě z hradu i ze vsi. Všichni stáli kolem obrovské hromady mrtvých. Za nimi si potichu něco mumlali Williamovi strážci a nepokojně se rozhlíželi kolem sebe, zkoumali stinné kouty a pokukovali směrem ke spuštěnému padacímu mostu. Vypadalo to, že všichni na něco – nebo na někoho – čekají. Po zachmuřené tváři jejího muže nebylo nikde ani stopy.

Matylda překročila práh a pomalu sešla po dřevěných schodech. Jen matně si uvědomovala, že se k ní na obou stranách obracejí tázavé tváře, avšak její oči se upíraly na mrtvá těla. Welšané ustoupili, aby mohla projít, a dívali se, jak její vznešená štíhlá postava ve zlatošarlatových šatech, která hlavou a rameny převyšovala většinu z nich, kráčí k obětem svého manžela. Zvedl se ledový vítr. Bičoval jí dlouhé vlasy a rozplétal uvolněné copy, které držely účes pohromadě. Megan jí asi sundala závoj, když ležela v bezvědomí, a ona si toho ani nevšimla.

Stála tam dlouho s hlavou sklopenou a zrakem upřeným k zemi a jen částečně vnímala stíny míhající se ve světle loučí zbrojnošů. Konečně zvedla oči a pohlédla přímo na muže, které její manžel zabil. Tělo knížete Seisylla leželo trochu stranou od ostatních. Někdo mu zkřížil ruce na prsou. Ve světle louče se mu na ukazováčku blýskal chladný tmavočervený kámen.

Zabloudila pohledem zpět ke krvavé hromadě a pátrala po tělu Seisyllova syna, jehož vzrušené a nadšené očekávání se tolik podobalo jejímu. Spatřila jej téměř okamžitě; ležel s rozhozenými údy pod jiným mužem, s hlavou zvrácenou dozadu a ústy otevřenými hrůzou dokořán nad tím, co právě viděl. Na povislé bradě měl zaschlou stružku krve. V prstech ještě svíral plátěný ubrousek, který mu páže podalo ve chvíli, kdy William začal se svou řečí. Pár metrů dál od jeho hlavy ležela harfa s přeseknutými strunami. I její rám byl vedví.

Její nohy už necítily chlad, když přešla přes dláždění k bráně a vyšla na most. Necítila vlastně vůbec nic. Nikdo se ji nepokoušel zastavit. Stráže ustoupily stranou a nechaly ji projít a potom se zase shlukly u brány za ní.

Kráčela pomalu k lesknoucímu se ohybu řeky. Vlasy, které už měla úplně rozpuštěné, jí vlály kolem hlavy. Vítr přinášel z bělavých opuštěných kopců spršky ledových dešťových kapek, ale ona je nevnímala, ani necítila, jak ji bodají do tváře. Nějak se jí podařilo najít stezku. Slepě se proplétala temnotou a uhýbala stromům, keřům a skalnatým výběžkům, které jí stály v cestě. Chladný měsíc prosvítal z rychle uhánějících mraků a zrcadlil se v řece Usk. Na jejím břehu se krátce zastavila a zahleděla se do lesklé vody; a pak pokračovala dál. Hrad jí brzy zmizel z dohledu a Matylda se ocitla úplně sama

mezi šeptajícími stromy. Tady už sníh roztál a ve spleti kořenů se smísil s jemným bahnem. Stezka pod jejíma nohama byla blátivá a ona za sebou táhla nasáklou vlečku šatů.

Trvalo několik minut, než si uvědomila, že na ni kdosi mluví tichým naléhavým hlasem, volá ji zpátky a zklidňuje bušící tep v její hlavě.

„Už k ní pronikám," zamumlal Carl Bennet zoufalé ženě po svém boku. Poposedl na okraji židle a pozorně sledoval Jo, která se neklidně vrtěla na gauči u okna. Venku začalo mezitím zase pršet. Déšť stékal po okenních tabulkách a v hlíně zaprášeného truhlíku tvořil černé loužičky.

„Jo? Matyldo? Slyšíte mě?"

Jeho hlas byl už zase profesionálně klidný a konejšivý a jen krupičky potu na čele prozrazovaly napětí uplynulé hodiny.

Jo se na gauči zavrtěla a pootočila k němu. „Kdo je to?" zeptala se. „Prší a ve svitu měsíce dobře nevidím." Otevřela oči a nepřítomně se zahleděla na Benneta. „To jsi ty? Ten welšský chlapec, co mi přinesl jídlo? Netušila jsem, co se chystá. Musíš mi věřit, nevěděla jsem to…" Se slzami řinoucími se jí po tváři se pokusila posadit. Držela Benneta za sako.

Lékař před jejími zoufalými prsty uhnul, naklonil se, položil jí ruce jemně na ramena a uložil ji zpět do polštářů.

„Poslyšte, moje milá, teď vás probudím. Chci, abyste se k nám vrátila. Budu počítat do tří. Až to udělám, probudíte se jako Joanna Cliffordová. Budete si pamatovat vše, co se přihodilo, ale budete odpočinutá a šťastná. Rozumíte mi?" Na chvíli si myslel, že ho neslyšela, ale její ruce za okamžik poklesly a ona se přestala bránit. Bennet se jí díval do tváře a čekal na slabé přikývnutí, které přišlo až po dlouhé rozpačité pauze.

„Hodná," pravil tiše. „Tak pozor… jedna – dvě – tři."

Ještě okamžik počkal, aby se ujistil, že je všechno v pořádku, a potom se opřel a sundal si brýle.

Jo ležela klidně a hleděla střídavě na Benneta a jeho sekretářku. Chvíli nikdo z nich nepromluvil. Potom Jo zvedla ruku a prohrábla si

vlasy. Bennet vstal. „Myslím, že bychom všichni potřebovali kávu," řekl třesoucím se hlasem. „Mohla byste ji, Sáro, prosím vás, udělat?"

Přešel přes pokoj a s ostrým cvaknutím vypnul magnetofon. Zhluboka se nadechl. „Tak jak je vám, Jo?" zeptal se. Jeho tón byl nenucený a konverzační. Když si konečně podle svých představ vyčistil brýle, usadil si je opět na nos. Potom se obrátil k ní.

„Já nevím." Jo se s námahou posadila. „Ach Bože, je mi taková zima. Mám úplně promrzlé nohy." Naklonila se a začala si je masírovat. „A bolí mě prsty na rukou… Prokrista, nemůžu tomu ani uvěřit! Řekněte mi, že se to nestalo!" Skryla obličej v dlaních.

Bennet pohlédl k otevřeným dveřím, odkud se z kuchyně ozývalo cinkání šálků.

„Pamatujete si všechno?" zeptal se opatrně. Sundal z magnetofonu pásku a zlehka ji držel mezi palcem a ukazovákem.

„Ale ano, pamatuju. Jak bych mohla zapomenout?" Jo zdvihla tvář a zahleděla se na něj. Rozpoznal v ní tutéž mučivou úzkost, kterou viděl, když tento zážitek prožívala v hypnóze. „Tolik krve," zašeptala. „A vidět ty muže umírat! Cítila jsem ten zápach. Věděl jste, že krev páchne? I strach. Pach strachu." Nejistým krokem se postavila, přešla k oknu a vyhlédla ven. „Ten chlapec, pane doktore. Nebylo mu víc než patnáct. Díval se, jak jeho otec umírá, a pak…" Hlas se jí zlomil a přešel do chraplavého šepotu. Pak zmlkla, přitiskla čelo na okno a po tváři se jí skutálela slza.

Tiše vstoupila Sára a položila na stůl podnos. Bennet zdvihl prst k ústům. Pozorně Jo pozoroval. Venku na rušné ulici vládla nervozita a ozývalo se zlostné troubení, ale nikdo z nich to nevnímal.

Jo se obrátila do místnosti. Tvář měla bledou a napjatou. „Nahrál jste všechno, co jsem říkala?"

Přikývl. Její malý magnetofon ještě stále ležel na podlaze vedle gauče s mikrofonem tak, jak spadl na koberec.

„Pojďte, dáme si kávu," pravil tiše. „Poslechnout si to můžeme později."

„Pořád tomu nemohu uvěřit," řekla, když si sedla a vzala od něj šálek. Když jej sevřela pevněji, cinkl trochu o talířek. „Nějak jste mě nastavil. Neúmyslně, nevím jak. V žádném případě to všechno nemohla být skutečnost, a přece bych ani ve snu nepomyslela, že… ta

sprostota… a smrt toho chlapce…“ Přistihla se, že zrychleně mžiká, a s námahou se ovládla. Rozhostilo se dlouhé ticho.

Pomalu upila kávu a pak vzhlédla a přinutila se k úsměvu. „Tak mi povězte, co si myslíte. Jak mi to šlo jako subjektu?“

Bennet si vzal kávu do svého křesla, kam se k němu obrátila Sára, která seděla u malého stolku. Ruce se jí ještě stále třásly. Poznala, že Bennet jen stěží potlačuje vzrušení.

Chvíli se kousal do spodního rtu. „Mohu, myslím, se vší poctivostí prohlásit, že jste ten nejlepší subjekt, se kterým jsem kdy pracoval,“ pravil konečně. „Jak jsem vám už říkal, senzitivita se u lidí velice různí a často to chce i několik sezení, než dosáhneme hlubokého transu a navážeme nějaký smysluplný kontakt s jinou osobností.“ Upil kávy. „Ale tahle Matylda byla tak zřetelná, tak živá.“ Postavil se. „A tak silná. Uvědomujete si, že jsem nad vámi ztratil kontrolu? To se mi ještě nikdy za celá ta léta praxe nestalo. Snažil jsem se přerušit trans a nepodařilo se mi to!“

Jo na něj hleděla. „Četla jsem, myslím, že to nejde.“

Pokrčil rameny. „Byl to jen okamžik. Nebylo čeho se obávat. Ale bylo to tak fascinující! Jste už na tom tak, že si můžeme povídat o tom, co jste viděla?“ Sáhl vedle židle, kde měl hromadu sešitů, a jeden vytáhl.

Jo se zamračila. Potom pomalu potřásla hlavou, plně soustředěna na kouřící se černou tekutinu v šálku, a bojovala s neznámými pocity, které se jí zmocňovaly. „Za minutku, pane doktore – cítím se dost divně.“

Pozorně ji sledoval. Pohlédl na Sáru a šel si pro konvici s kávou, která stála na stole proti ní, a dolil trochu Jo do šálku. „Pochybuji, že jste se někdy předtím stala svědkem masakru, moje milá,“ řekl suše. „Bylo by překvapující, kdybyste nebyla rozrušená.“

„Rozrušená! Ale já mám pocit, jako bych ho byla prožila sama, proboha!“

„Vždyť jste ho také prožila. Pro vás byla každičká součást toho zážitku skutečná.“

„A nejen pro vás,“ dodala Sára potichu za ním.

„Byla to halucinace, nějaký sen.“ Jo pomalu položila šálek. „Musel jste mi to nějak vložit do hlavy. Nechcete mi snad tvrdit, že jsem vtělení té ženy…“

„Nechci vám tvrdit vůbec nic,“ řekl Bennet s povzdechem. „Teprve začínáme tápat a hledat pro tento jev vysvětlení. Můžeme pouze s pečlivou přesností zaznamenat všechno, co se stalo, a pak zvažovat různé hypotézy. Já osobně náhodou na reinkarnaci věřím, ale jak říkáte, může to docela dobře být i nějaká snová sekvence, která pochází výhradně z vašeho nevědomí. Zajímavé na tom je to, že se pokoušíme ověřit, zda se události, které jste zjevně prožila, opravdu staly, a to tak, že zaznamenáme každičkou podrobnost z toho, co si pamatujete.“ S unaveným úsměvem si zase sundal brýle. „Je však jedna věc, o které vás mohu ujistit. Nevložil jsem vám ty představy do hlavy ani telepaticky, ani verbálně. Pásky moje slova potvrdí, stejně jako moje neznalost historie Walesu. Ve Vídni před válkou jsme se bohužel o Walesu neučili.“ Usmál se. „Teď už tedy nic probírat nebudeme, když nechcete. Jste unavená a oba si potřebujeme ujasnit, co se vlastně stalo. Ale ať už je vysvětlení jakékoli, faktem zůstává, že jste úžasně citlivý subjekt. Došla jste v transu až do nejhlubší roviny a příště…“

„Příště?“ skočila mu do řeči Jo. „Ale ne, to už ne. Je mi líto, ale už bych to podruhé nezvládla. Pro svůj článek mám už dost materiálu a o to mi šlo.“

Chvíli na ni ohromeně hleděl. Potom pokrčil rameny a posadil se. „Nemohu vás samozřejmě nutit, abyste ještě přišla, ale upřímně doufám, že to uděláte. Nejen kvůli vašemu vlastnímu výzkumu, ale také, abyste mi pomohla s mým. Ta Matylda vypadá jako pozoruhodné děvče. Rád bych se o ní dozvěděl víc.“

Jo zaváhala. Potom vstala. „Ne, je mi líto. Souhlasím, že je to zajímavé, ale mně se to nelíbí. Byla jsem příliš ve vaší moci a pod vaší kontrolou. Příště byste mě mohl klidně třeba levitovat nebo mě nechat ztuhnout jako prkno nebo co, já nevím,“ otřásla se.

„Katalepsie?“ Znovu se usmál. „Byla jste v mnohem hlubším transu, než který stačí na katalepsii, moje milá.“

Začala ze stolu uklízet blok, ale jeho slova ji zarazila. „Chcete tím říct, že jste se mnou takové věci mohl dělat?“

„Samozřejmě.“

„Ale neudělal jste to.“

„Ne, přestože někteří lékaři tuto metodu ještě stále používají ke zjištění dosažené hloubky transu. Já raději používám špendlík.“ Oči se mu za skly brýlí zablýskly.

„Špendlík?“

„Ano. Uslyšíte to na pásku. Vrazil jsem vám špendlík do hřbetu ruky. Kdybyste nebyla v dostatečně hlubokém hypnotickém spánku, byla byste vykřikla a začala samozřejmě krvácet.“

Jo se nevěřícně podívala na ruce. „A nic takového jsem neudělala?“

Otřásla se. „To je strašné. Mohl byste nakonec úplně ovládnout lidstvo, aniž by o tom vědělo!“

Carl se zatvářil uraženě. „Moje milá, ujišťuji vás, že mám určitý profesionální kodex, stejně jako všichni lékaři. A jak jsem už říkal, vždycky mám při sezení gardedámu.“

„Aby vás nenapadlo dělat s pacientkou něco nekalého?“ Napětí ve tváři Jo povolilo a ona se konečně usmála.

„I hypnoterapeuté jsou jen lidé,“ odpověděl.

„A jako takoví se obvykle cítí dotčeni tím, co o nich píšu v časopise?“ Jo opět zvážněla a přehodila si kabelku přes rameno. Vzala svůj magnetofon, vstala a zděšeně zjistila, že se jí ještě stále třesou kolena.

Bennet lehkomyslně mávl rukou. „Přiznám se, že jsem od vás už něco četl. Myslím, že to mělo dobrý podklad a bylo to objektivní. A víc od vás ve svém případě nemohu žádat.“

„Přestože jsem nepřistoupila na vaši teorii reinkarnace?“

„Prosím pouze o otevřenou hlavu.“ Kráčel před ní ke dveřím. „Jste si jistá, že je vám dost dobře na to, abyste mohla odejít? Nechtěla byste si ještě chvilku odpočinout?“

Zavrtěla hlavou a pocítila náhlou touhu být už venku na čerstvém vzduchu.

„Tak se tedy rozloučíme. Ale i když máte nyní pocit, že musíte jít, prosím vás, abyste si to ještě rozmyslela a vrátila se na další sezení. Mohlo by nám to oběma pomoct, abychom si věci vyjasnili.“

Potřásla hlavou. „Ne. Je mi líto.“

„Dobře. Tak vás tedy prosím, abyste zaznamenala každičký detail z toho, co si pamatujete," žadonil, „dokud to máte v hlavě čerstvé. Myslím, že zjistíte, že si vše pamatujete jasně a beze zbytku, ba že si pamatujete daleko víc, než jste mi popsala; nejrůznější podrobnosti, o nichž jste se předtím nezmínila, ale na které si vzpomenete později. Stejně to kvůli tomu svému článku uděláte, tím jsem si jist." Stál přede dveřmi a bránil jí v odchodu. „A nahlédněte do nějakých dějin, abyste zjistila, zda Matylda skutečně existovala."

Upjatě se usmála. „Nahlédnu. Pečlivě si všechno prověřím. To vám slibuju."

„A řeknete mi, když něco objevíte? Cokoli?" Vzal ji za ruku a pevně stiskl. „I kdyby to byla hrdinka románu, který jste vloni četla?" Usmál se.

„Tomu přece nevěříte!"

Zavrtěl hlavou. „Ne, ale vy možná ano. Možná, že zase přijdete, třeba jen proto, abychom si popovídali o tom, co jste objevila," pokračoval s nadějí v hlase, když jí konečně otevřel dveře. „Uděláte to?"

„Rozhodně vám článek pošlu, ještě než půjde do tisku."

Povzdychl si. „Budu se těšit. Ale pamatujte, že víte, kde mě najdete, když mě budete potřebovat."

Díval se, jak prochází halou vyloženou kobercem ke schodům, a pak zavřel dveře a opřel se o ně.

Sára uklízela šálky. „Myslíte, že ještě přijde?" řekla přes rameno. Urovnala pokrývku na gauči a nasadila do magnetofonu nový pásek.

Bennet se od dveří nepohnul. „To děvče je ten nejlepší subjekt, jaký jsem kdy měl," pravil pomalu.

Sára se vydala s podnosem v ruce ke kuchyni. „Vidíte, a to jste se té schůzky tak bál."

Přikývl. „Pete Leveson mi řekl, jak je proti tomu všemu zaměřená. Rozhodla se, ještě než mě poznala, že jsem šarlatán." Zachichotal se. „Ale tak už to bývá, že těmi daleko nejlepšími subjekty jsou právě ti nejzatvrzelejší, když už se jednou rozhodnou hypnóze podrobit. Tahle byla fantastická. Jak se do toho vžila! Nemohl jsem k ní, Sáro! Nemohl jsem k ní. Vymkla se mi z rukou."

„Bylo to hrůzostrašné," řekla Sára živě. „Nechtěla bych být v její kůži. Vsadila bych se, že se jí o tom bude zdát. Všiml jste si? Potom už nebyla ani z poloviny tak sebevědomá a sebejistá."

Začal neklidně přecházet po koberci. „Musím ji sem zase dostat. Je nesmírně důležité, abychom to zkusili znovu."

Sára na něj pohlédla. „A nebál jste se, Carle? Ani na okamžik?" zeptala se.

Přikývl. „Nedomníval jsem se, že by se to mohlo stát, ale přesto se to stalo. Proto je to tak důležité. Ale ona přijde. Bude o tom přemýšlet a přijde." Mdle se na Sáru usmál, znovu si sundal brýle a zamžoural přes ně na jakési imaginární smítko. „Jestli je aspoň z poloviny taková novinářka, jak si myslím, tak přijde."

KAPITOLA
OSMÁ

Když taxi odrazilo od chodníku, Jo se usadila na širokém hladkém sedadle a zavřela oči před sluncem zrcadlícím se v kapkách vody, kterou rozstřikovaly automobily na silnici. Potom zase oči otevřela a pohlédla na hodinky. Bylo sotva pět. Prožila čtyřiadvacet hodin plných strachu a hrůzy a přitom bylo sotva pět odpoledne. Sklápěcí sedadla před ní se jí náhle zahoupala před očima a taxametr v okénku nad nimi jako by se na okamžik vznesl do výše. Roztřásly se jí ruce.

Když taxi se skřípěním brzd zastavilo na křižovatce na červenou, sklouzla jí ze sedadla na zem kabelka. Když se předklonila, aby ji sebrala, ucukla bolestí. Měla pocit, jako by měla zhmožděné a poraněné prsty, a přece na nich při ohledání žádné zranění nebylo. Zamračila se, když si vzpomněla, jak svírala kamenný oblouk, aby neomdlela při pohledu na krvavá jatka Williamových hostů, a naprázdno polkla. Zastrčila ruce hluboko do kapes saka. Taxi se obratně proplétalo mezi automobily směrem ke Kensingtonu a řidič, který za pevně zavřeným zasunovacím okénkem vděčně mlčel, ji ponechával vlastním myšlenkám. Cítila se podivně dezorientovaná, napůl ještě v onom snu, a jako by se jí netýkal rámus dopravní špičky kolem. Připadalo jí, jako by tohle byl neskutečný svět a ta druhá mrazivá minulost místem, kam ještě stále patří.

V jejím bytě bylo chladno a stín a voněly tam karafiáty ve váze vedle knihovny. Otevřela vysoké okno vedoucí na balkon a postála v něm, dívajíc se na stromy na náměstí. Schylovalo se k další přeháňce a těžký mrak už vrhal rychlé stíny na střechy na druhé straně zahrady.

Obrátila se a vydala se do kuchyně. Nalila si z krabice v ledničce sklenici jablečného džusu a odnesla si ji do koupelny, kde ji opatrně položila na kraj sprchového kouta, a pustila sprchu. Vysvlékla se ze šatů, stoupla si pod vlažnou vodu a pustila si její příval na zvednutou tvář a bolavé prsty. Stála tam dlouho a snažila se na nic nemyslet; cítila jen, jak ji omývá chladný proud vody. Za chvíli si přes sebe přehodí chladivý bavlněný župan, usedne k psacímu stolu a zapíše si poznámky jako po každém interview, dokud je má v paměti ještě

čerstvé. Tentokrát má ovšem velmi málo poznámek – jen magnetofon na židli u dveří.

Pomalu si vysušila ručníkem vlasy a upíjejíc ze sklenice se odšourala do obývacího pokoje. Přejela prsty po tlačítcích magnetofonu, ale nestiskla je. Místo toho jen seděla a zírala do prázdna.

V horní zásuvce stolu měla hrubou verzi svého článku. Jasně si pamatovala předběžný úvod:

Chtěli byste zjistit, že jste v minulém životě byli královnou nebo císařem a že – jak jste vždycky tušili – nejste tak docela z tohoto pozemského světa a že se ve vaší minulosti skrývají tajemství, kouzlo a dobrodružství, která jen čekají, až si na ně vzpomenete? Jistěže byste chtěli. Hypnotizéři říkají, že vám tuto minulost dokážou odhalit regresní metodou. Jenže jak pravdivé je jejich tvrzení? Joanna Cliffordová se pustila do pátrání…

Jo neklidně vstala. Joanna Cliffordová se pustila do pátrání a pěkně si přitom spálila prsty, pomyslela si zasmušile. Na středověkém kameni. Znovu si prohlédla nehty. Byly na dotek citlivé a bolavé, ale nikde nebylo ani stopy po nějakém zranění; dokonce i lak byl neporušený. Najednou se jí živě vybavila vzpomínka na malou modře vymalovanou pracovnu v Edinburghu. Tam měla také zraněné ruce. Zamračila se a vzpomněla si na skvrny od krve na rohožích, až ji zamrazilo. „Prokrista!“ Potlačila náhlou nevolnost. Cožpak ji Cohen nakonec přece jen zhypnotizoval? Cožpak už ten krvavý masakr viděla jednou, tehdy v jeho pracovně? Tak tohle jí chtěl Sam povědět? Otřela si ruce o župan a znovu na ně pohlédla. Pak se zhluboka nadechla a šla si pro magnetofon. Položila jej na konferenční stolek. Klekla si na koberec, zmáčkla tlačítko převíjení a naslouchala hvízdání pásku. Nečekala až do konce. V polovině magnetofon zastavila a zaposlouchala se.

„Teď čte William dopis a kníže jej poslouchá. Ale zlobí se. Přerušuje ho. Budou se hádat. William se na něj podívá a položí pergamen. Zdvihá dýku. Chce… Ach ne, ne, NE!“ Zvýšila hlas a vykřikla.

Jo zjistila, že se chvěje. Zatoužila si zacpat uši, aby neslyšela ty mučivé výkřiky na pásku, ale přinutila se poslouchat dál. Tu se mezi

výkřiky vmísil druhý hlas. Byla to Sára a její hlas zněl vyděšeně. „Proboha, Carle, dostaňte ji z toho! Na co čekáte?“

„Poslouchejte mě, Jo. Poslouchejte mě!“ snažil se do toho vložit Bennet trpělivým, tichým a pevným hlasem. „Lady Matyldo, slyšíte mě?“ Teď už křičel. „Poslouchejte! Budu teď počítat do tří. Poslouchejte…“

Ale její vlastní hlas či hlas té druhé ženy, která hovořila jejími ústy, mluvil dál a dál a jeho hlas zatlačoval do pozadí, nevnímaje jeho snahu vstoupit do děje. Jo ztěžka oddychovala a na čele jí bušila tepna. Slyšela teď všechny tři hlasy. Sára vzlykala a říkala: „Carle, zastavte ji, zastavte ji!“ Bennet ji znovu a znovu volal jménem – oběma jejími jmény – a nad tím vším zněl její vlastní hysterický hlas, který se přestával ovládat, když popisoval krveprolití a hrůzu, na které se Matylda dívala.

Potom se najednou rozhostilo ticho, až na něčí oddychování – nevěděla čí. Jo zaslechla prudké zachrastění, jak někdo něco převrhl, a pak se velmi blízko mikrofonu ozval Bennetův hlas: „Dotknu se její tváře. Rychle! Třeba prsty, takhle. Matyldo? Slyšíte mě? Chci, abyste mě slyšela. Budu teď počítat do tří a vy se probudíte. Jedna, dvě, tři.“

Nastalo dlouhé ticho a potom Sára vykřikla: „Ztratila se vám, Carle. Proboha, ona se vám ztratila!“

Bennet už zase mluvil tiše a konejšivě, ale Jo z jeho hlasu cítila strach. „Matyldo, slyšíte? Chci, abyste mi odpověděla. Musíte mě poslouchat. Jste Jo Cliffordová a za chvíli se zase probudíte v mé ordinaci v Londýně. Slyšíte mě, moje milá? Chci, abyste na Matyldu zapomněla.“

Rozhostilo se dlouhé ticho a potom Sára velmi blízko mikrofonu zašeptala: „Co budeme dělat?“

Bennet zněl vyčerpaně. „Nemůžeme dělat nic. Necháme ji spát. Nakonec se probudí sama.“

Jo se překvapeně zarazila. Zřetelně si vzpomíná, že tohle ho slyšela říct. Jeho hlas k ní pronikl, když ležela v polospánku v potemnělé komnatě na Abergavenny, ale ona – nebo Matylda – se mu zase vzdálila, odmítla ho poslouchat a opět upadla do bezvědomí. Zachvěla se při vzpomínce na ty chvíle.

Z přístroje se ozvalo ostré cinknutí a ona se přistihla, že se zasmušile usmívá. Takže on se v téhle chvíli potřeboval napít, zatímco ona se v minulosti probudila a pustila se do pátrání po opuštěném hradě bičovaném větrem.

Pásek běžel několik minut tiše a potom se ozval vzrušený Sářin hlas: „Carle, myslím, že se probouzí. Chvějí se jí víčka."

„Jo? Jo?" Bennet stál ve vteřině vedle mikrofonu.

Jo slyšela, jak její vlastní hlas zasténal a pak chraplavě promluvil: „Někdo tam je. Kdo je to?"

„Už se k ní dostáváme," zamumlal Bennet s úlevou. „Jo? Slyšíte mě? Matyldo? Paní?" Z pásku se ozvalo zasyčení a Jo se předklonila, aby slyšela, co bude dál. Ale nebylo tam už nic. Magnetofon se s ostrým cvaknutím vypnul; páska skončila.

Opřela se o nohy židle. Celá se třásla a ruce měla kluzké potem. Otřela si je o župan. Bylo to divné, ale původně očekávala, že to všechno uslyší znovu – ty zvukové efekty, výkřiky, chroptění i zvonění mečů. Ale k pozorovateli to přirozeně přicházelo zprostředkovaně, jako když člověk naslouchá popisu někoho, kdo se dívá dalekohledem. Pouze pro ni to bylo naprosto skutečné. Ostatní jen naslouchali cizímu snu.

Pomalu si položila hlavu do dlaní a náhle si uvědomila, že má na tváři slzy.

Nick vyběhl z kanceláře po schodech dolů na ulici. Když uháněl na parkoviště, obloha po bouřce už byla jasná, ale v kanálech ještě proudila voda.

Dveře Joina bytu byly jen zaklapnuté. Zamračeně je otevřel. Takhle neopatrná obvykle nebývala.

„Jo? Kde vězíš?" zavolal. Prošel bytem k obýváku a nahlédl dovnitř. Seděla na podlaze s tváří bílou a napjatou a s vlasy ještě mokrými po sprchování. Hned poznal, že plakala. Nepřítomně se na něj podívala.

„Co se stalo? Jsi v pořádku?" Shodil bundu, kterou měl přehozenou přes rameno, a dvěma skoky stanul vedle ní. Sehnul se a objal ji. „Vypadáš strašně, lásko. Nic nestojí za to, aby to s tebou takhle cvičilo. Vykašli se na ten zatracený článek. Vždyť na něm nezáleží.

Stejně je každému jedno, co v něm je.“ Vzal ji za ruku. „Jsi jako led! Proboha, Jo, cos dělala?“

Konečně na něj pohlédla a odstrčila ho. „Nicku, prosím tě, nalej mi něco silného.“

Dlouze a pátravě si ji prohlížel. Pak vstal. Našel v kuchyni skotskou a dvě sklenky. „Jo, ty se přece nedáš tak lehce zlomit,“ zavolal přes rameno. „Se vším se vždycky popereš, ne?“ Přinesl pití a jednu sklenici jí podal. „Je to Timova vina. Měl tě včera večer varovat.“

Pořádně se napila a postavila sklenici na stůl. „O čem to mluvíš?“ Její hlas zněl trochu chraplavě.

„O tom článečku v Mailu. O čem jsi myslela, že mluvím?“

Unaveně potřásla hlavou. „Já jsem dnes ještě noviny neviděla. Celé dopoledne jsem byla tady a odpoledne jsem šla… ven.“ Zašátrala po sklenici a s úporným soustředěním ji třesoucí se rukou zvedla. „Tak oni to otiskli, co? Tu skvělou výměnu názorů mezi tvou bývalou a současnou láskou. To ti muselo polechtat ego.“ S mdlým úsměvem natáhla ruku. „Ukaž, co tam stojí.“

„Já jsem to s sebou nevzal.“ Posadil se na kraj konferenčního stolku. „Ale když nejsi rozrušená kvůli tomu, Jo, tak co se tedy stalo?“

„Byla jsem u hypnoterapeuta.“

„Cože?“ vyskočil Nick.

Přikývla a sáhla po cigaretě. Mlčky ho pozorovala.

„Víš, není to podvod,“ řekla konečně. „Neumím to vysvětlit, ale ať to bylo cokoli, vycházelo to ze mě a ne z něj.“ Položila cigaretu na kraj popelníku a zvedla sklenici. „Bylo to tak skutečné. Tak děsivé. Jako zlý sen, jenže jsem nespala.“

Nick se zamračil. Potom pohlédl na hodinky. „Jo, jdu zavolat Judy, že dneska nepřijdu.“ Zarazil se, neboť očekával, že mu to bude vymlouvat, ale neřekla nic.

Sklesle se opřela a upíjela ze sklenice, zatímco Nick vytáčel číslo. Mdlým zrakem pozorovala, jak si přes hlavu sundal kravatu a rozepnul košili. Whisky jí začala rozehřívat. Poprvé po dlouhé době se přestala třást.

Nick byl do telefonu až strohý. Pak položil sluchátko, vrátil se a usedl vedle ní. „Tak,“ řekl. „A teď si to celé poslechnu.“ Naklonil se

a zamáčkl zapomenutou cigaretu. Neprotestovala. „Předpokládám, že to máš nahrané?“ Pokynul směrem k magnetofonu.

„Všechno až na posledních pár minut.“

„Chceš, abych si to poslechl?“

Přikývla. „Je tam druhá strana. Budeš to muset otočit.“ Dívala se, jak vyndavá kazetu a obrací ji; a potom vstala. „Půjdu se zatím obléknout, než si to poslechneš.“

Nick na ni pohlédl. „Copak ty to nechceš slyšet znovu?“

„Už jsem to slyšela. Těsně předtím, než jsi přišel,“ řekla potichu. „Popovídáme si o tom, až si to poslechneš.“

Trvalo dlouho, než se Nick objevil. Jo ležela na posteli. Neoblékla se. Mlčky ho sledovala, jak přešel po koberci k posteli a posadil se k ní. Vypadal zasmušile.

„Kolik si toho pamatuješ?“ zeptal se konečně.

„Všechno.“

„A nedělala sis legraci?“

Posadila se a přehodila nohy z postele na zem. „Znělo to snad, jako kdybych si dělala legraci? Nebo Bennet?“

„Dobře, tak promiň. Chtěl jsem mít jasno. Chceš si o tom teď povídat?“

„Já nevím.“ Přitáhla si k tělu župan. „Nicku, je to šílené. Jsem novinářka. Dělám svou práci. Běžnou normální práci. Chystám se shánět podklady tak jako vždycky, metodicky, a nenechám se nikdy do ničeho osobně zatáhnout. Jedna moje část to dokáže vidět objektivně. Ale ta druhá…“ Zaváhala. „Byla jsem si jistá, že je to celé nějaký trik. Ale bylo to tak skutečné, tak strašlivě skutečné. Byla jsem zase dítě, Nicku. Byla jsem drzá, nejistá, vykulená a tak hrdá na to, že jsem těhotná, protože jsem se tím stala plnoprávnou ženou a mohla jsem se rovnat Williamově matce! A to jsem se měla stát matkou syna takového dacana!“ Zakryla si tvář. „Takhle to ženy cítily celá tisíciletí, Nicku. Byly hrdé na to, že jsou nástrojem k plození dětí svých mužů. A já jsem to cítila taky tak! Já!“ Nešťastně se zasmála.

Nick nadzdvihl obočí. „Ale některé ženy jsou na tuhle svou roli pyšné dodnes, Jo. Naštěstí na světě nejsou jen samé zuřivé feministky, díky Bohu!“ Mluvil nezvykle tiše. „Takže ty si pamatuješ i všechny její pocity? I věci, o kterých jsi nemluvila nahlas?“

Jo se zamračila. „To nevím. Asi ano… Nevím to jistě. Ale tohle si pamatuju. Jaký jsem měla pocit vítězství, protože nosím jeho dítě – a protože jsem přišla na to, jak mu zabránit, aby mě obtěžoval. Byl asi v posteli pěkný syčák.“ Hlas se jí zatřásl. „Chudák holka pitomá!“ Vzala ze stolku krabičku pleťového krému a začala ji obracet v rukou, aniž ji vnímala. „Nejspíš měla nakonec děvče a ne toho drahocenného synka, o kterém mluvila, nebo umřela při porodu nebo tak něco. Ach Bože, Nicku… Byla jsem to já. Všechno jsem to cítila, slyšela, viděla a vnímala čichem. Dokonce si pamatuju i chuť jídla, které mi přinesl ten chlapec. Víno bylo slabé a kyselé – vůbec nechutnalo jako víno, co znám, a chleba byl hrubozrnný a křupavý a s nějakou silnou příchutí. V té chvíli mi to nechutnalo divně, ale teď to vůbec neumím zařadit a mohla bych přísahat, že mám snad ještě zbytky mezi zuby.“

Nick se usmál, ale ona pokračovala. „Bylo to tak živé. Skoro až moc skutečné. Jako nějaký drogový prožitek.“

„To se stává,“ pravil Nick pomalu. „Je jasné, že jsi měla jakousi živou halucinaci. Ale to je asi všechno, Jo. Musíš tomu věřit. Otázkou je, odkud to vychází? Odkud vycházejí všechny ty příběhy, které lidé v takové hypnóze prožívají? To bude asi podstata tvého článku.“ Zarazil se. „Myslíš, že se ten masakr skutečně stal?“

Pokrčila rameny. „Udala jsem velmi přesné datum, že jo? Dvacet let vlády krále Jindřicha. Máme jich na výběr osm.“ Usmála se. „A ještě samozřejmě Abergavenny. Nikdy jsem tam nebyla, ale vím, že je to někde ve Walesu.“

„V jižním Walesu,“ upřesnil. „Jednou jsem tam byl, když jsem byl malý, ale nevzpomínám si, že by tam byl hrad.“

„Ach, Nicku! Je to celé bláznivé!“

„Jaké to bylo, být v hypnóze?“ zeptal se zvědavě.

Povzdychla si. „To je na tom to hloupé. Nejsem si jistá. Myslím, že jsem nevěděla, že jsem v ní. Nezdálo se mi, že bych usnula nebo tak něco. Kromě toho opravdového spánku, kterým jsem spala na hradě. Jenom to nebyl skutečný spánek, protože časové měřítko bylo jiné. Prožila jsem dva dny, Nicku, v necelých dvou hodinách.“ Zase se v posteli posadila a podívala se na něho. „Že se mi to už stalo,

viď? Když byl u toho Sam? Oni mě zhypnotizovali a taky jsem se jim vymkla z rukou, že jo?“

Nick přikývl. „Sam povídal, že ti řekli, aby sis nepamatovala, co se stalo, že by tě to jinak moc rozrušilo. A taky říkal, že s tebou o tom nemám mluvit, Jo, proto jsem ti nemohl vysvětlit, že…“

„Takže jsem prožila to samé,“ pokračovala, aniž mu věnovala pozornost. „Takže jsem tehdy taky viděla ten masakr.“

Nick se podíval jinam. „To nevím, Jo. Musíš si promluvit se Samem.“

„Musel to být ten masakr, protože jsem si poranila ruce o ten kamenný oblouk. Jenže tam v Edinburghu jsem krvácela doopravdy. Měla jsem prsty celé zhmožděné a tekla mi krev, nebyla to jenom bolest!“ Třásl se jí hlas. „Ach Bože, Nicku, bylo to tak skutečné! Mám z toho strach.“ Zahleděla se na ruce, které napřáhla před sebe.

Nick ji za ně jemně uchopil a vstal. „Ale jdi!“ řekl. „Potřebujeme se ještě napít. A taky najíst. Je tady něco k jídlu?“

S nejvyšším úsilím soustředila myšlenky opět na přítomnost. „V mrazáku. Zapomněla jsem dneska nakoupit.“ Zasmušile se usmála. „Chtěla jsem jít na nákup, až půjdu z Devonshire Place, ale všechno se mi vykouřilo z hlavy.“

Nick se usmál. „To mě nepřekvapuje. Když je člověk manželkou barona a má hrad plný poddaných, dá se těžko očekávat, že se sníží k tomu, aby se vláčela s vozíkem po samoobsluze. Nesmíš se tím nechat moc rozrušit, Jo. Pokus se to vidět z té zábavnější stránky. Mysli na to jako na nějaký ztělesněný hororový film. Sedělas v první řadě a o přestávce ti nedovolili zmrzlinu. Ale odhlédnuto od toho – díky Bohu, že jsi tentokrát nepřišla k žádné újmě.“

„To moc vědecky nezní.“ Přinutila se k úsměvu. Pomalu vstala a stáhla si pevněji pásek na županu. Pak zamířila ke kuchyni a otevřela dveře mrazničky. „Je tady pizza nebo řízky.“ Normálnost této činnosti ji uklidňovala. Hlas měla už zase pevný.

„Tak si dejme pizzu. Zaráží mě na tom jen to, odkud máš všechny ty informace. Ty detaily zněly tak věrohodně.“

„Doktor Bennet i Bill Walton říkali, že to tak většinou bývá. To je samozřejmě jejich nejpádnější argument pro převtělování.“ Zapnula troubu a vložila do ní dvě pizzy. „Když jdou věci řádně doložit,

jsou většinou ďábelsky přesné. Ověřím si, co nejvíc budu moct. Zbyla ještě nějaká whisky?“

„Dojdu pro ni.“

Vzala dva talíře a dala je nahřát. „Počkej, udělám k tomu salát. Ani Bennet, ani Walton nešvindlovali, Nicku. Mýlila jsem se, když jsem si to myslela. Nekladli žádné sugestivní otázky. Bennet ani v nejmenším neovlivňoval můj ‚sen‘. Kdyby to byl dělal, slyšela bych to na pásku. Hele, jestli je v dějinách nějaká doba, se kterou bych se eventuálně chtěla ztotožnit, bylo by to regentství. Kdyby byl Bennet podvodník, dostal by to ze mě za dvě minuty.“ Nalila do džbánku ocet a olej a sáhla po mlýnku na pepř. „Troufám si tvrdit, že bych dokázala zahrát půl tuctu románů od Georgette Heyerové. Když jsem byla na střední škole, přečetla jsem od ní všechno, co mi přišlo pod ruku. Ale on se neptal. Vůbec mě do ničeho nenaváděl. Tumáš, protřepej to. Místo toho se ocitnu ve středověkém Walesu. A mezi lidmi, kteří kolem mě mluví welšsky, proboha!“

Nick protřepal zálivku a nalil ji na salát. „Jestli to ovšem byla welština,“ řekl tiše. „Bůhví co to bylo. Kdybys poskakovala a vykřikovala *‚cymru am byth‘*, tak bych to dokázal potvrdit.“

„Kde ses to naučil?“ smála se.

„Na ragby. To víš, já se neflákám, když jedu do Twickenhamu, to jsou výchovné zájezdy.“ Zlehka se dotkl její tváře. „To je dobře, že se směješ. Naši Jo přece hned tak něco nerozhází.“

Přistrčila k němu talíř. „Jak řekl doktor Bennet, nestává se každý den, že by ‚naše Jo‘ zažila opravdový masakr, byť třeba ve snu,“ odsekla.

Jedli v obývacím pokoji. „Dáme si k jídlu Bacha,“ řekl Nick, když položil talíř, a šel probrat hromadu desek. „Abychom opět nastolili ztracenou rovnováhu.“

Neprotestovala. Znamenalo to, že nemuseli mluvit; znamenalo to, že nemusela ani přemýšlet. Nechala kolem sebe proudit hudbu. Nechala jídlo téměř netknuté a lehla si na pohovku, dala nohy nahoru a zavřela oči.

Když je zase otevřela, byla obloha za francouzskými okny tmavá. Hudba už dohrála a v pokoji bylo ticho. Nick seděl a pozoroval ji ve světle jediné stolní lampy.

„Proč jsi mě nevzbudil?“ zeptala se rozhořčeně. „Kolik je hodin?“

„Jedenáct. Už bys měla být v posteli. Vypadáš vyčerpaně.“

„Hele, přestaň mi rozkazovat, Nicku. Mimochodem, už je čas, abys šel,“ řekla ostře.

„A nechceš, abych tady zůstal?“

Opřela se o loket. „Ne. Rozešli jsme se přece. Musíš se vrátit do svého útulného hnízdečka s talentovanou slečnou Curzonovou. Cos jí to říkal do telefonu – že budeš dlouho pracovat? Nebude tomu věřit, víš, když budeš celou noc z domu!“

„Je mi teď celkem jedno, čemu bude věřit, Jo. Mám větší starost o tebe,“ řekl Nick. Vstal a rozsvítil hlavní světlo. „Myslím, že bys dnes v noci neměla být sama.“

„Pro případ, že bych měla divoké sny?“

„Ano, pro případ, že bys měla divoké sny. Otřáslo to s tebou víc, než si uvědomuješ, a já myslím, že by s tebou měl někdo být. Budu spát na gauči, jestli tě obtěžuje představa, že bych měl být s tebou v posteli, ale zůstanu tady.“

Vztekle vyskočila. „Ty jsi ale hrozný!“ Potom jí náhle poklesla ramena. „Ach Bože, Nicku, máš pravdu. Chci, abys tu zůstal. Chci, abys mě držel.“

Jemně ji objal a pohladil po vlasech. „Problém s tebou je, Jo, že když jsi milá, tak jsi tak strašně milá, ale…“

„Já vím, já vím. A když jsem hrozná, tak mě nenávidíš a hnusím se ti. A já jsem většinou hrozná.“ Přinutila se k úsměvu. „No, dneska jsem milá. Ale to jenom dneska, Nicku. Zítra se zase všechno vrátí do starých kolejí.“

V posteli leželi dlouho mlčky. Potom se Nick opřel o loket a pohlédl na ni v mdlém světle od pouliční lampy u garáží, které prosvětlovalo roletu.

„Jo,“ řekl tiše. „Ještě jsi mi nevyprávěla o Richardovi.“

Ztuhla. „O Richardovi?“

„O tom tvém milenci na hradě. Byl to přece tvůj milenec, ne?“

Neklidně otočila hlavu na stranu, aby jí neviděl do obličeje. „Já nevím. To jsem nebyla já, Nicku! Vždyť z hradu odjel. Na konci tam nebyl. Nevím, co se stalo dál. A nemyslím, že se to někdy dozvím.“

Rozrušeně se ho snažila odstrčit, ale on ji chytil za zápěstí a přinutil ji, aby se otočila tváří k němu.

„Chystáš se jít k Bennetovi znovu, že?“

Zuřivě zavrtěla hlavou. „Ne, jasně že ne.“

„Jsi si jistá?“

Cosi v jeho hlase ji přinutilo pohlédnout mu do tváře a zadívat se mu do očí.

„Proboha, nedělej to! Je to nebezpečné. Daleko nebezpečnější, než si ty a Bennet uvědomujete. Mohla bys být v nebezpečí života, Jo.“ Hlas mu zachraptěl.

Usmála se. „Ale jdi, nedělej z toho drama. Chceš tím říct, že by mě minulost mohla pohltit navždycky?“ Zvedla ruku a hravě ho zatahala za vlasy. „Ty hlupáčku, tak to přece nefunguje. Lidi se nakonec vždycky probudí.“

„Opravdu?“ Lehl si na polštář. „Jen aby ses nepletla, Jo. Vím, že jsi hrdá na to, že ty se vždycky probudíš, ale jen aby ses tentokrát nemýlila.“

KAPITOLA
DEVÁTÁ

Brzy ráno druhého dne zaplatil Sam taxíkáři, okamžik postál na chodníku a rozhlédl se. V ruce držel kus papíru s Judinou adresou.

Vzhlédl k domu, přehodil si cestovní brašnu přes rameno a zlehka vyběhl řadu vysokých schodů až na potemnělé odpočívadlo nahoře. Chvíli trvalo, než se na jeho zazvonění dveře otevřely.

Judy si prohlédla štíhlou postavu v pomačkaném manšestrovém saku a pohled jí ztvrdl. „Co chcete?“

„Dobrý den.“ Příjemně se na ni usmál. „Já jsem Sam Franklyn.“

„To jsem si mohla myslet. No a – co chcete?“ Její tón byl ledový. Prsty špinavými od barev si z hlavy stáhla šátek, který jí zakrýval vlasy.

„Mohu dovnitř?“

„No prosím.“ Obrátila se a vešla zpátky do ateliéru. Zvedla hadr a začala si drhnout konečky prstů terpentýnem. „Proč jste sem přišel?“ zeptala se po chvíli. Ani se neobtěžovala otočit se k němu.

Sam pustil kufr v rohu místnosti a zavřel dveře. „Doufal jsem, že tu najdu Nicka,“ řekl mírně, „ale teď vidím, že to byla blbost. Nevíte náhodou, kde je?“

„Nevím.“ Zahodila hadr. „Ale můžu klidně hádat. Včera večer se na mě vyflákl.“ Založila ruce na prsou a obrátila se k němu. Teď v ostrém a nemilosrdném světle ateliérových oken viděl, že má červené a napuchlé oči. Na čele měla skvrnu od zelenomodré barvy.

„Nemohl bych dostat trochu kávy, než mi o tom povíte?“ řekl Sam jemně. „Jedu rovnou z Heathrow a jsem úplně vyprahlý.“

„Tak si poslužte sám. Ale nečekejte, že budu zdvořilá, zvlášť pokud jde o Nicka. Mám plno práce.“ Obrátila se k němu zády.

Sam se zamračil. Chvíli ji pozoroval, jak si zase bere štětec a přistupuje k plátnu před sebou. Měla v těle napjatý každičký sval a její ramena ve vybledlé zelené denimové haleně byla nachýlená, jako by se chtěla proti něčemu bránit.

„Víte,“ prohlásila najednou, „já ji nenávidím. Ještě nikdy jsem doopravdy nic podobného necítila.“

Sam ji zamyšleně pozoroval. „Mně to připadá celkem normální," řekl klidně. „Předpokládám správně, že mluvíme o Jo?"

„Co kdybyste mi taky udělal kafe, když už jste v tom?" opáčila zostra. „A pojďme se nebavit o Jo." Zase si nasadila šátek, který jí přikrýval vlasy.

Sam se trochu ušklíbl. Dotápal instinktivně do kuchyně, otevřel dveře a pak se zastavil a pohlédl na spoušť před sebou. Všude po zemi bylo rozbité sklo. Ve dřezu ležely dnem vzhůru dva kastroly plné jídla. Díval se na ten nepořádek a opatrně začichal. V jednom kastrolu bývala chřestová polévka a v druhém nějaký guláš. Sam se zamračil. V odpadkovém koši vedle dřezu byly dva porcelánové talíře se salátem. Vyhodila něco, co mu připadalo jako *cordon bleu*, a to i s nádobím.

Ohlédl se přes rameno, chvilku se na ni díval, jak mlčky pracuje, a pak postavil konvici na plyn a začal pátrat po kávě.

„Jak říkáte tomu obrazu?" zeptal se o několik minut později, když jí podal hrneček.

Vzala si ho, aniž se na něj podívala. „No to je… co to sakra vlastně je?" řekla pomalu. Přistoupila k obrazu blíž, přivřela oči a do víru barev přidala ještě trochu červené. „Radši bych vám to neměla říkat. Nechal byste mě odvézt ve svěrací kazajce." Upjatě se usmála. „Jste přece psychiatr. Tak mi řekněte sám, co to znamená." Rozetřela jedno místo na plátně malíčkem a zadívala se zamyšleně na skvrnu, kterou jí barva zanechala na pokožce. Pak se k němu otočila. „Když tak o tom přemýšlím, tak co kdybyste si vypil to kafe a vypadl?"

Sam se ušklíbl. „Už jdu."

„Fajn." Odmlčela se. „Já jsem jí to řekla, víte. Před celým světem."

„Co jste jí řekla?" Sam ještě stále studoval plátno.

„To, co vám Nick říkal do telefonu. Že by to s ní praštilo, kdyby se nechala zase hypnotizovat. Že je víceméně blázen." Odhodila štětec a přešla k neuklizenému psacímu stolu u okna. Otevřela zásuvku a vyndala výstřižek z novin. „Bylo to ve včerejším Mailu."

Sam si jej vzal. Lhostejně přečetl celý odstavec a podal jí výstřižek zpátky.

„Tak tenhle skandál se vám opravdu povedl."

Judy se usmála. Otočila se zase k plátnu. „Neměl byste už radši uhánět do Cornwall Gardens, jestli by vám třeba Nick nedovolil držet ji za druhou ruku?“

„Proto jsem přijel.“ Sam dopil zbytek kávy a odložil prázdný hrnek. „Předpokládám,“ dodal opatrně, „že si asi myslíte, že včera v noci byl Nick u ní.“

„Pokud ho nepřejelo auto a neleží v márnici.“

„A vy jste ho čekala k večeři.“

„Jak jste viděl.“

„To je mi líto.“ Sam se dokonale ovládal. „Nick je blázen. Zasluhujete si lepšího.“

Přešla zase k obrazu a zůstala na něj civět. „Přesně tak. Ale já ho dostanu. Aby bylo jasno, pane doktore Franklyne, udělám všechno pro to, aby ji Nick navždycky opustil. Takže jestli je vaším životním posláním utěšovat Jo Cliffordovou a dohlížet na to, aby byla v klidu a bezpečí a při duševním zdraví, nastěhujte se k ní a svého bratra pošlete ke mně.“

Sam se otočil a vzal si kufr. „Budu to mít na paměti,“ pravil. Otevřel dveře. „Ale kdybyste ode mě přijala dobrou radu, navrhl bych vám, abyste šla na Nicka trochu méně zhurta. Když se totiž budete chovat jako ona příslovečná hokyně, opustí vás navždy. Já svého bratra znám. Má rád, když jsou jeho slečny jemné a ovládají se. Až uvidí ten binec v kuchyni, odejde – a ani bych mu to příliš nezazlíval.“

Nečekal na příval hrubostí, které se za ním vyřinuly, a rozběhl se dolů ze schodů.

Jo seděla na studených kamenných schodech před knihovnou a dívala se, jak se vedle chodníku brouzdá holub. Krk se mu třpytil měňavými odstíny fialové a zelené a lhostejně se proplétal mezi koly parkujících aut, plně soustředěný na drobty potravy na silnici. Hluk dopravy na hlavní ulici o pár metrů dál jej ani v nejmenším nerušil, stejně jako zvuk rozjíždějícího se motocyklu jen o pár desítek centimetrů vedle něj. Konečně se za ní dveře do knihovny otevřely.

Pomalu vstala, oprášila si sukni a spatřila, že holub, který se polekal jejího náhlého pohybu, vzlétl a půvabně odletěl přes střechy k parku.

Když běžela po schodišti, na němž zněly její kroky, do knihovny, najednou si uvědomila, že slyší, jak jí v uších buší její vlastní údery srdce. Ten zvuk byl znepokojivý, a tak se před skleněnými létacími dveřmi zastavila a snažila se uklidnit. Strašně ji bolela hlava a víčka jí padala nevyspáním.

Zhluboka se nadechla, otevřela dveře a vydala se ke kartotéce. Obešla stoly, kde si začali celodenní tábor rozbíjet studenti a čtenáři novin. Když z kabelky vytahovala poznámkový blok, uvědomila si, že se jí roztřásly ruce.

Začala *Životopisem národa.*

Bylo nepravděpodobné, že by zrovna tady našla Matyldu, ale někde začít musela. Přistoupila s nataženou rukou k polici. Prsty se jí třásly.

„Braos?“ mumlala si. „Breos? To by mě zajímalo, jak se to píše.“ Vedle ní cosi zašustělo, jak nějaký kněz v brýlích rychle obrátil stránku. Vzhlédl a zachytil její pohled. Konejšivě mrknul.

Kráčela pomalu podél polic s pohledem upřeným na zlaté nápisy na hřbetech knih, až konečně vytáhla tlustý svazek a odnesla jej ke stolu. Celá nesvá se posadila na kraj židle a začala listovat v knize.

Kéž to není skutečnost… kéž to není skutečnost… nevyrovnám se s tím… Rozzlobeně potřásla hlavou. Silný papír slabě zapraskal a tisk se jí před očima zatměl. Jak obracené stránky vířily teplý vzduch v místnosti, z vazby se linul slabý zápach plísně.

… Bowen… Bradford… Branston… Braose, Philip de (žil okolo 1172), pět centimetrů informací, a pak Braose, William de (zemř. 1211). O něm zde bylo víc než dvě stránky údajů.

Chvilku seděla bez hnutí a přemáhala nevolnost. Cítila v hrdle žlučovitou pachuť. Čelo měla vlhké a studené a ruce ji pálily. Okamžik trvalo, než si uvědomila, že ji kněz pozorně sleduje, a pak zjistila, že na něj už notnou chvíli zpříma civí, a nesoustředila se na nic než na to, aby jí nebylo zle. Zmohla se na úsměv a odvrátila se.

Zhluboka se nadechla a zahleděla se na stránku. Je mezi těmi informacemi, na které hleděla a kde bylo plno místních jmen a dat,

snad i Matylda? Žila dost dlouho na to, aby její jméno zaznamenala historie po boku jejího krutého a zpupného manžela? Anebo prošla životem jako stín a nezanechala po sobě žádnou stopu, pokud vůbec existovala?

Kněz ji stále pozoroval a jeho laskavá tvář byla stažena účastí. Jo tušila, že každým okamžikem vstane a přijde za ní. Rychle pohlédla jinam. Musí také vyhledat Richarda de Clare a Abergavenny a o všem si udělat poznámky. A pak si možná zajde na kávu a přijme útěchu z rukou církve, jestliže jí bude nabídnuta.

Trvalo několik minut, než to v domácím telefonu na prahu domu, kde měla Jo byt, zachrastilo. Sam se naklonil k mluvítku.

„Nicku? Tady Sam. Pusť mě nahoru."

Když Sam pomalu vyšel po kobercem vyložených schodech, čekal už na něj Nick na odpočívadle. „Přijel jsi pozdě," řekl příkře. „Byla včera u hypnotizéra a nechala se vrátit do minulosti."

Sam za ním vstoupil do prosluněného bytu a rozhlédl se. „A co se stalo? Kde je teď?" Chladně se zahleděl na bratra a jeho temné kruhy pod očima a neoholené strniště.

„Odešla, ještě než jsem se probudil." Nick si prohrábl vlasy. „Myslím, že je v pořádku. Už včera večer byla. Byla jen v šoku a trochu vystrašená. Měla dlouhé sezení, které se hypnotizérovi zřejmě vymklo z rukou. Nemohl ji probrat k vědomí; tolik ji pohltilo to, co se dělo – prožívala to velice doopravdy."

„Byl jsi s ní?" obrátil se k němu Sam ostře.

„Jistěže ne! Copak myslíš, že bych ji tam pustil? Ne, ale přinesla si odtamtud magnetofonový pásek a já jsem si jej včera večer poslechl." Nick unaveně potřásl hlavou. „Byla ve strašném stavu – ale ne v nebezpečí života, pokud vím. Nepřestala dýchat nebo tak. Zůstal jsem v noci s ní a ona se pořád převalovala a házela sebou a vstávala a chodila sem a tam. Nejspíš vstala a odešla za svítání. Říkala, že musí co nejdřív do knihovny. Asi se tam šla podívat, jestli najde některé z těch lidí v historických záznamech."

Sam si svlékl sako a hodil je na pohovku. Potom se posadil a přitáhl si magnetofon. „Dobře, Nicku. Teď bych navrhoval, aby ses

vrátil ke své zrzavé umělkyni a pokusil se jí omluvit za včerejší zkaženou večeři. Jo přenech mně.“

„Starou belu!“ Nick na něj civěl.

„Myslím to vážně. Vrať se ke slečně Curzonové, Nicku. Je to přece tvoje nová láska, nebo ne? Jel jsem tam rovnou z letiště v domnění, že tam budeš. Nemá z tebe moc velkou radost, bratříčku. Jestli si toho vztahu s ní považuješ, navrhuju, aby ses s ní co nejrychleji smířil. Já si zatím poslechnu ten pásek a promluvím s Jo, až se vrátí. Tebe u toho nepotřebuju.“

Nick se zhluboka nadechl. „Jo mě požádala, abych tu zůstal.“

„A já tě zase žádám, abys šel.“ Sam se otočil k Nickovi zády a nahrbil se, jak hledal na magnetofonu tlačítko, kterým by jej spustil. „Je to moje pacientka, Nicku.“

Nick zaváhal. „A zavoláš mi, až si s ní promluvíš?“

„Zavolám. Ale abych nezapomněl, máš ještě ten byt v Mayfairu?“

„Vždyť víš, že mám.“

„Tak mi půjč klíč. Jednu dvě noci tam přespím. Doufám, že se tam někdy potkáme.“ Zapnul magnetofon a zamyšleně se uvelebil na pohovce, zatímco pokoj zaplnil Join hlas.

Jo přišla domů až za čtyři hodiny. Zastavila se ve dveřích jako přimrazená a s klíči v ruce zírala na Sama. Ten si už dávno vyposlechl pásek a teď ležel na pohovce s očima zavřenýma a naslouchal tichým tónům *Concierta de Aranjuez.*

„Jak ses pořád měla?“ Otevřel oči až po chvíli.

Jo si povzdychla. Hodila kabelku na zem a zabouchla za sebou dveře.

„Kde je Nick?“

Sam přivřel oči. „Měl pocit, že by se měl jít usmířit s Judy. Je mi líto.“

„Aha.“ Join hlas poklesl. „A nechal tě tady, aby sis to odnesl ty. Nejspíš bych asi měla být šťastná, že tu vůbec včera zůstal. Doufám, že ti řekl, že tě nepotřebuju, Same. Nic strašného se nestalo. Jsem naprosto v pořádku. Nepodlehla jsem nevyléčitelnému šílenství ani

jsem nikoho nezabila, pokud vím.“ Unaveně si rozepnula sako. „Kdy odešel?“

„Chvíli potom, co jsem přijel. Měl o tebe starost, Jo.“ Sam ji pozorně sledoval. „Nick je prima kluk. I když je mezi vámi konec, nebyl by tě nechal samotnou, to přece víš.“

Jo přehodila sako přes židli a sáhla po láhvi skotské na stolku vedle telefonu. „Jistě. Starý dobrý přítel svatý Nicholas nikdy nenechá přítele v nouzi. Chceš taky?“

Sam zavrtěl hlavou. Díval se, jak si nalévá whisky. Nenaředila si ji.

„Už jsi to slyšel?“ Zabloudila pohledem ke kazetě na stolku.

„Už dvakrát.“ Joina tvář je bledá a strhaná, povšiml si. Vlasy měla stažené do přísného ohonu, který dával vyniknout ostrým úhlům jejích lícních kostí, ale i kruhům pod očima.

„Všechno se to stalo, Same.“ Pozvedla sklenici k ústům. „Našla jsem to bez problémů. Williama de Braose i jeho ženu – většina knih jí říká Maude; ani jsem nevěděla, že je to stejné jméno jako Matylda – i jejich děti, a ten masakr na Abergavenny. Je to tam všechno a každý si to může přečíst. Žádné nejasnosti.“ Upila doušek whisky. „Možná jsem o tom už někdy v životě četla, ale přísahám Bohu, že si to nepamatuju. Nikdy jsem welšskou historii nestudovala a přitom jsem měla v paměti takové podrobnosti! Připadá mi to nemožné. Proboha, Same! Odkud to všechno vychází?“

Sam z ní nespouštěl oči. „A odkud si ty myslíš, že to vychází?“

Pokrčila rameny a sedla si na pohovku vedle něj. Sklenici v prstech obracela sem a tam.

Sam se zadíval na její dlouhé opálené stehno, které jí odhalila sukně zachycená na kraji čalounění. Malinko si odsedl. „Odkud bys chtěla, aby to vycházelo?“

Jo se zamračila. „To je poťouchlá otázka. Ještě včera ráno bych ti odpověděla bez zaváhání. Ale teď… Matylda pro mě byla tak skutečná, Same. Ona jsem byla já.“ Otočila se k němu. „Bylo to v Edinburghu taky tak? Stalo se tam to samé?“

Pomalu přikývl. „Rozhodně jsi v regresi reagovala dramaticky. Až trochu příliš dramaticky. Proto jsme se rozhodli, že bude lepší, když si potom z toho, co se stalo, nebudeš nic pamatovat.“

Jo vyskočila. „Tak ty to přiznáváš! Vy jste mi řekli, abych na to zapomněla, jako by se to nikdy nebylo stalo. Tak vy jste se rozhodli ovládat mou mysl! Vy jste si mysleli, že by pro mě nebylo dobře, kdybych to věděla, takže prásk! A vymazali jste mi paměť jako nějaký program v počítači!“ Oči jí plály.

Sam se konejšivě usmál. „Jo, bylo to pro tvoje vlastní dobro. Nikdo tě neovládal. Nic nekalého se nestalo. Všechno to bylo na pásku, stejně jako sis to ty nahrála včera. Existují o tom záznamy.“

„Ale schválně jste zničili moje vzpomínky na to, co se stalo!“ Zhluboka se nadechla ve snaze ovládnout hněv. „Byla jsem ta samá osoba? Matylda de Braose?“

„Pokud si vzpomínám, neřekla jsi nám, jak se jmenuješ,“ pravil Sam tiše.

„No a mluvila jsem o stejných událostech? O tom masakru?“

Sam potřásl hlavou. „S námi jsi byla mnohem neurčitější.“ Najednou prudce vstal, přešel k oknům a pohlédl síťovanými záclonami na oblohu. „Už k tomu člověku nesmíš jít, Jo. Je ti to jasné, viď?“

„A proč ne?“ V hlase jí zazněl vzdor. „Nic strašného se přece nestalo. A on se mnou aspoň jednal na rovinu. Je to totiž profesionál.“ Vrhla se zase na pohovku a opřela hlavu o opěradlo. „Jistě to pro něj bylo vysilující, stejně jako to asi bylo pro vás dva, ale byla jsem v pořádku, ne? Nepodlehla jsem žádné hysterii a moje osobnost se nerozpadla. Nic se mi nestalo.“ Najednou se podívala na své ruce a pak je rychle schovala za záda.

„Co je?“ všiml si Sam koutkem oka. Přistoupil k ní, klekl si a vzal její ruce do svých. Pozorně zkoumal její dlaně. Potom je otočil a podíval se jí na nehty.

Snažila se ho odstrčit. „Same…“

„Ruce poraněné nemáš?“

„Ne, samozřejmě, že je nemám poraněné. Proč taky?“

Váhavě je pustil a upřel pohled opět na její tvář. „Minule v Edinburghu poraněné byly,“ řekl tiše. „Krvácely ti.“

Civěla na něj. „Na podlaze byla krev, viď?“ zašeptala po chvíli. „To jsem si zapamatovala. A když jsem přišla domů, zjistila jsem, že mám všude modřiny.“ Vstala a prošla okolo něj. „Myslela jsem, že jsem se někde zranila náhodou. Ale nějak mě ani nenapadlo se tě na

to zeptat, co?“ Kousla se do rtu a podívala se na něj. „To asi byla taky ta vaše posthypnotická sugesce. ‚Nebudeš si pamatovat, jak jsi se poranila, ani se nebudeš vyptávat proč.‘ Takhle jste mi to řekli? Bože, já mám takový vztek! Všechno tohle se mi už jednou přihodilo a já jsem o tom nevěděla. Zrušil jsi asi tak hodinu mého života, Same, a já ji chci zpátky.“ Podívala se do sklenice a sevřela ji tak pevně, až jí klouby zbělely. „Děsí mě představa, že tyhle vzpomínky, tenhle druhý život ve mně celá léta dřímá a hlodá… Ať už vycházejí odkudkoli, ať už jsou čímkoli, musí pro mě znamenat něco mimořádného, ne?“ Zarazila se a pak pohlédla jinam. „Jestlipak víš, jak zemřela?“

Samovi ztuhla čelist. „Kdo?“

„Matylda, samozřejmě. Historikové si myslí, že zemřela hlady.“ Jo rychle dopila zbytek whisky a odložila sklenku. Najednou se prudce roztřásla.

Sam vstal. Chytil ji za paži. „Jo…“

„To nic, Same, to nic. Já vím, co chceš říct. Nemám se tou osobou nechat příliš pohltit. Jsem to já, je mi to jasné. Vyrovnaná Jo Cliffordová. Teď už mám ten šok z toho stejně za sebou. To, že jsem si o tom něco přečetla, tomu všemu dodalo nový rozměr. Všechna ta suchá fakta a data. Ha! Je to legrační, ale vždycky mi připadalo, že historie nemá s opravdovými lidmi nic společného. Aspoň dosud neměla…“ Hlas jí selhal. „Same, když jste s profesorem Cohenem skončili s experimenty, dospěli jste k nějakému závěru?“

„Byli jsme schopni naznačit různé hypotetické možnosti, abych tak řekl.“ Sam se záhadně usmál.

„Jako třeba jaké?“

„No, v kostce asi takové, že různé subjekty reagují různě. Dali jsme dohromady téměř tolik teorií, kolik jsme měli regresních sezení. Musíš si přečíst jeho knihu. U některých lidí se to bezpochyby nepovedlo. Někteří zase nepokrytě přehrávali scény z knih a filmů. Někteří říkali, co si mysleli, že chceme slyšet. A někteří se nedali vysvětlit ničím.“

„A kam patřila Joanna Cliffordová?“

„Myslím, že do té poslední skupiny.“ Kysele se usmál.

Jo ho zamyšleně pozorovala. „Myslela jsem si, že to řekneš. Pověz, Same, ty věříš v převtělování?“

„Ne.“

„A co si tedy myslíš, že bude potom?“

„Mám jednu dvě vratké a nevědecké teorie o jakýchsi rádiových vlnách uvězněných v prostoru, abych tak řekl. Někteří lidé se v patřičně vnímavém stavu dokážou naladit na správnou vlnovou délku a přehrát si něco pozpátku.“

„Chceš tím říct, že jsem doopravdy viděla, co se stalo v roce 1174?“

„Jakousi ozvěnu – či dozvuky těch událostí, řekl bych. Ale proboha, Jo, necituj mě nikde. Vyštípali by mě ze všech profesních organizací, které existují. Ale částečně to vysvětluje, proč větší množství lidí občas zažívá stejný playback. Taky to samozřejmě vysvětluje duchy. Je to dobrá a univerzální teorie.“ Zasmál se.

„Už jsi někdy viděl ducha?“

S uspokojením konstatoval, že jí napětí ve tváři povolilo; už jí tolik nevystupovaly svaly na šíji.

„Nikdy! Nejsem vnímavý subjekt, díky Bohu!“

„Pročpak ne? Same…“ Zastavila se ve dveřích a přejela nehtem po béžovém rámu. „Ty umíš hypnotizovat?“

„Umím. Ano.“

„A vracet do minulosti?“

„V Cohenových experimentech jsem nepokračoval,“ odpověděl jí opatrně. „Tohohle zajíce teď honí jiní lovci. Můj obor je něco docela jiného.“

Jo se usmála. „Neodpověděl jste na otázku, pane doktore Franklyne. Umíte vracet do minulosti?“

„Ano, už se mi to povedlo.“

„A udělal bys to se mnou?“

„Za žádných okolností. Jo…“ Odmlčel se a hledal správná slova. „Poslyš, moje milá. Nesmíš přemýšlet o tom, že bys v téhle hře pokračovala. Myslel jsem to vážně, když jsem říkal, že bys Carla Benneta už nikdy neměla vidět. Nesmíš nikomu dovolit, aby se tě pokoušel vrátit do minulosti. Nemám ani tak strach z toho dramatu nebo psychologického stresu, kterému jsi vystavena, i když ti ani ten

očividně nedělá dobře. Co mě ale trápí, je fakt, že jsi náchylná k fyziologické reakci. Fyzicky reaguješ na to, co popisuješ. To je velmi vzácný jev a je to také potenciálně nebezpečné.“

„Chceš tím říct, že kdyby mě William zbil… kdyby ji zbil, probudila bych se s modřinami?“

„Přesně tak.“ Sam sevřel rty.

„A kdyby zemřela hladem?“ zašeptala otázku.

Nastalo ticho. Sam se díval jinam. „Myslím, že je to nepravděpodobné.“ Přinutil se zasmát. „Ale bylo by pošetilé schválně se vystavovat jakémukoli riziku.“

Jo stála chvíli nepohnutě a upírala mu pohled do tváře. Potom se pomalu odvrátila.

Bylo už tma, když Dorothy Franklynová dorazila k Jo do bytu s náručí plnou růží. Byla to vysoká, nápadně krásná žena mezi šedesátkou a sedmdesátkou, která většinou nosila brýle s obroučkami ze želvoviny a díky perfektně upraveným kostýmům v lovecky zelené barvě vypadala jako ztělesněná výkonnost. Ve skutečnosti byla ovšem vždycky lehce dezorganizovaná a bez výjimky měla zpoždění, ať už se snažila dělat cokoli. Jo ji měla nesmírně ráda.

„Určitě ti nevadí, když k tobě takhle vpadnu, Jo?“ zeptala omluvně, když vstoupila. „Byla jsem na odpoledním představení a pak na večeři, ale chtěla jsem ti donést ty kytky.“ Pokradmu si Jo prohlížela. „Vypadáš unaveně, drahoušku. Nechceš, abych tady jen nechala květiny a raději šla?“

Jo zavrtěla hlavou. Vzala ženu za paži a vtáhla ji do pokoje. „Posaď se a já postavím na kafe. Právě ses minula se synkem. Jsem tak unavená, protože mě vzal na večeři.“

Dorothy se usmála a tvář se jí rozzářila radostí. „Jo! To jsem ale ráda. Mohlo mi to srdce utrhnout, když jste se rozešli…“

„Ale ne…“ přerušila ji Jo. „Mluvím o Samovi.“

„O Samovi?“ zamračila se Dorothy. „Myslela jsem, že je ve Švýcarsku.“

„Byl. Zastavil se na pár dní v Londýně – hlavně proto, aby mi udělal rychlou psychoanalýzu, myslím.“ Jo se sarkasticky usmála.

„Bydlí teď v Nickově bytě, jestli ho chceš vidět. Nick tam samozřejmě není, takže jeho byt je volný.“

Cítila na tváři Dorothin pohled plný rozpaků a soucitu a přinutila se dál usmívat.

„A jak se Sam má?“ zeptala se Dorothy po dlouhé přestávce.

„Dobře. Píše článek na nějaké strašně obskurní téma. Byla jsem z toho celá pryč. Vzal mě do zoo na čaj,“ zasmála se.

Dorothy se usmála. „Vždycky říká, že v zoo se toho člověk naučí spoustu o lidech.“ Zarazila se a zamyšleně na Jo pohlédla. „Vždycky tě měl hodně rád, víš, Jo. Myslím, že ani tobě, ani Nickovi nikdy nedošlo, jak strašně to Samovi ublížilo, když mu tě Nick přebral. Pro Nicka nebyl nikdy problém získat děvče, které chtěl – promiň, zní to hrozně a já vím, že s tebou to bylo jiné, protože ty jsi pro něj znamenala něco mimořádného. Ale pro Sama jsi byla také něco mimořádného.“

Jo se provinile zadívala na zem. „Myslím, že jsem to věděla. Jenom jsme se setkali za takových divných okolností. Byla jsem pokusný králík při jednom jeho experimentu.“ Otřásla se. „Po něm mi náš vztah už vždycky připadal tak nějak neskutečný. Hrozně o mě pečoval, ale já jsem vždycky měla pocit, že je to mateřská starost, jako by dohlížel na můj zdravotní stav.“ Najednou se zarazila. „Taky to tak samozřejmě bylo. To vím až teď. No ale jemu bylo dvacet šest nebo sedm a mně teprve devatenáct, když jsme se poznali. Patřili jsme každý do jiného světa. Já jsem ho měla ráda…“ Zahleděla se na růže na stole. „A když budu upřímná, tak myslím, že ho mám pořád ráda. Je to pěkný chlap. Ale pak přišel Nick…“ Náhle vstala. „Dám je do vody, jinak nám uvadnou před očima.“

„Je to vážné s tou Judy Curzonovou?“ zeptala se Dorothy opatrně.

„Už to tak vypadá. Je mnohem víc jeho typ než já. Je taková domácká, umělecky založená a ještě k tomu zrzavá.“ Jo se přinutila zasmát. „Možná bych si teď zase měla pěstovat Sama. Lepší pozdě než nikdy a nakonec se zdá, že máme přece jen dost společného. Třeba by Nick mohl i žárlit!“ Sesbírala růže, ponořila do sametových květů tvář a potom je odnesla do kuchyně, kde je položila do dřezu.

Když roztočila naplno kohoutek, obrátila se a spatřila, že Dorothy vešla za ní. Mračila se.

„Prosím tě, Jo, neber Sama jako nějaké povyražení. Vím, že je to asi lákavé, snažit se Nickovi ublížit, ale tudy cesta nevede. Mezi těmi dvěma je už tak dost velká rivalita."

„Rivalita?" Jo vypadala překvapeně. „Vždyť se skoro nevidí, tak jak spolu mohou soupeřit?"

„Sam Nicka nesnáší od chvíle, kdy se Nick narodil." Dorothy nepřítomně odtrhla okvětní lístky jedné uvadající růži a hodila je do odpadků. „Kdysi jsem si myslela, že je to normální rivalita mezi sourozenci a že z toho Sam vyroste. Ale bylo to silnější. Sam se to snažil skrývat. Dokonce se mu podařilo obalamutit i Nicka a jejich otce, že už tyhle pocity nemá, ale mě neobalamutil nikdy. Nezmizelo to, ani když vyrostl. Přitvrdilo se to. Nevím proč. Oba dobře vypadají a oba jsou sebejistí a bystří. Sam je ve svém oboru nesmírně úspěšný. Nemá sebemenší důvod Nicka nemít rád. Alespoň žádný neměl, než ses objevila ty."

Jo na ni hleděla. „To jsem vůbec netušila. Naprosto ne. Myslela jsem si, že se mají rádi. To je strašné." Unaveně si odhrnula z tváře vlasy. „Jsem si jistá, že Nick má Sama rád. Říkal mi, že ho zbožňoval, když byli malí, a já si někdy myslím, že ho v hloubi srdce zbožňuje dodnes. Vezmi si například, jak se na něj obrátil, když měl starost o mě." Zarazila se. Obrátil se Nick na Sama opravdu proto, aby ho požádal o pomoc, nebo ho jen použil k tomu, aby ji odložil? Nešťastně zavřela oči a snažila se vybavit si Samovu tvář při tom, jak ji včera večer políbil na dobrou noc. Byl to však bratrský polibek, nic víc. Tím si byla jista.

Dorothy Joino náhlé zmlknutí nezaznamenala. S hlubokým povzdechem po chvilce pokračovala. „Kdysi jsem si myslívala, že je to moje vina. Byl mezi nimi rozdíl šesti let, víš, a my jsme byli tak rádi, když jsem přišla do jiného stavu. Starší děti si někdy myslí hrozně legrační věci, jako třeba že rodičům nestačí nebo že své rodiče něčím zklamali…"

„Ale Sam je přece psychiatr!" vybuchla Jo nechtěně. „I kdyby tyhle pocity měl, když mu bylo šest, je už teď přece dost vzdělaný na

to, aby věděl, že to není pravda. Prosím tě, Dorothy, tohle všechno je na mě v tuhle noční hodinu příliš velká freudovština.“

„Uvidíš se ještě se Samem?“

Jo přikývla. „Ve středu večer.“

Dorothy se zachmuřila. „Jo, je mezi tebou a Nickem opravdu konec? Naprostý konec?“

Jo se k ní se zoufalým výrazem ve tváři obrátila. „Přestaň, Dorothy! Jsou to dospělí chlapi a ne kluci, kteří se perou o hračku, proboha! Já nevím, jestli je mezi mnou a Nickem konec. Nejspíš ano. Ale máme se pořád rádi a na tom se nic nezmění. Kdo ví, co bude dál?“

Když Dorothy odešla, zůstala Jo ještě dlouho sedět s pohledem upřeným do prázdna. Pak pomalu vstala a nalila si sklenku. Podívala se na hromadu knih a poznámek na stole, ale ani se jich nedotkla. Místo toho začala neklidně přecházet po pokoji. Zastavila se až před velikým oválným zrcadlem, které viselo nad krbem, a dlouze se na sebe zahleděla. Potom slavnostně pozvedla sklenku. „Na tebe, Matyldo, ať už jsi kdekoli,“ řekla smutně. „Vsadím se, že ty sis taky myslela, že chlapi jsou pěkní lumpové.“

* * *

Vzkaz na telefonním záznamníku byl věcný:

„V tomto okamžiku v ordinaci nikdo není. V případě naléhavé nouze lze doktora Benneta sehnat v Lymingtonu na čísle čtyři, sedm, tři, dva, nula. Jinak prosím zavolejte v pondělí ráno.“

Jo praštila sluchátkem. Pohlédla na láhev skotské na stolku, ale pak se k ní otočila zády a místo aby si nalila, vyšla na balkon, kde se v temnotě noci nadechla sladkého medového vzduchu londýnské zahrady, teď již bez zápachu automobilů.

Trvalo dlouho, než se zase otočila a vrátila se dovnitř. Nechala francouzské okno otevřené, zasunula do magnetofonu kazetu a přístroj zapnula. Potom zhasla světla, usadila se v temném pokoji a zaposlouchala se.

KAPITOLA
DESÁTÁ

„Je tady?“ Na potemnělé chodbě stála před Joinými dveřmi Judy s rukama v bok. Měla na sobě volné, v pase převázané bílé šaty a páskové sandály a vypadala trochu jako řecký chlapec, jak Jo bezmyšlenkovitě napadlo.

„Prosím tě, mluv potichu, nebo vzbudíš celý dům.“ Jo ustoupila, aby Judy mohla vejít, zatímco její rozzlobený hlas dosud doznával na schodišti přede dveřmi. Bylo sotva devět hodin v neděli ráno.

Byt byl neuklizený. Po stole i po zemi se povalovaly kazety a všude byly prázdné sklenice a popelníky plné nedokouřených cigaret. Jo se znechuceně rozhlédla. Vedle psacího stroje ležela na stolku hromada papírů a poznámek, které valnou část noci psala. Na koberci stály hory knih a knihy také přepadávaly ze židlí. Jo otevřela francouzská okna dokořán a zhluboka vdechla chladný ranní vzduch. Pak se obrátila k Judy.

„Jestli hledáš Nicka, obávám se, že máš smůlu. Není tu. Od včerejšího rána jsem ho neviděla.“ Šla dál do kuchyně a napřáhla se k lednici. „Dáš si kafe?“ zavolala.

Judy vypadala zaskočeně. „Říkal, že se vrací sem.“ Šla nejistě za Jo do kuchyně.

„No, ale nepřišel.“ Jo vzala z příborníku velkou vázu a nacpala do ní růže ze dřezu. „Nejsou nádherné? Přivezla mi je včera z Hampshire Nickova matka.“

Judy na okamžik ztuhla čelist. „Nikdy jsem se s jeho matkou nesetkala.“

„To přijde. Už je ti na stopě. Každou Nickovu slečnu musí prokádrovat a schválit a pak si ji pěstuje.“ Jo se opřela o přípravný pult a podívala se Judy zpříma do očí.

„Ještě ho miluješ?“ Judy se ze všech sil snažila snést její pohled.

Jo odfrkla. „Co je to za naivní otázku? To si vážně myslíš, že bych ti to řekla, kdyby to tak bylo?“ Za ní začala bublat káva. Nevěnovala jí pozornost. „V téhle chvíli bych si ze všeho nejvíc přála, aby jak Sam, tak Nick Franklynové byli na druhém konci světa, a jestli ti to udělá radost, tak bych si srdečně přála, aby tys tam byla s nimi.

Ale než tam půjdeš, ráda bych ti řekla jednu věc. Jestli se rozhodneš zase učinit nějaké vynalézavé prohlášení pro tisk o mém duševním zdraví či jeho nedostatku, dej si dobrý pozor na to, co řekneš, protože tě budu žalovat pro urážku na cti.“

Judy začala couvat. „Nic od tebe nechci. Nepřekvapuje mě, že se Nick nemohl dočkat, až odsud vypadne!“ Obrátila se k hlavním dveřím a otevřela je. V obývacím pokoji se rozezněl telefon. Jo mu nevěnovala pozornost a vypnula konvici na kávu. „Zavři za sebou dveře!“ zavolala přes rameno.

Judy se cestou ven zastavila. „Sam mi řekl, že jsi schizofrenička,“ vykřikla. „Jestlipak jsi to věděla? Říkal, že tě už brzo zavřou do blázince a zahodí klíč!“ Zarazila se, jako by čekala na nějakou reakci. Když se nedočkala, vyšla na chodbu a práskla za sebou dveřmi. Jo slyšela její kroky, když Judy běžela po schodech dolů, a o chvíli později zaslechla bouchnutí domovních dveří.

Za ní vyzváněl telefon. Jako omámená se k němu vydala a zvedla sluchátko. Ruce se jí třásly.

„Jo! Už jsem si myslela, že tam nejsi!“ Hlas na druhém konci drátu byl rozhořčený. Jo polkla. Chvilku vůbec nedokázala promluvit. „Jo, drahoušku! Jsi v pořádku?“ naléhal hlas. „To jsem já, Ceecliff!“

Konečně se Jo vzpamatovala, aby mohla promluvit. „Já vím, babi. Promiň. Trochu chraptím. Je to teď lepší?“ Hlučně si odkašlala. „Ráda tě slyším. Jak se máš?“

„Dobře jako vždycky.“ Znělo to úsečně a přímočaře. Celia Cliffordová byla živá a přitažlivá šestasedmdesátiletá žena, která bydlela úplně sama na rozlehlé tudorské farmě v srdci Suffolku, přestože jí to vymlouvaly a strašily ji jak její snacha, tak vnučka, jež obě žily ve městě. Jo ji zbožňovala. Ceecliff byla jejím speciálním majetkem, jejím útočištěm, slabým místem a ramenem, na kterém se nezlomná Jo Cliffordová mohla vyplakat a nikdo se o tom nikdy nedozvěděl.

„Mluvíš nějak divně, drahoušku,“ pokračovala energicky Ceecliff. „Nekouříš zase, viď?“

Jo zachmuřeně pohlédla na popelník vedle telefonu. „Snažím se nekouřit,“ řekla.

„To je dobře. A nestalo se nic?“

Jo se zamračila. „A proč by se mělo něco stát?“

Na druhém konci aparátu se ozvalo zachichtnutí. „Nemělo by. Jenom jsem se chtěla ujistit, že nemáš nachystané žádné výmluvy. Jedeš sem totiž na oběd, Jo, takže by ses už měla začít chystat, abys během půl hodiny vyrazila.“

Jo se zasmála. „Nemůžu se přece táhnout takovou dálku až do Suffolku jenom na oběd,“ zaprotestovala.

„Ale to víš, že můžeš. Sundej si ty strašné džíny, vezmi si na sebe nějaké pěkné šaty a sedni do auta. Do jedné jsi tady.“

„Jak jsi poznala, že mám na sobě džíny?“ začala se usmívat Jo.

„Jsem médium,“ pravila suše Ceecliff. „Tak a dost řečí. Prostě přijeď.“ Ozvalo se cvaknutí, jak zavěsila, a Jo jen zůstala civět na sluchátko v ruce.

Bet Gunningová se v posteli obrátila a přejela malátně Timovi Heachamovi rukou přes prsa. „Kdybys byl jen o trošku opilejší, už by ses na nic nezmohl, příteli.“

Tim zasténal. „Kdybych byl ještě opilejší, mohli by tebe obvinit z nekrofilie! Jestli máte nějaký smysl pro slušné chování, slečno Gunningová, uděláte mi teď v kuchyni jeden ten svůj proslavený prérijní lomcovák a budete zticha.“

Bet se na něj staromódně podívala a odcupitala do kuchyně, ale neřekla už ani slovo. Byla až příliš spokojená. Za několik okamžiků se už vracela s podnosem, na němž stály dva hrnky kávy a sklenička. Pozorovala Tima, jak pije namíchaný nápoj a dělá při tom nejrůznější grimasy, a pak natáhla ruku, aby si od něj vzala sklenku. „Tak, a teď hezky vypij kafe a pak si dej studenou sprchu. To z tebe zase udělá *compos mentis.*“

„Ty sadistická potvoro.“ Tim jí láskyplně pohladil koleno, jak vedle něj seděla. „Proto jsi tak dobrá šéfredaktorka? Nejdřív je rozvášníme, pak uspokojíme, dáme jim medicínu a pusinku na rozloučenou a pošleme je pryč.“

Zasmála se. „Tak ty si myslíš, že spím se svými zaměstnanci?“

„Říká se to. A se všemi přidruženými přívrženci – jako jsem já. Ale jen s muži samozřejmě, pokud vím.“

Bet se předklonila a zatahala ho za vlasy. „Poslyš, Time. Jestli chceš mluvit o práci, tak mi pověz, jak pokračuješ s těmi fotkami pro Jo. Už jsi na tom začal dělat?“

„Jasně. Ale myslel jsem, že odevzdávat se mají až za pár měsíců.“

„Vždyť taky jo.“ Bet vsunula nohy pod deku k němu a zkoumavě mu přejela prstem přes žaludek.

Tim sebou žuchnul na polštář a odsunul jí ruku pryč. „Kdepak, lásko. Ani nedoufej. Už mám dost!“ Láskyplně se na ni usmál. „Udělal jsem pár skvělých fotek jedné ženské v hypnóze, která si myslela, že byla v 19. století holka z ulice. Ukážu ti kontakty. Jediná potíž u tohohle článku z mého pohledu je, že ať jsou ty příběhy, co lidi vyprávějí, sebefantastičtější a sebevíc vzrušující, je to pořád jen pan a paní XY, jak sedí na židli. Ale pro mě je to nesmírně zajímavé – zachytit ty tváře tak, aby v nich čtenáři spatřili odraz povahy, která v té chvíli sídlí v mysli onoho člověka.“

„Když to dokáže někdo jiný, tak ty taky.“ Bet se vedle něj opřela o loket a sáhla po šálku. „Věděl jsi, že Jo se už jednou do minulosti vrátila?“

„Ne. Povídala mi o tom. Nepovedlo se to. Všechny ty žvásty, co tady Judy vytrubovala, byly jen žárlivé nesmysly.“

Bet zavrtěla hlavou. „Ne tak úplně. Nick se mnou o tom před pár týdny mluvil. Prosil mě, abych jí ten článek zakázala. Podle něj při té hypnóze Jo málem umřela.“

Tim se posadil. „Prokrista…“

Bet se usmála. „Přehání. Musíš uznat, že by ten článek byl lepší, kdyby Jo mohla říct, že se jí to stalo osobně. Když se jí stane něco zvláštního, napíše o tom.“

„I když to vyjde posmrtně?“ Tim přehodil nohy přes pelest a stoupl si. „Proboha, Bet! Já myslel, že jsi Joina kamarádka! Ty bys opravdu chtěla, aby se jí stalo něco hrozného jen proto, že o tom napíše dobrý článek?“ Sáhl si pro kalhoty a natáhl si je. „Do prdele!“

Bet se zasmála. „Nedělej z toho takové drama. Chci jen, aby se něco dělo. Chci vidět, jak se Jo pro změnu utká s něčím, co nemůže shodit. Chci vidět, co udělá s článkem, který ji opravdu vyburcuje. Udělá jí to dobře. Mám podezření, že jí Nick závidí ty její úspěchy.

Žárlí na to, že je nezávislá. Proto se rozešli, takže ta jeho žádost, abych tomu článku zabránila, mi připadá velice podezřelá. Ona jeho pomoc nepotřebuje – ani jeho překážky. Ano, jsem její kamarádka, můj milý, a nejspíš její nejlepší.“

„Tak jí proboha pomoz.“ Tim otevřel zásuvku, vyndal si černý kašmírový svetr a nepůvabně si jej přetáhl přes hlavu. „Když má za kamarádky tebe a Judy Curzonovou, tak už jí nic nechybí!“

„No, ještě jsi tu přece ty, ne? Asi by ses mi tak nadšeně nevěnoval, kdyby sis myslel, že můžeš vztáhnout pracku na naši malou Jo, viď, kocourku?“

Tim se začervenal a odvrátil se. „Blbost! Co ji znám, má oči jen a jen pro Nicka.“ Podíval se do zrcadla a pročísl si rukou vlasy.

„To má teda smůlu, protože Nick to hraje na všechny strany. Kam jdeš?“

„Neděle neděle, mám práci. Uvaříš mi oběd?“

Bet se protáhla a zase se zachumlala pod deku. „Proč ne? A kým ty jsi byl v minulém životě, Time, víš to?“

Tim se otočil a podíval se na ni. „Bude ti to připadat směšné, ale myslím, že vím.“

Bet vyvalila oči. „Děláš si srandu?“

„Ne.“

„Tak kým?“ Posadila se, s dekou pevně staženou kolem prsů. „Kým jsi byl?“

Usmál se. „Kdybych ti to, moje milá, řekl, litoval bych té důvěrnosti zbytek svého života. Tak, a teď si můžeš ještě přesně čtyřicet jedna minut dospávat a pak vstaneš a dáš péct maso. Budu v černé komoře a za hodinu jsem hotov.“ Mávl na ni, vyběhl z ložnice a seběhl po točitých schodech do ateliéru dole.

Doprava v severním Londýně byla hustá a Jo byla netrpělivá, ale hlavou se jí honilo tolik myšlenek, že auta a hutný dým výfukových plynů proti jasně modrému nebi sotva vnímala. Teprve když se silnice konečně rozšířila a automobily se rozjely, napětí v ní povolilo a ona se začala rozhlížet kolem. Vzduch byl svěží jarem; všude kolem byly na stromech obtěžkaných čerstvým zeleným listím husté a voňavé květy, živé ploty utopené v kerblíku a hlohu a nad hlavou nebe

intenzivně modré, jaké v Londýně nikdy nebylo vidět. Jo se pousmála a zahnula z hlavní silnice, aby se propletla úzkými cestami k Long Melfordu. Vždycky měla bezstarostný a volný pocit, když přijížděla do Suffolku. Snad to bylo tím vzduchem nebo pomyšlením na to, že uvidí Ceecliff, anebo to možná bylo jen proto, že vždycky div neomdlévala hlady, když k babičce přijížděla.

Zabočila na klikatou příjezdovou cestu, která vedla ke světle růžovému domu, a pomalu předjela k hlavním dveřím. Ve stínu kaštanu parkoval Nickův porsche. Chvíli seděla a zírala na něj a pak rozzlobeně otevřela dveře a vylezla ven.

Nick asi zaslechl zaskřípění brzd jejího vozu na štěrku, protože téměř okamžitě vyšel zpoza rohu domu. Měl krátké rukávy a vypadal uvolněně a odpočatě, když se na ni usmál a pozvedl ruku na pozdrav. „Právě včas na drink."

„Co tady děláš?" Hněv z ní vyprchal právě tak rychle, jak přišel, a když se na něj podívala, hrdlo se jí podivně sevřelo. Rychle se odvrátila, aby si z auta vyndala tašku. Přitiskla si ji na prsa a objala rukama, jako by ji před někým bránila.

„Potřeboval jsem mluvit s tvou babičkou, tak jsem jí zavolal a včera v noci přijel." Zastavil se dva metry od ní a pozorně ji sledoval. Měla rozpuštěné vlasy, které jí volně a neupraveně spadaly na ramena, což jí slušelo mnohem víc než její obvyklý přísný účes. Před odjezdem se převlékla do šatů z jemného přiléhavého hedvábí v paví modři. Zdá se tak křehká a krásná, pomyslel si Nick. Potlačil nutkání natáhnout ruku a dotknout se jí. „Je vzadu na zahradě s lahví sherry. Pojď tam za ní!"

„A co máš tak důležitého, že to musíš najednou jet probírat až do Suffolku?" zeptala se Jo mírně.

Nick se na chvíli odmlčel, ale pořád se na ni díval. Potom pomalu zavrtěl hlavou. „Myslel jsem, že ti seženu nějaké podkladové materiály," usmál se. „Hádej, kdo pochází z Clare, což je tady za rohem?" Pustil se štěrkovou cestičkou za roh.

Jo šla za ním. „To jsi sem přijel jen proto, abys to zjistil?" zeptala se nevěřícně.

Nick pokrčil rameny. „No, ne tak docela. Chtěl jsem si hlavně popovídat. A přiznávám, že jsem Ceecliff řekl, aby ti o mně neříkala,

když ti volala. Chtěl jsem taky mluvit s tebou a myslel jsem si, že bys třeba nechtěla přijet, kdybys věděla, že tady jsem.“

„To je škoda, že se o tobě nezmínila,“ opáčila Jo. „Zrovna u mě byla tvoje přítelkyně, když babička volala. Mohl jsi s ní prohodit pár slov a trochu ji uklidnit. Zjevně si totiž myslela, že tě schovávám pod postelí.“

„Dnes ráno u tebe byla Judy?“ zamračil se Nick.

Jo se pustila na zahradu vzadu za domem. Tráva pod jejími sandály byla jemná a voňavá, tu a tam prorostlá vlhkým sametovým mechem a sedmikráskami. „Přišla mi sdělit, že se jí tvůj bratr svěřil, že jsem schizofrenička a budou mě muset brzo zavřít do blázince.“

Nick se zasmál. „Doufám, žes jí to nevěřila. Obávám se, že v Judy vyvoláváš ty nejhorší emoce.“ Kráčel teď za ní za roh domu. „Jo, myslím, že bych ti měl něco vysvětlit. Počkej chvíli, prosím tě.“ Chytil ji za ruku.

„Není co vysvětlovat, Nicku.“ Jo se k němu obrátila a vymanila se z jeho sevření. „My dva jsme se přece rozešli. Do tvého života vstoupila nová žena. Předevčírem v noci jsi byl tak laskav, žes mi jako vzpomínku na staré časy trochu pomohl, když jsem byla maličko unavená, ale jakmile se naskytl někdo jiný, kdo mě mohl dát dohromady, vrátil ses zase k Judy. Konec příběhu. Judy má holt kliku. Jen bych byla ráda, kdybys jí vysvětlil, že nemusí žít v takové nejistotě.“

Když kráčela ke kaštanu vedle jezírka zastíněného vrbou, kde na skládacím lehátku seděla babička, cítila, jak jí vlasy čechrá náhlý závan větru. Na obzoru se začala bílá oblaka shlukovat do velkých bouřkových mračen. Naklonila se a políbila Ceecliff na tvář.

„To bylo pěkně nefér takhle mě sem vlákat. Nemáme si s Nickem už co říct.“

Ceecliff si ji prohlížela pronikavě bystrýma tmavýma očima. „A já jsem si zase myslela, že si máte hodně co říct. A jestli on tobě nemá co říct, tak já mám! Nick mi vylíčil ty tvoje úžasné zážitky, Jo.“ Natáhla se a vzala vnučku za ruku. „A teď si to všechno chci poslechnout. Nemusíš být vystrašená z toho, co se stalo. Byla jsi obdařena velkou výsadou.“

Jo na ni civěla. „Ty mluvíš, jako bys věřila v převtělování.“

„Myslím, že mi nic jiného nezbývá," usmála se Ceecliff. „Tak pojď, posaď se, dej si sherry a uvolni se. Jsi našponovaná jak drát! Nicholas si sem včera večer o tobě přijel popovídat. Měl starost, že si na sebe bereš příliš velký úkol, Jo. A já s ním souhlasím. Podle toho, co mi vyprávěl, soudím, že si potřebuješ odpočinout. Už se do své minulosti nikdy nesmíš vydat."

„A tak, o to jde," nadzdvihla se Jo v lehátku, do kterého se předtím usadila. „Tak on sem přijel, aby tě přiměl vymluvit mi moje další bádání. Součást velkého spiknutí rodu Franklynů. Kéž byste si už všichni projednou zapamatovali, že to je jenom můj problém. Co si dělám se svou myslí a pamětí nebo co tam mám, je moje věc. Jsem střízlivá, vyrovnaná a racionální dospělá osoba. Rozhoduju za sebe sama."

Ceecliff se na ni dívala, když Jo hovořila. Pak se uličnicky ušklíbla. „Tak vidíš, Nicholasi, říkala jsem ti, že to řekne."

Nick zachmuřeně pokrčil rameny. „Říkala. Ale za pokus to stálo." Podal Jo sklenku. „No tak, Jo, ještě jsi nám neřekla, jestli jsi včera našla něco v knihovně. Jsme celí žhaví."

Jo na něj zírala v předstíraném údivu. „Chceš mi snad namluvit, že tě to zajímá? Ty mě překvapuješ! Včera tě to tolik nezajímalo. Už ses nemohl dočkat, až vypadneš a vrátíš se k Judy!" Zapomněla, že mezi nimi sedí babička.

„Odešel jsem jen proto, že mě Sam poslal pryč, proboha!" Nickův obličej zčervenal zlostí. „Copak myslíš, že jsem nechtěl zůstat? Kdyby se na mě nezačal vytahovat a připomínat mi, že jsi jeho pacientka, byl bych tam čekal celý den, abych si byl jist, že jsi v pořádku."

Jo postavila sklenku tak prudce, že sherry vycáklo na stříbrný podnos a rozstříklo se do jantarových kapek. „On řekl, že jsem jeho pacientka?" opakovala po něm. Obličej jí zbledl.

Ceecliff je oba pozorně sledovala. „Určitě to nemyslel doslova, drahoušku," vložila se spěšně do hovoru. „Nejspíš to asi myslel tak, že když jste se na něj obrátili s prosbou o radu, asi by byl raději mluvil s Jo o samotě."

„Ale já jsem se na něj neobrátila!" Jo se hněvivě podívala na Nicka. „To byl Nickův nápad."

„Protože má o tebe tak velikou starost.“ Ceecliff se prkenně vyškrábala na nohy. „A teď už se přestaňte hádat, děti. Chci si pochutnat na obědě. Pojďte dovnitř a Jo nám pak může říct, co zjistila o té své Matyldě.“

Kávu si dali ve skleníku u zadní strany domu, neboť nad zahradou se již nakupily a honily mraky, které zakryly oblohu rozpálenou vedrem. Když začaly padat obrovské řídké dešťové kapky, které zanechávaly důlky na hladině jezírka, poslala Ceecliff Nicka uklidit zahradní lehátka. Potom se obrátila k Jo.

„Ženeš toho mladíka přímo do náruče té druhé, víš to?“

Jo podmračeně a soustředěně nalévala kávu z veliké stříbrné konvice. „Vždyť tam taky chce.“

„Ne, Jo, nechce. Copak to nevidíš?“ Ceecliff se naklonila a vzala si z tácu šálek. „Ty jsi tak zabedněná. A přitom je jasné, že ho miluješ. Viď, že je to pravda?“

Jo se posadila na sedátko u okna zády k zahradě. „Já nevím,“ řekla stísněně. Ruce jí ležely volně v klíně. Nepřítomně na ně zírala a najednou pocítila strašnou únavu. „Nejsem si jistá, jestli ještě vůbec k někomu něco cítím. Nejsem si ani jistá, co cítím sama v sobě.“

„To je směšné.“ Ceecliff se naklonila, uchopila Join šálek a dala jí ho do rukou. „Pij a poslechni mě. Nevidíš věci ze správné perspektivy.“

„Ne?“ Jo se kousla do rtu. „Buď Nick nebo Sam mi lhali a já nevím, který z nich to byl.“

„Všichni muži jsou lháři, Jo.“ Ceecliff se smutně usmála. „Copak jsi na to ještě nepřišla?“

Déšť zesílil. Ze země stoupala vůně vlhké půdy, kterou bylo cítit až k oknům skleníku. Jo viděla, jak Nick spěšně rovná lehátka v zahradním domku.

„To je i na tebe trochu cynické, babi.“ Naklonila se a dotkla se její ruky, zatímco Nick uháněl přes trávník k nim. Na obzoru za ním se zablesklo a nebe se před očima Jo maličko pohnulo. Zamžikala a dívala se, jak Nick otvírá dveře, vchází a otřásá se jako pes. Zasmál se, když mu podala šálek kávy. „Jsi celý mokrý, Nicku,“ řekla ostře. „Měl by sis sundat košili, nebo chytíš zápal plic nebo něco.“

Dal si do kávy cukr a posadil se vedle ní. „Hned to uschne, je tak horko. Ceecliff, dopověz to, co jsi nám při obědě vyprávěla o Joinu dědečkovi.“

Ceecliff se opřela. „Kéž by ses na něj líp pamatovala, Jo, ale byla jsi ještě moc malá, když umřel. Hrozně rád vyprávěl o svých předcích a rodokmenu Cliffordů, který je hustší než les, jak říkával. Potíž je v tom, že jsem ho nikdy pořádně neposlouchala. Nudilo mě to. Bylo to o včerejšku a já jsem chtěla žít v dnešku.“ Zarazila se, zatímco za kaštanem se opět zablesklo. „Nenapadlo mě, jak brzy se ze současnosti může stát minulost. Kdybych to věděla, byla bych možná naslouchala pozorněji.“ Zasmušile se usmála. „Promiňte. Budete muset staré dámě odpustit sentimentální nálady. Ale chtěla jsem říct, že když jsem slyšela o tom tvém Williamu de Braosovi, že byl baronem z welšského Pomezí, tak jsem si vzpomněla, že vlastně odtamtud cliffordský rod původně pochází. Najdu Reggieho papíry a dám ti je, Jo. Můžeš si je klidně nechat; třeba ti připadnou zajímavé, teď když ses rozhodla, že si máš z minulosti co vzít – i kdyby to byl jen hezký synek z rodu Claru.“ A zase šibalsky zamžikala. Povzdechla si. „A teď mě budete muset omluvit, protože se jdu na dvě hodinky natáhnout. Jednou z výhod stáří je schopnost přiznat si, že je člověk unavený, a něco s tím následně udělat.“ S Nickovou pomocí se vysoukala z nízké židle, kde seděla, a odešla pomalu do domu.

„Není unavená,“ řekla Jo, hned jak byla babička z doslechu. „Má desetkrát víc energie než já.“

„Chce být diskrétní.“ Nick se sklonil nad podnosem a nalil si další šálek. „Myslí si, že bychom měli mít možnost být spolu sami.“

„To se tedy plete,“ řekla rychle Jo. Škubla sebou, když nebem prolétl další blesk. Po něm následovalo vzdálené zadunění hromu. „Není nic, o čem bychom spolu museli mluvit a u čeho by ona nemohla být.“ Začal na ni dopadat tlak tohoto odpoledne a stahovat ji s sebou. Víčka měla jako z olova. Přinutila se je otevřít.

Nick stál zády k ní a díval se, jak déšť bičuje zahradu. „Ale já s tebou musím mluvit o samotě,“ řekl pomalu. „A ty to, myslím, víš.“

Jo se vydala k babiččině prázdné židli a zhroutila se do ní. „Teď ale není ta pravá chvíle. Ach, Bože, já tak nenávidím hrom! Tenhle týden hřmí skoro každý den!“

Nick se otočil a podíval se na ni. „Dřív ti to nikdy nevadilo.“

„Ach, nechci tím říct, že se ho bojím. Jenom mě z něj bolí hlava a jsem tak napjatá. Možná že jsem jenom unavená. Včera jsem celou noc pracovala.“ Zavřela oči.

Nick položil šálek. Postavil se za její židli, položil jí zlehka ruce na ramena a začal jí palci masírovat vzadu šíji.

Jo se uvolnila, když přes tenké hedvábí šatů ucítila teplo jeho prstů. Pod jejich kruhovými pohyby jí ustupovala bolest v hlavě, zatímco poryv větru vehnal ze středu bouře příval deště na okna skleníku.

Najednou ztuhla. Najednou nemohla popadnout dech. Pokusila se otevřít oči, ale ruce na jejích ramenou sklouzly, sevřely se jí kolem krku a stiskly jí průdušnici, až se začala dusit. Napůl se vztyčila a snažila se Nicka uchopit za zápěstí; panicky se s ním prala, drápala mu obličej a paže a pak, když dusným odpolednem znovu zaduněl hrom, ucítila, jak padá.

Zoufale se pokoušela nadechnout, ale nešlo to. Paže jí ztěžkly a v uších jí podivně hučelo.

Proč, Nicku, proč?

Její ústa se snažila ta slova vyslovit, ale nevycházel z nich žádný zvuk. Začala klesat dlouhou točitou cestou dolů do dusivé temnoty.

KAPITOLA
JEDENÁCTÁ

Před očima jí pluly dvě tváře. Nepřítomně se na ně snažila zaostřit pohled, zatímco její mysl tápala v beztvarých představách. Nejdřív se k ní přiblížil jeden pár očí a pak druhý, potom se oba páry spojily a zase rozpojily. Ústa pod těma očima se hýbala. Mluvila, ale ona je neslyšela; nedokázala myslet. Cítila jen tupou bolest zhmožděnin, která jí tepala v hrdle.

Pokusila se promluvit, ale nic se nestalo. Zdvihla ruku k jedné z tváří – a do zorného pole jí vstoupily modré oči, nazrzlý knírek a hluboké vrásky, které brázdily čelo. Potom to všechno zase odplulo a ona se pokusila zaostřit zrak na druhou tvář. Byla mladší, hladší a oči měla světlejší.

„Zavolala jsem doktora Grahama.“ Vedle ní promluvil ženský hlas a rozezvučel se jí v dutinách hlavy. „Díky Bohu byl zrovna doma a ne na tom zatraceném golfu! Bude tu za pět minut. Jak je jí?“

Jo se zamračila. Vedle ní a za těma dvěma muži stála Ceecliff.

Zvolna dýchala. Uviděla u sebe babiččinu tvář. S bolestí polkla a znovu se pokusila promluvit. „Co se stalo?“ podařilo se jí po chvilce zamumlat.

Když si vedle ní Ceecliff sedla, Jo si uvědomila, že leží na pohovce v matně osvětleném obývacím pokoji. Babička ji svou chladnou a suchou rukou vzala za ruce.

„Omdlela jsi, ty hloupá. Jako nějaká viktoriánská slečinka!“

„Kdo je to tam?“ Jo pohlédla dozadu do stínu.

„To jsem já, Jo.“ Nickův hlas byl napjatý.

„Proč je tu taková tma?“ Jo se na gauči zvedla. Hlava se jí motala.

„Venku se žení všichni čerti, drahoušku,“ řekla Ceecliff za okamžik. „Je tam tma, jako kdyby nastal soudný den. Rozsviť, Nicku.“ Její hlas zazněl zřetelněji.

Tři stolní lampy osvětlily vlhkou ponurost pokoje teplým konejšivým světlem. Déšť za okny hlasitě bubnoval do širokých listů na záhoně.

„A kde je ten doktor?“ rozhlédla se Jo.

„Ještě tu není, Jo.“ Ceecliff se na ni vážně usmála.

„Ale já ho viděla…“

„Ne, holčičko.“ Ceecliff pohlédla na Nicka. „Poslouchej, to bude jeho auto.“ Přes zvuk deště všichni zaslechli zaskřípění pneumatik na štěrkové cestě. O chvíli později se otevřely skleněné dveře do vstupní haly a vešla statná postava.

Ceecliff vstala. Vyšla z potemnělého, spoře osvětleného obývacího pokoje, který voněl po sušených květinách a růžích, Davidu Grahamovi naproti a položila si prst na ústa.

„Jde o mou vnučku, Davide,“ zamumlala, když se otřásl jako pes a odložil pláštěnku na měkká dubová prkna.

David Graham byl světlovlasý šedesátník, který měl na sobě navzdory horku tvídové sako a vlněnou kravatu. Přátelsky ji políbil. „Nejspíš je to tou bouřkou, Celie. Na některé lidi to působí, víš. Ledaže by to bylo tvou stravou. Nevařilas jí to jídlo s kari, co jsi dala nám s Jocelyn, viď?“ Nečekal na její předstíraně rozhořčený výraz a s kufříkem v ruce se pustil ke dveřím pokoje.

Nick se na Jo nejistě usmál. „Nechám vás o samotě, ano?“

„To budete laskav.“ David Graham se na něj na okamžik zkoumavě zahleděl, neboť si všiml Nickova napjatého výrazu – bylo v něm napětí, vyčerpání a ještě něco jiného. Položil kufřík vedle Jo a čekal, až za sebou Nick zavře dveře. Provinilost, to je ono; Nick Franklyn vypadal provinile.

Posadil se vedle Jo, usmál se a uchopil ji za zápěstí.

„Děláte takové věci často, holčičko?“ zeptal se tiše.

Jo zavrtěla hlavou. „Nikdy se mi to nestalo. Začínám si připadat jako podvodnice. Je to určitě tou bouřkou. Vždycky při bouřce cítím tlak a bolest hlavy.“

„A nejste náhodou těhotná?“ usmál se.

„To určitě ne! A ještě než se mě zeptáte, tak jsem přestala kouřit. Skoro.“

„Máte něco s krkem?“

Odsedla si od něj. „Trochu mě bolí, to je vše. Nejspíš na mě něco leze.“

„Hm.“ Doktor se předklonil a otevřel kufřík. Vytáhl dřevěnou špachtli. „Otevřete ústa. Podíváme se tam, co říkáte?“

Hrdlo ji strašlivě bolelo. Ne uvnitř. Neškrábalo ji v krku, ale měla jej zhmožděný a rozbolavělý. Lékař si nevšímal její nervozity, přiložil jí na jazyk špachtli a sáhl po teploměru. Když jí jej strčil do úst, osahal jí rukama jemně krk a pak jí odhrnul vlasy a chladnými neosobními prsty ji prohmatal za ušima a pod bradou.

Jo cítila, že se jí třesou ruce. „Tak co?“ zeptala se hned, když mohla zase mluvit.

Namířil teploměr ke stolní lampě se zeleným stínítkem a zlostně zašilhal, jak se snažil zahlédnout rtuť. „Pořád Celii říkám, aby si do tohohle zatraceného pokoje dala pořádné světlo. Večer se tu nepozná gin od vody z akvária. Třicet šest sedm, přesně jak má být. Puls máte trochu rychlejší, než bývá v neděli odpoledne zvykem, dokonce i za bouře. Zkusíme ještě změřit krevní tlak, co říkáte?“

„Ale co ten krk?“ řekla Jo. „Co mám s tím krkem?“

„Nikde nic nevidím.“ Šátral v kufříku. „Kde vás to bolí?“

„Bolí to tady.“ Zvedla ruku k hrdlu, zatímco očima sledovala malý balónek v jeho ruce, když jí obepínal paži pásem.

Začalo se jí všechno vybavovat. Byla s Nickem ve skleníku. Stál za ní s rukama na jejích ramenou a pak je pomalu – on nebo někdo – přesunul na hrdlo a začal je tisknout… Teď už si vzpomínala docela jasně, co se stalo. Byl to Nick. Musel to být Nick. Nikdo jiný tam nebyl. Nick se ji pokusil zabít! Udělalo se jí zle. Nick by jí přece neublížil. To bylo nemožné. Všechno to musel být nějaký odporný sen. S bolestí polkla. Jenže na sen to bylo až příliš skutečné.

Najednou si uvědomila, že doktor si prohlíží její tvář, a prudce se odvrátila. „Mám vysoký tlak?“ zeptala se, když uklízel přístroj.

„Snad trochu. Ale ne zas tak, aby to byl důvod ke znepokojení.“ Zarazil se. „Něco není v pořádku, viďte, holčičko? Vypadáte ustaraně. Nemáte mi k tomu co říct?“

Potřásla hlavou. „Ne, pane doktore. Snad jen to, že jsem teď několik nocí kvůli práci skoro nespala. Z toho by mi asi mohlo být divně, ne?“

Zamračil se. „Asi ano.“ Odmlčel se, jako by čekal, že Jo řekne ještě víc. Ale ona už nepokračovala. „Neumím si vysvětlit ten krk. Možná na vás leze nějaký ten letní virus. Odkašlávejte si, to vám uleví, a navrhoval bych vám, abyste si trochu odpočinula. Třeba zů-

staňte pár dní tady.“ Usmál se a vstal. „Ne že bych zrovna Celii považoval za mírumilovného společníka, ale má dům jako stvořený k odpočinku. Je to šťastný dům, lepší než Londýn. Tak já jdu. Kdyby se vám to stalo znovu, zajděte si ke svému lékaři.“

„Děkuju.“ Jo se vzepřela a pak se jí podařilo vstát. Venku za oknem se opět slabě zablesklo. „Odpusťte, že vás babička vytáhla ven v takovém nečase.“

Zasmál se a sebral kufřík. „Kdyby mě nezavolala, byl bych to celé zaspal a nadával si pak, že jsem nezavřel okna ve skleníku, takže mi vlastně prokázala laskavost! A pamatujte si, co jsem vám řekl. Na čas si odpočiňte. A běžte ke svému lékaři, jestli se dál nebudete cítit dobře…“ Pronikavě se na ni zadíval a s pokývnutím se obrátil ke dveřím.

Jakmile odešel do haly, obrátila se Jo k příborníku. Lampa vedle něj vrhala zelené, tlumené světlo do zrcadla a Jo stáhla stínítko hodně dolů tak, aby jí nechráněná žárovka posvítila do tváře. Jo se postavila na špičky a pokukovala do zrcadla. Její obraz byl bílý a chladný a oči v nemilosrdném světle temné a veliké. Naklonila se dopředu, zdvihla si vlasy nahoru z šíje a prohlížela si krk. Kůže vypadala normálně. Žádné stopy tam nebyly.

„Jo! Pálíš hedvábí na stínítku!“ Jo při Ceecliffinu výkřiku až nadskočila. Rychle stínítko narovnala a provinile si povšimla hnědé skvrny, která se na něm už začala vytvářet. Ucítila pach spálené látky.

„Cos to proboha dělala?“

„Jen jsem se dívala na svůj krk.“ Jo pohlédla za babičku. „A kde je Nick?“

„Drží nad Davidem deštník, než David nastoupí do auta. Ty asi nejspíš neuděláš, co říkal, a nezůstaneš tady pár dní, co?“

Jo si povzdychla. „Vždyť víš, že nemůžu. Mám moc práce.“

„Tak si dáš čaj a pak tě Nick odveze domů…“

„Ne!“

Ceecliff na ni v údivu hleděla. „Jo, drahoušku…“

„Promiň. Nechtěla jsem to říct tak ostře.“ Jo polkla. „Jen nechci, aby mě Nick někam vozil.“

„No ale sama jet nemůžeš, Joey. To snad David řekl jasně.“ Ceecliffin tón zněl až překvapivě rozhodně. „Buď tady zůstaneš, nebo pojedeš s Nickem.“

Jo se podívala ke dveřím. V hrdle jí vyschlo. Zhluboka se nadechla. „Kdo byl ten muž, co tu byl, když jsem přišla k sobě?“

Ceecliff se od ní odvrátila a rukou majetnicky pohladila poničené stínítko. „Nikdo tu nebyl, Jo. Jen Nick a já.“

Jo přešla ke dveřím; cestou se opírala o opěradla židlí. Pak dveře rychle zavřela. Opřela se o ně a podívala se na Ceecliff.

„Někdo se mě dnes odpoledne pokusil uškrtit.“

Babička sevřela rty. „Ale Jo, holčičko…“

„Nevymýšlím si to. Tam v tom skleníku. Nick mi masíroval ramena. A potom…“ Prudce se otřásla. „Někdo se mě pokusil zabít!“

„Ale nikdo jiný než Nick tam nebyl, Jo.“ Ceecliff k ní pomalu přešla a položila jí ruce na ramena. „Copak z toho obviňuješ Nicka?“ Byla pohoršena.

„Ne, jistěže ne.“ Jo začala mluvit šeptem.

„Řekla jsi to Davidovi?“

„Řekla jsem mu, že mě bolí krk.“ Jo potřásla hlavou.

„Myslím, že by to poznal, Jo, kdyby se tě někdo pokusil zabít. Například bys na krku měla podlitiny.“ Ceecliff přešla k pohovce a posadila se na kraj. „Myslím, že Nick měl z té hypnózy obavy právem. Jsi příliš citlivá…“

Jo se odlepila od dveří. „Ale to nemá s hypnózou nic společného! Já jsem si to nevymyslela! Přece poznáš, když tě chce někdo zabít!“ Dala si ruce na krk. „Byl tam ještě někdo, někdo jiný, Ceecliff. Nemohl to být Nick. On by to přece… On by mě nechtěl zabít. A navíc byl tady v pokoji ještě někdo, když jsem se probudila. Ten to musel být. Muselas ho vidět, musela! Proboha, vždyť stál přímo za Nickem!“

„Joey, nikdo tu nebyl,“ řekla Ceecliff jemně. „Kdyby tu někdo byl, byla bych ho přece viděla.“

„Ty si myslíš, že si vymýšlím?“

„Myslím, že jsi unavená, citově rozrušená a taky to, čemu jsme jako děti říkali ‚praštěná hromem‘.“ Ceecliff se usmála.

Otočila se, když Nick otevřel dveře. Šel rovnou k Jo, která se nervózně napružila, když vstoupil do místnosti. „Jak je ti?“ zeptal se.

„Dobře, díky.“ Přinutila se na něj usmát.

„Nechá se od tebe odvézt domů, Nicku, až si všichni dáme čaj,“ řekla rozhodným tónem Ceecliff. „Může si pro auto přijet někdy později.“

Jo polkla. Oči jí bezděky zabloudily k Nickovým rukám, které spočívaly na opěradle židle. Byly to pevné a silné ruce, opálené z jachtingu a teď trochu špinavé od lišejníku, který rostl na deštěm promáčeném dřevě dveří zahradního domku.

Jako by cítil její pohled, zastrčil Nick ruce do kapes džínů. „Určitě jsi v pořádku?“ zeptal se. „Ještě nikdy mi u nohou žádná neomdlela. Bylo to velmi dramatické. Ještě vypadáš hrozně bledá.“

Ceecliff vstala. „Je v pořádku,“ řekla rozhodně. „Víš, kde je kuchyně, viď, Nicku? Běž postavit na čaj, buď tak hodný. Za minutku jsem tam.“

Když vyšel z pokoje, chytila ji Jo za ruku. „Neříkej Nickovi, co jsem ti povídala, ano? Bude si myslet, že to má zase něco společného s hypnózou, a já se s ním nechci celou cestu až do Londýna hádat.“

Ceecliff se usmála. „Tak já mu to neřeknu, Jo. Ale myslím, že bys mu to měla říct ty,“ pravila pomalu. „To bys, myslím, opravdu měla.“

Bouře zlostně jiskřila nad Hyde Parkem a osvětlovala sytou zeleň stromů na pozadí ocelově šedého nebe. Sam stál u okna v Nickově bytě na South Audley Street, díval se ven a cítil všude kolem sebe klaustrofobii Londýna. Vzdychl. Kdyby nebylo maličkého výseku parku nahoře v úzké uličce naproti bytu, nemohl by tu vůbec bydlet. Pohled na park ho uklidňoval, a tak byl Sam opět schopen tiše a s rozumem vnímat sama sebe. Na okamžik si s lítostí vzpomněl na svůj edinburský byt s vysokými stropy a nádherným výhledem přes Queen’s Park na Salisbury Crags a pak se odvrátil od okna, zatáhl před bouřkou závěsy a rozsvítil. Vrhl se na pohovku a sáhl po již třetí sklence skotské a hromadě knih navršených na konferenčním stolku.

První mu pod ruku přišel druhý díl Dějin Walesu od Johna Edwarda Lloyda. Nalistoval rejstřík a začal hledat Williama de Braose.

„Co se sakra děje, Jo?“ pohlédl na ni Nick, když s vozem konečně zabočil na dálnici M11. Stěrače vytvářely na předním skle obrovské oblouky v mokrých kobercích deště, který se hnal ze silnice. Když se natáhl, aby nasadil kazetu, už podruhé si všiml, že se Jo odtáhla od jeho ruky. A bylo vidět, že má něco s krkem.

S námahou se usmála. „Promiň. Pořád je mi nějak divně. Hlava se mi může rozskočit.“ Zavřela oči, zatímco auto naplnily jasné a chladné tóny Vivaldiho. Nemluv. Ať nepozná, že se bojíš. Nestalo se to. Byla to halucinace – nebo bujná fantazie. Nick není přece žádný vrah a ten druhý… ta druhá tvář s tvrdýma zlostnýma modrýma očima a plnovousem – to nebyl nikdo známý. Nikdo z tohoto světa, ani z tamté druhé doby plné větru a sněhu a velkých dálek. Nebyl to William ani mladý hezký Richard. Bylo to dvojité vidění, nějaký sen. Součást snu, ve kterém se ji kdysi někdo snažil zabít. Něco z její vlastní představivosti, stejně jako ta bolest.

„Začíná dopravní špička.“ Nickův hlas se chvíli vznášel v tichu. Jako by přicházel z velké dálky, zatímco pásek už mezitím dohrál. Nick se naklonil a vypnul přehrávač, ještě než mohl zase začít hrát od začátku. „Mělas zůstat u Celie. Jsi úplně hotová, víš to?“

Přinutila se otevřít oči a uvědomila si, že motor běží naprázdno. Po obou stranách měli automobily; hromadný návrat na konci víkendu do Londýna o něco dříve kvůli špatnému počasí naprosto ochromil dopravu.

„Spala jsi.“ Pohlédl na ni. „Je ti trochu líp?“ Světla na obloze už pomalu ubývalo.

Jo se na sedadle trochu zavrtěla. „Budu v pořádku. Promiň, že je se mnou taková otrava. Nevím, co to na mě přišlo.“

„Ta zatracená hypnóza na tebe přišla.“ Nick popojel o pár metrů kupředu, dojel vůz před sebou a zabrzdil. Loktem se opíral o otevřené okénko a podrážděně bubnoval prsty o střechu nad hlavou. „Doufám, Jo, že tohle tě konečně přesvědčilo, jak je debilní pokračovat v tom tvém bádání. Sam ti přece určitě musel říct, jak je to riskantní.“

Jo zlostí zrudla. „Co mají hergot moje mdloby společného s tím, že mě někdo před dvěma dny hypnotizoval? Hele, Nicku, pojďme mluvit o něčem jiném, prosím tě!“

Jakoby v obraně schoulila ramena. Jak to, že může k tomu muži vedle cítit tolik protichůdných citů? Lásku. Vztek. Zoufalství. A teď strach. Opravdový strach, který nechce naslouchat rozumu, jenž jí říká, že je neopodstatněný. Ví dobře, že Nick se ji nepokusil zabít. To je přece absurdní představa. Ale když ty ruce, které se jí sevřely kolem krku, nebyly jeho, tak čí tedy byly? A jestli si je vymyslela, tak proč si je vymyslela? Třeba měl pravdu. Třeba má hypnóza nějaké dodatečné účinky. Prudce se otřásla.

Jedna její polovina chtěla Nicka poprosit, aby se už přestali hádat a aby ji objal a pevně držel, ale když se na něj podívala, znovu pocítila ten záchvěv strachu.

Trvalo ještě hodinu, než zabočili ke Cornwall Gardens. Už dopředu si vyndala z kabelky klíč, který teď pevně svírala v ruce, když auto zastavilo. Rozrazila dveře. „Prosím tě, Nicku, nechoď nahoru."

Málem vypadla na chodník. „Vezmu si aspirin a půjdu si lehnout. Zavolám ti, ano?" Zabouchla dveře a uháněla ke schodům, aniž se ohlédla, zda za ní Nick nejde. Zabouchla za sebou hlavní dveře domu dřív, než se stačil vysoukat z vozu.

Nick se otřásl. Zůstal stát uprostřed silnice s rukou položenou na střeše vozu a čekal, dokud nespatřil, jak se v pokoji s balkonem v prvním patře rozsvítilo. Potom zase nastoupil do auta a odjel. Byl velmi ustaraný.

Jo se zahalila do županu a vytáhla těžká posuvná okna nahoru. Noc venku byla velice teplá a klidná. Díky těžkým mrakům se brzy setmělo a ve vzduchu byla téměř tropická vlhkost. Od řady rodinných domků zaslechla zvuky flamenka a náhlý výbuch smíchu ze tmy.

Zatáhla do poloviny závěsy, s povzdechem rozsvítila lampičku u postele, rozvázala si župan a nechala jej sklouznout z nahých ramen.

Světlo bylo mdlé a malé starožitné zrcadlo, které stálo na nízké komodě, bylo až na druhé straně pokoje, ale spatřila to i z místa, kde stála. Tělo měla stejnoměrně opálené až na lehký náznak dolního dílu plavek, ale teď tu najednou byly i jiné stopy – něco, co tu dřív nebylo. Hrdlo měla oteklé a pokryté hrozivými modřinami. Na okamžik se nedokázala ani pohnout. Nemohla dýchat. Stála jako přikovaná, s

očima upřenýma do zrcadla, a pak se nahá rozběhla do koupelny. Rozsvítila hlavní vypínač, který místnost zalil ostrým studeným světlem zářivek u stropu. Popadla osušku a zuřivě setřela páru, která ještě zakrývala velké zrcadlo, a znovu se v něm prohlédla. Hrdlo měla strašlivě zhmožděné. Dokonce na přední straně krku rozeznávala i otisky po jednotlivých prstech.

Dlouho se na sebe dívala, než pomalu odešla do obývacího pokoje. Poklekla vedle telefonu, který ještě pořád ležel na malém stolku, a když vytáčela číslo Carla Benneta, ani si neuvědomovala, že je zná už nazpaměť.

V telefonu několikrát cvaklo a potom promluvil záznamník. Jo praštila sluchátkem a podívala se na hodiny na psacím stole. Byla skoro půlnoc. Vydala se zpátky do ložnice. Prudce se třásla a na čele jí vyvstávaly krupičky potu. Zaslechla v dálce burácení hromu. Bouřka se vracela. Přešla k oknu a zadívala se do londýnské noci. Teprve když z potemnělých oken za garážemi uslyšela obdivné hvízdnutí, uvědomila si, že stojí venku ve světle lampičky nahá.

Zahořkle se usmála a zhasla světlo. Vlezla si do postele a zahleděla se do tmy.

Probudila se velmi časně. V pokoji byl chladný čerstvý vzduch proudící z oken otevřených dokořán. Jo se roztřásla, vstala a hodila přes sebe župan. Na okamžik si netroufala pohlédnout na sebe do zrcadla. Bolest na krku v noci zmizela stejně jako bolest hlavy a ona najednou pocítila obrovskou chuť na kávu.

V koupelně si na tvář nastříkala studenou vodu a sáhla po kartáčku na zuby. Teprve teď zdvihla oči k zrcadlu. Neměla na hrdle jedinou stopu.

Druhého dne večer se Nick v bytě na South Audley Street uvelebil v křesle proti oknu a napřáhl ruku, aby mu Sam mohl nalít.

„Vidím, že najít chlast ti moc dlouho netrvalo," řekl unaveně, ale dobromyslně.

„Vždyť si to můžeš dovolit." Sam na něj tázavě pohlédl. „Tak o čem jsi se mnou chtěl mluvit? Musí to být důležité, když tě to odvedlo od roztomilé slečny Curzonové."

Nick se se sklenkou mezi prsty napřímil. „Už jsem Judy neviděl dva dny, Same. Jestli tě to zajímá, spal jsem dneska v hotelu. Šel jsem k Judy, ale pak jsem se nějak nedokázal přinutit vejít.“ Odmlčel se. „Chci s tebou mluvit o Jo. Jak se ti v sobotu jevila?“

„Napjatá. Popudlivá. Nepřátelská.“ Sam se zamyslel. „Ale nepřipadlo mi, myslím, že by jí hrozilo nějaké nebezpečí. Tím, co se stalo u doktora Benneta, byla zmatená, ale celkem to dokázala zvládnout.“

„Ale přesto nechceš, aby se nechala ještě hypnotizovat?“

Sam zatočil kostkami ledu ve sklenici. „Nechci, to je pravda, a taky jsem o tom dnes ráno mluvil s Bennetem.“ Pohlédl na Nicka. „Bohužel se ten člověk choval jako v defenzivě. Myslel si zřejmě, že se mu snažím plést do věcí, a vychrlil na mě plný pytel sraček o lékařské etice. Já ale budu trvat na svém, jestli k němu Jo ještě půjde. Řekni mi, proč tě to pořád tak zajímá? Myslel bych si, že Judy ti zabírá většinu času, a jestli ne, tak by měla!“

Nick se postavil. „Já mám Jo pořád rád, Same, a něco tu není v pořádku. V neděli jsme jeli do Suffolku. Udělalo se jí tam špatně…“ Zahleděl se z okna směrem k parku a dopil sklenici. „Na tom, co se stalo, bylo něco velmi podivného. Hovořili jsme spolu a byla velká bouřka. A ona dostala nějaký záchvat. Místní felčar řekl, že je to z vyčerpání, ale nejsem si tak jistý, že měl pravdu.“ Položil sklenici a pak před sebe natáhl ruce a jeden po druhém ohýbal prsty. „Myslím, že to mělo nějakou souvislost s tím, co se v pátek stalo u Benneta.“

Sam pomalu zavrtěl hlavou. „O tom pochybuju. Co jste mimochodem dělali v Suffolku?“ Zkoumavě si Nicka prohlížel.

„Jen jsme jeli navštívit Joinu babičku.“

„Aha.“ Sam prudce vstal. „Takže ty jsi pořád v rodině, co? Milý, bohatý a vážený Nick! A jestlipak babička ví, že žiješ s někým jiným?“

„Asi ano.“ Nick na něj hleděl, překvapen Samovou náhlou důrazností. „Jo jí většinu věcí říká. Ale Same, co se týče té její nevolnosti…“

„Zajdu tam a podívám se na ni.“

„To nejde. Vyvěsila telefon a neotvírá dveře.“

„Tys to zkoušel?“

„Dnes večer.“

„Třeba jí nebylo dobře…“

Nick se sarkasticky usmál. „Bylo jí dost dobře na to, aby mě domácím telefonem poslala do háje.“

Sam se usmál. „V tom případě bych si nedělal starosti. Všechno se to za pár dní přežene. Napíše ten článek a zapomene na to. A já si promluvím s Bennetem a zajistím, aby se s ní už neviděl, kdyby si snad vzala do hlavy, že to zkusí. Ale žádné tohle vracení do minulosti neberu ani trochu vážně a ty bys taky neměl. A co se týče toho omdlení, asi to bylo vyčerpáním z horka. Den si odpočine a bude zase zdravá jak rys.“

Nick nevypadal příliš přesvědčeně, když obrátil hlavu k západu slunce a napřáhl ruku se skleničkou, aby mu Sam dolil. „To říkala taky, když jsem ji v neděli večer vezl domů.“

„Tak je to rozumné děvče. Počkej, přinesu ještě led.“ Sam se vydal do kuchyně.

Nick s povzdechem přešel k malému stolku a zdvihl knihu, která ležela na vrcholu hromady. Byl to životopis krále Jana, vypůjčený z Londýnské knihovny. Překvapeně ji otevřel na jednom místě vzadu, založeném obálkou. Tam bylo v obsáhlém rejstříku červenou tužkou podtrženo jméno Braose, Matylda.

Položil knihu a podíval se zvědavě na ostatní. Byly tu dějiny Walesu ve dvou svazcích, *Zápisky z cest* od Geralda z Walesu v latinském vydání a *Oxfordské dějiny Anglie* od Poola.

„Páni!“ Nick potichu hvízdl. Tiše položil knihy zase na místo a odstoupil od stolu. „Tak ty to teda nebereš ani trochu vážně, bratříčku?“ zašeptal zamyšleně. „To teda opravdu nebereš!“

Carl Bennet mohl Jo přijmout až v úterý. Sára Simmonsová na ni čekala stejně jako minule nahoře na schodech a i při svých zdrženlivých způsobech jen sotva skrývala vzrušení, když vedla Jo do Bennetovy ordinace. Lékař na ni čekal u otevřeného okna s brýlemi v ruce.

„Joanno! Jsem tak rád, že jste zase přišla.“ Prohlížel si ji, jak jde k němu, a všiml si, že její tvář je pod opálením bledá. Když si však podávali ruku, vesele se usmála.

„Už jsem vám po telefonu vysvětlila, co se stalo," řekla. „Tak jsem musela přijít, abych zjistila proč. Tedy jestli to mělo něco společného s minulostí."

Přikývl. „Říkala jste, že jste měla na hrdle modřiny." Nasadil si brýle a pak jí jemně natočil bradu na stranu a prohlédl si její krk. „Nikdo jiný ten úkaz neviděl?"

„Ne. A druhý den ráno to bylo pryč."

„A bolest ani ty ostatní příznaky se vám už nevrátily?"

„Ne, nic z toho." Hodila na gauč plátěnou tašku. „Začínám si říkat, jestli jsem si to celé nevymyslela."

Zamyšleně se na ni podíval. „Nemůžeme říct s jistotou, že to mělo vůbec něco společného s vaším návratem do minulosti, Joanno. Abych byl upřímný, je to tak nepravděpodobné, že je to téměř nemožné. Předpokládá to z vaší strany jistý stupeň sebehypnózy a tomu bych jen těžko věřil. A i kdyby to bylo možné, nemáme žádné náznaky, že by vás chtěl někdo v minulém životě uškrtit. Nicméně…" nadechl se se zasyknutím, „navrhoval bych vám, abychom zkusili další návrat do minulosti, ale tentokrát o hodně jinak. Navrhuji, že bych vás vrátil do ještě dřívější doby. Vaše Matylda nebyla o moc starší než dítě, když jsme ji minule poznali. Pokusme se ji najít znovu, když byla ještě mladší a když byla její osobnost – aspoň doufám –" usmál se odzbrojujícím úsměvem, „méně silná a tvárnější. Hodlám mít toto sezení pod přísnou kontrolou." Zasmál se, jen stěží potlačuje vzrušení. „Navrhuji, abychom spolu sepsali seznam otázek, které jí mám položit. Když už víme, kdo to je a do které doby patří, je všechno mnohem jednodušší."

Zvedl ze stolu tlustou knihu a podržel ji ve vzduchu. „Vidíte?" Radoval se jako dítě. „Přinesl jsem si učebnici historie. Včera večer jsem si přečetl kapitolu o vládě krále Jindřicha II. a jsou tam i obrázky, takže dokonce i zhruba vím, jaké měla šaty."

Jo se zasmála. „Tak to jste toho nastudoval víc než já. Když jsem se dozvěděla, že skutečně existovala a co se jí stalo…" Otřásla se. „Asi mě původně víc zajímala technická stránka návratu do minulosti a nikdy mě ani nenapadlo, že by se to doopravdy stalo mně. Nebo jak by mi bylo, kdyby se mi to stalo. Ale když už k tomu teď došlo, je to tak divné. Je to vpád do mého soukromí a já si neustále

uvědomuju, že v mé hlavě sídlí ještě někdo jiný. Nebo sídlil. Nejsem si jistá, jestli se mi ten pocit líbí.“

„Nemohu říct, že by mě to překvapovalo. Lidé mají různé reakce – zájem, strach, odpor, naprostou nedůvěru, lehké pobavení. A ze všeho nejčastější reakce je, že s návratem do minulosti odmítnou mít cokoli společného.“

„Ze strachu, že by se do toho zapletli.“ Jo skoro nepřítomně pokývala hlavou. „Ale já už jsem se zapletla. Nejen profesionálně, ale taky nějak vnitřně. Protože jsem s ní sdílela tak intimní pocity. Strach… bolest… hrůzu… lásku.“ Omluvně potřásla hlavou. „Jsem hodně naivní?“

„Ne.“ Bennet se usmál. „Jste citlivá. Vciťujete se do té osobnosti.“

„Až do té míry, že se mi vytvářejí příznaky, které vám popisuju.“ Jo se hryzla do rtu. „Ale v té chvíli, kdy se to děje, tak *jsem* Matylda, ne?“ Opět se odmlčela. „To s tím krkem nechápu, ale po tom návratu do minulosti v pátek…“ Uprostřed věty se zarazila. Kdyby Bennetovi řekla o Samově varování, mohl by ji odmítnout znovu hypnotizovat a ona velice stála o to vrátit se do Matyldina života. Chtěla vědět, co bylo dál.

„Měla jste ještě jiné příznaky?“ naléhal tiše Bennet.

Odvrátila pohled jinam. „Měla jsem prsty plné modřin. Poranila jsem si je o kámen stěny na hradě, když jsem přihlížela, jak William zabíjí ty muže…“ Hlas se jí vytratil. „Ale jen jsem ty modřiny cítila. Vidět nebylo nic.“

Přikývl. „Co ještě?“ Cítila na tváři jeho pohled. Když umí hypnotizovat, dovede jí snad také číst myšlenky? Kousla se do rtu a schválně se snažila zaměřit pozornost na něco jiného. „Jen sporadická zimnice a dozvuky. Nic, co by bylo důvodem ke znepokojení.“ Sklíčeně se na něj usmála. „Nic, co by mě rozházelo, ujišťuju vás. Ráda bych se zase vrátila zpátky. Kromě jiného bych taky ráda zjistila, jak potkala Richarda de Clare. Je možné, abyste byl v otázkách takhle konkrétní?“ Uhádl snad, přemýšlela, jak strašně ve skrytu duše touží Richarda zase spatřit?

Bennet pokrčil rameny. „Uvidíme. Pustíme se do toho a zjistíme to.“

Díval se, jak Jo vytahuje magnetofon, pokládá jej na zem vedle sebe jako posledně a mikrofon si dává na klín. Zapnula přístroj, ulehla na dlouhou koženou pohovku a zavřela oči. V těle se jí napjal každičký sval.

Něco před ním tají. To mu bylo jasné. Víc než jen tu pochopitelnou touhu uvidět zase Richarda. Ale co? Znovu si vzpomněl na telefonát Samuela Franklyna a zamračil se. Volal v pondělí ráno, ještě než přišla Sára, takže ta o něm ani nevěděla. Nenechal Franklyna říct příliš mnoho, ale vyslechl dost, aby bylo jasné, že je tu nějaký problém.

Pohlédl na svou sekretářku, která se opět tiše usadila v koutě, a pak se otočil k Jo. Soustředěně si olízl rty, zhluboka se nadechl a začal mluvit.

Jo pozorně naslouchala. Hovořil opět o slunci. Dnes svítilo a nebe bylo po víkendových bouřkách jasné a nezkalené. Pod víčky dnes žádné světlo necítila. Nic.

V panice otevřela oči. „Nic se neděje," řekla. „Už to znovu nepůjde. Už to znovu nedokážete!"

Posadila se a opřela se o opěradlo pohovky. Dlaně měla vlhké.

Bennet se klidně usmál. „Moc se snažíte, Jo. Nesmíte se tolik snažit, moje milá. Pojďte, posadíme se sem k oknu." Odtáhl si židli od stěny a natočil si ji tak, aby seděl zády ke světlu. „Tak. Dobře. A teď si s vámi udělám maličký experiment, abych zjistil, jak rychlé máte oči. Nikam nespěcháme. Máme spoustu času. Můžeme se klidně i dohodnout, že necháme návrat do minulosti na jindy." Usmál se a sáhl pod psací stůl po vypínači, kterým rozsvítil bodové světlo v rohu pokoje. Jo se na ně automaticky podívala, ale on viděl, že svírá ruce už méně.

„Je v tak hluboké hypnóze jako minule?" přerušila Sářina opatrná otázka o deset minut později dlouhé ticho.

Bennet přikývl. „Tentokrát měla strach. Podvědomě se mi vší silou bránila. Rád bych věděl proč." Pohlédl na seznam otázek v ruce a pak jej položil na stůl. „Třeba na to nakonec přijdeme. Teď ale nejprve musíme zjistit, zda vůbec dokážeme navázat kontakt se stejnou osobností! Často to už podruhé nejde." Chvíli si hryzl ret a zkoumal Joinu tvář. Potom se zhluboka nadechl.

„Matyldo,“ pravil tiše. „Matyldo, dítě moje. Chtěl bych, abys mi o sobě pověděla pár věcí.“

KAPITOLA
DVANÁCTÁ

Svíčka na stole vedle postele se mihotala, zatímco Reginald de St. Valerie ulehl na polštář a znovu se rozkašlal. Jeho oči, zapadlé v zsinalé tváři, se dychtivě upíraly na dveře; přetáhl si přes svá hubená ramena další pokrývku. Stejně mu to však nepomohlo. Věděl, že je jen otázkou času, kdy postupující chlad v jeho kostech dorazí až k srdci a on už se nikdy nezachvěje.

Tvář se mu o něco rozjasnila, když se dveře otevřely a dovnitř nahlédla dívka.

„Spíš, otče?“

„Ne, moje milá. Pojď dál.“ Reginald v duchu proklínal slabost, která jako by mu již prostoupila i hlas, a díval se, jak děvče opatrně zavírá těžké dveře a jde k němu. Bezděky se usmál. Byla tak rozkošná, ta jeho dcerka, jeho jediné dítě. Byla vysoká, větší, než bylo obvyklé. Za loňský rok vyrostla tak, že dokonce o kousek přerostla i jeho. Měla tmavé ticiánové vlasy, které jí v hustých kadeřích spadaly na ramena a záda, a zvláštně zelené oči se zlatavými skvrnami, jež zdědila po své mrtvé matce. Měl už na světě jen ji, toto vysoké půvabné děvče. A ona měla zase jen jeho a přitom zanedlouho… Zachvěl se. Uzavřel tu smlouvu už dávno a zasnoubil ji Williamovi de Braose. A teď se čas naplnil.

„Posaď se, Matyldo, musím si s tebou promluvit.“ Chabě poplácal pokrývku a tvář se mu rozjasnila, když ho dívka vzala za ruku, schoulila se k němu a své dlouhé nohy složila pod sebe.

„Budeš dnes něco jíst, otče? Když ti to připravím sama a pomohu ti se lžící?“ škemrala a tulila se k němu. „Prosím!“ ucítila v jeho ruce nový neúprosný chlad, který ji vylekal. Jemně si jeho ruku přitiskla na tvář.

„Zkusím to, Matyldo, zkusím to.“ S námahou se vysoukal o kousek výš. „Ale poslyš, drahoušku, musím ti nejdřív něco povědět.“ Polkl a pokusil se uspořádat si myšlenky, když smutně hleděl na její dychtivou tvář. Tak často doufal, že tento okamžik nikdy nenastane. Že se něco stane, co tomu zabrání.

„Napsal jsem na Bramber, Matyldo. Sir William de Braose souhlasí, že je čas, aby se konala ta svatba. Jeho syn se mohl oženit už dávno, ale čekal, až dorosteš ty. Musíš už jít k němu.“ Pokusil se nevidět náhlou sklíčenost v její tváři.

„Ale, otče, nemohu tě přece opustit, nepůjdu tam.“ Vzpřímeně se posadila a v očích se jí zaleskly slzy. „Nic mě nepřiměje, abych tě opustila. Nikdy.“

Zatápal po její ruce a jemně ji uchopil. „Drahá moje, to já tě musím opustit, copak to nevidíš? A nemohl bych v klidu zemřít, kdybych nevěděl, že jsi vdaná. Prosím tě! Běž k němu, abys mi udělala radost. Buď mu poslušnou ženou.“

Zmocnil se ho další záchvat kašle. Matylda sklouzla z pelesti, přeběhla do hlav postele a přitiskla si jeho hlavu na prsa. Oči měla plné slz, jak ho držela a zoufale se k němu tiskla. „Ty přece nemůžeš umřít, otče, nemůžeš. Zase se uzdravíš. Uvidíš. Vždycky se ti nakonec udělalo lépe.“

Slzy jí vytryskly z očí na otcovu šedivou hlavu. Vzhlédl, pokusil se o úsměv a zvedl roztřesenou ruku, aby jí otřel tvář. „Neplač, moje milá. Přemýšlej. Když si vezmeš Williama, bude z tebe velká paní. A jeho matka se o tebe bude starat. No tak, nebuď tak nešťastná.“

„Ale já chci zůstat s tebou.“ Stále se k němu zarputile tiskla. „Nenávidím Williama a ty to víš. Je šeredný a starý a páchne.“

Reginald si povzdychl. Už tolikrát té své holčičce ustoupil a tolik toužil udělat to znovu. Ale tentokrát musí trvat na svém. Kvůli ní. Zavřel oči, nadechl se levandulové vůně jejího šatu a zavzpomínal. Byla tak podobná své matce; umíněná, krásná a divoká…

V poslední době na něj spánek přicházel znenadání. Cítil, jak mu padají víčka. Nemělo smysl se bránit. Předpokládal, že smrt přijde právě takto, a těšil se na ni. Byl už teď příliš starý a příliš zmučený bolestmi, než aby litoval, že se mu nesplnil sen mládí zemřít na bitevním poli. Se slabým úsměvem se pohodlně opřel o Matyldu. Cítil jemné teplo jejího těla a lehký polibek jejích rtů ve vlasech. Ano. Byla tolik podobná své matce…

Matylda si instinktivně nejdříve běžela pro útěchu do kaple. Otevřela těžké dveře a nahlédla dovnitř. Bylo tam prázdno. Spatřila

sochu Panny Marie osvětlenou jedinou mihotavou svíčkou na oltáři. Rozběhla se k němu, pokřižovala se a poklekla. „Prosím tě, Svatá matko, nenech ho umřít. Nesmíš nechat otce umřít. Nevezmu si Williama de Braose, takže nemá smysl mě přesvědčovat.“ Vzhlédla ke klidné kamenné tváři sochy. V kapli bylo chladno. Zatoulaný závan větru z úzkého okna vysoko v kamenné klenbě nad oltářem ji roztřásl od hlavy až k patě chladem a ona se najednou lekla, zda ji vlastně vůbec někdo poslouchá a zda existuje vůbec někdo, koho by to zajímalo. Zapudila tu myšlenku a zahanbeně se opět pokřižovala. „Musíš mi pomoct, Svatá matko, musíš.“ Opět ji oslepily slzy a světlo svíčky se jí zamlžilo a zamžikalo před očima. „Nikoho jiného nemám. Jestli mi nepomůžeš, už se k tobě nikdy nebudu modlit. Nikdy.“ Kousla se do rtu, neboť se zalekla toho, co řekla. To neměla říkat, ale v kapli bylo tak pusto…

Postavila se, vykradla se ven a potichu za sebou zavřela dveře. Když nenašla útěchu zde, zbývala už jen jediná věc. Vyjet si na koni. Když jel člověk rychle tryskem proti větru, dokázal zapomenout na všechno a vnímat jen chlad a sílu koně pod sebou. Vběhla do komnaty, kde bydlela se svou chůvou a dvěma komornými, které jí měly dělat přítelkyně, a spěšně prohrabala věšáky ve snaze najít co nejteplejší plášť.

„Matyldo, pojď, budeme vyšívat, *ma p’tite,*“ zaslechla ze šatny, kde se probírala šaty, hlas chůvy Jeanne. „Tildo?“ Tón se přiostřil.

Matylda popadla plášť lemovaný kožešinou, přehodila si jej přes ramena a po špičkách přešla ke dveřím. Dělala, že neslyší rozhořčené výkřiky Jeanne, a pelášila po točitých schodech dolů.

„Mám jet s vámi, paní?“ Čeledín, který jí přidržoval neklidného koně, věděl stejně dobře jako ona, že jí otec zakázal jezdit bez doprovodu.

Vyšvihla se do sedla. „Tentokrát ne, Johne. Sveď to na mne, kdyby se někdo hněval.“ Zdvihla bičík a pustila se s koněm poklusem po kluzké dlažbě přes nádvoří. Hned za vsí, plnou těsně u sebe namačkaných chýší a bláta, pobídla zvíře do trysku a ucítila, jak za ní ve studeném větru vlají vlasy. Když jela takto rychle a tryskem, neměla čas přemýšlet. Nemohla myslet na svého nebohého, nemocného otce ani na zakrslého a zrzavého muže na Bramberu, který jí byl osu-

dem souzen za manžela. Zde na ničem nezáleželo. Zde byla volná, šťastná a sama.

Nahoře na kopci bez dechu přitáhla uzdu a stáhla si rozcuchané vlasy, protože jí je vítr vháněl do očí. Obrátila se, aby se podívala na ves daleko v údolí a otcův hrad za ní. Taky se tam nemusím už nikdy vrátit, napadlo ji náhle. Když nebudu chtít, nemusím se nikdy vrátit. Mohla bych jet dál a dál a oni by mě nikdy nenašli. Pak si ale vzpomněla, jak Reginald leží celý bledý ve své komnatě, a bezděky se napřímila. Kvůli němu se vrátí. A kvůli němu se také provdá za Williama de Braose. Kvůli němu by totiž šla třeba až na kraj světa, kdyby to od ní žádal.

Smutně obrátila koně a pustila se po strmé stezce zpátky.

Už dva dny před svatbou byl malý hrad zaplaven služebnictvem z de Braosova panství. Lidé z jeho družiny byli všude a mačkali se ve stanech a pod plátěnými přístřešky na okraji vesnice. Starý sir William, šlachovitý muž s výrazem jestřába a pronikavýma šedýma očima, trávil většinu času v ústraní s Matyldiným otcem, zatímco jeho syn se věnoval lovu v horách, takže mu na nevěstu nezbýval čas. Matylda byla nesmírně ráda. Přestože si jej nyní sotva pamatovala, už kdysi ji děsil pohled na Williama, když je o mnoho let dříve představili o zásnubách. Teď už na to zapomněla, anebo byl tehdy jiný. Rudé vlasy a vousy teď lemovaly hrubou žilnatou tvář s nemilosrdnými a krutými ústy. Jednou jí políbil ruku, přičemž si zkušeným zrakem znalecky prohlédl její postavu. Matylda si pomyslela vztekle, že kdyby byla klisna, byl by se teď rozhodoval, zda ji má koupit do své stáje. William se odvrátil a začal se víc zajímat o lovecké psy svého hostitele nežli o nevěstu.

Reginald byl příliš churav i na to, aby jej mohli na svatební obřad odnést na nosítkách, a tak si dceru i nového zetě zavolal do své komnaty hned poté, co se vrátili z farního kostela. Matylda prožila první část tohoto dne v jakémsi ledovém obluzení. Nechala si bez zájmu obléct svůj nejkrásnější spodní i svrchní šat. Nechala Jeanne, aby ji odvedla do síně, a netečně nabídla své rámě siru Williamovi. Potom s ním odešla do kostela, aniž sebeméně naznačila, že slyší či dokonce vidí veselý průvod mužů a žen, kteří kráčejí za nimi. Ale

pěsti měla tak pevně zaťaté do sukně, že se jí nehty otiskly do dlaně. „Prosím tě, Svatá matko, ať k tomu nedojde. Prosím tě, Svatá matko, ať k tomu nedojde.“ Mumlala si tu větu pro sebe znovu a znovu jako nějaké kouzelné zaklínadlo. Když to bude stále opakovat a ani na okamžik nepřestane, pomůže to. Musí to pomoct.

Málem si ani nepovšimla, když ji v předsálí kostela sir William opustil a jeho místo zaujal syn. Nevnímala ani slovo z celé bohoslužby, kdy starý a polohluchý kněz drmolil předepsané věty a třásl se ve své rochetě, zatímco kolem nich poletovalo podzimní listí a na střechu přístřešku kostela spadlo pár kapek ledového deště. I potom, když poklekla, aby otci políbila ruku, byla jako omámená. Teprve když ji uchopil svými jemnými prsty za bradu a pootočil ji k sobě, aby jí pohlédl do tváře, a zamumlal: „Buď šťastná, moje drahá, a modli se za svého nebohého otce,“ teprve tehdy se přestala ovládat. Vrhla se na něj, přivinula se k němu a prsty se zaryla do vlněných přikrývek. „Prosím tě, neumírej, prosím tě, tatínku drahý, nechtěj, abych s ním šla, prosím tě…“

William spěšně vykročil kupředu, položil jí ruce na ramena a odtrhl ji od lůžka. „Ovládejte se, paní,“ zasyčel na ni zostra. „Pojďte, půjdeme. Cožpak nevidíte, jak je váš otec rozrušený? Nezhoršujte jeho stav. Pojďte rychle.“ Jeho hlas zněl hrubě.

Matylda se vymanila z jeho sevření a obrátila se k němu. „Nedotýkejte se mě!“ Téměř na něj plivla. Oči jí žhnuly. „Zůstanu se svým otcem, jak dlouho se mi zlíbí, pane!“

Williama to zaskočilo. Rozpačitě a zamračeně pokročil kupředu. „Musíte udělat, co říkám, Matyldo. Teď jste moje žena.“

„Ano, jsem vaše žena, Bůh mi pomáhej,“ zašeptala zmučeně, „ale především jsem jeho dcera.“ Třásla se strachem a hněvem.

„Matyldo, prosím tě.“ Reginald se s bolestí natáhl, aby jí položil prsty na paži. „Poslechni manžela, moje drahá. Nech mě teď spát.“ Pokusil se o úsměv, ale víčka mu padala. Pohlcovala jej známá temnota. „Běž, drahá,“ zamumlal. „Prosím tě, běž!“

S posledním toužebným a srdcervoucím pohledem na něj se Matylda odvrátila. Pohlédla na Williama, který se ji pokusil uchopit za paži, uhnula mu a se sukněmi v ruce a slzami v očích se rozběhla ke dveřím.

Svatební hostina byla nekonečná. Matylda se šťourala v jídle na podnosu, z něhož jedla společně se svým manželem. Ten pil množství vína, smál se burácivým smíchem oplzlým vtipům mužů kolem a každou chvíli se k ní naklonil a pokusil se ji políbit na tvář či rámě.

Zaskřípala zuby a sáhla po své vlastní číši. Ve snaze nenechat ve svém nitru narůst droboučké sémě paniky, myslela neustále na mírumilovnou teplou záři svíčky v otcově komnatě a na jeho laskavou vrásčitou tvář a láskyplné a konejšivé doteky jeho rukou.

Lože bylo poseté květy. Matylda kolem sebe pevně svírala vyšívané noční roucho a neodvažovala se pohlédnout na manžela, který z komnaty vyháněl poslední chichotající se ženy. Když se konečně s vítězným úsměvem obrátil k ní, jeho tvář byla zkalena vínem a chtíčem.

„Tak, ženuško moje.“ Mlsně na ni zašilhal. Svůj noční šat lemovaný kožešinou měl kolem pasu přepásaný pozlaceným koženým pásem. Stála jako přimrazená, zády k vysokému oknu se zavřenými okenicemi a s rukama opět pevně zaťatýma v pěst na boku. Byla mnohem vyšší než on, ale proti němu tak křehká, že by ji mohl jediným úderem své obrovité pěsti rozetnout vedví.

Srdce se jí splašeně rozbušilo, když pozvedl ruce k jejím ramenům. Chtěla ho odstrčit, utéct, vykřiknout, ale přinutila se zůstat nehybně stát, zatímco on si rozepjal pás a jí z ramen strhl košili. Nepokusila se ji zadržet, když padala a klouzala z jejích netečných paží na zem, rozvlnila se jí modrostříbřitými odstíny kolem kolenou a nakonec ji před ním odhalila v celé nahotě. William téměř užasle zvedl ruku, dotkl se jejího ramene a pak jí sjel mozolnatým prstem dolů na prsa. Potom ji popadl, přitiskl k sobě, ruku jí přiložil vzadu na hýždě a hnětl je a hladil. Když ji zdvihl na lože, vlasy jí jako tmavě rudá záclona spadly přes tvář a ona se je nepokusila odhrnout. Po prvním mimovolném pokusu vzepřít se tomu, co dělal, zůstala mdle ležet a jen se kousala do rtů a snažila se nekřičet, když jí celým tělem projela bolest, jak do ní pronikl. Novomanželské lože potřísnily první kapky krve. Potom se z ní konečně se zachrochtáním odvalil a znehybněl.

Zůstala ležet se suchýma očima ve tmě a snažila se ulevit bolavému tělu na horkých poduškách. Ani nevnímala vyšívaný baldachýn, který visel nad ložem. Několik květů se zachytilo a bylo rozdrceno jejich těly a jejich sladká vůně se teď mísila s pachem potu a zasychající krve.

* * *

Reginald de St. Valerie zemřel za úsvitu. Matylda nespala. Ležela ve své komnatě, dívala se, jak se po nevětrané místnosti rozlévá bledé světlo, a už ani nevnímala pravidelné chrápání manžela. Měla pocit, že najednou odešel kousek jejího já a vznesl se nad otcovo smrtelné lože a pohlédl na něj. Tvář se mu konečně uvolnila a bez zápasu se v ní rozhostil klid. „Čekal jen na to, až mě uvidí vdanou," zašeptala do tmy. „Čekal jen na to." Pak se teprve otočila do polštáře a zoufale se rozplakala.

Den po pohřbu se dlouhý průvod koní a vozů vydal přes pustou podzimní jižní Anglii směrem k Sussexu. Matylda jela hrdě a vzpřímeně na koni vedle manžela a její tvář byla vyrovnaná. Byla rozhodnuta, že teď plakat nebude a že ani manželovi, ani jeho družině nedá najevo své city. Kdesi vzadu v řadě jezdců byla i její chůva Jeanne. Jeanne jí rozuměla, a když Matylda seděla u otcova mrtvého těla, vzala ji za hlavu a konejšila ji. Jeanne jí namíchala víno a bylinkový nápoj *„pour le courage, ma p'tite"*, a také odříkala jakási magická slova nad postelí, kde spala Matylda s Williamem, aby zmírnila dívčino utrpení. Každou noc to bylo stejné. Nešetřil ji ani kvůli otci a ona to od něj ani nečekala. Po první noci už bolest nebyla tak zlá.

William starší jel před nimi a kaštanový zadek jeho koně se blýskal v bledém podzimním slunci pod bohatou barevnou výstrojí. Dojeli až k jedné kapli vedle cesty. Tu Matylda, která až dosud upírala pohled na širokou šíji svého tchána, s překvapením spatřila, že William starší zvedl ruku a pokynem celý průvod zastavil. Potom se vztyčil ve vysokém sedle. „Počkám, synu," oznámil stroze. Matylda pohlédla na manžela, jenž sesedal z koně. Sklonil se, prošel koni pod hlavou, a přistoupil k ní. „Vždycky se na svatých místech modlím," prohlásil upjatě. „Byl bych rád, kdybyste mě doprovodila." Pomohl jí z koně, vzal ji v podpaží a zavedl do kaple. Překvapeně se podívala

přes rameno. Nikdo jiný se je nepokusil následovat. Celý průvod stál ve zvířeném prachu, bez zájmu a celý znuděný, zatímco pánův nejstarší syn a jeho novomanželka zmizeli v temné kapli. Matylda najednou pro nic za nic pocítila strach.

Nejistě poklekla vedle manžela, který se už modlil. Z jejích rtů však žádná slova nevyšla; v hrdle měla sucho. Panna Marie nevyslyšela její prosby, když Matylda tolik potřebovala její pomoc. Teď už bylo pozdě. Jaký smysl mělo modlit se?

Pohlédla stranou na Williama. Měl zavřené oči s krátkými řasami v barvě písku, které kryly bledé zornice, a drsnou zvrásnělou kůži na bradě přitisknuté k silnému vlněnému modrému plášti. Na rameni měl velkou oválnou brož, v jejímž středu se skvěl fialový ametyst. Kámen odrážel jiskřičku světla od svíce ve svatyni.

Na dlouhé cestě se takhle zastavili ještě asi tucetkrát a Matylda, která se bála odmítnout, pokaždé sama sestoupila s manželem z koně. Ani jednou se však nepokusila modlit.

Hrad Bramber stál vysoko na kopci nad bažinami kolem řeky Adur. Už z dálky viděli, jak se proti jasně modré obloze tyčí jeho vysoká věž a kolem krouží rackové, jejichž veselý pokřik se ozýval nad údolím plným rákosových hnízd.

Bertha, dcera Mila z Gloucesteru, dědička Brecknocku a Horního Gwentu, manželka sira Williama de Braose a Matyldina tchyně, čekala na svého muže a syna ve vznešené velké síni. Byla to statná žena prostředního vzrůstu, o něco starší nežli její manžel a s bílými vlasy, jež jí v dlouhých copech spadaly až k pasu. Její oči, hnědé jako lískové oříšky, byly velmi pronikavé. Chladně Matyldu políbila a pak si ji podržela na délku paže od sebe a pozorně si ji prohlížela, až dívka ucítila, že se před jejím nemilosrdným pohledem rozpačitě červená.

„Tak, ženo mého syna," prohlásila Bertha konečně. „Vítej na Bramberu, dítě." Ale úsměv se jí na rtech neobjevil.

Potom se Bertha otočila a odvlekla syna stranou, takže Matylda zůstala stát o samotě. Po chvíli k ní přistoupil Williamův otec. Usmíval se. „Doufám, že vám to nebude připadat divné, moje milá," zamumlal. „Můj syn je dobrý člověk. Někdy trochu drsný, ale dobrý."

Matylda pozvedla své zelené oči a přinutila se oplatit mu úsměv, který byl docela přátelský. „Děkuji, pane," zašeptala. „Jsem si jista, že budu s Williamem vycházet dobře." Štěstí, jak oba věděli, nebylo součástí manželské smlouvy.

Pomalu si uvědomila, že oči sira Williama zabloudily kamsi dozadu. Za ní u krbu kdosi stál.

„Lorde de Clare! Žena říkala, že jste tady. Buďte pozdraven." Stařec s náhlou vřelostí napřáhl ruce. Matylda se otočila a spatřila, že sir William mluví ke štíhlému mladíkovi v šarlatovém plášti sepnutém na rameni zlatou přezkou. Měl veselé hnědé oči a kštici vlasů v barvě obilí.

„Sire Williame, lady Bertha mne přemluvila, abych na vás počkal." Lord de Clare postoupil dopředu a stisknul svému hostiteli ruku. Potom se otočil k Matyldě. Uklonil se a usmál. „Paní?"

„To je moje snacha," vložil se do řeči spěšně sir William. „Matyldo, lord de Clare nám už dlouho vyhrožoval, že si k nám ze svého hradu v Tonbridge zajede prohlédnout stáje, viďte, chlapče?" Stařík byl očividně rád, že svého hosta vidí.

„Lorde de Clare." Matylda udělala pukrle a srdce se jí nevysvětlitelně rozbušilo, když si prohlédla mladíkovu hezkou tvář.

Usmál se. „Máte ráda lov se sokoly, paní? Měl by to být vzrušující den. Prý je tady na blatech dobré povyražení."

„To tedy skutečně je!" vložil se do řeči dobromyslně sir William. „Musíte jet s námi, Matyldo. Podíváme se, jak to moji ptáci nandají ptákům tohoto mladíka!" Široce se usmál.

Matylda ho neslyšela. Utápěla se v mladíkově pohledu.

„Takže už bylo pozdě, když se seznámili," zašeptala tiše Sára. „Už byla vdaná za toho křupana! Zjistěte, jestli se jim s Richardem někdy podařilo být o samotě. Carle, prosím vás. Zeptejte se jí."

Bennet se zamračil. Pak se ale trochu naklonil a položil svou otázku. „A jela jste na lov se sokoly s lordem de Clare, Matyldo? Podařilo se vám s ním ještě promluvit?"

Jo se usmála. Její oči, otevřené a roztančené, byly očima bezstarostného děvčete.

„Ujeli jsme ostatním na jih směrem k Somptingu. Lesy nad řekou Downs jsou husté a plné dubů a jejich listí bylo zlatohnědé podzimem. Richard vypustil svého sokola, když jsme dojeli na křídová pole, a já jsem pak předstírala, že jsem spadla z koně. Věděla jsem, že sesedne a přijde ke mně. Tolik jsem chtěla, aby mě držel v náručí…“

„Paní moje! Paní moje, neublížila jste si?“ Nehybně ležela na zemi a Richardův obličej se ocitl těsně vedle její tváře. Richard se otočil, jako by hledal pomoc, a pak si položil její hlavu na kolena. „Paní moje?“ Hlas se mu přiostřil. „Pro lásku Boží, řekněte něco!“

Slabě se pohnula a vydala chabé zasténání. Tvář měl těsně u její. Štěrbinami očí viděla, že mu na bradě již raší jemné vousky v místech, kde se ráno oholil, a ucítila teplo jeho dechu na své tváři. Voněl kůží a koňským potem, úplně jinak než zatuchlý pach, kterým byl obvykle cítit její manžel. Přitiskla se mu ještě těsněji do klína a pak najednou pod pláštěm ucítila jeho ruce. Hledal pod světlým plátnem její srdce nebo prsa? Mimovolně ztuhla a on se zase napřímil a ruku odtáhl.

„Paní?“ řekl opět. „Řekněte něco. Povězte, zda jste si neublížila.“

Otevřela oči a usmála se na něj. Dech se jí zadrhl v hrdle, když zjistila, že jeho tvář je tak blízko její. „Asi jsem spadla,“ zašeptala.

„Můžete vstát?“ Pokusil se ji postavit na nohy, když se za nimi ozvalo dunění kopyt na duté křídě, které oznamovalo příjezd zbytku společnosti.

„Dokážu to. Děkuji vám.“ Mrzutě vyskočila na nohy, oprášila si plášť od listí, pak se k němu obrátila, až jí sukně zavířily, a rozběhla se, aby sama vysedla na koně.

„Proč jste mě nepustil dál?“ ptala se Jo, když ji Bennet probudil z transu. Pohlédla na cívku magnetofonu, která byla vytočena sotva ze čtvrtiny. „Chci vědět, co bylo dál. Chtěla jsem Richarda vidět znovu.“

Bennet se zamračil. „Šlo to dobře, Jo, a hodně jsme se na tomto sezení dozvěděli. Nechci, abyste byla unavená.“

Zachytila ustaraný pohled, který k ní vyslal. „Zjistil jste, jestli mě někdo chtěl uškrtit?“ zeptala se. Pozorně zkoumala jeho obličej.

Zavrtěl hlavou. „V té době, kterou jste dnes popisovala, jste byla málem ještě dítě – ani jste pořádně nevěděla, kolik vám vlastně je. Jestli chtěl Matyldu někdo uškrtit, bylo to až někdy v daleké budoucnosti, Jo, a ne, když se projížděla kolem Downsu s Richardem de Clare.“

„Ale něco nebylo v pořádku. Něco vás vyplašilo?“

„Ale vůbec nic. Nic.“ Konejšivě se usmál. „Rád bych s vámi v tom našem experimentu pokračoval, jestli souhlasíte.“

„Samozřejmě že souhlasím. Chci vědět víc o Matyldě a Richardovi. A co se stalo po tom masakru… jen o něco později,“ usmívala se Jo, když si balila magnetofon a uklízela ho do tašky. „Ale musím vás varovat. Nehodlám ten její příběh sledovat do nekonečna. Nemá to smysl a já nemám v úmyslu být tím posedlá. Jen tak ještě jedno dvě sezení, abych v tom měla jasno.“

Sára vstala a šla pro diář. Když odešla, obešel Bennet psací stůl. Zase se mračil. „Joanno, musím vám říct, že mi včera volal jistý kolega, který tvrdí, že vás léčí, jakýsi dr. Franklyn.“

Jo se prudce napřímila a přehodila si kabelku přes rameno. Sevřela rty. „Ale?“ řekla podezřívavě.

„Žádal mě o schůzku, abychom probrali váš případ.“

„Ne!“ Jo hodila kabelku na pohovku. „Ne, pane doktore. Sam Franklyn mě ‚neléčí‘, jak jste řekl. Jen ho to zajímá, protože před léty pracoval pro Michaela Cohena. Chce, abych s návraty do minulosti přestala, protože nechce, abych o nich psala. Věřte mi, na nic mě neléčí.“

Bennet ustoupil o krok dozadu. „Aha.“ Pohlédl na ni zpod svraštělého obočí. „Stejně jsem mu řekl, že vás samozřejmě nejdřív musím požádat o dovolení.“

„A já vám ho nedám. Už jsem mu řekla, aby mi dal pokoj. Je mi líto, že vám volal, opravdu. Neměl vás obtěžovat.“

„To je v pořádku, Jo.“ Bennet vzal od Sáry diář a přes brýle se do něj zamračil. „V pátek odpoledne ve tři. Hodilo by se vám to? Vezmu si vás jako poslední, takže nebudeme muset pospíchat. A

jestli doktor Franklyn ještě zavolá, řeknu mu, že byste byla raději, abych s ním nemluvil.“

Když odešla, Sára se otočila k Bennetovi. „Něco tají, že jo?“

Pokrčil rameny. „Řekl bych, že ano.“

Sára zvedla obočí. „Tak. A promluvíte si s tím doktorem Franklynem?“

„Jsem si jist, že v běhu událostí se spolu setkáme. Je nemyslitelné, abych na něj nenarazil, protože Cohenův kolega by pro mne byl neocenitelný k tomu, abych s ním prodiskutoval své výsledky.“ Zavřel diář a podal jej zpět Sáře. „Nemluvil bych s ním o Joanně, samozřejmě. Jen pokud bych se domníval, že je to v jejím nejlepším zájmu.“

Sára se pousmála. „A to by jistě bylo. Povězte mi, co si doopravdy myslíte o těch modřinách, o kterých nám vyprávěla? Myslíte si, že byly skutečné? Nikdo jiný je neviděl.“

„Jsem si jist, že byly skutečné.“ Přešel k oknu a pohlédl dolů na ulici.

„Ale myslíte, že měly původ v hysterii?“ mluvila tiše Sára. „Ona přece určitě není ten typ.“

„Kdo ví, kdo ten typ vlastně je?“ odpověděl zamyšleně. „Kdopak to vlastně ví? A pokud není ten typ a ty modřiny tam byly…“ Zarazil se.

„Jestli ten typ není,“ opakovala po něm tiše Sára, „pak ji ten muž, se kterým byla, chtěl doopravdy zaškrtit.“

Jak bylo domluveno, sešla se Jo se Samem ve středu večer U Luigiho. Pohlédl na ni a usmál se přes stůl. „Pojďme si objednat dřív, než mě praštíš kabelkou, Jo.“

„Praštím tě něčím větším, než je kabelka, jestli na mě budeš zkoušet takové triky,“ řekla Jo. Její hlas zněl chladně, když k němu vzhlédla přes jídelní lístek. „Absolutně ti zakazuju mluvit o mně s Carlem Bennetem. Do toho, co dělám, ti naprosto nic není. A nejsem tvoje pacientka. Nikdy jsem tvoje pacientka nebyla a nemám v úmyslu se jí stát. To, co dělám a píšu, je moje věc. A lidé, s nimiž se v rámci svého bádání radím, mají právo na soukromí. Očekávám, že ani je, ani mě už nebudeš obtěžovat. Je to jasné?“

„Tak dobře, vzdávám se. Řekl jsem, že se omlouvám.“ Zvedl obě ruce. „Co ještě můžu udělat?“

„Už nikdy nedělej nic za mými zády.“

„Musíš mi věřit, Jo. Řekl jsem, že mě to mrzí. Ale mě to strašně zajímá. A mám právo si o tebe dělat starosti. Mám na to větší právo, než by sis myslela.“ Na okamžik se odmlčel. „Takže ty ses rozhodla k němu zase jít. Měla bys mi povědět, co se stalo. Dozvěděla ses něco víc o svém druhém já?“

„Trochu,“ udobřila se Jo. „O jejím manželství s Williamem…“ Pozorovala jeho tvář ve světle svíčky. V restauraci bylo šero, v tuto večerní hodinu plno a velmi horko. Když se na ni Sam podíval a upřel oči na její tvář, začala se trochu potit. Panenky měla velmi malé. Aniž věděla proč, slabě se zachvěla. „Nic dramatického se nestalo. Ve srovnání s tím prvním sezením to probíhalo celkem klidně.“ Hlas se jí najednou zadrhl. Celkem klidně? A co to násilí? To znásilnění? Ta bolest, když ten člověk pronikal do jejího bránícího se dětského tělíčka a tlumil její zoufalé výkřiky drsnou a nečistou rukou, kterou jí držel ústa, a smál se jejímu strachu? Uvědomila si, že ji Sam stále pozoruje, a rychle odvrátila pohled.

„Jo?“ Sáhl přes stůl a lehce jí přejel palcem přes zápěstí. „Je ti dobře?“

Přikývla. „Jistě. Je tu jen trochu horko.“ Až trochu příliš rychle odtáhla ruku. „Pojďme si dát něco k jídlu. Mám strašný hlad.“

Mlčky čekali, až jim číšník přinese předkrm. Když se pustili do jídla, řekl Sam zamyšleně: „William měl velmi blízko ke králi Janovi, vědělas to?“

Jo se na něj podívala. „Tys to hledal?“

„Tak trochu. Mám pocit, že se Williamovi křivdí. Vypadá to, že historikové pochybují, že ten masakr byl vůbec jeho nápad. Byl užitečným pěšákem ve hře, nastrčenou figurou; tím, kdo to provedl a nesl za to vinu. Ale nebyl zas tak zlý, jak ty si, zdá se, myslíš.“

„Měl z toho potěšení.“ Join hlas byl plný ledového odsouzení. „Měl potěšení z každého okamžiku toho vraždění!“ Prudce se zachvěla a pak se naklonila. „Same, chci, abys pro mě něco udělal. Chci, abys udělal, co je třeba, abys ze mě sňal tu posthypnotickou

sugesci, po které jsem zapomněla na to první sezení v Edinburghu. Musím si vzpomenout, co se tehdy stalo!“

„Ne.“ Sam pomalu zavrtěl hlavou. „Ne, je mi líto. To nemůžu.“

„Nemůžeš nebo nechceš?“ položila Jo s cvaknutím vidličku.

„Nechci. Ale nejspíš bych ani nemohl. Znamenalo by to uvést tě zase do hypnózy a já se nechci plést se do něčeho, co dělal Michael Cohen.“

„Když nechceš ty, požádám Carla Benneta.“ Jo na něj upírala pohled. Viděla, jak se mu napjaly svaly na bradě.

„To by nefungovalo, Jo.“

„Ale fungovalo. Četla jsem toho o hypnóze už hodně. Věř mi, že jsem těch posledních pár dní jen neseděla a nepřemýšlela, co se to se mnou vlastně děje. Na tohle téma existují stovky knih a…“

„Řekl jsem ne, Jo.“ Sam se pomalu opřel a trochu se otočil na stranu, aby si pod malým stolem mohl natáhnout své dlouhé nohy. „Vzpomeň si, co jsem ti vyprávěl. Jsi příliš sugestibilní subjekt. A nesnaž se tvrdit, že už tak hluboce nereaguješ, protože už se prokázalo, že reaguješ. A taky nejen v hypnóze. Je možné, že jsi náchylná k opožděné reakci. Nick mi vyprávěl, co se stalo u babičky.“

Jo ohromeně vzhlédla. „Nick neví, co se stalo,“ řekla upjatě. „Aspoň…“ Najednou se zarazila.

„Co kdybys mi řekla, co si myslíš ty, že se stalo?“ Sam se na ni nedíval. Zíral na plamen svíčky, který uhnul v závanu větru, když se někdo u vedlejšího stolu postavil a sáhl po kabátu.

Jo zaváhala. „Ale nic,“ řekla konečně. „Omdlela jsem, to je všechno. Nemělo to s ničím nic společného. Tak pomůžeš mi nebo ne?“

Okamžik neodpověděl, pohroužen do myšlenek nad svíčkou. Po tváři mu poskakovaly stíny. Potom znovu zavrtěl hlavou. „Nech to spát, Jo,“ řekl potichu. „Jinak bys mohla rozjet něco, co bys už nemohla vůbec zastavit.“

KAPITOLA
TŘINÁCTÁ

„Můžeš mi, prosím tě, dát Macleanovu složku?“ Hlas Nickovy asistentky byl čím dál otrávenější. „Pro Jima, jestli tě to příliš neobtěžuje!“ Dveře se za ní kývaly v průvanu z otevřeného okna.

Nick na ni najednou zaostřil pohled. „Promiň, Jane. Cos to říkala?“

„Macleanovu složku, Nicku. Zkusím ještě jednou vytočit Jo, ano?“ Jane si teatrálně povzdychla. Byla vysoká a štíhlá a její vysedlé lícní kosti a přízvuk, který napovídal, že pochází z vyšší společnosti, vůbec nešly dohromady se třemi rovnoběžnými pruhy duhově oranžové, růžové a zelené v jejích nakrátko ostříhaných vlasech. „I když nevím, proč to pořád zkoušíme, když je jasné, že není doma.“

„Tak se neobtěžuj!“ praštil Nick perem na stůl. Předklonil se, aby našel složku, a hodil ji přes stůl. „Vzpomněl si Jim, že mám jet příští středu do Paříže?“

„Vzpomněl.“ Jane nasadila konejšivý tón. To Nicka rozčílilo.

„Fajn. Takže od téhle chvíle můžu kancelář nechat ve tvých rukou, že?“

„Ale kde budeš až do středy?“ Jane držela složku přitisknutou k hrudi jako štít.

„Zítra jsem v tiskárně, pak mám oběd s kamarádkou a potom jsem slíbil, že cestou do Hampshire zajedu ke Carterům.“ Usmál se. „Pak přijde můj oblíbený víkend a v pondělí a v úterý budu ve Skotsku.“ Se zaklapnutím zavřel aktovku a zvedl ji. „A dneska jdu na zbytek odpoledne za školu. Takže jestli mě bude někdo shánět, řekni, ať zavolá za deset dní.“

Pokaždé, když Nick zavolal, Jo zavěsila. Když praštila sluchátkem naposledy, vypnula psací stroj a pomalu odešla do koupelny. Rozsvítila, zdvihla si nahoru vlasy a přidržela je na temeni. Potom si pečlivě prohlížela hrdlo. Vůbec nic na něm nebylo.

„Tak. To dokazuje, že na mě ani nesáhl!“ řekla nahlas. „Kdyby mě opravdu někdo škrtil, byly by tam modřiny ještě několik dní. Byl

to jenom sen. Měla jsem mámení. Zešílela jsem. Nick to nebyl, tak proč se ho bojím?“

Teď už jí jen zbývalo se s ním vidět. Dokonce i jeho hněv je lepší než tahle prázdnota bez něj, a až ho uvidí živého z masa a kostí a vzpomene si zase, jak doopravdy vypadá, ta podivná hrůza určitě zmizí. Vzpomínka na ty strašidelné pichlavé oči jí stále vyplouvala z podvědomí a cestou po bytě ji pronásledovala. To nebyly Nickovy oči. Jak hleděla na zpola popsaný papír v psacím stroji, uvědomila si, že se opět chvěje. Impulzivně se naklonila, uchopila telefon a vytočila číslo k Nickovi do kanceláře.

Zazvonil čtyřikrát, než jej Jane zvedla.

„Ahoj, tady Jo. Můžu mluvit s Nickem?“ Jo se napila džusu. Cítila, že z ní spadlo veliké břemeno.

„Je mi líto. Zrovna odešel.“ Janin hlas zněl až trochu moc vesele.

„A kdy se vrátí?“ Jo položila sklenici a začala popotahovat spirálovitou telefonní šňůrou.

„Počkej, podívám se.“ Chvíli bylo ticho. „Vrátí se dvanáctého.“

„Dvanáctého?“ opakovala Jo. Napřímila se. „A kam jel?“

„V pondělí a v úterý bude ve Skotsku, pak se vrátí a ve středu pojede na týden do Francie.“

„A dneska a zítra?“ Jo cítila, jak její hlas dostal ostrý tón.

„Je někde pryč, je mi líto. Ani přesně nevím kde.“

Jo zamyšleně položila sluchátko. Potom je opět uchopila a vytočila číslo k Judy Curzonové.

„Poslyš, Judy, musím vidět Nicka. Mohla bys mu, prosím tě, vyřídit vzkaz? Řekni mu, že jdu zítra odpoledne ke Carlu Bennetovi. V pátek ve tři. Řekni mu, že tam chci zjistit, co se doopravdy stalo v neděli, děj se co děj, a jestli to chce vědět taky, tak ať tam přijde. Máš to?“

Na druhém konci bylo dlouhé ticho. „Nejsem žádná doručovatelka vzkazů,“ odpověděla konečně Judy. Mluvila ledovým tónem. „Je mi úplně fuk, ke komu jdeš zítra odpoledne, a Nickovi očividně taky, jinak bys ho asi nemusela volat až sem.“

Jo seděla a několik minut civěla na telefon, když Judy zavěsila, a pak se usmála. „Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá, slečno Cliffordová. Do téhle jsi přímo naběhla!“

„*Pidwch cael ofon,*“ promluvil opět hlas k Matyldě, která stanula před hradbami Abergavenny zalitými měsíčním světlem. Potom to zkusil slovy, kterým rozuměla. „Nebojte se, paní, jsem váš přítel.“ Ve francouzštině trochu zadrhával, ale Matylda ve tmě před sebou matně rozeznala onoho tmavovlasého welšského chlapce, který jí včera v noci přinesl jídlo. Teď už se ale nebál; nyní byla řada na ní.

Nepromluvila. Ucítila na tváři nějakou teplou tekutinu a pak cítila, že jí rukou jemně setřel slzy.

„Tak vy jste o tom nevěděla?“ zajíkl se. „Vy jste nevěděla, co se na hostinu chystá?“

Beze slova potřásla hlavou.

„Tady ale pro vás není bezpečno,“ pravil chlapec vážně. „Moji lidé se budou chtít za ten masakr pomstít. Musíte zpátky na svůj hrad.“

Vzal ji za loket a pokusil se ji otočit zpět. Matylda se mu na kluzké zemi snažila vysmeknout a přitom si náhle uvědomila mučivou bolest v nohách, které jí drásaly ostré kameny na stezce vedoucí k řece.

„Ne, ne. Nemohu zpátky. Nikdy se tam nevrátím, nikdy.“ Vytrhla se mu a popoběhla pár kroků kupředu vstříc měsíčnímu světlu. Před ní ležely hory.

„A kam půjdete?“ Chlapec ji třemi dlouhými kroky dohonil a stanul zase před ní.

„Nevím. Na tom nezáleží.“ Zoufale se rozhlédla.

„Vezmu vás na Tretower,“ rozhodl se najednou hoch. „Tam budete v bezpečí.“ Vzal ji pevně za ruku a pustil se s ní podél řeky. Celá omámená jej následovala a ani nevnímala své rozdrásané a krvácející nohy.

Nevěděla, jak dlouho za ním klopýtala. V jedné chvíli ji síla opustila a ona upadla na zem, neschopna další cesty po příkrém a nerovném břehu řeky. Voda vedle ní byla výsměšně čirá a stříbřitá, jako by ji nikdy nebyla zkalila krev. Sklonila se, trochu si té ledové a

čisté tekutiny nabrala do úst a potom zůstala ležet na mokré trávě se zavřenýma očima.

Chlapec se pro ni vrátil; přemlouval ji a prosil, ale ona vstát nedokázala. V zádech pociťovala křečovité bolesti. Náhle ji napadlo, že určitě přijde o dítě, a byla tomu ráda.

Chlapec ji tahal za ruku, škemral, aby šla s ním, a stále se ohlížel přes rameno v očividné obavě, že jsou pronásledováni. Potom s ní najednou přestal zápasit a zmizel stejně rychle a tiše, jako se předtím objevil.

Nechal mě tady zemřít, pomyslela si, ale už dávno necítila strach. Pokusila se odříkat Otčenáš, ale slova se nějak neřadila ve správném pořadí, a tak toho nechala. Jak se asi Bůh zase vrátí do této země? řekla si v duchu smutně a zavřela oči, aby neviděla stříbrný odraz měsíce na vodě.

Ale chlapec se vrátil s chundelatým horským poníkem a nějak ji na něj vysadil. Přebrodili úzkou řeku, kde si poník hledal jistými kroky cestu vodou, zastíněnou silnými převislými větvemi propletenými s popínavým břečťanem. Za noci minuli tmavou siluetu hradu Crickhowell, ale ona ji neviděla a chlapec, který hrad obešel, aby se mu vyhnuli, ji na něj neupozornil. Jednou se odněkud ozval výkřik lišky a Matylda sevřela poníkovu hřívu, protože se zvíře polekalo. Odbočili od řeky a vydali se ztichlou krajinou do černého nepřátelského lesa a přes kopce, kde jen občas zahoukala osamělá sova a zašuměl vítr ve větvích. Zavřela oči. Byla omámena bolestí a únavou; bylo jí jedno, kam jede nebo co s ní chlapec zamýšlí udělat. Poník pod ní, sebejistý i ve tmě, následoval chlapce pevným krokem a pomalu stoupal v mlžném dešti do hor.

Pak za mrazivého rozbřesku otevřela unavené oči a spatřila konečně v dálce věž Tretoweru. Mlhavě si uvědomila, že je museli vidět a sledovat lesní lidé, ale z jakéhosi důvodu je ušetřili. Ten chlapec, který držel uzdu, byl její talisman. Když se blížili k věži, obrátil se, a ona si v bezbarvém světle prohlédla jeho tvář.

Usmál se na ni smutným, ale vřelým úsměvem. Potom ukázal k hradu. „Běžte," řekl. „Tam najdete přátele. Buďte sbohem a dojeďte v bezpečí, *meistress.*" Pustil uzdu a zmizel; tichým krokem se vnořil do lesa.

Poník klopýtal na kamenech, jak ho rychlým tempem poháněla širokým údolím po točité stezce k hradu. Jak ji poník nestejnoměrným klusem nesl po cestě, upírala pohled na věž a odmítala se podívat vlevo či vpravo. K jejímu překvapení byl padací most spuštěný a ona přes něj přejela, aniž ji kdokoli zastavil. Cožpak se všichni zbláznili? Cožpak nevědí, že jsou všude kolem rozzuření Welšané?

Když vjela obkročmo na nádvoří hradu, měla před očima krvavou clonu. Ani se nepokoušela sklouznout ze sedla. Zvíře sklonilo hlavu a s dmoucími se boky začalo hlavou šťouchat do zmuchlaného chomáče sena. Zdálo se, že tu nikdo není.

Potom pomalu, jakoby z veliké dálky, přišli lidé. Slyšela hlasy a viděla světla; a potom rozpoznala skřípění mostu, který za ní vytáhli. Nějaké ruce ji uchopily za šat. Lidé popadli uzdu, vzali ji za ruce a snažili se ji sundat z koně. Ve vzduchu se ozývaly něčí vzlyky a ona si mlhavě uvědomila, že slyší svůj vlastní hlas.

„Nerozrušujte se, moje drahá.“ Bennet usedl vedle Jo a jemně vzal její ruku do své. Nohou se dotkl malého mikrofonu na podlaze a ten se se zachřestěním překulil. Nevšiml si toho. Hleděl na její ruku, která byla ledová a plná omrzlin.

„Je v pořádku?“ přišla k nim Sára a klekla si vedle.

Po chvilce zaváhání přikývl. „Pokračujte, paní. Co bylo dál?“

Jo jemně odtáhla ruku, bolestně si ji promnula, zahleděla se přes pokoj kamsi za něj a upřela pohled do dálky.

„Zůstala jsem na Tretoweru u Picardů,“ pravila pomalu. „Uložili mě na lože a pečovali o mě, dokud mé bolesti neustaly. Nakonec jsem o to dítě přijít neměla. William pro mne poslal. Ale bylo mi příliš zle, než aby mne mohli převézt, a tak přijela z Abergavenny Nell s mými věcmi. Ale William nepřijel.“

Přišly a odešly Vánoce. Napadla spousta sněhu, který posléze odtál do rychlé říčky Rhian Goll. Její vody uvěznil led, ale pak roztál a řeka zase plynula dál.

Zvolna a téměř nepozorovaně se jí začalo kulatit břicho. Dítě v ní bylo dvojnásobně prokleté – jménem svého otce a scénou, které byla svědkem oné strašné noci, a ona je ještě stále chtěla potratit. Ale

rostlo a zdálo se, že se mu daří. Toužila po své staré chůvě Jeanne, která by pochopila, že se musí dítěte zbavit, a našla by jí jalovcové bobule, mátu a vratič, které by s příslušnými kouzelnými slůvky vyvolaly potrat. Matylda se pokaždé zachvěla a pokřižovala, když na to pomyslela, neboť věděla, že to, na co myslí, je smrtelný hřích, ale co jiného mohla dělat, když dítě v ní bylo prokleté?

Avšak ať už to bylo jakkoli, dítě rostlo a její zdravotní stav se zlepšoval. Nell o ni pečovala, jak nejlépe dovedla. Starala se o ni společně s její novou služebnou Elen, jednou z žen lady Picardové – welšskou sirotou s veselou buclatou tváří a nakažlivým úsměvem, která Matyldu uměla rozesmát i svými historkami a písněmi dočasně upokojit hluboký neklid, který v ní dřímal. Po Williamovi nebylo ani vidu, ani slechu.

Jak zima začala povolovat, Matylda stále víc toužila opustit Tretower. Chtěla odjet na manželův hrad Brecknock, kde by alespoň byla svou vlastní paní. Ale počasí se zlomilo teprve o Velikonocích, kdy se z půdy ztuhlé jako železo začaly na nejistém slunci prodírat první zimomřivé prvosenky. Matylda se již dávno vzdala nápadu vzít si koně a odjet na Brecknock sama; upustila od nápadu, že kdyby jela rychle, bylo by to tak překvapivé, že by určitě dojela v bezpečí. Přestože už tyto divoké nápady měla za sebou, byla rozhodnuta odjet. Toužebně hleděla, jak se stromy ohýbají v březnových vichřicích, a přála si, aby vítr vysušil zemi a cesty byly sjízdné. Ale na to si musela počkat až do prvního dne dubna. Tehdy nastal krásný, jasný a vlahý den, stromy nasazovaly pupeny, řeka byla klidná a nebe azurově modré.

Tiše se sama oblékla, ještě než se probudily ženy, které s ní bydlely v komnatě, potichu vyklouzla z místnosti a sešla dolů do velké síně, kde, jak věděla, bude John Picard před vycházkou se psy pít pivo a jíst chléb.

Když mu chladně přednesla prosbu o nosítka a doprovod na Brecknock, zůstal na ni s poootevřenými ústy zděšeně a upřeně zírat zpod hustého obočí.

Potom se obrátil k manželce, která se v zástěře uvázané přes šat objevila ve dveřích spižírny.

„Chce nás opustit. Chce jet na Brecknock.“

„A pojede, Johne Picarde," usmála se na něj odměřeně Matylda.

Otočila se ke své hostitelce. „Už jsem se rozhodla. Nemohu již déle zneužívat vaší laskavosti."

„Ale vždyť je to nebezpečné!" Anne Picardová sestoupila do síně k ní a uchopila ji za ruce. „Moje drahá, jen pomyslete na všechna ta nebezpečí. A ještě ve vašem stavu!"

Matylda se jí vysmekla a přitáhla si kolem ramen plášť, jako by chtěla zakrýt své zaoblené tělo. „Žádné nebezpečí mi hrozit nebude, když mi zapůjčíte nosítka a doprovod," opakovala tvrdohlavě.

Stála a hleděla na manželský pár; vysoká osamělá dívka s pohublou tváří i pažemi a s očima znavenýma, ale rozhodnýma. Oba viděli, že budou muset udělat, co žádá.

John Picard však trval na tom, že na Brecknock pojede s ní, a Anne jí zase vnutila služby dvou svých vlastních žen – Margaret a Welšanky Elen.

„Tam jen stěží najdete zařízenou domácnost. Nejspíš tam bude jen pár zbrojnošů," řekla. „To není místo pro ženu. Prosím, rozmyslete si to ještě. Zůstaňte alespoň do chvíle, než se narodí dítě." Vážně se zahleděla Matyldě do tváře a nedokázala skrýt obavy, ale děvče bylo neústupné. Matylda odmítla i Anniny prosby, aby odjezd odložila alespoň o den či dva, aby mohli všechno nachystat. „Není třeba nic připravovat," prohlásila pevně a snažila se zakrýt netrpělivost. „Nell, Margaret a Elen zabalí mé truhly, než se osedlají koně." Nechtěla si ani svléknout plášť a trvala na tom, že počká. Neklid posledních týdnů jí najednou začal připadat nesnesitelný.

Nakonec přece jen pocítila záchvěv smutku, když objala Anne, než se vsoukala do připravených nosítek, ale hned jak se uvelebila pod kožešinovými přikrývkami, zmocnilo se jí opět vzrušení. Ženy, které měly jet s ní, nasedly na poníky. John Picard poslal vzdušný polibek ženě u brány a vyvedl malý průvod přes most z hradu ven.

Hned několik minut poté, co se vydali na cestu, začala Matylda svého neuváženého činu litovat. Netušila, jak hrozné je cestovat v nosítkách po horských stezkách. Houpalo to s ní sem a tam a ona ve svém nepohodlném dopravním prostředku padala z jedné strany na druhou a nemohla ani odpočívat, ani najít rovnováhu, protože nevěděla, kterým směrem to s ní hodí v příští minutě.

John Picard jel těsně vedle ní, oděn pod teplým pláštěm do drátěné košile, kterou měl oblečenou přes spodní plátěnou. S přilbou na hlavě zkoumal pohledem kvetoucí keře a ostružinové houští podél cesty. Den byl jasný a zdánlivě tichý, ale on si byl jist, že jsou sledováni od okamžiku, kdy přejeli spuštěný padací most.

Ve skrytu duše se mu velmi ulevilo, když viděl Matyldu z Tretoweru konečně odjíždět. Nepokrytě se obával o její bezpečnost, ale každý den očekával, že mu Welšané v horách způsobí nějaké problémy, neboť stezky a cesty byly již opět průjezdné. Musejí přece vědět, že de Braosova manželka je u nich, a její život by byl jistě vhodnou pomstou za smrt jejich knížete a jeho synů.

Hrad Brecknock nebyl na svou paní připraven. Těch několik zbrojnošů, kteří tu žili, bydlelo ve vnitřní ohradě v přístavcích a malých kamenných staveních mezi vnější a vnitřní hradbou. Soukromé komnaty ve věži – velká síň a nad ní obytná místnost – byly prázdné.

Když Matylda stanula ve vlhké horní komnatě, kam táhlo, bylo jí do pláče. Ještě nikdy nepřijela nikam, kde by to nebylo připravené k bydlení. Obrátila se, seběhla po hlavním schodišti do síně a pustila se do hradního konstábla.

„Připravené to tady moc není," řekla mu s vynuceným úsměvem. „Tak aspoň poručte svým lidem, aby zapálili oheň, abychom se ohřáli. Jak se jmenujete, pane?"

„Sir Robert Mortimer, paní." Zlehka se uklonil a otočil se, aby předal její rozkazy mužům, kteří postávali ve dveřích.

„Kde je kastelánka? Proč tu není, aby mě pozdravila?"

Sir Robert upadl do rozpaků. „Má žena před osmnácti měsíci zemřela, paní. Ženy z vesnice dělaly, co mohly…"

„Odpusťte." Matylda spolkla nezdvořilá slova, která užuž měla na jazyku. „A kde je správce? Chci, aby tu do západu slunce byl."

S energií, kterou v ní vyvolalo zoufalství, začala obyvatelům hradu rozdávat příkazy k práci. V držácích vzplanuly pochodně, konečně se rozhořel oheň a kdosi našel dřevěné okenice a připevnil je na úzká okna. John Picard se usadil na lavici v hodovní síni a natáhl ruce k ohni. Jemu byl nedostatek pohodlí lhostejný, ale s obdivem sledoval postavu hostitelky, která se sice ještě halila před chladem do pláště, ale pobíhala sem a tam a udílela rozkazy. Pak viděl, jak se

zastavila a podívala se ke dveřím, kde se z šera vynořila skupinka nových postav.

„Duchovní," zamumlal si pro sebe. Sám neměl na církev čas, ale kvůli ní byl rád, že kněze vidí.

Matylda našla mezi černě oděnými postavami představeného a nejistě se usmála. Byl to vážný, hubený muž kolem třicítky, oblečený stroze, ale přepychově; měl na sobě plášť lemovaný kožešinou zvanou minever, který kontrastoval s prostým černým hábitem mnicha po jeho boku. Jeho oči se rozhlédly po síni a zaznamenávaly každou podrobnost místnosti i dámy před sebou. Potom se muž uctivě uklonil a napřáhl ruku v žehnajícím gestu.

„Jsem Gerald, paní, arcijáhen z Brecknocku," promluvil tiše, avšak autoritativně.

Matylda pokynula hlavou na znamení, že požehnání přijímá.

„Byl jsem právě u převora Johna, když jsem se doslechl, v jak nepříjemné situaci jste se ocitla, paní," pokračoval. „Někteří z řeholních bratří vám sem nesou nábytek a poslal jsem rovněž do svého domu v Llanddeu pro další vybavení, kterým bych vám mohl vypomoci. Je mi líto, že jste musela Brecknock zastihnout tak nepřipravený."

„To je moje vina." Přistihla se, že jeho vřelý úsměv opětuje. „Nepřivezla jsem s sebou žádnou družinu, pane arcijáhne. Ani žádný doprovod, kromě zde přítomného Johna Picarda, který byl tak laskav a přijel se mnou. Bylo ode mne zřejmě pošetilé přijet sem takto."

Chvíli se jí zkoumavě díval do tváře a pak se usmál chlapeckým úsměvem. „Chápu, že jste sem chtěla přijet. Domov je pro každého to nejlepší místo a domnívám se, že ženy ve vašem stavu mívají takové nápady často. Kde jinde by se koneckonců mělo vaše dítě narodit, když ne zde?"

Cítila, jak se nad jeho přímočarostí červená, a přitáhla si plášť těsněji k tělu. Uchýlila se k ohni a odtamtud pozorovala, jak dva řeholní bratři z převorství v sandálech přinášejí skládací sedačku a pokládají ji vedle ní. Za nimi vešli další s třínožkami a stolovými deskami, které měly být umístěny na výstupek, a s lavicemi a svícny. Nakonec se objevil i plátěný ubrus, který byl pečlivě rozprostřen na stůl. Matylda mlčky čekala, zatímco síň měnila vzhled. Začínala po-

malu Geraldovýma očima vidět svůj nedůstojný příjezd z humorné stránky. Gerald ji bedlivě sledoval a neuhnul očima, ani když jeho pohled zachytila; naopak se zase příjemně usmál. „Je to teď lepší?“ zeptal se dobrosrdečně.

Zasmála se. „Mnohem lepší, pane arcijáhne. Nevím, jak bych vám poděkovala.“

„Tím se netrapte. Ještě k vám z Llanddeu míří moje vlastní židle na čtení. Zjistíte, že je mnohem pohodlnější sedět na židli s opěradlem. Jestli budete cokoli potřebovat nebo budete chtít s něčím pomoci, bývám většinou tam, pokud právě necestuji po diecézi.“ Postoupil dopředu a vzal ji vážně za ruku. „A nyní vás opustím, neboť vidím, že jste unavena. Ale pamatujte, že když mě budete potřebovat, najdete mne v Llanddeu.“

Když Gerald odešel, zdvihl John Picard obočí. „Pozoruhodný mladík. Jsem rád, že ho tu máte. Bude na vás dohlížet, než přijede váš manžel.“ Opřel se a zastrčil si bezstarostně palce za opasek.

Teprve sir Robert Mortimer jí konečně vylíčil, v jakém nebezpečí se ocitla a co jí Picardovi s úspěchem celou zimu tajili. John Picard odjel druhého dne za úsvitu poté, co jí dal srdečné sbohem a mlaskavě ji políbil na tvář. Potom stanul Matyldě po boku sir Robert.

„Nařídil jsem postavit zdvojené stráže, paní, na hradbách i u brány, a také jsem jim řekl, aby prozatím dovnitř nepouštěli ani vesničany,“ hlásil.

„Proč?“ Přestala se probírat hromadou plátěných tkanin na stole a tázavě se obrátila k němu. Nell skládala plátno dál, ale i její oči se upíraly konstáblovi do tváře.

„Nemůžeme riskovat, když vás teď máme na Brecknocku, paní. Tuhle zimu byl klid a mír. Žádné potíže jsme neměli, ale když jste teď zde, očekávám, že po vás půjdou.“ Sevřel pěst na jílci meče.

„Že po mně půjdou? Kdo?“ přivřela Matylda oči.

„Přece Welšané, paní. Oko za oko, smrt za smrt, o to jim jde. Slyšela jste o *galanas*, ne?“

Zatvářila se překvapeně a on potřásl hlavou. „Krevní msta. Budou se chtít pomstít, paní. Takový je zákon těchto hor. Ale kdyby se jim to podařilo, pak by se ovšem nepochybně chtěli zase na oplátku

pomstít vaši potomci a příbuzní, a tak to půjde pořád dokola. Tak se na Pomezí vykonává spravedlnost.“

Matylda se zachvěla. „Takže Seisyllova žena je mrtvá?“

Pokrčil rameny. „Co se toho týče, nevím nic jistě. Ale musíme předpokládat, že se stanete terčem vy, když je sir William pryč ve Windsoru či kde. Cožpak vás Picardovi nevarovali?“

Matylda si olízla nervózně rty. „Ale ano, zmínili se o tom. Lady Picardová mi vyprávěla o mstě, ale nevěnovala jsem tomu pozornost – byla jsem nemocná… Asi jsem je vystavila velikému nebezpečí, když jsem tam byla.“ Přešla k ohništi a světlezelenou sukní shrnula seno na zemi. „Poskytli mi útulek na celou zimu, sire Roberte, a přece mi tohle nikdy neřekli.“

Sir Robert si přetřel hřbetem ruky čelo. „Ach ano, jsou to dobří lidé.“

„Ať sem vesničané chodí jako obvykle. Nechci, aby mě hned od začátku neměli rádi. Jsou to koneckonců lidé mého manžela a ne Seisylla. Jsem si jista, že jim o žádnou krevní mstu nejde.“

Sir Robert se zamračil. Přešlápl rozpačitě z jedné nohy na druhou. „Je tu něco, co byste myslím měla vědět, paní.“ Podíval se v rozpacích na zem. „Potíž je v tom, že váš manžel tady mezi lidmi není příliš oblíbený. Toto panství na něj přešlo z rodiny jeho paní matky. De Braose zde příliš v lásce nemají.“ Hlas se mu vytratil.

„O důvod víc, proč bych se měla snažit, aby měli rádi mne, sire Roberte,“ vyhrkla. Potom se usmála. „Strašně nerada bych měla pocit, že tu mám nepřátele. Třeba si je získáme na svou stranu, když to zkusíme.“

Pohlédl na její odhodlanou a dychtivou tvář a usmál se. „Dobře, paní, je-li to váš rozkaz, rád jej samozřejmě vykonám. Tady v Aberhonddu nejsou zlí lidé. Budeme vás dobře střežit a doufat, že je události v Gwentu až tolik netrápí. Chcete poslat nějaký vzkaz siru Williamovi?“

Přikývla. „To bych asi měla. Měl by vědět, že jsem zde, a také tu chci nějaké své služebnictvo z Bramberu. Můžete zařídit, aby za ním někdo zajel? Vyberu si mezitím pár žen jako komorné. Začneme tím, že se tomuto místu pokusíme dodat trochu pohodlí.“ Usmála se a zase se obrátila k Nell, aby jí pomohla s prací.

Dalších pár dní uběhlo v horečné činnosti. Když se rozneslo, že je na hradě lady de Braose, začali se za ní trousit lidé z malé vsi pod hradem. Žádali ji, aby jim dělala soudce a rozsuzovala jejich rozepře. Zdálo se, že ji přijímají. Málem ani neměla čas sama na sebe a skoro už zapomněla na starosti a útrapy dlouhé zimy. Zjistila, že k ní lidé ochotně přicházejí s desátky, celí dychtiví a zvědaví spatřit novomanželku sira Williama a všichni zjevně ochotní chovat se přátelsky.

Několik dlouhých dopolední strávila v ústraní se správcem Hughem, který se nakonec přece jen v doprovodu dvou zbrojnošů objevil – ale tak opilý, že sotva stál na nohou. Potlačila první popud dát ho zmrskat a počkala, až vystřízliví. Později byla ráda, že to udělala. Byl jí svým způsobem vděčný za její zdrženlivost, a když z něj vyprchal počáteční obranný postoj, vyklubal se z něho schopný stolník. Vzal ji na prohlídku stodol, zásobáren, skladišť i do sklepa, hrdý na to, že Brecknock je po tak dlouhé zimě ještě pořád celkem slušně zásoben.

Matylda však dlouhé hodiny vysedávala nad účty a zoufale se snažila pochopit klikyháky na stránkách před sebou; vybavovala si své omezené znalosti čtení, vědoma si toho, že se na ni upírají výsměšné oči a čekají, až udělá chybu.

Nakonec zavolala v nepříčetném vzteku otce Huga, kněze, kterého Gerald posílal, aby v kapli každé ráno sloužil mši.

„Otče, potřebuji vaši pomoc," vzhlédla k němu z Geraldovy důmyslné židle u ohně. „Musím umět správně číst. Můžete mě to naučit?"

A tak se chvíli společně skláněli nad účetní knihou. Potom se však Hugo napřímil a přiložil si na oči ruku. „Rukopis toho muže i já sám sotva přečtu," zamumlal konečně. „Zvláště těchto posledních pár stran. Přinesu vám z kaple knihu modliteb. O té alespoň vím, že je čitelná."

O dva dny později k ní uvedli Geralda. „Slyšel jsem, že se chcete učit číst," řekl bez zbytečných úvodních řečí. „Hugo není na učení ten pravý, paní. Má příliš staré oči, než aby rozeznal písmena. Budu vás učit já sám."

„Vy, pane arcijáhne? Ale kde na to vezmete čas?“ Byla z toho energického a hezkého mladíka trochu nesvá a s obavami pohlédla na tlusté svazky, které si nesl pod paží.

„Také vás naučím psát,“ pokračoval. „Je nemyslitelné, aby dáma ve vašem postavení neuměla číst a psát plynně. Psaní patří k největším dovednostem.“

Začervenala se. Najednou se díky němu cítila zaostalá. Dřív se tajně pyšnila tím, jak situaci na Brecknocku zvládá. Bylo to poprvé, kdy si mohla vyzkoušet, jak vést domácnost, aniž jí vzadu dýchá na krk tchyně, a i když byla tato domácnost menší a nedostatečně zařízená, těšilo ji, jak se jí daří s lidmi, které pečlivě vybírala do svých služeb.

A tak jezdil každý den Gerald z Llanddeu na hrad a trávil v její společnosti hodinu či dvě. Někdy četli jeho vlastní spisy a poezii, kterou jí hrdě přinesl ukázat, a někdy knihy z jeho knihovny. Také se společně mořili nad účetními knihami správce a Gerald pobaveně poznamenal, že rukopis se viditelně zhoršil ode dne, kdy Matylda přijela na Brecknock a projevila přání dohlížet na správcovu činnost.

Ke svému zděšení téměř okamžitě zjistila, že Gerald, který s hrdostí tvrdil, že je po babičce příbuzný se samotným lordem Rhysem, ví všechno o tom, co se stalo na Abergavenny.

Od té doby, co odjel domů přes hory na Tretower John Picard, snažila se z mysli vzpomínku na ten strašlivý den zcela vypudit. Bylo to snazší, než myslela, protože měla na Brecknocku tolik práce, ale i tak se jí někdy v noci a navzdory únavě vybavoval hluk a pach onoho krvavého výjevu v děsivých snech, z nichž se pak s výkřikem probouzela. Také tu bylo dítě. Vždycky, když ji koplo, odporem se zachvěla, jako by ji pupeční šňůrou spojovalo se zradou, na kterou chtěla zapomenout. A teď tu byl ještě Gerald, jenž seděl proti ní s číší vína v ruce a hubenou a náruživou tváří s vážným výrazem, který na ni hleděl a nutil ji, aby si ty strašné vzpomínky opět vybavila.

„Váš manžel se stal nástrojem brutálních ukrutností, ale nemám nejmenších pochyb, že skutečnými iniciátory toho zločinu byli jiní a daleko mocnější lidé nežli on.“ Naklonil se k ní a pozorně se na ni podíval. „Nesmíte jej pro to odsuzovat, paní. Ale vy to stejně děláte, viďte?“

Lehce přikývla. „Já jsem tam byla, pane arcijáhne. Všechno jsem to viděla. Říkám si, že takové věci se stávají. Vím, že v této části země se dějí častěji než jinde, a vím, že William je krutý a tvrdý člověk. Vyprávěli mi toho o něm dost, ale přesto jsem nevěřila, že by dokázal spáchat takovou podlost. A já jsem ho viděla, jak vlastní rukou…“ Hlas se jí zlomil, jak se snažila potlačit vzlyk, který jí stoupal v hrdle. „Bylo to tak strašné! Dokonce i dítě, Seisyllova syna Geoffreye, a později i nemluvně…“ Kousla se do rtu a mlčky točila mezi prsty látkou sukně. Potom náhle vzhlédla, s obtížemi polkla a zpříma se na něj podívala neuhýbajícím pohledem.

„Otče, mé dítě je prokleté za to, co se stalo toho dne,“ vyhrkla. „Byla bych raději, kdyby se vůbec nenarodilo.“ Vzdorně vyčkávala a napůl čekala, že bude šokován, ale k jejímu překvapení souhlasně přikývl.

„To jsou přirozené pocity,“ pravil pomalu tichým a konejšivým hlasem. „Ale jsou špatné. Musíte mít víru. Dítě je tak nevinné, jak jen lidské stvoření může být. Bude omyto a posvěceno křesťanstvím a vašimi modlitbami. Nesmíte se o ně bát.“ Najednou dopil zbytek vína a vstal. „A teď mám pro vás jednu novinu, paní. Před třemi dny spal váš manžel na Herefordu. Odtamtud, jak jsem slyšel, chce jet na Hay a pak přijede sem na Brecknock, takže ho brzy spatříte. Musíte se na to připravit.“

Matylda vstala. Ruce se jí třásly a ona se je nervózně snažila ukrýt v záhybech sukně, ale pozorné arcijáhnovy oči si jich okamžitě povšimly. Položil jí jemně ruku na rameno. „Byla jste Williamovi de Braose dobrou a věrnou ženou. Nemějte z něj strach. Ještě pořád je to křesťan, za kterého jste se provdala.“ Potom se náhle usmál svým tak nečekaně chlapeckým úsměvem, který ji tolik těšil. „Třeba si zase budu moci vzít zpátky svou židli, až přijede. Musím se přiznat, že mi schází, když sedím v Llanddeu při čtení na té vysoké stoličce. Asi už stárnu.“ Vzdychl si a s předstíranou bolestí si přiložil ruku na záda.

Nechtěně se musela zasmát. Za těch pár týdnů, co Geralda znala, si ho velice oblíbila. „Chudáčku! Musím vám dát na ta záda nějaké mazání. Až přijede William, bude moje první myšlenka patřit vaší židli, to vám slibuji. Bude v Llanddeu rychleji než blesk!“

Ale ani jeho veselý smích, když si oblékl plášť a pak vyběhl do lehkého deště pro svého koně, nezmírnil chorobný strach, který ji zachvátil pokaždé, když pomyslela na Williamův blízký příjezd.

KAPITOLA
ČTRNÁCTÁ

Nick se opřel a laskavě se na Judy usmál. „Nikdy jsem se tě vlastně nezeptal, kde ses naučila vařit. To byl opravdu skvělý oběd.“ Podíval se do prázdného hrnce a pak se naklonil, aby si dolil zbytek vína.

„Každá žena by si měla pro sebe nechat nějaké to tajemství,“ usmála se Judy. Před obědem se převlékla z džínů a zacákané haleny do letních šatů s jasně modrými pruhy, které jí pozoruhodně slušely. Když se natáhla pro talíř, Nick zachytil slabou vůni parfému Miss Dior.

„Ještě kávu a bude to dokonalé,“ zadoufal.

„Nejdřív *crème brûlée* a pak sýr. A teprve potom kávu.“ Judy zmizela v kuchyni.

Nick zasténal. „To se mě snažíš zabít nebo co?“

„Dokud mě ještě porazíš ve squashi, tak tě takovéhle jídlo čas od času nezabije,“ vystrčila hlavu ze dveří. „Opravdu musíš jet tenhle víkend k matce, Nicku?“

Přikývl. „Obávám se, že musím. Už jsem ji neviděl celou věčnost, a protože budu příští měsíc tolik pryč, myslel jsem, že si to odbudu teď. A když už tam budu, říkal jsem si, že jestli bude příznivý příliv, přivezu si ze Shorehamu *Měsíční tanečnici* a nechám ji v Lymingtonu.“ Vstal. „Ale ještě než pojedu, bude dost času na siestu.“ V kuchyni ji objal a zvolna vychutnával obrysy jejího těla pod tenkou bavlněnou látkou. „Pátek odpoledne je ideální doba na milování.“

Judy toužebně pozdvihla své rty k jeho. „Každá doba je ideální,“ zamumlala a snažila se nemyslet na to, proč jí nenavrhl, aby jela do Hampshiru s ním. „Co kdybychom zbytek jídla nechali na potom?“ Jemně mu jazykem přejela po kraji brady a stiskla mu svými rty ucho.

Sklouzl rukama k zipu na jejích zádech. Dovedně jej rozepnul a stáhl jí látku z ramen. Byla pod šaty nahá.

Bez rozpaků ho odstrčila a vystoupila ze šatů. „Vypnu tu kávu.“

Rozepínal si košili s očima upřenýma na její prsa, zatímco Judy vypnula konvici a přešla kolem něj do ateliéru. Pak zatáhla závěs v

ložnici, aby dovnitř nesvítilo slunce, a v příšeří se otočila a rozpřáhla náruč.

Nick se zasmál. „Kdepak, žádné závěsy. Chci na tebe pořádně vidět.“ Klekl si na postel, natáhl se a rozsvítil lampičku u postele.

V bločku vedle lampy byla stránka plná čáranic, obličejů, klikyháků a podivných tvarů a uprostřed toho všeho stálo v rámečku s gotickými ozdobami jméno Carl Bennet a kudrlinkami vyšňořená trojka. Nick zdvihl blok a zadíval se na něj.

„Kdy jsi tohle napsala?“

„Co jako?“ Judy vklouzla do postele vedle něj a lehla si. Ruce si založila pod hlavou a štíhlé a opálené nohy natáhla na bílou přikrývku s plastickým vzorem.

„Carl Bennet. Proč sis sem napsala jeho jméno?“

Sedla si. „Jdi s tím do háje! Teď bys měl myslet na mě.“

„Já na tebe myslím, Judy.“ Nickův hlas najednou ztvrdl. Odstrčil ji a pak se nad ní sklonil s obličejem napjatým zlostí. „Chci vědět, proč sis zapsala jeho jméno. Kdes je slyšela?“

Judy se na okamžik chtělo zalhat. Mozek jí pracoval na plné obrátky. Jestli později zjistí pravdu, bude jí to mít za zlé. Bude lepší mu to říct. Tiše se proklínala, že si vůbec to jméno napsala – hloupá, bezmyšlenkovitá a automatická reakce na to, že má v ruce tužku…

„Včera volala Jo,“ řekla potichu. Usmála se, natáhla se, aby ho políbila, a obtočila mu paže kolem krku. „Myslela, že bys tam mohl přijít, to je vše. Nezdálo se to moc důležité.“

„A co říkala o Bennetovi?“ Nick se ani nepohnul. Hleděl na ni a ona na prchavý okamžik pocítila záchvěv strachu.

„Říkala, že k němu jde. Nicku, zapomeň na ni…“

„A říkala kdy?“

„Dneska. Říkám, zapomeň na ni…“

„Kdy, Judy?“ Nick ji chytil za zápěstí a prudce se vymanil z jejího objetí. Posadil se. „Nesmí tam jít sama!“

Vzala pokrývku a obtočila si ji kolem těla, zatímco Nick vstal. „Už je pozdě. Teď už tam bude.“

Nick kolem ní beze slova proběhl a vyšel do ateliéru. Vzal si košili, navlékl si ji a pak popadl boty. Za ním stanula ve dveřích Judy ovinutá dekou. „Nicku, prosím tě, nechoď pryč!“

Obrátil se. „Promiň, Judy. Musím tam jít. Musím jí v tom zabránit, jestli to půjde.“

Dlouhý průvod koní a vozů, který oznamoval příjezd Williama de Braose a jeho družiny, se začal shromažďovat na prvním nádvoří hradu Brecknock prvního dne měsíce května. Když se vrátili poddaní a vesničané, kteří byli od svítání venku, kde provozovali své starodávné rituály a udržovali na planinách keltské ohně navzdory hrozbám kněží, našli hrad plný mužů.

Matylda seděla ve věžní místnosti, naslouchala společně s Margaret klapání kopyt a skřípění kol dole a toužila se někam skrýt. Děsila se setkání s Williamem a ze všech sil se snažila mít na paměti Geraldovo ujišťování. Když byl konečně oznámen manželův příjezd, zhluboka se nadechla, aby zklidnila své divoce bušící srdce, a pomalu sešla do bodavého jarního slunce, aby ho přivítala. William sesedl z koně a lhostejně pohlédl na svou ženu, která stála na schodech nad ním. Byl oblečen do skvostného šarlatového a zeleného šatu a pláště sepjatého velikým rubínem. Jindy roztřepený plnovous měl úhledně zastřižený. Vystoupil po dvou po schodech k ní a okázale jí políbil ruku; přitom si rychlým a spokojeným pohledem prohlédl její velké břicho pod nařasenými záhyby šatů.

„Jak se máte, moje paní? Byl bych u vás už dávno, ale chtěl mě mít u sebe král.“

Pozdvihla pohled z podlahy, aby na něj pohlédla, neboť čekala hněv a vztek, ale jeho oči byly ve vážné tváři lhostejné.

Přinutila se usmát. „Jsem ráda, že vás vidím, můj pane. Velmi ráda.“ Její pohled se na okamžik setkal s jeho. William se napřímil, povytáhl si na rameni plášť a sebejistým krokem ji následoval do síně. Okamžik nervozity, který zprvu pocítil, když si jej prohlédla svýma chladnýma zelenýma očima s podivnými jantarovými skvrnami, už minul. Strčil si rozverně prsty za pás. Nemusel jí nic vysvětlovat, stejně jako nikomu jinému – s výjimkou krále.

Matylda sama nalila svařené víno, které tu pro něj bylo přichystáno, a mlčky vedle něj stála, zatímco pil. Když jí s chraplavými slovy díků zase podal číši, zůstal rozpačitě stát a okamžik na ni zíral, jako by chtěl říci ještě něco. Ale ať už to bylo cokoli, rychle si to

rozmyslel. Otočil se, vykřikl pár rozkazů ke svým mužům a nechal ji samotnou u ohně.

Hrad se pak za jediný den proměnil díky různému vybavení, které sem dorazilo s Williamovým průvodem. Na stěnách velké ložnice se objevily čalouny a hrubé látky zapůjčené benediktiny z převorství nahradily polštáře a jemná prostěradla. Po klikaté stezce byli okamžitě odesláni dva muži k domu v Llanddeu, aby arcijáhnovi doručili jeho oblíbenou židli.

Matylda dál bez přerušení řídila dům a odhodlaně si k sobě jednoho po druhém povolávala jednotlivé členy manželova služebnictva, aby jim dala jasně najevo, že zatímco budou dál plnit své povinnosti, bude v budoucnu na jejich konání dohlížet jako paní domu ona, a že služebnictvo, které si zatím pořídila, se má stát součástí manželova dvora. K jejímu hlubokému zklamání v průvodu nebyla Jeanne, ale nechtěla se Williama ptát, proč stará chůva zůstala na Bramberu. Když se však konečně ocitla sama ve velké posteli, nedokázala se ubránit slzám. Tolik si přála, aby Jeanne byla u ní, až se narodí dítě. Jeanne ji uměla utišit i pomoci a věděla by, co dělat, kdyby něco nebylo v pořádku.

Williama viděla málo. Měl neustále plno práce, protože buď jezdil na odlehlé hrady, nebo byl zavřený s písaři, s nimiž sepisoval nekonečně dlouhé dopisy. S těmi měli podle Huga tolik práce, že William platil písařům navíc, aby je vůbec dopsali. V noci spal William v horní komnatě nad její. Přestože už Matylda byla objemná a letargická a porod se blížil, děsila se, že by jí snad mohl zkoušet vnucovat své líbeznosti, i když do porodu zbývaly už pouhé dva měsíce. On však zůstával vzdáleně zdvořilý. O Abergavenny nikdy ani nepromluvili, a tak její mučivé a tak dlouho potlačované otázky zůstávaly nezodpovězeny.

Netrvalo dlouho a povšimla si malé blondýnky, která často dělala manželovi děvečku a chichotala se, když ji krmil sladkostmi a vnucoval jí tretky. „V noci k ní jistě není lhostejný, paní, ta ho asi pěkně umí zahřát," komentovala to Elen jedovatě, když viděla, jak oči její paní děvče sledují po síni; a Matylda se přinutila usmát.

Gerald dál jezdil do hradu na návštěvy, ale už méně často. Spojoval teď své návštěvy s výpravami po celé diecézi a zdálo se, že jej

nyní víc zaměstnávají církevní záležitosti. Matyldě jeho pozornost a jejich rozhovory chyběly, ale neměla náladu na něj jakkoli naléhat, a tak s povděkem odložila četbu až do chvíle, kdy bude muset zkontrolovat domácí účty. Na to teď tady byl Williamův správce Bernard, na kterého pouze dohlížela a tlumila jeho občasné rozepře s Hugem.

Po větrných květnových dnech konečně přišlo konejšivé teplo měsíce června. Matylda začala trávit dlouhé hodiny v nevelké zahrádce, kterou si založila mezi kuchyňskými budovami a kaplí a kde pečovala o nové sazenice a vytrhávala plevel. Její tři ženy byly stále s ní. Pomáhaly jí vstát, když příliš dlouho klečela v trávě, a hubovaly ji, když si prsty zašpinila hlínou. Nikdy ji nenechaly samotnou a dusily ji tak, že se jí někdy chtělo až vykřiknout. Často snila o svých osamělých dívčích vyjížďkách do hor, daleko od hradů plných lidí, a vždycky se musela přemáhat, aby nahlas nevykřikla zoufalstvím.

„Ach, Bože! Kdy už tohle čekání skončí?“ obrátila se jednou konečně na Margaret. „Já se snad zblázním. Jak se s tím jiné ženy dokážou vypořádat?“

Margaret se zatvářila ohromeně. „To je naše poslání, paní. Musíme být trpělivé jako Svatá Panna.“

„Svatá Panna byla svatá a to já nejsem,“ odsekla Matylda. Zlostně zatahala za stonek svlačce. „Nebýt téhle zahrádky, skočila bych z věže. Nikdy jsem si nemyslela, že čekat dítě může být tak strašné.“

Margaret v rozpacích sklopila zrak. „Paní, už to nebude dlouho trvat,“ zašeptala konejšivě.

„Už takhle je to dlouhé. Každá minuta je příliš dlouhá. A potřebovali bychom, aby na tyhle Bohem zapomenuté rostliny zapršelo. Proč někdy neprší?“ Rozzlobeně vzhlédla k jasně modrému nebi, rozhodnutá se vztekat. Nedaleko seděly na zídce Nell a Elen a tiše si se závojem staženým přes tvář proti slunci povídaly.

Matylda položila Margaret ruku na rameno, neohrabaně vstala ze země a oprášila si sukni. Z kovárny na druhé straně nádvoří se ozvalo zabušení kladivem a syčení podkovy, kterou někdo ponořil do studené vody. Rozhlédla se, mlhavě upokojená známými věcmi, ale jediná věc, která jí v těchto dlouhých jednotvárných dnech zlepšovala náladu, bylo předsevzetí, že jakmile se zbaví dítěte, jež jí bylo ta-

kovým břemenem, pojede se podívat k Geraldovi domů. Přiložila si unaveně ruku na záda. Porodní bába byla na hradě už dva týdny. Našli už i kojnou, která teď právě seděla na schodech do kaple a kojila na uspávajícím slunci své dítě a ani nevnímala koně, kteří kolem ní podupávali a čekali, až přijdou na řadu v kovárně.

Matylda zahodila lopatku a posadila se na zídku vedle Elen. Dala ji tam postavit, aby ohradila zahrádku na straně u nádvoří, ale i když zídka měla původně být ochranou před pustošivými psy, volně pobíhajícími zvířaty a kopyty rozrušených koní, kteří by mohli křehké mladé rostlinky podupat, sloužila především jako užitečné sedátko. Otočila se, aby se podívala, co se děje vzadu na nádvoří. Na druhé straně na vydlážděném prostranství za kuchyní stála skupina Welšanů a vzrušeně si něco vykládala, ale jejich rozčilený hovor bylo pro hluk koní jen sotva slyšet. A pak najednou, jak bezděky naslouchala nesrozumitelnému a zpěvavému zvuku jejich hlasů, muži najednou zmlkli a poslouchali jednoho z nich, který se s máváním paží a živými gesty přemístil do středu skupinky. Pak se na sebe všichni dívali a potom se k jejímu překvapení otáčeli přes rameno k ní, a ona spatřila, že se křižují a dělají znamení proti uřknutí.

„Co je to s těmi muži?“ zeptala se s nepříjemným pocitem.

Elen se podívala tam, kam Matylda, a trochu zachmuřeně se usmála. „Mluví asi o zelené vodě, paní. Slyšela jsem o ní dnes ráno v síni. Je prý kouzelná a je to poselství Boží.“

„Zelená voda?“ otočila se k ní Matylda podmračeně. „O té jsem ještě neslyšela. Řekni mi o ní něco.“

„Nic na tom není, paní. Jsou to jen hloupé povídačky,“ přerušila ji rychle Margaret. „Nebuď hloupá, Elen, a nemluv o tom. To jsou jen řeči poddaných.“ Její buclatá tvář se zarděla úzkostí.

„To tedy není,“ bránila se plamenně Elen. Sáhla si do nezkrotných kudrnatých vlasů, které se jí draly zpod závoje, ať je svazovala, jak chtěla. „Všichni o tom dnes ráno mluvili. Už se to prý stalo jednou před sto lety a tehdy to prý bylo znamení, že Bohu se nelíbí jedna hrozná vražda, která se stala.“ Poulila modré oči v pihovaté tváři, jak se cítila důležitá. „Je to výstraha.“

Matylda se zachvěla, jako by na ni padl studený stín hor. „Jestli je to výstraha," pravila tiše, „tak musí být určena mně. Kde je ta voda, Elen?"

„V Afon Llynfi, paní, a v jezeře Llangorse, ze kterého řeka vytéká v Černých horách." Spěšně se pokřižovala. „Prý je zelená jako smaragd a uhání rychle jako ďáblova krev až do Wye."

Nell vztekle dloubla do své sousedky loktem. „Buď už zticha!" sykla. Všimla si, jak křídově bledá je Matylda ve tváři a jakou hrůzu má v očích. „Ty tak hloupě mluvíš, Elen. Je to celé nesmysl. Jsou to jenom řasy. Sama jsem slyšela, jak to říká správce Hugh. Byl se na to podívat dole v Glasbury."

Matylda jako by ji neslyšela. „Je to výstraha," zašeptala. „Je to výstraha pro mé dítě. Bůh se za krutosti mého manžela pomstí mému dítěti." Vstala a celá se chvěla.

„Nesmysl, paní. Bůh by nic takového nikdy neudělal." Margaret byla strohá a praktická. „Elen nemá takové povídačky vůbec vykládat. Nic jí do toho není." Pohlédla za Matyldinými zády na Elen. „To všechno si vymýšlejí lidé. Jsou úplně pomatení." Opovržlivě se podívala na skupinku Welšanů, kteří ještě postávali u kuchyně. „A teď si, paní, pojďte před večeří lehnout. Už jste příliš dlouho venku."

Margaret a Nell ji tak dlouho hubovaly a prosily, až se konečně nechala odvést do chladného příšeří hradu. Elen šla zatvrzele za nimi. Matylda si lehla, jak chtěly, a unaveně zavřela oči, ale měla horečku, byla neklidná a nedokázala odpočívat. Nesešla ani dolů do síně plné lidí na večeři a nakonec, když už se stíny prodloužily přes planinu až k západu, poslala pro Geralda.

Když na něj čekala, byla navzdory Margaretinu uklidňování stále rozrušenější. Roztřásly se jí ruce a ona se začala probírat kuličkami růžence. „Panno Marie, Svatá Matko, prosím tě, ušetři mé dítě, prosím tě, ušetři mé dítě. Kéž nenese vinu za Williamův hříšný čin." Polosmyšlená modlitba se jí zadrhávala v hrdle, jak přecházela po komnatě sem a tam. Když se konečně z čirého vyčerpání nechala přesvědčit, aby se zase posadila u vyhaslého ohniště ve své komnatě po boku Margaret, Nell a obou jejích čekajících pomocnic, neměla daleko k panice.

Potom zaslechly klapání sandálů, které stoupaly po točitých schodech vzhůru, a Matylda se dychtivě postavila. „Arcijáhen," vykřikla, ale pak zase zklamaně klesla do židle. V šerosvitu na schodech spatřila ohnutou postavu otce Huga.

„Prosím tisíckrát za prominutí, paní," zamumlal, když spatřil její tak očividné zklamání. „Ale arcijáhen v Llanddeu není. Odejel náhle do Svatého Davida, kde zemřel jeho strýc biskup. Když jsem slyšel posla vyřizovat váš vzkaz, přijel jsem vám to říct. Myslel jsem, že bych vám třeba mohl pomoci já…"

Hlas se mu vytratil, když před ní ochotně stanul s laskavým a ustaraným výrazem ve tváři, neboť v očích své paní spatřil výraz úzkosti.

Matylda vzhlédla a slabě se usmála. „Dobrý otče Hugo! Jste na mě vždycky tak hodný." Zaváhala. „Možná jsem hloupá, ale slyšela jsem o řece Llynfi, a tak jsem dostala strach." Sklopila zrak. „Od té manželovy šlamastyky na Abergavenny už uplynulo hodně měsíců, ale pořád mě to pronásleduje ve snech. Dostala jsem strach, že je to Boží výstraha, že mé dítě bude trpět." Opět vzhlédla a dojemně čekala na slova útěchy.

Hugo na ni chvíli tázavě hleděl. Věděl už z jejích mučivých zpovědí, proč se o své dítě bojí, a cosi mlhavého zaslechl i o té řece, ale pustil to z hlavy jako welšské pověsti. Svraštil obočí a přemýšlel, co by měl tak nejspíš této rozrušené ženě říct. Neměl doposud s ženami a jejich náladami žádné zkušenosti, a tak hledal slova, která by jí zahnala bolestný výraz z očí.

„Buď klidná, dcero. Bůh by netrestal nevinné dítě. To ti přece už arcijáhen říkal."

„Cožpak není psáno, že hříchy otců přejdou na jejich děti?" vyhrkla.

To jej zaskočilo a chvíli neodpovídal. Potom se naklonil a rozpačitě ji poplácal po ruce. „Budu se modlit. Budu se modlit, aby mi Bůh ukázal cestu, a budu se modlit i za tvůj bezpečný porod tak, jako se modlím každý den. Bůh ve svém milosrdenství tvé dítě ušetří, tím jsem si jist." Uklonil se a zaváhal, jako by čekal, že Matylda ještě něco řekne. Když nereagovala, povzdychl si, zacouval, otočil se a odklapal po schodech dolů.

Oné noci toho moc nenaspala. Převalovala se na horkých matracích a upírala oči k obdélníku oblohy poseté hvězdami, kterou bylo vidět nezakrytým oknem. Potom, když se konečně temnotou začalo prodírat první světlo, vstala a šla si sednout do výklenku u okna. Dívala se přes zamlžené údolí, jak se chladný úsvit plíží nad lesy a přibližuje se kolem úpatí hor. Za ní v komnatě se rozednívalo. Margaret spala bez pohnutí na nízkém lůžku.

Seděla sama jen s Elen ve věži a stehovala lem dětského prostěradla do kolébky u zdi, když po schodech vystoupil kaplan a s úklonou a bez dechu před ní stanul. Byl rozrušený a bledý, ale když spatřil její tvář s velkými temnými kruhy pod očima, kterýma se na něj zahleděla, pocítil nezvyklý a nečekaný nával soucitu.

„Co se děje, otče?“ usmála se slabě a spustila šití do klína.

Rozpačitě si promnul vrásčité ruce. „Říkal jsem vám včera večer, že se budu modlit, aby mi Bůh ukázal cestu, paní. Mnoho hodin jsem pak klečel v kapli a modlil se k Ježíši a našemu patronovi svatému Mikuláši.“ Škubl sebou, když na studených kamenech ucítil průvan, kvůli němuž měl navzdory polštářku vycpanému slámou, který používal, revmatická a oteklá kolena. „Potom jsem šel spát a zdál se mi sen. Jsem přesvědčen, že to byla odpověď na moje modlitby, paní.“ Pokřižoval se a Matylda s Elen, které si vyměnily nervózní pohled, udělaly totéž.

„A ten sen vám vysvětlil, proč je ta řeka zelená?“ zeptala se Matylda zvědavě.

„Jsem o tom přesvědčen, paní. Ve snu ke mně přišel stařec a řekl, že Ježíš je velmi rozladěn.“ Odmlčel se a nervózně polkl.

Matylda vstala, aniž si všimla, že šití spadlo na rákosí na podlaze. Oči měla doširoka rozevřené a ruka jí bezděky zabloudila k břichu. Náhle se jí udělalo nevolno. „A proč?“ zašeptala. „Proč je náš Pán rozladěn?“

„Kvůli něčemu, co udělal sir William, paní.“ Stařec mluvil tlumeně a při řeči se ohlížel přes rameno. „Ale je to něco, co udělal zde. Ponechal si nějaký majetek, který měl být věnován naší kapli. Mělo ho být použito na její údržbu a dobročinnost, ale sir William nám ty peníze nedal.“

Matylda na něj chvíli mlčky hleděla. „Chcete snad říct, že sir William zpronevěřil církevní majetek?“ řekla konečně.

Stařec omluvně pokrčil rameny. Matylda dostala chuť se hysterický rozesmát. „A to je takový prohřešek, že kvůli němu horské vody mění barvu?“ Odvrátila se od něj, aby jí neviděl do tváře. Nevěděla, jestli se má smát nebo plakat. Chvíli jí trvalo, než se opět ovládla. Potom se zase otočila k němu. „Řekl jste o tom svém snu siru Williamovi?“ zeptala se opatrně.

Prudce zavrtěl hlavou.

„Já bych to teď nedělala. Pokusím se zjistit, zdali si opravdu ponechává desátky určené kapli a zda to dělá úmyslně. Jsem si jista, že došlo k nějakému nedorozumění. Nikdy by si nenechal něco, co patří církvi.“

Čekala, dokud neodešel, a pak se rozesmála, až jí z očí tekly slzy. Potom pokrčila rameny, otřela si oči a se zoufalstvím v očích pohlédla na Elen. „Kéž by tu byl arcijáhen, Elen. Ten by věděl, co dělat.“ Povzdychla si. „Věděl by, co znamená sen otce Huga i ta voda v řece.“ Vzala si šití, které Elen zvedla z podlahy, a unaveně se posadila.

„Říká se, paní,“ spustila Elen opatrně, „tedy lidé z Aberhonddu a Hay to říkají, že ta řeka se zbarvuje do zelena z jiného důvodu. Prý je to proto, že spáchal těžký hřích král, když se jeho milenkou stala dcera Waltera z Cliffordu Rosamund, a on proto odvrhl královnu Eleanor.“

Pronikavě se na Matyldu podívala veselýma modrýma očima v pihovaté tváři. „Myslím, že je pravděpodobnější, když vody Afon Llynfi mění barvu kvůli hříchům krále nežli některého z jeho poddaných, ať je jakkoli významný, ne?“

„Asi ano.“ Matylda přešla k úzkému oknu a vyhlédla do údolí. Z hor sem směřovaly proudy jemného deště a ze zahrádky na nádvoří k ní stoupala sladká vůně hlíny. Vyklonila se a labužnicky nasála vzduch. „Budu se modlit, aby tvoje vysvětlení bylo pravdivé – nebo to otce Huga, to je jedno. Hlavně když ta výstraha nebude patřit mně. Kdoví, možná měla pravdu Margaret. Třeba jsou to opravdu jen řasy.“

„Hugh říká, že ta voda rozhodně páchne, paní," pravila Elen. „Myslí si, že je to proto, že už dlouho nepršelo. Takže teď když přišel tenhle ranní déšť, brzy poznáme, jestli ta zelená barva zmizí. A vaše rostliny budou mít určitě radost!"

„Rosamund z Cliffordu," zašeptala Sára. „Myslíte, že je to její příbuzná?"

Bennet se zamyšleně odvrátil od Joina obličeje. „Vzpomínka po předcích? Snad geneticky předaná? Na tohle téma jsem četl pár velmi zajímavých článků." Pokrčil rameny. „Já osobně na to nevěřím, ale budeme muset zjistit, jakou úlohu ta Rosamund v celém příběhu hraje. Teď už bych ji ale měl probudit." Pohlédl na hodinky. „Začíná být unavená. V tom svém světě teď prožila šest měsíců."

„Ach, počkejte ještě, Carle. Nemohli bychom ještě zjistit, jak to dopadlo s tím dítětem – určitě by chtěla, abyste se na to zeptal…" Sára se náhle zarazila, když se rozlétly dveře.

Do místnosti nahlédl Nick. Chvíli nikdo z nich nepromluvil, ale potom Nick spatřil Jo na pohovce, a tak vstoupil a zavřel za sebou.

„Jo! Díky Bohu, že jdu včas!"

Carl Bennet vstal a rozčileně si sundal brýle. „Takhle sem přece nemůžete vpadnout! Okamžitě odejděte, prosím! Kdo jste?" Vykročil k Nickovi.

Nick hleděl na Jo. „Jo mě požádala, abych přišel," řekl. Poprvé se podíval na Benneta. „Jmenuju se Franklyn a jsem její přítel."

„Snad jsem vám už řekl, pane doktore, že si Jo nepřeje, abyste se do celé záležitosti vměšoval!" Bennet se na Nicka přísně zadíval.

„Doktor Franklyn je můj bratr," odpověděl Nick úsečně. „Jo, proboha, vysvětli mu to."

„Jo neví, že tu jste." Bennet nervózně položil Nickovi ruku na rameno. „Je v hlubokém transu. Prosím vás, musím vás požádat, abyste odešel…"

„Jo! Proboha, co jste jí udělal? Vy mizero jeden!" Nick poklekl vedle Jo a vzal ji jemně za ruku.

„Mám zavolat správce?" zeptala se tlumeně Sára. Už měla ruku na zvonku u dveří. Bennet zavrtěl hlavou. Vzdychl. „Prosím vás,

pane Franklyne, musíte odejít. Určitě si uvědomujete, jak by bylo nebezpečné, kdybyste do toho teď zasáhl.“

„Nebezpečné?“ Nick hleděl Jo do tváře. Její oči se na něj dívaly úplně jako obyčejně, ale přitom ho neviděly. Výjev, který teď sledovala, se odehrával v jiné době a na jiném místě. „Přísahala mi, že to není nebezpečné. A požádala mě, abych sem šel s ní,“ pokračoval Nick a jen s největším úsilím se ovládal. „Dostal jsem její vzkaz teprve před hodinou. Prosím vás, nechte mě tady. Sama by to chtěla.“

Její oči se teď zahleděly jinam. Už se na něj nedívaly. Jako by se nyní dívaly skrz něj, ale přitom se nesoustředily na žádné místo. Zornice se jí najednou rychle rozšířily a zahleděly se přímo na okno. Nick pomalu pustil její ruku. O pár kroků couvl a usadil se na kraji židle. „Zůstanu tady,“ opakoval. „Nespustím ji z očí!“

Jo se najednou s mučivým výkřikem bolesti skácela na pohovku. Prsty se jí křečovitě sevřely a vyryly do jemné kůže čalounění gauče čtyři souběžné rýhy.

„Svatá Panno!“ vykřikla. „Kde je Jeanne? Proč tu není?“

V pokoji nastalo ticho a všichni tři se na sebe ohromeně podívali. Nick zbledl.

„Ať to přestane,“ zasténala Jo. „Prosím vás, zastavte to někdo.“ Prohnula se v zádech, sevřela jeden z polštářů a zoufale si jej přitiskla k tělu.

„Proboha, Carle, co se děje?“ ztuhla Sára. „Probuďte ji z toho. Rychle ji vzbuďte!“

Bennet se posadil vedle Jo. „Moje milá, slyšíte mě? Chci, abyste mě teď poslouchala…“ Zmlknul, když ze sebe Jo vydala bolestný výkřik, popadla ho za ruku a sevřela ji. Tvář měla zbrocenou potem a slzami.

„Smilujte se a probuďte ji,“ vykřikl Nick. „Co je jí?“

„Právě rodí,“ pravila Sára, když Jo znovu zasténala. „To ženy dělají každou chvíli.“

„Možná ty těhotné,“ odsekl Nick. Celý se mračil. „Tak ji už probuďte, člověče, rychle. Copak ji chcete zabít?“ Zaťal pěsti, zatímco Jo opět vykřikla.

„Jo? Jo? Slyšíte mě?“ Bennet se ji snažil uchopit za ruce a zklidnit je. „Už jste porodila, Jo. Už vás nic nebolí. Teď budete spát,

Jo. Vyspěte se a odpočiňte si. A až si odpočinete, pomalu se probudíte. Slyšíte mě, Joanno? Zavřete teď oči a odpočiňte si…“

„Trvá to moc dlouho!“ podívala se Elen na Margaret vyděšeně. Zlehka Matyldě otřela obličej hadříkem namočeným v růžové vodě. „Prokrista, nemůžeme jí nějak pomoct?“

Obě se prosebně zadívaly na porodní bábu, která Matyldě právě prohmatávala břicho pod zakrváceným prostěradlem. Dívka teď byla prakticky v bezvědomí, podepřená asi deseti polštáři a s měkkou slaměnou porodní matrací po sebou, přikrytou prostěradly tak, aby byla měkká a hladká. Mezi záchvaty bolesti se jí vždycky zmocnila únava, která ji uvrhla do požehnaného zapomnění, než opět přišla další neúprosná křeč, která s ní škubla vždycky tak, až se probrala a vykřikla. Uklidňovalo ji jen teplo krve, v níž ležela.

„Tak. A už je skoro venku, ten chlapeček.“ Porodní bába šátrala pod prostěradlem. „A ještě jednou nebo dvakrát zatlačíme, holčičko, a bude po všem. Tak odvahu a do toho.“ Nevzrušeně se usmála, když se Matylda prohnula v další křeči a na povlečení se vyřinul nový proud krve. Růženec, který jí daly do ruky, se přetrhl a korálky se rozutíkaly po zemi. Margaret se vyděšeně pokřižovala, takže to byla Elen, která musela svinout ručník do uzlu a dát jej Matyldě, aby se měla čeho chytit, když se její dívčí tělo konečně v poslední zoufalé křeči zbavilo svého břemene.

Chvíli bylo naprosté ticho. Konečně se zpod zakrváceného prostěradla ozval slabý křik života, který jí ležel mezi nohama. Matylda jej však neslyšela. Právě vyčerpáním upadla do spánku, s tělem ještě zkrouceným, jako by se bránila další bolestivé křeči.

„Je v pořádku?“ podívala se Margaret pod prostěradlo na dítě, když porodní bába vyndala nůž a odřízla pupeční šňůru. Žádná z nich ani na okamžik nezapochybovala o předpovědi, že Matyldino dítě bude chlapec. Nemluvně divoce zamávalo ručkama a znovu vykřiklo. Bylo bez vady.

„Podívejte, paní. Je nádherný.“ Elen jemně položila dítě Matyldě do náruče. „Podívejte se na něj. Usmívá se.“

Matylda přemohla vyčerpání a odstrčila porodní bábu, která se jí pokoušela vší silou masírovat břicho. Opřela se s námahou o loket a

sebrala odvahu. Okamžik, kterého se tolik bála, byl tady. Nějak se přivedla zpátky k vědomí, s předstíraným klidem si vzala dítě a pohlédla na jeho drobnou svraštělou tvářičku. Na okamžik nemohla popadnout dech, ale pak pocítila podivný nával lásky a mateřské radosti z prvorozeného syna. Na všechen strach zapomněla. Byl nádherný. Zabořila tvář do povijanu, do kterého byl zabalený, a pochovala ho. Podržela si ho na délku paže a z dálky si dlouze prohlížela jeho temně modré oči a víčka s drobnými řasami, nosík jako knoflíček, sevřenou pusinku a chumáč tmavých a zakrvácených vlasů. Ale jak se dívala, dětská tvářička se jí najednou před očima zamlžila a zatměla. Celá ztuhlá přihlížela, jak se jeho drobné rysy zkřivily bolestí, a pak zaslechla, jak dítě znovu a znovu vykřiklo. Nebyly to výkřiky dítěte, ale dospělého muže, které jí zněly v uších. A pak najednou už v rukou teplý tkaný šál nedržela. Náhle svírala hadry a přes ně cítila kosti živoucí mrtvoly. Odhodila s odporem tělíčko a v horečce upadla na lože. V křeči se zvedla na kolena a začala zvracet u nohou vyděšených žen, které o ni pečovaly.

„Svatá Panno, Matko Boží, zachraň ho a zachraň mě," vydechla, svírajíc křečovitě přikrývku. Svět kolem ní se začal točit. Viděla, jak se před ní rozhoupala postel, a pak jí v uších zazněl hlasitý řev. Přehlušil všechny ostatní zvuky a ona se pomalu a bezmocně zhroutila na podlahu.

„Jo!" sáhl po ní jako první Nick. „Jo! Už je všechno v pořádku. Jo, prosím tě, Jo…" Vzal její zhroucené tělo do náruče a položil si její hlavu na hruď.

„Prosím vás, nechte ji." Bennet si klekl vedle nich. „Podívám se na ni. Jo!" Luskl jí prsty před obličejem. „Poslouchejte mě, Joanno! Teď se probudíte. Slyšíte mě? Teď!"

Nastal okamžik naprostého ticha. Venku zazněl zvuk policejní sirény kvílející na Marylebone Road a opět sem vnesl dvacáté století.

Jo se pohnula. Otevřela oči a zahleděla se vleže na Nicka. Napětí a úzkost se jí z tváře pomalu vytrácely a ona se pomalu posadila.

„Jo? Jsi v pořádku?" promluvil jemně Nick. Ještě stále ji držel kolem ramen.

Zamračila se a rozhlédla se po pokoji. Nejdříve se podívala na Benneta a pak na Sáru, která stála celá bledá vedle psacího stolu. Potom se její oči opět zadívaly na Nicka. Slabě se usmála.

„Je mrtvý, že?“ řekla roztřeseně.

„Lásko…“ Nick si ji přivinul k sobě a tvář jí zabořil do vlasů. „Nic z toho se nestalo. Nikdo neumřel…“

Zírala na něj. „Nelžete mi.“ Její hlas zněl velmi unaveně. „Chci vědět pravdu.“ Najednou zabloudila pohledem kamsi za Nicka. „Pane arcijáhne?“ Když se podívala do nohou postele, pokoj v Devonshire Place se jí rozplynul před očima. Už opět ležela pod pokrývkami, jenže ty teď byly čisté. Venku mezitím nastala tma a místnost byla osvětlena tuctem loučí. Gerald držel v ruce krucifix, tiše se modlil a pohledem občas zabloudil k její nehybné tváři.

„Dítě je mrtvé,“ zaslechla svůj vlastní hlas, jehož šepot se v tichém hradu dutě rozléhal. Kdesi v dálce stále kvílela policejní siréna. Rty a jazyk měla suché jako prach.

Gerald klidně políbil krucifix a opět si jej zastrčil za pás. Potom přešel k jejímu lůžku, stanul vedle ní a položil jí chladnou ruku na čelo. „Ale vůbec ne,“ pravil vesele. „Dítě se má mužně k světu. Viděl jsem ho. Je to pěkný zdravý chlapec, paní, takže se nemáte čeho bát.“ Pozorně si ji měřil svýma vážnýma očima; její rozchuchané a spletené vlasy rozhozené po polštáři, bledou vlhkou pleť i přerývaný dech. „Máte trochu horečku. To vám ve vašem zbědovaném stavu působí různé představy, ale nemáte se čeho obávat, ani kvůli dítěti, ani kvůli sobě. Nařídil jsem, aby vám dali odvar z kozlíku a makovic. V noci si odpočinete a to vás postaví na nohy.“

Otevřela ústa, jako by chtěla něco říct, ale on jí přiložil prst na rty a odříkal požehnání. Potom poodstoupil a přihlížel, jak jí bledá a roztřesená Margaret nese uspávací nápoj, po němž se Matylda vyčerpaně uložila k spánku. Byla příliš unavená, než aby přemýšlela, a tak své mysli dopřála požehnanou prázdnotu a upadla do náruče spánku a zapomnění.

„S kým to mluvila?“ ohlédl se Nick přes rameno, když se Jo schoulila v jeho náručí a zavřela oči. Naskakovala mu nepříjemná husí kůže.

Bennet potřásl hlavou. „Měla ještě před očima svého arcijáhna," pravil pomalu. „Asi s ní mluvil a uklidňoval ji. Podívejte se, jak jí zrůžověla tvář, skoro jako by doopravdy spala…" Jemně uchopil Jo za zápěstí a nahmatal jí tep.

Sára ji přikryla dekou a chvilku nad ní všichni stáli a dívali se. Bennet si sundal brýle. Třásly se mu ruce. „Sáro, prosím vás, přineste brandy, buďte tak hodná."

„Doufám, že jste spokojen!" pustil se do něho Nick. „Copak vám minule nedošlo, jak je zranitelná? Copak vám nedošlo, jak by mohlo být nebezpečné si zahrávat s touhle… její hloupou minulostí? Tehdy v Edinburghu v hypnóze málem umřela. Copak vám to můj bratr neřekl? Přestala tehdy dýchat! Prokrista!" Bouchnul pěstí do dlaně své druhé ruky. „A to prý jste slovutný praktik! Jestli nemá dost rozumu Jo, aby se od vás držela dál, tak doufám, že ji dokážete odmítnout sám!"

„Nicku!" ozval se z pohovky dosud slabý Join hlas. „Nicku, prosím tě, nekřič."

Prudce se obrátil a podíval se na ni. Jo se pokoušela posadit. „Prosím tě, nerozčiluj se. Carl za nic nemůže. Minule šlo všechno dobře. Jenom tentokrát… jak jsem rodila…" Po tváři se jí začaly řinout slzy.

Sára přešla po špičkách k ní a sedla si vedle Jo na bobek. „Napijte se. To vás uklidní." Pomohla Jo sevřít prsty kolem sklenky a pozvedla ji k jejím rtům.

„Je moje dítě opravdu v pořádku?" zeptala se Jo za chvíli, když sundala sklenici ze rtů.

Nick a Bennet se na sebe podívali.

„Jo." Bennet pokynul Sáře, aby poodstoupila, a posadil se vedle Jo na gauč. Vzal ji za ruku.

„Co se stalo?" Divoce pohlédla z Benneta na ostatní a zase zpátky na něj. „Něco není v pořádku? Byla to nějaká halucinace, že? To, jak se mi proměnil v náručí. To nebylo doopravdy. Proč mi to nechcete říct? Je moje dítě v pořádku?"

Bennet polkl. Pevně ji držel za zápěstí. „Moje milá Jo. Žádné dítě není. To všechno se stalo kdysi dávno. V jiném světě. V jiné době.

Ve vašem jiném já. Tady žádné dítě nemáte.“ Jeho obličej byl plný soucitu.

„Ale vždyť jsem ho porodila! Držela jsem ho…“ Jo teď nepokrytě plakala. Zmateně se rozhlédla. „Měla jsem ho… v náručí.“

Bennet napřáhl ruku k Sáře pro sklenku. „Napijte se ještě, Jo. To vám pomůže rozjasnit mysl. Ten zážitek byl pro vás tak skutečný, že je vám zatěžko si představit, že se nestal, ale musíte se snažit vidět věci ve správném světle.“

Nick a Sára si za ním vyměnili pohledy. Sára beze slova nalila ještě dvě sklenice brandy. Jednu si vzala sama a druhou podala Nickovi. Nick se ztěžka posadil na okraj psacího stolu. Když zvedl sklenici k ústům, ruka se mu třásla.

Bennet pokynul Sáře. Vstal. „Sedněte si na chvilku k ní,“ řekl potichu.

Když Sára zaujala jeho místo a položila jí konejšivě ruku na paži, promluvil Bennet polohlasem k Nickovi.

„Má doma někoho, kdo by se o ni staral?“

Nick zachmuřeně přikývl. „Já tam budu.“

„V tom případě bych navrhoval, abyste ji odvezl domů a uložil do postele. Potřebuje se pořádně prospat. Něco jí předepíšu.“ Sáhl do psacího stolu pro recepty. „Říkal jste, že jednou v hypnóze málem zemřela. Víte, za jakých to bylo okolností? Musíte mi věřit, ale nic mi o tom neřekla a váš bratr taky ne.“

„Ona to neví,“ pohlédl Nick na Jo. Ztišil ještě více hlas. „Myslím, že byste si měl promluvit se Samem. On u toho byl.“

„Dr. Franklyn mi volal.“ Bennet se zamračil. „Ale Joanna prohlásila, že s ním nemám mluvit. Musím se přiznat, že jsem se s ním chtěl sejít. Měl jsem tušení, že se minule asi něco stalo, i když tvrdila, že ne, ale něco takového mě ani nenapadlo!“ Pročísl si rukou vlasy. „Nic takového.“

Nick se zachmuřil. „Zdá se mi, že je čas, abyste se se Samem sešli, ať si Jo říká, co chce. Řeknu mu, ať vás zavolá ještě jednou. Jste si teď jist, že je v pořádku?“

Bennet pohlédl na Jo. „Dám vám svůj telefon domů. Kdyby vás přes víkend cokoli znepokojilo, zavolejte mi. V pondělí musím letět

na deset dní do Chicaga. Z toho se nevyvléknu, ale dám vám telefon na jednoho svého kolegu…“

„Neobtěžujte se.“ Nick vstal. „K nikomu jinému nepůjde. Postarám se o ni.“

Trvalo ještě hodinu, než bylo Jo natolik dobře, že se dokázala postavit. Za pomoci Sáry ji Nick napůl odnesl do čekajícího taxi. Vděčně vlezl dovnitř za ní, opřel se a objal ji okolo ramen.

„Už je ti dobře?“

Zlehka se odtáhla. „Je mi fajn. Promiň! Pěkně jsem se tam ztrapnila.“

„Tvoje vina to nebyla.“ Zadíval se z okna. „Poprosil jsem řidiče, aby nám zastavil u nějaké pohotovostní lékárny.“

„Proč?“

„Bennet ti něco předepsal, aby se ti dnes v noci lépe spalo.“ Sáhl do kapsy pro recept.

Jo mu ho vyškubla z ruky. „Víš dobře, co si myslím o práškách na spaní, Nicku. Řekni řidičovi, ať jede rovnou do Cornwall Gardens.“ Roztrhala papír na malé kousky.

„Můžeš mě hodit domů a pak se vrátit k Judy.“

„Jo…“ řekl Nick vyčítavě.

„Tam jsi přece byl, ne? Jedině ona věděla, co budu dnes odpoledne dělat. Vlastně ani nevím, proč jsem jí to řekla.“ Unaveně zavřela oči a nechala kousky receptu vypadnout z prstů na podlahu taxi.

„Řeklas jí to, protože jsi chtěla, abych tam přišel,“ řekl Nick jemně.

Jo neodpověděla.

Když byli u ní v bytě, Nick odvedl Jo k pohovce, na kterou se s povzdechem sesula. Nick se zamračil. „Mám zavolat Sama, Jo? Měl by se na tebe přijít podívat.“

„Ne!“ S námahou se zase vztyčila. „Budu v pořádku, Nicku. Vykoupu se a pak si půjdu lehnout. Nemusíš tu zůstávat, vážně.“ Podívala se na něj. U Benneta a v taxíku byla ráda, že je s ní, a jeho dotyky ji uklidňovaly, ale pak se něco stalo, když ji objal, aby jí pomohl do schodů. V té chvíli ji zachvátila panika. Přehlušila všechny ostatní pocity, které v tom okamžiku měla, a dokonce kvůli tomu

zapomněla i na dítě. Najednou ucítila, jak tuhne, a dech se jí zadrhl hrůzou. A pak ten pocit zase zmizel stejně rychle, jak přišel. Jen se roztřásla jako list. S obtížemi polkla. „Prosím tě, Nicku, chtěla bych být sama."

Nick se zamračil. „Tak mě aspoň nech počkat, dokud nebudeš v posteli," řekl konečně. „Nebudu se k tobě přibližovat, jestli tě trápí tohle. Ale zůstat bych tu měl. Co kdybys třeba uklouzla v koupelně?"

Jo zaváhala. Užuž chtěla namítnout, že ještě v životě neomdlela.

„Tak dobře," řekla nakonec proti své vůli. „Dík."

„Nech mě přespat aspoň vedle na gauči," zkusil to znovu, když už byla konečně v posteli.

„Ne, Nicku. Děkuju, ale ne." Vzala ho za ruku.

„A nebudeš si přehrávat ten pásek s tím, co se stalo?"

„Ne. Budu spát. Nedělej si o mě starosti, Nicku."

Nick se na ni chvilku díval a potom pokrčil rameny. „Tak dobře. Budu ve svém bytě. Slibuješ, že zavoláš, když mě budeš potřebovat?"

„Slibuju. A teď už, prosím tě, jdi."

Seděla bez hnutí, dokud nezaslechla, jak za ním zaklaply dveře. Potom se konečně uložila na polštář a dala průchod slzám. Copak mu mohla říct, jak strašně si přeje, aby zůstal? Nebo jak moc se ho najednou bojí?

Konečně usnula; při rozsvícené lampičce, neboť se neodvažovala zůstat v naprosté tmě. Venku byla horká a dusná noc. Hospody na Gloucester Road se pomalu vyprazdňovaly a z ulice zazníval hovor a smích lidí, kteří šli domů a vychutnávali divoké kouzlo londýnské noci. Neklidně se na polštáři vrtěla, jak se snažila najít pro svou hlavu chladivé místo, a když se hroužila do spánku, vnímala hluk už jen napůl. Ulice venku ztichla. Zatoulaný vánek, který sem od lip v zahradě pod jejím bytem vedle Kensingtonského paláce přinesl vůni otočníku, pohnul závěsy. Kdesi v dálce zamňoukala kočka a převrhla prázdnou láhev od mléka, která se skutálela ze schodů ke kanálu.

Jo se nepohnula. Ležela na boku, s vlasy rozhozenými přes tvář, a rukama objímala polštář.

Začínalo zrovna svítat, když se náhle probudila. Chvíli nevěděla, co ji vzbudilo, a rozhlédla se po potemnělé místnosti. Lampička

vedle postele ještě pořád svítila a venku už bylo mezerou mezi závěsy nad střechami vidět bledé světlo svítání. Potom to zase zaslechla. Hladový pláč svého dítěte. Posadila se, zívla, odhodila z tváře vlasy a pomalu se natáhla ke kolébce na druhé straně postele.

KAPITOLA
PATNÁCTÁ

Kolébka tam nebyla. V pokoji bylo ticho a prázdno. Chvilku seděla úplně bez hnutí, zcela zmatená. Potom se pomalu rozpomněla a s povzdechem se vrhla zase na polštář. Z očí jí vytryskly slzy. Náruč měla prázdnou a zoufalou; všechno ji bolelo, jak se cítila opuštěná. Bylo jí, jako by jí cosi vzali. To děťátko s hebkými vlásky, drobnými ochmýřenými víčky, kousky plodové blány za oušky a s bleděmodrými šňůrkami povijanu v maličkých pěstičkách; leželo jí přece v náručí a hledělo na ni s takovou láskou a důvěrou. „Ach Bože!“ Otočila se a zabořila tvář do polštáře. „Byl to sen. Pitomý, hloupý sen!“ Sáhla na noční stolek po krabici s papírovými kapesníky a pak k sobě otočila budík. Bylo půl páté.

Prudce se roztřásla. Chvíli ležela jen tak schoulená pod dekou ve snaze se zahřát a potom se celá nešťastná zase posadila. Nebylo to k ničemu. Teď už neusne. Bylo jí každým okamžikem víc a víc zima. Toužebně si přála, aby byla Nickovi dovolila zůstat. Chtěla s někým mluvit. Hlava se jí div nerozskočila a bolela ji prsa. Zkřížila si přes ně paže, aby ten nepříjemný pocit zmírnila, a náhle ucítila vepředu na košili něco studeného a mokrého. S hrůzou se podívala a pak vystřelila z postele. Běžela do koupelny, rozsvítila a rozvázala tkaničky u košile. Nechala ze sebe její tenkou látku sklouznout a zůstala stát nahá před zrcadlem. Prsa měla plná a napjatá, pokrytá modrými žilkami, a když ohromeně a zděšeně zírala na svůj obraz, spatřila, jak se jí na levé bradavce tvoří kapka vodově namodralé tekutiny.

Srdce se jí divoce rozbušilo. Když sáhla po županu zavěšeném na dveřích a zahalila se do něj, zoufale se pokoušela ovládnout slzy. Zavázala si pásek, tápavě došla do obývacího pokoje a zvedla telefon.

Ruka se jí tak třásla, že sotva dokázala vytočit číslo, ale nakonec přece jen uslyšela vyzvánět volný tón. Trvalo několik vteřin, než sluchátko někdo zdvihl.

„Nicku, ach Nicku, prosím tě, přijď. Prosím tě!“ Snažila se ovládnout hlas, aby se jí tolik netřásl.

„Jo? Jsi to ty?“ Hlas na druhém konci drátu mluvil tak tiše, že téměř šeptal. Byl to Sam. „Co se děje?“

Jo se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. „Promiň, že jsem tě vzbudila, Same. Můžu, prosím tě, mluvit s Nickem?“

Nastala kratičká pauza a potom jeho hlas opět velmi tiše promluvil. „Ale on tu není, Jo. Stalo se něco?“

„On tam není?“ opakovala deprimovaně.

„Obávám se, že ne. Co je ti? Mluvíš tak vystrašeně. Stalo se něco? Pověz mi to, Jo.“

Jo s námahou polkla. Chvíli nemohla promluvit, ale potom se jí podařilo zašeptat: „Same, mohl bys sem přijet?“

Už se na nic neptal. „Za patnáct minut jsem tam,“ řekl rychle a zavěsil.

Když Jo položila sluchátko, zůstala nehybně sedět. Mléko se pomalu vsakovalo do županu. Zuby jí cvakaly, přestože bylo v pokoji teplo, a tak se schoulila na kraji židle a začala se lehce pohupovat. Zvedla se, teprve když zaslechla, jak dole na tiché ulici přibrzdilo taxi. Sáhla po domácím telefonu právě ve chvíli, kdy zazvonil bzučák.

Sam vyběhl schody po dvou.

„Co se děje, Jo? Není ti dobře?“ Zavřel za sebou dveře a zíral na ni. Se zábleskem nelibosti si všimla, že Sam má přes rolák Nickovu bundu.

Ona ovšem vypadá nádherně, pomyslel si Sam bezděky; je krásnější než kdykoli předtím – s dlouhými rozcuchanými tmavými vlasy ostře kontrastujícími s jasnou bělostí županu, bledou tváří a velikýma očima zvýrazněnýma temnými kruhy pod nimi.

„Nick říkal, že pojede k sobě do bytu,“ vykoktala ze sebe. „Říkal, že mu můžu zavolat…“

„Jsem rád, že jsi zavolala.“ Sam ji zavedl do obýváku a k židli. „Tak, a teď mi všechno pomalu pověz.“

Váhavě mu vyprávěla o své poslední návštěvě u Benneta. Pohlédla mu do tváře, protože očekávala výbuch hněvu, ale Sam neřekl nic, a tak se přinutila pokračovat. „Možná že věděl, co se stane. Předepsal mi prášky na spaní, než jsem jela domů, ale já jsem si je ne-

vyzvedla. Nick tu chtěl zůstat, ale nenechala jsem ho, a tak asi nakonec odjel k Judy.“ Podívala se na své ruce.

Sam nic neříkal. Pozorně sledoval její tvář.

„Probudila jsem se,“ pokračovala s hlubokým povzdechem. „Vzbudilo mě svým křikem dítě – William, tak se měl jmenovat, jako jeho otec a otec jeho otce – ale nebylo tu.“ Hlas se jí zatřásl. „A potom jsem zjistila…“ Zarazila se. „Zjistila jsem, že…“ Znovu zavá-hala, najednou v rozpacích. Beze slova si přiložila ruce na prsa.

Sam se usadil vedle ní na opěradle židle. „Jsem doktor, Jo,“ řekl potichu. „Dělá se ti mléko, že?“

Přikývla a zarděla se. Sam se usmál. Vstal a poklekl u ní. „Mohu se podívat?“ Jemně jí roztáhl župan a prohlédl si její prsa. Jednoho se zlehka dotkl. Pak zase župan zavřel. Usmál se. „Nemáš se čeho obá-vat, Jo. Spontánní laktace je neobvyklá, ale ne nevídaná. Den dva to bude trochu nepříjemné, ale pak to zmizí. Dej si do podprsenky nějaký kapesník.“ Přešel ke stolu a zvedl láhev whisky. „Přinesu sklenič-ky, ano?“

Jo šla za ním do kuchyně a přitom si ještě pevněji zavazovala pásek županu. „Ale jak je to možné?“ ptala se chraplavě. „Je to zase jedna z těch fyziologických reakcí, jako tehdy ty moje ruce?“ Vzala si od něj sklenku a napila se neředěné whisky.

„Řekl bych že ano, svým způsobem. Zřejmě jsi včera prožila emocionální trauma porodu a to u některých žen stačí ke stimulaci žláz. Prs je daleko víc strojem, než si lidé uvědomují. Nepotřebuje vždycky nutně těhotenství a porod k tomu, aby začal pracovat. Jsou přece známy případy, že adoptivní matky produkují mléko pro své děti. No ale nemusíš si s tím lámat hlavu. Je to naprosto přirozené. Prostě nech věci plynout a ono se to uklidní za den za dva samo.“ Naklonil se a přilil jí do sklenice trochu whisky. Ruka se mu maličko třásla.

„Naše fena měla jednou hysterické těhotenství, když jsem byla malá. Je to totéž, co mám teď já?“ Podařilo se jí se usmát.

Zasmál se. „Tak něco. Ale nečekal bych, že bys vrhla štěňata.“

„Jsi si jistý, že tam Nick nebyl?“ Úsměv jí z tváře zmizel hned, jak se od něj odvrátila. „Díval ses k němu do pokoje?“ Chodila po kuchyni s rukama ovinutýma kolem těla, aby se přestala chvět, a se

skleničkou v ruce. „Já ho pořád miluju, Same, v tom je ten zatracený problém. Já toho lumpa miluju.“ Zastavila se u dřezu a zahleděla se na růžový karafiát v kastrolu na odkapávací desce. Nepřítomně se natáhla a odtrhla uvadlý lístek, takže neviděla Samovi do obličeje. Jak hleděl zezadu na Jo, šlachy na krku mu silně vystoupily.

Krátce se zasmála, ani se neobrátila a mluvila dál. „Nepovíš mu, že jsem to řekla, viď?“

„Ne, Jo.“ Zavrtěl hlavou, když se s nejvyšším úsilím zase ovládl. „Nepovím mu to. To ti slibuju.“

Sam si pro sebe tiše pískal. Mávl na pozdrav domovníkovi v Lynwood House, kde měl Nick byt, a vstoupil do výtahu. Nebylo ještě ani osm. Otevřel dveře do bytu, na okamžik se zastavil a zaposlouchal se.

„Dnes jsi vstával nějak brzy.“ Ve dveřích koupelny stanul Nick s holicím strojkem v ruce. „Můžeš nalít džus, prosím tě? Za minutku jsem tam.“

Sam se usmál. „Jak si přeješ, bratříčku. Doufám, že ses dobře vyspal.“ Sundal si Nickovu bundu a pověsil ji na věšák.

Nick se podíval na hodinky. „Zavolám ještě Jo, jestli je v pořádku. Tak napůl jsem čekal, že mi v noci zavolá, podle toho, v jakém byla stavu…“

„Ne!“ řekl Sam ostře. Vytáhl zpod paží *Daily Telegraph* a přelétl očima titulky. „Proboha, nech ji na pokoji, Nicholasi! Jestli je pravda, cos mi včera vyprávěl o tom sezení u Benneta, tak to poslední, co by chtěla, je, aby ji někdo v tuhle ranní hodinu budil.“

Nick se obrátil zpět do koupelny. Vypnul strojek. „Asi máš pravdu…“

„Já vím, že mám pravdu.“ Sam na okamžik zdvihl pohled od novin a pronikavě se na bratra zadíval. „Navrhoval bych, abys dnes dopoledne zajel za matkou, jak to máš domluvené, a nechal Jo pár dní na pokoji. Vlastně ji nech na pokoji, dokud se nevrátíš z cest po Evropě. Ví přece, že jedeš pryč, ne?“

Nick pokrčil rameny. Zapínal si košili. „To Skotsko zrušit nemůžu, ale cestu do Francie bych odložit mohl.“

„Ale nedělej to!“ Sam zašel do kuchyně a zašátral na polici po plechovce s kávou. „Nestojí to za to. Jo ti přece dala jasně najevo, že je mezi vámi konec. Nenech si chvilkovým návalem sentimentality z toho žes ji viděl nešťastnou a citově rozvrácenou, zničit to, cos pro ni udělal, když jsi od ní odešel. Z té nešťastné holky bude ještě větší neurotička, než je už teď.“

„A proč tedy chtěla, abych šel včera s ní, když mě už nechce vidět?“ Nick šel za Samem do kuchyně a zastrkával si košili do kalhot.

„A chtěla to doopravdy?“ pohlédl na něj Sam.

Vytáhl z nádoby chleba a začal krájet puntičkářsky tenké krajíčky, které pak vkládal do opékače topinek. „Máš nějakou marmeládu? Nemohl jsem žádnou najít.“

Nick se posadil ke stolu. Sáhl pro noviny a podíval se na ně, aniž je vnímal. „Neměla by být sama, Same,“ řekl nakonec.

„Vždyť nebude,“ odpověděl Sam. „Já jí později zavolám. Pamatuj, že jsem doktor a ještě k tomu kamarád. Mrknu se na ni, když to bude nutné, abych se ujistil, že je v pohodě, a když už tam budu, vyhubuju jí, že nedbala našeho varování.“

„A zavoláš mi, kdyby mě chtěla?“

„Nebude tě chtít, Nicholasi.“ Sam se na něj zadíval s předstíranou starostlivostí. „Zapamatuj si to už jednou provždy, nebo tě to začne doopravdy trápit.“

Judy se zasmušile dívala ze spoře osvětleného baru namodralými okny ven na deštivou Pimlico Road. „Ještě jsem ti ani nepoděkovala za to, jak jsi o mně hezky psal,“ řekla konečně Peteovi Levesonovi, který seděl proti ní. Obrátila se k oknu zády. „To určitě kvůli tobě byla moje výstava tak úspěšná.“

„Hloupost. Ten úspěch sis zasloužila.“

Pete ji bedlivě zkoumal a povšiml si, že má mezi nosem a ústy napjatou kůži a kalný zrak. „Teď je to asi trochu něco jako kocovina, když už výstava skončila, co?“ řekl opatrně.

Judy si vzdychla. Uchopila sklenku a s neskrývaným odporem se rozhlédla po baru. „To bude asi ono.“

„A jak se má Nick?“ řekl schválně ledabylým tónem.

Zarděla se. „Je teď služebně ve Skotsku.“

„A Jo? Ještě fušuje do nadpřirozena?“

Judy dopila svůj míchaný koktejl a s úšklebkem se otázala: „Říká ti něco jméno Carl Bennet?“

Pete zdvihl obočí. „Snad. Proč?“

„Jo k němu v pátek odpoledne šla a pomyšlení, že tam jde, div Nicka nevyděsilo k smrti. Vystřelil za ní, jako by mu vzkázala, že jde na čaj se samotným ďáblem. Můžu dostat ještě jeden?“

Pete pokynul rukou servírce, aniž spustil oči z Judina obličeje. Objednal nápoje a hodil na stůl pětilibrovou bankovku. „Bennet je hypnoterapeut,“ řekl. „Jeden z nejlepších, co já vím. Kromě jiného taky vrací lidi do minulých životů, a tím léčí jejich jinak nevyléčitelné fóbie.“

Judy otevřela ústa. „Chceš říct, že Jo tam chodí dělat tohle? Prokrista! Vždyť na tyhle věci nevěří, nebo jo?“

„Ty nevěříš v Boha, že jo?“ Pete vypadal pobaveně.

„To teda ne! Tak to už se nedivím, že má Nick obavy o její duševní zdraví. Každý, kdo na tyhle věci věří, je duševně chorý. Není divu, že tak šílela, když jsem jí řekla, že si Sam myslí, že je schizoidní.“

Pete se opřel a stále se na ni díval. „Dělá to kvůli článku, Judy,“ řekl benevolentně. „Myslím, že by sis měla dávat pozor na to, co říkáš.“

Judy se opět zasmála. Třetí koktejl, který toho dne pila na prázdný žaludek, jí začínal stoupat do hlavy. „Ale před tebou nemusím, že,“ prohlásila šibalsky. „Nebo že bychom tu měli pod stolem nějakého autora společenské rubriky? Ale co, vždyť žádného ani nepotřebujeme, když popíjím s jedním z nejslavnějších reportérů na Fleet Street.“ Provokativně na něj pohlédla přes přivřené řasy. „Ty jsi s Jo kdysi něco měl, viď?“

Pete se opřel. „To myslím nebylo žádné tajemství.“

„A pořád se ti líbí. Zdá se, že každý, kdo s Jo někdy něco měl, ji má pořád rád. To musí být tak příjemná osoba!“ řekla sarkasticky. „Proč teda nezjistíš sám, co to vlastně dělá? Nebyl by z toho pěkný článek?“

„Jo shání materiál pro svůj článek, Judy.“ Jeho hlas byl důsledně neutrální.

„Ale určitě by to nebylo totéž, kdybys to napsal ty, viď?“ Objela prstem vnitřní okraj sklenice a mlaskavě jej olízla. „Tvůj článek by byl mnohem… senzačnější!“

Měla velké oči; světlešedé se zářivými skvrnkami na duhovce a lemované temně zrzavými řasami. Pete se do nich na okamžik zahleděl a zvažoval, co řekla. Jo byla jeho kamarádka a měl ji skutečně pořád rád, ale článek, kdyby se o tom nějaký dal napsat, by jí neublížil. Naopak, vyvážilo by to trochu tu zprávičku v *Mailu.* Proč to vlastně nenapsat zrovna do *Mailu?* Vysvětlit po pravdě, co se vlastně stalo. Senzačnější, řekla Judy. To bylo slovo, kterému Pete nedokázal odolat.

Předklonil se, položil ruku na její a zlehka ji stiskl. „Co kdybychom si dali ještě jeden,“ řekl tiše, „abys nemusela olizovat skleničku. Pak tě hodím domů a ještě si o tom popovídáme.“

O dva dny později zazvonila u dveří bytu v Lynwood House Dorothy Franklynová. „Promiň, Same, že tě jdu otravovat. Chtěla jsem tě ještě vidět, než zase odjedeš do Skotska.“ Postavila na zem v předsíni tři zlatozelené tašky z obchodního domu Harrods, napřímila se a zadívala se na něj. Natáhla se, aby ho políbila, láskyplně mu počechrala vlasy a pak kolem něj prošla do obýváku. „Kdy se vracíš?“

Sam šel za ní. „Mám tady ve městě ještě nějaké vyřizování a Nick říkal, že tu můžu bydlet, až bude ve Francii, takže tady zůstanu ještě asi týden nebo tak.“ Uvelebil se v křesle a podíval se na ni. „Vypadáš velmi svěže, mami.“

Usmála se. „Děkuju, drahoušku,“ řekla. „A teď mi pověz, jak se daří Jo?“

Sam nadzdvihl obočí. „Co ti Nick napovídal?“

„Dost na to, abych si začala dělat starosti. Tohle převtělování je přece celé nesmysl, Same. Nelíbí se mi už to samotné slovo. Nelíbilo se mi to, když jsi o tom psal diplomku s tím odporným Cohenem, a teď se mi to nelíbí o nic víc. Myslím, že je to nebezpečné. Nemá to naprosto nic společného ani s medicínou, ani s jinou vědeckou disciplínou. Když si jen pomyslím, že se Jo zapletla do takové hlouposti!“ Otřásla se. „Copak s tím něco nemůžeš udělat?“

Sam se od ní odvrátil a podíval se z okna. V dálce viděl v klínu mezi domy řadu aut na široké Park Lane. „Nejsem si jist, jestli bych mohl," řekl pomalu. „Myslím, že se do toho Jo už příliš zapletla, než aby se z toho dokázala dostat, i kdyby chtěla. Jsem přesvědčen, že máme co dělat s nefalšovaným případem totální paměti předchozího vtělení. Je tam příliš mnoho faktů a příliš mnoho detailů." Vzdychl. „Příliš mnoho věcí do sebe zapadá, mami." Podíval se na knihy na stole. „Velice jsem o tom minulý týden přemýšlel. Když jsem slyšel ty pásky z Joina prvního návratu do minulosti, spousta věcí mi najednou začala být jasná." Prohrábl si rukou vlasy. „Přimělo mě to změnit názor. Začal jsem věřit, že je občas možné, že když někdo – nebo víc lidí – nechá něco nedokončené nebo udělá v životě nějakou strašnou chybu, tak když se znovu narodí, dostane ještě jednu příležitost to odčinit."

„A ty myslíš, že Jo tuhle příležitost dostala?" Dívala se na něj nevyzpytatelným pohledem.

Sam se usmál. „Jo nebo někdo jiný."

„Přece doopravdy nevěříš," řekla po chvíli, „že takové karmické opakování života existuje?" Zamračila se. „To je východní filozofie a ne něco, co by se jen tak uchytilo na Západě, Same." Odmlčela se. „Ale co Jo jako taková? Nick měl o ni velkou starost. Zvlášť když jsi mu volal, že ho Jo nechce vidět, než pojede do Francie. Opravdu to řekla?" Zkoumavě si ho prohlížela.

„Byla hrozně otřesená tím, co se stalo minulý pátek, a taky trochu zmatená. Myslím, že měla pocit, že se před ním trochu ztrapnila. Časem to všechno odezní, až se Nick vrátí, a pak budou oba rádi, že se neviděli a ten trapas neprotahovali."

„Ty tvoje teorie." Přešla k němu. „A Jo tomu taky věří?"

„Jo s tím ještě bojuje," zamračil se Sam. „A dokud na to nepřistoupí, pravděpodobně se ani nesmíří se širšími důsledky, a to, že se spolu s ní museli převtělit i další lidé, aby svůj osud mohli přepracovat společně s jejím. Určitě to tak je."

„Takže ty si myslíš, že Jo není jediná." Zamyšleně přešla na druhou stranu obýváku. „Myslíš, že Nick je do toho taky zapletený?" Najednou se na něj podívala. „Že by byl někým v tom jejím minulém životě?"

„Ale ano, Nick do toho je zapletený.“ Sam najednou přestal mluvit lehkým tónem.

„A jak to víš?“ zeptala se ostře. Sedla si a odložila šálek na stoleček. „A co ty?“ řekla po krátké odmlce. „Ty jsi v tom taky?“

„Řekl bych, že jsem.“ Sam se posadil naproti ní. „Je to šílené, viď?“ Usmál se na ni odzbrojujícím úsměvem.

„A máš pro tu teorii nějaké důkazy?“

„Důkazy?“ Ohromeně se na ni podíval. „Jak by mohly existovat nějaké důkazy? Nemluv hlouposti, mami.“

„Chci říct, jestli jste ty nebo Nick taky zkusili tu hypnózu, abyste to zjistili?“

Zavrtěl hlavou. „Některé věci člověk ví. Něco se nezapomíná…“

Zachvěla se. „Naskakuje mi z tebe husí kůže, Same! Tolik nesmyslů jsem ještě v životě neslyšela. Nechal ses unést fantazií. Řekla bych, že by ses měl vrátit do Skotska a načerpat zase notnou dávku skotského zdravého rozumu!“ Podívala se na Sama. „A kdo si myslíš, že v tom příběhu jsi – nebo jsi byl?“

Sam se usmál. „To je fuk, mami. Asi bychom se o tom už měli přestat bavit.“ Změnil tón. „Tak copak sis hezkého koupila? Ukážeš mi to?“

Ale ona se nenechala zmást. „Měla ta Matylda v životě mnoho mužů?“

Sam se ušklíbl. „Nejmíň dva. Pravděpodobně tři.“

Dorothy jej pozorně sledovala. „A byli to bratři?“ zeptala se stroze.

Zasmál se. „Ne, nebyli to bratři. No tak, už o tom nemluvme!“

Podrážděně pokračovala. „Řekl jsi o tomhle svém nápadu Nickovi?“

„Ne.“

„A řekneš mu to?“

Sam pokrčil rameny. „To záleží na tom. Myslím, že by bylo lepší, kdyby se Nick v téhle chvíli víc soustředil na svoje reklamy – a na tu utěšenou fulhamskou zrzku. Není nezbytně třeba jitřit jeho rány.“

„To jsem ráda, že to říkáš.“ Dorothy čiperně vstala a snažila se zakrýt paniku, která se jí začala zmocňovat. „Už musím jít, Same.

Musím ještě zařídit pár věcí, než mi pojede vlak.“ Natáhla se, aby ho políbila na tvář, a pak zaváhala. „Ale pověz mi ještě jedno. Říkal jsi, že si myslíš, že se některé věci z minulosti nezapomínají. To je takový divný a děsivý nápad. Co si pamatuješ?“

„Stalo se to, když jsem poslouchal pásek z prvního Joina návratu do minulosti,“ odpověděl pomalu. „Vzpomněl jsem si na prsten. Na prsten na ruce jistého muže.“ Zadíval se na strop nad hlavou. „Pamatoval jsem si ten prsten osm set let.“

V pokoji se rozhostilo ticho.

Dorothy si celá nesvá olízla rty. „A proč?“ zašeptala konečně.

„Protože ten muž byl mým hostem. A já jsem ho zabil.“

Trvalo několik dní, než se prsa Jo zase vrátila do normálního stavu. Zarytě pracovala, přepisovala poznámky a snažila se ze všech sil z mysli vypudit Carla Benneta a Matyldu de Braose. Dokonale uklidila celý byt, nakoupila zásoby jídla, domluvila si, že v sobotu ráno zajede do Suffolku pro svoje MG, a stále méně a méně často si musela vyměňovat v podprsence kapesníky. Sam jí řekl, že Nick je ve Francii, a Jo byla ráda. Nick pro ni představoval komplikaci, se kterou se v tomto okamžiku nedokázala vypořádat. Poslušně si každou noc brala dva prášky na spaní, které jí předepsal Sam. Chodila spát v jedenáct a spala těžkým spánkem.

Sama viděla jen jednou. Mlčky ji profesionálně prohlédl, pocuchal jí vlasy, jako by byla nějaká zlobivá holčička, a zase šel. Přála si, aby byl zůstal déle.

Když najednou zčistajasna zavolal Pete Leveson, přijala jeho pozvání na večeři bez váhání. Vzal ji do Gasworks, kde se usadili v obrovské a spoře osvětlené hale, a zatímco čekali na stůl, bezděčně si pohrávali s šachy před sebou. Pete upíjel gin s tonikem a pokradmu ji pozoroval. „Vypadáš skvěle, Jo. Fakt skvěle. Jak ti jde práce?“

Usmála se. „Jde mi to slušně, řekla bych.“

„Jak se ti dařilo u Carla Benneta? Doufám, že ti moje doporučení pomohlo.“ Táhl pěšákem, aniž z její tváře spustil zrak, a tak si hned povšiml jejího ostražitého výrazu.

„Bylo to moc zajímavé, díky, Pete.“

Čekal, že řekne víc, ale ona se opřela a rozhlédla se prázdným pohledem po místnosti.

„Zjistila jsi něco převratného?“ pobídl ji konečně.

Sáhla po sklence. „Ta žena tehdy poprvé nepřišla.“

„Poprvé?“ Chytil ji hned za slovo. „Takže jsi tam šla znovu? Zkusil hypnotizovat tebe?“ S potměšilým výrazem ve tváři za ni táhl koněm.

„Byla jsem tam třikrát.“ Vzala mu koně jemně z ruky, postavila ho opět na místo a táhla střelcem.

„No a?“

Rozpačitě se zasmála. „Zdá se, že mám ještě jedno já. Ještě pořád nevěřím, že jsem vtělení té osoby – nějak se k tomu nedokážu přinutit – ale ta žena teď žije svým životem v mé hlavě a je to velmi skutečné. Svým způsobem skutečnější než život, který prožívám teď tady.“

„Šach.“ Pete dopil sklenku. „Vždycky jsi hrála šachy mizerně, Jo. Proč jsi mě nenechala, abych ti pomohl? Mohlas to klidně natáhnout na deset minut. Tak mi o té dámě, která ti žije v hlavě, něco pověz.“

Jo na něj pohlédla. „Ty se mi posmíváš.“

„Ne. Vždyť jsem ti říkal, že mi to připadá fascinující. Vždycky jsem si pohrával s myšlenkou, že jsem existoval v minulém životě. Je to romantické a povzbudivé. Znamená to, že když to v životě posereš, máš ještě jednu šanci. Taky to znamená, že možná existuje důvod, proč se tak iracionálně bojím vody.“

Jo se usmála. „Nejspíš jsi mamince upadl při koupání.“

„Matka přísahá, že ne.“ Pete pokynul na mladíka postávajícího v pozadí a objednal ještě aperitiv. „Tak to vysyp! Pověz mi o svém druhém já.“

Ulevilo se jí, že o tom může zase mluvit. Uvolnila se a uklidnila Peteovým tichým zájmem a pokračovala. Dopili, přesedli si ke stolu v restauraci zařízené jako umělá sluj a ona vyprávěla dál. Nechala si pro sebe jen jediné. Nedokázala se zmínit o dítěti ani o tom, co se stalo po porodu. Když skončila, Pete dlouze potichu písknul. „Můj ty Bože! A to mi chceš říct, že to necháš jen tak? Že už tam nepůjdeš?“

Jo zavrtěla hlavou. „Jestli tam ještě půjdu, půjdu tam ještě tisíckrát. Musím se přinutit s tím skončit, Pete.“

„Ale proč? Co je na tom špatného, dovědět se, co bylo? Proboha, Jo!“ Usmál se. „Já bych nepřestal. Šel bych tam zas a zas, dokud bych ten příběh neznal celý, ať to stojí, co to stojí. To je přece úplně fuk, odkud to děvče je. Jestli je jen duchem minulosti nebo částí tvé vlastní osobnosti, která se z nějakého důvodu rozštěpuje, nebo jestli jsi to ty ve svém předchozím životě – prostě je to fascinující ženská. Jen pomysli, s jakými lidmi se asi znala.“

Jo se trpce usmála. „Znala se s králem Janem.“

„S tím zlým králem Janem?“ Zhoupl se na židli. „To by byl ale článek, Jo. Jen si pomysli, kdybys s ním přes ni mohla udělat interview! Nemůžeš toho teď nechat, prostě nemůžeš. Musíš se dozvědět víc. Musíš tam jít znovu a zjistit, co bylo dál.“

Judy byla zrovna ve sprše, když druhý den ráno zavolal Sam. Zabalená do ručníku zvedla telefon, odhrnula si mokré vlasy z očí a dívala se, jak kapky vody dopadají na podlahu ateliéru. Po nohách jí dosud stékala voda a tvořila loužičky kolem jejích nohou. Pustila ručník a stanula v obdélníku jasného slunečního světla zářícího od okna.

„Ano, pane doktore Franklyne, jistěže si vás pamatuju,“ řekla s úsměvem. „Co pro vás mohu udělat?“

Sam cítil ten úsměv až na druhém konci drátu. „Chci, abyste udělala něco pro Nicka,“ pravil pomalu. „Bylo mu tenhle týden dost mizerně – to asi víte. A teď je ve Francii a prospěla by mu společnost. Takže co kdybych vám dal jeho adresu? Za jak dlouho byste mohla být na letišti v Heathrow?“

„Chcete říct, že by chtěl, abych za ním přijela?“ Judy otevřela oči údivem.

„Řekněme raději, že jsem si jist, že bude rád, když se zničehonic objevíte. Dlužím Nickovi jednu službu. Dokonce vám koupím i letenku. Dárek pro vás oba.“

Judy zdvihla obočí. „To je od vás velmi laskavé, pane doktore. Moc ráda tam pojedu.“ Zahleděla se na obraz svého nahého těla ve velkém zrcadle na stěně před sebou. „Do Paříže vždycky pojedu ráda

bez velkého přesvědčování. Zvlášť když mám letenku zadarmo! Ale kdybych nebyla tak bezelstná, asi bych se sama sebe ptala, jaký je skutečný důvod tohoto náhlého filantropického činu.“

Nahlas se zasmál. „To jsem tedy rád, že jste bezelstná, slečno Curzonová. Jinou bych vás ani nechtěl.“

Ceecliff čekala na Jo v sobotu ráno v Sudbury a odvezla ji k sobě domů postarším landroverem. Starý dům byl plný slunce, všechny dveře a okna měl otevřené do zahrady a Jo se rozhlédla kolem sebe s nesmírnou radostí a úlevou. Kdesi v hloubi duše se bála, že se vrátí to napětí, které zde pociťovala před dvěma týdny.

Ceecliff před ni vítězoslavně postavila láhev Pimmsu. „Tak Nick je ve Francii, říkáš?“ Nalila dvě sklenky a obě ženy se usadily pod vrbou.

Jo přikývla.

„A udobřili jste se, než odjel?“

„Rozešli jsme se jako přátelé, řekla bych,“ pravila Jo opatrně. Jaký by mělo smysl Ceecliff vykládat, že ji nechal doma samotnou a vystrašenou a odešel rovnou k Judy? Že nebyl doma, když ho potřebovala, a že jej od té doby neviděla? Cítila na tváři babiččin pohled, a tak se přinutila k úsměvu. „Rozhodla jsem se, že půjdu zase k tomu hypnotizérovi. A nebudu už hysterická a nebudu se tomu poddávat. Jen abych objektivně zjistila, co se stalo.“

Ceecliff sevřela rty. „To je šílenství, Jo. Jak můžeš být, prosím tě, objektivní? Copak by to vůbec někdo dokázal?“

„Protože doktor Bennet mi může říct, abych byla objektivní. To je na hypnóze to krásné – že člověk dělá, co se mu řekne. Může mou vlastní mysl použít k tomu, abych si všechno držela od těla.“

Ceecliff zvedla podrážděně obočí. „Myslím, že jsi naivní, Jo. Strašně naivní.“ Vzdychla. Potom se vysoukala z lehátka a obrátila se k domu. „Ale co bych se s tebou hádala. Počkej tady. Přinesu ti ty Reggieho papíry.“

Vrátila se s aktovkou. Uvnitř byla změť papírů a sešitů.

„Myslím, že by sis to všechno měla vzít, Jo. Jsou to dokumenty rodu Cliffordů. Ve srovnání s archivy jiných rodin toho moc není, ale je to lepší než nic. Většina z toho se týká osmnáctého a devatenácté-

ho století. Na to se můžeš podívat jindy. Ale tady, podívej. Tohle jsem ti chtěla ukázat.“ Rozložila nějaký starý dopis, na němž byl vzadu ještě zbytek pečetního vosku a vepředu velkými klikyháky napsaná adresa, jejíž písmo už vybledlo dohněda.

Jo si jej s nábožnou úctou vzala a zašilhala, aby dokázala přečíst neznámé krasopisné písmo. V záhlaví stálo datum 12. června 1812. Jo četla nahlas: „Můj drahý Godfone a synovče – on používá ostré s! – zaujala mne vaše zmínka o hradu Clifford u Whitney-on-Wye, jelikož jsem sám ono místo před několika lety navštívil. Nepodařilo se mi dosud objevit příbuzenský vztah mezi námi a těmito Cliffordy – Rosa Mundi, jak si jistě pamatujete, byla otrávena nezkrotnou Eleanor, chotí krále Jindřicha II., a já bych si byl skutečně vroucně přál objevit rodinné pouto s tak tragicky zesnulou a romantickou dámou. Existuje však pověst, podle níž jsme příbuzní se zemí Wales, jež je tak blízko Cliffordu. Nepodařilo se mi tuto pověst řádně doložit, ale podle ní přetrvává už po mnoho generací domněnka, že jsme potomky prince Gruffydda z jižního Walesu – ač nevím, kdy žil a jak jsme s ním spřízněni. Musí nám tedy alespoň stačit, že nám snad kdesi v žilách koluje kapka krve královské…“ Jo se smíchem odložila dopis. „No ne, to je nádhera!“

Ceecliff se usmála. „Doufám, že ti to nevnukne nějaký pošetilý nápad, děvečko. A teď už to schovej. Můžeš se na to podívat později. Pojďme se najíst, než nám to vystydne.“

Když si šla babička odpočinout, zajela si Jo do Clare. Zaparkovala u velikého krásného kostela s opěrnými pilíři a poprsníky s cimbuřím a zadívala se na něj a na mraky, které plynuly za vysokými dvojitými klenutými okny. Stál tady někdy Richard de Clare a díval se na tentýž kostel? Už si dovedla vybavit, jak stál, když ho naposled spatřila, v pokoji ve věži v Abergavenny, s oříškovýma očima plnýma bolesti a lásky i odvahy, v tmavozeleném plášti, který ho halil před chladem a byl na rameni sepjat velkou oválnou smaltovanou broží.

Zasunula ruce hluboko do kapes džínů a zasmušile hleděla na kostel. Potom si posunula kabelku výš na rameno, prošla brankou a pustila se k jižní verandě. Richard de Clare nikdy v tomto kostele

nestál. Jediný pohled na žlábkované sloupy a vysoká okna jí napověděl, že kostel byl postaven dlouho po Richardově době. Zklamaně se pustila širokou uličkou a rozhlížela se kolem. Potulovalo se tu ještě několik dalších lidí s průvodci v rukou a hovořilo tlumenými hlasy. Nevěnovala jim žádnou pozornost, pomalu vystoupila po schůdcích k oltáři, před nímž stanula a vzpomínala, jak stála naposled ve svatyni – v Brecknocku to bylo? – zatímco Gerald odříkával mši. Vzpomněla si na směsici vůní kadidla a svící a na jejich štiplavý kouř, který hnal studený vítr z hor do všech koutů hradu. Vzpomněla si, jak vzhlížela k vyřezávané a malované soše Panny Marie a modlila se za své nenarozené dítě; modlila se tehdy s tak intenzivní a bezvýhradnou vírou, která ji naplnila klidnou jistotou, že její modlitby budou vyslyšeny. To by mě zajímalo, jak dlouho Matyldě ta víra vydržela, pomyslela si zasmušile s očima upřenýma na kříž na oltáři. Měla ji ještě, když umírala? Neřekla Petovi Levesonovi, že už zná konec příběhu – neřekla to ani Ceecliff.

Najednou si uvědomila, že ji někdo pozoruje, jak hledí na kříž, a v rozpacích se odvrátila. V tomto tak puritánském a strohém kostele vypadaly vzpomínky na její katolickou minulost téměř neslušně a nutkání při odchodu ze svatyně pokleknout a pokřižovat se připadalo agnostické Jo z dvacátého století jako prehistorický přežitek nějaké podivné pověry.

Spěšně se vrátila stejnou cestou zpět a vyšla do dvorany. Pak pomalu projela Clarem a vychutnávala pohled na krásné středověké budovy tohoto suffolského městečka, až nakonec podle ukazatelů zabočila k parku a hradu.

Zaparkovala, vystoupila a rozhlédla se. Tam, kde kdysi stával obrovský hrad Clare, byly nyní holé zbytky jakéhosi nádraží. Kdysi sem dorazila velká východní železnice, zničila všechno, co zbývalo z hradu, a pak zase odešla, zanechávajíc po sobě jen prázdnou skořápku nazdobené a vymalované nádražní budovy, kde mezi nástupišti rostla tráva v místech, kde kdysi bývaly koleje. Z hradu, který tu stával devět set let, zůstalo jen pár fragmentů zdí. Ale zbyla tu po něm ještě vyvýšenina – velký a stromy porostlý kopec, kde kdysi bývala původní hradní věž – a tak se Jo odhodlaně pustila po stezce vinoucí se vzhůru. Shora spatřila, jak se před ní rozprostírají lesknoucí se

střechy vesničky Clare. Vzduch byl vlahý a voněl čerstvým senem a medem. Jo ještě chvíli postála a položila ruce na poslední zbylý kus zdi z křemene, jako by se mohla pouhým dotekem kamene přenést o tolik let zpátky, ale nic se nestalo. Žádné vibrace minulosti tu nebyly. Vůbec žádné.

* * *

Ještě téže noci si Jo prohlédla dědečkův kufřík. Když se usadila v ložnici a rozevřela okna do provoněné zahrady, cítila v sobě naprostý klid. Stolní lampička vábila můry, ale ona je nevnímala a postupně vytahovala staré dopisy, zápisníky a poznámky. Doposud ji nikdy ani trochu nezajímalo zjistit něco o svých předcích. Stejně jako Ceecliff ji zajímala přítomnost – snad proto, že její otec zemřel, když byla ještě příliš malá, než aby si ho pořádně pamatovala. Matku Jo vídala málo. Občas se scházely, pocítily nával vřelého citu, když se políbily, a pak pomalu upadly do vzájemného neporozumění, když se snažily najít nějaké společné téma hovoru. Teď zrovna byla Julia Cliffordová v Saint Tropez. Jo přelétl po tváři láskyplný úsměv, když si vzpomněla na matku. Uvidí se spolu zase na podzim nebo o Vánocích a bude to možná právě tady u Ceecliff; vymění si dárky a pár klepů a pak se jejich cesty opět rozejdou. Jo se podívala na zadní stranu dopisu, který zrovna držela v ruce, a najednou ji napadlo, nakolik je asi její vlastní sarkastická povaha reakcí na prázdné těkání její matky. Věděla však, že Julia by také neměla čas na minulost. Pro ni byla minulost mrtvá stejně jako Join otec.

V dopisech byla pouze jediná narážka na vzdálenou minulost – onen zmíněný tajemný Gruffydd z Walesu. Byla snad Matylda nějak přes něj spřízněna s ní? Ale jak by to bylo možné, když byl William tak zavilým nepřítelem Welšanů? Měla si podrobněji vypsat jména Matyldiných dětí a také, co se s nimi stalo. Jen jediné jméno jí utkvělo v paměti – jméno malého Williama, jejího děťátka.

Domů přijela až v neděli pozdě večer, unavená po dlouhé jízdě zacpanými silnicemi. Spala zdravým spánkem beze snů, dokud ji nevzbudil telefon.

„Jo? Jsi to ty?“ Byla to Bet Gunningová. „Co to má znamenat, že jsi ten příběh dala Peteovi Levesonovi?“

„Jaký příběh?“ zívla Jo. Ospale se podívala na budík. „Bože můj! To už je devět? Promiň, Bet, zaspala jsem.“

„Takže ty jsi ještě nečetla noviny?“

„Ne.“ Jo ucítila, jak se jí svírá žaludek. „Radši mi hned řekni, co strašného se stalo.“

„Exkluzivní článek pro *Daily Mail,* celá stránka. Od Petea Levesona. S názvem *Tajný život Jo Cliffordové.* Všechno to tam je, Jo. O tvé hypnóze, té Matyldě de bůhvíco… do prdele! Měly jsme snad nějakou dohodu! Měl to přece být tvůj článek pro *Ženy v akci.*“ Bet zuřila. „Vím, že jsme měsíčník. Vím, že je Pete tvůj kamarád, ale mohla jsi se se mnou aspoň domluvit…“

„Bet,“ přerušila ji Jo, „vůbec nic o tom nevím. Ten hajzl mě pozval v pátek na večeři. Mluvili jsme jen tak neoficiálně, jako kamarádi.“

„Neoficiálně!“ řekla Bet posměšně. „Moc neoficiálně to nevypadá. Cituje tě doslova. ’Jen si představ, jak jsem byla zděšená a zmatená,’ řekla mi Jo včera večer, ’když jsem se ocitla sama v cizím světě…’“

Jo cítila, jak se chvěje vzteky. „Nikdy jsem nic takového neřekla!“ vyhrkla zuřivě. „Budu ho žalovat, Bet. Jak se opovažuje! Hned mu zavolám a pak ti brnknu zpátky…“

Praštila sluchátkem a vytočila Peteovo číslo. Trvalo několik minut, než se ohlásil.

„Jo, to je milé. Už jsi to viděla?“ optal se lakonicky.

„Ne, neviděla jsem to, ty kreténe!“ dupla Jo bosou nohou do koberce jako malé dítě. „Ale už jsem o tom slyšela. Bet Gunningová běsní jako blázen – ale rozhodně není tak vzteklá jako já. Všechno, co jsem ti vyprávěla, bylo jen mezi námi…“

„Ale to jsi neřekla, Jo,“ skočil jí Pete jemně do řeči. „Promiň, ale ani jednou jsi mi neřekla, že chceš, abych to uchoval v tajnosti. Kdybych to byl věděl…“

„To sis snad mohl domyslet, Pete. Zneužil jsi našeho přátelství. To je ten nejcyničtější podraz, jaký jsem zažila. A to, že jsi mi neřekl, co chceš udělat, jen dokazuje, žes to měl v úmyslu.“

Na druhém konci se ozval teatrální povzdech. „Uklidni se, Jo. Neutralizuje to přece tu zprávičku v mém sloupku v *Mailu,* co jsem

tuhle napsal. Vyplývá z toho, že se zabýváš něčím zajímavým a jsi v centru pozornosti. To jsou body pro tebe, jestli to chceš vědět. Až napíšeš ten svůj článek ty, všichni se o něj poperou!“

„Uvedl jsi jméno Carla Benneta?“ nedala se uchlácholit Jo.

„Samozřejmě…“

„Ten se zblázní! Na to jsi neměl bez jeho souhlasu právo.“

„Jestli bude chtít, tak se mu omluvím, ale malá neplacená reklama mu určitě vadit nebude. K jeho dveřím teď najde cestu široká veřejnost. Hele, Jo, lásko moje, moc rád si s tebou takhle povídám, ale musím se obléknout. Když se nad tím trochu zamyslíš, uvědomíš si, že je to všechno dobrá reklama. Tak ahoj!“ A zdvořile zavěsil.

Jo si na sebe rozzlobeně navlékla džíny a svetr. Stáhla si vlasy dozadu šátkem a popadla peněženku. Před stanicí metra na Gloucester Road si od pouličního prodavače koupila noviny a uháněla s nimi zpátky domů.

Jak Bet říkala, byl to celostránkový článek. Byly tam dokonce i tři její fotografie – jeden ze snímků byl atraktivní a mlhavý obrázek starý tři roky, když byla s Nickem na plese, ale Nicka vyretušovali. Vypadala na té fotografii zasněně, romanticky a velmi krásně. Jejím autorem byl Tim Heacham.

Jo musela jeho číslo vytočit třikrát, než se dovolala.

„Je mi to líto, Jo, vážně. Nevěděl jsem, na co tu fotku chce.“ Tim byl zkroušený. „Co jsem si měl sakra myslet? Pete přece nebyl v nemilosti, pokud jsem měl možnost vidět. Neměl jsem žádný důvod, proč mu ten snímek nedat.“

„Vždyť je to tak strašlivá fotka! Vypadám na ní jako…“ Došla jí slovní zásoba.

„Vypadáš na ní moc pěkně, Jo. Snažil jsem se ti zavolat, když tu byl, abych si to ověřil, ale bylas pryč.“

„Byla jsem v Suffolku. A taky jsem se zajela podívat do Clare, když už jsem tam byla.“

„Do Clare?“ Tim zbystřil pozornost. „A proč?“

„Copak jsi ten článek nečetl?“ Jo se zadívala do novin a pokračovala. „’Hezký muž, jehož láska přišla příliš pozdě… Vášnivý Richard, který se musel odvrátit a ponechat dámu svého srdce jejímu

osudu…'“ Ušklíbla se. „Ten pocházel z Clare. Šla jsem se podívat na jeho hrad.“

„A našlas tam Richarda?“ Timův hlas byla zvědavý, ale bezvýrazný.

„Ne, jasně že ne. Je ti něco, Time?“

„Ne,“ řekl tiše. „Proč by mi proboha mělo něco být?“

Té noci ji opět probudilo dítě. Spala tvrdě s přikrývkou odhozenou, závěsy roztaženými a okny rozevřenými dokořán, neboť noc byla teplá a vlhká. Najednou se probudila; ležela bez pohnutí a přemýšlela, co vlastně slyšela. Pak se to ozvalo znovu – neklidné zavrnění hladového nemluvněte. Jo cítila, jak tuhne. Otevřela doširoka oči a ani nedýchala, zatímco zvuky naplňovaly pokoj. Pomalu se přinutila nadzvednout a sáhnout po vypínači. Když se temnota stáhla do rohů, rozhlédla se. Slyšela jej pořád. Slyšela i to, jak se při křiku nadechoval a vydával slabé žalostné výkřiky, jak byl stále zoufalejší. Přitiskla si ruce na uši; ucítila v očích horké slzy a začala se v zoufalství pohupovat dopředu a dozadu, aby ty zvuky neslyšela. Nakonec to nevydržela. Vyskočila z postele, vrhla se ke dveřím, prudce je otevřela a pak je za sebou zabouchla. Potom běžela do kuchyně. Za dvojitými dveřmi už jeho mučivý pláč neslyšela. Třesoucíma se rukama napustila do konvice vodu a rozrušeně s nádobou třískala do kohoutků. Skotská byla v obýváku. Aby se k ní dostala, musela by otevřít dveře od kuchyně. Na chvíli se zastavila s rukou na klice a pak se zhluboka nadechla a dveře otevřela. Za dveřmi v chodbičce bylo ticho. Přeběhla do obýváku, popadla láhev a na okamžik zaváhala, když spatřila telefon. Kdykoli, říkal Sam. Zavolej kdykoli…

Klekla si a přitáhla jej k sobě, ale pak se zarazila. V bytě teď bylo naprosté ticho, až na tiché broukání konvice v kuchyni. Nemůže přece už podruhé na Samovi chtít, aby sem přišel uprostřed noci, protože zase měla zlý sen.

Udělala si čaj, vypila doušek skotské a snědla tři prášky na spaní. Pak si lehla na pohovku v obýváku a přetáhla si deku přes ramena, přestože byla teplá noc. Do ložnice ji do rána nikdo nedostane.

Tim byl v ateliéru a díval se na fotografii Jo s Nickem. Zvětšil ji tak, že měla téměř metr na šířku, a připíchl si ji na nástěnku. Světlo dopadalo na jejich tváře chladně a nezúčastněně, bralo jim veškerou osobnost a ponechávalo jen rysy a fotografickou techniku.

Zamyšleně přešel potemnělým ateliérem k magnetofonu a zapnul jej. Když velkou prázdnou místnost zaplavily zvuky rákosové píšťaly Gheorgheho Zamfira, vrátil se Tim zase k fotografii. Postál před ní se založenýma rukama, na kraji jasného kotouče světla, což bylo v hluboké a klenuté temnotě ateliéru jediné osvětlení.

Na stolku vedle něj ležel kousek skla. Když na něj nasypal trochu prášku a metodicky svinul kousek papíru, byl jeho pohled už zasněný. Zhluboka a pomalu se nadechl a přešel zpět k fotce.

O něco později už se špičkou jazyka mezi zuby nekonečně pečlivě kreslil fixem kolem Joiných dlouhých zvlněných vlasů závoj a čepec.

Druhého dne asi v deset ráno se ozvalo klepání na dveře. Jo otevřela a spatřila Sheilu Chandlerovou, jednu z nájemnic nad ní. Byla to úhledná padesátnice s neskutečně havraními nakulmovanými vlasy, které ostře kontrastovaly s úděsně růžovými šifónovými šaty bez rukávů. Jo ji téměř neznala.

Sheila se na Jo rozpačitě usmála. „Promiňte, že vás obtěžuju, slečno Cliffordová," řekla. „Vím, kolik máte práce. Slyšíme vás, jak píšete na stroji. Proto jsem si říkala, že k vám skočím a zeptám se, jestli bych vám třeba nemohla nějak pomoct."

Jo se chabě usmála. „Pomoct?" opakovala.

„S tím děckem. Sama jsem měla čtyři a vím, jaké to je, když má člověk dítě, které celou noc propláče. Bydlí přece u vás, ne?" Žena pohlédla přes Jo do bytu.

Jo polkla. „Copak… vy jste ho slyšela?" Sevřela dveře.

„Ale já si nestěžuju!" vyhrkla Sheila Chandlerová. „To víte, teď když jsou noci tak horké a všechna okna otevřená, tak se zvuky mezi domy lehce nesou. Vždyť to znáte… no a můj Harry teď moc tvrdě nespí…"

Jo se pevně držela dveří. „Tady žádné dítě není," řekla pomalu. „Ty zvuky asi přicházejí odjinud."

Žena na ni hleděla. „Ale bylo to tady. Sešla jsem včera večer dolů, bylo asi jedenáct, a poslouchala jsem přede dveřmi. Málem jsem zaklepala. Podívejte, moje milá, já vás neodsuzuju. Je mi jedno, čí to dítě je nebo jak se sem dostalo. Jenom byste třeba mohla zavřít okna nebo tak něco. Zkoušela jste mu dát čaj proti větrům?“

Jo se zhluboka nadechla. „Promiňte, paní Chandlerová,“ – konečně si vzpomněla, jak se jmenuje – „ale ať už si myslíte cokoliv, tady žádné dítě není!“

Žádné dítě není.

Opakovala si ta slova v duchu, když zavírala dveře. Včera večer v jedenáct tady seděla, bylo ticho a ona poslouchala, ale nic nebylo slyšet…

Šla rovnou k telefonu a zavolala Samovi. Pak zašla do ložnice a rozhlédla se. Okna byla dokořán. V pokoji bylo uklizeno – a prázdno. Jediný zvuk, který se tu ozýval, byl vzdálený hluk dopravy, který mezi domy doléhal z Cromwell Road.

Sam dorazil za deset minut dvanáct. Políbil Jo na tvář a dal jí láhev Liebfraumilch.

Trochu se předtím nalíčila ve snaze zakrýt tmavé kruhy pod očima. Měla na sobě hedvábné šaty v paví modři. Vlasy měla stažené černou sametovou stuhou do přísného ohonu. Kriticky si ji přeměřil od hlavy k patě. „Jak se cítíš, Jo?“ Nalíčení ho neoklamalo ani její veselý hlas a nenucené pozvání k návštěvě. Mluvila, jako by neměla daleko ke zhroucení.

„Fajn. Prsa už mám zase normální, díky Bohu!“ Pokusila se o roztřesený úsměv. „Pojď, otevřeme tu láhev. Všechnu skotskou jsem už vypila. Same… myslím, že začínám šílet.“

Sam zvedl obočí a zašátral v šuplíku po otvíráku. Jo mu ho našla. „Kvůli tomu dítěti. Zase jsem ho slyšela.“

„Aha.“ Sam se soustředil na láhev. „Včera v noci?“

Přikývla. „A Same, ženská nade mnou ho slyšela taky. Přišla si dolů stěžovat.“ Trochu se jí třásly ruce, když z příborníku brala dvě sklenky na víno.

Sam je od ní vzal a přitom se jí na okamžik dotkl. „Jo, jestli to slyšela ta žena nahoře, tak pro to musí být nějaké logické vysvětlení. Někde ve vedlejším bytě musí být dítě a vy jste ho slyšely obě.“

„Ne," potřásla hlavou Jo. „Byl to William."

„Jo…"

„Ty zvuky vycházely z tohohle bytu, Same. Ona to říkala. Včera v noci. Stála na chodbě před mými dveřmi a poslouchala a slyšela ho."

Sam jí vtiskl do ruky sklenku vína. „Můžu se tu porozhlédnout?"

Jo čekala na balkoně, upíjela víno a hleděla přes stromy na náměstí. Sam k ní přišel až za pět minut.

„Uznávám, že je to záhada," řekl konečně. „Ale nejsem přesvědčen, že tu to dítě není – tedy jiné dítě. Někde tady v domě, možná u sousedů." Přinesl s sebou láhev a dolil jí. „Ledaže by… tedy existuje taková mizivá možnost, že se někde vytváří psychokinetická energie – předpokládejme, že bys ji vytvářela ty – která by odrážela zvuk plačícího dítěte. Ale doopravdy si to nemyslím. Je to tak nepravděpodobné, až je to nemožné. Myslím, že bys to měla pustit z hlavy."

„To nejde," vykřikla Jo. „Umíš si představit, jaké to je slyšet Willa plakat a vědět, že má hlad, a chtít ho pochovat? Ale když ho nemůžu nakrmit já, proč to neudělá někdo jiný? Někdo, kdo je tam v té minulosti u něj?"

„Jo, já jsem tě varoval," řekl Sam jemně. „Měla jsi s tím přestat, dokud to ještě šlo."

Jo na něj zírala. „Chceš říct, že teď už to nejde?" Utrhla stonek zimolezu. „Ne, samozřejmě, že ne, máš pravdu." Opřela se o zábradlí a přivoněla k něžnému zlatorudému kvítku. „Zkoušela jsem volat doktora Benneta, ale je ještě pořád v Americe. Same, musím se tím prokousat, viď? Musím to ze sebe dostat pryč. A jediný způsob, jak to udělat, je v tom příběhu pokračovat. Zjistit, co bylo dál." Otočila se k němu. „Prosím tě, Same, chci, abys mě zhypnotizoval. Chci, abys mě vrátil do minulosti."

Sam si ji pozorně prohlížel. Zamyšleně pozvedl sklenku a napil se vína. „Myslím, že je to dobrý nápad, Jo," řekl konečně.

„Takže to uděláš?" Užuž se chystala, že se s ní bude přít.

„Ano, zhypnotizuju tě."

„A kdy?"

„Po obědě. Jestli bude ta správná nálada, tak to odpoledne zkusíme.“

K svému překvapení nebyla Jo vůbec nervózní. Cítila se v Samově společnosti uvolněně a oddychla si, že už v bytě není sama. Při obědě se dobře bavila. Několikrát se přistihla, že mluví o Nickovi, jako by se vyslovení jeho jména nemohla ubránit, ale vždycky vycítila Samův nesouhlas, a protože nechtěla pokazit atmosféru, která se mezi nimi vytvořila, změnila raději téma. Pouštěli si hudbu a pili víno a ona si pak lehla na gauč a zaposlouchala se do jemných zvuků kytarového koncertu.

Málem usnula, když tu najednou ucítila, že si vedle ní sedá na pohovku a bere jí z ruky prázdnou sklenici.

„Proč bychom to nezkusili třeba hned, co ty na to?“ Zvedl ruku, lehce jí přejel přes tvář a zavřel jí oči. Pak začal mluvit.

Cítila, jak se mu ochotně poddává. Bylo to jiné než u Benneta. Slyšela Samův hlas a uvědomovala si okolí, stejně jako v Devonshire Place, jenže se nemohla hýbat. Uvědomovala si, že Sam vstává a jde k hlavním dveřím, a slyšela, jak zamyká. Překvapilo ji to a chtěla se ho zeptat proč, ale cítila, jak se část její mysli odděluje a samostatně bloudí a vrací se do temnoty. Najednou dostala strach. Chtěla mu vzdorovat, ale nemohla se pohnout ani promluvit.

Sam si sedl vedle ní na gauč. „Ne, Jo,“ řekl tiše. „Nemůžeš proti tomu nic dělat, vůbec nic. To tě nikdy nenapadlo, Jo, že ve svém novém vtělení možná nejsi sama a že s tebou třeba přišli i další? Staré účty se asi budou muset urovnat a staré rány zahojit. V tomhle životě, Jo.“ Několik minut na ni tiše hleděl. Potom zase zvedl ruce k její tváři. „Ale teď se sejdeme v minulosti. Už v ní znáš své místo. Tam jsi ještě pořád mladá a poslušná žena, Jo, a budeš dělat, co ti říkám. Teď se vracíš zpátky… zpátky do své minulé existence, až tam, kdy jsi byla Matylda, žena Williama, lorda z Brecknocku, Builthu a Radnoru, Hay, Horního Gwentu a Goweru. Vracíš se na Brecknock do doby po Willově porodu, zpátky do dne, kdy musíš zase znovu na svém loži přivítat svého manžela a pána.“

KAPITOLA
ŠESTNÁCTÁ

Jídelna hotelu v ulici St. Honoré se začala vyprazdňovat. Nick byl pohroužen do jakýchsi náčrtků a Judy se nudila. Vstala a vzala si jakési anglické noviny odložené na vedlejším stole, pak si nalila kávu a začala si v nich listovat.

„Proboha! Vždyť ani nejsou dnešní," prohlásila za chvíli znechuceně.

Nick vzhlédl. „Dnešní mají v hale. Tumáš." Hodil na stůl pár franků. „Vezmi mi *Timesy*, když už tam budeš, prosím tě."

Ale Judy s otevřenými ústy hleděla do novin na stole před sebou.

„Tak on to opravdu udělal," řekla tiše. „Doopravdy to udělal."

Něco v jejím hlase přimělo Nicka, aby vzhlédl. I vzhůru nohama poznal na fotce Jo.

„Co to ksakru je?" řekl ostře. Vyškubl jí noviny.

„Ale nic, Nicku. Nic, nemusíš to ani číst…"

Najednou dostala strach. Po týdnu, kdy její jméno ani jednou nevyslovili, mezi nimi opět vyvstal Join stín. Prudce vstala. „Půjdu koupit dnešní," řekla, ale on ji neslyšel. Hleděl na *Daily Mail* z předchozího dne.

Článek si přečetl dvakrát. Potom pohlédl na hodinky, vstal, složil noviny v podpaží a vydal se k výtahu s železnou mříží. Přešel v hale kolem Judy, ale neviděl ji.

Netrpělivě čekal, až ho výtah doveze pomalu do jejich patra. Prudce otevřel dveře a vkročil do pokoje. Trvalo několik minut, než číslo v Londýně začalo vyzvánět. Posedával netrpělivě na posteli, rozkládal noviny volnou rukou vedle sebe a čekal, až to někdo na druhé straně zvedne.

Telefon monotónně vyzváněl v Joině prázdném bytě. O patro výš se Henry Chandler zoufale podíval na svou ženu. „Proč nemá záznamník, když je novinářka? Jestli ten telefon nepřestane vyzvánět, zase probudí do zatracené dítě."

„Šla na nákup," řekla Sheila Chandlerová pomalu. „Viděla jsem ji jít pryč."

„A vidělas to dítě?“

„Ne, byla sama.“

Významně se na sebe podívali.

Dole zatím slabé zvonění ustalo. O několik vteřin později oba zaslechli nesouhlasný pláč.

„Komu voláš?“ Judy otevřela dveře do pokoje a zadívala se na Nicka.

„Joanně.“

„A proč?“

Nick položil s povzdechem sluchátko. „Rád bych věděl, proč udělala takovou blbost a dala ten příběh Petovi Levesonovi. Ztratí dobrou pověst, jestli bude lidi nechávat psát takové sračky. Jen se na to koukni. ’Byla jsem vdaná za hrubého a zlého muže, ale mé srdce patřilo hezkému hraběti, jenž mě doprovázel přes hory a svým taseným mečem mě chránil před vlky.’ Bože můj!“

Zvedl telefon a znovu zachrastil vidlicí. *„Mademoiselle? Essayez le numéro à Londres encore une fois, s’il vous plaît.“*

„To s tebou nemá nic společného, Nicku,“ řekla Judy potichu. „Jo to prostě z nějakého důvodu udělala a zpátky se to už vzít nedá.“

Viděla, jak mu na ruce na sluchátku zbělely klouby. *„Eh bien, merci. Essayez un autre numéro, je vous en prie, mademoiselle.“*

„Děláš ze sebe šaška.“

„To je možné.“ Stáhl zachmuřeně ústa a konečně praštil telefonem. „Sam tam taky není. Jen se koukni na ten závěr! ’Nebudu mít pokoje, řekla mi Jo, dokud se ten příběh nedozvím celý…’ Dokonce i ty víš dost, Judy, aby tě mohlo napadnout, že je to pro ni nebezpečné.“

Judy se odvrátila. „Asi to nemyslela vážně.“

Nick se pomalu vztyčil, přešel přes místnost k ní, vzal ji za ramena a obrátil ji k sobě. „Ty jsi o tom článku věděla, viď? Tam dole v jídelně tě to vůbec nepřekvapilo. Tvářila ses vítězně.“ Oči se mu zúžily, jak ji proti sobě držel. „Tak co o tom víš?“

Judy stála bez pohnutí a dívala se mu do tváře. „Napřed mi něco pověz ty, Nicku Franklyne! Ještě pořád Jo miluješ? Protože jestli ano, tak já teď vypadnu z tvého života. Třeba bych i já mohla napsat

jeden dva články. 'Jak můj milenec vyzval kvůli jiné ženě na souboj muže starého osm set let.' V tom to je, viď? Nesneseš pomyšlení, že by mohla ležet v náručí toho Richarda de Clare. Tys ji při tom viděl, že jo? Minulý týden, jak jsi ode mě utekl a nechal mě samotnou, běžel jsi k doktoru Bennetovi a díval ses, jak sní o tom, že se miluje s jiným. Musels to vidět!"

Rozplakala se, když Nick zvedl ruku a vyťal jí do tváře štiplavý políček. Náraz ji odrazil ke zdi, kde zůstala stát s rukou na tváři a očima plnýma slz. „Ty hajzle…"

„Přesně tak." Obličej měl tvrdý a velmi bílý. „Já tě varoval, Judy. Nech Jo na pokoji." Obrátil se k posteli a zvedl desky s dokumenty. „Musím teď na jednu schůzku. Myslím, že by pro nás oba bylo lepší, kdyby sis zabalila věci a vypadla, než se vrátím."

„Nicku!" Vrhla se na něj a zavěsila se mu na paži. „Nicku, prosím tě, odpusť mi to! Je mi to moc líto, vážně. Už o ní nebudu mluvit."

„Stejně jedu zítra zpátky do Londýna, Judy. K Jo." Výraz v Nickově tváři poněkud změkl, když viděl její šokovaný pohled.

„Ale ona tě nechce. Pořád ti říká, že tě nechce."

„Ať mě chce nebo ne, já chci ji." Řekl to s nesmírnou rozhodností a výraz v očích mu ztvrdl.

Judy najednou přeběhl mráz po zádech. Nick se nedíval na ni, ale skrz ni. Couvala. „Nejspíš jsi zrovna tak šílený jako ona," zašeptala. „Ženskou nemůžeš přinutit, aby tě milovala."

Podíval se na ni a teď už ji plně vnímal. „Přinutit?" opakoval. „Nebudu ji muset nutit." Zasmušile se zasmál. „Musím už jít. O účet se nestarej, vyrovnám to. Někdy se zase uvidíme, Judy." Jemně se dotkl její tváře – stále ještě zarudlé od facky – obrátil se a opustil ji.

Judy se nehýbala. Rozhlédla se po pokoji. Zmačkaný *Daily Mail* ležel na polštáři, kam ho položil Nick. Sedla si, uhladila stránku a pomalu, pečlivě si článek přečetla a snažila se zapamatovat si každičké slovo.

Sam stál zády k oknu se založenýma rukama a poslouchal, jak Jo začíná váhavě mluvit. Matylda se po porodu pomalu zotavila, ale nyní konečně přišel den, kdy v doprovodu sira Roberta a čtyř ozbro-

jených jezdců poprvé nasedla na malou kobylu, kterou jí daroval William. Vyjeli z hradu, zahnuli na severovýchod a pustili se podél kamenitého koryta řeky Honddu stříbřitě zeleným polem zrajícího obilí, za nímž brzy odbočili do lesa.

„Llanddeu je tam nahoře, paní.“ Sir Robert ukázal na kopec po jejich levici. „Asi tři míle odsud, řekl bych. Zajedeme si tam, až zesílíte, když budete chtít.“ Ale Matylda zavrtěla hlavou. Gerald mezitím odjel do Svatého Davida s přesvědčením, že se tam stane novým biskupem, a Llanddeu ji tím pádem přestalo zajímat.

Udivilo ji, jak jí celé tělo za tu dobu ztuhlo, ale se skřípěním zubů pobídla klisnu do trysku za sirem Robertem po udusané stezce v hustém a zaprášeném lese. Po chvíli zpomalili do klusu, ale sir Robert dal najednou povel zastavit. Tasil meč. „Stát!“ vykřikl. Čtyři muži jejich doprovodu okamžitě utvořili kolem Matyldy ochrannou hradbu a rovněž tasili. Matylda cítila, jak se třese strachem, a klisna nervózně vrazila do sousedního koně, neboť vycítila nebezpečí. Ale i když namáhala zrak, seč mohla, Matylda neviděla nic než hustou zeleň. Slyšela jen tlukot svého vlastního srdce.

„Co je? Co se děje?“ Divoce se rozhlížela.

„Vidíte, provaz.“ Sir Robert sesedl z koně. Jediným švihnutím meče přesekl provaz, který byl natažen přes cestu ve výšce hrdla jezdce na koni. Zelený a téměř neviditelný provaz jim spadl k nohám do trávy.

„Kdybychom byli jeli o něco rychleji nebo kdybych nedával dost pozor, vyhodil by nás ze sedla.“ Sir Robert uhodil tupou stranou meče do křoví. „Vidíte, tady. Ti lumpové už jsou pryč. Skrývali se za těmito keři. Museli prchnout, ještě než jsme přijeli. Teď už mohou být kdekoli v lese.“ Udupaná tráva dokazovala, že za hustým cesmínovým keřem se krčilo několik lidí.

„Byli to lupiči?“ Matylda se pokoušela uklidnit koně hlazením po zpocené šíji a přála si, aby se ani ona tolik netřásla. Věděla, že je to spíš vyčerpáním než strachem, ale přesto jí bylo slabo a měla strach.

Sir Robert mlčky přikývl. Zastavil se, zvedl provaz a stočil si jej přes rameno. „Zbojníci, řekl bych. Promluvím se sirem Williamem. Pochybuji, že by takový trik nastrojili Welšané, kdyby se chtěli po-

mstít. Nikdo nevěděl, kudy se vydáme.“ Přehodil provaz přes sedlo a nasedl opět na koně.

Matylda si všimla, že meč do pochvy nezasunul.

„Pomstít?“ Při zvuku toho slova se jí opět rozbušilo srdce.

„Tak. Jednoho dne jistě přijdou.“ Obrátil koně. „Pojedeme přímo zpátky, paní, když dovolíte. Bylo ode mne pošetilé vzít s sebou jen tak málo mužů. Až si budete chtít vyjet příště, dohlédnu, aby s vámi jela úplná družina.“

Pustila se za ním s radostí, že projížďku přerušili. Myšlenky na pomstu Welšanů za těch pár měsíců na Brecknocku téměř zmizely, neboť její pozornost zaměstnávalo dítě a příjezd Williama a jeho mužů. Welšané, které poznala v hrabství Brycheiniog, se k ní chovali přátelsky. Zdálo se, že jí nikdo nic nezazlívá. Zachvěla se. Zbojníci. Museli to být zbojníci, kterým šlo o to něco uloupit. Odmítala pomyšlení, že by to mohli být muži z Gwentu.

I tak si ale oddechla, když byla zase na hradě. Přestože William vyslal pátrací skupiny, aby dopadly muže, kteří nastražili provaz, nikde po nich nikdo nenašel ani stopy. Rozplynuli se v lese tak tiše a dokonale, jako by nikdy neexistovali.

„To bylo pošetilé jet tak daleko hned prvně po porodu,“ řekl Sam tiše. Seděl teď už zase vedle Jo. „Ale když je vám tak dobře, že už můžete jezdit na koni, je vám jistě už dost dobře na to, abyste se opět ujala svých manželských povinností.“

Jo prudce sykla. „Ještě je brzy,“ zašeptala.

„Ne,“ řekl Sam. „Teď je ta pravá chvíle. Podívejte se na mě, paní moje. Otevřete oči a podívejte se na mě.“

Jo až doposud hleděla do zadního rohu místnosti. Teď se k němu pomalu otočila a zaostřila zrak na jeho tvář. Bez mrknutí snášel její pohled. „Jsem váš manžel,“ řekl. „Poznáváte mě, ne, Matylde,“ – vyslovil její jméno lehce po francouzsku – „jsem váš manžel. Přišel jsem si vzít, na co mám právo.“

„Prosím ne!“ Jo se od něj odtáhla. „Můj pane, říkám vám, že je ještě brzy.“

Sam se usmál. Natáhl ruku, chytil ji za bradu a přinutil ji, aby se podívala přímo na něj. Potom se předklonil a políbil ji na ústa. Ztuh-

la, ale nebránila se. Sam se napřímil, podíval se na ni a spatřil, že má zavřené oči. „Podívej se na mě," řekl výhrůžně. „Podívej se na mě!"

Její oči se rychle otevřely. Byly plné opovržení a chladu.

Sam ucítil, jak se v něm vzmáhá vlna hněvu. Ano, přesně takhle se vždycky dívala na Williama. Byla tak povýšená, tak pohrdavá a tak krásná a vzdálená, že ho její opovržení tehdy vždycky připravilo o mužnost, ale tentokrát nikoli. Dnes její tělo i mysl absolutně ovládal.

Zdvihl se z pohovky a zadíval se dolů na ni ve snaze zůstat klidný. Poslušně jej pozorovala, i když výsměšně, ale jemu napadlo, že v jejích očích vidí i skrytý strach, když se dívala na manžela a vyčkávala.

Zasmušile se usmál. „Stoupněte si, Matylde," pravil pomalu.

Rozpačitě poslechla a mlčky se postavila. Chvíli se na ni díval a pak se obrátil k magnetofonu v rohu pokoje. Vyndal z kapsy kazetu, kterou zasunul do přístroje. Zapnul ho a zaposlouchal se do tónů osamělé flétny. Pak se zase posadil na židli proti Jo. Nepohnula se. Držela hlavu vzdorně vzpřímenou a hleděla na něj s chladným opovržením, zatímco on se usadil a založil ruce.

„Tak, paní moje," pravil tiše. „A teď chci, abyste mi předvedla, jak umíte být poslušnou manželkou."

Matylda s hrůzou hleděla na manžela. Za ním seděl se zkříženýma nohama na zemi v okenním výklenku flétnista. Slyšela kolem sebe každodenní hradní zvuky; každou chvíli někdo vešel do věže. Slyšela, jak po točitých schodech klapou něčí kroky a jak o kámen šustí sukně. Pak kroky zaváhaly a rozběhly se dolů do nižšího patra, až zvuk zmizel v dálce.

„Sundej si plášť a šaty, ženo," zopakoval svůj rozkaz.

Pohlédla na hudebníka, který hrál dál, jako by nic neslyšel.

„Můj pane, nemohu – potřebuji služebnou. Prosím vás, může to počkat do večera…"

„Nemohu čekat až do večera." Přivřel oči a ona spatřila, jak mu na krku tepe žíla. Vytáhl nádherně zdobenou dýku, kterou měl za pasem, a zlehka zkusil palcem ostří. „Jestli vás zradí spony šatu, rozříznu vám jej."

Polkla. Stačilo jen zavolat služebnou, vykřiknout, otočit se a utéct. Nemohl ji přece nutit, aspoň ne tady. Ne teď. A přece jí něco bránilo. Nemohla od něj odtrhnout oči. Cítila, jak si poslušně rozepíná drahokamy posetý pás a pouští ho na zem. Za pásem následoval šarlatový svrchní šat. Nervózně se zarazila. „Můj pane, tady ne, prosím vás…“

„Tady, Matyldo.“ Ucítila, jak jí jeho ruce sundávají z hlavy síťovanou ozdobu a jak jí vlasy padají na ramena. Potom jí rozvázal šaty a stáhl jí je až dolů na zem. Zůstala jen ve spodní košili. Prudce se roztřásla, přestože bylo teplé odpoledne začínajícího podzimu.

Flétnista si poposedl a rozechvělé tóny utichly. Nastalo dlouhé ticho a potom flétnista bez pobízení spustil znovu.

„Svlékni si to!“ William ustoupil a založil ruce.

Matylda zkřížila ruce na prsou a sevřela vyšívaný okraj košile. „To mne tu necháte stát nahou před služebnictvem a svými muži?“ Oči jí náhle zaplály, když její strach přehlušil nával opovržení a vzteku. Začala couvat, ale byl rychlejší. „Nechám vás stát nahou na pranýři, paní moje, před celým světem, jestli se mi nepodrobíte,“ pravil klidně. Roztrhl jí tenoučkou košili a pohodil ji na rákosovou podlahu. V panice zdvihla ruce k jeho tváři, zoufale se mu do ní zaryla a nehtem mu vyryla krvavý šrám. Zaklel, chytil ji za vlasy a škubl jí hlavou dozadu stejně divoce, jako se zmocnil jejích úst. Přitom ji popadl za ruce a držel je v klidu, neboť se zoufale bránila a snažila se uniknout. Flétnista za nimi hrál dál.

William těžce oddychoval a pot se mu řinul po tváři. Matylda se zachvěla a zůstala nehybně stát, když si najednou uvědomila, že je zčásti tak vzrušen proto, protože ví, že se ho bojí. Maličko zvedla bradu a opovržlivě na něj pohlédla. Okamžitě jí pustil zápěstí a ona ustoupila, hrdá ve své nahotě. Cítila jeho oči na svém těle, které ještě před několika týdny mělo zvětšené břicho a jiný tvar, ale nyní už opět s pružností mládí zeštíhlelo a bylo mrštné a napjaté. Jen plnost jejích ňader prozrazovala, že nedávno rodila, a tak potřásla hlavou a přehodila si dopředu hustou záclonu vlasů, aby je před ním skryla. Olízl si rty a pomalu si začal svlékat plášť.

Pak zaslechla kroky na točitých schodech v rohu komnaty. Blížily se k nim. Ozvalo se klepání – hlučné a vytrvalé bušení na dveře.

Někde blízko kdosi volal. Nevěnovala tomu pozornost a upírala dál oči na manželovu tvář. Objevil se v ní záblesk pobaveného výsměchu, když spatřila, jak se přes rameno ohlédl k oblouku za závěsem, kudy se šlo ke schodům. Pak si najednou přehodil plášť přes ramena.

„Tak," sykl. „Nakonec nás vyrušili, ale pouze na chvíli. Na tuto malou nehodu zapomeneš, dokud nebudeme mít znovu příležitost být spolu o samotě, slyšíš?" Přitáhl si ji k sobě s rukama uvězněnýma za vyšívaným okrajem pláště a držel ji přitisknutou k svému tělu s očima upřenýma do jejích.

„Nebudeš si nic z toho pamatovat, vůbec nic, ale až ti poručím, abys ke mně zase přišla, tak přijdeš, Jo, slyšíš mě? Přijdeš."

„Jo!" Nick opět zabouchal na dveře. Znovu zkusil otočit klíčem v zámku a zaklel. „Jo! Vím, že jsi doma. Otevři!"

Z bytu nad nimi vyhlédla nějaká tvář a naklonila se přes zábradlí. „Určitě tam je. Viděla jsem ji." Sheila Chandlerová sešla o několik schodů níž. „Vy jste pan Franklyn, že?"

Nick se stroze usmál. „Zdá se, že mě neslyší."

„Asi spí. Není divu, když se kvůli tomu dítěti nevyspí."

„Dítěti?" Nick na ni zíral. Pak se zamračil, když mu to najednou všechno došlo, mechanicky přejel pohledem pečlivě naondulované vlny ženina účesu a hedvábnou košili elegantního střihu, a pak se zase otočil ke dveřím a zabušil do nich pěstí. „Jo, jestli ty dveře neotevřeš, tak je vyrazím!" Jeho hlas se rozléhal po ztichlé chodbě a Sheila Chandlerová nad ním vykulila oči. Nyní se k ní tiše přišoural i její manžel a podíval se dolů.

Když se dveře konečně odemkly, oba se naklonili dopředu. Jen Sheila viděla, že dveře otevřel nějaký muž.

„Same!" Nick civěl na bratra. „Co to má hergot znamenat? Kde je Jo?"

Sam ustoupil a pustil ho dovnitř. Když zavíral dveře, Nick si povšiml dlouhého škrábance na bratrově tváři. Sam měl krátké rukávy – a dva knoflíky mu vpředu na košili chyběly.

„Co se to tady sakra děje?" opakoval Nick, když odstrčil Sama stranou a vkročil do obýváku. Byl prázdný. Z reproduktorů se do ticha linuly osamělé a monotónní tóny flétny.

„Dostala se do jakési spontánní regrese.“ Sam se opíral o zeď a pozorně si bratra prohlížel. „Požádala mě, abych přišel, protože měla několik snů o tom dítěti…“

„Ta ženská nahoře také mluvila o dítěti,“ zamračil se Nick.

„To je velmi divné.“ Sam si sedl na pohovku. „Zřejmě ho slyšeli plakat. Předpokládáme-li, že ty zvuky opravdu vycházejí z tohoto bytu, můžu nabídnout jen jediné vysvětlení, a to, že ty zvuky vydává sama Jo.“

„Chceš říct, že to pláče ona?“

„Buď, anebo ty zvuky vytváří síla jejích emocí. Jistě jsi už slyšel o tom, že někde ‚straší‘ – což jsou zvuky, které vytváří náboj energie v jednotlivci.“ Sam si otřel tvář kapesníkem. Všiml si, že je na něm krev, a zamračil se. „Ona… vrhla se na mě, když jsem ji chtěl zklidnit,“ řekl tiše a poklepal na škrábanec. „Ne, neboj se. Teď už je v pořádku. Spí.“

Nick se na něj dlouze a tvrdě zadíval. Potom vyrazil přes chodbičku do ložnice. Jo ležela v posteli, v županu a s vlasy rozhozenými kolem ramen.

„Jo…“ Nick se posadil vedle ní a vzal ji jemně za ruce. „Jo?“

„Nedotýkej se jí,“ řekl Sam, který přišel za ním. Jeho hlas zněl ostře. „Zrovna jsem ji chtěl vzbudit, když jsi se začal pokoušet vyrazit dveře. Mohl bys jít nalít něco k pití, než to tady vyřídím?“

Nickovi se zúžily oči. „Raději bych tu zůstal.“

„Jsem si jist, že Jo by byla radši, kdybys u toho nebyl. Bude ve velkých rozpacích, když jí dojde, žes ji třeba takhle viděl.“ Sam přešel ke dveřím ložnice a Nickovi je podržel. „Počkej vedle, prosím tě. Nebude to dlouho trvat.“

Nick zaváhal a potom s pokrčením ramen vyšel do obýváku. Sáhl po láhvi skotské. Byla prázdná, a tak začal prohledávat příborník a přitom nevědomky natahoval uši, aby něco zaslechl. V dálce slyšel Samův tichý monotónní hlas a v náhlém popudu přešel po špičkách zpátky ke dveřím ložnice a zaposlouchal se.

„Slyšíš mě, Jo?“ Sam teď stál nad ní a hleděl dolů. „Až se probudíš, nebudeš si pamatovat nic z toho, co se stalo, když jsi dnes byla v hypnóze, rozumíš? Budeš si pamatovat, žes mě požádala, abych ti pomohl, to je vše. Probudíš se klidná a šťastná, ale budeš si pamato-

vat, že až tě příště budu chtít hypnotizovat, ať už z jakéhokoli důvodu, budeš souhlasit. Uslyšíš můj hlas a budeš mě poslouchat. Rozumíš mi, Jo?“

Nick rozrazil dveře. „Co jí to ksakru povídáš, Same?“

Sam se ani neohlédl. „Rozumíš, Jo?“ opakoval. „A teď až napočítám do tří, tak se vzbudíš. Jedna. Dvě. Tři.“

Jo ležela v posteli úplně bez hnutí a potom pomalu otevřela oči. Zmámeně se rozhlédla a pohledem zabloudila kolem Sama k Nickovi.

„Neodpověděls mi, Same,“ řekl Nick vztekle.

Sam se chladně usmál. „Ani to nemám v úmyslu. Do mých metod v odborné praxi ti nic není.“ Posadil se na postel vedle Jo. „Jak se cítíš? Měla jsi zase slabý záchvat mdloby,“ řekl.

„Mdloby.“ Jo se opřela o loket. „Tomu nerozumím. Kolik je hodin?“ Snažila se posadit, ale Sam ji jemně zatlačil zpátky na polštář.

„Chvilku si odpočiň, Jo. Za okamžik ti bude dobře, uvidíš.“ Odhrnul jí chladnou rukou z čela vlasy.

Jo na něj zůstala zírat. „Ty!“ řekla najednou. „Přinutils mě, abych se svlékla! Stáls tam a díval ses, zatímco ten muž hrál na flétnu. Říkal jsi, že je slepý, ale nebyl, taky se díval…“

Sam se zamračil. „To se ti něco zdálo, Jo,“ pravil. V hlase mu zazněla nervozita.

„Ale ne, pamatuju si to docela jasně. Nařídil jsi mi, abych si svlékla šaty.“ Hlas se jí třásl. „Předtím jsi všem poručil, aby nikdo nechodil dovnitř, viď? Nejspíš všichni na hradě věděli, co na mě chystáš. Tak co, cítil ses skvěle, můj pane? Ano? Takhle ty docházíš uspokojení?“

Jo po posteli přelezla dál od něj a vstala. Utáhla si pásek na županu. „Škoda, že někdo přišel!“

„Proboha, je ještě pořád v minulosti,“ zamumlal Nick. „Same, už se jí to zase stalo. Prokrista, probuď ji pořádně!“

„Jo?“ Sam si ho nevšímal. „Jo, uklidni se. Copak mě nepoznáváš?“

„Jistěže tě poznávám!“ Odhodila si vlasy z čela. „Ty jsi…“ Pak se najednou zarazila a vzpomínala na jméno. Pak si najednou složila

hlavu do dlaní a zavrtěla s ní. „Ty nejsi William," zašeptala mezi prsty. „Ty nejsi William, ty nejsi… nejsi."

Sam ji uchopil za zápěstí a odtáhl jí ruce z tváře. „A kdo jsem, Jo?" zadíval se jí do očí.

„Sam," zašeptala. „Ty jsi Sam."

„A kdo je tady se mnou?" Ještě stále ji držel za zápěstí.

„Nick." Její odpověď bylo sotva slyšet.

Pustil ji. „Fajn. A teď bychom si všichni mohli dát šálek kávy. Nicku, mohl bys nám ji místo toho šmírování udělat?" Nevlídně se na bratra podíval, zatímco Jo přešla pomalu k zrcadlu a zahleděla se na svou tvář. Otupěle vzala hřeben a začala si pročesávat vlasy.

Nick pokrčil rameny a odešel do kuchyně. Ruce se mu třásly, když do nich vzal konvici a přidržel ji pod kohoutkem.

Neviděl, jak za ním Sam rychle přešel chodbičkou do obývacího pokoje, kde si dal rychle do kapsy kazetu a pak po koberci posbíral Joiny šaty, podprsenku a kalhotky a strčil je pod polštář na pohovce. Když se objevil Nick, stál už u otevřeného francouzského okna a díval se přes náměstí.

„Jak je jí?" Nick položil podnos na nízký stoleček.

„Je zmatená a dezorientovaná." Sam se ani neotočil. „Dej jí trochu času a bude v pořádku."

„Potřebuje pomoc, Same. Jestli se jí tohle bude stávat samo od sebe, tak tedy potěš Bůh! Potřebuje psychiatra!"

„Zřejmě zapomínáš, že právě proto jsem tady, Nicku," řekl Sam a konečně se k němu otočil. „Oba jsem vás varoval, co se může stát, když se do toho zaplete. A teď už mohu pouze pomáhat. A ze všeho nejdřív chci dohlédnout na to, aby už nechodila k tomu šarlatánovi Bennetovi."

„Ten je v Americe."

„Dobře." Sam se záhadně usmál. „Kéž by tam zůstal hodně dlouho." Zvedl obočí. „Ani jsi mi neřekl, co tady děláš. Myslel jsem, že budeš v Paříži až do konce týdne."

„Změnil jsem plány. To byl od tebe pěkně pitomý trik, poslat za mnou Judy. Co jsi tím sledoval?"

Sam se posadil. „Byl to její nápad. Jen jsem jí řekl jméno hotelu. Kde je teď?"

Nick pokrčil rameny. „Poslal jsem ji do háje."

„Aha." Sam přivřel oči. „A ty sis myslel, že Jo bude tohle všechno zajímat?"

„Je mi úplně jedno, jestli ji to bude zajímat. Dělal jsem si o ni starosti. Viděl jsem ten článek, co napsal Pete Leveson, a řekl jsem si, že musela nejspíš zešílet, když mu ten příběh dala. Asi jsi to viděl, nebo ne?"

„Viděl. A ona mu to nedala, Nicku. On si to vzal." Sam si natáhl nohy před sebe. „Podle mě bylo od ní nezvykle naivní se s ním o tom vůbec bavit, ale není v těchto dnech docela ve své kůži, jak všichni vidíme. Chci, abys ji nechal být, Nicku." Najednou se naklonil dopředu. „Rozumíš mi? Chci, aby ses od ní držel dál. Víc zmatku už neunese."

„Myslím, že ty o tom nerozhoduješ, Same." Za nimi se tiše zjevila ve dveřích Jo. Měla na sobě džíny a tmavočervenou hedvábnou košili rozevřenou u krku. V obličeji byla ještě pořád velmi bledá.

Sam se vyškrábal na nohy.

Dívala se z jednoho na druhého. „Mám neodbytný dojem, že se vy dva snažíte můj život řídit za mě," řekla. „Jsem vám velice vděčná a tak vůbec, ale nepotřebuju to."

„Ale pomoc potřebuješ, Jo," promluvil Sam jemně. „A myslím, že to víš. Proto jsi mi taky dnes ráno volala."

Jo se kousla do rtu. „Chtěla jsem si s někým povídat. Ale neměla jsem v úmyslu podrobit se tak důkladné psychoanalýze."

Sam se přátelsky usmál. „Důkladnou analýzu by sis u mě, moje milá, nikdy nemohla dovolit! Ale vážně, opravdu ti chci pomoct. Zítra už musím domů. Mám v pátek přednášku a další v pondělí na jedné konferenci pro postgraduální studenty, ale potom sem zase můžu přijet, abychom to všechno probrali."

Zamračila se. „To nebude třeba, Same. Vážně."

„Jestli to opravdu nebude třeba, tak se na to vykašleme, ale jestli budeš ještě mít ty svoje sny o plačících dětech, tak mi musíš zavolat. Slibuješ?"

Jo si vzdychla. „Tak dobře, slibuju."

„Dám ti svoje číslo do Edinburghu, abys mě našla i tam. A nechci, abys ještě někdy chodila k Bennetovi. Teď je stejně pryč, jak

jsem slyšel, ale nemá dostatečnou kvalifikaci, aby ti pomohl, Jo. Neví, jak zvládnout reakce, které máš, a co je ještě důležitější, nevíš to ani ty sama. Vím, že uděláš, co je rozumné."

Jo se usmála. „To jsi první, kdo mi něco takového řekl," prohlásila. Natáhla se, políbila ho na tvář a zamračila se. „Co to máš strašného na obličeji?"

Sam pohlédl na Nicka. „Škrábl jsem se nějakým drátem," pravil tiše. „Nedělej si starosti, přežiju to. A teď už musím jít balit. Hodím tě domů, Nicku, co říkáš? Mám tu tvoje auto. Parkuje za rohem."

„V tom případě si vezmu klíče." Nick natáhl ruku. „Kdyby ti to nevadilo, Same, chyť si nějakého taxíka. Přijedu později. Chci mluvit s Jo."

„Bude jednodušší, když pojedeme spolu," řekl Sam naléhavě.

Nick tvrdohlavě zavrtěl hlavou. „Přijdu později."

„Jo…" obrátil se Sam k ní. „Jsi unavená. Přece tady Nicka nechceš?"

„To je v pořádku, Same, díky. Náhodou chci s Nickem taky mluvit." Jo se téměř omluvně usmála. Stoupla si na špičky a opět ho políbila. „Jsi moc hodný, Same. Dík, že jsi přišel."

Nick s radostí zavřel za bratrem dveře a ještě chvíli na ně civěl. Západka, bezpečnostní zámek, řetěz a závora. Proč ta závora, za plného denního světla, když tady byl Sam? Jen tak zkusmo ji zastrčil.

„Co to děláš?" Jo stála za ním a pozorně ho sledovala.

„Jen jsem přemýšlel, proč Sam považoval za nutné zatahovat závoru. Nebo jsi to byla ty?" Zamyšleně na ni pohlédl.

„Nikdy nezandávám závoru. O čem to mluvíš?"

Odstín její tmavočervené hedvábné košile, kterou měla na sobě, jí slušel zvlášť dobře. Zabloudil pohledem k jejím ňadrům, která se rýsovala pod nedopnutou košilí. Vypadala větší než obvykle. Vypadala velmi krásně. „Tak to musel udělat Sam," řekl. „Ty jsi ho požádala, aby tě hypnotizoval, Jo?" Odešel ode dveří, zvedl prázdný šálek a nepřítomně se na něj zahleděl.

Přikývla. „Zase jsem slyšela plakat dítě a Carl Bennet tady nebyl. Nevěděla jsem, co dělat, tak jsem zavolala Samovi. Byl skvělý, Nicku."

Nick položil hrneček. „Slyšel jsem, že je docela dobrý."

Jo se usmála. „Tak to jsi slyšel správně.“ Zvedla obočí. „Tak jak bylo ve Francii? Prý jsi tam měl společnost.“

„To jsem si mohl myslet, že bude Sam považovat za nutné ti sdělit, že za mnou přijela,“ pravil Nick cynicky. „Rozešli jsme se tam, jestli tě to zajímá. Pokud vím, ještě tam je.“ Pohlédl na ni. „Jo…“

„Odpověď zní ne, Nicku.“

Výraz mu ztvrdl.

Jo vyšla na balkon a chvilku stála zády k němu. Potom se otočila. „Nicku, věříš už teď na převtělování, po tom, co se stalo?“

„Ne, nevěřím.“

„Tak co si teda myslíš, že prožívám?“

„Myslím, že jsi obětí své vlastní představivosti, nic víc.“

„Ty myslíš, že není možné, aby člověk žil znovu? Nevěříš, že jsme se třeba my dva znali dřív, když jsem ještě byla Matylda…“

„Ne, nevěřím.“ Nick za ní přišel na balkon. Položil jí ruce na ramena. „Nesnaž se takovým věcem uvěřit, Jo. Je to šílenství.“

„Víš, jak jsem tehdy omdlela u Ceecliff,“ pokračovala, jako by ho neslyšela, „tak když jsem přicházela k sobě, viděla jsem v pokoji ještě něčí tvář. Někoho, kdo byl tebou i nebyl tebou. Někoho ještě kromě tebe…“

„Prosím tě, Jo, já to už nechci poslouchat…“

„Ten člověk se mě pokusil uškrtit. Nemohla jsem dýchat. Proto jsem omdlela. Myslela jsem si, žes to byl ty, ale nebyl jsi to ty. Měl jiné oči a měl vousy…“ Prošla kolem něj a zašla zase dovnitř. „Nicku, ty jsi v tom životě žil taky. A mě to teď pronásleduje! Lidé z minulosti za mnou přišli do přítomnosti! Jsou tady, ve stínu!“ Zvýšila hlas. „William, můj manžel, byl tady v mé ložnici, i to dítě, můj malý Will. Nicku, začalo se mi dělat mateřské mléko, abych ho mohla nakrmit! Proto jsem volala Samovi. Nevěděla jsem, co mám dělat!“ Po tvářích jí začaly stékat slzy. „A ten muž u Ceecliff se natáhl z minulosti a chtěl mě zabít. Nic z toho jsem si nevymyslela. Všichni byli skuteční!“

Nick na ni s hrůzou hleděl. „Proboha, Jo, vzpamatuj se! Mluvíš samé hlouposti.“

„Opravdu?“ Zhluboka se nadechla. „A jak to že Chandlerovi nahoře slyšeli plakat dítě?“

„Měla bys být ráda, že je slyšeli. To jenom stoprocentně a bez sebemenšího stínu pochyb dokazuje, že slyšeli opravdové dítě.“ Nick se posadil a pořád na ni hleděl. „Potřebuješ vypadnout, Jo. Teď hned a na pár dní. Poslyš, nemusím až do pondělka do práce…“

„Vím, co chceš říct.“ Chladně se usmála. „Děkuji, ale ne.“

„Vůbec nevíš, co chci říct. Chtěl jsem ti navrhnout, abys se mnou jela na loď…“

„Nicku! Copak to nechápeš? Já se tě bojím! Bojím se toho druhého v tobě…“

„Nikdo druhý ve mně není, Jo!“ Nick ji chytil za paže. „Jsi už příliš dlouho zavřená v tomhle bytě s tím článkem – a s magnetofonovými pásky, knihami a zlými sny. Musíš odsud pryč, než se z toho doopravdy zblázníš. Chci převézt *Měsíční tanečnici* zpátky do Lymingtonu. Minule jsem se k tomu nedostal, když jsem jel za mámou. Pojeď se mnou. Víš přece, že jsi měla loď vždycky ráda, a mořský vzduch ti pomůže vyřešit problémy. Vždycky ti to pomohlo, vzpomeň si.“

Jo váhala. Měl pravdu. Potřebovala pryč. „A nebudeš mě do ničeho nutit? Budeme spát odděleně?“

Nick se usmál. „Čestné skautské. Zavolám do přístavu a poprosím je, aby připravili loď. Stavíme se u mě v Lynwood House a vyzvedneme výstroj a za dvě hodinky už můžeme být v Shorehamu.“

Jo si povzdychla. Rozhlédla se po pokoji a vzpomněla si na včerejší noc, jak tu sama seděla a čekala, až se dítě zase rozpláče. Najednou se vzdala. „Tak dobře, pojedu. Díky.“

Usmál se. „Zabal si věci a já tam zatím zavolám.“ Díval se za Jo, jak jde k ložnici, a všiml si na ní jakési nové lehkosti. Vyřídil telefon a pak sebou praštil na gauč. Polštáře se o kousek posunuly a na podlahu spadl balíček svinutého šatstva. Nick jej zvedl, udiveně rozbalil šaty a zachmuřil se.

Vstal a došel do ložnice. „Dělala jsi Samovi striptýz jako předkrm nebo přídavek?“ zeptal se a upustil na postel její kalhotky.

Zaraženě na ně hleděla. „To nechápu.“

„Tak ty to nechápeš?“ Nick hodil na postel i šaty a podprsenku. „To je tedy divné. Já bych řekl, že je to jasné. Je to nepochybně součást onoho vzácného profesionálního vztahu, který si Sam tolik chce uchovat. Svlékne ti šaty, snad aby ti změřil puls, a pak je schová pod polštář, aby tu bylo uklizeno. Anebo proto, že jsem nečekaně přijel? Samozřejmě mi do toho nic není.“

„Skutečně ti do toho nic není!“ vybuchla Jo vztekle. Zvedla šaty a protřepala je, aby nebyly tak pomačkané. Náhle se jí udělalo zle. „Musela jsem je tam dát už předtím. Já nevím… asi včera večer. Bylo mi včera večer tak divně. Něco jsem vypila a pak jsem si vzala ten poslední prášek…“

„Proboha, Jo!“

„Mezi mnou a Samem nic není, Nicku. Nic. Kdyby tě to náhodou zajímalo.“ Oči jí plály. „Už si nejsem tak jistá, jestli je ta loď dobrý nápad!“

„Jedeme, Jo.“ Nick zvedl její tašku. „Teď na Sama zapomeň. Promluvíme si o něm později. Vezmi si bundu, na vodě bude možná zima.“

Zaváhala. „Nicku, je to pitomost. To nemůžeme. Takhle spolu odjet by bylo šílenství.“

„Právě takové šílenství oba potřebujeme.“ Jeho hlas dostal výhrůžný tón. „Hodlám tě do toho auta odnést, Jo.“

Byla příliš unavená, než aby se s ním dál hádala. Polkla výbuch hněvu, který se v ní automaticky zvedl, a sešla za ním dolů, vděčná, že se dveře zavřely a ona už neslyší ozvěnu pláče hladového Williama.

O dvě a půl hodiny později Jo sevřela Nickovu ruku. „Nicku, zastav! Vrať se!“

Brzdy porsche zaskřípaly a vůz se na prašné silnici na místě zastavil. „Proboha, co se stalo?“

„Ten ukazatel! Viděls ho?“

„Jo, málem jsme se vybourali. Prokrista, co je to s tebou? Jaký ukazatel?“

Otočil hlavu a na prázdné silnici couvl až k úzké odbočce, na kterou ukazovala Jo.

„Tamhle.“ Byla celá bledá a rozrušená. „Podívej! Stojí tam ’Bramber’!“

„No a?“ Nick pohlédl do zpětného zrcátka, mávl na nákladní automobil, že může předjet, a pak auto zaparkoval na travnatém pruhu. „Co je najednou tak zvláštního na Bramberu?“

„To byl Williamův domov. Tam jsem odjela, když jsem se vdala!“

Nickova ruka se semkla kolem volantu. „Když se Matylda vdala, chceš říct.“

„No vždyť to říkám. Ach, Nicku, mohli bychom tam zajet? Prosím!“

Za nimi zabrzdilo jakési auto, zahoukalo a předjelo je, zatímco řidič na ně dělal neslušné posuňky. Pak zmizelo v zatáčce.

„Jo, vždyť jsme sem jeli, abychom na to všechno zapomněli.“

„Nicku, prosím. Neodpočinu si, když tam nepojedu. Jen na pár minut. Kromě jiného to taky potřebuju jako podkladový materiál pro svůj článek. Poznám, nakolik se to tam změnilo, Nicku, chápeš? Budu to moct porovnat. Možná, že se tím dokáže, že všechno je jen moje představivost…“ Najednou se jí v očích objevil smutek. „A když nepoznám vůbec nic, aspoň budeme vědět. Potoky to tam moc změnit nemohly, ani ta řeka. Nicku, prosím!“

Nick s povzdechem zařadil. Zabočil do kopce na úzkou cestu a podíval se po krajině. „Už jsme tady byli snad padesátkrát, Jo. Vždycky když jsme nechávali loď v Shorehamu, bloudili jsme kolem Downsu a hledali hospody a restaurace…“

„Ale nikdy jsme nezahnuli sem.“ S rukou položenou na přístrojové desce se dívala přes přední sklo. „Nic tu nepoznávám, Nicku. Ani krajinu. A řeka je tak holá a malá.“ Vycítil v jejím hlase zklamání.

„Všechno je stejné jako minule, když jsme jeli na loď,“ řekl jemně. „Hele…“ Zpomalil. „Je tam napsáno ’K hradu’. Mám tam odbočit?“

Přikývla. V ústech jí vyschlo.

Nick s vozem odbočil do úzké strmé uličky mezi moderními věžemi z pazourkového zdiva a vjel na rozbahněné parkoviště. Nad nimi se tyčil zalesněný kopec, po jehož jedné straně stál schoulený

kostelíček. Jo otevřela dveře a s pohledem upřeným na kostel vystoupila. Nick se nepohnul. Opíral se o volant a sledoval ji.

Nešťastně se na něj podívala. „Nicku, tohle musím absolvovat sama. Nevadí ti to?“

„Jsi si jistá?“

Přikývla.

„A budeš v pořádku?“

Rozhlédla se. „Budu v pořádku. Běž najít jednu z těch hospod, o kterých jsi mluvil. A vrať se za hodinu.“ Zabouchla dveře.

Nick se díval, jak jde ke kostelu. Teprve když vešla dovnitř, otočil auto a odjel uličkou.

Jo otevřela dveře do hlavní lodě a rozhlédla se. Kostel byl úplně prázdný. Vstoupila, zavřela za sebou a upřela zrak na veliký oblouk ze světlého kamene, který nad oltářem podpíral střechu. V ruce držela malého průvodce za deset pencí. Tohle byla kaple Williama a před ním jeho otce a děda. Byla vysvěcena roku 1073, psalo se v průvodci.

Pomalu se vydala k oltáři. Jestli jeho duch někde byl, bylo to zde – mezi zdmi, kde poklekával k modlitbám. Cítila, jak jí na krku naskakuje husí kůže, když vzhlédla k prostému dřevěnému kříži a bledě okrovému závěsu za ním. Žádné rozsvícené svíce, žádné kadidlo. Zvon mlčel. Ale vznášela se tady modlitba. A jakási přítomnost.

Měla bych se pomodlit za jejich duše – naše duše, které neodpočívají v pokoji. V záchvatu jakéhosi vzdoru se pokřižovala a poklekla vedle oltáře, ale modlitby nepřicházely. Víra a bezmezná důvěra, které Matylda cítila před sochou Panny Marie ve 12. století, neznamenaly nic pro Jo Cliffordovou z 20. století, která v košili a džínách klečela na studené a mýdlem vonící kamenné dlažbě. Necítila nic.

Najednou si uvědomila, jaké je v kostele ticho a pusto. Zvedla oči ke třem malým klenutým oknům nad oltářem a náhle ucítila chlad. Vzduch kolem ji začal tížit a ticho bylo tak intenzivní, že je slyšela bušit v hlavě. Zachvátila ji panika, a tak se zvedla a rozběhla se uličkou. Proběhla dveřmi ven a zhluboka oddychujíc stanula v chrámové předsíni. Kolem ní prošly dvě ženy a ona cítila, jak se na ni dívají. Vešly dovnitř rovněž s malým průvodcem v rukou.

Zastavila se až na hřbitově a celá se chvěla. Cítila, jak jí přes košili proniká teplo večerního slunce a vpíjí se jí do kostí. Vzduch byl nádherný. Voněl zimolezem a kouřem z ohně pod kostelem, a také planým tymiánem od řeky Downs, která tekla kolem Bramberu. Přímo pod ní se na úpatí kopce choulily nepravidelné staré střechy vesničky Bramber. A nahoře stál jako vyčítavý prst velký zděný sloup – část dnes již rozbořeného hradu.

Jo se zhluboka nadechla a pustila se od kostela po nevysokých schodech vytesaných do úbočí hradního kopce a přes zarostlý hluboký ochranný příkop vzhůru k rozvalinám.

Na vrcholu kopce byla široká rovná plocha porostlá trávou, ze které se uprostřed tyčila další příkrá vyvýšenina – pahorek, kde kdysi v dobách Dobyvatele stávala první dřevěná věž Williama de Braose. Nyní byla obklopena stromy a chráněna starodávnými tisy. Z hradu zůstalo pramálo. Několik kousků rozpadající se zdi po obvodu kopce, kde nyní zbyly jen popel a platany ovinuté nazelenalými voňavými květy planého clematisu. Jen jediná zeď v podobě vysokého vztyčeného prstu směřujícího k nebi připomínala návštěvníkům dávnou hradní slávu.

Jo tu stála celá zmatená a rozhlížela se. Nepoznávala nic. Pomalu vykročila. Viděla, jak její stín před ní utíká po trávě, a zadívala se na jih k moři. Někde tam v lese byla sokolničit s Richardem, padla mu tam k nohám a pak ležela s hlavou v jeho klíně. Les byl pryč. Po úbočí kopce, který byl tehdy holý, teď šplhaly stromy. Jen průhled k řece Downs byl stejný. I řeka teď byla jiná, jaksi menší. Tehdy byla určitě mnohem širší a přímo pod kopcem bylo molo, kde byly lodě a ruch a shon. Jediné zvuky, které slyšela nyní, byl hluk automobilů z široké dálnice vedoucí na jih, který sem přinášel nehybný večerní vzduch.

„Jsi v pořádku, Jo?“ Nick přišel mezitím za ní.

Usmála se na něj. „Jediná věc, kterou poznávám, je ten průhled k Downsu.“ Zahořkle se usmála. „A kostel. Myslím, že věž byla stejná, i když tehdy bylo ještě něco nahoře. A všude tady kolem byla voda.“ Máchla rukou. „Neříkali jsme za hodinu?“ Pozorně se na něj zadívala.

„Nechtěl jsem tě nechat samotnou, tak jsem zaparkoval v uličce na úpatí. Bál jsem se…“ Zaváhal. „No, že by se něco mohlo stát.“

„Já taky.“ Položila ruce na zbytek zdi a zlehka přejela kámen a maltu. „Měla bych něco cítit. Vím, že jsem tady už někdy byla – vzpomeň si, jak často to lidé žertem říkávají. Znám to tu, a přece nic necítím. Proč?“

„Možná to není třeba.“ Také se dotkl zdi. „Kromě toho je také možné, že jsi k Bramberu neměla žádný zvláštní vztah. Nejspíš jsi neměla důvod si ho pamatovat. Matylda přece strávila většinu života ve Walesu, ne?“

Jo přikývla. „To máš pravdu. Všechny její vzpomínky jsou asi tam.“ Povzdychla si. „Něco tam ale bylo, i když… jen na minutku. V tom kostele.“ Zase se zachvěla. „William byl posedlý náboženstvím. Víš, že jeho písaři dostávali zvláštní plat za to, že do dopisů připisovali na jeho přání takové ty pompézní náboženské květnaté fráze…?“ Najednou se zarazila. „To jsem asi někde četla…“

Nick ji vzal za paži. „Pojď, Jo. Pojedeme dál do Shorehamu.“

Odtáhla mu ruku. „Měl jsi pravdu. Svlékla jsem se před Samem.“ Zahleděla se do dálky. „Myslela jsem si, že je to William. Poručil mi, abych to udělala, Nicku.“

„Jsi si jistá?“ Nick se na ni zachmuřeně podíval.

„Byla jsem ve věži na hradě Brecknock a on si stoupl přede mě a nařídil mi, abych se svlékla, zatímco ten slepec hrál na flétnu.“

„To ti možná rozkázal William ve tvém snu, Jo. Ale určitě ne Sam. Sam by přece něco takového neudělal,“ rozpačitě polkl Nick.

„Tak proč jsem se tedy svlékla?“ zvolala. „Proč? Kdyby to bylo jen před Williamem, byla bych to popsala a ne to doopravdy udělala!“

Zamračil se. „To je ale hrozné obvinění, Jo.“

„Neexistuje žádný magnetofonový záznam toho, co se stalo,“ zašeptala. „Nikdo jiný tam nebyl. Jen Sam a já. A hromada zmuchlaného šatstva.“ Opět se zachvěla a pohlédla na stín hradní zdi na trávě. „Lidé v hypnóze se nesmí k ničemu nutit, to vím. Ale já jsem byla Matylda a myslela jsem si, že je to můj manžel…“

„Ne, to je hovadina! Říkáš naprosté a hrozné pitomosti.“ Nick se k ní prudce otočil. „Docela bych věřil tomu, že bys *ty* byla schopná

všeho. Viděl jsem tě, vzpomínáš? Ale Sam? Byl by blázen, kdyby něco takového zkoušel. Kromě toho k ničemu nedošlo, že? Znásilnil tě snad tvůj manžel?“ Jeho hlas zněl drsně.

Jo zčervenala. „Ne, neznásilnil mě, protože někdo – nejspíš ty – přišel. Ale předtím mě ponižoval a vysmíval se mi a vyhrožoval, jaké umí být v posteli prase. Vyhrožoval, že mě dá nahou před všemi na hradě zbičovat, a kdyby byl měl dost času, nepochybně by mě nejdřív srazil na kolena a pak teprve na záda.“

Pustila se rychle dolů cestou, kterou přišli.

Nick se vydal za ní. „No to jen dokazuje, že to v žádném případě nebyl Sam,“ prohlásil zachmuřeně. „Nemyslím si, že je perverzní.“

„Nemyslíš?“ vyhrkla Jo. „To mě překvapuje.“

* * *

Nick od telefonu pohlédl na Jo. Seděla v rohu hospody a upíjela skotskou a zázvorové pivo. Hladina hluku ve výčepu byla značná. Nick vytáhl notýsek, našel číslo, které hledal, a vytočil je. Opíral se přitom o zeď, aby se na ni mohl dívat, než se dovolá. V ruce měl připravené drobné. Přemýšlel o Samovi.

Carl Bennet právě před třičtvrtě hodinou přijel z letiště v Gatwicku. Tiše zaklel, když ho žena přišla vytáhnout z vany.

„Nick Franklyn? Co mi sakra chce Nick Franklyn?“ mumlal, když si omotával ručník kolem pasu.

„To nevím, miláčku, ale volá z budky.“ Melissa Bennetová se láskyplně na manžela usmála, když viděla, jak se snaží vyčistit zamlžené brýle. „Vyřiď to s ním, drahoušku, a pak se přijď dolů najíst.“

„Najíst!“ odfrkl Bennet, když jeho žena zase odběhla po schodech dolů. „Co si hergot myslí, že jsem dělal v letadle?“ Zvedl sluchátko. „Prosím!“ vyštěkl. Brýle už měl zase celé zamlžené.

Za několik vteřin už sahal po diáři. „Máte pravdu. Měl bych ji co nejdřív vidět. Mohl bych ji ještě vmáčknout na zítřek.“ Opět chvilku naslouchal a podrážděně čekal, když se Nick odmlčel, aby naházel do automatu další mince.

„Dobře, pane Franklyne. V pondělí v deset. Souhlasím s vámi, že jí malá pauza udělá dobře. Ale kdyby se to zase stalo – nebo vů-

bec něco, co by vám dělalo starosti – slibte mi, že mi sem ihned zavoláte.“

Zavěsil a bez hnutí seděl, převaluje v ústech jazyk. Vzdychl. Posthypnotická sugesce byla vždycky nebezpečná. Udělat to, co chce Nick Franklyn, a vymazat jí navždy vzpomínku na Matyldu z paměti – to byla smutná žádost. Ale ten muž měl pravdu. Minulost je třeba mít pod kontrolou. Musela se vypudit tam, kam patří, jinak hrozilo, že si vezme Jo Cliffordovou s sebou a přitom ji zničí.

KAPITOLA
SEDMNÁCTÁ

Toho večera Sam celý zamračený otevřel dveře, před nimiž stála Judy. „Balím a odjíždím do Edinburghu," řekl úsečně. „Obávám se, že vám nemohu věnovat moc času."

„Nemůžete?" Judy se usadila na křeslo. „To je dobře, protože já moc času nežádám. Vy samozřejmě víte, že Nick a Jo už jsou zase spolu."

„Vím jen, že spolu jeli na loď." Posadil se proti ní a zkoumavě si ji prohlížel.

„Ona ho nechce. Jenom ho využívá. Řekla bych, že to víte stejně dobře jako já."

Měla na sobě růžovou kombinézu, která se strašlivě tloukla s oranžovým čalouněním v Nickově bytě. Opřela se v křesle a zasunula ruce hluboko do kapes. „Já chci Nicka zpátky a vy chcete Jo."

Zkoumala přivřenýma očima jeho tvář, ale jeho výraz nic neprozrazoval. „Myslím, že bychom měli spojit síly, co vy na to?" pokračovala za chvíli.

Sam vstal a šel k podnosu s pitím. „I kdybychom předpokládali, že máte vzdáleně pravdu," pravil pomalu, „jaké síly, jak tomu říkáte, máte konkrétně na mysli?" Nalil oběma čistý gin a začal pečlivě krájet citron na plátky.

Judy se usmála. „Informace. A jeden nápad. Vy máte v Edinburghu kliniku nebo něco, ne?"

Sam jí podal sklenku. „Chcete říct, že mám Jo uklidit z cesty a někde ji hospitalizovat, pokud možno za zamčenými dveřmi, abyste měla hřiště pro sebe?"

„Ano, něco takového."

„Obávám se, že žádnou kliniku nemám, Judy, a ani s žádnou nespolupracuji." Zamyšleně upil a šel si stoupnout na své oblíbené místo u okna. „Kromě toho Jo žádnou hospitalizaci nepotřebuje."

„Ještě ne."

Obrátil se. „Co tím chcete říct?"

„Že se z ní stává blázen."

Zasmál se a opět se obrátil. „Ne, blázen ne. Snad je jen trochu zmatená. A trochu vylekaná, ale to je vše.“ Vyndal ze skleničky citron a vysál ho. „Naprosto není třeba, aby Jo odjížděla z Londýna a napomáhala vašim plánům.“ Odmlčel se. „Můžu mezi ni a Nicka vrazit klín, který je rozdělí víc než čtyři sta mil od sebe, to vás mohu ujistit. Můžu Jo přimět, aby ho nenáviděla. Můžu ji přimět, aby se ho bála.“ Nezvýšil vůbec hlas, ale Judy na něj upřeně hleděla. Jeho hlas byl plný nenávisti.

„Vy svého bratra moc rád nemáte, že?“ řekla opatrně.

Usmál se. „Proč myslíte? Dělal bych to přece kvůli vám!“

Nastalo dlouhé ticho, kdy se na sebe oba ostražitě dívali. „Myslím, že ne,“ řekla Judy konečně. „Myslím, že to dokonce ani neděláte proto, že byste měl rád Jo. Myslím, že to děláte proto, abyste ublížil Nickovi.“

Sam se nahlas zasmál. „Možná že ano, možná že ne. V každém případě tu ale přece budete vy, abyste ho slepila dohromady a lízala mu rány, ne?“

* * *

Nick seděl v cockpitu *Měsíční tanečnice* s kormidelní pákou v podpaží, nastavoval tvář slunci a pošilhával nahoru na roztaženou krémovou plachtu.

„Šťastná?“ Pohlédl na Jo, která ležela na střeše kabiny. Měla na sobě bílé džíny vyhrnuté nad kolena a pruhovaný vršek od plavek. Položila si bradu na ruce a usmála se na něj. Vítr jí hodil vlasy do tváře. „Šťastná. Lepší. Duševně zdravá. Díky!“

„A co hladová?“

Přikývla. „Zastavíme v Boshamu?“

„Proč ne? Dáme si oběd U modré kotvy a vyplujeme s odlivem. Nebo tam můžeme zůstat celý den a odplout až zítra. To je jedno.“

Poopravil trochu plachtu a díval se, jak hlavní plachta vyrovnala rovnováhu ve větru, když na okamžik splaskl velký oranžový spinakr a pak se zase plně nafoukl.

Jo si olízla rty a ucítila sůl z rozstříknuté vody. „Počkáme a uvidíme.“ Viděla už nahoře v zátoce malou špičatou střechu věže boshamského kostela. Příliv téměř vrcholil a dosahoval svého nejvyššího místa na pobřeží. Nahoře nad třpytivými vlnkami kroužilo

hejno rybáků. Otočila se a sledovala, jak kolem nich hladce se zapnutým motorem projela závodní jachta. „Ještě jsem ti nepoděkovala za včerejší noc," řekla najednou.

„Proč? Vždyť k ničemu nedošlo, pokud si vzpomínám."

„No právě." Posunula si černé brýle nahoru do vlasů. „Nechal jsi mi prostor, Nicku, a to jsem potřebovala. Skvělé jídlo, dost skotské pro celý *Titanic* a zapomnění."

Zasmál se. „Rozhodně vypadáš míň nervózní."

„Taky jsem. Když nejsem v tom bytě, jako bych najednou mohla normálně přemýšlet. Chovám se jako nějaká hysterka, když sebou nechám tak cloumat. Chápeš to? Jo Cliffordová, rezervovaná, obchodně smýšlející a chladnokrevná Jo Cliffordová na sebe nechá tak působit, že její tělo reaguje psychosomaticky. Příští týden napíšu ten článek, všechno to ze sebe setřesu a pak na to zapomenu."

Nick na ni pohlédl. „To rád slyším," řekl potichu. „Vítej zase doma, Jo Cliffordová."

Zakotvili v Boshamské zátoce a v nafukovacím člunu dopádlovali ke břehu. Prošli dlouhou hustou trávou na přístavní hráz a přešli kolem kostela. Vdechovali vzduch ztěžklý vůní zimolezu a růží, který byl po ostře slaném mořském větru tak opojně sladký, a smáli se, když se prodírali trsy bílých květů na keřích. Venkovský oběd snědli na slunci před hospodou a pak se ruku v ruce zvolna procházeli po vsi a dívali se, jak se příliv přelévá přes cestu a zase pomalu ustupuje a nechává za sebou lesklou stopu plnou bahna a řas. Téměř nemluvili, když šli až na konec mysu a potom se zase vydali po cestě zpět. Nakonec ulehli bok po boku do trávy a podřimovali na slunci.

Byla už tma, když zase našli svůj člun a pádlovali pod nebem plným hvězd k *Měsíční tanečnici*, pohupující se na své bóji. Jo si lehla na gumový bok malého člunu a zadívala se nad hlavu. „Znáš jména všech souhvězdí?" zeptala se líně do ticha.

Nick vzhlédl. „Kdysi jsem je znával. Pořád chci oprášit svoje znalosti o hvězdné navigaci, až se s *Měsíční tanečnicí* pustím na hlubokou vodu."

„Vážně?" zvedla hlavu a podívala se na něj.

„A proč ne? Jsou horší celoroční zábavy. Jim by se zatím mohl starat o kšefty."

Tiše se kousla do rtu a pozorovala ho, jak přiráží k lodi a natahuje se, aby uvázal kotevní lano ke sloupku. Vylezli na palubu a Nick sundal západku z dveří do kajuty. Jo za ním dolů nešla. Zastavila se na okamžik v cockpitu a zahleděla se přes temnou lesknoucí se vodu. Potom se zachvěla.

Nick rozsvítil. „Dáš si před spaním něco k pití?“ zavolal.

Neodpověděla. Dívala se na čáru oranžových světel, kterými byla hlavní dálnice A27 v dálce na konci zátoky posetá jako korálky. Jelikož vítr foukal od moře, hluk dopravy sem nedoléhal. Slyšela jen tu a tam duté plesknutí vody o bednění lodi a cáknutí, jak ve tmě skočila nějaká ryba. Ještě jednou pohlédla na nebe plné hvězd s širokým pásem Mléčné dráhy, která vypadala jako šál ze zlatistého aksamitu, ledabyle pohozený přes půlnoční samet nebe.

Její tváře se dotkl studený závan vzduchu. Vzápětí zaslechla zachrastění zdvíhacích lan na stožáru a šplouchnutí zpěněné vody na přídi. Když se vítr otočil, *Měsíční tanečnice* se malinko natočila kříž em k přílivu. Kdesi ve tmě vykřikl nějaký noční pták.

Jo sešplhala do kajuty. Nick mezitím postavil konvici na malou plotýnku. Teď seděl na svém lůžku v těsné kajutě a studoval námořní mapu Solentské úžiny.

„Můžeš, prosím tě, přinést dva hrnky?“ Ani nevzhlédl.

Jo se chvilku nehýbala a potom si pomalu začala rozepínat košili. Sáhla po vypínači a zhasla.

Nick polekaně vzhlédl. „Hej!“ Pak se zarazil.

Jo si svlékla košili a potom podprsenku. Viděl její ňadra ve slabém světle plynového hořáku pod konvicí. Zatajil dech a díval se, jak vyklouzla z džínů. Potom k němu přistoupila a klekla si před ním.

„Bojím se, Nicku,“ zašeptala. „Ještě není konec. To všechno se před mnoha lety stalo a ozvěna těch událostí je ještě pořád tam venku.“ Pokynula ven k obloze za otevřenými dvířky. „Můj osud je nějak spjat s ženou, která žila a zemřela osm set let předtím, než jsem se já narodila. Nemohu se k ní otočit zády.“

Nick si pomalu rozepínal košili. Jemně se natáhl a dotkl se jejích prsou.

„Myslím, že musíš, Jo. A myslím, že to dokážeš.“

Přitáhl si ji mezi kolena. Rysy jeho tváře v modravém plynovém světle ostře vystupovaly. „Přiměju tě, abys zapomněla. I kdyby to měla být poslední věc, kterou udělám, přiměju tě, abys zapomněla."

„Určitě vám nebude vadit, když bude vaší hypnóze přítomen pan Franklyn?" zadíval se Carl Bennet pozorně na Jo. Navenek vypadala uvolněněji, než jakou ji vídal doposud. Byla opálená a usmívala se, ale přesto v jejím nitru cítil napětí, jež ho znepokojovalo.

Přikývla a posadila se. „Chci tu Nicka mít a správně jste mi rozuměl, že se už nechci do minulosti vracet, pane doktore. Chci, abyste ze mě celou tu vzpomínku vymazal. Řekněte mi, abych na všechno zapomněla."

Pomalu přikývl. „Myslím, že to asi bude nejlepší, moje milá, i když musím přiznat, že je mi to z mnoha důvodů líto. Chtěl jsem, aby vás viděl jeden můj americký kolega. Mluvil jsem s ním ve Státech a on doufal, že se na vás přiletí podívat…"

„To ne!" Jo zaťala pěsti. „Mně je to taky z mnoha důvodů líto. Chtěla jsem vědět, co bylo dál, ale už to neunesu. Už opravdu nemůžu." Vážně se na něj zadívala. „Působí to na můj zdravotní stav i práci, a pokud vím, i na mé duševní zdraví, takže tomu, prosím vás, udělejte konec."

Bennet přikývl. „Dobře. Souhlasím. Tak začneme. Zavřete oči, Joanno, a uvolněte se." Zahleděl se na její ruce, které jí ležely v klíně ještě stále zaťaté. „Uvolněte se úplně. Začněte u prstů na nohou…"

„Pokaždé to trvá déle," utrousila Sára, když Jo konečně upadla do hlubokého transu.

Carl přikývl. „Má čím dál tím větší strach z toho, co se může stát, a tak se tomu brání. Myslím, že bychom stejně moc nepokročili, když je v takovém rozpoložení."

Jo spočívala nehybně v křesle s očima zavřenýma a rukama volně spuštěnýma přes opěradla. Nick se nenápadně usadil v rohu místnosti a nespouštěl z Jo oči.

„Myslíte, že se to podaří?" zeptal se potichu.

Bennet pokrčil rameny. „Podaří se to, jestli to ona doopravdy chce."

Přitáhl si židli k Jo a vzal ji jemně za ruku. „Joanno, slyšíte mě?“

Jo lehce pohnula hlavou. Mohlo to být přikývnutí.

„Jste uvolněná a je vám dobře? Myslíte ještě pořád na víkend na moři?“

Usmála se. Tentokrát bylo přikývnutí zřetelnější.

„Fajn. A teď chci, abyste mě poslouchala, Jo. Uplynulo jedenadvacet dní od chvíle, kdy jsem vás zde viděl poprvé a kdy jste se poprvé vrátila do minulosti. Od té doby vám regrese způsobila mnoho trápení a bolesti. Chci, abyste na ně teď zapomněla, protože vy sama je chcete zapomenout. Až se probudíte, budete si pamatovat jen to, že jste měla několik bezvýznamných snů, a časem i tato vzpomínka zmizí. Rozumíte mi, Joanno?“

Odmlčel se a pozorně ji sledoval. Jo ležela bez hnutí, ale Bennet viděl, že se jí do rukou vrátilo napětí. Náhle otevřela oči a podívala se na něj. „Nemohu na to zapomenout,“ řekla tiše, ale zřetelně.

Bennet polkl. „Musíte zapomenout, Joanno. Matylda je mrtvá. Nechte ji odpočívat.“

Jo se smutně usmála. „Ona nemůže odpočívat. Já nemůžu odpočívat… Ten příběh se musí vypovědět celý…“ Její pohled zabloudil kamsi mimo něj. „Copak nevíte, že se musím vrátit, abych zjistila, proč se to všechno stalo? Musím si to pamatovat. Musím znovu prožít první setkání s Janem…“

„Zastavte ji!“ vyskočil Nick. „Zastavte ji! Vrací se do minulosti sama od sebe, copak to nevidíte?“ Popadl Jo za ramena. „Jo! Probuď se! Proboha, probuď se! Nedělej to!“

„Nechte ji!“ Jeho výkřiky rázně přerušil Bennetův rezolutní hlas. Jo v křesle ztuhla a dívala se skrz něj.

„Jo.“ Teď ji za ramena uchopil Bennet a přinutil ji, aby k němu otočila hlavu. „Jo, chci, abyste mě teď poslouchala…“

„Poslouchejte mě! Poslyšte!“ Před ní stál celý rozzuřený William de Braose. „Neřeknete králi ani slovo o tom, co se stalo cestou, ani slovo, rozumíte?“

Na okamžik Matylda pocítila známý nával vzdoru. Podívala se mu zpříma do očí pohledem, který se vysmíval jeho obavám, a po-

tom se odvrátila. Když se s ním teď bude přít, odmítne ji vzít ke králi, a to chtěla víc než cokoli jiného. A tak pokorně sklopila zrak. „Neřeknu ani slovo, můj pane," zašeptala.

V Gloucesteru bylo plno lidí. Tábořiště královských přívrženců se rozprostíralo mezi královským hradem a palácem na severu města, kde král Jindřich obvykle pořádal svá vánoční soudní slyšení. Byla to barvitá změť stanů, nad nimiž se na žerdi na velké střední věži třepotala králova vlajka s emblémem levharta.

Když přijížděli, zahlédli lesknoucí se řeku Severn s flotilou královských galér zakotvených v řadě u mola, ale k řece a hradu dojeli teprve navečer. Stany sira de Braose byly vztyčeny vedle stanů jeho sousedů z Pomezí, kteří rovněž přijeli na zásnuby královna nejmladšího syna Jana s dcerou hraběte z Gloucesteru Isabellou. Teprve potom vzal William, oblečen do svého nejlepšího oděvu, Matyldu ke králi.

Nalezli jej v jedné z horních komnat v paláci, jak sedí u velikého stolu, na kterém leželo několik rozvinutých map. Vedle něj stáli William Fitzherbert, hrabě z Gloucesteru, který v doprovodu své ženy a malé dcerky dorazil ze svého hradu v Cardiffu teprve před dvěma dny, a několik dalších šlechticů. Číše na víno posloužily k tomu, aby držely mapy rovně, a oni se skláněli nad hrubými čarami ve světle svazku velikých voskových svící. Po Richardovi de Clare nebylo vidu ani slechu, jak zjistila kradmým pohledem kolem sebe, když se hluboce poklonila před králem. Srdce jí divoce bušilo. Tak zoufale doufala, že zde Richarda spatří.

„To jsem rád, že jste to stihl, sire Williame." Jindřich opětoval Williamovu poklonu. „Můj syn bude na Pomezí vaším sousedem, jestli vyjdou mé plány a my dostaneme svatební dar k tomuto manželství." Pohlédl na Matyldu, napůl skrytou za manželem. „To je vaše žena, sire Williame? Může zítra dělat doprovod malé Isabelle. Uvidíme, jestli se jí podaří zastavit to holčičí brečení." Odfrkl a podal ruku Matyldě, která dychtivě postoupila kupředu.

„Vaše Milosti," zamumlala a hluboce se uklonila. Vzhlédla do jeho vrásčité tváře a k tvrdým rudým vlasům prokvetlým stříbrem a zjistila, že si ji král pozorně prohlíží jasnýma modrýma očima. Hned z jeho pohledu vycítila obdiv a nejistě se přimkla k manželovi.

„Váš otec sir Reginald byl dobrý muž, moje drahá.“ Král ji stále držel za ruku. „Byl tím nejlepším stolníkem, jaký mi kdy sloužil. Jste mu velmi podobná.“ Usmál se na Williama. „Máte štěstí. Je to krásné děvče.“

Matylda se začervenala. Ustoupila, když král uvolnil stisk ruky, a nervózně na něj nahoru pohlédla přivřenýma očima, ale on už opět upíral pozornost k mapám před sebou. William byl okamžitě vtažen do hovoru okolo stolu, a tak se tiše přemístila ke krbu, kde se vyhřívali dva královi velcí černí psi. Zadívala se do plamenů a přemýšlela, zda má odejít.

Za okamžik se však vedle ní rozletěly dveře a do síně vpochodoval jakýsi chlapec. Zastavil se a arogantně si ji přeměřil.

„Vás jsem viděl odpoledne s družinou sira Williama,“ prohlásil a přistoupil k ní. Vlasy v barvě písku měl rozcuchané a vlhké od jízdy v dešti. „Vaše klisna kulhala. Měla jste sesednout a vést ji.“

„No dovolte,“ začervenala se Matylda. „To tedy nekulhala.“

„Kulhala.“ Zašklebil se na ni. „Viděl jsem ji. Ošklivě klopýtala.“

„Byla unavená,“ trvala umíněně na svém Matylda. „Vůbec nic jí nebylo. Nikdy bych na ní nejela, kdyby jí něco bylo.“ S nelibostí pohlédla na chlapce a všimla si, že má potrhanou tuniku a ošoupané boty. „Tak či onak, nic vám do toho není. Nemáte mi co vykládat, co mám či nemám dělat.“ Zvýšila trochu hlas a náhle si uvědomila, že kolem stolu za ní se rozhostilo ticho.

V rozpacích se obrátila a její zrak se setkal s chladným pohledem krále, jenž si ji se zvednutým obočím od map měřil.

„Doufám, že vás můj syn neobtěžuje, lady de Braose,“ pronesl tiše. A pak hlasitěji: „Pojď sem, Jane!“

Matylda zalapala po dechu a celá zrudlá se obrátila zpátky k princovi, ale ten už se k ní otočil zády a šel si stoupnout vedle otce. Z bezpečného úkrytu po králově boku na ni vzpurně vyplázl jazyk.

Jeho otec to možná neviděl, ale pár mužů u stolu určitě ano, a to včetně Williama. Viděla, jak na chlapce ostře pohlédl a zvedl ruku, jako by ho chtěl uhodit, ale potom si očividně uvědomil, kde je, a rovněž se sklonil k mapě před sebou. Král, jenž jen stěží potlačoval ve tváři pobavený výraz, se Matyldě lehce uklonil a opět sklopil zrak.

Matylda se s planoucími tvářemi zase obrátila k ohni a přála si, aby mohla prchnout z komnaty pryč.

„Je to protivný a předčasně vyspělý malý náfuka," vybuchla později, když byla s Elen zpátky ve svém stanu. Natočila se, aby jí Elen mohla rozvázat šat. „Bůh pomáhej té nebohé malé Isabelle, jestli se za něj provdá. Ten hoch by potřeboval pořádný výprask."

„Šššš!" Elen se vyděšeně rozhlédla kolem. „Nikdy nevíte, kdo může venku poslouchat, paní. To by pro vás nebylo dobré mluvit špatně o princi. Vůbec by to nebylo dobré."

„Pěkný princ!" odfrkla si Matylda a začala si vytahovat z účesu cop. „Chová se spíš jako štolba, až na to, že neví nic o koních. Nic!"

„Ale jezdí velmi dobře, jak jsem slyšela." Elen shrnula bohaté záhyby roucha a její paní ze šatů vystoupila. „Je stejně smělý jako jeho bratři a ti jsou mnohem starší."

„Smělý snad." Matylda byla nesmiřitelná. Skryté úsměvy mužů u stolu ji ještě pálily, stejně jako pobavený pohled v chladných očích Jindřicha. „On mě nemá co obviňovat z toho, že jezdím na kulhajícím koni, a zesměšňovat mě před Williamem a králem." Oči ji podezřele zasvrběly a ona si je rozmrzele protřela hřbetem ruky. „Je to ponižující."

„Ale paní, vždyť je to jen chlapec." Elen otevřela truhlici a začala se v ní přehrabovat ve snaze najít hřeben. „Zapomeňte na to! Myslete místo toho na zítřek a na ten nádherný obřad a hostinu po něm. Bude to určitě velmi krásné. Nikdy v životě jsem neviděla tolik lidí a takovou nádheru."

Matylda se na ni navzdory podráždění přátelsky usmála a pak se prudce posadila na jednu ze skládacích židlí, aby na ni Elen při česání dosáhla. Růžové tváře mladé Welšanky zářily v chladném vzduchu spoře osvětleného stanu vzrušením a ona si najednou vzpomněla, že i pro ni bude zítřek velkým dnem. Bylo to poprvé, co byla u dvora, a byla bláhová, že si nechala úmyslnými posměšky toho chlapce kazit to, co mělo být tak vzrušující – přestože ten chlapec byl nejmladším královým synem, pozdní dítě Jindřicha a impozantní královny Eleanor. A jestli má tento chlapec být hrdinou dne, jak říkal William, bude to pravděpodobně nejvíc vzrušující den, jaký kdy zažije – s výjimkou samotné svatby – a bude přitom středem pozornos-

ti. Neboť jaké má šance vyniknout vedle tří tak skvělých a úžasných bratrů o tolik starších, než je on sám?

Konečně propustila Elen a unaveně vystoupila ze své košile. Sykla chladem a zanechávajíc košili tam, kam spadla, vlezla si nahá do postele, schoulila se pod hromadu kožešin a zaposlouchala se do výkřiků a zvuků velikého tábořiště. Brzy už přijde noční hodina, kdy budou uhašeny všechny ohně a bude ještě větší zima. Toužila k sobě do postele zavolat Elen, aby ji zahřála, ale netroufala si. Králův očividný obdiv k ní vzbudil manželův chtíč a jeho hrubé osahávání a jednoznačné a mlsné narážky u stolu jí daly jasně najevo, že jej má dnes v noci opět očekávat na loži.

A skutečně – jen dohasly ohně, už do stanu vdusal William a začal si hned rozepínat plášť.

„Měsíc má dnes okruží," prohlásil hlasitě, když si svlékal šat. „Ráno bude vítr." Pokynul pážeti k odchodu a posadil se, aby si sám stáhl boty. „No, paní moje, rozhodně jste na jeho milost krále udělala dojem." Uchechtl se. „Moc lidí se tomu jeho rozmazlenému spratkovi neumí postavit a jen málokdo by vyvázl bez potrestání."

Viděl, jak se v očích jeho ženy v mdlém světle svící zlostně zablýsklo, a zarazil se. „Jsem rád, že budeš zítra dělat doprovod Isabelle, moje drahá." Snažil se ji drsně uchlácholit. „Je to velká čest. Budeš přímo ve středu veškerého dění."

Stáhl si se zachroptěním druhou botu a hodil ji na zem. „Matyldo, král byl dnes v dobré náladě. Na pozítří chystá velký hon, na který pojedu s ním. Je to tady ve zdejších lesích oblíbená zábava. Strávíme pěkný den." Odhodil zbytek šatstva, sfoukl svíce a otočil se k loži.

Zaskřípala zuby, když na ni dopadl, a ucítila, jak jí rukama sevřel prsa a kolenem přinutil rozevřít stehna. „Králi ses líbila, Matyldo," zamumlal s tváří na jejím krku. „Řekl, že mám štěstí, a ten o ženách něco ví, tenhle král Jindřich. Budu si tě muset hlídat." Vítězně se zasmál a pronikl do ní.

* * *

Ráno bylo mrazivé a jasné a chuchvalce mlhy, které připluly nahoru po řece od jejího ústí, brzy rozptýlilo slunce.

Matylda stála v prochladlém stanu a nechala se oblékat od Elen a Nell. Nejdříve nařasenou košili, potom spodní modrozelenou tuniku a navrch šaty z šarlatové látky vyšívané u švů zlatými stehy a křišťály. Kolem štíhlých boků jí dívky zapnuly krásně vypracovaný pás, který se schovával jen pro slavnostní příležitosti. Poručila Elen, aby jí sepnula dlouhé copy pod závoj, a pak se kriticky prohlédla ve vyleštěném příručním kovovém zrcadle, jež před ní Nell podržela. Spatřila svou bledou tvář a ticiánové vlasy úhledně sčesané pod sněhobílým závojem a sepnuté pozlacenou stužkou, která se zablýskla ve světle slunečního paprsku, jenž pronikl odhozeným cípem stanu a zatoulal se až k místu, kde stála.

Její tvář nikterak neprozrazovala syrovou bolest mezi nohama a ošklivé skvrny na prsou. Byla včera příliš hrdá, než aby plakala, ale když potom William konečně usnul, celé hodiny se modlila ve tmě, aby byl dnes v noci tak opilý, že neodejde z hodovní síně, a aby se Jeho Milost král už na ni nikdy nepodíval.

Komnaty obývané hraběnkou z Gloucesteru byly na druhé straně paláce. Bez Williama, který brzy ráno odešel dělat doprovod králi a hraběti z Gloucesteru při podpisování formálních zásnubních dokumentů, byla Matylda ztracená. Stála uprostřed nádvoří, obklopena budovami, rachotem a hlukem, a cítila zmatek. Elen stála s vytřeštěnýma očima vedle ní a v rozrušení a nervozitě neustále svou paní tahala za rukáv.

Konečně našly jednoho chlapce, který byl ochoten je dovést do hraběnčiny komnaty. Šly za ním mezi kamennými a dřevěnými budovami, z nichž některé byly nově postavené a jiné zpustlé, až do samotného paláce a dál jeho temnými chodbami a po schodech nahoru, až nakonec došly k těžkým dveřím ověšeným závěsy.

„Bude tam vevnitř, moje paní.“ Ukázal chlapec palcem na dveře. Přitočil se k Elen a natáhl ruku. „Tak jsem vás sem přived, jak jste chtěly, paní.“

Elen se na něj tázavě zadívala.

„Chce, abys mu dala minci, Elen,“ vyhrkla Matylda a dál si už nevšímala Elen, která celá rudá lovila ve váčku u pasu čtvrtpenci. Zhluboka se nadechla, odhrnula závěs a otevřela dveře.

Velká komnata byla plná žen. Hraběnka z Gloucesteru Hawise Fitzherbert, veliká a honosná dáma, byla obklopena svými komornými a její hlas, v němž se zračila netrpělivost a špatná nálada, zněl jasně nad tlumeným hovorem kolem ní. Když Matylda vešla, obrátila se, spatřila ji a zvedla úzké vyškubané obočí tak vysoko, že jí zmizelo ve vlasech.

„Zase další! Cožpak nám poslali všechny ženy v zemi, aby nám dělaly doprovod?“ Kysele sevřela rty.

„Lady z Gloucesteru, král mě požádal, abych dnes dělala doprovod vaší dceři.“ Matylda s planoucími tvářemi se maličko uklonila, uvědomujíc si, že se na ni upírají všechny oči.

Žena si odfrkla. „Vy a kdo ještě? No, madam, a kdopak jste?“

„Matylda de Braose, paní hraběnko.“ Matylda se zhluboka nadechla, odhodlána nenechat se odmítnout.

„Nikdy jsem o vás neslyšela.“ Žena vypadala, že se rozhodla mít špatnou náladu. Otočila se, aby vzala od komorné brož, a pak se zarazila, když ze zástupu žen vystoupila jiná dáma.

„Lady de Braose je manželkou sira Williama, paní hraběnko, lorda z Brecknocku na středním Pomezí. Je to velká čest, že má malé lady dělat doprovod při zásnubách s princem Janem.“ Mluvila teatrálním šepotem, který měl být slyšet po celé komnatě, a Matylda spatřila, jak se hraběnka zarazila a zamračila a znovu se na ni podívala. Matylda v duchu své neznámé přítelkyni poděkovala.

Sebrala odvahu a řekla: „Kde je lady Isabella? Smím ji pozdravit?“

Hraběnka se napřímila a zatáhla břicho, zatímco jí ženy zavazovaly šaty, a pak natáhla ruce, aby si vzala pás. „Můžete to zkusit,“ řekla s nechutí. „Fňuká v převlékárně.“

Matylda rychle pohlédla na Elen a vydala se na druhou stranu komnaty. Ženy ustoupily, aby ji nechaly projít. Měla nepříjemný pocit, když cítila jejich pohledy v zádech, ale upínala už pozornost k malé boční místnosti, odkud se ozývaly srdceryvné vzlyky.

V koutě se tam pod věšákem s rozvěšenými šaty krčilo malé děvčátko, svíralo hadrovou panenku a plakalo, jako by se mu mělo srdce rozskočit. Nad holčičkou se skláněla chůva s baculatými tvářemi a domlouvala jí, zatímco vzadu postávaly dvě komorné s růz-

nými částmi šatů a plášťů, do nichž, jak zjevně doufaly, budou moci děvče obléct.

„Co se děje?“ zeptala se Matylda, když pohlédla na dítě. Byla zděšená, když holčičku spatřila špinavou a neupravenou. V rozcuchaných vlasech měla trávu a pod očima temné šmouhy.

„Chtěla utéct, paní, to se děje.“ Chůva přestala děvčátko přemlouvat a postavila se, založila ruce v bok a zlostně se na ně podívala. „Všichni jsou skoro připraveni jít na opatství a tohle dítě se odmítá oblékat. Prý žádného královského synka nechce. Jen si to považte! Jak se opovažuje, žába jedna malá! Ale počkejte, až se to dozví její otec. Zmaluje jí zadek do ruda.“

Holčička znovu vzlykla a sevřela ještě pevněji panenku.

„Ale on se to přece nedozví,“ řekla Matylda tiše ve snaze zmírnit dopad slov necitlivé ženy. Celým srdcem děvčátko chápala. Najednou si živě vybavila své vlastní zásnuby s Williamem. I ona byla tehdy ještě dítě, ne o mnoho starší než tohle. Matyldě, která snila o vysokém, nádherném a dvorném rytíři, otec vzrušeně oznámil, jaká velká čest potká jeho rod, když si ji vybral podsaditý a rozmrzelý baron, který měl už tehdy pověst krutého a zlého člověka. I její první reakcí bylo utéct. Ale pak se usadila na svém oblíbeném místě na kopci a přemýšlela o svých povinnostech, a protože byla v srdci realistka, tak i o tom, jaké vyhlídky měla na lepší nabídku k sňatku. Vrátila se domů, omluvila se vystrašené matce, vlichotila se rozzlobenému otci a smířila se s tím. Říkala si, že z toho alespoň vytěží co nejvíc, a utěšovala se, že bude velkou paní. Ale bude umět přesvědčit tohle dítě, aby v tom vidělo nějaký smysl? Tuhle holčičku, v jejímž skutečném světě ještě stále bydlely panenky, zvířátka a sněhobílý poník?

„Prosím vás, chůvo, nechte nás chvíli o samotě.“ Obrátila se a obdařila rozzlobenou ženu svým nejzářivějším úsměvem. „Ráda bych si s Isabellou maličko promluvila.“

Žena nejdřív chtěla něco namítnout, ale Elen, která byla své paní v patách, chůvu i obě protestující komorné už vystrkovala ven. Pak se zastavila za dveřmi, opřela se o ně a oddychovala.

„Hloupé ženské,“ zamumlala si pro sebe. „Kvokají jako slepice a taky to slepice jsou. Chudák *cariad bach.*“

Matylda poklekla na podlahu posetou slámou a napřáhla ruce k děvčátku. „Pojď sem, Isabello moje milá. Pověz mi, co se stalo. Proč jsi tak nešťastná?“

Ať už to byl soucit v jejím hlase, nebo pohled na cizího člověka, to Isabella nevěděla, ale s dalším tlumeným vzlykem se vyškrábala na nohy, rozběhla se k Matyldě a vrhla se do její rozevřené náruče.

„No tak, dítě, no tak.“ Matylda ji chvíli jemně houpala, dojatá dotekem drobného křehkého tělíčka, tak hubeného pod skrovným oděvem. Když se vzlyky trochu uklidnily, odhrnula děvčátku z horké tváře světlé vlásky a laskavě se na ni usmála. „Tak miláčku, a teď mi řekni, co se stalo.“

„Nechci se zasnoubit,“ posmrkávala hlasitě Isabella. „Já Jana nenávidím. Je to zlý a ošklivý kluk. Nechci se za něho nikdy provdat.“

„A proč, Isabello? Proč nechceš? Proč si myslíš, že je zlý?“

„Tahá vrabečky za křidýlka.“ Slzy na krajíčku se jí zase začaly koulet po tvářích a děvčátko zabořilo hlavu Matyldě do ramene. „Rád dělá bolest, řekl mi to. A až mu budu patřit, říkal, že může dělat bolest i mně. A říkal, že mě dokáže rozplakat.“

„Aby čert vzal toho kluka!“ zaklela Matylda v duchu. Vyměnily si s Elen přes hlavu dítěte pohled. „Poslyš, Isabello, to ti Jan řekl jen proto, aby tě pozlobil. Nikdy by ti neublížil, to by nedokázal. Po mši na opatství bude nádherná slavnost a potom budeš dál bydlet s matkou a otcem, dokud nebudeš velká. Jana nejspíš vůbec neuvidíš. A až se za něj za mnoho a mnoho let provdáš, bude z tebe princezna. Budeš ta nejkrásnější princezna, jaká kdy žila na zemi,“ usmála se na strhanou bledou tvářičku. „Tak pojď a pamatuj, že jsi velká dáma. A dámy nikdy nemají strach.“ Políbila děvčátko na rozcuchané vlásky. „Necháš teď chůvu, aby tě učesala, umyla a připravila?“

„Ale já jsem ho viděla.“ Děvčátko se ještě stále třáslo. „Tahal ho tak za křidýlka, až ptáček plakal.“

Matylda se zachvěla. „Poprosím svého muže, aby to řekl králi. Jana by za takovou krutost měli zbičovat.“

„Slibuješ?“ Isabella si protřela oči hřbetem ruky.

„Slibuji.“ Matylda ji jemně vystrčila z klína. „A teď už pojď, nezbývá moc času.“

Chůva vstoupila tak brzy, že bylo jasné, že poslouchala za dveřmi. Zpola nazlobená na Matyldu a zpola ráda, že se její svěřenkyně uklidnila, si proklestila cestu až k ní.

„Za to může ten chlapec," mumlala, když holčičku svlékala a myla její křehké tělíčko hadříkem, který namáčela ve džbánu, v němž voda už dávno vystydla. „Včera tu seděli bok po boku, když je Jeho Milost král představil, a byli čisťouncí jako dva špendlíčky, vydrhnutí a učesaní. Viděli jsme, jak jí Jan něco špitá. Potom ji vzal za ruku a odvedl ji pryč. Lady Gloucester byla tak ráda. A pak to dítě najednou přiběhlo a řvalo na celé kolo. Hrabě byl bez sebe vzteky a král taky. A pak přišel mladý pan Jan, nevinnost sama. ‚Já nevím,' povídá, ‚já nevím, proč brečí.'" Přetáhla děvčátku přes hlavu čistou košili a pak vyšívané roucho. Potom jí začala kartáčovat jemné světlé vlásky.

Venku byly ženy příliš zaměstnány reptáním hraběnky z Gloucesteru, než aby věnovaly přílišnou pozornost tomu, co se děje v převlékárně, takže když Matylda vyšla ven a držela za ruku teď už upravenou a čistou Isabellu se suchýma očima, rozhostilo se překvapené ticho.

„No," řekla konečně její matka. „Už byl nejvyšší čas." Úmyslně přehlédla Matyldu a chtěla dcerku uchopit za ruku. Ale Isabella se jí vyškubla, chytila se Matyldy a schovala se za ni, aby na ni matka nedosáhla. Popuzená hraběnka to bez dalších pokusů vzdala.

„Proboha, tak s tou holkou jděte vy, když vás má tak ráda," vyštěkla. „Zůstaňte u ní a dohlédněte, ať se slušně chová. Už nechci žádné potíže."

Matyldě se rozbušilo srdce vzrušením. Vzala Isabellu zase za ruku a vyvedla ji z komnaty. Venku už slyšela troubení trubek, jak se řadil průvod v očekávání krále.

Opatství sv. Petra bylo plné lidí. Kráčeli zvolna mezi vznosnými sloupy, které mizely v kouřové temnotě nad hlavou tam, kde byly barvy na stropě ještě stále začerněné a špinavé od hrozného požáru, který před padesáti lety zachvátil kostel. Matylda tajila dech vzrušením a bezděčně sevřela ruku Isabelly ještě pevněji. Opatství zářilo světlem svící a každičké světlo se desetkrát odráželo v nádheře návštěvníků, kteří se zde shromáždili na mši. Vzduch byl přesycen vůní kadidla.

Král na ně čekal v kněžišti s krásně oblečeným princem Janem po boku. S nimi zde stáli králův justiciár Ranulf Glanvill, jenž dohlížel na Janovo vzdělávání, a Isabellin otec hrabě z Gloucesteru, a po obou stranách biskupové a církevní hodnostáři. Chlapec Jan stál tiše a upíral oči na hrob hraběte z Normandie Roberta. Vypadal, jako by neuměl do pěti počítat. Ani jednou nezvedl oči, aby se podíval na chvějící se dívenku, která stála po jeho boku, když kněz odříkával požehnání. Nevzhlédl ani, když sbor na kůru spustil radostný chvalozpěv.

Jednou však pohlédl na Matyldu. Překvapil ji přímý provokativní pohled v jeho modrých očích. Udiveně na něj chvíli zírala, neboť nemohla uvěřit, zda správně viděla. Jan pohled rychle odvrátil. To se mi jen zdálo, pomyslela si, a obrátila pozornost opět ke své svěřenkyni a mši svaté. Ale kdesi vzadu v mysli jí vytanul stín a ona pocítila varovný záblesk.

Oslavy s nekonečnými hony a hostinami trvaly několik dní a potom konečně opět nadešel čas k odjezdu. Richard de Clare nakonec k Matyldinu hlubokému zklamání vůbec nepřijel.

Krále viděla od hostiny, která následovala po zásnubách a mši v kostele sv. Petra, pouze dvakrát. Pokaždé, když se setkali, se za chladného úsvitu chystal na lov a byl obklopen svými barony a rytíři, včetně Williama.

Jednou stál William po boku prince Jana a ona na sobě opět ucítila chlapcův pohled. Tentokrát byl zadumaný, ba dokonce vypočítavý, a tak se se zachvěním zachumlala do pláště a otočila se zpět ke svému stanu. Ale ještě předtím zase zahlédla v hloubce těch chladných modrých očí ten podivně provokativní záblesk.

Druhého dne ráno stála na břehu a dívala se, jak se na molu vykládá loď. Choulila se do svého kožešinového veverčího pláště, aby se zahřála před ledovým větrem z welšských hor, když najednou zaslechla svoje jméno. Prudce se obrátila. „Richarde!“ vykřikla radostně a rychle se rozhlédla, zda ji nikdo neslyšel. O několik metrů dál se Elen dohadovala s prodavačem, mezi jehož zbožím zahlédla jakési tretky, které chtěla. „Už jsem přestala doufat, že vás tu uvidím!“

Richard na ni pohlédl. „Jak bych mohl nepřijet, když jsem věděl, že tu budete?“ Přerývaně dýchal ve snaze ovládnout nával citů, který

pocítil, když na ni pohlédl a spatřil ji o tolik krásnější – nebo si to aspoň myslel – než jak ji téměř před rokem viděl naposledy. Matylda vyzrála; proměnila se ze skotačivého dítěte v nádhernou ženu. Vlasy pod kožešinovou kápí se jí leskly a tváře měla zrůžovělé ledovým větrem. Zaťal ruku na jílci svého meče v pěst.

„Prý jste porodila pěkného syna, má paní," řekl konečně pomalu. „Blahopřeji vám."

Usmála se na něj. Nenapadlo ji, co by řekla. Srdce jí tak zběsile bušilo, že sotva dýchala. Ani se jí nedotkl, ba dokonce jí ani nepolíbil rukavici, a přesto cítila jeho dotyk a touhu, která je pojila jako pás.

„Podívejte, má paní!" Elen se vítězně vracela s nákupem. „Půjdeme dál do královy síně?" Pohlédla na vysokého světlovlasého rytíře s ozdobami ve tvaru písmene V na svrchním šatu, který s tak nepokrytou touhou zíral na její paní, a zachvěla se. V tom pohledu bylo jakési nebezpečí.

„Má paní," zatahala Matyldu za rukáv. „Měly bychom jít."

„Uvidím vás ještě?" Matylda nedokázala odtrhnout pohled od Richardovy tváře.

Bezmocně přikývl a zpola se natáhl po její ruce. Ruka klesla, aniž se dotkla její, a on se s lehkou úklonou odvrátil.

Celý den Matylda čekala, až ho zase uvidí, ale Richard nepřišel. Nebylo jej vidět ani u hodovního stolu ve velké královské síni.

Zklamaná a unavená touhou odešla brzy. Hlava ji bolela od kouře a hluku u večeře, která trvala několik hodin. Odzátkovala lahvičku s makovou šťávou a smíchala trochu s vínem, ale najednou vzhlédla a zaznamenala nějaký pohyb u stěny stanu. Srdce jí poskočilo.

„Richarde?" vydechla. Ale odpovědí jí bylo jen ticho, a tak se po chvíli zase odvrátila. Byla to jen její přehnaná představivost. Nikdy by se přece neodvážil přijít k ní do stanu. Zvedla číši a upíjela tinkturu. Cítila, jak jí příjemně koluje žilami, a když tiše vyklouzla z šatů, začínala se jí trochu točit hlava. Byla příliš unavená, než aby zavolala Elen nebo některou z komorných. Chtěla jen klesnout na lože a z bolesti hlavy se vyspat. Potom najednou jasně zahlédla stín na stěně stanu mezi rozvěšenými věcmi poletujícími ve větru, který se rýsoval ve světle ohně venku. Zastavil se a pak se pomalu kradl ke vchodu. Zatajila dech. To nebyl Richard. Stín byl příliš přikrčený.

Kradmost toho pohybu ji děsila, a tak se prudce posadila, přitáhla si pokrývku až k bradě a zatajila dech. Ozvalo se slabounké cvaknutí, jako by o sebe zavadily dva kamínky, a pak se rozhostilo ticho.

Stín se rychle přemístil až ke vchodu a znovu se zastavil. Potom se podivně skrčil a pak zvětšil, jak se tulák, nebo kdo to byl, na okamžik zarazil, jako by něco pokládal na zem. Poté zmizel.

Matylda chvíli seděla se srdcem v hrdle a přemýšlela, zda má zavolat stráže. Potom vyklouzla z lože, přehodila si pokrývku přes ramena, po špičkách se přikradla ke vchodu a vyhlédla ven. Nikdo tam nebyl. Jasná, hvězdami posetá obloha osvětlovala temný tábor, kde tu a tam rudě doutnal zdušený oheň. Zalapala ve studeném vzduchu po dechu, podívala se doleva a doprava a pak pohlédla dolů na zem, kde se již bělala jinovatka.

U nohou jí ležel balík. Zvědavě se předklonila a sebrala jej, ještě stále s myšlenkou na Richarda. Byl těžký a ledová noc už si do hrubé látky našla cestu, takže balík byl celý ztuhlý a zmrzlý. Odnesla ho do stanu, rozsvítila svíci od malého světélka, jež hořelo před přenosným klekátkem, a pozorně si jej prohlížela. Látka byla převázána kožený páskem.

Celá zvědavá zatáhla za uzel a rozvazovala utaženou kůži, dokud se neuvolnila. Rozevřela balík a vytáhla další, zavinutý do látky. Hrál v mihotajícím se světle několika barvami, napůl šedou a napůl šarlatovou. Rozbalila ho.

V záhybech před ní ležely těžké a ztuhlé tři uťaté ruce. Šarlatová barva na látce byla krev, která z nich prosakovala a zbarvovala balík křiklavě a výsměšně veselou barvou. V hrůze na ně plnou minutu zírala, zatímco její oči bezděky vnímaly každý detail špinavých nehtů, bledých prstů a tepaného měděného prstenu na jednom z nich, a nedokázala naplno pochopit děsivost toho, co vidí, až se otočila, a dávíc se, utíkala ke vchodu do stanu.

„Pojďte sem někdo! Pomoc! Pomoc!“

Její výkřiky se rozezněly v ledovém vzduchu a během několika vteřin se shromáždily táborové hlídky. Do stanu za ní nahlédl rytíř s bledým obličejem pod přilbou a s taseným mečem. Zděšeně pohlédl na podlahu stanu a pak se bezmocně dotkl Matyldina ramene.

„Klid, má paní, klid. Už nehrozí žádné nebezpečí. Podívejte se, paní – jsou tu vaše komorné a poslali jsme pro sira Williama.“ Stáhl ze stolu vyšívaný přehoz a hodil jej na krvavý balík, aby ho skryl před zraky ostatních. Ale ona nedokázala přestat křičet. Jako by jí prasklo v hlavě. Jako by stála mimo sebe samu a dívala se na sebe, jak tam stojí bosa a zahalená do kožešinového pláště ve světle pochodně, kterou nesl jeden z hlídkujících rytířů. Ale nedokázala přestat křičet.

„Klid, Jo, klid, už nehrozí žádné nebezpečí. Už je to pryč. Jste v bezpečí.“ Třásly s ní nějaké ruce a cítila cosi studeného na tváři. Obklopily ji vzrušené hlasy.

„Nemůžete něco dělat, proboha…?“

„Chyťte ji za ruce a pevně ji držte.“

Cítila, jak ji nějací lidé chytili a zápasili s ní a pak ji drželi.

Potom ucítila bodnutí na paži – a víc už nevnímala.

KAPITOLA
OSMNÁCTÁ

Místnost byla malá a zastíněná bílými žaluziemi proti slunci. Pomalu zamžikala ve snaze odehnat mlhu z mysli. V ústech měla nepříjemnou chemickou chuť.

„Jo?“ Vedle postele seděl nějaký muž. Vstal a naklonil se nad ní.

„Nicku?“ Měla tak sucho na jazyku, že ze sebe to slovo nemohla vůbec vypravit.

„Už jsi v pořádku, Jo. Podívej se, mám tady pro tebe čaj. Chtěla bys trochu?“ Měl jemnější hlas, než jak ho kdy slyšela.

Jo si protřela oči. „Kde to jsem? Co se stalo?“

Podařilo se jí vzpřímit a napít se maličko z šálku, který jí dal Nick. Točila se jí hlava.

„Jsme ještě u doktora Benneta, Jo. Vzpomínáš? Tohle je odpočívárna. Spala jsi.“

„Spala? Myslela jsem… Myslela jsem, že mě bude zase hypnotizovat.“ Zmlkla, zase si lehla a najednou zjistila, že má přes nohy přehozenou lehkou pokrývku. „Chtěl přece zjistit, jestli můžu na všechno zapomenout,“ opakovala pomalu.

„Fungovalo to?“ Nick se zase posadil na židli vedle postele.

„Já… nevím.“ Odhrnula si oběma rukama vlasy z čela. „Je mi tak divně. Vůbec mi to nemyslí…“ Viděla, jak žaluzií probleskuje jasné nebe a hází stíny na chladné, olivově zelené zdi kolem ní. Pokoj páchnul po dezinfekci a byl klaustrofobně malý.

Za Nickem se tiše otevřely dveře a dovnitř nahlédla Sára. Se zjevnou úlevou se usmála na Nicka, když spatřila, že Jo už sedí. „Jak vám je?“

„Trochu divně,“ zmohla se Jo na úsměv.

„Carlovi je moc líto, ale má teď na odpoledne pacienta. Myslel, jestli byste oba nepřišli ve středu ráno. Stejně by asi bylo lepší nechat to na pár dní být, abyste viděla, jak vám bude.“

Jo se zamračila. „Odpoledního pacienta? Tomu nerozumím. Kolik je hodin?“

„Čas na odpolední čaj, Jo.“ Nick vstal. „Spala jsi několik hodin. Ve středu přijde,“ řekl potichu, „dohlédnu na to.“

„Jak to myslíš, několik hodin?“ opakovala ohromeně Jo, když za Sárou zavřel dveře a znovu se otočil k ní. „Co se stalo? Copak jsem zase omdlela?“

„Trochu ses rozrušila, a tak ti doktor Bennet musel dát injekci valia, aby ses uklidnila, to je vše.“

„Rozrušila? Proč jsem se rozrušila?“

Nick se slabě usmál. „To ze mě hned tak nedostaneš, Jo. Chceme přece, abys zapomněla na všechno, co tě trápí. Jestli ta sugesce zabrala, byl bych přece úplný blázen, kdybych ti řekl, co se stalo, ne?“

Bylo deset minut po páté, když Nick konečně zaplatil taxi a vyšel za Jo do jejího bytu. Když otevřela dveře, zvonil telefon.

„To je pro tebe.“ Podala mu s unaveným úsměvem sluchátko. „Volají tě z práce.“

Jako vždycky šla nejdřív k francouzským oknům, která dokořán otevřela, a nadechla se syté vůně květin na balkoně. Bylo zvláštní, jak málo balkonů mělo květiny. V Německu a Švýcarsku hrály všemi barvami, ale tady v Londýně byl ten její, plný květináčů s karafiáty, pelargoniemi, zimolezem a tou exotickou pasiflorou, která se vinula kolem kamenného zábradlí, téměř jediný. Slabě se usmála. Nick ji vždycky škádlil, že je asi srdcem venkovanka, když má tak ráda květiny.

Opřela se o zábradlí. Měla pocit, že je pod vlivem prášků. Nemohla se soustředit na jedinou myšlenku. V hlavě se jí vynořovaly tváře Carla Benneta a pak Sáry, ale byly tam i další, které nedokázala zařadit. Někdo tam říkal něco o kulhající klisně… vzpomíná si, že se kvůli tomu velmi rozčílila… a potom později tam byla nějaká ruka s prstenem na prstě, ruka se špínou za nehty…

„To byl Jim.“ Nick vyšel na balkon za ní. „Jak to tak vypadá, firma Desco zničehonic zrušila naši prezentaci a hrozí, že půjde ke konkurenci. Zatracená práce! To měla být jedna z našich nejlepších reklamních akcí. Jsem pryč teprve deset dní – bůhví jak se jim podařilo všechno tak zpackat!“ Nuceně se usmál. „Budeš tady moct zůstat

chvilku sama, Jo? Strašně nerad tě nechávám samotnou, ale asi bych tam měl zajet, abych Jimovi zabránil toho chlapa podříznout.“

Přikývla. „To je mi líto, Nicku. Je to moje vina – byl bys zpátky už minulý týden, kdyby nebylo mě…“

„Jo, mělo by to jít i beze mě.“ Zhluboka se nadechl ve snaze ovládnout hněv. „Vrátím se na takovou nějakou pozdější večeři. Pak si o tom popovídáme. Nikam nechoď! Odpočiň si, než přijdu. K jídlu nám bude stačit polévka z pytlíku nebo tak něco.“

Vyprovodila ho ke dveřím a zavřela za ním. Byla unavená, bylo jí horko a trochu špatně od žaludku a připadala si celá ulepená. A nechtěla, aby šel pryč.

Po dlouhé chladivé koupeli si lehla na pohovku jen tak v županu a zavřela oči; a tu si najednou vzpomněla, co se stalo. V jedné chvíli hleděla neurčitě přes pokoj a přemýšlela, jestli má dost energie na to, aby si uvařila šálek kávy, a pak se zničehonic prudce posadila. Jako by se v ní zvedla opona. Tak jasně, jako by byl Carl Bennet v pokoji, ho slyšela, jak říká: „Budete si pamatovat jen to, že jste měla pár podivných, ale bezvýznamných snů…“

„Gloucester…“ zamumlala. „Ale to nebyl sen. To v Gloucesteru jsem se seznámila s Janem…“

Nick se vrátil z Berkeley Street až skoro v deset a byl v mizerné náladě. „Jim to všechno pěkně zvoral,“ řekl a praštil sebou do křesla. Vypadal unaveně. „Pochybuju, že to dokážu napravit. Když se mi to nepovede, budu muset jet do Států a zůstat tam tak dlouho, dokud neseženu jiného klienta, který bude tak velký jako Desco, jinak je s firmou Franklyn-Greerson konec. Jim prostě neví, jak se má chovat, když je třeba pustit se do sporu s nějakým velkým zvířetem. Je naprosto naivní!“ Unaveně zavřel oči.

„Myslela jsem, že Mike Desmond je tvůj kamarád.“ Jo si sedla vedle něj.

Nick pokrčil rameny. „Tohle je kšeft a ne kamarádství. Ale já se budu zatraceně snažit přetáhnout je zpátky, než to nadobro vzdám, to si můžeš být jistá.“ Natáhl k Jo ruku. „Hergot, promiň, tohle tě přece nezajímá. Jak ti je? Už tě přestala bolet hlava?“

„Ta posthypnotická sugesce nefungovala," odpověděla zasmušile. „Pamatuju si všechno. Jak jsme jeli do Gloucesteru, jak jsem se seznámila s princem Janem – i jak jsem zase viděla Richarda."

Nick potichu zaklel. „Budeme to muset zkusit ještě jednou, to je vše." Zavrtěl hlavou. „To by mě zajímalo, jestli má Sam pravdu, že Bennet nemá dost zkušeností, aby to zvládl."

„Myslím, že tím to není. Je to asi proto, že se toho v hloubi duše nechci vzdát. Chci vědět, co bylo dál. No – to je jedno, pojď!" Pustila Nickovu ruku. „Musíš mít strašný hlad a já jsem rozmrazila jehněčí kotlety. Přinesl jsi víno? Jestli ne, tak je tam ještě pár lahví. Nadělala jsem zásoby."

Vyndal zátku a nalil jim dvě sklenky, zatímco Jo položila kotlety na pánev a posypala je černým pepřem. Konečně začala také dostávat hlad.

Nick jí podal skleničku. „Nemám ani čas se nadechnout, pořád je tolik starostí!" Povzdychl si. „A co budeme teď dělat s tebou?"

„Nic. Zvládnu to sama."

„Zvládneš to sama? Ječelas tak silně, že se sbíhali lidi z celého domu. Bennet ti musel dát injekci, aby tě uklidnil, proboha! Jak bys to mohla zvládnout sama?"

Jo se zamračila. „To bylo jen proto, že jsem našla ty ruce a že jsem najednou věděla, že jsou tam Welšané, dokonce i v táboře u krále. Do té doby jsem si neuvědomila, že jsem se vlastně ve Walesu pořád bála a čekala, kdy se začnou mstít. V Gloucesteru jsem se konečně cítila v bezpečí. Byla jsem sama ve stanu a snila o Richardovi a oni tam najednou byli – uprostřed noci a mezi muži anglického krále. Mohli mi klidně podříznout krk!" Zachvěla se, když začala krájet rajčata a posypávat je sušenou bazalkou. Pak je dala na pánev ke kotletám. Podívala se na nůž ve své ruce a pak ho spěšně pustila do dřezu.

„Čí ruce to byly?" zeptal se Nick tiše. „Víš to?"

Opláchla si prsty.

„Tří Williamových rytířů." Vzala sklenku, kterou jí podával, a zamyšleně se napila. „Vzpomínám si na to docela jasně. Když jsme jeli mlhou do Gloucesteru, uviděli jsme u cesty malou kapli, svatyni

nějakého místního svatého. Byla to jen kupa kamení se stříškou porostlou vřesem, ale William tam jako obvykle poklekl u oltáře.“

Nick pocítil, jak mu pod kůží projel varovný záchvěv. Když ten výjev popisovala, upřela oči do dálky, a jemu najednou napadlo, zda Jo vůbec ví, že je tady s ní.

„Někdo na kamennou dlaždici položil věnec z divokých růží a zimolezu a po zemi byly rozházené vonné byliny. Já jsem z koně nesesedla, ale začal plakat Will, a tak jsem se natočila v sedle a dívala jsem se, jak si ho chůva dává k prsu. Přála jsem si, abych ho mohla držet sama.“ Zarazila se a kousla se do rtu. „Její mezek sklonil hlavu a začal hledat trávu k pastvě a chlapec u jeho hlavy jej nechal jít k trsu trávy vedle cesty. Stál tam s povolenou uzdou v ruce. Bylo ticho, až na žvýkání a podupávání kopyt koní. Dřív jsem se chodila modlit s Williamem, ale v poslední době jsem na něj začala čekat na cestě jako ostatní – někdy jsem si zašeptala modlitbičku jen tak pro sebe a někdy ani to ne.“ Usmála se na Nicka, který na ni civěl. „William za chvíli vstal a pokřižoval se. Pak se zarazil a zaposlouchal se. A pak jsme to v tom ranním tichu zaslechli všichni – zpěv nějaké ženy na kopci za svatyní. Všichni otočili hlavu a dva rytíři otočili koně a sevřeli se kolem Williama, který stál na cestě a oprašoval si modrý plášť u kolenou. Pamatuju si, že měli oba ruku na jílci meče.

Ten hluboký zvučný hlas zpíval welšsky, ale slovům jsem nerozuměla. Schoulila jsem se do pláště a poplácala jsem koně po krku, protože začal být neklidný a netrpělivý, jak chtěl jet dál. Nikdo nepromluvil. Myslím, že jsme se všichni lekli.

William se najednou otočil k jednomu ze svých rytířů. ’Vezměte dva muže a najděte ji. Buďte opatrní. Možná je to léčka.’ Vyšvihl se zase do sedla. 1 když byl v ošlehané tváři bledý, seděl vzpřímeně a hleděl za těmi třemi.

Za několik minut zazněl zpěv z větší dálky, jako by od nás zpívající žena odcházela nahoru do kopce.

Viděla jsem, jak William nervózně polkl. Upíral oči na stezku, po níž odjeli jeho muži. Jeho kůň netrpělivě potřásl hlavou a zahrabal kopytem, ale on jej utišil zaklením a přitažením uzdy. Stromy se ani nepohnuly, jak ani vánek nezafoukal, stezku zahalil chuchvalec mlhy a vzduch ochladí.

Čekal ještě pár minut a jako vždycky nedokázal zakrýt podrážděnost. Pak vyštěkl rozkaz a čtyři další muži s tasenými meči odklusali stezkou do mlhy.

Naskočila mi husí kůže a znepokojeně jsem se rozhlédla, zatímco muži ozbrojeného doprovodu přejížděli rukou po mečích. Jen chůvy s nevzrušeně sajícím dítětem u prsu jako by se to netýkalo.

Najednou se ti čtyři rytíři zase vynořili na stezce a smekali se po ní dolů. Byli sami. Jezdec na prvním koni prudce zastavil Williamovi po boku a pozvedl meč k pozdravu.

‚Není po nich nikde ani stopy, sire Williame. Stezka se rozvětvuje na několik dalších, ale mezi stromy je hustá mlha a neviděli jsme žádné stopy kopyt. Je tam takové ticho. Zkoušeli jsme volat, ale…‘ Hlas se mu vytratil a on se ohlédl přes rameno, jako by prosil své společníky o pomoc.

William zrudl ve tváři. ‚Nemohli se ztratit,‘ vykřikl. ‚Podívejte se znovu. Vezměte si víc mužů – vezměte jich dvacet a prohledejte celý svah! Chci ty muže najít a chci tu ženskou, co zpívala.‘ Vytáhl meč a položil si jej přes sedlo. Potom se zachmuřeně usmál na mne. ‚To je nějaká lest těch zpropadených Welšanů,‘ řekl.

Na úbočí nad námi se ozývaly výkřiky zbrojnošů, jak pobízeli koně do hustého křoví a klestili si meči cestu porostem. Ale po ztracených mužích nikde ani stopy. Nakonec dal William rozkaz, abychom jeli dál bez nich.

Teprve když jsme projeli Bwlchským průsmykem, přestala jsem mít tu divnou husí kůži. Pak jsem si uvědomila, co to bylo. Teprve tam nás přestali sledovat. A ty uťaté ruce patřily těm třem ztraceným rytířům.“

Jo se najednou vzpamatovala, když si všimla, že je v kuchyni plno zápachu spáleného masa. Se slabým výkřikem položila sklenku a popadla pánev.

Nick na ni civěl s podivným výrazem ve tváři. „Nic z toho jsi v hypnóze nepopisovala,“ řekl tiše.

„Ne?“ Vzhlédla, když obrátila maso a rajčata a ztlumila oheň. Dala všechno na své místo a dolila si víno. „Naštěstí se nic nestalo, začal se jen přepalovat tuk. Dobře že jsme u toho stáli.“

Nick se ani nepohnul. „Co si ještě pamatuješ?“ zeptal se po chvíli.

Sáhla do kredence pro dva talíře. „Myslím, že všechno až do chvíle, kdy jsme odjeli z Gloucesteru. Aspoň mi připadá, že všechno. Ale pojď se najíst, než se to všechno spálí. Už se mi o Matyldě nechce mluvit. Pověz mi, co budeš dělat, abys zničil konkurenci.“

Byla už skoro půlnoc, když Jo umyla talíře a uvařila kávu. Nick seděl na podlaze v obýváku, opíral se hlavou o gauč a se zavřenýma očima poslouchal Matoušovy pašije. Když dozněly poslední tóny závěrečného sboru, zvedl hlavu a pohlédl na ni.

„Co to bylo za skladbu pro flétnu, která tu hrála ten den, kdy sem přišel Sam?“

„Skladbu pro flétnu?“ Klekla si vedle něj a sáhla po oranžové konvici na kávu. „Nemám žádné nahrávky s flétnou.“

„Musíš mít.“ Zamračil se. „Bylo to divné, takové strašidelné a beztvaré sólo. Nikdy předtím jsem to neslyšel.“

Pokrčila rameny. „Třeba to bylo v rádiu.“ Znepokojeně na něj pohlédla. Nick vypil většinu vína sám, rychle a aniž si je vychutnal, což u něj bylo neobvyklé, a viděla, že je pořád napjatý a naštvaný a s napruženými svaly na bradě.

„Pověz mi,“ pokračoval za chvíli, „když si tedy z té návštěvy v Gloucesteru všechno pamatuješ tak jasně, setkala ses ještě s Richardem?“

„Nicku. Mně se o tom nechce mluvit.“ Nalévala si kávu do šálku a nedívala se na něj.

„Já to chci vědět, Jo.“ Jeho hlas byl tichý, ale naléhavý.

Povzdychla si. „Ano, viděla jsem ho. Byl blízkým poradcem krále. Od chvíle, kdy do Gloucesteru přijel, byl stále v jeho službách.“

„Ale vidělas ho o samotě?“

Jo se při té vzpomínce bezděčně usmála. „Ano, viděla jsem ho o samotě den po té strašné záležitosti s rukama. Přišel do mého stanu. William předtím oznámil, že se vracíme na Bramber, než se zhorší počasí. Celá ta záležitost ho znepokojila, a tak vydal rozkaz, že druhého dne vyrazíme.“

„A Richard přišel do tvého stanu?“

Jo vzhlédla, neboť v jeho hlase zaslechla rozzlobený podtón. „Ano, dali jsme si sbohem," pravila opatrně.

„Políbil tě?"

Viděla, jak přivřel oči. „Nicku, proboha…"

„Tak ano nebo ne?" Napřímil se a pozorně ji sledoval.

„Ano," řekla vzdorně. „Když to tedy musíš vědět, tak políbil. Bylo to poprvé, kdy mě pořádně držel v náručí. Stan vlál ve větru a jeho těžké stěny se zmítaly, jako by se chtěly utrhnout od háků – a byla strašná zima. Chlapec venku u vchodu neudržoval pořádně ohřívadlo se žhavým uhlím, takže čadilo a nedávalo dost tepla. Richard vešel a já jsem si uvědomila, že ho Nell musela nechat projít. Elen by ho ke mně nikdy samotného nepustila. William byl s hrabětem z Gloucesteru…" Odmlčela se. Seděla na zemi, objímala si kolena a hleděla do světla stolní lampy. Nastalo dlouhé ticho. Nick z ní nespouštěl oči.

„Pokračuj," řekl konečně. „Copak mi to nedopovíš?"

Vzhlédla. „Neřekl ani slovo. Prostě vešel, spustil těžkou stanovou stěnu přes vchod a ten zašněroval a pak mě vzal do náručí. Bylo to poprvé, kdy jsme se pořádně políbili, a vzpomínám si, že jsem se chvilku bála. A potom jsem na všechno zapomněla – na Williama, na malého Willa ve vedlejším stanu s chůvami i na strach, že by někdo mohl přijít – na všechno. Do té doby jsem nikdy nepoznala tělesnou žádost, jen její náznaky vždycky, když se ke mně Richard přiblížil, ale najednou mě zcela přemohla." Odmlčela se a pak zamyšleně pokračovala. „Myslím, že jsme si oba představovali, že to, co k sobě cítíme, se dá udržet v mezích nějakého oficiálního flirtu, ale najednou to všechno vzplálo. Bylo mi úplně jedno, co se stane. Zavedla jsem ho k loži a on mě vtlačil do kožešin…" Najednou se zarazila, když spatřila, jak se Nick tváří, a rozpačitě se zasmála. „Promiň, nechala jsem se unést. No, ale bylo to docela dobré, pokud si vzpomínám. Matyldin první orgasmus…"

Přestala, když se vymrštil, chytil ji za zápěstí a zlostně s ní škubl tak, že na něj upadla a srazila přitom podnos ze stolu. Konvice na kávu spadla na zem, rozbila se o nohu stolku a káva se vylila na koberec.

„Nicku, nech toho!“ vykřikla. Cítila, jak se paží tiskne k jednomu ostrému kousku rozbitého porcelánu. Po zápěstí jí stékala krev. „Prosím tě, Nicku, vždyť to bolí… prosím tě, řízla jsem se, podívej…“ Slepá zuřivost v jeho tváři ji vyděsila. „Byl to jen sen, Nicku. Nebylo to doopravdy. Proboha, co je to s tebou? Nicku!“ Jeho ruka ji uchopila za krk a v očích se mu zračila chuť vraždit. Jo s ním zoufale zápasila a cítila, jak tlak na jejím hrdle sílí. Potom jako by se najednou jeho nálada změnila. Sundal jí ruku z hrdla a místo toho jí stiskl zápěstí a sevřel jí je obě nad hlavou, zatímco volnou rukou jí začal rozevírat župan. Pak se nad ni naklonil a začal jí divoce hladit prsa. Chladně se usmál. „Takhle je to lepší. Ty máš přece trochu středověkého násilí ráda, ne? Připomíná ti staré zlaté časy…“

„Prosím tě, Nicku! Nicku…“ Jo byla k smrti vyděšená slepě divokým výrazem v jeho tváři. Ještě nikdy nikoho takhle neviděla, kromě… Na okamžik přestala zápasit a bez hnutí zůstala ležet, ztuhlá hrůzou, protože se jí vybavila tvář muže, který se ji pokusil uškrtit – Nickova druhá tvář – a pak se jí v posledním zoufalém pokusu podařilo osvobodit. Odkulila se pryč, postavila se vrávoravě na nohy a zahalila se do županu. „Vypadni! Vypadni odsud!“ vykřikla. „Vypadni z tohohle bytu, Nicku, a už se nikdy nevracej!“ Oči jí plály hněvem. „Neopovažuj se na mě ještě sáhnout! Nevím, na co si to hraješ, ale vypadni odsud. Se mnou takhle jednat nebudeš! Nikdy, rozumíš!“ Couvala před ním ke dveřím bytu a zavazovala si uzel na županu. „Slyšels mě?“ opakovala zoufalým hlasem.

Když se vztyčil, usmíval se. Ledovým arogantním úsměvem, který její hněv proměnil v děs.

„Nicku, prosím tě. Co je to s tebou?“ Byla už skoro u dveří. Rychle se obrátila a sáhla po klice v zoufalé snaze otevřít dveře, ale Nick byl v mžiku u ní. Přibouchl dveře, zamkl je na západku a potom ji chytil za paži. Když ji k sobě prudce otočil obličejem, Jo vykřikla. Ale nevyšel z ní žádný zvuk, neboť její výkřik utlumila jeho ruka, kterou jí přiložil přes ústa. Strhl ji k sobě. Napůl ji vlekl a napůl nesl chodbičkou do ložnice, a aniž rozsvítil, hodil ji na postel.

Ležela na okamžik bez dechu a pak se obrátila, aby se znovu pokusila vyškrábat na nohy, ale najednou ucítila oslepující ránu přes

tvář. Poloomráčená zase upadla a Nick si na ni celou svou váhou lehl.

„Tak, moje paní," zasípal a rukou šátral po uzlu na županu s tváří tak blízko její, že i ve tmě viděla, jak mu svítí oči. „Ještě jednou a budu vás muset umlčet."

Pokusila se vyklouznout stranou, když ucítila, jak jí kolenem roztahuje nohy, ale on ji snadno udržel. Nakonec si uvědomila, že čím víc se s ním pere, tím víc jí ublíží, a znehybněla. Bolestí se kousla do rtu, když do ní hrubě pronikl. Jeho ústa se zahryzla do jejích a ona bezmocně rozevřela rty před jeho pátravým jazykem. Najednou v tom svém strachu pocítila záchvěv vzrušení. Jako by to Nick ucítil, krátce se zasmál a ona ucítila, jak sevření kolem jejího zápěstí ještě zesílilo. „Vidíte, má paní, že se vám násilí líbí," zašeptal. „Myslím, že zjistíte, že vás v mnoha ohledech dokážu uspokojit lépe než Richard de Clare." Jeho ústa opustila její a vydala se po hrdle k ňadrům.

Konečně usnul, roztažen na jejím zemdlelém těle a s hlavou mezi jejími prsy. Ruce, které konečně uvolnily sevření, měl rozhozené přes pokrývku. Zoufalá Jo se pokusila pohnout. Když se snažila odsunout tu mrtvou váhu, která ji tiskla k posteli, potichu plakala v hrůze, že ho probudí. Nakonec to vzdala a zůstala bez hnutí ležet s pohledem upřeným k oknu, kde se za těžkými závěsy začaly objevovat první známky jasného úsvitu.

Nick se probudil krátce před sedmou. Dlouho ležel bez hnutí a cítil pod sebou nehybné ženské tělo. Potom se pomalu nadzdvihl a posadil se. Vzal si kalhoty, vrávoravě přešel k oknu a se zachroptěním roztáhl závěsy. Venku byl jasný den. Podíval se překvapeně na hodinky a pak na postel, kde na Jo dopadalo denní světlo. Ležela nahá na dece, s vlasy rozhozenými na polštáři a nohama roztaženýma. Na zápěstí a prsou měla nápadné modřiny a na posteli spatřil krvavé skvrny. Na předloktí měla dlouhou nerovnou řeznou ránu plnou zaschlé krve a další krev mezi stehny…

Najednou se mu udělalo nevolno. Jo se nepohnula. Zdálo se, že ani nedýchá. Vrhl se k posteli. „Jo? Jo! Proboha, jsi v pořádku?"

Chvíli se nehýbala a pak pomalu a s bolestnou námahou otevřela oči oslněné denním světlem a rozhlédla se po pokoji. Chvilku trvalo,

než se na všechno rozpomněla. Spatřil, jak se jí v očích objevil záblesk strachu, když na něj pohlédla, a znovu jej přemohla nevolnost. Pořád se nehýbala, ale viděl, že si zkusila olíznout rty, aby promluvila. Sáhl pro župan, který byl pohozený na židli, a jemně ji s ním přikryl.

„Udělám čaj," řekl potichu.

V koupelně rozsvítil a v chladném a nemilosrdném elektrickém světle se na sebe zahleděl. Jeho tvář vypadala stejně jako vždycky. Snad trochu unaveně a zšedle, ale nikterak neobvykle. Přes rameno měl šrám, ale jinak nic nenasvědčovalo tomu, že s ním Jo zápasila.

Pomalu zašel do kuchyně a uvařil čaj. Uklidňovaly ho známé zvuky, jak naléval vodu do konvice a hledal v plechovce dva sáčky čaje. Potom prošel obývákem. Bylo tam chladno; francouzská okna zůstala celou noc otevřená. Tráva na náměstí byla ještě zvlhlá stříbřitou rosou. Zavřel okna, otočil se a vzal si košili. Na rukávě měl skvrny od kávy. A krev. Navlékl si ji a vrátil se do kuchyně. Byl úplně otupělý.

Pomalu donesl dva hrnky do ložnice. Jo se mezitím vůbec nepohnula. Posadil se na postel vedle ní a opatrně jí nabídl jeden z hrnků.

„Jo…"

Odvrátila od něj hlavu a zavřela oči.

„Prosím tě, Jo. Vysvětlím ti to."

„Není co vysvětlovat." Ani se na něj nepodívala. „Prosím tě, běž pryč!"

Vstal. „Dobře." Naklonil se, jako by se chtěl dotknout jejího ramene, ale pak si to rozmyslel. „Vrátím se večer, Jo. Nějak to odčiním," zašeptal.

Nechal oba hrnky s čajem vedle postele a pomalu došel ke dveřím. Odemkl a vyšel na chodbu.

Když po špičkách scházel ze schodů na ulici, zaslechl vzdálený a slabý nářek nějakého dítěte.

Když odešel, Jo se ještě dlouho nehýbala. Celá ztuhlá ležela a poslouchala, jak Will pláče. Se zaťatými pěstmi a suchýma očima zírala na zeď a celé tělo ji bolelo v místech, kde ji Nick poranil. Najednou se posadila. Vymrštila se z postele a rozběhla se do koupelny. Roztočila oba kohoutky naplno a pak šla najít adresář. Spěšně pro-

hrabávala kabelku, pak ho našla, začala třesoucí se rukou listovat v jeho stránkách a snažila se nevidět krvavé skvrny na světlém koberci uprostřed pokoje.

Zastavila se na dálnici M4 u Leigh Delamere u čerpadla s občerstvením. Zaparkovala na zaplněném parkovišti a opřela si na chvíli hlavu o volant. Hodila do auta kabelu, psací stroj i fotoaparát jen čtvrt hodinky potom, co se dovolala Janet Pughové.

Natočila si k sobě zpětné zrcátko a prohlížela si tvář. Rty měla ještě naběhlé a oči oteklé od toho, jak v noci tolik plakala. Doma si bledou pleť trochu nalíčila a nanesla oční stíny i rtěnku. Cítila se tak lépe. Její nejhorší modřiny zakrývaly dlouhé rukávy a vysoký límeček viktoriánské blůzy.

S bolestí se vysoukala z auta a přehodila si kabelku přes rameno. K mostu přes řeku Severn to bylo ještě nějakých třicet kilometrů, možná i méně. A pak už bude ve Walesu.

Tim stál dlouho před domem na Church Road a díval se na šedou břidlicovou střechu s vroubkovanými ozdobami z vlnitého plechu. Dům vypadal stejně jako sousední domy, až na hlavní dveře, které byly béžové a měly vyleštěné klepátko. V oknech visely čisté a prosté záclony, jakoby ze starého mušelínu, pomyslel si, když konečně zvedl ruku ke klepátku.

Sylvia Waltonová otevřela na druhé zaklepání. Měla vlasy spletené do stříbrem prokvetlého copu, obtočeného okolo hlavy, a vypadala trochu jako rakouská venkovanka. Jeho prsty stále bezděky hledaly fotoaparát, ale tentokrát jej s sebou neměl. Usmál se na ni. „To je od vás hezké, že jste mě s Billem zase pozvali na kus řeči.“

Sylvia se usmívala a vedla jej k dlouhému schodišti. „Byl moc rád, že jste se zase ozval. Slečna Cliffordová s vámi tentokrát nepřišla?“

Tim zavrtěl hlavou. Vešel za ní do pokoje, v němž byli už předtím, ale tentokrát zde chyběla vyrovnaná řada židlí. Místo nich tu u krbu stál pojízdný stoleček prostřený pro tři osoby. Bill Walton něco psal u stolu. Když jeho žena Timovi otevřela dveře, vstal a napřáhl ruku k pozdravu. Pronikavě si Tima měřil výraznýma zelenýma oči-

ma. „Takže vy byste se, pane Heachame, také chtěl zkusit vrátit do minulosti," pravil s úsměvem. „To jsem rád, že vás předchozí návštěva tak zaujala."

Jo zaparkovala v úzké uličce a pod kamenným obloukem se zadívala před sebe. Svaly kolem žaludku se jí sevřely. Hrad Abergavenny. Vylezla ze svého MG, pomalu pod obloukem prošla a rozhlédla se.

Najednou začala pociťovat probdělou noc a dlouhou jízdu z Londýna a celé tělo ji rozbolelo únavou. V hlavě měla milosrdné prázdno, kdykoli pomyslela na Nicka. Věděla jen to, že teď nechce být v Londýně a že jestli by ji někdo dokázal utěšit, nebyl by to Nick, ale Richard – Richard, kterého už možná nikdy neuvidí, ale po němž toužila s téměř fyzickou bolestí. Zhluboka nasála vzduch do plic, až ji to zabolelo, a vydala se dál.

Tento zámek byl rovněž zřícenina, ale zbylo z něj mnohem víc než z Bramberu. Vystoupila na trávník posetý sedmikráskami a vzhlédla nahoru k napodobenině gotické kamenné věže uprostřed nádvoří, kde stávala věž normanská. Kolem ní se tyčily vysoké šedorůžové hradby a pod kopcem se v líné křivce údolím vinula řeka. Za ní ležely nevysoké welšské kopce zahalené oparem z vedra. U jedné z mohutných zdí stálo lešení, odkud zaslechla tichý zpěvavý hovor z míst, kde až na vrcholku zdi stály žebříky a kam na kameny dopadal stín stromu.

Roztřeseně se pustila po stezce vedoucí po obvodu nádvoří. Někde tady na vnějším nádvoří pod vyvýšeninou tehdy leželi zavražděná Welšané a uprostřed nich Seisyll a jeho syn. Opět se zastavila a rozhlédla kolem. Něco z té hrůzy tu přece muselo zůstat. Snad zápach krve? Výkřiky? Cítila, jak jí teplý jižní vítr zlehka čechrá vlasy na šíji. Na zdi vedle ní se pohnul trs rudých kozlíků, ale nic víc. Ozvěna mlčela. William de Braose byl mrtev a Seisyll dávno pomstěn.

Zaparkovala auto před čistě nabíleným domkem Davida a Janet Pughových a zazvonila. Podívala se zpátky do prázdné ulice a poslouchala, jak uvnitř běží po schodech a ke dveřím nějaké kroky.

Když se dveře otevřely, zůstaly na sebe s Janet chvíli nedůvěřivě hledět. Janet viděla vysokou a elegantní mladou ženu s dlouhými tmavými vlasy v blůze s dlouhými rukávy a vysokým límečkem a dobře střižených kalhotách; valná část její tváře byla skryta za slunečními brýlemi. Jo zase spatřila světlovlasou ženu ve vysokém stadiu těhotenství, letních šatech bez rukávů a zdravotních sandálech. Usmála se. „Páni, ty ses ale od školy změnila!“

„Ty taky.“ Janet se nejistě naklonila a políbila ji na tvář. „Pojď dál. Musela to být z Londýna strašná cesta.“

Ze svého pokoje v horním patře domku viděla Jo na zříceninu hradu. Stanula u okna a zahleděla se na ni přes nízké střechy s rukou na zácloně a pak se otočila ke své hostitelce, která stála ve dveřích. „To jsi hodná, žes mě sem takhle bez okolků nechala přijet,“ řekla. „Už jsem zapomněla, že bydlíš v Abergavenny, ale pak, když jsem si uvědomila, že sem musím jet, něco se mi v hlavě spojilo a vzpomněla jsem si na tvoje přání k Vánocům.“

„To jsem ráda. Říkala jsi, že píšeš článek?“ Janet očima zabloudila k psacímu stroji, který stál v pouzdru u postele. „Na Davida to hrozně zapůsobilo, když jsem mu zavolala do školy, že přijedeš. Jsi hrozně známá!“

Jo se zasmála. „V těchto dnech spíš nechvalně, obávám se.“ Vyndala si z tašky kartáč a pročísla si vlasy, které zapraskaly statickou elektřinou. „Opravdu ti nevadí, že jsem přijela?“

Janet zavrtěla hlavou. V očích jí najednou zajiskřilo nepotlačitelným veselím. „Jsem strašně rozrušená. Vážně. Tvoje návštěva je ta nejvíc vzrušující věc, která se u nás za mnoho měsíců stala!“ Posadila se se zasténáním na okraj postele a přiložila si ruku na záda. „Tak co si myslíš o Walesu?“

Jo si sedla vedle ní. „Ještě jsem z něj moc neviděla, ale to, co jsem viděla, je krásné. Myslím, že se mi tu bude moc líbit.“ Jak by mohla vysvětlit, že už teď má pocit, jako by se vracela domů? Netrpělivě tu sentimentální větu zapudila, konečně si sundala černé brýle a hodila je na postel. Tvář pod nimi měla velice bledou.

David Pugh přišel domů asi v šest. Byl to menší, zdravě vyhlížející muž s pískovými vlasy a zářivýma očima. „Takže vy jste se přijela podívat, kde se to všechno stalo,“ řekl vesele, když Jo podával

sklenku sherry. „Ten článek v novinách o vás nás nesmírně zaujal.“ Chvíli na ni hleděl s lahví v ruce. „Ale vy nevypadáte jako ona, že? Aspoň ne tak, jak si ji představuju já.“

„Kdo?“ Jo se zvědavě rozhlédla po pokoji. Všechny police a vodorovná místa na podlaze byla plná knih a desek.

„Naše Moll Walbee.“ Pozorně ji sledoval. „Víte přece, kdo to je?“

Jo se zamračila. Upila sherry. Zadním oknem viděla za malou zahrádkou houští a další střechy a za nimi šedé narůžovělé kameny podivně gotické věže na hradě. „Moll Walbee,“ opakovala. „To je divné. Jako bych to jméno znala, ale neumím je zařadit.“

„Tak lidé z Pomezí říkali Maude de Braose. Vy, jak se zdá, dáváte přednost jménu Matylda, což je, uznávám, libozvučnější, i když byla myslím známější pod jménem Maude.“

Nalil sherry pro svou ženu, otevřel okénko vedoucí do kuchyně a podal sklenku Janet, která s umělohmotnou zástěrou přes šaty právě krájela petržel. Vypadala trochu nervózně, když položila nůž a vzala si od něj skleničku. „Nemluv o tom teď, Davide,“ řekla tlumeně, pohlížejíc na Jo.

„Ale ne.“ Jo si všimla Davidova vyzývavého pohledu. „Ne, jen o tom mluvte. Zajímá mě to. Jestli o ní něco víte, chci to slyšet. Vidím, že se tváříte skepticky, a nemám vám to za zlé. Vy jste asi historik, viďte?“

Odfrkl. „Učím dějepis na místní škole. To ze mě ještě nedělá historika, ale o historii welšského Pomezí jsem už pár knih přečetl. Rodina de Braosů tady byla dost slavná. A Maude je tady něco jako legenda. Moll je zpotvořenina jména Mallt, což je welšsky Maude, samozřejmě. Walbee, řekl bych, pochází ze St. Valerie, což bylo jméno jejího otce.“

Jo se usmála. „Tak aspoň to vím. Reginald.“

Přikývl. „Nebo by to taky mohla být zpotvořenina jména de la Haie, které pochází z jejího panství Hay-on-Wye, ale tady na hranicích jsou tucty farností, které se pyšní historkami o ní. Říkalo se o ní, že je čarodějnice, víte to?“

Jo zvedla obočí. „To jsem nevěděla.“ Naklonila se, vzala mu z ruky láhev a jemu i sobě dolila. „Nejsem historik, Davide. Nevím o

ní nic než to, co si pamatuju ze svých…“ Zaváhala, když viděla v jeho tváři nedůvěru. „… Ze svých snů, jestli tomu tak chcete říkat. Našla jsem si o ní něco ve *Slovníku národní biografie*, ale nedívala jsem se do žádných knih o dějinách Walesu. Což bych asi měla.“

Janet vstoupila s miskou oříšků a postavila ji na opěradlo Davidova křesla. „Můj muž je na místní legendy odborník,“ řekla skoro omluvným tónem. „Musíme ho umlčet, protože když začne, nepřestane celou noc.“

„Ale přestanu.“ Zamračil se na ni. „Řekl jsem jenom, že Joanna nevypadá jako ona. O ní se praví, že to byla obryně. Říká se, že jednou stála na nádvoří kostela v Hay a měla v botě kámen. Ten prý hodila přes řeku Wye a on přistál až v Lowes.“ Usmál se. „A ten kámen byl tři metry dlouhý! A hrad v Hay samozřejmě postavila sama a za jedinou noc. A Mallt y Nos, kterou lze spatřit, jak za bouře a vichřice jezdí po horách se smečkou pekelných psů, je prý také ona.“ Nahlas se zasmál, když spatřil výraz na Joině tváři. „Musela to být hrůzostrašná dáma, Jo. Mocná jako amazonka, ze které měl starý William celý život hrůzu. Tak se to aspoň traduje v pověstech.“

Jo chvíli nepromluvila. Potom začala pomalu chodit sem a tam po koberci. „Nemyslím, že by byla nějak zvlášť vysoká,“ prohlásila zamyšleně. „Vyšší než William, to ano. I vyšší než mnoho Welšanů, ale oni jsou dost malí…“ V rozpacích se zarazila a pohlédla na svého hostitele.

Hlasitě se rozesmál. „Měřím metr šedesát, děvenko, a jsem na to hrdý. V ragbyovém mlýnu rozhoduje síla a ne výška, na to nezapomínejte!“

Jo si s úsměvem nabrala oříšky. „Těžko se vysvětluje, jaké to je být někým jiným, i když je to jen živý sen. Ona nevězí v mé kůži. Já se ocitám v její. Myslím a mluvím a cítím jako ona. Ale neznám její budoucnost o nic víc, než ji v té chvíli znala ona. Teď když mluvím s vámi, tak zhruba vím, co se s ní dělo, ale při těch návratech do minulosti nevím o nic víc než my o tom, co se stane zítra. Jestli jí později říkali Moll Walbee, já to ještě nevím. Jestli začala později ovládat Williama, nemám o tom tušení. Když byla mladá a teprve asi rok vdaná, bála se ho. A její jedinou obranou proti němu bylo opovržení.“

Nastalo ticho. Janet se usadila na opěradle křesla u dveří do kuchyně. „Opravdu věříš, že jsi její vtělení?“ zeptala se konečně udiveně. „V hloubi duše?“

Jo pomalu přikývla. „Ano, asi si to začínám myslet.“

„A necháš se zase hypnotizovat, abys zjistila, co bylo dál?“

Tentokrát Jo pokrčila rameny. „Abych byla upřímná, nerada se dávám hypnotizovat. Někdy si myslím, že musím, a jindy se zase strašně bojím a přísahám, že se už nikdy nevrátím. Chtěla jsem, aby mě hypnoterapeut přiměl na ni zapomenout, ale nevyšlo to, tak teď nevím, co udělám.“

„To je aspoň poctivé přiznání.“ David přešel přes pokoj ke knihovně a uchopil jeden tlustý svazek. „Lidé, kteří jsou schopni vrátit se do minulosti, se obvykle a téměř bez výjimky vracejí do několika minulých životů,“ pravil zamyšleně. „Myslím, že jsem nikdy nečetl, že by si někdo takhle vybral jen jeden jediný život.“ Záhadně se na ni usmál. „Je to strašně zajímavé. Myslíte, že se s Maude vrátil ještě někdo z jejího života?“

Jo zaváhala. „S určitostí to vím jen o sobě,“ řekla zamyšleně, „ale někdy mě tak napadne…“ Před očima jí najednou vyvstala Nickova tvář. Tvář Nicka, jak ho do té doby neznala. Nicka, jehož tvář byla zkřivena žárlivostí a vztekem, Nicka, který ji povalil na postel a znásilnil; a za jeho tváří jiná tvář ze zlatozrzavými vlasy a plnovousem – tvář muže, který se ji pokusil uškrtit.

„Co je, Jo?“ Janetin šepot ji zase vrátil zpátky do pokoje, kde seděla.

Usmála se a opět pokrčila rameny. „Jen jsem si na něco vzpomněla – na někoho, kdo se dost divně chová.“ Hryzla se do hřbetu ruky. „Ale jestli je ten člověk nové vtělení z mé, totiž Matyldiny minulosti, kdo to vlastně je?“

David se uchichtl. „Nedělejte si z toho těžkou hlavu, děvenko. Jsem si jist, že na to přijdete. Anebo se z toho zase vzpamatujete. Co kdybych teď přinesl láhev vína, abychom oslavili vaši návštěvu? A já vám pak při jídle pomůžu naplánovat, kudy byste měla jít po Matyldiných stopách, počínaje Hay, kde se soustřeďuje největší část legendy o ní. Proto jste přece do Walesu přijela, ne? Abyste jí šla po stopách?“

„Asi to tak bude," řekla Jo po chvíli.

„Víte," pravil s rukou na tváři, „v tom byste mohla být jako ona. Mám takové tušení, že jste velmi tvrdohlavá, když chcete!"

Jo se zasmála. „Myslím, že se to o mně říká."

„A nejste pověrčivá nebo tak něco?" pokračoval, jako by ho něco napadlo.

„Ani v nejmenším."

„Dobrá." Podal jí knihu. „Tady máte něco na čtení do postele, Jo. Myslím, že vás to zaujme."

Nick s povzdechem vstoupil do svého bytu. Položil aktovku na zem a zvedl poštu, která ležela ve schránce na domovních dveřích, a pak se zastavil, rozhlédl se a naslouchal. „Je tu někdo?" zavolal.

Otevřely se dveře pokoje a v nich stanul Sam, který zvedl ruku na lakonický pozdrav.

„Same!" odhodil Nick dopis.

Sam zvedl cynicky obočí. „Tak nadšené uvítání jsem už léta nezažil."

„Mlč a poslouchej!" Nick ho odstrčil a prošel kolem něj do obýváku. „Ublížil jsem Jo."

Sam šel za ním a užuž si chtěl nalít sklenku, když se prudce otočil a podíval se na Nicka. „Co že jsi?" řekl.

„Ublížil jsem jí, Same. Včera v noci. Mluvili jsme o návratech do minulosti a ona mi začala vyprávět o různých věcech, které se jí přihodily v tamtom životě – věcech, o kterých v hypnóze vůbec nevyprávěla. Začala mluvit o de Clarovi a popisovat, jak se spolu milovali…" Přešel k podnosu s pitím. „A já jsem po ní skočil, Same. Viděl jsem rudě a skočil jsem po ní. Chtěl jsem ji ztrestat. Chtěl jsem jí ublížit. Mohl jsem ji klidně zabít."

Sam stál bez hnutí. „A kde je teď?"

Nick pokrčil rameny. „To nevím. Dopoledne jsem ji volal snad desetkrát a taky jsem tam zašel v polední pauze. Její auto zmizelo. Šel jsem k ní do bytu a porozhlédl se tam. Vzala si psací stroj a kufr. A nenechala žádný vzkaz."

Sam ho odstrčil a nalil dvě skleničky skotské. Jednu podal bratrovi a pak se na něj zamyšleně zadíval. „Jak moc jsi jí ublížil?"

Nick pokrčil rameny. „Srazila na zem ze stolu podnos a pořezala si ruku. Byla to nehoda, ale já jsem na ni byl taky pěkně hrubý…“

„Znásilnils ji?“

Nick na sobě cítil Samův pohled. Vzdorně se napřímil. „Řekl bych, že technicky vzato ano.“

„Technicky vzato?“

Něco v Samově chladném tónu přimělo Nicka couvnout. „Žijeme spolu s přestávkami už mnoho let, proboha!“

„Na tom houby záleží.“ Sam se pomalu posadil. „Takže jsi ji k tomu přinutil. Bil jsi ji?“

„Uhodil jsem ji. Byla plná modřin. Já nevím, co to do mě vjelo, Same. Jako bych to ani nebyl já. Nedokázal jsem se ovládat. Věděl jsem, že jí ubližuju, a přitom se mi nechtělo přestat!“ Zalovil v kapse a vyndal krabičku cigaret, jednu vytáhl a pak ji se zaklením zahodil. „Prokrista! Všechno je to tak zmatené! Same, já jsem žárlil na chlapa, který umřel před bůhví kolika sty lety. Nějakou dobu jsem si myslel, že se Jo snad zbláznila, a teď si myslím, že jsem se zbláznil já!“ Sedl si naproti bratrovi. „Musíš mi pomoct. Co mám sakra dělat?“

Sam se opřel. Lehkým krouživým pohybem míchal skotskou ve sklence. „Opravdu chceš, abych ti pomohl?“ Hlas mu trochu změkl. „Můžu ti pomoct, Nicku. Ale budeš mi muset věřit. Napadlo tě někdy,“ pravil zamyšleně, „že Jo není možná jediná, kdo teď žije znovu?“

Nick odfrkl. „Chceš snad říct, že jsem nové vtělení jejího manžela nebo snad něco jiného?“

„Ne, to nechci říct. Ale myslím, že je možné, že jsi možná někým jiným, kdo jí byl v minulosti blízký.“

Nick na něj civěl. „To myslíš vážně?“

„Naprosto.“

„Ale jdi do háje! S takovými pitomostmi na mě nechoď. Tím bys možná přesvědčil Jo. Ona se mě vlastně jednou ptala, jestli si myslím, zda jsem už někdy žil…“

„Třeba tě poznala.“

„Ne! Proboha ne, tomu nevěřím. Mám už dost problémů v tomhle životě a byl bych si myslel, že máš víc rozumu, než abys ji v

tomhle podporoval. Zrovna ty, který jsi od samého začátku věděl, jaké jí hrozí nebezpečí!“

„Věděl jsem, jaké jí hrozí nebezpečí.“ Sam si dal nohy na stůl. „Ale stejně, jako se tomu nevyhne Jo, nemůžeme se tomu vyhnout ani my.“

Nick na něj ostře pohlédl. „Jak to proboha myslíš?“

Sam zavřel oči. „Existuje jeden velmi prostý způsob, jak zjistit, jestli jsi v její minulosti taky figuroval, Nicku,“ řekl.

„Jaký?“ Nick se odmlčel. „Ale ne! Myslíš, že půjdu k Bennetovi, aby mě taky zkusil vrátit do minulosti?“

„To není třeba.“ Sam upil ze sklenky. „Umím to taky, jestli se necháš.“

Nick otevřel ústa. „Chceš tím říct, že tě mám nechat, abys mě zhypnotizoval?“ řekl nedůvěřivě.

„A proč ne? Umím to, Nicku. A mám dojem, že budeš možná překvapen tím, co zjistíme.“ Sam se slabě usmál. „Napadlo tě někdy, proč vás to k sobě s Jo tak přitahovalo, když jste se poprvé setkali? Nemohlo to být třeba proto, že už jste kdysi bývali milenci? Není snad možné, že ten Richard, kterého tolik milovala, byl před osmi sty lety tvoje druhé já?“ Pozorně sledoval Nickův výraz. „Mohlo by být zábavné to zjistit,“ pokračoval přesvědčivě. „Neuškodilo by to a vysvětlilo by se tím, proč máš k Jo tak ambivalentní vztah.“

Nick seděl na okraji stolu; jednu nohu měl na koberci a druhou pohupoval sem a tam. „Nechce se mi ani věřit, že mi povídáš takové věci. To si opravdu myslíš, že jsem vtělení Richarda de Clare?“

Sam pokrčil rameny. „Když se s něčím takovým setkám, Nicku, snažím se mít otevřenou hlavu. A myslím, že ty bys ji měl mít kvůli Jo taky otevřenou. Dlužíš jí to, už jen proto, abys zjistil, proč jsi ji napadl.“ Přivřel oči.

„Ale proč…“ řekl Nick pomalu. „Kdybych byl Richard de Clare, proč bych na něj tolik žárlil?“

Sam se usmál. „Dobrá otázka. Zjistíme to?“

„To myslíš vážně?“

„Naprosto. Jestli se nevrátíš do minulosti, dobrá. U každého to taky nejde. Ale alespoň budeme vědět, že jsme to zkusili. A jestli se to povede, bude to zajímavé.“

„Když já nevím, jestli ti věřím!“ Nick se na něj podezřívavě podíval. „Po tom, co se stalo Jo.“

„Co se stalo Jo? Ona je subjekt upadající do hlubokého transu, Nicku, kdežto ty ne. Pro tebe to nebude stejný zážitek.“

„To rád slyším,“ řekl Nick chladně. „Ale ještě je pár věcí, které jsi mi nikdy nevysvětlil, Same.“ Sevřel prsty kolem sklenky. „Jako třeba proč jsi musel Jo tehdy v noci, když jsi ji vracel do minulosti, svlékat.“

Sam zdvihl obočí. „To ti řekla?“

„To mi řekla.“ Nick ho pozorně sledoval.

Sam se usmál. „Prožívá ty transy tak živě, že dokáže jen stěží rozlišit trans od skutečnosti, alespoň někdy, jak jsem ti řekl.“

„Naprostá skutečnost ale byla, Same, že jsem tu noc našel její šaty schované v obýváku…“

„Asi je tam dala, než jsem přišel.“ Sam si přehodil nohu přes nohu. Seděl velmi uvolněně. „Nevím, co se tím snažíš naznačit, Nicholasi, ale dovol, abych ti připomněl, že Jo jsi znásilnil ty, ne já. To ty jsi mě prosil o pomoc a já ti ji můžu poskytnout, protože jsem doktor. A já myslím, že potřebuješ zkusit hypnózu.“

Nick, ještě stále nejistý, váhal. „No, snad by se nic nestalo, kdybychom to zkusili. A budu radši, když to zkusíš ty a ne Bennet,“ řekl konečně váhavě. „Ale celá ta představa je mi protivná. Stejně pochybuju, že to na mně bude fungovat.“

„Tak to zkusíme?“ Sam se pomalu posadil. „Proč bychom to vlastně nemohli zkusit hned? Trápí tě to. Jsi unavený. Když nic jiného, aspoň ti pomůžu, aby ses uvolnil.“ Usmál se. „Pojď, posaď se sem, bratříčku. Tak, proti oknu. Teď se uvolni. Polož tu skleničku, prosím tě. Držíš se jí jako záchranného kruhu! A teď se podíváme, jestli mi můžeš předvést jeden dva malé experimenty. Zkusíme to s lampou.“ Sam se naklonil a rozsvítil u Nickova lokte lampičku. „Ne, nedívej se do toho světla. Chci, aby ses díval mimo ně, do rohu místnosti.“

Nick se najednou zasmál. „Připadám si jako ve škole. Ještě si vyndej hodinky na řetízku!“

„Možná ti uniklo, Nicholasi, že nenosím hodinky na řetízku.“ Sam se potichu zvedl ze židle a jemně Nickovi přiložil palec a uka-

zováček na víčka. „A teď se zase podívej k lampě a začni pomalu počítat pozpátku od stovky.“

O několik minut později se Sam postavil. Usmíval se. Přešel k oknu, otevřel je a díval se chvíli ven směrem k úzké uličce a dopravnímu ruchu na Park Lane. Potom se obrátil k Nickovi, který ležel v křesle se zavřenýma očima.

„Leží se ti pohodlně, bratříčku?“ řekl tiše. „Ne, nesnaž se mi odpovídat. Ani nemůžeš. Vůbec nechci, abys mluvil. Chci, abys pouze poslouchal.“

KAPITOLA
DEVATENÁCTÁ

Když se Jo pozdě v noci převlékala, Janet zaklepala na Joiny dveře. Otevřela, na okamžik se zastavila a zahleděla se na Jo, která jen v podprsence a kalhotkách seděla na kraji postele.

„Proboha, promiň! Netušila jsem… Mám přijít později?“ Janet nervózně couvla. „Přinesla jsem ti kakao. Myslela jsem, že by sis třeba chtěla chvilku povídat. Starý welšský zvyk.“

Jo se zasmála. „Pojď dál.“ Rychle sáhla po tenkém hedvábném županu a navlékla si ho.

Janet se posadila na stoličku před vyřezávanou toaletkou a s obtížemi rozmístila své těžké tělo. „Jo, chci se omluvit za Davida. Bývá někdy trochu útočný. Neměl se do tebe tak pouštět. Myslí si, že historie Walesu je jeho doménou, a téměř opovrhuje každým, kdo se o ni zajímá. A navíc je, jak sis nemohla nevšimnout, zuřivý nacionalista…“

„A k tomu si ještě myslí, že jsem úplný šílenec,“ usmála se unaveně Jo. „Ale v tom má možná pravdu. Jsem ráda, že mě nevyhnal z domu. Opravdu jsem se chtěla něco dozvědět o Matyldě, i když je to pro něj… Moll Walbee.“ Vzala hrnek a pomalu upila. „Bylo to tak zvláštní, slyšet ho o ní mluvit s takovou erudicí. Ví o ní mnohem víc než já, a přece ji zároveň ani trochu neznal.“

Janet se smutně zasmála. „To by se na Davida hodilo v mnoha ohledech.“ Chvíli mlčela a dívala se, jak Jo upíjí z hrnku. Bleděmodrý hedvábný župan se Jo vyhrnul k lokti a odhalil temnou modřinu kolem zápěstí a dlouhou zahnutou řeznou ránu na paži. „Jo,“ řekla opatrně. „Nemohla jsem si nevšimnout… těch modřin a té strašné rány…“ Trochu se začervenala. „Klidně mi řekni, jestli mi do toho nic není, ale… byla jsi v takovém stavu, když jsi ráno volala.“ Slabě zasténala a přiložila si ruku na záda. „Za tímhle náhlým výletem je víc než jen pracovní bádání, viď?“

Jo položila šálek a stáhla si župan těsněji kolem pasu.

„Malý problém s chlapem,“ připustila konečně neochotně.

„A to ti udělal tohle?“

Jo si vzdychla. „Byl opilý… mnohem víc, než jsem tušila. Nikdy jsem Nicka takhle neviděla.“

„Nicka?“

Jo se suše zasmála. „To je muž, se kterým žiju. Pardon, opravuju – se kterým jsem žila. Už jsme se moc hádali a několikrát jsme se rozešli, ale pak jsme se zase dali dohromady a já jsem myslela, že bude všechno v pořádku. A potom najednou…“ Uprostřed věty se zarazila. „Mělo to něco společného s mými návraty do minulosti. On s tím nesouhlasí a navíc ho nějak dráždí jeden milenec, kterého jsem – totiž Matylda – měla ve svém minulém životě…“

„Richard de Clare?“ Janet přikývla. „Pamatuju si ho z toho článku. Zdá se, že to byl pěkný kus. Chlap, o jakém každá ženská sní!“ Odmlčela se. „Chceš říct, že tě ten Nick praštil, protože jsi mluvila o milenci z minulého života, kterého jsi měla v hypnóze?“

Jo se opřela o postel a dala si ruku přes tvář. „Myslím, že tak to bylo. Hrozné na tom bylo to, že já jsem mu o Richardovi chtěla vyprávět. Chtěla jsem, aby to věděl.“

„A to je ten samý, o kterém ses zmínila už předtím – ten, jak jsi říkala, že se choval tak divně, že tě napadlo, jestli už třeba dřív taky nežil?“

Jo přikývla. Natočila se tak, aby viděla Janet do tváře. „Není to divné? Povídaly jsme si ve škole o tom, jaké to všechno v životě bude. Ty jsi vždycky říkala, že se nikdy nevdáš a nebudeš mít děti. A koukni na sebe – jsi jako slon! A já jsem zase chtěla žít sama bez mužů.“

„Vždycky jsem si myslela, že je to hloupý nápad,“ skočila jí do řeči Janet vesele. „Člověk musí mít chlapy. Tedy milence.“

Jo se zamyšleně zadívala na strop. „Byly jsme takové idealistky naivní! Víš, zjistila jsem přes Matyldu, jaké to je, když tě přinutí provdat se za muže, kterého nenávidíš. A přinutí tě k tomu ještě navíc otec, který tě bezmezně miluje a který tě, jak je zvykem a protože jsi pouze žena, musí předat i s dědictvím jinému muži. Stala jsem se majetkem muže, Janet. Mohl si se mnou dělat, co chtěl. Vyhrožovat mi, zamykat mě, zacházet se mnou jako s otrokem, nařídit mi, abych s ním šla do postele, a očekávat, že ho poslechnu. Takové to ženy měly po celá staletí a teprve teď bojují za svobodu. Je to neuvěřitel-

né.“ Posadila se. „Jediný způsob, jak jsem, totiž jak ho Matylda mohla přinutit, aby jí nelezl do postele, bylo říct mu, když byla těhotná, že jedna čarodějnice předpověděla dítěti zlý osud, jestli se jí dotkne.“

Janet se zasmála. „Ráda bych viděla Davida, kdybych na něj tohle zkusila. Ale mimochodem, mně se líbí, když se mě dotýká. Jen si to představ, v takovémhle stavu!“ Láskyplně si pohladila břicho a vzhlédla. „A mělas – totiž měla Matylda to dítě?“

Jo přikývla. „Chceš slyšet krvavé detaily středověkého porodnictví? Ale to asi v téhle chvíli není moc vhodné. Prožila jsem si to naprosto celé a ničeho jsem nezůstala ušetřena. Ani hromady slámy, do které se vsakovala krev, ani porodní báby, která páchla pivem a chyběly jí všechny přední zuby – zřejmě jí je vykopla předchozí pacientka. A taky mi daly růženec, který jsem měla držet. Roztrhla jsem ho a to se považovalo za zlé znamení. Taky jsem měla na řemínku kolem krku kouzelný kámen. Byla jsem samozřejmě nahá a porodní bolesti trvaly celý jeden den a noc a ještě většinu dalšího dne.“

Janet se zachvěla. „Ušetři mě. Nebo se z toho osypu. Bolelo to hodně?“

Jo přikývla. „Byla jsem na konci už tak vyčerpaná, že ani nevím, co se se mnou dělo. A potom ve skutečném životě se mi začalo dělat mléko pro to malé nebožátko, které jsem porodila ve snu!“

„To nemyslíš vážně!“ Janet vypadala ohromeně.

„No, trvalo to, díky Bohu, jenom den nebo dva, ale v tu chvíli to bylo docela odporné.“

Janet na ni civěla. „To zní dost nemožně.“

„To jo.“

„A ten tvůj Nick o tom všem věděl?“

„Ano. Byl, dalo by se říct, přímo u porodu. Díval se, když jsem to všechno v hypnóze líčila.“

„Tak to se pak nedivím, že je trochu vyvedený z míry.“ Janet se zase zachvěla. „Tomu chudákovi musí fakt být pěkně divně. Něco ti řeknu. Kdyby se tohle všechno stalo mně, už bych se nikdy v životě nedala hypnotizovat. Nikdy!“ Teatrálně se otřásla.

„Copak ty bys nechtěla vědět, jak to bylo dál?“

„Ale ty přece víš, jak to bylo dál, Jo. David ti to přece ukázal v té knize. Zemřela strašnou smrtí.“

Jo si přitáhla kolena k bradě a objala je. „Zemřela někdy v roce 1211. A ty události, které popisuju, se staly kolem roku 1176. Takže mezitím je pětatřicet let.“

„A ty chceš znovu prožít pětatřicet let jejího života?“ Janet se najednou začala nezadržitelně usmívat. „To je ovšem značně dlouhodobý projekt, Jo!“ Pak se jí úsměv náhle vytratil. „Myslím, že jsi cvok. Mě by nic na světě nedokázalo přimět, abych tohle dobrovolně podstupovala. Neříkal Dave, že měla šest dětí? To budeš znovu prožívat šest těhotenství a porodů, jako byl ten první? Vsadím se, o kolik chceš, že na počátku třináctého století ještě nevynalezli morfium.“

Jo se shovívavě usmála. „Asi máš pravdu. A je to dost nevděčný úkol, když na konci není žádné dítě…“ Zamžikala a uvědomila si, že má knedlík v krku.

Janet se zvedla, přistoupila k ní a objala ji kolem ramen. „Promiň, Jo! Nechtěla jsem tě rozrušit…“

„Ale ne.“ Jo se vymanila a vstala. „Kromě toho, když budu upřímná, mám ještě jeden speciální důvod, proč se tam chci vracet. Nejen abych viděla Willa, i když ho někdy tolik toužím pochovat, až to bolí.“ Rozpačitě se usmála. „Musím se vracet, abych zase viděla Richarda. Potřebuju ho, Janet. Dostal se mi pod kůži. Pro mě je naprosto skutečný.“

„A co když ho Matylda už nikdy neviděla?“ řekla Janet zamyšleně za chvíli.

„Tak se budu muset naučit žít bez něj. Ale dokud to nebudu vědět jistě, mám pocit, že se tam musím vracet. Tak.“ Sáhla po dece a stáhla ji přes postel. „Potřebuju se zkrášlit spánkem, jestli ty ne. Zítra jedu do Hay a Breconu a dalších míst, abych zjistila, kde sídlí Matyldin duch. Jestli to dokážu, už se do minulosti vracet nebudu. Už žádný Richard. Jenom článek pro *Ženy v akci*, který přechodně někoho zaujme a jiné bude k smrti nudit, a pak to všechno stejně upadne v zapomnění.“

Vlezla do postele a celá napjatá ještě ve tmě hleděla na strop i potom, co Janet odešla, napůl v obavě, že všechny ty řeči o dětech by

mohly opět vyvolat dětský pláč ozývající se v rozlehlých komnatách vzdáleného hradu, ale neslyšela nic než jemné vzdechy větru.

Venku zastínily měsíc mraky a stříbřité stíny si pohrávaly v rozvalinách. Jestli tam chodil Seisyllův duch, neviděla ho. Usnula během několika minut.

Vánek v Sussexu byl po ledových ránech na západě mírný a stromy tu ještě byly obtěžkány listy doposud nedotčenými mrazem. Jak Matyldin dlouhý průvod pomalu dojížděl posledních pár mil k Bramberu, viděla už z dálky vysokou hradní věž, která stála na stráži vysoko nad řekou Adur. Dlouhou vyvýšenou pěšinou vjeli pomalu do malé vísky, která se choulila na úpatí hradního kopce mezi slanisky na pobřeží. Farní kostel a hrad hleděly přes bažiny a ostrou křivku řeky směrem k moři. Byl zrovna příliv, a když dusali přes padací most, byl hluboký vodní příkop plný vody a kolem nich poletovali a kroužili rackové a vrhali se do břidlicově zbarvených vlnek.

Její milovaná chůva Jeanne je sice vítala před vysokou strážní věží se slzami radosti, avšak přinášela zprávy o smrti.

„Co se stalo, moje milá Jeanne? Stalo se něco starému lordovi?“ Matylda se rozhlédla a sklouzla z koně, s náhlou nechutí přijít do styku s jakoukoli chorobou, která by třeba mohla nakazit jejího syna. Někdy ji to až bolelo, jakou láskou k chlapečkovi hořela a jaký měla strach, co všechno by se mu mohlo přihodit.

„Matka sira Williama lady Bertha,“ vrásčitá stará tvář Jeanne dostala najednou slavnostní výraz. „Uklouzla před dvěma měsíci na schodech a zlomila si nohu ve stehně. Žila celé týdny ve strašných bolestech, chuděra, a nakonec před týdnem zemřela, dej jí Bůh lehké spočinutí. Měla už příliš staré kosti, než aby jí pořádně srostly.“ Stařena se pokřižovala a pak šibalsky vyhlédla zpod těžkých víček. „Jakpak to, že jste nepotkali posly, které jsme vyslali za sirem Williamem? Teď budete svou vlastní paní, *ma p’tite.* Jsem kvůli vám moc ráda.“

Ve skrytu duše Matylda necítila kvůli té tyranské stařeně žádný smutek, ale pocítila na okamžik soucit s Williamem, který měl matku tak rád, až to bylo zarážející.

Hned po krátkém a marném vyšetřování vraždy tří zmizelých rytířů William odjel z Gloucesteru s králem a vzal s sebou většinu svých bojeschopných mužů s výjimkou její družiny. Bude ještě nějakou dobu trvat, než se vrátí na Bramber.

Matylda potlačila úsměv úlevy, který se jí stále dral na rty. Nebylo by vhodné se usmívat, ale ze srdce jí spadl přetěžký kámen. Děsila se svého setkání s Berthou. Ostrý stařenin jazyk by ji neušetřil hubování za to, jak nevhodný a vzpurný byl její odjezd z Bramberu před rokem, ani by Matyldě nedovolila dál řídit manželovu domácnost. Ohlédla se na Bernarda, který uvolněně seděl za ní na svém grošovaném valachovi, očividně zamyšlen. Ten by k ní ztratil veškerou úctu, kdyby slyšel Berthu. Ale teď už jí nehrozilo žádné nebezpečí. Bramber byl její. Odříkala v duchu děkovnou modlitbičku, dala rukou znamení a unavený průvod koní a vozů se pomalu rozjel kolem strážní věže nahoru na strmou dlažbu vnějšího hradního nádvoří.

Když opět sesedla, vešla Matylda za Jeanne do chladné a potemnělé hlavní síně, s tichým spokojeným povzdechem se rozhlédla kolem a prohlížela si klenutá okna zdobená jemně tesanými rámy a propracovanými vyřezávanými ozdobami na sloupoví a dveřích. Bramber byl ve srovnání s Brecknockem nádherný. Krásný, civilizovaný a bezpečný.

Hned se přinutila zajít se podívat na ležící tělo svého tchána. Bertha zůstávala bramberskou paní jen proto, že byl ještě naživu. Kdyby byl umřel, jak tomu podle Matyldy Bůh chtěl, Bertha by byla odjela na svá panství, jež dostala kdysi věnem, a nechala by hrad řídit Matyldu. A také jen proto, že byl pořád naživu, byl William v tak podivném postavení – ve všem baron, ale bez baronského titulu. Pohlédla starému Williamovi do tváře. Vůbec se nezměnil od té doby, co z Bramberu odjela. Měl snad jen o něco svraskalejší kůži a oční jamky hlubší, jak jeho potemnělý zrak hleděl na strop, aniž něco viděl. Jediná známka života byla ruka s dlouhými nehty, která bez ustání škubala prostěradlem, jímž byl stařec přikrytý až po bradu. Poslušně zlehka políbila papírovou pokožku na hnědé tváři. Nedal ničím najevo, že by ji poznával, a ona po chvíli odešla.

V soukromí své vlastní komnaty ještě jednou objala Jeanne. Vzala chůvě Willa a sama ho rozbalila a ukázala stařeně. Jeanne si

prohlédla spící tvářičku dítěte. Potom k Matyldině velké úlevě přikývla a usmála se. „Pěkný chlapec," prohlásila. „Dělá vám čest, *ma p'tite*, ale já jsem čekala, že budete mít švarné děti." Pohlédla úkosem na Matyldu. „Vidím, že budete mít další. To je dobře. Tentokrát budu s vámi a ohlídám si vás."

Matylda se usmála. Tušila, že je opět těhotná, i když se její štíhlý pas navenek ještě ani o centimetr nezvětšil, a tak přemýšlela, jak to Jeanne mohla tak snadno poznat. Ale byla šťastná. Tentokrát zůstane na Bramberu. Nic ji nepřinutí, aby zase někam za Williamem jela jako posledně. Teď nebylo možné, aby někdo její nenarozené dítě uřkl. Vzala Jeanne za ruce a políbila stařenu na tvář. Černé mlžné hory Walesu a jejich nešťastné vzpomínky jí teď připadaly velmi vzdálené.

Její druhý syn Giles se narodil v dubnu následujícího roku, když otevřenými okny bramberského hradu proudil jako balzám těžký a provoněný sussexský vzduch a přinášel s sebou slabou příchuť soli od zamlženého průlivu a slanisek a z polí a od Downsu opojnou vůni květů jabloní a zvonků. Když bylo pokojně spící dítě uloženo do kolébky, proklouzla Jeanne tiše k hořícímu krbu a odložila tam víno, vodu a čisté ručníky pro víly. S jejich požehnáním bude mít dítě sílu a štěstí. Matylda se náhle zachvěla strachem. Když se narodil Will, žádná taková kouzla neměl. Matně se jí vybavily dávné představy, které ji jako zlý sen pronásledovaly při synově porodu, a ona se ve strachu o něj pokřižovala. Ale když si pak snažila vzpomenout, co měly ty představy vlastně znamenat, zamžilo se jí před očima a představy se jí z mysli vytratily. Viděla, jak ji Jeanne pozoruje podivně přivřenýma očima. Matylda se snažila odvrátit pohled, ale nějak se nedokázala pohnout. Vzpomínka vybledla a ona viděla jen odraz slunečního světla na džbánu s vodou u krbu. Pak zase usnula.

Jo se na lůžku v Abergavenny zavrtěla, jak sen odcházel. Na tvář jí dopadlo chladné měsíční světlo a ona si položila paži přes oči, zachvěla se a opět znehybněla.

„Chci, abys mě pozorně poslouchal.“ Sam se posadil na kraj stolku před Nicka a upřel oči na bratrovu tvář. „Věříš mi přece, viď?“

Nick neznatelně přikývl.

„Dobře. A víš, že bych neudělal nic, čím bych ti ublížil – a já myslím, že by ti to ublížilo, Nicku, kdybych tě zavedl do minulosti příliš brzy. Nejdřív tě na ni musím připravit. Musím tě varovat, kým jsi v tom životě tak dávno byl…“ Sam se odmlčel a po tváři mu přeběhl náznak chmurného veselí. „Nebyl jsi Richard de Clare, Nicku, a máš dobrý důvod k žárlivosti. Byl to tvůj přítel a rádce. A byl to tvůj sok. Ty i on jste Matyldu de Braose milovali. Ale získal ji Richard. To k němu se obracela. Tebou pohrdala. Bála se tě a nenáviděla tě. Byla tvým nepřítelem, Nicku. Vzpomínáš?“ Odmlčel se a pozorně sledoval Nickovu tvář, zatímco se jeho bratr s pochmurným výrazem ve tváři nejistě zavrtěl v křesle. Zabloudil pohledem od Sama k lampě a upřel na ni oči s jasně modrými, světlem prozářenými duhovkami a panenkami jako špendlíkové hlavičky. Jedna ruka, která mu visela dolů na koberec, se bezděky pohnula, jak sevřel a zase rozevřel pěst.

Sam se usmál a na okamžik se zamyslel, zda je na tom, co říká, alespoň špetka pravděpodobnosti. Odkud pochází násilí v jeho bratrovi? Jednoho dne to určitě zjistí, ale dnes ne. Dnes si jen připraví scénu.

„Myslím, že si na to možná vzpomínáš, Nicku,“ pokračoval tiše. „Byl jsi ještě princem, když jsi ji poprvé spatřil. Byla krásná, vysoká a okouzlující. Dáma. A ty jsi byl usmrkaný kluk. Vzpomínáš? Narodil ses moc pozdě. Ona byla první žena, po které jsi zatoužil, ale to už byla ženou jiného muže a matkou jeho dítěte, zatímco ty jsi byl mladý dokonce i na to, abys šoustal děvečky v temných koutech paláce. Tehdy ses ještě spokojoval s tím, že jsi je štípal do prsou a strkal jim ruku pod sukně, ale později to bylo jiné. Později jsi dostal každou, kterou jsi chtěl. A taky sis je bral. Venkovanky nebo dámy, ať chtěly či nechtěly. Pověsti o tobě v tomto ohledu přetrvaly celá staletí. Bral sis je všechny. Všechny až na lady de Braose. Její opovržení tě odzbrojovalo. Když se na tebe podívala, věděl jsi, že tě má ještě pořád za usmrkance. A tvoje láska začala trpknout. Rozhodl ses, že ji dostaneš na kolena, vzpomínáš, Nicku? Řekl jsi jejímu manže-

lovi, ať si ji líp hlídá, ale byl příliš slabý.“ Na okamžik mu ztuhly čelistní svaly. „Potřebovala Williamovu pomoc a on ji zklamal. Když ji měl zbičovat a spoutat její nevymáchaný jazyk, nechal ji mluvit. Nechal ji, aby ti vběhla do pasti, když ji mohl zachránit.“ Zarazil se a nemohl chvíli pokračovat. Na čele mu vyvstal pot. Pozoroval Nickovu tvář. „Tou dobou jsi ji už nenáviděl a byl jsi rozhodnut, že za své opovržení zaplatí životem.“

Naklonil se na kraji stolu dopředu, zahákl si prst do uzlu na kravatě a zatáhl, aby si kravatu uvolnil. Nebe za ním začalo blednout. Západ slunce se vytrácel a venku za otevřeným oknem se začaly rozsvěcovat pouliční lampy.

„Nicku,“ pokračoval po krátké odmlce, „ty i ona jste se narodili v jiném století a v jiném světě a tentokrát nejsi dítě. Ona tě tentokrát vidí jako muže – muže, který ji přitahuje, muže, kterému se poddala. Ale nemůžeš jí věřit. Tvoje nenávist trvá dál. Ty jsi nezapomněl, Nicku. A neodpustil jsi jí. Přísahal jsi pomstu Matyldě de Braose před osmi sty lety a ještě stále ji chceš vykonat.“

Prudce vstal a odvrátil se od bratra. „A tentokrát, příteli,“ zamumlal, „až zavolá manžela, aby jí pomohl, pomoc přijde. Už ji znovu nezklamu. Čekal jsem na tu příležitost, abych všechno napravil, a ta teď konečně přišla. Teď jsme konečně zase všichni na scéně.“ Obrátil se. „Ta role, kterou jsem ti přisoudil, Nicku, se ti bude moc líbit. Vždycky jsi byl nafoukaný hajzlík – a tak sebevědomý. Byl sis vždycky jistý, že ti každá podlehne. A ony ti také všechny podlehly, viď? Jenže Jo už tě málem prokoukla. Už okusila tvoje násilí. Už ti nevěří, Nicku, a jestli ji ještě jednou udeříš, přijde za mnou. Vždycky za mnou bude chodit, to už zařídím. Utěším ji. Ještě se k tobě vrátí, protože je v ní trochu masochismu. Násilí ji vzrušuje. Možná, že ji dokonce budeš chtít zabít, Nicku. Ale ještě jsem tu já.“ Vyrovnaně se usmál. „A tentokrát budu na koni já. Tentokrát budu mít na pomoc své muže. A vy se odplazíte, sire. Budete si lízat rány a prosit za odpuštění tak, jako William prosil svého krále, a já vás dám poslat pryč; nenechám vás, abyste se ukryl ve Francii, kde byste zemřel ufňukanou a ostudnou smrtí, jakou musel zemřít William. Ne. Dám tě, bratříčku, zavřít do blázince. Do takového toho blázince, kam zavírají lidi žijící ve smyšleném světě, kteří si myslí, že jsou králové.

A Jo pak přijde za mnou. Jo bude moje. Bude se kát, že mě přehlížela, a bude prosit za odpuštění a já ji utěším tak, jak by to měl udělat každý manžel.“

Přešel k podnosu a nalil si půl skleničky whisky. Vypil ji naráz a nalil si další.

„Poslouchal jsi mě, Nicku?“ Pomalu se otočil.

Nick chvíli nedal najevo, že by ho byl slyšel, ale potom pomalu přikývl.

„A rozuměl jsi, co jsem ti povídal?“

Nick si olízl rty. „Rozuměl,“ řekl konečně.

Sam se usmál. „Dobrá,“ pravil tiše. „A teď mi pověz, Nicholasi, jak ses jmenoval ve svém minulém životě.“

„Jan.“ Nick se na Sama podíval se znepokojivou přímočarostí.

„A víš, co musíš udělat?“

Nick se zavrtěl v křesle. Pořád ještě na Sama zíral, ale jeho tvář měla zastřený a tázavý výraz.

Sam se zamračil. Položil sklenku. „Tak už dost,“ řekl pomalu. „Už jsi unavený. Brzy tě probudím. Musíš mě požádat, abych tě zhypnotizoval znovu, bratříčku. Zjišťuješ totiž, že hypnóza tě uklidňuje. Cítíš se po ní dobře. Ve svém vědomí zapomeneš na všechno, co jsem ti dnes říkal, ale podvědomě si to budeš pamatovat, takže až budeš s Jo, budeš vědět, jak se máš chovat. Rozumíš mi?“ Mluvil kategorickým tónem.

Nick přikývl.

„A ještě jednu věc.“ Sam zvedl svou košili a začal si pečlivě narovnávat rukávy. „Jednu službičku pro kamarádku. Ještě než se Jo vrátí, musíš jít navštívit slečnu Curzonovou. Udobři se s ní, Nicku! Judy se ti líbí, vzpomínáš? Je dobrá v posteli. Jsi s ní klidný a šťastný. Ne jako s Jo, na kterou se vždycky naštveš. Běž za Judy, Nicku! Brzy.“ Usmál se. „A teď chci, aby ses uvolnil. Jsi teď šťastný a uvolněný. Cítíš se odpočatý. Tak je to fajn. A teď chci, abys pomalu počítal od jedné do deseti. Až napočítáš deset, probudíš se.“

Nick začal pomalu počítat.

„Abergavenny, Crickhowell, Tretower,“ mumlala si pro sebe Jo, když se svým MG druhý den ráno zabočila na silnici A40. Pohlédla

na řadu kopců a pak na lesklou a širokou řeku Usk po své levici a zachvěla se, neboť se jí vybavila vzpomínka na ledovou vodu a sníh pod bosýma nohama i ticho kopců. Vděčně se pak soustředila, když před ní najednou na úzkou cestu vyjel traktor. Natáhla se a zapnula rádio. Teď se nemohla rozhlížet po kopcích a zároveň řídit auto po silnici. Pustila rádio hodně nahlas, zahoukala na traktor, vyrazila, aby ho předjela, a zamířila na sever k Hay, odmítajíc myslet na obrovskou pustou, bažinatou a hornatou krajinu po pravé straně.

Příjezdová cesta z Talgarthu vedla podél úpatí nízkých kopců, které skrývaly široké hřbety Pen y Beacon a Twmpy neboli Černých hor, které jí včera David ukázal na mapě, ale ona je cítila otevřenou střechou automobilu – sladkou neurčitou vůni welšských hor, kterou si dobře pamatovala ze sna.

Městečko Hay, schoulené v ohybu řeky Wye, bylo změtí úzkých uliček plných lidí a ruchu, tisknoucí se k ponuré impozantní polozřícenině, která kdysi bývala hradem. Když zastavila na parkovišti na náměstí přímo pod hradem, zůstala sedět ve voze a ohromeně zírala na hrad. Před ní nalevo byl shluk starodávných ruin, zatímco na pravé straně stavby stála část, jež vypadala mnohem moderněji a byla zjevně právě uprostřed rekonstrukce. Tato část vypadala, jako by byla ještě nedávno obývána. Vylezla z auta s pocitem podivné dezorientace; včera touto dobou byla ještě ve svém londýnském bytě a volala Janet Pughové. A teď najednou stála poblíž stavby, kterou postavila Matylda. Zhluboka se nadechla a přinutila se otočit zády k uličkám plným lidí za sebou. Nejdřív si musí koupit průvodce.

Krámků s knihami bylo v úzkých uličkách Hay-on-Wye plno. Všechny měly tak plné police, že knihy málem padaly na chodník. Byly tu namačkány pětipencové paperbacky vedle bezcenné ezoterické literatury i antikvárních pokladů. Jo tudy fascinovaně procházela a přemáhala pokušení zastavit se a prozkoumat tyto zásoby, ale strašidelná šedá zřícenina ji stále přitahovala. Koupila si průvodce, dějiny města a malou mapu a pak sešla s jedním pirohem, jablkem a plechovkou piva pomalu dolů k řece Wye, pryč od hradu. Teď bylo ještě brzy na to, aby se podívala na hrad. Nejdřív chtěla znát všechny souvislosti.

Za vysokým moderním mostem, který se klenul přes řeku, objevila stezku, která vedla mezi stromy dolů k břehu posetému oblázky a širokému rameni vody potřísněné rašelinou a tak hustě místy pokryté bílými kvítky pryskyřníku, že ji téměř nebylo vidět. Chvíli tam postála a hleděla na řeku, která se valila na východ k Herefordshire a skákala přes hladké ohlazené kameny a skaliska a hnala se přes rovné louky pryč z hor. Pak si našla opuštěné místo na teplých oblázcích a posadila se. Otevřela si pivo, opřela se o ohnutou břízu a dívala se na vodu. Koutkem oka zahlédla rychlý pohyb jásavých barev a na první pohled poznala ledňáčka. V okouzlení za ním hleděla, ale ptáček zmizel tak rychle, jak se objevil.

Vyhrabala z tašky knihy a při jídle a pití si je prohlížela. Občas vzhlédla na městečko za řekou, aby se podívala na hrad v jeho středu nebo na kostel, který stál za mostem mezi stromy. Pokaždé však její pohled zase přivábila voda a ona se zahleděla do vln, které vytvářely odrazem mraků různé vzory a zákruty. Kolem ní prolétlo pírko, ve slunečním světle celé bílé, a v dálce uprostřed proudu vyskočila rybka s bílým břichem a opět se ponořila do vln.

Odpoledne bylo velmi horké a klidné. Jo poklesla hlava a kniha jí spadla do klína. Přinutila se otevřít oči a zadívat se zase do vody ve snaze zůstat vzhůru, ale odraz vody jí tančil před očima a oslňoval ji, takže musela oči znovu zavřít. Hluk vody se pomalu a nenápadně ztišil a ztlumil. Teprve za hodnou chvíli si uvědomila, že slyší zvuky koňských kopyt.

Anglie ležela pod příkrovem prachu. Z měděné oblohy žhnulo a pálilo letní slunce a horký vánek, který občas zavanul pocestným do tváří, byl plný prachu a písku.

Matylda konečně znaveně zastavila koně. Štolba, který mu kráčel u hlavy, zvedl ruku a utrmácený průvod se zastavil. Za nimi se lesy a kopce Herefordshiru chvěly v mlžném oparu. Před nimi na západě se rozprostíralo Pomezí, širý a divoký kraj plný opuštěných bažin, hor a lesů. Dole pod sebou konečně spatřili řeku Wye, která se místy zužovala na uzounký proužek vody mezi širokými pruhy vybělených kamenů. Byly v ní hluboké tůně, zastíněné před prudkým sluncem neprodyšným shlukem olší a lísek, které místy visely až nad

vodu, a velikými černými skalisky, která se sem zřítila s jarními záplavami. Jedině tyto tůně byly chladné a zelené a poskytovaly poslední útočiště pstruhům a lipanům.

William už opět doprovázel krále, tentokrát v Normandii. Matylda od něj dostala vzkaz krátce předtím, než odjela z Bramberu. Vedli tam domácnost už příliš dlouho a příliš zatěžovali panství. Zásoby se povážlivě ztenčily, ale přesto se jí moc nechtělo uposlechnout Williamova příkazu a okamžitě se opět vydat do Walesu. Tam se k ní připojí, říkal vzkaz, ještě před svatým Martinem, aby si ještě na konci sezóny stačil užít honů v hayských lesích.

Koně a muži si jeden po druhém hledali cestu a téměř suchou nohou přecházeli přes stříbřité mělčiny. Před nimi ležela víska Hay. Obklopovala kostel Panny Marie i sousední dřevěný hrad na pahorku, bezpečně dokola obrostlý hustými a vysokými hlohovými keři prokvetlými zimolezem a ostružiníky. Za křovisky bylo mezi sytou zelení okolního lesa vidět políčka s křehkou zlatorudou pšenicí. Černé strašidelné hory byly poblíž, ale stáhly se do dálky v oparu, který halil všechno kromě nízkých zalesněných kopců na úpatí.

Pomalu projeli mezerou v křoví a zabočili na udusanou stezku směrem k hradu. Hrad toho neměl o mnoho víc než dřevěnou věž na pahorku navršeném na břehu nad řekou. Dole se rozprostíraly klidné a hluboké vody kostelní tůně, jejíž povrch byl poset zelenými řasami. Na západ od hradu tekl potok Login, jehož vody byly v tom vedru mělké a stojaté.

Matylda ještě jednou průvod zastavila před hradbami a unaveně se rozhlédla kolem. Správce panství na ni čekal u kostela a vedle něj stáli opálení a zdravě vyhlížející vikář a kastelán. Pokusila se na ně usmát. Už ji nudilo podlézavé služebnictvo, které bydlelo na těchto odlehlých hradech a panstvích; měla chuť jet dál až na Brecknock, který alespoň znala a kde ještě stále sloužili věrní Robert a Hugh; ale musela zůstat o pouhých jedenáct mil severovýchodním směrem dále na Hay. William tak chtěl.

Uvědomovala si, že na ni hledí z temných dveří a koutů spousta očí. U zdi jednoho nedalekého domku ležel opřen jakýsi stařec se znetvořenými a nehybnými údy a bezzubými ústy se usmíval. Pokynul jí, když viděl, že na něm ulpěl její pohled. Za jejím koněm pro-

běhlo několik chichotajících se dětí. Jedno z nich mělo koňskou nohu, kterou za sebou zoufale vleklo ve snaze stačit tempu svých kamarádů.

„Lady Matyldo, vítejte na Hay.“ Správce postoupil spěšně kupředu, když sklouzla ze sedla, a hluboce se uklonil. Vlasy mu spadly přes pleš a odhalily starou jizvu. Představil se jako Madoc, kastelán jako Vlk Tom a hubený a mrtvolně bledý vikář jako Philip. Všichni současně se poklonili a pak se napřímil Madoc. Podíval se Matyldě do očí, ale v jeho chování nebyla žádná podlézavost. „Hrad je pro vás připraven, moje paní, jestli vaši služebníci přinesou vybavení, a kuchyně je nachystaná k vaření. Udržujeme ohně již od svítání. Máte také návštěvu, moje paní.“ Přivřel oči před sluncem. „Včera dorazil hrabě z Clare. Čeká na vás na hradě.“

„Hrabě z Clare?“ Matyldě se na okamžik zastavilo srdce. Už celé dlouhé měsíce si na něj nedovolila pomyslet a teď najednou byl zde, neohlášen a neočekáván! Ani se neobtěžovala opět vsednout na svého vyčerpaného koně. S uzdou v ruce prošla mezi suchými drny porostlými bodláčím a celá rozrušená došla až k bráně v hradbách.

Richard se právě vrátil ze sokolnického lovu. Stál do pasu nahý u schodů, které vedly po úbočí strmého pahorku k hradní věži, a jeden z jeho mužů mu na hlavu lil vědra studené vody. Vůbec nebyl v rozpacích, když ji spatřil. „Paní moje!“ Dostal do obličeje další kbelík a s prskáním se obrátil, aby odehnal muže pryč. Kolem nich se na vnějším nádvoří nakupila dlouhá řada zvířat, vozů a služebnictva a vířila prach, jak lidé zastavovali, sesedali z koní, vykládali věci a mířili ke stájím a příbytkům uvnitř hradeb. Matylda stála uprostřed té vřavy, aniž je vnímala, usmívala se a dívala se, jak se Richard osušuje a souká do své tuniky. Srdce jí divoce bušilo.

Zapnul si pás a prsty pročísl mokré vlasy. „Kdepak je sir William, moje paní? Vidím, že s vámi není.“ Schody vedoucí k věži vyběhl po dvou. Vevnitř bylo horko a dusno a vzduch byl plný štiplavého kouře z malého ohniště. Matylda šla pomaleji za ním a pak se najednou zastavila, aby po jasném slunci přivykla temnotě. Když konečně zase viděla, spatřila Richarda, jak si připíná meč.

„William je s královou družinou. Co děláte v Hay, Richarde?“ Cítila se najednou nesvá a plachá.

„No přece čekám na vás.“ Lehce nadzdvihl obočí, přistoupil k ní a políbil jí ruku. „Vracím se do Gloucesteru, a tak jsem poslal většinu svých mužů napřed a zůstal jsem tady, abych si trochu zasokolničil ve vašem nádherném údolí. Slyšel jsem, že sem jedete. Už jsme se tak dávno neviděli.“ Ještě pořád ji držel za ruku.

Bezúspěšně se mu ji pokusila vytáhnout. „Lorde de Clare…“ Ohlédla se ke dveřím.

„Několikrát jsem se vás snažil navštívit,“ pokračoval šeptem. „Ale okolnosti mi v tom vždycky zabránily. Byl jsem s králem ve Francii nebo nahoře na severu v Pomezí, ale nikdy, když jste byla zde nebo v Suffolku.“ Stále ji držel za ruce a slavnostně jí hleděl do očí. „Dobrý Bože, tak strašně jste mi chyběla.“

„Richarde, prosím vás, ne,“ přerušila ho a konečně se odtáhla. „Prosím vás, neříkejte takové věci.“ Zaváhala, nechala si z ramen spadnout cestovní plášť na zem mezi rákosí a nejistě mu pohlédla do tváře. Vůbec se nezměnil. Byl pořád tak bezstarostný, jako když ji kdysi doprovázel přes Anglii. Byl vysoký, nepatrně vyšší než ona, s širokými rameny, zoufale hubeným tělem a veselýma oříškově hnědýma očima. Kousla se do rtu a trochu se odvrátila.

„Poslyšte, co se děje?“ Přehodil si meč dozadu. „Proč se tváříte tak smutně? Myslel jsem, že mě ráda uvidíte!“

„Ale já jsem ráda, Richarde.“ Polkla a s námahou se na něj usmála. „Nemáte ani tušení, jak ráda. Jenom jsem… unavená, to je vše. Máme dnes za sebou tak dlouhou cestu.“

„Moje paní…“

Obrátila se a spatřila Jeanne, která ji zatahala za rukáv. Ve tváři stařeny se zračil nesouhlas. „Děti už spí, moje paní. A vy byste si měla jít taky lehnout.“ Stařena se ohnula, aby ze země sebrala zapomenutý plášť. „Vaše komnata je připravena. Lord de Clare vás po tak dlouhé cestě jistě omluví.“

„To tedy ne, milá dámo.“ Richard opět uchopil Matyldu za ruku. „Pojďte, moje paní, poručte jídlo a víno a hudbu! Oslavíme váš příjezd. Dnes večer vás nepustím na lože s dětmi. Potřebujete se rozveselit a ne spát.“

Jeho dobrá nálada byla nakažlivá a Matylda se nemohla ubránit úsměvu, když upírala oči na jeho veselou tvář. Bude hezké oslavit příjezd. Únava a deprese ji začaly opouštět. Obrátila se k Jeanne.

„Běž k dětem. Teď tě potřebují ony, ne já. Mohu odpočívat později."

„Moje paní, to je ale velmi nemoudré. Musíte si odpočinout." Jeanne tvrdohlavě stála dál Matyldě u lokte.

„Řekla jsem, že můžeš jít, Jeanne," otočila se k ní Matylda. „Máme si toho s lordem de Clare hodně co povídat."

Jeanne ještě chvíli váhala s rukama vzpurně zkříženýma vpředu na sukni. Pak je neochotně a s mumláním opustila a zmizela za závěsem na konci síně.

„Ta vás tedy bedlivě hlídá," zašeptal, když odešla.

Matylda pohlédla tam, co on, a pak se zasmála. „Byla to moje chůva ještě předtím, než se začala starat o mé děti. Někdy si myslím, že zapomíná, že už jsem velká. A teď mi, můj pane, pojďte povědět, co je nového, a rozveselte mě. Nařizuji vám to." Tleskla a přivolala páže. „Přines světlo, jídlo a sezení, Simone. Podíváme se, co se dá uvařit na hayském ohništi."

Richard s jednou nohou na stoličce u ohně na ni chvíli hleděl s hlavou nakloněnou. „Budeme mít hudbu a verše a dobré víno a rozhovor, a to v tomto pořadí. Rozveselí vás to?" Zvedl obočí a usmál se. „A jestli ne, dokážu si nepochybně vymyslet ještě jednu dvě věci, které se vám možná budou líbit." Zadíval se na okamžik na zem do rákosí. Když zase vzhlédl, viděla, že mu tváře trochu zrůžověly. Zachytil na vteřinu její pohled, jak stáli uprostřed rušných příprav, a beze slova na sebe hleděli. Pocítila, jak jí tělem projel záchvěv vzrušení, a nervózně polkla. On cítí to samé, pomyslela si, a přistihla se, že se chvěje. Odvrátila pohled první.

„William sem za mnou přijede na podzimní hony," zašeptala, že ji bylo sotva slyšet.

„Podzim je velmi daleko, moje paní." Vzal ji za ruku a pozvedl ji skoro až k ústům. Pak ji pustil. „Tak kde je hudba? Musíme mít k jídlu hudbu."

Matylda té noci dlouho nemohla usnout a naslouchala houkání sov mezi tisy u potoka Login. Dosud cítila dotek Richardovy ruky i vzkaz v jeho očích, když při večeři seděl vedle ní, jedl s ní z jednoho talíře a naslouchal chlapci, který jim na píšťalu hrál jednu taneční melodii za druhou. Oheň se odrážel Richardovi na tváři, když se opřel v křesle, a ona spatřila, že ji pozoruje a nespouští z ní ani na okamžik zrak. Ležela bez hnutí, přemáhala touhu, která ji spalovala, a snažila se místo toho myslet na své dva malé synky, kteří spali se svými chůvami.

Řeka tiše poskakovala po kamenech a mírumilovně zurčela za hradbami. Na hradě bylo ticho. Zírala na strop nad hlavou a tyč, z níž visely kolem jejího lože záclony. Hleděla do tmy a neměla daleko k slzám.

Kdesi v temné komnatě za záclonou zavrzalo prkno. Pootočila hlavu a snažila se pohledem proniknout husté záhyby látky. Že by se některá z žen ze spánku zavrtěla? Venku mezi stromy se nezachvěl ani vánek. Ztuhla. Její uši zachytily slabě slyšitelné zaskřípání, po němž následovalo hluboké ticho. Znělo to, jako by ve tmě také někdo naslouchal.

Nervózně polkla a snažila se zapudit náhlou a strašnou vzpomínku na stín na stěnách svého stanu v Gloucesteru. Tady byla na doslech celá družina, kdyby vykřikla, a na hradě nemohli být žádní nepřátelé. Zavřela oči a prsty sevřela tenké prostěradlo až u obličeje.

Potom zřetelně zaslechla slabé zachrastění kroužku na zácloně. Někdo se dotkl záclon na jejím loži. Napadlo ji, že je to Richard, ale ten by přece nebyl tak hloupě neopatrný? Ležela celá napjatá a netroufala si otevřít oči.

Někdo zlehka odhrnul ještě o kousek záclonu a ona pocítila slabý tlak na lůžko, jak se nad ní někdo sklonil. Začala se jí zmocňovat panika a po zádech běhat mráz a ona se zoufale snažila zůstat bez hnutí ležet. Na vlasy jí dopadlo něco mokrého, a pak i na tvář a ramena. Lehká sprška jako jarní deštík. Potom uslyšela, jak někdo šeptem odříkává jakási slova. Napjala sluch, aby lépe slyšela, a přemýšlela, proč dosud nevykřikla. Byl to ženský hlas a tiše něco odříkával. Znělo to jako nějaká modlitba nebo kouzelné zaříkávadlo. Cítila, jak ji přemáhá chlad. Byla to Jeanne; Jeanne ji zaklínala. Pokusila se

posadit a na stařenu vykřiknout, zavolat Elen nebo stráže, ale jako by ji na místě držela nějaká černá hedvábná pavučina. Otevřela ústa, ale nevydala ze sebe ani hlásku. Nepromluvila. Slyšela, jak se záclona zase tiše zatahuje. Stařena odešla. Ať už to bylo jakékoli kouzlo, bylo dokonáno. Teď už se nedalo nic dělat. Matylda se pokusila zvednout ruku, aby odehnala zlé znamení a pokřižovala se, ale měla příliš těžké ruce, než aby je dokázala zvednout. Ale Jeanne by jí přece nedokázala ublížit, řekla si ospale. Víčka jí pomalu klesla. Nespavost zmizela. Cítila se uvolněně a klidně. Otočila se na bok a okamžitě usnula.

Vstala za svítání a Elen ji oblékla do světlezelených šatů. Matylda si stočila husté vlasy pod prostý závoj upevněný na tkané síťce. Na čepec či jinou pokrývku hlavy bylo příliš horko, stejně jako na plášť, a ona neposlala pro Jeanne. Po stařeně nebylo ani stopy. Richard stál už na nádvoří, obklopen muži, koňmi a psy. „Doufám, že jedete na lov se sokoly?“ zavolal na ni vesele, když ji spatřil. „Ptáci jsou připraveni.“ Nebe bylo jasné a čisté. Chystal se další horký den.

Zapomněla na strach z minulé noci, podkasala si sukně a seběhla ze schodů ke svému koni. Strach už teď pro ni neznamenal o mnoho víc než jakýsi nepříjemný noční sen, z něhož si nepamatovala žádné podrobnosti kromě toho, že se bála.

Vyjeli z Hay po příkrém svahu, pryč od hory Pen y Beacon, která se tyčila jako ostrý nůž proti obloze, přebrodili mělkou říčku Wye a zabočili na sever k lukám pod vrchem Clyro; za nimi dusali po kamenité stezce štolbové a sokolníci se vzácnými sokoly a Richardův hlavní sokolník – celkem asi deset jezdců – a s nimi šel další tucet mužů pěšky. V dálce se ozvala koliha.

V jednom místě zarostlém rákosím pak vypustili sokola. Richard s výkřikem stáhl ptákovi na svém zápěstí kápi a vyhodil jej do vzduchu. Zastavili koně a dívali se, jak nízko nad zemí letí nějaký nakrčený pták a zahýbá k řece, ale už bylo pozdě. Sokol jej během několika vteřin srazil k zemi. Rozrušená Matylda se otočila a zavolala si svého vlastního ptáka – malého, ale rychlého hnědého sokola. Usmála se na Richarda. „A teď je řada na mně.“ Navlékla si těžkou rukavici a natáhla ruku pro ptáka. Cítila jeho silné paráty, když se jí s

cinkajícími zvonečky usadil na kožené rukavici. Sevřela řemínky a pobídla poníka.

Stezka začala postupně stoupat, až se za chvíli vnořila do vyprahlého lesa, kterým byla porostlá jižní strana Elfaelu. Posléze stromy prořídly a před nimi se objevily bažiny. Počkali, až se honci se svými psy ve vysokém kapradí rozptýlí. Richardův kůň se neklidně zavrtěl, když jej Richard otočil s úsměvem k Matyldě a uklidňoval přitom lesklého sokola na svém zápěstí. „Tady bychom si měli užít. Je ještě brzy a ne moc horko.“ Zpozorněl, když honci v bažinatém údolí vyplašili sluku. Znovu sundal ptákovi z hlavy kápi a pak jej vypustil. S očima přivřenýma proti slunci čekali a dívali se, jak sokol vylétl vysoko k modrému nebi nad lomem a chystal se snést na kořist.

Oči se Richardovi vzrušeně zablýskly, když se pták vrhl k zemi. „Má kořist,“ zamumlal si pro sebe rozjařeně. Pobídl koně do kapradin, které mu sahaly až k hrudi, a v prstech pohupoval vábidlem.

Matylda se pustila za ním, s očima upřenýma na jeho široká ramena, a zhluboka a jásavě se nadechovala ostrého vzduchu. Div že se nahlas nesmála, když pobízela poníka kupředu a cítila, jak jí vítr zvedá závoj, pohrává si s jejími vlasy a snaží se je rozcuchat.

Bylo to pěkná ranní zábava. Když skupina v poledne zastavila, byli všichni unavení a zmožení vedrem. Richard sklouzl ze sedla, hodil uzdu štolbovi, lehl si do trávy a ponořil tvář do úzkého horského potůčku. Usmál se na Matyldu a vytřásl z očí vodu. „Pojďte si osvěžit tvář. Voda je nádherně studená.“

Jejich družina se s ptáky stáhla do stínu pod skupinu stromů. Matylda sledovala pohledem, jak jí odvádějí koně, a pak poklekla vedle něj a máchala si prsty chvíli ve vodě. Horská bystřina byla velmi studená a ruce jí v ní během několika minut začaly tuhnout. Richard se zasmál. „Jak nevhodné! Moje lady de Braose se ráchá ve vodě jako nějaké dítě!“

Trochu provinile se zasmála. „Kéž bych mohla shodit šaty a skočit tam jako malý kluk.“

„Klidně to udělejte, paní! Nebudu nic namítat.“ Bezostyšně se usmál. Nedokázala se na něj zlobit. „Proboha, Matyldo,“ pokračoval najednou vážně. „Kéž bys nebyla de Braosovou manželkou!“ V hlase

mu zazněl nový tón, kterého se lekla. S obavou vzhlédla a spatřila, že na ni hledí s nepokrytou výzvou v očích. „Pojďme se projít do lesa kousek dál od té smečky, co za námi pořád jezdí. Musím s tebou mluvit bez zábran. A o samotě."

„Ne!" řekla pevně, i když jí srdce divoce bušilo. Tolik se jí chtělo odhodit opatrnost a udělat, co chtěl. „Ne, už nesmíme. Nesmíme, dokud bude můj manžel naživu." Vstala a oprášila si ze sukně kousky trávy. „Prosím vás, nemluvte už o tom. Mnoha věcí na světě bych se odvážila, ale Williama zneuctít nesmím." Obrátila se ke stromům a nešťastně se kousla do rtu. Přála si, aby nic neříkal, ale on vstal a vydal se za ní. Popadl ji za ruku.

„Už je příliš pozdě na to, mluvit o zneuctění, Matyldo. Jsi moje v srdci i v očích, když se na mě podíváš, a ve snech také. Vím to." Nedbaje toho, že by je mohl někdo vidět, si ji k sobě přitáhl a jeho ústa našla její. Jemně ji hladil po ramenou a tiskl ji k sobě.

Zachvěla se touhou. „To nesmíme," zamumlala s ústy u jeho rtů. „Taková láska bude prokletá."

„Hlouposti!" Sevřel ji ještě rozhodněji. Sklonil se, chytil ji pod koleny a podrazil jí nohy. Slabě nesouhlasně vykřikla, ale on si toho nevšímal a odnášel si ji dolů na břeh potoka, jehož zurčící vodu přebrodil a zamířil do skrytu hlodašových keřů na druhé straně. Tam ji položil na zem. Sáhl si na pás a rozepnul si jej, odložil meč a pak se nad ni opět sklonil a pokryl jí tvář polibky. Rukama našel její ňadra ve výstřihu šatů. Vzrušením vydechla, objala ho kolem krku a přitáhla si ho k sobě. Cítila, jak jí vyhrnuje dlouhou sukni. Všechna opatrnost byla tatam. Bylo jí jedno, že by je někdo mohl vidět. Zmocnil se jí rychle a znovu a znovu ji přiváděl k závratnému vrcholu vzrušení. Jednou, když se k němu vzpínala a její boky se pohybovaly společně s jeho, otevřela oči oslněné jasnou modrou oblohou nad nimi. Na okamžik ztuhla, neboť se kdesi něco pohnulo – nějaký stín proti slunci – ale pak ji opět zachvátilo prudké vzrušení a ona bezmocně propadla víru své vášně.

Když Richard konečně zvedl hlavu, usmíval se. „Tak, moje paní, jste moje." Sklonil hlavu a přivinul se k její šíji.

Jemně ho pohladila po vlasech, ještě stále se chvějíc. „Jestli na to William přijde, zabije mě," zašeptala.

„William je ve Francii. Nedozví se to," pravil a pomalu si sedl. „Nikdo si nevšiml, že jsme odešli. A jestli ano, řekneme, že jsme šli na průzkum, abychom našli místo k odpolednímu lovu. Pojď!" Vstal a napřáhl ruku, aby jí pomohl vstát. „Pojďme se najíst, moje paní. Muž dostává po milování chuť k jídlu."

Kráčeli pomalu k mýtině. U stromů se Matylda zastavila a velitelským gestem dala znamení, aby byly přineseny koše s jídlem. Uvědomovala si, že je sleduje množství očí, které si nejspíš všechny všimly jejich zmizení. Cítila rovněž, že se na ni Richard dívá pohledem, při němž se celá chvěla touhou. Jen lehké uzardění ve tváři prozrazovalo její vnitřní zmatek, když vznešeně stála a čekala, až bude na zemi rozložen ubrus.

Pohlédla opět na Richarda. Alespoň navenek byl teď klidný. Sedl si na břehu na kamenný výstupek, rozvázal si tuniku u krku a bezstarostně natáhl ruku pro víno, které mu přineslo páže. Zachytil její pohled, zase se usmál a zvedl pohár k přípitku. „Na odpolední zábavu, moje paní."

Prudce se obrátila a dívala se, jak sokolníci staví konstrukce s ptáky do stínu. Sokoli se sklíčeně choulili na bidýlkách, ospalí vedrem. Kolem nich se rozložili štolbové a zastiňujíce si rukou oči před světlem, které k nim pronikalo větvemi vysokých skotských borovic, pustili se do svých slaných koláčů. Vzduch byl těžký vůní jehličí z borovic a suché trávy.

Jezdci se vedle nich ocitli, ještě než si to vůbec stačili uvědomit. Bylo jich asi tucet; měli lehké welšské zbraně, luky zavěšené na ramenou a tasené meče, které se jim blýskaly na slunci. Jejich velitel zastavil před Matyldou a Richardem a kopyta jeho podsaditého poníka zatančila jen několik centimetrů od okraje bílé látky na trávě. Zasalutoval a se slavnostním úsměvem zasunul meč do pochvy. Za nimi stála bezmocně celá družina, držená v šachu tasenými meči.

„Henpych gwell, arglwyddes. Yd oedd gennwch y hela da? Balch iawn yw dy hebogeu." Muž byl snědý. Měl vlnité vlasy a na sobě zářivě fialový šat. „Zdravím vás, paní; měli jste dobrý lov?" pokračoval plynnou francouzštinou. „Řekl bych, že tato zábava v mých horách mi dělá čest. Vidím, že máte hojnou kořist." Pokynul

směrem k ptákům, kteří leželi vedle jednoho ze štolbů, svázáni tak, aby se dali nést.

Pomalu si Matyldu přeměřil pohledem a ocenil její štíhlou postavu a bronzové vlasy pod závojem. „Moje paní de Braose, nemýlím-li se? Já jsem Einion ap Einion Clud, kníže z Elfaelu.“ Obřadně se v sedle uklonil. „Slyšel jsem, že pobýváte na Hay. Smím se optat, kdy se k vám připojí váš manžel?“ V očích, zelených jako slunce v mechu pod vodou potoka, se mu najednou objevil pobavený výraz.

Matylda se prudce začervenala. Tento muž je viděl. Věděla to bez sebemenší pochybnosti. Viděl je, jak se milují. Pohlédla rychle na Richarda a spatřila, že ještě stále sedí neozbrojen a s číší vína v ruce na tomtéž kameni. Jen křivka jeho úst a nebezpečný svit v očích prozrazovaly, jak ho toto vyrušení rozzlobilo.

„To je od vás hezké, že jste nás přijel pozdravit, kníže Einione,“ řekla a úporně se snažila udržet hlas v klidu. „Můj manžel je teď právě ve službách krále. Smím se zeptat, co od něj žádáte? Třeba bych mu mohla poslat vzkaz.“ Tvářila se vznešeně, když na něj hleděla. Pobavený výraz se mu z tváře vytratil. Místo toho se mu tam objevilo cosi tvrdého a děsivého. Odmítla dát najevo, jak se v duchu lekla, a vzpurně vzdorovala jeho pohledu.

„Jedná se o malý dluh, moje paní. Rodina Seisylla z Gwentu není dosud pomstěna. Nemyslete si, že je ta záležitost zapomenuta, ať již byly její důsledky jakkoli bezvýznamné.“ Mluvil lehce a vyrovnaně, přestože mu v hlase zněla ironie. „Mějte to na paměti, až se budete potulovat po mých horách, a nabádejte své muže, aby se dívali přes rameno. Pochybuji, že by chtěl některý z nich přijít dobrovolně o ruku, byť by to bylo při obraně vaší milostivé osoby.“ Opět se s výsměšným pohledem uklonil. Matylda polkla a zaťala pěsti, aby se jí přestaly třást ruce. V bažinách se na okamžik rozhostilo zlověstné ticho a pak se najednou kdesi blízko ozval pronikavý a ostrý výkřik chřástala. Einionův kůň napřímil hlavu a zaržál. Einionova nálada se okamžitě změnila. Vřele se usmál a zvedl ruku. „Dobrý lov, moje paní,“ zamumlal s úklonou. „Řekl bych, že vám tato zábava dnes odpoledne skýtá příjemné potěšení. Sbohem. *Duw a ro da it!*“ Zaklonil hlavu a zasmál se. Pak pokynul rukou svým lidem, kteří se

jako jeden muž obrátili a zmizeli za obzorem. V bažinách zůstalo prázdno.

Richard skočil po svém meči, který ležel opřený o kámen jen několik centimetrů od jeho nohou. „Bože můj, myslel jsem, že je po nás.“ Otřel si hřbetem ruky čelo. „Slyšel jsem, že je nástupcem svého otce. Je to pěkný buřič, tenhle mladík. Kde se ocitne, tam jsou potíže. Zdá se, že uznává krevní mstu.“

„*Galanas* tomu říkají,“ opakovala Matylda potichu. Zahleděla se na chvíli do uhánějící vody. „On nás viděl, Richarde. Viděl nás, jak se milujeme.“

Richard se na ni zachmuřeně podíval. „Pojďte, vezmu vás zpátky. Nasedněte! Hned teď se vrátíme na Hay.“ Vykřikl přes rameno několik rozkazů na vystrašené služebnictvo, které čekalo pod stromy. „Zdá se, že součástí téhle krevní msty nejsi,“ pravil tiše a zamračeně na ni hleděl, zatímco štolba jim přiváděl koně.

„Byla jsem tam, když Seisyll zemřel, ale nic jsem o Williamových plánech nevěděla,“ řekla unaveně. „Jeden welšský chlapec mě dovedl přes hory na Tretower. Tehdy řekl, že se mnou ve sporu nejsou, ale…“ Zachvěla se. „Richarde, slyšel jsi, co říkal o těch rukách? Museli to být jeho muži, kteří do Gloucesteru donesli to strašné břemeno.“

Pokrčil rameny. „Jeho nebo někoho jiného. Všichni jsou mezi sebou spřízněni, tihle welští princové. Vzpomenou si na krevní mstu vždycky, když se jim to hodí.“

Pomohl jí do sedla a pak se vyšvihl na svého koně. „Ale je to varování. Možná, že oficiálně vládne mír, ale už by ses nikdy neměla v těchto horách projíždět bez plně ozbrojeného doprovodu. Pamatuj si to!“

Rychle a celí nesví jeli zpátky kapradím přes močály a lesy do vesnice Clyro a pak dolů přes nízký kopec až k brodu. Jejich lenivá dobrá nálada, kterou měli ráno, byla tatam.

Opar z horka opět zahalil hory a za blízkými kopci se začaly kupit těžké bouřkové mraky.

Matylda vjela na první nádvoří hradu Hay s pocitem úlevy. Sklouzla z koně, aniž věnovala pozornost Richardovi, který přiskočil, aby jí pomohl, a uháněla k příbytku dětí. Cestou domů ji přepadla

strašlivá myšlenka. Děti. Williamovy děti za Seisyllovy. Nebyla by to snad poctivá výměna?

Starší chlapeček si hrál v prachu u Jeanniných nohou společně se dvěma kamarády.

„Je Will v pořádku?“ Už to bylo mnoho měsíců, co naposledy pocítila ten svíravý strach o svého nejstaršího synka.

„Jistě, moje paní, proč by nebyl?“ Stařena s klidným úsměvem vzhlédla.

Matylda si oddychla úlevou. Možná, že ji ušetří před *galanas* tak, jako ušetřili Seisyllovu ženu Gwladys. Ale zemřeli dva Seisyllovi synové a ona věděla, že Welšané budou při pomstě puntičkářští.

Zaslechla za sebou Richardovy rychlé kroky. „Co se děje? Stalo se něco?“

„Nic.“ Potřásla hlavou. „Jsou v pořádku.“ Usmála se na něj. „Jen náhlý záchvat strachu pošetilé matky, to je vše.“ Poklekla, přivinula k sobě Willa a dotkla se ústy jeho jemných vlásků.

Chlapeček se jí téměř okamžitě vymanil z objetí a odbatolil se o kousek dál, kde se zase posadil a začal s rozkoší prosívat prach mezi prsty. Matylda s úsměvem vzhlédla. Její úsměv však pohasl, když si všimla, jak zkoumavě hledí Jeanne na Richarda. Tvář stařeny měla neproniknutelný výraz a Matylda v jejích očích rozeznala podezření a zášť. Najednou si vzpomněla na podivnou událost z minulé noci. Už nad ní chtěla ráno mávnout rukou jako nad nějakým snem, jenže on to nebyl sen. Vzdychla si. Jestli to zaklínadlo, které nad ní tato žena vyřkla, bylo kouzlo, které mělo její paní ochránit před bolestí lásky k tomuto vysokému hezkému muži, pak nepůsobí, pomyslela si smutně. Tentokrát, moje stará přítelkyně Jeanne, tvé kouzlo není dost silné, aby mě ochránilo.

Unaveně se zvedla z prachu, oprášila si bledězelenou sukni, obrátila se a vydala se ke svým komnatám, ponechávajíc Richarda na slunci.

Najednou za sebou zaslechla nějaký hlas. Zastavila se a zaváhala. Chtěla se otočit, ale bála se, že jestli se tam podívá, půjde Richard dovnitř za ní. Ale hlas byl naléhavý. Někdo za ní utíkal. Ucítila, jak se jejího ramene dotkla nějaká ruka, a zaslechla, jak ji volá nějaký hlas se zpěvavým welšským přízvukem…

„Jste v pořádku? No tak, probuďte se, krasotinko, no tak!“ Hlas opět vyplul ze stínů a potom zase ustoupil do pozadí. „Asi bys měl skočit pro doktora, Alane.“

Někdo se nad ní skláněl. Jo pomalu otevřela oči. Ležela na oblázcích u řeky. S polekaným výkřikem se posadila a hlava se jí zatočila. Odpoledne už minulo. Slunce zapadalo do moře zlatých mraků a vedle ní klečeli na břehu řeky dva úplně cizí muži.

KAPITOLA
DVACÁTÁ

Prázdné plátno lákalo. Judy stála před ním, jedla kus sýra, přemýšlela o kompozici obrazu a čekala, až ji polapí a položí na holé pozadí. Stoupla si trochu jinak a zahloubala se nad dopadajícím úhlem světla, když ji náhle cosi vyrušilo. Obrátila se ke dveřím ateliéru a zamračila se. Někdo stál venku na chodbě a opíral se o vrzající veřeje.

„Kdo je tam?“ zavolala. Strčila si do úst poslední kousek sýra a otřela si prsty o zadní stranu džínsů.

Nikdo neodpověděl. Zamračeně se vydala ke dveřím. „Je tam někdo?“ řekla. Podrážděna tím, že byla vyrušena, otevřela dveře.

Stál tam Nick a díval se z odpočívadla nad jejím bytem z okna na strmé střechy domů. Pomalu se otočil a beze slova se na ni zadíval. „No ne, to jsi ty! Co chceš?“ Judy na něj zírala, rozhodnuta, že si Nick nesmí všimnout, jak moc ji bolí pohled na něj a touha.

„Řekl jsem si, že se podívám, jestli jsi v pořádku přijela z Francie,“ pravil. Neusmál se.

„Jak vidíš, tak ano.“ Přiložila si ruce na ústa.

„Judy…“ Náhle k ní přistoupil. „Promiň mi to! Neměl jsem tě takhle opustit. Byla to ode mě hanebnost, když jsi za mnou přijela. Vždyť nám spolu bylo dobře.“

„Dokud nepřišla řeč na kohosi jménem Joanna.“ Judy stála u dveří a držela je, zatímco on kolem ní prošel do ateliéru. „Jak se Jo má?“

Nick pokrčil rameny. „Někam odjela. To bude nový obraz?“ Stanul před prázdným plátnem.

„Ne. To bude bronzová socha,“ řekla sarkasticky. „Takže Jo je nezvěstná, a tak ses rozhodl navštívit svou první záložnici. Milou starou prostinkou Judy, která je vždy připravena podrbat tě za uchem a udělat z tebe opět muže.“ Ještě pořád stála u dveří. „Promiň, Nicku, ale chtěla bych, abys šel pryč.“

Přešel k ní. „A mohu nejdřív dostat něco k pití?“ V hlase mu zaznělo něco nezvykle drsného, když jí prudce sundal ruku z kliky a zabouchl dveře. „Něco k pití, Judy.“

Překvapeně ucouvla. „No tak dobře! Uklidni se. Kolik jsi jich už dneska měl?“

„Nic jsem nepil. Celé dopoledne jsem byl v práci a snažil jsem se vyžehlit průšvih, kterým Jim Greerson zahnal našeho nejlepšího klienta. Odpoledne tam jdu zas. Tahle návštěva,“ mávl rukou po ateliéru, „je můj oběd.“

„V tom případě ti udělám něco k jídlu.“

„Řekl jsem, že chci něco k pití.“ V jeho pohledu byla tvrdost.

„Tak dobře, pití.“ Judy na něj zírala, zatímco za sebou šátrala v příborníku po láhvi whisky. „Přinesu skleničky.“

„To přines.“ Nick se ani nepohnul. Díval se na prázdné plátno úplně stejně, jako by se díval na hotový obraz. Bolela ho hlava a věděl, že je napjatý a podrážděný a že udělal chybu, když sem vůbec přišel. Neměl ani tušení, proč to udělal. Jeho touha po Judy už dávno vyprchala, a přesto zjistil, že zastavuje taxi a udává automaticky její adresu, poháněn nutkáním, které nedokázal ani vysvětlit, ani pochopit.

„Tak co se děje? Kromě toho průšvihu v práci?“ Judy nalila asi centimetr whisky do skleničky a podala mu ji.

Rychle ji vypil a podal ji Judy zpět. Když mu opět dolévala, chytil ji za zápěstí a přinutil ji držet láhev skloněnou, dokud sklenička nebyla skoro plná.

„Pozor! Podívej, co děláš!“ vykřikla.

„Mlč, Judy,“ řekl znuděně. „Jeden pořádný panák vyjde nastejno jako ty úzkostlivé kapičky, které mi budeš jednu po druhé dolévat.“

„Nebudu ti dolévat žádné kapičky jednu po druhé. Jestli tohle množství vypiješ na prázdný žaludek najednou, budeš ležet tuhý na podlaze!“

„Tak jo. A ty na mně?“

„Ne!“ Vzala mu z ruky skleničku a s bouchnutím ji postavila na stůl. „A teď běž pryč, Nicku!“

„Ale jdi!“

„Myslím to vážně!“ Polkla slzy vzteku. „Prosím tě, vypadni odsud. Vrať se do práce a řeš si svoje problémy tam a ne v mém ateliéru.“

Otevřela dveře a stanula vedle nich. „Myslím to vážně!“

Okamžik váhal, potom uchopil sklenici whisky, vypil pár doušků, položil ji a prošel kolem ní ke dveřím.

„Myslel jsem, že bys mě chtěla zpátky," řekl tiše, když se na okamžik zastavil a podíval se na ni.

„Ven, Nicku," opakovala.

Pokrčil rameny a s podivně ostrým smíchem kolem ní vyšel na chodbu.

Zabouchla dveře. Chvíli poslouchala, jak jeho kroky utíkají dolů po dlouhém schodišti, a pak se zase obrátila do ateliéru.

„Ano, chci tě zpátky, Nicku Franklyne," řekla si pro sebe tiše. „Ale podmínky budu diktovat já, ne ty."

Když zvedla sklenku a začala nalévat whisky zase zpět do láhve, zjistila, že se celá třese.

Ti dva cizí muži, kteří ji našli na břehu, vzali Jo do jednoho nedalekého penziónu. Tam ji uložili do čisťoučkého pokoje s mansardovým oknem, kterým bylo vidět na malé náměstí za řekou. Když konečně osaměla, ulehla unaveně na postel. Její poslední myšlenka, která jí před usnutím vytanula na mysli, patřila malému Willovi. Vybavilo se jí, jak si hrál v prachu na hradním nádvoří a upadl na zem a odřel si kolena. Musela dohlédnout, aby ho někdo pořádně umyl a vyčistil mu rány, vždyť tam všude bylo tolik špíny…

Probudila se až druhého dne ráno vůní smažené slaniny. Tázavě se vleže rozhlížela po pokoji a hleděla na kartounové závěsy, které vlály v otevřeném okně, a na růžový ubrus na neznámém stolku. Hlavu měla omámenou spánkem. Pomalu se posadila a protřela si oči. Byla úplně oblečená. Někdo přes ni ve spánku přehodil kostkovaný pléd. Její taška a psací stroj stály na zemi u dveří a na stolku spatřila klíčky od auta. Matně si vzpomněla, že své klíče dala nějakým cizím lidem; to asi oni jí z vozu přinesli věci.

Teď už se jí začalo vybavovat i všechno ostatní. Jak seděla u říčky Wye a dívala se na obrysy zříceniny, jak upadla do hypnotického spánku a vrátila se do minulosti; sama od sebe a aniž chtěla, se vrátila do časů Matyldy a dvě nebo tři hodiny ležela v transu na bílých oblázcích a nevnímala svět kolem sebe. Se zachvěním si objala

kolena a náhle zatoužila po Nickovi. Potom složila hlavu do dlaní. Cožpak už zapomněla? Že už se s Nickem nikdy nemůže vidět? Kousla se do rtu a snažila se zahnat slzy. Mezi ní a Nickem byl konec a Richard byl mimo její dosah. Byla sama.

Roztřeseně vstala a pohlédla na hodinky. Bylo deset minut po deváté. Přešla k oknu a vyhlédla na nízké kopce za stromy. Někde tam v dálce byli tehdy s Richardem se sokoly.

Přistihla se, že zuřivě zatíná ruce v pěst, neboť ji najednou zachvátil strach. Byla to její touha po Richardovi, která způsobila, že se zničehonic sama od sebe vrátila do minulosti, nebo to bylo něco jiného? Začíná snad nad ní Matylda nabývat moci? Nejspíš se zbláznila, když odjela do Walesu, zbláznila se, když si myslela, že to všechno zvládne sama. Potřebuje pomoc Carla Benneta. Ten to všechno spustil a teď jí nějak musí pomoct, aby se z toho zase dostala. Musí se k němu vrátit a přesvědčit ho, aby se znovu pokusil nechat ji zapomenout, a to co nejdřív.

Margiad Griffithsová byla v kuchyni, když Jo, osprchovaná a oblečená v čistých tmavomodrých šatech, sešla dolů. Margiad se obrátila od sporáku a usmála se. „Už je vám líp?“ řekla. „Akorát jsem udělala kafe. Nebo byste radši čaj?“

„Radši kávu, děkuju.“ Jo se posadila ke kuchyňskému stolu. „Netušila jsem, že jsem tak unavená. Promiňte! Měla jste kvůli mně spoustu problémů.“

„Ale vůbec ne.“ Margiad sáhla do příborníku pro dva keramické hrnky. „Petersovi už ale odjeli. Bylo jim líto, že vás už neuvidí. Pozdravují vás.“

„Škoda, že jsem jim nemohla poděkovat. Vlastně ještě pořád nevím, co se mi to včera u té řeky přihodilo.“

„Nejspíš to bylo únavou, řekla bych.“ Margiad nalila kávu. „Obyčejně prostírám hostům tamhle v jídelně, tak kdybyste…“

Jo se usmála. „Ne, ne, zůstanu radši tady, jestli můžu. Vaši hosté už asi dávno odešli, už je hrozně pozdě.“

Margiad pokrčila rameny a přisunula jí cukřenku. „Mám obsazené jen tři pokoje. Petersovi měli jeden a pak tady byl ještě jeden milý mladý učitel. Jenom projížděl; zastavil se tady kvůli knihám. Všichni jezdí do Hay kvůli knihám.“

Jo se usmála. „Hledala jsem taky něco o historii města.“ Káva byla silná a voňavá. Cítila, jak jí horká tekutina rozproudila krev v žilách.

„Jo, to je staré město. Hrad je velmi starý. Byla jste tam?“

Jo pokrčila rameny. „Mě teď víc zajímá původní hrad. Ten první. Byl u kostela.“

„Tady dole?“ upřela na ni pohled Margiad. „No vidíte, to jsem ani nevěděla. Tak on tady byl ještě jeden hrad. Prohlédnete si ho později?“

Jo s lítostí vzdychla. „Dnes už nemůžu. Musím zpátky do Londýna.“ S nelibostí pohlédla na stůl, kam před ni Margiad postavila talíř se slaninou a vejci. „Netušila jsem, že je to pro mě…“

„Jezte, děvenko. Jezte a já vám zatím udělám topinky. Potřebujete se pořádně najíst.“ Margiad ji bedlivě sledovala, zatímco za ní na sporáku prskala tiše pánev. „Přijedete sem ještě, nebo jste se svým bádáním už skončila?“

Jo uchopila nůž a vidličku. Zakrojila do vajíčka a dívala se, jak se žloutek roztéká po talíři.

„Ani nevím,“ pravila za chvíli. „Záleží na tom, jestli to bádání už skončilo se mnou.“

Cesta zpět k městu ji vedla kolem místa, kde stával starý hrad. Zůstal z něj jen pahorek porostlý trávou a posetý květinami. Nikde nebylo ani stopy po dřevěné věži nebo vnějším nádvoří, tak jak si je pamatovala, ani po hustém podrostu. Zastavila se a chvíli na to místo hleděla, napůl s hrůzou, že se něco stane, ale žádní duchové ani stíny tam nebyli; jen jedna veselá černobílá kolie, která poskakovala po trávě, pak zvedla nožičku u zdi a zmizela mezi stromy u kostela.

Toho dne se konal trh a ona celá zmatená zírala na shluk barevných stánků, které vyrostly okolo jejího auta. Přemýšlela, jak se jí s ním asi podaří vyjet. Zachytila pohled ženy, která u stánku vedle jejího MG prodávala zemědělské produkty, pokrčila rameny a omluvně se usmála. „Promiňte, nevěděla jsem, že tu bude trh. Nebylo mi včera dobře, tak jsem auto nechala tady.“

Žena se také usmála. „Takže už to nikdy neuděláte, viďte?“ řekla vesele a odvrátila se.

Jo na ni za jejími zády vyplázla jazyk. Hodila zavazadla do vozu a usedla za volant. Bude muset trochu opatrně popojíždět, aby se z toho nacpaného a hlučného prostranství dostala.

Stáhla pomalu okénko a předklonila se, aby zasunula klíček do zapalování. Před ní se proti jasně modrému nebi tyčily vysoké šedivé hradby hradu. Kdy ho postavili? přemýšlela lenivě při startování. Dozví se to vůbec? Přejela očima vysoké hradby, v nichž zely veliké díry v místech, kde vypadly kamenné oblouky oken. V jednom takovém otvoru se ve slunečním světle natřásala bílá holubice a nadýmala hrdlo s nákrčníkem s jakoby bělostnou krajkou a vrkala. Aniž věděla proč, Jo zjistila, že na hrad úporně a soustředěně hledí, zatímco hluk tržiště za ní pozvolna mizí. Zachvěla se. Ticho uprostřed tolika lidí bylo podivné. Podivné a najednou jaksi děsivé.

William přijel neohlášen jedné bouřlivé podzimní noci. Objevil se se svými muži a koňmi, celý unavený, zacákaný bahnem a promáčený deštěm, před branou Hay a zlostně se domáhal vstupu do hradu.

„Brod už bude brzy moc hluboký a nepůjde přebrodit," zavrčel, když ho manželka vyšla uvítat. „U Kristových kostí, to jsem rád, že jsem bezpečně a ve zdraví dorazil! Tohle není počasí na cesty." Rozepnul si brož, která mu spínala plášť, a shodil promáčené roucho na zem. „Tak jaképak jsou hony, moje paní?" Jeho brunátná tvář měla o poznání více vrásek, pomyslela si, a trochu mu vyrostlo břicho, ale jinak vypadal zdatně a zdravě jako vždy. „Pojedeme si zítra něco zabít?"

Zasmála se. „To si moc neodpočinete, můj pane. Ano, loví se dobře. Ale dostalo se nám varování od Elfaela." Bedlivě sledovala výraz jeho obličeje. „Nový kníže si vzpomněl na starou krevní mstu."

William zaklonil hlavu a zasmál se. „Opravdu? Inu, mám s tím mladíkem a jeho panstvím jisté plány." Zprudka a bouřlivě Matyldu objal kolem ramen, strhnul ji k sobě a mlaskavě ji políbil na tvář. „Ten náš Einion nám rozetíná panství vedví. Kdybych měl Elfael, měl bych střední část Pomezí od Radnoru až po Abergavenny. Ale teď to nechám být. Král Jindřich chce nyní s Rhysem ap Gruffyddem mír. Klidně si počkám. V zimě se dají dělat zábavnější věci než vý-

pady v bahně. Například lovit a líhat s krásnou ženou.“ Opět se zasmál.

Svému slovu dostál. Než přišel měsíc Yule, spižírny byly plné kančího a srnčího masa a Matylda věděla, že je opět těhotná. Ale dítě nebylo Williamovo. Měsíčky jí přestaly ještě dříve, než se do jejího lože vrátil William.

Skřípala zuby odporem a bolestí, když se od něj noc co noc nechávala ničit, a modlila se, aby ji nikdy nezačal podezřívat. Byla si jistá, že Jeanne pravdu uhodla, ale stařena ve věci předčasně se zvětšujícího břicha své paní tajemně mlčela. Na Richarda si usilovně zakazovala myslet. Dozvěděla se, že je na cestě do Irska, a potom už o něm neslyšela nic.

Jak čas plynul, Jeanne na ni dohlížela se stále větší žárlivou péčí a vypudila i věrnou Elen, která se s pocitem rozmrzelosti a ublíženosti stáhla do pozadí a všem naznačovala, že stařena je čarodějnice. Matylda si tím byla jista, a tak jednoho dne, když už ji nudilo sedět kvůli počasí stále zavřená doma, vyhledala Jeanne na zahrádce s léčivými bylinami obehnané zídkou.

„Nauč mě něco ze svého umění, Jeanne,“ zašeptala, když přistihla stařenu, jak v kožešinovém plášti seškrabuje do misky za tlumeného zaříkávání sníh.

Jeanne provinile vyskočila a pak se s prohnaným úsměvem otočila. Vypadaly jí už všechny přední zuby a vypadala teď lstivě. Když Matylda spatřila výraz v její tváři, zatajila dech, ale pak se ovládla a vzrušeně se usmála.

„Chtěla bych to umět. Prosím tě, nauč mě nějaká kouzla.“

Jeanne uhnula pohledem. „Neznám žádná kouzla, lady Matyldo. Umím jenom léčit – bylinami a modlitbami, to je vše. A to vás naučím ráda.“

„To se také ráda naučím, ale jsou ještě jiné věci, Jeanne…“ Pohlédla koutkem oka na stařenu. „Co jsi to šeptala nad mým ložem tu noc, kdy na Hay přijel lord Clare?“ Zaťala ruce na sukni v pěst, protože jak čekala na odpověď, pocítila najednou strach.

Jeanne se chvíli nehýbala a pak její oči zpola zakryté kápí pomalu zabloudily k Matyldině břichu. „Má síla nebyla dost silná, aby vás

ochránila," zamumlala. „A teď už je pozdě. Události jsou již v běhu a já nemohu nic dělat."

Matylda se zachvěla. „Není co dělat, Jeanne. Můj manžel to ale nikdy neuhodne," zašeptala. „Byli jsme diskrétní. Pak jsme už spolu nikdy nebyli o samotě."

Jeanne pokrčila rameny. „Pravda si vždycky najde cestu na světlo Boží, *ma p'tite.* Jednoho dne se to sir William dozví. Jednoho dne za to bude muset lord Clare zaplatit."

„Ne!" chytila ji za paži Matylda. „Ne, nevěřím ti. Jak by se to William mohl dozvědět? Nikdo to neví. Nikdo. A ty bys mu to přece neřekla…"

Jeanne potřásla hlavou. „Ne já, *ma p'tite,* ani ten welšský kníže, který vás viděl ležet lordovi de Clare v náručí…" Nevěnovala pozornost zděšení, které se Matyldě objevilo ve tváři, když se prkenně zapotácela a přitáhla si kožešinový plášť těsněji k tělu. „Ale dítě samo prozradí vaše tajemství. Viděla jsem to ve snu. A všechno pro nic za nic!" Najednou se otočila a začala ze sebe chrlit: „Lord Clare není pro vás, Matyldo! Patříte jinému!" Rozpřáhla výmluvně své šlachovité ruce a potřásla hlavou.

Matylda se zachvěla. „Já vím," zašeptala sotva slyšitelným hlasem v hučení větru. Z nebe se začaly snášet sněhové vločky a usazovaly se oběma ženám v kožešinách.

Jeanne sevřela rty kolem bezzubých dásní. „Nic nevíte, *ma p'tite,*" řekla tiše. „A modlím se, aby to, co jsem viděla, byl omyl a nikdy se to nestalo. To nebyl váš manžel, kterého jsem viděla."

„Nebyl to můj manžel?" opakovala Matylda. „A kdo tedy?" Běžela za Jeanne a chytila ji za paži. „Co jsi viděla? Řekni mi to!"

Jeanne se zastavila. „Viděla jsem krále," zašeptala a nervózně se ohlédla přes rameno. „To on je váš osud. A já už tu nebudu, abych vás ochránila."

Matylda na ni zírala. „Jak to myslíš?" V ústech jí vyschlo hrůzou. „Musíš mi to říct!" Div se stařenou netřásla, jak byla netrpělivá. „Řekni mi to!" Ale Jeanne zavrtěla hlavou a přiložila si prst na ústa. „Možná jednou, *ma p'tite,*" řekla jen, a ať ji Matylda přemlouvala, jak chtěla, už o celé záležitosti nehodlala mluvit. Ale vzala svou paní do své spižírny, kde jí ukázala sušené byliny, květy, masti a pasty,

které měla zamčené v truhle. Byly tam také kameny a větvičky aromatických stromů z dalekých zemí a útržky pergamenu pokryté podivnými znaky. Ty Jeanne zakryla ubrouskem, a když se šla Matylda podívat do truhly znovu, byly pryč. Musela se spokojit s tím, co jí Jeanne předvedla; s jednoduchým zaříkávadlem, které přivolávalo spánek neklidnému dítěti, s tím, jak se poradit s hvězdami o náladách těla a jak připravit odvar z kopretin a svízele pro případ, kdyby na ni porodní bolesti přišly v létě. Ale stále odmítala mluvit o tom, co viděla ve snu.

Jednoho večera seděla Matylda v síni a zahálčivě naslouchala potulnému pěvci, který u nich uvízl ve sněhové vánici se svou citerou zabalenou v hadrech a zavěšenou přes rameno a teď jim zpíval, když si všimla, že se William naklání u stolu nad jakýmisi pergameny a čelo se mu krabatí, jak se úporně snaží rozluštit hustě psané písmo v mihotavém světle kapajících svící. Širokým údolím řeky Wye burácel vítr, narážel do zdí a lomcoval uvolněnými dřevěnými okenicemi. Jednou si pomyslela, že zaslechla zavytí vlka, a zachvěla se.

Najednou se na ni podíval a usmál se. „Dobrý úlovek jsme dnes měli, že, drahá?“ Promnul si nohu ztuhlou od jízdy v sedle, pomalu se postavil a přešel k ní. „Tady jsou ty nejlepší úlovky, jaké jsem kdy měl, a také se mi v Hay líbí. Ale budu rád, až tu budeme mít pevnější věž. Co říkáte? Tuhle strhneme a postavíme novou z kamene. Necítila byste se tak bezpečněji?“ Pohlédl na ni s jedním zdvihnutým obočím a pak sáhl po jednom z pergamenů na stole. „Snažíme se s Madocem a Bernardem sehnat peníze. Desátky jsou tady slušné, ale celá tahle oblast by měla být lépe chráněna.“ Zapíchl do pergamenu špinavý prst. „Máte tady strategicky výhodné místo. Chtěl bych té polohy lépe využít. Welšané možná zrovna teď mlčí, ale jeden nikdy neví, kdy nás překvapí útokem. Tady bychom si je moc dlouho od těla neudrželi a navíc se nám dostalo varování od vašeho přítele Einiona.“ Zamyšleně si promnul bradu.

Okenicemi zahvízdal nový poryv větru, až jednu svíčku sfoukl a rozstříkl vosk po stole. William potichu zaklel, zatímco páže odběhlo k ohni pro hořící poleno, aby svíci opět zapálilo. Pak najednou ztišil hlas. „Máme před sebou spoustu práce a bude to dobrý odrazový

můstek pro případ, že by se nám zachtělo vtrhnout do Elfaelu.“ Podíval se na ni a zase zdvihl obočí. „No, ženo, co říkáš tomu nápadu?“

Usmála se. „Zní to dobře. Nepopírám, že bych se s pořádnou kamennou věží cítila bezpečněji, kdybychom na Hay museli pobývat.“ Přikývl. „Vrátíme se nakrátko na Brecknock a potom, až zase na jaře odjedu s králem, se sem můžete vrátit a dohlédnout na stavbu. Abyste měla co na práci, než zplodíte toho spratka, co?“ Hlasitě se zasmál a obrátil se, aby si dolil vína.

A tak právě na Hay se jedné chladné noci uprostřed léta narodila Richardova dcera Matylda, když bylo nebe poseté hvězdami, které jako by přišly z mrazivé zimy. Dítě, uzlíček s vlásky jako len, pomohla porodit Jeanne a potom na ohniště položila obětiny. Děťátko bylo drobounké; vypadalo, jako by se opravdu narodilo v sedmém měsíci, a ne jako Matyldini zdraví hošíci, kteří přišli na svět v termínu. William děvčátko přijal bez jediného slova pochybností a pokřižoval se, když zahlédl, jak Jeanne mumlá nad kolébkou zaříkávadlo, které ji mělo chránit. Pak zase rychle obrátil pozornost ke svým koním a sokolům. Když Matylda zůstala znovu sama pouze s Jeanne, roztáhla náruč, vzala si holčičku a zahleděla se na její dokonalé a jemné rysy. Čekala, že bude k tomuto dítěti lásky cítit nějakou zvláštní příchylnost, ale necítila vůbec nic.

„Jste v pořádku?“

Žena od stánku sáhla nejistě do auta a zatřásla Joiným ramenem.

Jo sevřela volant rukama s bílými klouby. Motor tiše předl a slunce jí pražilo předním sklem do tváře. Položila si na okamžik čelo na okraj volantu, neboť ji přemohla nevolnost a chlad.

„Jste v pořádku?“ opakovala žena. „Sedíte tady už celou věčnost. Vůbec jste mě neslyšela…“

„Promiňte,“ vzhlédla s nejvyšším vypětím Jo. „Nejspíš jsem usnula…“

Žena se zatvářila pochybovačně. „Civěla jste na ten hrad jako v transu.“

Jo se zhluboka nadechla a přinutila se zasmát. „Třeba jsem v něm byla. Promiňte, že vám parkuju v cestě. Potřebovala bych se teď odsud dostat…“

„Určitě jste v pořádku?“ Žena vůbec nevypadala přesvědčeně, když se vzpřímila a ustoupila od auta.

„Určitě,“ řekla Jo pevně. „Opravdu, určitě.“

Ve čtvrtek byla už tento měsíc v Londýně potřetí, uvědomila si Dorothy Franklynová najednou. Cítila nesmírnou únavu.

Nick jim oběma objednal obložené chlebíčky a kávu u něj v kanceláři. „Promiň, mami, ale jak vidíš, mám toho dneska až nad hlavu… Až přijedeš příště, pozvu tě na luxusní oběd, to ti slibuju.“ Láskyplně se na ni usmál. „A teď mi řekni, co pro tebe můžu udělat. Mluvila jsi do telefonu nějak naléhavě.“ Od chvíle, kdy ji Jane vpustila k němu do kanceláře, znepokojeně na ni hleděl. Měla ztrhanou tvář, a když si sundávala rukavice, vypadala najednou staře a křehce.

Posadila se na malou pohovku, která stála u zdi pod barevnou reklamou firmy Franklyn-Greerson. „Chci s tebou mluvit o Samovi,“ řekla bez dalšího úvodu.

Nick zavřel opatrně dveře a opřel se o ně. „A co je se Samem?“

„Jak myslíš, že mu je?“

„Dobře. Sam nebyl nikdy v životě nemocný, jak dobře víš.“

„Nemyslela jsem fyzicky, Nicku,“ pohrávala si s uzávěrem na kabelce.

„Tak co teda myslíš?“ Nick si sedl se zdvihnutým obočím vedle ní a vzal ji za ruku. „O co jde?“

Povzdychla si. „Tuhle nedávno jsem měla se Samem dlouhý rozhovor o Jo a on řekl pár moc divných věcí. Nemůžu na ně přestat myslet.“

Nickovi neznatelně ztuhla čelist. „Jo zase dělá pár moc divných věcí.“

Matčiny prsty se sevřely kolem jeho ruky a stiskly ji. Podívala se na něj. „Nicku, ty víš, že Sam má Jo hodně rád, viď?“

„Jistěže má, vždyť ji zná už celá léta.“ Nick se předklonil a vzal si chlebíček s uzeným lososem.

Zamračila se. „Myslím, že jde o něco víc,“ řekla opatrně.

„Snad nechceš říct, že je do ní zamilovaný?“ Zahlédla v Nickově tváři záblesk hněvu, který ale Nick téměř okamžitě zamaskoval.

„To ne," pravila rychle. „Ale myslím, že se nechal až příliš zatáhnout do celé té záležitosti s jejím minulým životem. Říkal mi o tom posledně tak divné věci… Myslím, že byste mu s Jo měli rozmluvit, aby s ní o tom mluvil. Vlastně se domnívám, že by bylo mnohem lepší, kdyby se ti povedlo ho přesvědčit, aby se vrátil do Skotska a na všechno zapomněl. Dostaň ho od ní pryč!"

Nick se na matku podezřívavě zadíval. „Tebe to opravdu trápí, viď?" řekl po chvíli zamyšlení. „To není tvůj styl, aby ses lidem pletla do věcí. Co se mi tím snažíš říct?"

„Nesnažím se nic říct," opáčila zostra. „Už jsem to řekla. Pověz mi, už jste se s Jo udobřili?"

„Ne."

Vzdychla si. „Ach, Nicku!" V hlase jí zazněl smutek. „Tak na tom už možná nezáleží." Vzala si chlebíček a kousek ukousla. „Mám vás oba se Samem tak ráda a Jo jsem si taky moc oblíbila. Nechci, aby někdo někomu z vás ublížil, to je všechno."

Nick se najednou postavil. Obrátil se k ní zády, došel k oknu a zahleděl se ven. „Nikdo nikomu neubližuje," řekl.

„Kéž bych tomu mohla věřit," odpověděla potichu. Pozorovala svého mladšího syna s výrazem nesmírného smutku. Kdyby mu tak mohla říct, čeho se doopravdy tolik bojí, ale při Nickově temperamentní povaze si netroufala. Položila chlebíček a sáhla po kávě. „Něco mi slib," řekla opatrně. „Kdyby ti Sam navrhoval, že se máš taky nechat hypnotizovat jako Jo, tak to, prosím tě, odmítni."

Otočil se. „A proč?"

„Mám dobrý důvod, proč tě o to žádám, Nicku. Nesmíš Sama nikdy nechat, aby tě hypnotizoval."

„Už je pozdě. Už se stalo." Zahořkle se usmál. „Udělal drobné gesto bratrské lásky – a ani trochu to nebolelo."

Dorothy rozrušeně vstala. Ve snaze své vzrušení zakrýt se zarazila, zvedla Nickův šálek a přinesla mu jej k oknu. „Kdy to udělal?" zašeptala.

„Přesně? Předevčírem." Vzal jí z ruky kávu. „O co vlastně jde, mami? Čeho se tak bojíš?"

Potřásla hlavou a usmála se. „Ale ničeho. Asi je to jen pověrčivost a strach z neznáma. Ale nikdy jsem si nemyslela, že bys to chtěl zkusit. Bál ses dokonce i usínat, když jsi byl malý…“

„Tohle nebylo jako usínání. Pamatuju si každé slovo, které říkal…“ Zaváhal. „Aspoň si to myslím…“

Najednou se mu podívala do očí. „Ach, Nicku…“

„To je v pořádku. Není se čeho obávat. Sam ví, co dělá.“

Odvrátila se. „Toho se právě bojím,“ řekla tak tiše, že ji ani neslyšel.

Bezmyšlenkovitě zase zvedla chlebíček a zahleděla se na zeď, kde v ocelovém rámu visela fotka dvou dětí, které si hrají s míčem. Teprve za několik minut se jí opět podařilo promluvit. „A zjistil, kdo jsi byl v Joině minulosti?“ zeptala se konečně. „Anebo ti řekl, že jsi tam vůbec nebyl?“ Pomalu se obrátila a podívala se mu do tváře. „Tak co, Nicku? Co ti dovolil, aby sis zapamatoval?“

KAPITOLA
JEDENADVACÁTÁ

Jo se nechtělo zastavovat. Chtěla jet dál. Chtěla se dostat co nejdál od welšského Pomezí, kde ji každé jméno města a vesnice vábilo zpět do minulosti. Bála se, že když zastaví, stane se to zase. Minulost tu byla stále, připravena na okraji vědomí, a s ní i stín Matyldina strachu.

Jela bez rozmyslu na jih, minula Abergavenny a potom si najednou uvědomila, že se asi dala jinou cestou, než jakou chtěla. Přece jen konečně zastavila, vzala si mapu a snažila se soustředit na síť silnic na stránce před sebou. Projela si ukazováčkem celou trasu až do Londýna. Slunce pražilo do vozu.

Zastavila se na pozdní oběd na konci Monmouthu. Odstavila auto na kraji silnice, neboť byla už příliš unavená, než aby jela bez přestávky dál. V zahrádce před hostincem byl chládek a stín a ona si příjemně vydechla, zatímco k míse salátu přikusovala čerstvý a křupavý rohlík a upíjela mošt. Vždyť sem koneckonců jela za Matyldou. To, co se stalo u řeky Wye a před hradem v Hay, nebylo nic jiného, než v co doufala v Bramberu nebo když se rukama dotýkala starodávného zdiva v Clare. Nějak si sama přivodila hypnotický spánek a prostředí dokonalo ostatní.

Čeho se tedy bála? Opřela se a přivřenýma očima se zespodu zadívala na pruhovaný slunečník, který stínil její stůl. Měla by využít tohoto podivného nadání, které v sobě objevila, a podvolit se mu; opět si spánek přivodit a zjistit, jestli Matylda uposlechla varování Jeanne.

Pomalu vstala a jako kočka se protáhla na slunci. Byla někdy Matylda v Monmouthu? napadlo ji. A jestli ano, má ona odvahu dobrovolně se pokusit to zjistit?

Dosud nerozhodnuta vyšla pomalu ze zahrádky na tichou silnici. S nechutí pohlédla na svůj vůz zaparkovaný u chodníku; pomyšlení na další čtyři hodiny jízdy v tom umdlévajícím vedru se jí vůbec nezamlouvalo, a tak se k němu otočila zády a šla pryč. Slunce teď bylo zahaleno v mlze, ale stále ještě silně pálilo, když se vydala po cestě mezi starými kamennými domky dolů k řece Usk. Tam se usadila na

rozpadající se zídku a zadívala se na malou ještěrku, která přeběhla přes kousek suchého mechu a zmizela ve štěrbině mezi kameny.

Sundala si boty a ponořila nohy do ledové vody. Několik minut odpočinku bylo přesně to, co potřebovala. Potom se rozhodne, jestli má jet dál nebo zkusit opět vyvolat minulost.

Voda prosakovala mechem porostlými kameny na starém mostě a strhávala trsy hnědých řas do zurčícího proudu. Tu a tam z oparu probleskl zatoulaný sluneční paprsek a proměnil olejově hladkou hladinu v zářivou tůňku, která se zachvěla, pohnula a opět splynula s klidnou hnědavou hladinou řeky.

Najednou se přistihla, že svírá ruce a snaží se odvrátit pohled. Ucítila, jak se jí před očima zachvěl podivně nereálný obraz. Zamrkala a pohled se ustálil, ale za okamžik se zase pohnul. Vyndala nohy z řeky a pokusila se vyškrábat po břehu. „Ne," zašeptala. „Ne, nemyslela jsem to vážně. Teď ještě ne. Nejsem připravená. Nechci, aby se mi to zase stalo…"

Nevolnost se opět vrátila. Matylda unaveně složila hlavu na polštář a čekala, až to přejde. Elen jí jemně přiložila na čelo hadřík namočený ve džbánu s ledovou vodou. Prsty měla celé promodralé, ale znovu a znovu bez námitek namáčela látku a konejšila horečnaté chvění své paní jemným dotykem rukou.

„Dnes z Monmouthu nebudete moci odejet, má paní. Musíte to siru Williamovi říct." Rozběhla se pro mísu, neboť Matylda už opět začínala zvracet.

„Ne!" Matylda odstrčila mísu a vyškrábala se na nohy. „Pojedu se sirem Williamem. Mám takový divný pocit… tady." Přitiskla si ruku na žaludek. „Někde tady číhá nebezpečí, Elen. Jsem si jistá, že musím na Hay. Neměli jsme dovolit, aby děti s doprovodem cestovaly bez nás."

„Ale vždyť jste nemocná, má paní." Elen se v očích zračil soucit.

„Nejsem nemocná," odsekla Matylda. „Vždyť jsem ti říkala, že už zase čekám dítě."

„Ale po ránu vám nikdy špatně nebývá, paní. Nikdy za ta léta, co vás znám, se to nestalo…“ Náhle se zarazila, když spatřila výraz na Matyldině tváři.

„No tak tentokrát mi je a mlč už!“ Matylda se přinutila vylézt z postele a uchopila šaty. „Něco není v pořádku, Elen. Nedokážu to vysvětlit, ale mám takový pocit, že se stane něco strašného, a moje pocity se nikdy nemýlí. Musím k dětem, musím…“

Přišlo to na ni předešlé noci, když ležela v polospánku ve světle ohně. Zjevil se u ní jakýsi stín; cosi, co nešlo ani uchopit, ani pořádně vidět. „Je tady smrt, Elen,“ zašeptala. „Někde tady blízko nás je smrt.“ Zase se zkroutila a Elen s očima rozšířenýma hrůzou ji přispěchala podepřít. Obě ženy se k sobě na okamžik přitiskly. Pak se Matylda pomalu napřímila a odhrnula si pár vlasů ze zpoceného čela.

Zjištění, že je zase těhotná, přineslo Matyldě pocit hořkého zklamání. Před dvěma lety porodila třetího syna Reginalda a doufala, že ji Bůh už břemene dalších dětí ušetří.

Nenapadlo ji, že s tímto těhotenstvím přijde za pár týdnů únava a nevolnost, a neochotně v Gloucesteru svolila, aby děti s chůvami a služebnictvem odjely s hlavní kolonou nákladu do Herefordu a pak dál na hrad v Hay – nově vystavěný na kopci nad původním hradem u kostela Panny Marie. Ona zatím doprovázela Williama na cestě po jeho hradech v Gwentu. Dokonce byla i připravena navštívit znovu Abergavenny, bude-li to nutné, přestože William se doposud nezmínil, že by tam hodlal jet.

Od té strašné noci už uplynulo sedm let, ale byla si jista, že i on si na ni občas ve snu s hrůzou vzpomene. A ona se bála od okamžiku, kdy zamávali dětem na rozloučenou. Měla je stále před očima. Will, vysoký a hubený, jak jede vzpřímeně za štolbou, se slavnostním výrazem ve tváři s jemnými rysy a rozčepýřenými vlasy myší barvy; Giles, jenž byl o tolik jiný než jeho bratr – sebejistý, se zářivě měděnými vlasy, pečlivě učesanými a ještě lesklejšími, než měla ona sama. A za nimi Matylda, jemné, křehké a placké stvoření, podivně uzavřené do sebe, které nedávalo najevo žádné city, ani žádné od nikoho nečekalo; a nakonec malý Reginald, statný dvouletý chlapeček se světlými vlásky jako jeho sestra, ale úplně jiný než ona i jeho bratři. Všichni se obrátili a zamávali jí a pak pokřikovali, když se

dlouhý průvod jezdců a vozů dal pozvolna do pohybu. Jela s nimi i Nell. Ubohá Nell! Vdala se a během několika měsíců ovdověla; pak se celá nešťastná zase vrátila k Matyldě a byla moc vděčná, když byla přidělena k dětem jako hlavní chůva, neboť stará Jeanne už byla po smrti. Vychovávala je laskavě a s vřelou láskou, díky níž si získala přízeň jak ostatních chův, tak chlapců. U holčičky neměla o nic větší úspěch než Matylda sama.

Matylda se za nimi dívala, dokud nezajeli do lesa a nezmizeli jí z očí, a pak se smutně odvrátila.

Teď se s bolestí v srdci začala oblékat. Vsunula své bolavé údy do košile, kterou jí Elen přidržovala, stejně jako potom šaty a tuniku. Nakonec rozpřáhla ruce a nechala si obléct těžký plášť lemovaný kožešinou. Vlhký podzimní vítr uměl profouknout až na kůži a vířil při cestování z hradu na hrad po koňských stezkách deštěm nasáklé a hnědé listí. Zachvěla se při pomyšlení na cestu. Ale jinak byla ráda, že William rozhodl, že tohoto roku stráví zimu na Hay. Hay byl její. Navzdory všemu patřil Bramber ještě stále duchům Berthy a sira Williama. A na Hay se jí nikdy nestane, že by potkala krále.

Často přemýšlela nad proroctvím staré Jeanne a představovala si nevlídnou tvář krále Jindřicha. Držel v rukou osud každičkého člověka, ale proč zrovna ten její? Zachvěla se a jako už tolikrát v posledních měsících dělala znamení, které mělo odehnat zlé síly. Někdy přitom cítila, jak se k ní upírají veliké oči malé Matyldy.

„Stejně si myslím, že byste měla siru Williamovi říct, že vám není dobře, moje paní.“ Elen začala vystrkovat bradu způsobem, který Matylda velmi dobře znala. „Tak si aspoň objednejte nosítka, která by vás nesla.“

„Ne,“ vyjela na ni Matylda. „Mlč už, Elen. Nepojedu v nosítkách. A ještě o tom siru Williamovi nepovím. Bude mi lépe, jakmile si sednu na koně. Pošli mi teď pro trochu horkého vývaru a potom sejdu dolů.“

Elen pokynula buclaté služebné, která seděla na bobku u plápolajícího ohně, a děvče zmizelo. Elen si odfrkla. „Holka jedna líná. Nehnula by prstem, kdyby nemusela. Vsadím se, že sem pošle někoho jiného.“ Pustila se do dobalování posledních kousků oděvu a převazování malé truhličky v nohou lůžka řemenem. Jak předpověděla,

vývar nepřinesla stejná dívka. Elen vykročila naproti ženě, která polévku držela. „Dám to paní sama. Můžeš jít.“

Žena jí ji beze slova podala. Zdálo se, že se užuž obrátí, ale pak zaváhala a zabloudila pohledem k vysoké postavě, která stála schoulená v těžkém plášti v nohách lůžka.

„*Arglwyddes!* Paní moje!“ řekla žena hlubokým zpěvavým hlasem.

„Řekla jsem ti, že můžeš jít,“ otočila se Elen s planoucím zrakem. „Má paní si nepřeje být rušena. Nech ji být.“

Žena pozvedla ruku, jako by chtěla Elen odstrčit. K jejímu rozhořčení udělala ještě jeden krok kupředu. „Buď zticha, *bach.* Musím s lady Matyldou mluvit. Musím.“ Její hlas zněl ustaraně.

Matylda se náhle otočila a nechala plášť spadnout na zem. „Kdo je to?“ Pohlédla na ženu, neboť se jí najednou při zvuku jejího hlasu, který v ní rozvířil vzpomínky, rozbušilo srdce. „Co chceš?“ Když se na ni žena podívala, Matylda ji konečně poznala, až se z toho otřásla. „Megan,“ zašeptala. „Jsi to ty?“

„Tak vy si mě pamatujete, má paní?“ Megan chvíli stála s rukama sepjatýma před sebou a bez hnutí hleděla Matyldě do tváře.

Matylda pohlédla k zemi na rozházené rákosí, které v průvanu jemně šustilo. „Snažila jsem se zapomenout, Megan. Snažila jsem se zapomenout na všechno, co se stalo na Abergavenny. I na tebe.“

Megan přikývla. „Věděla jsem to.“

„O co jde?“ Elen najednou postoupila kupředu. „O co jde, má paní? Kdo je ta… ta osoba?“ Povýšeně si Megan přeměřila od hlavy až k patě.

„Tahle osoba, *cariad,* přišla něco říct tvé paní,“ otočila se k ní prudce Megan. „A teď si běž po svých, děvenko. Polož tu polívku, než ji rozleješ. *Oy a Duw!“* Rozčileně zamávala rukama, když Elen ulila trochu polévky na podlahu. „A teď už jdi, jak jsem řekla. Ty taky, chlapče,“ obrátila se k pážeti, které do komnaty vešlo za ní, opřelo se o zeď a se zájmem se stéblem slámy v ústech sledovalo, co se děje.

Matylda zvedla obočí. „Elen je má přítelkyně, Megan. Jen já jí říkám, kdy má jít pryč.“

„Dobrá, tak jí tedy řekněte, ať jde a rychle, moje paní. Když je tak vznešená a mocná, proč vám tedy slouží? Měla by být v hodovní síni.“

Matylda skryla úsměv. Obě Welšanky si byly výškou i postavou podobné, ačkoli Elen měla ohnivě rudé vlasy a Megan pod závojem bílé. Měřily se pohledem jako dva bojovní kohouti.

„Tak běž, jak říká, Elen, prosím tě,“ řekla pevným hlasem. „Vezmu si zatím polévku, když tu bude Megan.“ Napřáhla ruku po míse.

Elen vrhla po své sokyni vzteklý pohled, vrazila své paní do rukou poloprázdnou mísu polévky, obrátila se a vyřítila se ven.

Když byla pryč, ztratila Megan opět sebejistotu. Stála s očima upřenýma k podlaze a nervózně si třela prsty, zatímco Matylda vděčně klesla na židli a pozvedla k ústům vyřezávanou kostěnou lžíci. Usrkávala vývar a v komnatě bylo ticho. Když konečně potlačila nevolnost, která se vrátila hned, když dojedla, vzhlédla a pokusila se o úsměv.

„Jsem ráda, že tě zase vidím, Megan.“

„To je možné.“ Stařena stála vzpřímeně u ohně. Potom se najednou rozhodla promluvit. Přešla k Matyldině židli, sklonila se a ztišila hlas.

„Přišla jsem vám říct, abyste nejezdila do Abergavenny, moje paní. Víc vám toho říct nemůžu. Nejezděte tam!“

Matylda se zachvěla. „Já tam nechci, Megan, věř mi to. Ale když manžel říká, že musíme…“

K jejímu překvapení Megan vstala, přešla k ohni a nenávistně si do doutnajících polen odplivla.

„Když váš manžel říká, že musí, lady Matyldo, tak dobře mu tak! Ať si tam jede. Ale vy nejezděte.“

„Proč, Megan?“ Matylda na ni úkosem pohlédla s náhlým podezřením, ale jinak příjemná oválná Meganina tvář měla kamenný a vzdorovitý výraz.

„Možná, že důvod znám, a možná, že neznám,“ prohlásila. „Jen pamatujte na to, co vám říkám. Teď musím zpátky ke svým, než zjistí, že jsem pryč.“ Chystala se k odchodu, ale Matylda byla rychlejší. Zapomněla, že je jí zle, vyskočila a chytila Megan za zápěstí.

„Zakazuji ti odejít. Pověz mi, co víš.“

Megan se bojácně ohlédla přes rameno. „To tedy ne, nic vám neřeknu. Už tak jsem řekla příliš. Neměla jsem sem chodit.“ Vymanila ruku z Matyldina sevření a prchla ze dveří. Na širokém schodišti se rozléhalo pleskání jejích kožených bot.

Matylda se pustila za ní, ale pak se zastavila a s pokrčením ramen se vrátila k židli. Když ta žena odmítala říct víc, nedalo se nic dělat. Chvilku postála v zamyšlení. Megan asi hodně riskovala, když se odvážila přijít ji sem varovat, aby se jí odvděčila za dávné chvíle přátelství. Položila si ruku na bolavá záda, pak se předklonila, aby z podlahy zvedla spadlý plášť, a s námahou se do něj zahalila. Bylo samozřejmě třeba varovat Williama. Zdvihla stříbrný zvoneček, který stál u její židle, a zazvonila pro Elen. Je třeba mu to bezodkladně říct. Odříkala v duchu horoucnou modlitbu, aby Megan odešla bezpečně z hradu, pokud hodlala stále zachovávat mlčení. Nelíbilo se jí pomyšlení na to, že by byla Megan, ať už byla jakkoli tvrdohlavá, vystavena výbuchu Williamova divokého hněvu dole v hladomorně pod věží, kdyby mu náhodou odmítla sdělit zdroj svých informací.

Avšak když Williamovi muži vyrazili z hradu, aby se pustili do únavného pátrání, nenašli po Megan ani stopy a nikdo nepřišel na to, odkud se na hradě vůbec vzala. Nikdo v Monmouthu ji neznal a nikdo ji neviděl přijít ani odejít, až na třesoucí se děvče, které se tak rádo vzdalo povinnosti donést své paní horký vývar.

„Už jsem vyslal do Abergavenny posly,“ oznámil William Matyldě, když vstoupil o hodinu později do její komnaty. „Ty a já pojedeme do Dingestowu, kde se podíváme, jak Ranulf Poer pokračuje s přestavbou tamějšího hradu. Možná tam počkám s ním, až bude všechno hotovo. A ty zatím můžeš jet na Hay.“ Zamyšleně si promnul ruce. „Zima přijde letos brzy. Nebude dlouho trvat a začne padat sníh, jestli bude počasí takové. Co tě trápí, Moll?“ vyjel na ni podrážděně. „To tě ta nebožačka tak vystrašila?“ Poprvé si zřejmě všiml její zašpičatělé bledé tváře a ohnutých zad.

Přinutila se k úsměvu. „Ne, Williame, to ne. Obávám se, že budu opět chovat. Není mi z toho dobře, to je vše.“

Zdálo se, že si oddechl. Sám odmítal uvěřit, že by na Meganině varování bylo něco pravdy, a tak se mu rovněž příčilo pomyšlení, že

by se dala vystrašit Matylda. „Jízda ti už pozvedne náladu. Chvíli jsem se bál, že jsi chorá," řekl drsným hlasem a rozpačitě jí na okamžik položil ruku na rameno. Nyní k sobě občas chovali téměř něžné city. „Bude to milé, když budeš mít pro zábavu další dítě, ne?" Drsně se zasmál. „Pojďme, koně už čekají. Ta záležitost s tou Welšankou nás zdržela už dost. Musíme vyrazit." Otočil se na podpatku a Matylda, která se zachumlala do pláště, se pomalu pustila za ním po schodech dolů.

Rozsáhlé úpravy zbytků starého hradu v Dingestowu byly skoro u konce. Když jeli v čele oddílu jezdců po čerstvě vysekané stezce, která k němu vedla, Matylda viděla, jak se jeho hradby jen hemží muži. Poer se zřejmě snažil dokončit vnější ochranný val dříve, než počasí udělá stavebním pracím konec. Tenký povlak ledu dodal vodě ve vodním příkopu pod mrazivým nebem mléčně modrý odstín. Přejeli most, který byl dosud podepřen lešením.

Ranulf Poer seděl vedle hořícího krbu v rozlehlé věži a před sebou na stole měl rozloženy plány hradu. Když se k němu blížili, s bolestnou námahou se vydrápal na nohy. Jeho liščí rysy byly ostřejší a výraznější než dřív a vlasy měl bílé jako sníh. Roztržitě je pozdravil, zjevně ještě stále napůl v myšlenkách na plány před sebou.

„Dokončit hradby nám už nebude trvat dlouho," utrousil a ukázal Williamovi náčrt na kousku pergamenu. „Welšané jsou neklidní. Nelíbí se mi to. Máme zprávy, že se něco chystá. Budu rád, když tu budou vaši muži, až budeme stavbu dokončovat. Mohu na stráž uvolnit jen velmi malý počet svých mužů." Pohlédl téměř s odporem na Matyldu. „Vaše žena tu zůstane?"

„Děkuji, nikoliv," odpověděla škrobeně a uvědomovala si, jak se jí opět zmocňuje stará nechuť k tomuto muži. „Hodlám cestovat dál na Tretower, můžete-li mi poskytnout doprovod." Snažila se potlačit náznak sarkasmu v hlase, ale pro Poera ho byla škoda.

„Poskytněte ho co nejméně, de Braosi. Potřebujeme ty muže zde." Zapíchl opět prst do stolu a pak se otočil na podpatku. „Mám takové tušení, že budou potíže, a chci být připraven."

„Zdá se, že mu to také dělá starosti." Když Poer vyšel z komnaty, William odhodil na zem rukavice. Natáhl ruce k ohni a rozhlédl

se po holých kamenných zdech a hromadách neotesaných kamenů, které ležely navršené na druhém konci místnosti pod stupínkem. „Nejlepší bude, když odsud odjedeš, Moll. Stejně bys tu neměla moc pohodlí. Vydej se co nejrychleji z Gwentu pryč a pospěš si do Brycheiniog.“ Na okamžik se zamyslel a poškrábal se na hlavě. „Myslím, že bys měla z hlavy pustit nápad dojet až na Tretower. Budeš příliš blízko Abergavenny – pro případ, že ta žena mluvila pravdu. Projeď co nejkratší cestou přes hory z Llantilia do Llanthony. Ti dobří otcové ti poskytnou na noc přístřeší. Odtamtud na Hay to už pak bude jenom den cesty, a to i v tomhle počasí.“ Ohlédl se. „Poer byl odjakživa v těchto horách neklidný jako kočka. Nevěří, že Rhys dokáže v Gwentu udržet mír stejně jako v ostatních částech jižního Walesu. Já osobně si myslím, že se mu to daří. Jakžtakž.“

Matylda se zachvěla. Měla silné tušení, že Poer pochybuje právem, ale nechala si své obavy pro sebe. William byl zdánlivě sebejistý a její starostí bylo dostat se co nejrychleji k dětem. Kdyby měl William také obavy, mohl by jí odepřít i tu malou družinu, kterou jí slíbil, a trvat na tom, aby zůstala s ním. Strávili noc zcela oblečení a schoulení na slamnících u ohně a Matylda hned za svítání z Dingestowu odjela. Vítr se otočil, když ze západních hor přišla noc a s ní vlhko, vítr a teplo, pod nímž roztála ledová krusta na ztvrdlé půdě, a točité stezky se změnily v rozbředlé bláto. S Matyldou jely Elen, její dvě ženy Gwenny a Nan a družina dvanácti rytířů. Jela rychle a ani nepomyslela na nevolnost – napůl rozradostněná silným větrem a napůl vystrašená děsivou a pustou krajinou kolem nich. Kopyta koní rozstřikovala bláto mělkých kaluží na horských stezkách i hlubší bahno v nehybných lesích plných stínů. Měla za pasem nůž, a jak klusem jeli dál, nervózně si jej v pouzdře rozepnula.

Zanedlouho se zastavili u čtyřhranné věže v Llantiliu, který měl bezpečnou a výhodnou polohu na vrcholu kopce, a přestože Matylda toužila jet dál, neochotně svolila, že zde přečkají noc. Téměř ani oka nezamhouřila. Nevolnost sice polevila, ale zmítal s ní strach a netrpělivost, a tak se hned za svítání opět vydali na cestu.

Jeli po staré cestě na sever až do míst, kde se cesta vnořila mezi hory a vedla podél řeky Honddu vzhůru údolím Ewias k opatství Llanthony. Koně klouzali a klopýtali v hustém dešti. V poledne ko-

nečně přestalo pršet a Matylda hnala svého koně, jak nejrychleji to pod podmračenou oblohou šlo.

Projeli kolem kostelíka v Cwmyoy, kam je přivedla stezka označená jedním z kamenných křížů, které ukazovaly cestu poutníkům přes hory. Matylda ze zvyku zastavila, jak to často dělala, když byla s Williamem. Potom se rozpomněla, spokojila se s tichou modlitbičkou, když projížděli kolem, a opět pobídla koně. Těžké mraky věštily další déšť, po němž by byla cesta přes hory neprůjezdná. Měla před sebou stále obraz svých dětí, které jsou na Hay samy jen se služebnictvem a malou družinou na ochranu a mají důvěřivě otevřenou bránu, aby mohli do hradu a z hradu chodit lidé ze vsi.

Elen ji jednou prosila, aby zastavili, když už ne kvůli sobě, tak kvůli zchváceným koním a Gwenny, která sténala bolestí, jak ji píchalo v boku, ale ona jejích proseb pranic nedbala. Tiché plující mraky halily nehybné a mlčenlivé hory na obou březích řeky Honddu do temnoty. Dokonce i káňata už z údolí odletěla. Jediným zvukem, který slyšeli, bylo skučení větru mezi stromy a vrzání kůže a občasné čvachtnutí koňského kopyta v bahně. Ohlédla se a spatřila, že muži z její družiny tasili meče. Pohled na ně jí ale skýtal pramalou útěchu.

Už se téměř smrákalo, když znavení koně vjeli do větrem zmítaných sadů, které se rozprostíraly v hlubokém údolí jižně od převorství Llanthony. Bylo vidět, že zde probíhaly stavební práce. Llanthony, které bylo za dřívějších válek skoro opuštěné, neboť se nalézalo příliš blízko hranic, nyní dostávalo od starého Hugha de Lacy, lorda z Ewiasu, značné peněžní částky, a tak se zde mezi dřevěným lešením tyčila již téměř v plné výšce nádherná prostřední věž a presbytář.

Matylda si s úlevou oddechla a sklouzla z koně. Teprve zde mezi sady, zahradami a vinicemi byli v bezpečí, a mohli tudíž strávit noc u kanovnických hostitelů bez obav z napadení.

„Tak, Elen, a máme půlku cesty domů za sebou. Je mi líto, že jsem vás hnala tak rychle. Neměla jsem sice pocit, že by nás někdo sledoval, ale stejně jsem měla venku na cestě strach."

Elen si odfrkla. „Vy a strach, moje paní? A co vaše nevolnost, smím-li se ptát? Teď je to asi lepší, řekla bych, když jsme všechny utahané jako koťata." Mávla směrem k oběma povadlým ženám, které sesedaly z koní za nimi.

Matylda se usmála. „Chudáčku Elen! Třeba byla ta nemoc jen v mé hlavě. Možná že ani žádné dítě nečekám.“ S nadějí v hlase si přitiskla ruku na břicho.

„Já si ale myslím, že ano, paní.“ Elen se zachmuřeně usmála. „Ale bude to zázrak, jestli o ně po takové jízdě nepřijdete.“ Rozhořčeně se pustila před svou paní k nově postavenému domku pro hosty.

U ohně a při světle a šťavnatém mase z převorových kuchyní, které zapíjeli štiplavým vínem z vinic u Honddu, se Matylda začala cítit lépe.

„Jen pár hodin a budeme u dětí,“ usmála se na Gwenny, která jí pomáhala svlékat šaty. Bylo to poprvé, co se za poslední tři dny svlékla.

Gwenny plaše přikývla. „Jsou v bezpečí, paní. Paní Nell by nikdy nedovolila, aby se jim něco stalo.“

„A co by paní Nell mohla dělat proti celému vojsku?“ odpověděla Matylda rázněji, než chtěla. Zastyděla se, když viděla, jak se Gwenny zachvěla brada. „Ach, odpusť, Gwenny. Vím, že ani já bych nejspíš nemohla dělat víc než ona. Vezeme s sebou aspoň dalších dvanáct mužů.“ Ztěžka dosedla na lože a vzala Gwenny z rukou kartáč. „Běž spát! A řekni Nan a Elen, ať jdou také.“ Rozhlédla se po místnůstce malé jako cela; o tolik jiné než prostorné komnaty, na něž byla zvyklá ona. „Uslyšíte mě, kdybych volala. Tak už běž, děvče, ať se trochu prospíš.“

Když se dveře zavřely a ona osaměla, povzdychla si. Snad se jí dnes v noci podaří také usnout, ukonejšena bezpečím a poklidem velkého převorství a uklidněna a chráněna sborovým zpěvem mnichů z krásného nového kostela.

Ale jen usnula – nebo tak jí to alespoň připadalo – už ji probudilo zuřivé bušení na dveře domku pro hosty. Chvíli jí trvalo, než si vzpomněla, kde je, a pak vstala a tápala ve tmě, aby si přes sebe přehodila župan lemovaný kožešinou. Pak se v neproniknutelné tmě snažila najít západku na dveřích. Proklínala se, že sfoukla světlo, než šla spát. Celé tělo ji bolelo únavou.

Mezitím hlavní dveře otevřel jeden z jejích mladých zbrojnošů s očima dosud zastřenýma spánkem. Prsty tápal u pasu po meči a od-

sunoval těžké dubové veřeje, aby dovnitř vpustil chladný noční vzduch.

Dovnitř spěšně vstoupil samotný převor následován dvěma černě oděnými kanovníky. Bledou tvář měl celou ztrhanou a plnou úzkosti. „Odpusťte, že vás budím tak brzy, moje paní.“ Pokynul muži, aby zavřel dveře, zatímco jeden z kanovníků postavil na stůl lucernu, která temnou místnost zaplnila poskakujícími stíny. Zbrojnoš popošel k ohni, vkopnul do žhavých uhlíků trochu rašeliny a usedl na bobek, aby z košíku opodál přiložil suché jabloňové větvičky. Převor ztěžka dosedl na stoličku u stolu a nervózně si mnul ruce. „Zrovna jsem přijel ze mše, když dorazil posel.“ Nervózně polkl. „Přicválal přes hory z Abergavenny, moje paní. Hrad padl. Pokud je mi známo, nikdo neunikl.“

Matylda ucítila, jak ji sevřela Elenina paže, když zděšeně hleděla do starcovy tváře. Tušila, že nad ní stojí i Gwenny a Nan.

„Váš manžel, paní,“ řekl převor tiše. „Byl na tom hradě?“

Otupěle zavrtěla hlavou. „Je v Dingestowu, otče převore. Byli jsme varováni, abychom do Abergavenny nejezdili, a také jsme tam vyslali posly.“ Sklíčeně potřásla hlavou. „Měli být připraveni.“

„Žádný posel k nim nemohl dojet.“ Převor se hořce usmál. „Chlapec, který nás přišel varovat, říkal, že se Welšané skrývají v porostu kolem příkopu. Překvapili je včera za úsvitu.“ Pokřižoval se. „Hrad byl vypálen. Zdá se, že nějaký Welšan mluvil noc předtím s konstáblem a v žertu mu namluvil, že hrad bude dobyt, a zbrojnoši vzali tu hrozbu vážně a útok čekali. Pak to ale vzdali a šli spát. Nechce se mi tomu ani uvěřit, ale skutečně šli spát! Jak mohli být tak pošetilí?“ Sepjal ruce. „Nechali samozřejmě pár mužů na stráži na cimbuří jako obvykle, ale… Welšané si přistavili žebříky na zteč a vylezli rovnou po hradbách nahoru. Konstábl a jeho žena byli zajati, stejně jako mnoho dalších. Mnoho mužů zahynulo. Neunikl nikdo. Nechápu, jak k tomu mohlo dojít, když je Welšané předtím varovali.“ Seděl tam, rozrušeně vrtěl hlavou a v jeho úzké vrásčité tváři se zračil žal.

„Vyslal už někdo posly k siru Williamovi? Je třeba ho varovat, kdyby se snad pro něj chtěli vydat dál na Dingestow.“ Rozrušená Matylda stála před starcem a ani si nevšimla, že se jí župan svezl a

odhalil ňadra, napůl zahalená dlouhými ticiánovými vlasy. Převor polkl a odvrátil zrak. „Pošlu své nejrychlejší koně, moje paní.“ Sáhl po těžkém stříbrném kříži, jenž mu visel na řetězu kolem krku. „Ale jsem si jist, že už o tom ví. Dingestow je od Abergavenny jenom pár mil, ale pošlu je stejně, přejete-li si.“

„Prosím ano, otče, je třeba ho varovat,“ zachvěla se Matylda. „Ví se, kdo vedl ten útok?“

„Synové Seisylla z Gwentu, lady Matyldo. Dva na rozkaz vašeho manžela zahynuli, ale ostatní to přežili a jsou nyní dospělí. Dlouho čekali, aby pomstili smrt svého otce. My v Ewiasu a Gwentu jsme často slýchali, že přísahali pomstu navzdory rozkazu lorda Rhyse, že nejdůležitější ze všeho je mír. Čekali jen, až dospějí, a potom – hurá na de Braose.“ Zachvěl se a Matylda opět pocítila, jak jí po zádech přeběhl mráz.

Když převor odešel, chodila sem a tam a nervózně si okusovala palec. Potom se náhle rozhodla. „Šaty,“ nařídila Elen a oběma ženám. „Přiveďte okamžitě ke dveřím koně,“ vyjela na stráž. „Vyrážíme na Hay. Možná, že na něj Welšané již zaútočili. Na jídlo nečekejte, musíme vyrazit.“

Vrhla se do komůrky a začala si tak spěšně navlékat šatstvo a svazovat vlasy sponkami pod kapuci pláště, že se píchla o sponu na rameni.

Hluboké údolí řeky Honddu ještě leželo ve tmě a úsvit se teprve dotkl vrcholků Černých hor na západě, když vyrazili hustě zalesněným údolím po dlouhém svahu vzhůru směrem k pochmurným a mlčenlivým bažinám, kolem malé kapličky na hranicích do Brycheiniogu a dál nahoru k horskému průsmyku mezi horami. Koně byli ještě unavení z jízdy předchozího dne, ale Matylda je neúnavně hnala dál, s očima upřenýma k průsmyku před sebou. Jednou se na chvíli zastavili, aby prozkoumali okolí a prohřáli se v teplé záplavě mdlého slunce za úsvitu. V křoví ani trávě se nic nehýbalo. Zdálo se, že z této horské cesty zmizeli i ptáci a ovce. Pobídli zchvácené koně do těžkého trysku hustým bahnem a pak se pustili do dlouhého a pomalého sestupu z hor.

Když se družina vyčerpaně vlekla poslední míli k Hay, slunce zmizelo a opět začalo pršet. Déšť vytrvale padal, mlžil hory i údolí a oslepoval jezdce; promáčel jim šaty a crčel koním z postrojů. Vesnice v Hay vypadala opuštěně, jen ze střech chatrčí vycházel plochý proud kouře a naznačoval, kde se ve svých příbytcích skrývají ženy. Hrad tonul v tichu. Stráže u hlavní brány na hradbách stály v pozoru, když jejich paní přivedla zchváceného koně na nádvoří a zastavila jej. Všechno bylo v pořádku. Tady k žádnému útoku nedošlo. Vydechla tichou modlitbu, aby tomu na Dingestowu bylo také tak.

KAPITOLA
DVAADVACÁTÁ

Stíny na mostě se mezitím přesunuly. Jo na ně nechápavě hleděla a potom se rozhlédla kolem sebe. Prostranství u řeky bylo opuštěné; zadní strany domů obrácených k řece se trochu změnily – šedý kámen a veselé truhlíky s pelargoniemi a plazivými lobelkami se teď ostře rýsovaly v jasném slunečním světle. Opar z vedra se mezitím zvedl a vzduch byl úplně průzračný.

Opatrně se pohnula a zamrkala. Zdřevěněla jí noha. Sklonila se, aby si ji jemně promasírovala, a přitom zjistila, že je bosa – boty ležely o kus dál na oblázcích na kraji vody. Podívala se na hodinky a pak na ně zděšeně pohlédla znovu. Seděla tu už hodinu.

Pomalu vstala a s námahou se dobelhala přes kameny k botám. Nepamatovala se na nic od chvíle, kdy si je zula, aby si svlažila nohy v rychle proudící hnědavé vodě. Usnula na té zídce, nebo se opět vrátila do minulosti? V hlavě měla naprosté prázdno. Celá omámená se vydala zpátky úzkou uličkou k vozu. Něco v podvědomí ji trápilo; nějaká vzpomínka, která se snažila vydrat na povrch, ale vzpomínka na co? Cožpak se jí ve snu odehrála nějaká epizoda z Matyldina života, jak na té zídce seděla, stejně jako v Hay? Ale pokud ano, proč si ji nedokáže vybavit? Pocítila kdesi uvnitř nepříjemné zachvění. Odemkla MG a zdřevěněle nastoupila do vozu. Proč by se teď Matylda měla chtít před ní skrývat? Kousla se do rtu, chvíli seděla pohroužena do myšlenek, ale nic se jí nevybavilo kromě matně nepříjemných pocitů.

Doma na ni čekal Nick.

Když vešla, vstal. „Kde jsi byla?“

„Pryč.“

„A nejspíš mi nehodláš říct kde,“ řekl unaveně.

„Ne.“

„Zmeškala jsi schůzku, Jo,“ zúžil oči. „Měla jsi jít včera k Bennetovi a nebyla jsi tam.“

„Zavolám mu a omluvím se.“ Náhle pocítila nával hněvu. „Kvůli tomu jsi na mě čekat nemusel.“

„Přišli jsme dnes odpoledne o Desco.“

„To je mi líto, to je zlé. Ale tady svou další budoucnost nevymyslíš.“

Nick se posadil do viktoriánské židle u krbu a natáhl si před sebe nohy. „Půjdu,“ řekl unaveně. „Až budu připraven.“ Na okamžik se odmlčel. „Viděla jsi zase Richarda de Clare?“

Jo ztuhla a zírala na něj. „Ty jsi snad zešílel! Ty o něm mluvíš, jako by to byl opravdický člověk, a to on není. A i kdyby byl, nic by ti do toho nebylo! Mezi námi dvěma je konec, Nicku. Konec. Kolikrát ti to ještě budu muset říct?“ Skočila ke dveřím a otevřela je tak dokořán, jak jen to šlo. „Buď tak laskav a běž už!“

Nick se nepohnul. „Tak vidělas ho?“

„Ty jsi doopravdy zešílel!“ Dívala se na něj vystrašeně a zoufale. „Jak jsi právě naznačil, zmeškala jsem schůzku s Carlem, takže jsem Richarda tím pádem samozřejmě neviděla. Jakpak bych mohla?“ V žádném případě nehodlala Nickovi říct, co se jí stalo v Hay. „Hele, jestli nepůjdeš ty, tak…“

Zarazila se a vyrazila ze sebe slabý vyděšený výkřik, když k ní najednou s ohromující rychlostí přiskočil, položil ruku na dveře a zavřel je. Unaveně se usmál. „Neboj se, Jo. Ani se tě nedotknu.“

Pohlédla na něj a najednou ji přemohl pocit lítosti, když v jeho očích a v uzavřené a chladné tváři spatřila výraz hlubokého neštěstí.

„Nicku,“ řekla a snažila se zakrýt toužebný tón ve svém hlase. „Co se to s tebou stalo? Kde bloudíš? Nikdy jsi takový nebýval.“

„Asi proto, že jsi mi dřív nebývala nevěrná.“ Odvrátil se od ní a zůstal stát uprostřed pokoje zády k ní a s pažemi složenými na prsou. „A taky možná proto, že jsem dřív ještě nikdy nepřišel o svého nejdůležitějšího klienta. Tím, že jsme tu firmu ztratili, prakticky končíme. Desco náš podnik víceméně drželo nad vodou.“

„Řekla jsem, že je mi to líto,“ zašeptala. „Ale najdeš si přece jiné klienty. Hele, já jsem hrozně unavená. Nemohli bychom si popovídat zítra? Mohli bychom třeba jít na oběd nebo tak.“

„Zvu tě dneska večer na večeři. Pojď na ni, Jo, prosím tě.“

Zaváhala a pak pokrčila rameny. „Tak jo. Dej mi pár minut, ať se převléknu.“

Když zase vyšla, seděl Nick na židli a čekal na ni s knihou v ruce. Poznala ji a pohlédla na svou tašku, která ještě stále ležela u dveří, kam ji předtím položila. Teď byla samozřejmě otevřená a hromada průvodců a map ležela vysypaná na podlaze.

„Tak tys byla v Hay-on-Wye?“ zeptal se Nick, pomalu knihu zavřel a nechal ji klesnout na stolek.

Němě přikývla.

„A proč jsi mi to proboha neřekla? Stalo se tam něco?“

Pokrčila rameny. „Nic moc. Nejdřív jsem jela do Abergavenny, kde…“ zaváhala, „kde Matylda strávila tolik času, a bydlela jsem tam u jedné své kamarádky ze školy. A ona a její manžel mě pak poslali do Hay. Chtěla jsem si udělat pár poznámek pro svůj článek.“

„A poznala jsi něco?“

„Ani omylem. Tolik se to tam změnilo.“ Když mluvila, bedlivě ho sledovala. Napětí v jeho obličeji povolilo.

Přešel k francouzskému oknu. Roztáhl záclony, otevřel je a vyšel na balkon. „Budu muset jet na týden nebo dva do Ameriky,“ pravil přes rameno, „abych se poohlédl po nějakém jiném klientovi, kterého bychom mohli dělat. Kdyby se mi ho povedlo sehnat, nahradilo by nám to ztrátu Desca. A ještě jsem se tak docela nevzdal Mika Desmonda, jen kdybych se dokázal soustředit.“ Zamračil se. „Ach Bože, Jo! Co to se mnou je? Vím, že se chovám jako blázen.“ Prohrábl si rukou vlasy.

Jo za ním vyšla ven. „Asi jsi unavený,“ řekla konečně.

Zavrtěl hlavou. „Víc než to. Je to, jako bych…“ Zlostně sevřel rty. „Ne, není pro to žádná omluva. Jsem to já. Jakési moje odporné a zlé druhé já. Druhé já, které nechápu.“ Bezmyšlenkovitě utrhl květ mučenky, která se vinula po zdobeném květináči přes zábradlí balkonu, a důkladně ji studoval. „Na těchhle květech je něco děsivého,“ řekl za chvíli zamyšleně. „Vypadají jako z vosku. Jsou tak dokonalé a symetrické, že ani nevypadají opravdicky. A všechen ten symbolismus kolem nich. Nehty, biče, krev a rány.“ Cvrnknul do květu prstem. Pak najednou vzhlédl, když si vzpomněl na něco jiného. „Pamatuješ se ještě na své setkání s princem Janem?“

Jo přikývla a snažila se potlačit náhlé sevření žaludečních svalů, když uslyšela Janovo jméno. Dívala se, jak se Nick opřel o zábradlí a

pustil květinu dolů. Divoce se točila, když padala, odrazila se od zábradlí o patro níž a pak zmizela v temném prostoru suterénu.

„Moc ráda jsi ho neměla, pokud si vzpomínám."

„To ne já, Nicku, to Matylda," opravila ho Jo jemně. „Ne, neměla. Byl to příšerně zpovykaný fracek."

Nick utrhl další květinu. „Podívej, ony se na noc zavírají." Podržel chvíli květ na dlani a pak jej pustil dolů za tím prvním. „Už jsi se s ním viděla znovu?"

„S kým?"

„S Janem."

Jo zavrtěla hlavou. „Pojďme už o Matyldě nemluvit, prosím tě. Nevyvolává v nás dvou zrovna ty nejlepší pocity." Pohlédla na hodinky. „Co kdybychom se pomalu vydali ven? Mám strašný hlad."

Byla velice unavená. Dívala se na Nicka, který seděl v matném světle svíčky naproti ní, a pozorovala, jak mu při jídle po tváři tančí stíny. Sáhl po sklence a zvedl ji tak, že svíčka ve valpolicellském víně hodila rubínové záblesky. „Napijeme se na nový začátek?" řekl a podíval se konečně na ni.

Usmála se. „Na tvého nového klienta. Aby byl tak bohatý, že si budeš moct dovolit další dva porsche!"

Zasmál se. „Na to taky. Ale myslel jsem nás dva. Nechtěl jsem ti tuhle v noci ublížit, Jo."

Prudce vzhlédla. „Nicméně jsi mi slušně ublížil."

„Dáš mi ještě šanci?" Jeho oči vyhledaly její a upřely se do nich. Byly téměř průhledné, jak byly ve světle svíčky jasné. Neochotně položila vidličku, a aniž si skoro uvědomovala, co dělá, natáhla ruku přes stůl. Nick ji uchopil a dál na ni upíral pohled. „Můžeš mi to odpustit, Jo?"

Dotek jeho ruky způsobil, že jí po zádech přeběhl slabý záchvěv vzrušení. S námahou odvrátila pohled. Svíčka mezi nimi se nad podivně vytvarovanou skulpturou ze skapaného vosku divoce rozskákala. „Nevím," řekla za chvíli. „Nicku, já nevím, co mám dělat."

„Já ti to vynahradím, Jo. Nebudu se omlouvat. Já nevím, co se to stalo." Přejel jí po dlani pomalu palcem směrem k zápěstí. „Ale vynahradím ti to, když mi to dovolíš."

Zmocnila se jí vlna vzrušení a zaplavila ji celou, jak se jeho ruka sunula zlehka vzhůru po jejím předloktí, až se dotkla drsného stroupku, který se jí udělal přes šrám na paži.

Pomalu zavrtěla hlavou. „Neklapalo by to, Nicku. Nepatříme k sobě," zašeptala. Její ruka ještě stále spočívala na stole pod jeho rukou. „Nemělo to tak nikdy být." Odtrhla pohled z jeho tváře, zadívala se zase na svíčku a soustředila se na bílé místo uprostřed plamene.

„Mělo to tak být, Jo," vplula jí do vědomí téměř neslyšně jeho slova. „Snažíš se přemoct osud, copak to nevíš?"

Neodpověděla. Ani nemrkla a dál hleděla na plamen. Mezi nimi se rozhostilo ticho.

„Co vidíš, Jo?" dolehl k ní konečně z veliké dálky Nickův hlas. „Třeba je to Jan. Proč si neušetříš pár snů o Richardovi de Clare a nepomyslíš taky na prince Jana…?"

Vnější nádvoří hradu ve Winchesteru pod přikrčenou věží nové katedrály se hemžilo koňmi a štolby. William po Matyldině boku zarazil koně a přehodil ztuhlou nohu přes hrušku sedla. Bude příjemné si pár dní odpočinout, než pojedou dál na Bramber, kde konečně zemřel starý baron, Williamův otec.

„Čí muži to jsou?" zeptal se úsečně pážete, které mu přispěchalo na pomoc, když spatřil pár sluhů bez livreje.

„Prince Jana, můj pane," zašeptal chlapec drsným hlasem. „Králův syn si vyjel do Nového lesa na lov."

William si odfrkl. „Ten malý mizera! Bylo by už načase, aby si vyrazil na lov větší zvěře do Francie." Napřáhl paži, aby pomohl své ženě, a vedl ji k síni. „Ale bude-li z toho pěkný hon v královych lesích, tak mu odpustím, že tu pobývá." A pak se s uchichtnutím vydal pozdravit hostitele.

Princ Jan značně vyrostl od chvíle, kdy se před třemi lety zasnoubil. Byl ještě pořád podsaditý a na svůj věk malého vzrůstu, ale rysy v obličeji mu zjemněly a ztratily dětskou buclatost, která mu tehdy kazila výraz, a vlasy mu zezlátly po otci doruda. Zdálo se, že nové příchozí u večeře ve velké síni rád vidí.

„Pane Williame, to jsem rád, že jste tady," prohlásil, naklonil se přes svého souseda a pozorně se o hodně staršímu Williamovi zahle-

děl do tváře. „Doufám, že jste se už plně zotavil ze svých ran. To je mrzuté, že muži z Gwentu napadli Dingestow a zabili Poera.“ Zachmuřeně se usmál. „Ať shnijí v hrobě! Měl jste štěstí, že jste unikl.“

„Doufám, že se k nám zítra připojíte na hon,“ pokračoval. „Abychom měli příležitost vidět vaši chrabrost.“ Vzal si z podnosu plátek masa a zamyšleně jej přežvykoval. Prsteny na jeho ruce se mu ve světle svící blýskaly. Matylda, která stála za manželem, jenž byl zjevně potěšen chlapcovou péčí, viděla z prince pramálo, neboť se usadila dozadu, aby nevábila jeho pozornost. Vzpomínky na něj neměla právě nejpříjemnější. Často si vzpomněla na malou Isabellu, když slýchala, že králův nejmladší syn cestuje po Anglii a baví se na jednom hradě za druhým; někdy ve společnosti svého vychovatele Ranulfa Glanvilla a někdy pouze se svými sluhy a oblíbeným štolbou Williamem Franceisem. Její manžel, který prince vídal často, měl chlapce rád a mluvil o jeho manželském slibu hezky, ale ona si nemohla nevzpomenout na tu srdceryvnou scénu, která se odehrála před zásnubním ceremoniálem. Věděla, že děvčátko je dosud v bezpečí u své matky v Cardiffu, ale bolestné vzpomínky ještě zhoršovaly pověsti, které se jí donesly až na Hay, že vévoda z Clare si vyjednává sňatek s Isabellinou starší sestrou Amicií. Zoufale se snažila vypudit Richarda z mysli, a tak odstrčila jídlo a soutředila pozornost do středu zakouřené síně, kam pod stupínek přivedli zpěváka s harfou, aby pobavil hosty. Své přísahy, že už nikdy na Richarda nepomyslí, často a značně porušovala, ale nějak se jí celá ta léta dařilo nebýt s ním o samotě.

Druhého dne ráno se před hradem při východu slunce shromáždila blyštivá záplava šlechticů a jejich služebnictva. Vzduch se chvěl vzrušením, které zachvátilo i nervózně hrabající koně a štěkající psy. Matylda držela uzdu své černé klisny nakrátko; ta už měla pěnu u úst a rytmicky bušila kopyty do kluzké dlažby.

Princi Janovi, oděnému do nádherného brokátu zdobeného hermelínem, pomohli na velkého vyzáblého kaštanově hnědého hřebce, který byl pro něj o dvě dlaně vyšší, než měl být, ale on mu divoce přitáhl uzdu a přiskočil s ním k ostatním koním. William už byl po jeho boku a ona spatřila, jak se Jan otočil, usmál se na jejího manžela a tu a tam vykřikl nějaký dobromyslný vtip, když se zrovna nemusel

snažit udržet na koni. Zdálo se, že si chlapec Williama oblíbil, a Matylda viděla, jak se princovi přátelé kaboní, když de Braose zaujal vytoužené místo po Janově boku.

A potom už vyrazili; koně, psi, jezdci i lidé, kteří šli pěšky, se vyřítili z bran a hnali se přes planinu na západ od městečka, které hrad dělilo od lesa před ním. Tempo se změnilo v trysk. Matylda se sklonila těsně ke krku klisny, vzrušená představou honu a rozhodnuta udržet krok s jezdci v čele, kteří se už vnořili mezi chladivé listoví stromů. Psi téměř okamžitě chytili stopu a jejich vzrušené štěkání se změnilo v hlasitý řev. Lovci zatroubili na lesní rohy a jezdci se za nimi vyřítili po travnaté stezce.

Byl teprve první den lovecké sezóny, ale když konečně obrátili unavené koně k domovu, měli hojný úlovek. Hlavní skupina jezdců se rozdělila na menší skupinky, které pomalu kráčely zalesněnými mokřinami, kudy probleskovalo podvečerní světlo. Matylda byla vyčerpaná, a tak nechala kobylku, aby se poněkud opozdila za ostatními a hledala si tiše sama cestu po měkkých stezkách mezi stromy. Tu se za ní najednou ozval dusot kopyt. Když se otočila, aby spěchajícímu jezdci uhnula z cesty, zjistila, že má po boku prince Jana. Přitáhl uzdu a usmál se na ni.

„Pěkný začátek lovecké sezóny, moje paní. Doufám, že se vám dnešní den líbil.“ Jeho vrchní šat byl potřísněn krví a na čepeli nože nedbale zastrčeného za pasem byla rovněž zaschlá krev.

Opatrně opětovala jeho úsměv. „Byl to dobrý hon, Vaše Výsosti. Jsem ráda, že jste ve Winchesteru. William vždycky říká, že tady jsou téměř nejlepší hony v celé zemi.“

„Ach ano, náš milý sir William.“ Chlapec na ni zamyšleně pohlédl. „Je to skvělý muž a umí zručně zacházet s lukem. A také má štěstí, že má tak krásnou ženu,“ podíval se na ni úkosem.

Stezka se zúžila, a jak se koně snažili najít cestu, dotkl se jí Jan na okamžik stehnem. Pocítila nával odporu. Cožpak se s ní ten hloupý hoch pokouší flirtovat? Přinutila se k úsměvu. „Příliš mi lichotíte, Vaše Výsosti, děkuji.“

Po několika krocích se k její úlevě cesta opět rozšířila, a tak mohla klisnu odvést kousek dál od něj.

„Sir William vás příliš přísně střeží na tom svém Pomezí," pokračoval zamyšleně Jan. „Měla byste s ním někdy přijet ke dvoru mého otce."

„Ale já zůstávám na našem panství, protože chci. Nemám to u dvora ráda." Matylda si nostalgicky vzpomněla, jak raději dávala přednost nikam nejezdit, než aby riskovala, že se setká s Richardem, a také že nechtěla vidět krále. Náhle se zarazila, neboť si všimla, jak se princ vztekle mračí, a proklela se za svou netaktnost. „Ale samozřejmě," pospíchala rychle napravit chybu, „jsem velmi poctěna, když se mi dostane zvláštního pozvání…"

„Poctěna, ale nikoli potěšena, zdá se," přerušil ji sarkasticky. Vztyčil se ve třmenech, sáhl po jedné listnaté větvi, a když projížděl pod ní, stáhl ji dolů. Jeho kůň se lekl a Jan se zasmál. Zdálo se, že se rozhoduje zkusit jinou taktiku. „Jste paní, která ví, co chce, řekl bych." Přitočil se s koněm zase blíže k ní. „A příliš mladá a krásná, než aby se spokojila s tak hrubým manželem. Zajímalo by mě, zda by se vám víc nelíbil bujarý princ?" Naklonil se a položil jí ruku na stehno.

Matyldu zaplavila vlna hněvu. Aniž přemýšlela, co dělá, pozdvihla bič a energicky jej plácla rukojetí přes zápěstí. „Asi si neuvědomujete, co mi to tu navrhujete, můj pane," vyjela na něj. „Chcete snad zneuctít ženu jednoho z nejvěrnějších poddaných svého otce?"

Pak se její hněv náhle rozplynul, když viděla jeho zrudlou tvář plnou rozpaků, a snažila se přemoct chuť se zasmát. Vždyť to byl koneckonců teprve chlapec. „Promiňte, Výsosti. To je tím, že když jsem vás minule viděla, byl jste ještě dítě, a teď…" Slova jí zamrzla na rtech, když spatřila výraz jeho tváře.

Byl bledý vzteky, když zatápal po otěžích, a koktal, jak se snažil promluvit. „K čertu," vyrazil ze sebe konečně. „Nejsem zase takové dítě, paní, abych nedokázal připravit ženu o panenství či zplodit nějakého toho spratka, to vás ujišťuji."

Zastavil koně tak zprudka, až zacouval bokem do křoví vedle stezky, nevraživě se na ni podíval, obrátil se a vyrazil tryskem po stezce pryč.

Matylda nechala svou klisnu chvíli stát, dokud si ohromeně neuvědomila, že se celá od hlavy až k patě třese. Věděla, že se zachovala pošetile. Mohla ho odbýt nějak taktněji a nemusela si ho znepřátelit. „Bude mým nepřítelem celý život," zamumlala si pro sebe a dívala se, jak klisna zastříhala ušima, když zaslechla její hlas. Pak pohodila hlavou a snažila se zapudit iracionální pocit strachu. Bylo by hloupé, kdyby jí takové drobné nedorozumění zkazilo tak krásný a vzrušující den. Zhluboka se nadechla, uchopila otěže, obrátila se za zvukem ostatních jezdců a pomalu se vydala do Winchesteru.

Vyprávěla Williamovi, co se stalo, když spolu byli téže noci sami v komnatě pro hosty. K jejímu překvapení zaklonil hlavu a rozesmál se.

„To nedospělé štěně!" prohlásil. „Nejmladší z vrhu a on si představuje, že by měl štěstí u mé ženy! Měla by ses cítit polichocena, moje milá. Princ Jan si všimne každé hezké ženy."

„Ale vždyť je to ještě dítě," vybuchla. „Kdyby to nebylo tak směšné, bylo by to nechutné."

„V jeho věku jsem měl už také spoustu žen." William si rozepjal plášť a hodil jej na zem. „Nemysli na to, Moll! Považuj to za poklonu. Je rozmazlený a jako králova synka jej málokterá odmítne. To je tak asi jediná výhoda, kterou ze svého postavení má, chudák malý. Ještě se nenaučil být natolik rozvážný, aby rozpoznal, čí ženě může lichotit a čí ne. Příště se to dozví." Opět se zasmál.

Po zbývající dobu jejich pobytu ve Winchesteru Jan okázale Matyldu ignoroval a zřetelně se snažil naklonit si pozornost jejího manžela. Podsaditý baron mu musel být neustále po boku a princi radit a žertovat s ním, ba dokonce ho i občas něčemu učit a pak jej poplácávat po rameni a halasně se smát jeho poznámkám. Matylda mlčky přihlížela, jak Jan naslouchá a usmívá se. Byl stále trochu nepřístupný, ale pokaždé dal Williamovi pocítit, že má jeho důvěru a přátelství, a tak Matylda přemýšlela, zda je chlapec opravdu tak naivní, jak se William domnívá.

Při příštím honu si dávala dobrý pozor, aby zůstala uprostřed shluku dam, které jely za jezdci, a ani jednou svému koni nedovolila, aby se opozdil a ona zůstala sama. Ale nemusela se bát. Jan se jí sna-

žil vyhýbat a byl stále pouze se svými lordy, Williamem a lovci na čele.

Když odjížděli na hrad Bramber, dal Jan Williamovi téměř láskyplné sbohem. K Matyldě napřáhl chladnou a nepřátelskou ruku, a když se poklonila a zamumlala příslušná slova rozloučení, beze slova se k ní otočil zády.

„Madam už dojedla?“

Jo prudce vzhlédla. Vedle ní stál číšník a držel její talíř. Jídlo na něm bylo prakticky netknuté.

„Promiňte,“ řekla. „Bylo to moc dobré, ale já nemám hlad.“

Podívala se přes stůl na Nicka. Pozoroval ji přivřenýma očima a zamyšleně otáčel skleničkou v prstech.

„Tys mě zhypnotizoval!“ vydechla.

Zavrtěl hlavou. „Nic jsem neudělal. Jen jsem tu seděl a poslouchal. Ještě dvakrát kávu, prosím, a pak zaplatím,“ vzhlédl k číšníkovi. Pak zase obrátil pozornost k Jo. Slabě se usmál. „Dělala jsi, myslím, to, čemu se říká věštit z křišťálové koule, nebo vidět představy v plamenu svíčky. Určitě bys je dokázala vidět i v té křišťálové kouli. Asi jsi médium!“

Jo zbledla. „Nesmysl…“

„Myslíš? Běžnější je vidět budoucnost než minulost, řekl bych, ale před třemi sty lety by tě stejně upálili na hranici – a za mnohem míň.“

„A dneska bych si vydělala majlant přepovídáním budoucnosti. Bože můj!“ Položila si hlavu do dlaní. „Nicku, mám z toho strach.“

„Proč?“ Zvedl láhev a dolil jí zbytek vína do sklenky. „Je zřejmé, že k tomu máš talent. A jestli budeš dál chtít prozkoumávat minulost, tak ti tahle schopnost dokázat to sama přinejmenším ušetří nepochybně přemrštěné honoráře pro Benneta.“ Sevřel rty. „Pamatuješ si, co jsi říkala?“

Upila ze skleničky a rozhlédla se po ostatních hostech. Nikdo se na ně nedíval. Nikdo si zřejmě nevšiml, že tu něco nehrálo. „Bylo to asi tím, že ses mě předtím ptal na prince Jana,“ řekla pomalu. „Znovu jsem ho viděla, jenom byl tentokrát starší. Něco přes patnáct.“

„Ale připadal ti stejně protivný jako minule.“ Nick ještě stále otáčel v prstech sklenkou.

Jo zamyšleně přikývla. „Zdálo se, že ho přitahuju, ale způsob, jakým mi to dal najevo, byl pěkně hrubý. Děkuji.“ Vzhlédla a usmála se, když před ni číšník postavil šálek.

„Možná, že jsi reagovala beztaktně a svévolně.“ Nickovi v oku zaškubal nervózní tik.

Podívala se mu tam. „Už zase říkáš, že jsem to byla já,“ řekla tiše. „Nebyla jsem to já. Byla to Matylda.“

„Ať už to byla kterákoli z vás, měla jsi mít dost taktu, abys situaci zvládla s větší diskrétností.“ Nick si vzal účet a začal jej metodicky pročítat.

„Proč se tak zlobíš?“ řekla najednou Jo. „Jako by sis to bral osobně. Nemluvila jsem přece o Richardovi, ne? Nebo je to jen proto, že jsem mluvila o minulosti? Nebo proto, že jsem nedojedla to báječné jídlo? Nebo jsem křičela a ječela a předváděla se tu?“

Potřásl hlavou a sáhl do kapsy pro peněženku. „Vůbec nic takového. Tak pojď, půjdeme!“ Odstrčil židli a vstal.

Byla nádherná noc, teplá a provoněná. Šli pomalu zpátky po Victoria Road. Většina domů už tonula ve tmě. Tu a tam se ještě v okně svítilo a za závěsy se míhaly stíny.

Nick se jí ani nedotkl a šel mlčky před ní. Teprve když došli až na schůdky před vchodem, promluvil.

„Pustíš mě dál?“

Zahleděla se mu do tváře osvětlené pouliční lampou. „Ne, Nicku.“

„Prosím tě. Neublížím ti, slibuju.“ Položil jí ruce na ramena a jemně si ji k sobě přitáhl.

Strašně ho chtěla. Ucítila, jak se jí rozbušilo srdce, když se ústy přiblížil pomalu k jejím, a jak její rozhodnutí slábne, když mu ruce sjely k jejím ňadrům a začaly jí je přes tenkou látku košile smyslně hladit. Zády ji tiskl na dveře. Sáhl do kapsy pro svůj klíč, umlčel její chabý protest dalším polibkem, strčil klíč do zámku za ní a otevřel dveře. V chodbě za nimi byla černočerná tma. Ani se neobtěžoval najít vypínač. Obtočil ruku kolem její paže a ještě vášnivěji ji políbil, když se za nimi těžké dveře zavřely a oni zůstali v naprosté tmě.

„Nicku," vydechla Jo. „Prosím tě, ne…"

„Proč?" zaslechla v jeho hlase podivnou radost, když jí rozevřel košili a přiložil jí hlavu k prsům.

„Prosím! Prosila jsem tě, abys nechodil nahoru…"

„Ale chceš mě, Jo," vydechl. „Chceš mě." Chytil ji za zápěstí a vyvlekl ji za sebou do schodů. Odemkl dveře do bytu a vtáhl ji dovnitř. Teprve tam ji pustil. Jo zatápala po vypínači a snažila se zapnout si košili a zasunout ji zase do kalhot. „Nicku, prosím tě, jsem unavená…" Nejistě před ním couvala. „Půjdeš, když uvařím kávu…?"

„Žádnou kávu. To pak vždycky hrozně rychle vystřízlivíš." Vešel do pokoje, zatáhl závěsy a rozsvítil lampičku na stolku v rohu. „Potřebujeme ještě trochu vína a hudby." Nechal ji stát u dveří, vešel do kuchyně a vrátil se s lahví. „Vidím, že jsi doplnila zásoby." Usmál se. „Dej tam nějakou hudbu, Jo. A uvolni se." Stála pořád u dveří s rukou na západce. „Zhasni velké světlo a rozsviť nějaké menší a víc sexy," pokračoval najednou jemným hlasem. „Řekl jsem, že ti neublížím. No tak, uvolni se!" Obrátil se k ní zády, aby našel vývrtku. Otevřel láhev a nalil víno.

Jo váhavě přešla k polici a začala se probírat hromadou kazet. Ruce se jí třásly, když jednu vybrala. „Piafku?" zeptala se a uvědomila si, že položil láhev a přešel zpátky ke dveřím. Otočila se v obavě, že jde dveře zamknout, ale on šel pouze otočit vypínačem a zhasnout velké světlo, takže zůstala rozsvícená jen lampička v rohu.

Jo se snažila uklidnit nervy, a tak se obrátila k magnetofonu a ztišila jej na minimum.

„Tady máš víno." Stál těsně za ní.

Otočila se čelem k němu a vzala si sklenku. „Neublížíš mi, viď, Nicku? Slíbil jsi mi to," zašeptala, když se dotkl její tváře.

Nick se usmál. „Proč bych ti měl ubližovat?" Vzal jí zase skleničku z ruky, postavil ji na polici za ní a potom si ji jemně přitáhl k sobě. Zamračeně jí začal zase rozepínat košili. Stáhl jí ji a pak jí rozepnul podprsenku. „Takhle je to lepší," zamumlal, když podprsenka spadla na zem. „A jak to, že máš ještě boty?"

Ustoupil, založil zase ruce na prsou a díval se, jak si Jo sundavá sandály s vysokým podpatkem, v rozpacích nad jeho náhlou chladnou netečností.

Nervózně se zasmála a otočila se, aby si zase vzala sklenku. „Ty si košili nesundáš?“

„Jistě.“ Díval se, jak pije. „Tobě se to líbilo, když jsem tě tuhle v noci znásilnil,“ řekl najednou.

„Nelíbilo,“ vybuchla.

„Myslím, že jo. Cítil jsem to. Žena nedokáže skrýt, když je vzrušená.“

Jo se zarazila a pak spěšně sebrala košili a přitiskla si ji k sobě. „Doufám, že sis nevzal do hlavy, že se mi líbí, když mě mlátíš, protože to není pravda. Prosím tě, Nicku, přestaň si dělat legraci…“

Nick k ní přikročil, vyrval jí košili a mrštil s ní na zem. Pak ji chytil za lokty a přitáhl prudce k sobě. „Krásná, samostatná a tak emancipovaná slečna Cliffordová! Pochybuju, že se ti kdy nějaký chlap odvážil říct, co máš dělat, že jo? Jen jsi se na ně podívala plamenným zrakem a muži prchali do kouta. Jaký byl v posteli Pete Leveson, Jo? Mně připadá jako medvídek na hraní. Pochybuju, že tě někdy praštil. Proto asi vaše známost trvala tak krátce.“

„Nicku…“

„Nebo Sam. Sam tě vždycky chtěl, viď? Dneska za mnou byla matka a řekla mi to. Odvážil se tě někdy dotknout? Pochybuju. Můj bratr má totiž z chytrých ženských hrůzu!“

„Prosím tě, Nicku!“ Snažila se vyprostit z jeho sevření. „Vždyť to bolí. Slíbil jsi, že…“

„Budu si s tebou dělat, co se mi zlíbí, Jo.“ Usmál se na ni. „Násilí tě vzrušuje. Líbí se ti silní chlapi. Máš ráda muže, kteří tě dostanou na kolena.“

Zoufale se s ním prala. „Jsi opilý, Nicku…“

„Ani bych neřekl. Ve skutečnosti jsem toho vlastně ještě nevypil dost.“ Pustil ji tak náhle, že málem upadla. „Dáme si ještě víno.“

„Ty už jsi měl dost.“ Couvala před ním. Pak se zastavila a sebrala zmačkanou košili. „Jestli odsud do deseti vteřin nevypadneš, zavolám policii!“

Nick zvedl láhev, podržel ji na okamžik proti světlu a nalil si trochu vína. Pokročil k ní a upíjel. „Letos byl dobrý rok," zamumlal. „Jsem rád, že ti chutná dobré víno. Spoustě žen je to jedno…"

Jo před ním ustupovala k telefonu. Když po něm sáhla, skočil k ní, chytil telefonní šňůru a vyškubl ji ze zásuvky. Víno se mu vylilo na Joinu ruku a ona před ním s vystrašeným výkřikem uskočila.

„Víš, docela se mi líbí, když se bráníš, Jo," řekl líně. „Už je mi jasné, proč se mužům víc líbí kurážné ženy, jak se říká."

„Přestaň se tady vytahovat a vypadni!" Jo se prudce třásla. Držela si mezi Nickem a sebou pohovku a natahovala si košili.

„Mluvili jsme o mužích, kteří ti říkali, co máš dělat, že," pokračoval konverzačním tónem. „A co Matyldini muži? Třeba William de Braose. Ten se nikdy neptal na dovolení, když si chtěl zašoustat s manželkou, to se vsadím. Vzrušovalo tě to? Když tě nutil, abys mu byla po vůli? Muselas vyhovět manželovi, viď?" Už se k ní zase začal blížit, se svým hezkým obličejem plným dychtivosti.

Jo couvala k francouzským oknům. „Nicku, prosím tě, běž pryč!"

„Ještě jsi mi neodpověděla. Vzrušoval tě William?"

Zavrtěla hlavou. „Nikdy. Byl odporný."

„A přece jsi mu porodila šest dětí."

„To ne já, Nicku. To jsem nebyla já, proboha! Víš co? Pojď, půjdeme ven. Venku je tak krásná noc. Pojďme si někam vyjet. Uděláme si dlouhou projížďku. Vzpomeň si, jak jsme si jednou vyjeli do Brightonu. Můžeme se za svítání vykoupat a pak se tam nasnídat…"

„A teď mi pověz o Richardovi de Clare," pokračoval Nick, jako by vůbec nic neřekla. „Pověz mi o tom svém hezkém Richardovi. Ten tě vzrušoval, viď?"

„Ano!"

Najednou ji přemohl strach a vztek a ona na něj začala ječet. „Ano, strašně mě vzrušoval. Vzrušoval mě tak, jak říkáš. Byla s ním legrace. Byl vtipný a byla s ním radost být. Byl citově založený a soutěživý. Nebyl na sebe tak namyšlený, přestože to byl středověký rytíř a hrabě k tomu! Byl to džentlmen, Nicku. Něco, o čem ty nemáš ani tušení, pokud to dneska vůbec existuje, i když o tom pochybuju. A navíc byl dobrý v posteli. Stejně jako v křoví a všude jinde! Byl

moc a moc dobrý! Mnohem lepší, než bys to kdy dokázal ty!“ Odmlčela se a oddychovala.

V tichu, které se mezi nimi rozhostilo, začal hnědavý a kořeněný hlas Edith Piaf zpívat píseň „Milord“.

Najednou se Nick rozesmál. „Tak jsme konečně slyšeli pravdu.“ Přešel k magnetofonu a zesílil jej.

„*Allez, dancez, milord!* Moje jediná útěcha je, *milord*, že jste mrtvý, *milord!* Osm set let po smrti! Ubohá Jo, šoustat s duchem. Se zasraným duchem ve svých představách!“

Zesílil naplno magnetofon a pak se jí výsměšně uklonil. Zvuk zahlušil celý byt a roztřásl stěny, znetvořen rámusem téměř k nepoznání vibrací basových tónů. Jo si přitiskla ruce k uším.

Nick popadl ze židle bundu, přehodil si ji přes rameno a vydal se ke dveřím. Pak se otočil. „A ty, Jo!“ zařval. „Ty jsi taky duch? Přemýšlejte o tom, moje paní! Přemýšlejte o tom.“ Otevřel dveře a vyšel na chodbu.

Jo se vrhla ke dveřím, přibouchla je, rychle zastrčila západku a nasadila řetěz. Od hlavy až k patě se třásla. Potom dovrávorala k magnetofonu a vypnula jej. Teprve teď, v náhlém tichu, zaslechla, jak někdo v bytě nad ní vztekle buší do stropu.

KAPITOLA
TŘIADVACÁTÁ

Psací stůl v kanceláři Bet byl pokryt diapozitivy. Když Jo vešla, Bet se jízlivě ušklíbla a vypnula promítačku. „Bože! Vypadáš, jako bys měla za sebou těžkou noc. Kávu nebo brandy jako medicínu?“

„Kávu, prosím tě.“ Jo se sesula do okrového křesla u okna. Tašku upustila na podlahu.

V rohu kanceláře vrněl neustále kávovar, vtěsnaný mezi police s knihami a hromady časopisů. Bet vzala z podnosu šálek, naplnila ho horkou, neslazenou kávou a podala Jo. „Chceš mi o tom povědět?“

„Nick a já jsme se včera večer pohádali.“

„A co je na tom nového?“

Jo zvedla roztřesenou rukou šálek ke rtům.

„Chová se tak divně, Bet. Jako by to ani nebyl on.“

„Nemůžu říct, že by mě to překvapovalo. Slyšelas o tom, jak jim Jim Greerson zvoral tu novou kampaň pro Desco? Výtvarnou stránku zadal nějakému nýmandovi a Nick se ani neobtěžoval se na to kouknout, a tak to Jim schválil a poslal Miku Desmondovi. Bylo to tak blbé, že z toho měl Mike záchvat, a s křikem se rozběhl za nejbližším konkurentem firmy Franklin-Greerson a hystericky jim všecko vyklopil.“ Bet pozorovala Jo chladnýma jantarovýma očima. „Ale to všecko přece víš.“

Jo se chabě usmála. „Věděla jsem jenom to hlavní. Můžeš mi do té kávy přilít trošku brandy?“

Bet přešla ke stolu, otevřela pravou horní zásuvku a vyndala plnou láhev courvoisieru. „Nenatloukl ti, že ne, Jo?“ Její zrak spočinul na blednoucí modřině na zápěstí Jo.

Jo pokrčila rameny. „Včera večer jenom slovně.“

„Chceš tím říct, že předtím i jinak?“ Pořádně ji to zarazilo.

Jo se usmála. „Ale ne, vůbec ne. Je mi líto, že tě musím zklamat, Bet. Ale polekal mě. Bylo to, jako by se docela změnil. Nemohly to být jenom ty pracovní trable. Vždyť jsem byla u toho, už když se dali on a Jim poprvé dohromady. Tehdy zažili všechny možné krize a Nick to vždycky bral jenom jako výzvu. Nedovolil by, aby ho něco

takového nadobro změnilo.“ Lehce se zachvěla. „Chová se jako posedlý.“

Bet se posadila na židli za stolem a zkřížila nohy v elegantních kalhotách.

„Ještě pořád ho miluješ?“

Jo usrkla kávu. „Bůh ví.“

„Pak bych ti doporučila, abys zatím přenechala Bohu i svůj vztah.“ Bet si prohlížela měkkou červenou kůži svých kotníčkových bot. „Co kdybys místo toho myslela na práci? Neviděla jsem na stáncích nic s tvým jménem už celé týdny. Mám dojem, že se teď objevuješ jenom jako námět článků jiných lidí.“

„Bet, už jsem ti říkala, že je mi to líto –“

„Zapomeň na to!“ Bet se lokty opřela o stůl. „Chci ten příběh pro *Ženy v akci*, Jo. Celý. Příběh Matyldina života. Ne ty romantické kecy, co vyhrabal Pete Leveson. Chci skutečnou verzi. Skutečnou z masa a krve. Chci mít odteďka výlučná práva. A zaplatím. Chci to na pokračování, jak se to bude odehrávat. Až do hořkého konce.“

„Já nevím, jestli v tom budu pokračovat, Bet.“ Jo sáhla po lahvi brandy a pomalu ji odšroubovávala. „Moc mě to děsí. Myslela jsem, že půjdu zpátky za Bennetem a požádám ho, aby mi ještě jednou pomohl na Matyldu zapomenout. Byla jsem ve Walesu na místech, která znala Matylda. Když jsem tam přijela, prožila jsem spontánní regresi – nikdo mě nehypnotizoval. Bylo to, jako by se mě Matylda zmocnila. Nemohla jsem to zarazit.“ Kousla se do rtů. „Zpanikařila jsem a vrátila se domů. Bylo to děsivé, Bet. Nezvládla jsem to. Najednou jsem viděla, jak mi všecko utíká z rukou, viděla jsem, jak se odvíjí její život, hodinu za hodinou, den za dnem – a zachvacuje celou moji bytost.“

Bet zářily oči. „To je ono, Jo! Musíš tomu dát průchod. Heleď, neříkej mi, že to nechceš dělat. Je to šlágr roku. Chci vědět, jaký je to pro ženu dvacátého století pocit projít bariérou času do temných věků…“

„To přece nejsou žádné temné věky, Bet. Dvanácté století byla doba renesance.“ Jo se chabě usmála. „A nejsem to *já*, kdo se tam vrací. Tehdy si nejsem vědoma, že bych měla nějakou jinou identitu než Matyldinu. Srovnání dělám až potom.“

„Tak si je dělej potom!“ Bet vzala pero a podržela je v obou rukách před sebou. „No tak, Jo, to bys ani nebyla ty, kdybys z takové šance vycouvala. Vrhni se do toho! Říkala jsi, žes byla ve Walesu?“

Jo přikývla.

„Tak se tam zase vrať! Hned teď. Soustřeď se na ten příběh, nervi se s ním! Jestli chceš, vem si s sebou toho hypnotizéra, můj časopis to zaplatí. Napíšu ti smlouvu, která nám dá výhradní práva. Můžeš mít pokračování tři měsíce za sebou. Maximální publicitu, reklamu v televizi. Může z toho být i televizní seriál, kdo ví? Promluvím si s pár lidmi, co znám v BBC, a uvidíme, co si o tom myslí. No tak, Jo! Mimo jiné mluvíme o hromadě peněz.“ Odmlčela se a vrhla na ni postranní pohled. „Dostanu tě na chvilku od Nicka. To taky nebude k zahození.“

Jo se zhluboka nadechla. „To je pravda,“ řekla. Cítila se rozervána. Její novinářská polovina to chtěla udělat; ale ta druhá, hluboko zakořeněná soukromá půlka se bránila Betinu vetřelectví a ještě se bála. Zamyšleně vyhlédla oknem vedle Bet na řeku. „A co s mými ostatními seriály, jestli to vezmu?“

„Jestli jsi už nějaký článek dokončila, otiskneme ho samostatně. Ostatní seriály necháš zatím plavat. Můžeme se k nim vrátit později.“ Bet vstala. Obešla stůl a vzala Jo láhev brandy z ruky. „Pojď, vezmu tě na oběd. Musíš přiznat, že je to zatraceně dobrý příběh, Jo. Jsi příliš zkušená novinářka, než abys to neviděla. Jednou jsi mi říkala, že bys byla ráda válečnou zpravodajkou. Pamatuješ? Teď máš příležitost to dokázat. No dobrá, bereš na sebe jisté riziko, ale pomysli na ty zážitky, co ti to přinese. Mohla by z toho být celá kniha, Jo. Můžeš ji založit na našem seriálu.“ Přehodila si řemen kabelky přes rameno. Potom se zastavila. „Poslyš, proč nezjistit, jestli by za tebou do Walesu nezajel Tim Heacham?“ Odložila kabelku a otočila si k sobě telefon na stole. „Hned mu zavolám.“

„Ale já jsem ještě neřekla ano, Bet,“ bránila se Jo.

„Už jo.“ Bet se ušklíbla a vytáčela číslo. „Nebyla bys dneska ráno za mnou přišla, kdybys toho chtěla opravdu nechat. Šla bys rovnou za tím svým hypnotizérem. Na –“ podala jí sluchátko – „číslo je volné.“

Příští pondělí si Bet dala schůzku na oběd s Petem Levesonem u Langana. Usadili se dole, chvíli se zdravili s jinými hosty a pak se otočili k sobě. Pete se usmál. „V tuhle denní dobu asi perrier s citronem, že?“

Bet nadzvedla jedno obočí. „Pro začátek by to šlo.“ Opřela se dozadu na židli a podívala se mu přímo do očí. „Jsem ochotna se vsadit, že víš, proč jsem tě sem pozvala.“

„Abych dal ruce pryč od Jo Cliffordové?“ Také Pete se opřel a přehodil jednu ze svých dlouhých nohou přes druhou. Zahleděl se ke stropu. „Máš v úmyslu se mi revanšovat?“

„Myslíš dát ti za to něco jiného?“ Bet se na něho zvědavě podívala.

„Třeba. Jestli víš o něčem vzrušujícím, o čem já nevím.“

Bet se hlasitě zasmála. „Sedí! Co kdybych ti slíbila, že budu mít ucho u země?“ Vzala do rukou jídelní lístek a zamyšleně si ho začala prohlížet. „Jednu službu bys mi mohl prokázat, Pete,“ pravila, ale nevzhlédla od seznamu předkrmů. „Věnuj se trochu té maličké Curzonové. Myslím, že ti bude vděčná.“

„Chceš tím říct, že Jo bude vděčná, jestli bude mít Judy míň času na Nicka.“

Bet skryla úsměv. „Ne, to jsem neměla na mysli.“ Zvedla ledabyle ruku, aby pozdravila kolegu, který se objevil ve dveřích.

Pete se na ni ostře podíval. Potom se ušklíbl. „Aha – a zatímco nebude kočka doma… Říkalas, že odjela do Walesu?“

Bet přikývla. „Tim jel s ní. Bude to tam fotit – zříceniny a hory a všecko – a taky se pokusí zachytit Jo, až bude v transu. Divil by ses, jak rychle s tím souhlasil. Nechal všecko plavat – přenechal celý svůj program tomu chlápkovi Georgovi a té druhé asistentce, nevím jak se jmenuje, sbalil si batoh a jel.“

Pete si bezhlase hvízdl. „Tak odtud fouká vítr! Ví Nick, co se děje?“

Pokrčila rameny. „Já nevím a je mi to fuk. Nick Franklyn je svým způsobem nejhorší nepřítel Jo. Odvádí ji od její práce. Když chci, aby byla rozhodná a bojovná, dělá z ní neurotičku. Otupuje to trpké ostří, které z ní dělá Jo.“

„A kromě toho si na něho myslíš už léta sama.“

Bet se nevyzpytatelně usmála. „Už jsi ochutnal ta křepelčí vajíčka, co tady dělají?“ zeptala se nevinně. „Jestli ne, můžu ti je jenom doporučit.“

Ozvalo se zaklepání na dveře Joiny ložnice. Odstoupila od svého kufru a na okamžik se zadívala mansardovým oknem na stromy zastírající pohled na řeku Wye. „Pojď dál, Time! Už jsem skoro hotová.“

Objevil se Tim, hrbící se pod nízkým šikmým stropem. „S tou paní Griffithsovou jsi měla pravdu,“ řekl tlumeným hlasem. „Je to poklad. Jsem rád, že měla pro nás pokoje.“ Měl na sobě kostkovanou košili s rozhalenkou a džínsy. Na rameni mu visel fotoaparát. „Půjdeme do Hay pěšky?“

Jo přikývla. Strčila si do kabelky zápisník a šla za Timem po vrzajícím schodišti a ven na sluncem vyhřátý chodník.

Kráčeli zvolna po silnici kolem kostela, zastavili se u trávou porostlého návrší, kde kdysi stával první hayský hrad, a potom zamířili k mostu, který se klenul přes řeku. Opřeli se o modře natřené zábradlí a hleděli na vodu hluboko pod sebou.

„Říkáš, že se to poprvé stalo tady?“ zeptal se Tim.

Jo přikývla. „Seděla jsem tam dole na kameni.“

„A došlo k tomu úplně spontánně?“

„Myslím, že jsem věděla, že něco není v pořádku. Všecko bylo trošku na šišato, jako bych začínala mít migrénu. A potom jsem byla docela najednou někdo jiný.“

„Chceš to zkusit ještě jednou?“

Jo polkla. „Samozřejmě. Proto jsme sem přijeli. Víš –“ usmála se chabě na Tima – „budu radši, když tu někoho budu mít. Když jsem se probrala a viděla ty lidi, co se nade mnou skláněli… Měla jsem pocit, že mě viděli nahou.“

Tim střízlivě přikývl. „Chápu. Pojď!“ Už se chystal otočit od zábradlí, když ztuhnul a nahnul se přes ně s pohledem upřeným do třpytné záře vody. „Podívej se! Tam u toho trsu rákosí.“

Jo ucítila, jak jí přejel mráz po zádech. Pevně sevřela zábradlí, naklonila se a napůl čekala, že spatří nějaký stín dávné minulosti.

„Tamhle! Vidíš?“ Tim se vzrušeně nakláněl. „Ohromná ryba!“

Jo se uvolnila. S úlevou se na něho usmála. „Tohle je slavná rybářská řeka. Měl sis s sebou vzít náčiní, jestli taky rybaříš.“

„To ne.“ Tim šel za ní na vzdálenější konec mostu. „Nedokázal bych zabít něco jen tak pro legraci, to je sport pro bohy. Kromě toho si zastřílím, jak se mi zachce, fotoaparátem.“

Otočila se u létací branky, která vedla ze silnice na chodník. „To zní hodně filozoficky.“

„Možná.“ Usmíval se, když ji následoval dolů po chodníku mezi stromy a na pruh kamení podél řeky. Jo zamířila zvolna k místu, kde seděla tehdy; překračovala hladké kameny lemující říční břeh. Konečně se znovu zastavila.

„Tady to bylo,“ řekla.

Tim ji pozoroval. „Nemusíš se o to pokoušet hned teď, Jo. Můžeme s tím počkat.“

„Ne. Chci to.“

Odložila tašku a nervózně usedla na jeden z balvanů. Polkla a zadívala se bez mrkání na vodu; nechala svůj zrak oslnit a záměrně se snažila vyprázdnit mysl.

Vedle ní dřepěl mlčky Tim s pohledem upřeným na její tvář. Byl naprosto uvolněný, jeho dlouhé údy byly poskládány s nehybnou ledabylostí člověka uvyklého roli pozorovatele. Jo byla na rozdíl od něho ztuhlá napětím. Viděl, jak znovu polkla. Mračila se. „Nepůjde to,“ řekla nakonec.

„Moc se snažíš,“ pravil Tim klidně. „Pokus se uvolnit.“

„Nemůžu.“ Odtrhla zrak od vody a podívala se na něho. „Asi někde hluboko v nitru nechci, aby k tomu došlo. Když jsem tu seděla posledně, byla jsem docela uvolněná. Bylo to to poslední, co jsem očekávala. Kromě toho jsem byla, myslím, tak vyčerpaná, že jsem měla v mysli úplně prázdno, a tehdy k tomu došlo.“

„Bála ses u doktora Benneta?“ usmál se Tim pokojně.

Přikývla. „Bála, ale nedokázala jsem se ubránit jeho hypnóze. Věděl, jak na to nepřímo, abych se uklidnila.“

„Říkalas mi, že jsi četla knihu o sebehypnóze. Co tam radili dělat?“

Suše se ušklíbla. „Bylo to neuvěřitelně složité. Něco o oddělení obou polovin mozku. Jednu musíš udržet rozptýlenou a druhou pod-

něcovat. Tehdy jsem ty instrukce moc pozorně nečetla, to musím přiznat. Znělo to jako děsná dřina.“

Tim se zasmál. „Mělas to přinést s sebou. Mohl jsem ti při tom ty instrukce předčítat. Se svým mozkem mám dost co dělat, i když myslím, že pracuje unisono.“ Líně si protáhl paže nad hlavou. „Pověz mi, kam až se zatím dostal Matyldin příběh.“

„No – tady to bylo docela vzrušující.“ Jo se usmála. „Znovu se setkala s Richardem. Vypouštěli svoje sokoly na vřesovištích někde tady za námi, za Clyrem, a podařilo se jim vyjet si sami. Milovali se na trávě u horského potoka. Time? Co je?“

Tim se vydrápal na nohy. Přešel k okraji řeky a špičkou boty kopal do vlnek. „Nic.“ Shýbl se, sebral oblázek a hodil ho přes vodu. „Pojď, vyjdeme nahoru a zajdeme se podívat na tvůj hrad. O trans se můžeš ještě vždycky pokusit někdy jindy.“

„Tak dobře – když chceš.“ Jo se zamračila, udivena jeho reakcí.

Otočil se, usmál se na ni a napřáhl ruku, aby jí pomohl na nohy. „Rád bych udělal pár snímků, dokud je slunce takhle nízko. Proč si nenajdeme nějakou hospodu a nesníme si něco?“

„To by bylo prima.“ Sebrala kabelku a šla po kamenech za ním. „Time, myslíš si, že jsem blázen, když takhle za tím pořád jdu?“

Pokrčil rameny. „Kdo ví? Jestli tě to žene to dělat, musíš.“

„Žene? Myslíš Bet?“

Se smíchem zavrtěl hlavou. „Něco v tobě. Možná sama Matylda, která chce vypovědět svůj příběh.“

Jo se zachvěla. „Ty si myslíš, že se mi vnucuje? Nemám pocit, že by mě posedla, dokonce ani opanovala. Myslím, že je to jenom zvědavost.“

„Pak si můžeš vybrat.“

„Pokračoval bys v tom, kdybys byl na mém místě?“

Chvilku bylo ticho. Tim se díval přimhouřenýma očima nahoru na vysoký most. „Nejsem si jistý. Já věřím v karmu, víš?“

„Osud?“

„Něco takového. Že to, co se stalo dřív, nezmění to, co má přijít. Třeba je lepší o tom nevědět.“

„Ale já to vím.“ Slova jí vyšla ze rtů jako šepot. „Já vím, co se stalo – z knih.“

Tim zavrtěl hlavou. „Neznáš pravdu, Jo. Znáš pár nesouvislých faktů. Dohady. Je to už příliš dávno, postavy jsou příliš chatrně dokumentovány, než abys znala pravdu. Jediný způsob, jak ji zjistit, je znovu prožít život Matyldy s ní."

„Až do hořkého konce?" Jo se na okamžik zamyslela. „Nemyslím, že mám k tomu dost odvahy. Asi se bojím smrti."

„I když jsi živým důkazem toho, že smrt neznamená konec?"

Usmála se. „To je nesprávný závěr. Předpokládáš, že Matylda byla moje dřívější inkarnace."

„Já vím, že byla," odvětil Tim tiše.

Zadívala se na něho. „Ty to víš? Nebo by sis rád myslel, že to víš?"

„Vím."

„Proč jsi si tím tak jistý?"

Na okamžik si myslela, že už jí to poví, ale potom zavrtěl hlavou. „Jednou ti to vysvětlím, Jo. Teď ještě ne. Pojď, už se mění světlo. Pustíme se do práce."

Obešli hrad kolem dokola a vyfotografovali ho ze všech úhlů – jednou těsně pod zdí, podruhé přes vrcholky střech a stromů, pokaždé z dálky.

„Nechceš se pokusit dostat se dovnitř?" zeptal se Tim, když odkládal jeden aparát a z kabely vytahoval druhý.

Jo zavrtěla hlavou. „Asi ne. Aspoň teď ještě ne. Všecko se to tu tak změnilo, Time. I když jsou některé z těch zdí Matyldiny, i když některé kameny položila vlastní rukou, nejsou stejné. Zjistila jsem to v Bramberu a Abergavenny. A tolik je toho z pozdější doby. Ne, nechce se mi dovnitř."

Tim přikývl. „Půjdeme se teda poohlídnout po nějaké prima hospůdce?"

Jo poodešla pár kroků od něho a zadívala se nahoru na vysokou kamennou zeď. Byli v Castle Lane, úzké uličce, kde vysoké zdi zříceniny naproti stínily budovy na severovýchodní straně. Hleděla vzhůru s pohledem upřeným na prázdný oblouk okna vysoko v hroutící se stěně.

Tim tiše zvedl fotoaparát. Nevšímala si ho, její pozornost se soustředila na šedavé kameny.

„Jo?“ ozval se Tim po chvilce. Nejdřív se zdálo, že ho neslyšela; pak se otočila. Nejistě se usmála. „Na minutu jsem měla dojem…“

Odkládal právě aparát. „Nelam si s tím hlavu. Však to přijde, jestli to má přijít. Bill Walton říká, že sebehypnóza je často účinnější než ten druhý druh, ale nemůžeš si to vynutit, Jo. Naučíš se to nebo to přijde samo.“

„To není sebehypnóza, Time. Už jsem ti říkala, že jsem o to záměrně nikdy neusilovala, leda zrovna teď u řeky.“ Najednou se odmlčela. „Kdys o tom mluvil s Billem Waltonem?“

„Před pár dny.“ Šel před ní podél úpatí zdi. „Já…“ Plaše se usmál. „Já to taky zkusil.“

Zahleděla se na něho. „Myslíš návrat do minulosti?“

Přikývl.

„No a?“

„Nefungovalo to.“

Zvedl kabelu s aparátem na rameno. „Pojď, chci už jíst.“

Jak jí mohl povědět o tom, co se stalo v tom zastíněném pokoji nahoře v Richmondu? O vířivé tmě, zoufalství, strachu a hněvu, které se ho zmocnily, o dojmu nepřekonatelného zklamání a nakonec vědomí neúspěchu, který ho pronásleduje život za životem, jak se tak motá bez identity staletími?

Unaveně zavrtěl hlavou a šel za Jo dolů po příkrém dláždění, které vedlo z Horního města k řece. Vrátil se tam. Dvakrát. A nikdy z toho nic nebylo. Podruhé se už rozplakal. Věděl, že už se nebude pokoušet.

V kostele bylo po ranním horku chladno. Když Jo a Tim vešli dovnitř, rozhlédli se kolem sebe.

„Tam je to,“ zašeptala Jo. U západní zdi ležely zbytky masivní, omšelé kamenné skulptury, v níž bylo sotva rozeznat, že představuje člověka. Zvolna se k ní přiblížili a Jo se sklonila a opřela se rukou o kámen. „Moll Walbee,“ řekla tiše. „Ráda bych věděla, jestli je to ona.“

Tim nahlížel do letáku, který sebral u vchodu do kostela. „To tady není,“ řekl. „Píšou tu, že je to socha neznámého mnicha.“

Oba stáli mlčky a dívali se na postavu skoro bez rysů, s omšelou hlavou spočívající na kamenném polštáři. Tim se uchechtl. „Kdyby to byla ona, bylo by jasné, proč ji považovali za obryni. Tenhle kousek má asi metr a čtvrt a je to jenom půlka z ní – nebo z něho.“ Zvedl fotoaparát a udělal snímek, jak se Jo krčí vedle sochy s rukama na hladkém kameni, sklopeným zrakem a dlouhými tmavými vlasy visícími volně přes ramena.

Zavřela oči a pokoušela se vnutit studené tvrdosti pod rukama nějaké teplo. V kostele bylo naprosté ticho. Tim se nehýbal a pozoroval ženu, která byla ve svých chladně zelených plátěných šatech stejně nehybná jako ležící postava vedle ní; opálená pleť jí potemněla stíny chrámové lodě. Zjistil, že se chvěje, nahmatal prsty knoflíky košile a skoro obranným gestem je stáhl k sobě.

Jo měla ještě pořád zavřené oči. Hleděl na její tmavé řasy na lících a bojoval s náhlým nutkáním dotknout se jejího ramene.

„Ach Bože, proč to nejde?“ vykřikla najednou Jo. Uhodila pěstmi sochu. „Já se to musím dozvědět, Time. Musím! Jestli k tomu nedojde tady, tak kde?“ Rozhlédla se po kostele. „Budu muset zpátky za Carlem Bennetem. Myslela jsem, že to dokážu bez něho – chtěla jsem u toho být sama…“

„Možná je to v tom, Jo,“ řekl Tim tiše. „Možná potřebuješ být sama. Třeba tu vadím já.“

„Možná.“ Otočila se k němu. „Ale možná je to tím, že na tom chci vydělat. Chtěla jsem se držet Betiny rady a napsat pro ni ty články. Když se zmínila o knize a o televizi, ta myšlenka mě vzrušila. Chtěla jsem to všechno použít, Time. A tím jsem to pokazila. Zrovna jako ty a ten tvůj foťák. Nemáš tu co dělat, Time.“

„Mám, Jo.“ Odvrátil se od ní, sedl si do jedné z kostelních lavic a otočen zády k ní se zahleděl k temné kapli s trojitým obloukem. „Mám tu co dělat.“

„Nevěřím ti.“ Podívala se na něho. „Nikdy jsem tě neměla zvát, abys sem jel se mnou.“ Vydrápala se na nohy, rozběhla se ke dveřím, otevřela je a zmizela ve slunečním svitu.

Tim seděl nehybně a poslouchal, jak zaklapnutí dveří odumírá v tichu ozvěny pod klenbou kostela.

Jo kráčela rychle po trávě, houpala kabelkou a stínala s ní hlavičky pampelišek; mířila k zarostlé, neudržované polovině hřbitova, který se příkře svažoval podél západní strany kostela. Kdesi nablízku uslyšela zurčení potoka. Bylo opravdu horko. Ranní opar se rozptýlil a na hlavu jí pražil sluneční žár.

Když se zastavila a rozhlédla, ucítila najednou na zádech a mezi ňadry pot. Hřbitov byl opuštěný. Tima nebylo nikde vidět. S povzdechem se prodírala po kolena vysokým bylím protkaným tužebníkem, kohoutkem a pryskyřníkem a posadila se na jeden ze starých mechem porostlých náhrobních kamenů pod tisem; tašku upustila do trávy. Rozepnula si horní knoflíčky blůzy a odhrnula límec. Nadzvedla si vlasy na šíji a zahleděla se vzhůru hustou zelení stromů ke kovové modři oblohy. Tak tady někde blízko pochovali Jeanne. Z nedalekého stromu slyšela ospalý vrkot divokého holuba.

Zavřela oči, opřela se a nechala skvrnité sluneční světlo, aby si pohrávalo na její tváři.

Hradní síň byla plná, zamlžená kouřem z ohňů, když se hodovníci usazovali k dlouhým stolům. Byl podzim roku 1187.

Matyldu posadili k vyvýšenému stolu vedle manžela; po pravici měla Geralda, arcijáhna z Brecknocku. Vedle Williama seděl canterburský arcibiskup Baldwin.

Gerald se k ní s veselým úsměvem naklonil. „Jeho Milost vypadá unaveně. Nečekal, že jeho kázání o třetí křižácké výpravě vyvolá v Hay takovou bouři."

Matylda se usmála. „Když byli muži z Hay tak dychtiví jít za křížem a jejich ženy zrovna tak dychtivé jim to překazit? Obávám se, že to tak bylo vždycky." Zmlkla a kousla se do rtu. William byl jedním z mužů z Pomezí, kteří se nepřihlásili dobrovolně k vysvobození Svatého města ze Saladinových rukou.

Gerald si okamžitě povšiml její odmlky a uhádl její důvod. „Sira Williama potřebuje král doma, moje paní," řekl jemně. „Váš manžel přispěje na věc penězi – ty jsou stejně vítané jako meč."

„Ale své meče slíbili i lord Rhys a Einion z Elfaelu," odvětila Matylda.

„A William se opovažuje říkat jim divoši…“ Odmlčela se, pohlédla na Williama, jestli ji neslyšel, a honem změnila téma. „Povídejte mi o sobě, pane arcijáhne! Jste spokojený? Zdá se, že se těšíte velké arcibiskupově přízni.“

Jeho pronikavý zrak nepozbyl nic ze své bdělosti a ani na chvíli nepřestal zkoumat muže kolem, ale teď se pokojně upřel na ni; otřel si rty ubrouskem a sáhl po vínu. „Nikdy nejsem spokojený, lady Matyldo. To už byste mohla vědět. Sloužím králi a sloužím arcibiskupovi, ale musím se vám přiznat k jistému neklidu, pocitu nenaplněnosti.“ Postavil pohár na stůl tak prudce, až z něho víno vyšplíchlo na plátěný ubrus. „Bůh mě potřebuje jako biskupa u Svatého Davida,“ řekl důrazně. „Wales mě tam potřebuje. A já ještě pořád čekám.“ Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. „Ale pokračuji ve své práci. A pořád píšu. To je pro mě velká útěcha.“ Podíval se přes ni na arcibiskupa. „Zítra jedeme ke mně do Llanddeu. Pan arcibiskup milostivě slíbil strávit tam noc, než bude pokračovat do Brecknocku, a já jsem se rozhodl, že mu věnuji svou práci o místopise Irska. Víte, že jsem tam byl před třemi roky s princem Janem?“ Zavrtěl hlavou. „Ta výprava byla fiasko, o tom není pochyb, ale aspoň mi zase ukázala Irsko. Ta moje kniha byla dobře přijata.“

„Zní to, jako by se vám králův nejmladší syn nelíbil,“ řekla Matylda opatrně; znovu ztišila hlas.

Gerald pokrčil rameny. „Tady není nic, co by se mi mělo líbit nebo nelíbit. Nabídl mi tam dvě biskupství. Ale já chci k Svatému Davidovi, a tak jsem odmítl.“ Žalostně se usmál. „Je ještě mladý, ale je zhýčkaný. Myslím, že inteligence a chytrosti má dost, ale jako válečník se v Irsku moc neukázal. Třeba ho něčemu naučí Normandie.“

Otočil se, pokynem přivolal páže a podržel svůj pohár, aby mu dolilo. „Ale teď, když jsou dva jeho starší bratři mrtvi, stává se z Jana významný muž. Je teď blíž trůnu, než mohl kdy doufat. Jeho otec je starý a Geoffreyho syn je ještě dítě.“ Zarmouceně pokýval hlavou. „A princ Richard se přesto ještě neoženil. Z Jana může být nakonec síla, se kterou bude třeba počítat.“

Matylda se zachvěla. „Já mu nedůvěřuju.“

Gerald se na ni chytře usmál. „Ani já, má drahá. Budeme muset jenom doufat, že ho dospělost změní k lepšímu.“ Složil svůj ubrousek a položil ho na stůl. „Ale mluvme raději o příjemnějších věcech. Povězte mi, jak se vede vaší rodině? Co je tam nového?“

Matylda se zachmuřila, znovu ustaraná. „Tady bych potřebovala, abyste mi poradil. Včera jste mluvil s knížetem Rhysem ap Gruffydd. Co myslíte, je to dobrý člověk?“

Gerald svraštil obočí. „To je divná otázka. Sama jste říkala, že slíbil chopit se kříže.“ Usmál se na ni. „A jeho zeť Einion taky. Vzpomínám si, že jste se ho kdysi bála kvůli svým dětem.“ Položil jí dlaň na ruku na stole. „Ale vidím, že nejde jenom o to. Co vás trápí, má paní?“

„On a William hovořili o spojenectví.“ S ústy semknutými v tvrdou přímku se zadívala na bílý ubrus. „Chce moji malou Matyldu za ženu pro svého syna Gruffydda. William mi řekl, že ať už si myslí o Welšanech cokoli, dá k tomu svůj souhlas. Je to královo přání.“

Gerald pokrčil rameny. „Gruffydd,“ uvažoval nahlas, „je otcovým dědicem. Není tak hezký jako jeho bratr Cwnwrig, ale je urostlý a silný a ve sporech se svými bratry si dovede poradit. Věčně se perou, víte, tihle Rhysovi synové. Chudák z těch jejich hádek asi zešediví. Pravděpodobně bude Gruffydd vaší dcerušce dobrým manželem.“

„Bojím se o ni, Geralde. Držela jsem svoje děti v bezpečí před Einionem a zbytkem Seisyllových příbuzných, a teď chtějí, abych ji vlastnoručně vydala Rhysovi.“ S náhlou vášnivostí se k němu otočila. „Přísahejte mi, pane arcijáhne, že bude v bezpečí!“

Gerald zvedl uklidňujícím gestem ruku. „Jak bych vám to mohl odpřisáhnout? Vím, že Rhys je ohromně chytrý. Je čestný, ohleduplný a věřím, že to s tou snahou o mír myslí upřímně. Víc nemohu říct, i když je to můj bratranec. Zřejmě chce ten sňatek ke zpečetění nejistého míru, který máme v pohraničí, aby se už mezi našimi rody nikdy znovu neobjevila *galanas*. Moc de Braose je asi nejbližší hrozbou té jeho, a tak mu hodně záleží na tom, aby si s vámi zajistil mír. A co k tomu může být lepší než sňatek? Ale nemůžete mít nic víc než jeho slib. I tak je to víc, než dostane většina matek.“

Zadíval se dolů do síně, kde u jednoho z nižších stolů jedla desítiletá Matylda se svou chůvou. Její dva starší bratři, William a Giles, byli teď, jak bylo zvykem, pážaty na sousedních dvorech, zatímco její třetí bratr Reginald hrdě postával u stolu nahoře a obsluhoval arcibiskupa. Dvě nejmladší Matyldiny děti, Isobel a Margaret, byly v komnatě pro ty nejmenší v západní věži. Bylo to šťastné, zdravé stádečko a některé z dětí Gerald sám pokřtil. S náklonností se zadíval na jejich matku. Mladá žena, podle jeho odhadu ne starší než šest nebo sedmadvacet, byla navzdory tolika dětem pořád stejně vzpřímená a štíhlá jako kdysi. Chvíli ji pozoroval, jak se rovněž dívá na Matyldu dole v síni. Byl to div, že ještě nepoznala zármutek ze smrti dítěte. Vyslal k nebesům krátkou prosbu, aby ji taková ztráta nikdy nezlomila.

Matyldin pohled se upíral zakouřeným, pochodněmi osvětleným sálem na tvář dcery a Tyldička jako by ucítila, že ji matka pozoruje, zvedla oči. Byly jasné, skoro bezbarvě šedé. Dlouhou chvíli se matka s dcerou na sebe dívaly. Potom se Tilly odvrátila.

Matylda cítila, jak se jí pod žebry sevřelo srdce. Stále ta lhostejnost, to nevyslovené odmítání.

Její myšlenky se stočily k Jeanne před dávnými lety. *To dítě samo vyzradí tvoje tajemství.* Ale jak by mohlo, když je nezná?

Matylda se kousla do rtů. Po celých dlouhých posledních deset let dbala na to, aby už nikdy nebyla s Richardem sama. Nevšímala si jeho roztoužených pohledů a zuřivě se bránila palčivé touze svého vlastního těla. Tilly nikdy nemohla uhádnout, jak její matka miluje toho zdvořilého, pohledného návštěvníka, který je čas od času přijel navštívit na některém z jejich hradů.

„Vzdychla jste si, paní," připoutal Gerald jemně její pozornost opět k sobě. „Není třeba. Jsem si jist, že Gruffydd na ni bude hodný."

Matylda se přiměla k úsměvu. Přikývla. „Samozřejmě máte pravdu, pane arcijáhne." Cítila, jak ji jeho zrak zkoumá, a okamžitě se jí vrátily obavy, že jí dokáže číst myšlenky a že má snad dokonce podezření, že Tilly není Williamovo dítě. Zoufale se ve smrtelném strachu pokoušela odvést jeho pozornost jinam.

„Povězte mi, pane arcijáhne, hodláte o své cestě s Jeho Milostí arcibiskupem po Walesu napsat knihu?" zeptala se tiše. „Jsem si jis-

ta, že by to byla úchvatná zpráva. Mohl byste do ní zahrnout i tu dnešní ostudnou scénu u Panny Marie.“ Usmála se a hned viděla, že návnadu spolkl. Oči se mu rozzářily a s tváří napjatou vzrušením se k ní naklonil.

Kradmo se podívala znovu ke stolu své dcery. Ano, velké šedé oči byly znovu upřeny na matčin obličej. Tentokrát však Matylda nespatřila v dívčině tváři lhostejnost, nýbrž strach a – byla to snad touha?

Světlo svíčky jí blikotalo do očí. Popuzeně zvedla ruku, aby si je před ním zastínila, a otočila se zpátky k Geraldovi. Ale nebyl tam. Před ní klečela ve slunečním svitu jakási postava s fotoaparátem. Zamrkala.

„Time?“

„Vítám tě zpátky.“ Zmáčkl opět spoušť a potom fotoaparát neochotně spustil.

„Jak dlouho už tu sedím?“

„Asi hodinu.“

„Byla jsem na večeři…“

„S Geraldem Cambrensiem. Tvoji přátelé na mě udělali hluboký dojem.“

Jo na něho hleděla. „Jak to víš?“

„Zeptal jsem se tě, kde jsi. Měl jsem dojem, že mě slyšíš docela jasně. Mluvila jsi naprosto logicky, popisovala, co se stalo tady na hřbitově – ten poprask, jak musel arcibiskup utéct zpátky do hradu a jak se jeden muž pokoušel dostat za bránu, aby složil přísahu, že se zúčastní křížové výpravy, a jak to dokázal jedině za cenu ztráty kalhot.“ Zachechtal se. „Samozřejmě víš, že si Gerald vzal tvoji radu k srdci, že? Napsal o své cestě do Walesu – jmenuje se to *Cestovní deník* a ještě dnes se to tiskne.“ Usmál se.

„A tys mě fotil?“

„Kvůli tomu jsem přece tady, Jo.“

Kousla se do rtů. „Mám pocit takové zranitelnosti!“

„To si jen myslíš.“

„Mluvila jsem o své dceři?“

„Mluvila.“ Tim najednou zrudnul a oprašoval si prach z kolenou. „O tom děcku, co udělalo z de Braose paroháče.“

„To že jsem řekla?“ Jo se viditelně polekala.

„Asi jo, drahoušku.“ Hlas měl velice suchý. „Představ si malou Tilly, jak si bere welšského knížete!“

„Jestli si ho vzala.“ Jo se ztuhle zvedla z nepohodlného sedadla na starém náhrobku. „Můj dědeček se domníval, že Cliffordové jsou potomky nějakého welšského knížete, Time. Možná, že to bylo takhle. Možná, že Matylda byla nějaký můj předek – Matylda i Richard de Clare.“ Na okamžik se zamyslela, potěšena tou představou.

Tim se melancholicky usmál. „A ty jsi ráda, že se můžeš ještě pořád vracet do minulosti?“

Přikývla. „Musím zjistit, co se stalo. Jestli si Tilly vzala Rhysova syna. Svým způsobem doufám, že ano. Začínám smýšlet prowelšsky – líbí se mi představa, že bych mohla být potomek knížete. Možná bych mohla zavolat Davidu Pughovi, aby se na to podíval do těch svých knížek. Slíbila jsem jim zavolat, až tady zase budu. Ale proboha – obětovat dítě dynastickým ambicím! To bylo kruté.“

„Říkalas, že byla divná?“

Jo přikývla. „Odtažitá. Chladná. Ovládala se. Ne jako chlapci, kteří pořád dováděli jako štěňata. Ale ani jako Richard.“

Podívala se na něho s lehkým smutným úsměvem.

„Zjistil někdy William, že není jeho?“

Jo pokrčila rameny. „Nemůžu vidět do budoucna, Time. V knihách, co znám, se o tom nic neříká, ale nechce se mi věřit, že by to neuhádl. Byla tak jiná než ostatní.“

„A Richard byl světlý?“

„Dost,“ přikývla Jo.

„A ty ho máš ještě pořád ráda?“

„Myslíš jako Matylda? Pořád ho milovala.“ Její hlas prozradil náhlou bolest. „Proto byla pro ni Tilly něčím víc.“ Vytrhla z vysoké trávy stonek měkkého tužebníku a namotávala si ho na prsty.

Tim ji pozoroval přimhouřenýma očima. „Jak do toho všeho zapadá Nick, Jo?“ zeptal se najednou.

Zahleděla se na něho. „Nick? Ten s tím nemá nic společného.“

„Víš to jistě?“ Vykročil zvolna po trávě k tepaným železným vratům vedoucím ze hřbitova na silnici. „Já myslím, že má – že taky žije znovu. Stejně jako já, Jo.“

Prudce se zarazila. „Tak proto jsi byl za Billem Waltonem? Abys zjistil, jestli jsi nežil ve stejné době jako já?“

Tim zvolna přikývl.

„Ale říkals, že to nevyšlo.“

„To nebyla tak docela pravda, Jo. Nedostal jsem se k úplnému návratu do minulosti jako ty, ale něco se stalo. Nebylo to poprvé, víš? A nejen jednou, už mockrát. Hodně jsem o tom četl – hlavně o buddhismu – a naučili mě meditovat a snažit se navázat meditací spojení se svými předešlými inkarnacemi. Tim Heacham, kterého nikdo nezná!“ Jeho úsměv nedospěl až k jeho očím. „Myslel jsem, že když se najdu v minulosti, pomůže mi to vyrovnat se s přítomností. Šel jsem za Billem, aby mi pomohl trochu si to ujasnit.“

„A udělal to?“ zašeptala Jo.

Zavrtěl hlavou. „Potom, co jsme tam byli spolu, jsem k němu zašel ještě dvakrát a doufal jsem, že mě nějak rozebere. Ale moje druhé já nebo jak tomu říkáš se příliš zlobilo, bylo příliš málo shovívavé, než aby se pokojně vynořilo.“ Odhodil stranou rozhoupanou větev tisu. „Moje předešlé inkarnace měly v sobě plno úzkosti, Jo. Plno neúspěchu a zrady.“

„Ale kým jsi byl?“ Jo na něho upřeně hleděla. „Proč tě nepoznávám?“

Tim se trpce usmál. „Možná proto, že nám nebylo souzeno hrát spolu. Tehdy ani teď.“

„A ty myslíš, že Nickovi ano?“

Timovy oči na ni mlčky hleděly. Potom přikývl.

Jo nervózně polkla. „Nick se poslední dobou chová hrozně divně. Ráda bych věděla, jestli to tuší.“

„Musel by mít moc málo fantazie, kdyby to netušil.“

„Kým byl, Time?“

Tim pokrčil rameny. „Ty máš seznam osob a obsazení, ne já. To jediné, co oba víme, je, že se fyzicky Matyldě moc nepodobáš. Nejsi její dvojník nebo něco takového – aspoň pokud víš, ne?“

Jo se usmála. „No – nemám dva metry čtyřicet, jak o ní tvrdí David.“

„Ale tvoje vlasy, tvoje oči? Kdyby to byl film, hrála by tebe i ji stejná herečka?“

„Nevím. Myslím, že jsem tmavší. Matyldiny vlasy byly mnohem světlejší – skoro zlatohnědé. Jaké měla oči, nevím. Nepamatuju se, že bych se byla někdy déle dívala na sebe do zrcadla – a zrcadla tehdy stejně nebyla k ničemu. Byla z kovu, ne ze skla. Musel by ses někoho zeptat.“

„Richarda de Clare?“ Vážně se usmál.

Zasmála se. „Určitě ne Williama. Och Time, já nejsem ta správná osoba, které se to mělo přihodit. Slovo osud mi nic neříká. Myslím, že karma a kismet a takové ty věci jsou jenom hromada keců. Snadné výmluvy. ‚Když je to osud, nedá se s tím nic dělat.‘ Je to zbabělost. To není nic pro mě.“

„A samozřejmě jsi nikdy neměla pocit, že už jsi tu někdy byla.“

„Nikdy. Nevěřím na sentimentalitu a zmatenou romantiku, Time. Nezapomeň, že jsem Jo Cliffordová.“

„Jak bych na to mohl zapomenout?“ Láskyplně jí počechral vlasy. „Takže máš v úmyslu se s osudem poprat, jestli se k tobě opováží s tou svou zmatenou romantickou hlavou jenom přiblížit?“

Jo důrazně přikývla. Potom se zachmuřila. „Myslíš, že se přiblíží?“

Bez úsměvu kývl hlavou. „Myslím, že už se stalo, Jo. Myslím, že postavy jsou už pohromadě. Víme, že Matyldě se stalo něco hodně ošklivého. Zradil ji manžel i přátelé a byla zavražděna, pravděpodobně na králův rozkaz. Možná – ale jenom možná – volá její duše po spravedlnosti.“

„Time!“ Jo se polekala. Zachvěla se. „To nemyslíš vážně!“

Chvíli nic neříkal, zrak upřený na silnici, která před nimi vedla podél hřbitovní zdi ke středu města. Potom se usmál. „Je to sakra dramatický námět pro tvoji knihu!“

„Je to strašné. Je to groteskní. Tak ty si myslíš, že jsi tady, abych se ti pomstila? Tobě a komu proboha ještě? Kdo myslíš, že byl Nick?“

„Už jsem ti řekl, že to nevím. Zapomeň na to, Jo! Uklidni se! Jenom jsem žertoval.“

„Nežertoval. Myslels to zatraceně vážně. Tak mi to pověz! Kdo ještě je do toho zapleten?“

Pokrčil rameny. „Opravdu můžu jenom hádat. Možná Judy. Nebo Bet? Lidi, co znáš. Pete Leveson?“

„A Nick.“

Přikývl. „A Nick.“

„A ty si myslíš, že Matylda jde mým prostřednictvím za pomstou?“

Tim se zastavil. Chytil ji za obě paže a otočil k sobě, takže jí slunce zasvítilo přímo do tváře. Několik vteřin na ni upřeně hleděl a potom ji pustil. „Ne. To si nemyslím. Myslím, že jsi zrovna tak bezmocná jako my ostatní.“ Jemně se dotkl prstem její tváře.

„Je mi líto, co tě postihlo s tím Descem.“ Bet se v šerém světle baru podívala Nickovi vyzývavě do očí. Za ním zářila měkce řada cínových džbánků pověšených nad pivními pípami. Když se čísi vysoká hlava o jeden otřela, souhlasně se rozkývaly.

Nick maličko kývl. „Doufám, že si brzy najdu jiného klienta.“

Bet se usmála. „O tom nepochybuju. Ale budeš muset toho svého společníka držet víc na uzdě.“

Nick se zamračil. Kolem očí měl vrásky napětí. Vypadal bledý a utahaný. „Byla to jenom smůla, Bet. Nic víc.“

„V téhle branži není místo pro smůlu, Nicku. Víš to zrovna tak dobře jako já. Pověz mi –“ změnila námět hovoru až příliš náhle. „Jak se vede Jo?“

Pozorně ho pozorovala, ale jeho výraz jí nic neprozradil. Zvolna zvedl sklenku. „Pokud vím dobře.“

„Před časem jsi na mně chtěl, abych potopila článek, co se chystala napsat.“

Nick upil a postavil sklenici na pult: umístil ji pečlivě na vlhký kroužek, který po ní zůstal. Chladně se usmál. „A tys to tehdy odmítla.“

„Jsem její vydavatelka, Nicku, ne její chůva. Když chce něco napsat a mně to připadá dobré, otisknu to. A tohle je dobré. Zatraceně dobré. A ty to víš.“

„Možná dobré pro náklad tvého časopisu.“ Nick najednou přimhouřil oči, a když se mu do nich Bet podívala, zachvěla se. „Jsi sobecká potvora, Bet Gunningová,“ pokračoval Nick. Jeho hlas nebyl jedovatý, a přece se neklidně zavrtěla.

„Nejsem. Jsem zatraceně dobrá vydavatelka.“

„Možná. Ale jsem rád, že nepatřím k tvým autorům.“

„Mohl bys.“ Vydržela jeho pohled. „Mohla by to být tvoje verze toho, co se děje s Jo.“

Okamžik myslela, že ji neslyšel. Jeho oči jako by hleděly přímo skrz ni. Potom prudce kývl na barmana. Objednal pro oba další pití.

„Kde je Jo?“ zeptal se konečně.

Přitáhla si čerstvou sklenici. „Mimo Londýn.“

„Řekla ti, co se stalo?“

„Mezi vámi? Řekla.“

„A tys jí samozřejmě věřila.“

„Samozřejmě.“

„Povíš mi, kde je?“

„Ne.“

„Víš, že se ji stejně pokusím najít.“

„Pracuje, Nicku. Nech ji na pokoji! Je to prvotřídní novinářka a práce je pro ni důležitá. Zjišťuje toho víc o té lady Matyldě. Nemůžeš jí v tom zabránit. Míří až nahoru a ty se s tím budeš muset naučit žít, nebo si najít jinou ženskou.“

Nick si ji zamyšleně prohlížel. „A ty bys byla k mání?“

Usmála se. „Mohla bych být.“

„A co Tim Heacham? Myslel jsem, že spolu žijete.“

Zavrtěla hlavou. „Občas jsem mu uvařila sobotní večeři a nedělní oběd. Oba nás to bavilo, ale momentálně má něco jiného.“ Usmála se. Potom se naklonila kupředu a položila mu ruku na koleno. „Mám dnes uvařit večeři tobě, Nicku?“

„Dnes ne, Bet.“ Chabě se usmál. „Jsem polichocen a samozřejmě v pokušení, ale teď zrovna mám jiné plány. A týkají se Jo.“

Bet se od něho trochu odtáhla. „Tak. Miluješ ji?“

Hned neodpověděl.

„Je s Timem. Ale tos jistě uhádl," řekla tiše. Přivřenýma očima sledovala jeho reakci.

Napůl se usmál. „Nemá zájem o Tima. Jestli je s ním, je to kvůli práci. Jsou v Hay?"

„Snad tam nechceš jet?" Bet pozorovala jeho oči. Vrátila se mu do nich tvrdost a trochu ji to znepokojilo.

„Možná." Odstrčil svou sklenici. Nápoje se sotva dotkl. „Nevím ještě, co udělám." Vstal. Položil zlehka dlaň Bet na zápěstí ruky, kterou otáčela nožkou své sklenice. „Onehdá v noci jsem Jo málem zabil. Řekla ti to, slečno Gunningová? Nehráli jsme ty vaše fajnové hry. Neměla radost z toho, co jsem s ní dělal, ale dohnala mě k tomu. Spala s kdekým, provokovala mě tím, co dělá. Hraje nebezpečnou hru. A tak jestli ji uvidíš dřív než já, měla bys ji varovat." Zamířil ke dveřím, pak se zastavil a otočil se. „Řekla ti, že spí s několika najednou?"

Bet zavrtěla hlavou. „Určitě nic takového nedělá, Nicku."

„Víš to jistě?" Vrátil se o krok k ní. „Poslalas ji s Timem Heachamem a dobře jsi věděla, že by dal pravou ruku za to, kdyby se s ní mohl vyspat."

Bet držela svůj hněv pevně na uzdě. „Jo nespí s kdekým a zrovna ty to dobře víš."

„Sama mi o tom povídala, Bet." Podíval se na ni s drtivým opovržením. „Chlubila se tím."

Bet na něho hleděla. „Kdo je to?" zašeptala.

Klouby na zaťatých rukou mu zbělely. „Richard," řekl tiše. „Jmenuje se Richard."

Dívala se za ním, jak prochází pozlacenými létacími dveřmi. Židlička vedle ní už byla obsazena a kdosi čekal, až uvolní tu svoji. „Richard?" opakovala šeptem. „Pane Bože, Nicku! Vždyť Richard je duch!"

Zpátky do kanceláře si vzala taxík, třesoucí se rukou zaplatila řidiči a vyjela výtahem nahoru; ani neslyšela veselé tlachání jednoho z kolegů, který nastoupil s ní.

V kanceláři za sebou zabouchla dveře a sáhla po telefonu. Číslo, co jí dala Jo, bylo naškrábáno vzadu v adresáři.

Když telefon zazvonil, kousla se do rtu a pevně se opřela o stůl. „Paní Griffithsová?“ zeptala se, když kdosi konečně zvedl sluchátko. „Prosím vás, musím mluvit se slečnou Cliffordovou. Je tam?“

„Je mi líto. Už odjela, ona i ten pán.“ Welšský hlas zněl v její kanceláři hlasitě a jasně. „Jeli do Raglanu.“

„Do Raglanu?“ Bet odložila sluchátko a zadívala se na ně prázdným pohledem. „Můj Bože, doufám, že je to hodně daleko.“

Vstala, přešla k oknu, a když hleděla dolů na širokou třpytící se Temži, kousala si nehet na palci. Přes všechno odpolední horko jí běhal mráz po zádech.

Tim vzhlédl k masivní šedé zřícenině raglanského hradu. „Jsem rád, že nám tvůj přítel Pugh poradil sem zajet,“ prohlásil se zbožnou úctou. „Je to velkolepé.“ Potom se na ni podíval postranním pohledem. „Ale ani mi to nemusíš říkat – tohle není tvůj hrad.“

Jo se tiše zasmála. „Už je to moc dávno, Time. To víš, všecko se změnilo. Zůstaňme tady venku na trávě – aspoň prozatím.“

Roztouženě se podíval přes rameno na hrad. „Mohl bych jít pryč a nechat tě tady a zatím to tu trochu prozkoumat.“

Přikývla. „To je dobrý nápad.“

S láskou se na ni podíval, jak klečí v mechové trávě, potom se s aparátem v ruce otočil a zamířil po strmém svahu k mohutným hradbám.

Jo zavřela oči. Lehce se jí třásly ruce, když se záměrně snažila vyprázdnit mysl. Hrad byl tichý. Vzduch byl těžký, obloha změkla tmavočernými mraky. Bylo hrozné vedro. Přinutila oči, aby se zvolna otevřely, zahleděla se dolů do trávy a cítila, jak ji zmáhá horko a vyčerpání; najednou se musela bránit spánku.

Tim se vracel. Viděla ho koutkem oka, jak se k ní blíží, štíhlý a uvolněný. Zachmuřila se. Bylo příliš brzy; mělo mu to trvat celé hodiny, než obejde hrad, a ona nebyla ještě připravena. Za ním uviděla, jak na mohutných hradbách na okamžik zatančil blesk a rozsvítil okna, jako by tam proti černému nebi dosud hořely svíčky. Potom uslyšela zvuky harfy.

KAPITOLA
ČTYŘIADVACÁTÁ

Matylda stála a opírala se rukou o kameny nových vysokých hradeb radnorského hradu. Připadalo jí podivné, že se může rozhlížet po welšských stanech všude kolem hradu; tak dlouho se jí o tom zdály hrozivé sny a teď věděla, že to jsou přátelé. Červený prapor se vzpínajícím se lvem knížete Rhyse se vesele třepetal v chladném větru. Podívala se na svou dcerku, která se třásla po jejím boku; vítr jí rozvíral plášť lemovaný kožešinou.

„Tak.“ Usmála se. „Kdo by to byl řekl, že z mojí holčičky bude kněžna?“

Tilly nezvykle sáhla po matčině ruce, spíš aby jí dodala odvahy. „Mám ráda lorda Rhyse. Poslal mi křišťálový náhrdelník.“ Dítě se dívalo dolů na stany a pavilony rozložené kolem nich po údolí a oči mu zářily. „A budu mít bílého poníka se šarlatovým postrojem a králův šašek John Spang mi slíbil dvě štěňátka od svojí feny. Toho mám taky ráda.“

Tilly žvatlala a Matylda se s těžkým srdcem dívala na černý mrak visící nad okolními horami. Potom se sklonila a políbila dcerku do vlasů. „Budeš ve svém novém domově šťastná, Tyldo. Lord Rhys ti bude hodným otcem.“ Hlas se jí při tom slově zlomil a ona odvrátila tvář a zoufale potlačovala slzy.

„Můžu si už jít hrát se Sbel a Margaret?“ Dítě se nemohlo dočkat, až už bude zase pryč; zneklidnil je matčin potlačovaný smutek, který nechápalo.

Matylda se přiměla k úsměvu. „Jistě, miláčku, utíkej! Přijdu ti potom dát pusu na dobrou noc.“

Nedívala se, jak malá hlavička mizí na schodech v silných hradbách. Místo toho se znovu zahleděla na pusté kopce pod hrozivou oblohou.

Teprve hodně pozdě vzala svíčku a s těžkou modrou sukní v ruce zvolna vystoupila do ložnice děvčátek vysoko pod kamennou střechou hlavní věže. Tilly už spala, unavena vzrušením, na širokém lůžku, o které se dělila se svými sestrami. Matylda přešla po špičkách

k loži a viděla, že chůva jejích dětí Eleanor sedí ve stínu u dohasínajícího ohně a tiše pláče do zástěry.

Matylda se zastavila a srdce se jí rozbušilo. „Co je, děvče? Proč pláčeš?“ Její hlas zazněl ostřeji, než měla v úmyslu.

Eleanor vyskočila a zvedla zarudlý obličej. „Ach paní!“ Vytáhla kapesník a otřela si oči. „Nechci vás všechny opustit a jít k těm pohanům.“ Schoulila se a znovu se rozplakala.

Matylda cítila, jak jí ztěžklo srdce a pod víčka se jí derou slzy. Tvrdě polkla. „Nemluv takové nesmysly, Eleanor! Rhys je dobrý křesťanský kníže. A je to velice laskavý člověk. Jinak bych mu přece žádnou svoji dceru nesvěřila.“ Najednou ztišila hlas. „Doufám, že tě Tylda neviděla takhle brečet.“

„Jistěže ne, paní.“ Eleanor si dotčeně odfrkla. „To bych nikdy neudělala. Je tak šťastná, že tam půjde.“ A znovu se dala do pláče.

Matylda přešla k lůžku a podívala se na tři spící hlavičky; Tylda vážná a bledá, Margaret s chomáčem měděných vlasů rozhozených po polštáři jako miniatura své matky, a drobná a křehká Isobel, ne o mnoho starší než nemluvně, šťastná, že povýšila do lůžka sester, a netušící, že je to jen proto, aby Margaret nezůstala najednou sama. Ta měla paži ovinutou ochranným gestem kolem ramen své mladší sestřičky. Ale Tilly spala zvlášť, otočena zády k nim. Matylda by byla ráda věděla, jestli si vůbec uvědomuje, že je zítra opustí. Zvolna klesla u lůžka na kolena, pokřižovala se a začala se modlit; potlačila náhlou zrádnou myšlenku, že tam daleko v Deheubarthu Tilly nebude moct zradit ani matku, ani svého pravého otce.

Bylo po svatebních obřadech a hostina už trvala celou věčnost. Matylda se s úzkostí dívala na dcerku, která seděla na čestném místě po boku manžela. Gruffydd byl pohledný mladý muž, trochu zarůžovělý, s hustými kučeravými zlatými vlasy. Pil často a zhluboka a hladově jedl z talíře, o který se dělil se svou novomanželkou. Tilly se skoro ničeho nedotkla. Rozhlížela se kolem sebe nepřirozeně zářícíma očima a na jindy pobledlých tvářích měla hluboký ruměnec. Křišťál na jejím hrdle se třpytil ve svitu svíček na stole a ve vlasech se jí na hedvábném závoji leskla čelenka z ryzího zlata. Mezi všemi těmi statnými muži a robustními ženami u stolu na stupínku vypadala

jako jemná drobná víla. Matylda se nejistě podívala na Gruffyddovu matku, kněžnu Gwenllian, kostnatou ženu s očima blízko u sebe nad zahnutým nosem. Ale viděla, jak se Gwenllian naklonila k Tyldě a laskavě ji pohladila po rameni; její oči se usmívaly a Matylda pocítila trochu úlevy.

Svatební oslavy trvaly několik dní a potom nadešlo konečně ráno, kdy si welšská společnost začala balit stany a přístřešky. Ve velkém Rhysově pavilonu políbili vážně William a Matylda svou slavnostně se tvářící dceru a jejího štíhlého manžela a dívali se, jak společně s knížetem Rhysem a jeho zářivým doprovodem nasedají na koně a chystají se k odjezdu na Rhysův hrad Llandovery v Cantref Bychanu.

„Tak tohle by mělo konečně zpečetit mír aspoň na tak dlouho, dokud bude naživu král Jindřich," poznamenal věcně William, když odjeli.

Matylda se k němu otočila; z jeho tónu ji najednou zamrazilo u srdce. „A co když král umře? Co potom?"

William pokrčil rameny. „Kdo ví? Budeme se modlit, aby žil ještě hodně dlouho. Jestli umře a Rhys a jeho synové neuznají jeho dědice, byl to z mé strany špatný tah." Zamračil se. „Ale ať se stane cokoli, Tylda bude v bezpečí. Jestli dojde k nějakému boji, budou ji držet stranou. Ale kdyby ji chtěli použít proti mně…" Nechal svou hrozbu nedopovězenou.

Matylda na něho zoufale pohlédla. To si umyl ruce, sotva jeho dcera odešla ke stolu jiného? Neznamenala už pro něho nic víc než pěšák na šachovnici, kterého může při hře o mnohem důležitější figury nechat klidně padnout? Podívala se Williamovi do očí a zachvěla se. Jestli od něho nemůže očekávat slitování ani jeho nejstarší dcera, pak kdo? V duchu se modlila, aby žádné z jejích zbývajících dětí nemuselo být nikdy odkázáno na jeho slitování – ani ona sama.

Nešťastně se ohlédla přes rameno k západu, kde právě zapadalo ve zlaté záři slunce za Rhysovy hory. Tam někde bude teď Tylda odkázána sama na sebe.

„Jo, neplač, drahá!" Hlas byl něžný. Ucítila kolem svých ramen paži. Tim ji přiváděl zpátky, ale nechtělo se jí. Horečně se mu bráni-

la, bojovala o svět, ze kterého ji vlekl zpátky. Ještě stále viděla lesnatou krajinu pod hradbami, na nichž stála, ale přes ni se jako stín položily zříceniny jiného hradu. Po nebi se míhaly blesky; cítila, jak se krajina před očima mění. Zeď jí pod rukama zmizela. Zjistila, že zatíná prsty do trávy.

„Chci vědět, co je s Tilly," plakala nešťastně. „Musím se to dozvědět! Musím zjistit, co se s ní stalo."

„Zjistíš to, Jo." Tim ji jemně přivinul k sobě. „Ale až později. Teď ne. Vstaň, moje milá! Začíná pršet. Vrátíme se do vozu a najdeme si někde nocleh, ano?" Starostlivě jí pomohl na nohy.

Ještě pořád omámena se k němu přitiskla. Kolena se pod ní podlamovala. Prudce se roztřásla.

Tim ji skoro odnesl zpátky k jejímu vozu, a zrovna když začalo vážně pršet, strčil ji na sedadlo vedle řidiče a sám se posadil za volant. „Najdu nám nějaký hotel, ano?" řekl jemně. „Potřebuješ horkou koupel a večeři."

Podíval se na ni, když se naklonil kupředu ke startéru. Seděla opřena dozadu, oči zavřené a tvář bledou vyčerpáním. „Už dost, Jo," řekl měkce. „Bere ti to příliš mnoho síly."

Chabě se usmála. „Budu v pořádku, až se pořádně vyspím. Jsem jenom hrozně utahaná."

Projížděl v lijáku po úzkých silničkách asi dvacet minut, než zastavil před dlouhým, bíle natřeným kamenným hostincem. Prohlédl si jej předním sklem mezi stěrači a zakřenil se. „Vypadá to hezky. Už málem cítím tu večeři."

Jo se usmála. „Tak do toho!" řekla. Ale vyhrabala se za ním z vozu jen s velkým úsilím.

Hostinský byl vysoký, růžolící padesátník a uvítal je jako dávno ztracené přátele. „Můžu vám dát tu nejlepší večeři v Gwentu," pravil Timovi s důvěrnou skromností, zatímco se Jo svezla na lavici v temné hale. „A mám tady sklep, před kterým by některé z těch vašich londýnských hotelů zbledly závistí. Je tu jenom jeden problém. Mám zrovna volný jen jediný pokoj. Je pro dva, ale je jenom jeden."

Tim se podíval na Jo. Potom přikývl. „Vezmeme si ho."

Neprotestovala.

Když se po horké koupeli ve vybílené ložnici s nízkým stropem převlékla, začala se Jo cítit opět ve své kůži. Usmála se na Tima. „O ten divan si hodíme později mincí."

Zatvářil se. „Ani nemusíme. Zachovám se jako džentlmen a vezmu si ho dobrovolně."

Oba se podívali k oknu na malou pohovku s odřeným potahem. Jo se zasmála. „Vždyť máš přes metr osmdesát! Třeba bychom mohli dát do postele v duchu nejlepších tradic příčku."

„Není třeba. Složím přísahu dočasného celibátu. Cokoli, co bude pohodlnější než tohle Prokrustovo lože." Poplácal opěradlo pohovky.

„Tak já ti budu důvěřovat." Zasmála se. „Pojďme se najíst!"

Jídlo bylo podle slibu, ba ještě lepší. Tim se rozhlédl po malé jídelně a spokojeně si broukl. „Doporučím tohle místo Egonu Ronayovi."

Jo se naklonila kupředu, aby mu dolila víno. „To nedělej! Nahrnou se sem děsiví měšťáci a pokazí to. Musí to zůstat tajemství. Jenom naše." Zívla. „Ale ať je to tu jak chce hezké, Time, myslím, že se půjdu natáhnout. Jsem úplně vyčerpaná."

Přikývl. „Asi bys měla. Ještě pořád vypadáš otřesně. Jdi nahoru, Jo! Přestalo pršet – já se ještě trochu projdu."

Jo se vypotácela po úzkém točitém schodišti do pokoje. Rozsvítila a rozhlédla se kolem. Bylo tu jenom málo nábytku. Široká staromódní postel s voskovaným přehozem, eduardovský toaletní stolek se židličkou a divan u okna. Na vyleštěné podlaze byla rákosová rohož. S povzdechem vyklouzla ze šatů a natáhla si hedvábný župan. Zvolna si vykartáčovala vlasy, potom si vytáhla z tašky jednu z knížek a uvelebila se na pohovce u okna.

Okenice byly otevřené do malé zadní zahrádky. Za kamennou zídkou se táhl svah do stinného údolí. V tichu měla dojem, že ze tmy slyší zurčení neviditelného potoka. Zvolna otevřela knihu a zamračila se, když se oknem vřítila dovnitř můra a zatočila se kolem lampy u jejího lokte. Kniha byla životopis krále Jana. Podívala se na jeho obrázek na obálce. Byla to elegantní kamenná socha s korunou na hlavě. Pomalu listovala ilustracemi a prohlížela si sochy, kresby, rukopisné iluminace a mince. V jednom se, jak se zdálo, všechny shodovaly. Jan byl pohledný muž. Rovný nos, pevná ústa – často s

vousem – a hluboko zasazené pyšné oči. Se zachvěním přivřela víčka. Byl to muž, který nařídil Matyldinu smrt.

Znovu vzhlédla k oknu a dívala se, jak na parapet dopadají dešťové kapky, velké a mokré. Potom s úsilím odtrhla zrak. Násilím otevřela oči. Kniha jí vyklouzla z rukou na podlahu. Nepokoušela se ji zvednout. Rozhlížela se po pokoji. Stěny jako by klouzaly do stínů, podlaha se vlnila. Vytáhla se na divanu výš, opřela se o opěradlo vzadu a silně si protřela oči. Snažila se spustit nohy na rohož, ale nějak ji neposlouchaly. Měla je těžké, jako by jí ani nepatřily. V hlavě jí bušilo a znovu si uvědomila podivné mžitky před očima. Vyčerpána nechala klesnout hlavu na lesklý potah divanu a bezmocně zavřela oči.

Obzor se tetelil pod rozpáleným srpnovým nebem, když Matylda, William a jejich družina ujížděli do Marlborough na královskou svatbu. Bylo to už dávno, co si Matylda dělala starosti kvůli dívce, která se měla brzy stát Janovou manželkou. Bolelo ji pomyšlení, že děvčátko, které si pamatovala – drobné, křehké a hrozně vylekané – se má navždy spojit s vrtošivým princem, který byl teď, po otcově smrti a nástupu svého bratra Richarda, dědicem trůnu.

Pahorky kolem řeky Downs odrážely prudké sluneční paprsky, když jejich koně zamířili k ležení kolem opatství před hradbami Marlborough. Vlajky a zástavy visely zplihle a nehybně na stanech a stožárech. Všude postávali koně a muži, skleslí a vyčerpaní horkem. Uprostřed ležení stál královský pavilon, otevřený a prázdný. Princ Jan sebral pár společníků a odjel za chladivým stínem do lesa.

V příbytku hraběnky z Gloucesteru našla Matylda pozdě večer, když William odešel řádit s princem a jeho kumpány, Isabellu, jak sedí, tichá a bledá, před vyleštěným zrcadlem a s jakýmsi údivem přihlíží, jak jí komorná češe bledé stříbrné vlasy a zaplétá je do hedvábných copů, jako by je ještě nikdy neviděla. Vedle ní seděla na stoličce jiná dívka, skoro stejně světlovlasá a křehká, ale trochu vyšší a s pozornýma černýma očima. Když uvedli Matyldu, povzbudivě hladila sestru po paži. Matyldin zrak se hned střetl v zrcadle s jejíma očima, nepřátelskýma a podezřívavýma. Tak tohle je Isabellina sestra

Amicia, která se, jak už teď věděla s jistotou, zakrátko provdá za Richarda de Clare.

Matylda jí odmítla oplatit pohled v zrcadle. Šla obejmout Isabellu kolem úzkých ramen a políbit ji do světlých vlasů.

Isabella vzhlédla a slabě se usmála. „Jsem ráda, že jste přijela."

„Vždyť jsem ti to slíbila." Matylda vzala služebné z rukou hřeben, jemně pokračovala v česání a stahovala dívce světlé vlasy z horkého obličeje dozadu.

„A půjdete se mnou zítra na opatství?"

„Jistě." Matylda se pokusila usmát na Amicii. „Půjdeš taky doprovodit sestru?" zeptala se jí klidně.

Amicia okamžitě sklopila zrak a poslušně přikývla. „Plním své povinnosti, paní, jak to ode mne vyžaduje matka."

„A kde je lady z Gloucesteru?" Matylda se neubránila údivu nad tím, že ta žena není v takové chvíli u své dcery.

Amicia pokrčila rameny. „My svou matku vídáme zřídka, paní. Od té doby, co umřel otec, dává přednost společnosti mužů a samozřejmě prince." Hlas jí najednou ztěžkl náznaky. Matylda viděla v zrcadle, jak její mladší sestra zbledla. Ruce sepjaté v klíně měla kolem kloubů bílé. Matylda pocítila nával soucitu i hněvu. Bylo to nesnesitelné pomyšlení, že tohle drobné, křehké děvčátko má být spojeno s někým tak necitelným a hrubiánským, jako je princ Jan.

„Doufám, lady Matyldo," pokračovala Amicia a odvrátila zrak od Matyldiny tváře v zrcadle, „že mi prokážete tu čest a doprovodíte také mě na *moji* svatbu. Vím, že sir Richard z toho bude mít radost. Jste prý staří přátelé."

Matylda cítila, jak se jí do obličeje hrne hněv, a okamžitě měla chuť splatit ránu ránou. „Bude mi potěšením, má drahá. Bude to pro tebe asi trochu zklamání po tom, když si tvoje sestra vezme prince." Okamžitě zalitovala, že to řekla. Isabella lehce vydechla a prosebně se zadívala na sestru; Amicia zbledla zuřivostí, vyskočila a poprvé se otočila tváří k Matyldě.

„Princ Jan je surovec, paní, a krutý k ženám, jak každý ví." Chladně se zadívala na svou rozechvělou sestru. „Přeju Isabelle hodně štěstí. Já budu mít laskavého a jemného manžela. Ale vždyť vy –" skoro ta slova vyplivla – „znáte přednosti sira Richarda, paní." Nad-

zvedla širokou zelenou sukni, proplula dveřním závěsem a opustila obě dvě ženy, které na sebe zděšeně hleděly. Isabella měla oči plné slz.

„Já nevím, co to do Amicie vjelo. Vždycky mě měla ráda."

„Žárlí na tebe, holčičko." Matylda zaujala místo po starší sestře na židličce a objala Isabellu kolem ramen. „Copak to nevidíš? Její mladší sestra se vdává za prince. Je to víc, než dokáže snést."

„A žárlí taky na vás, protože jste tak krásná a všichni říkají, že vás sir Richard kdysi miloval."

Kdysi.

Matyldě klesla paže z dívčiných ramen. Ano, kdysi ji miloval. Myslela, že ji ještě pořád miluje. Právě toto pomyšlení jí dodávalo sílu za dlouhých osamělých nocí, když se musela podrobovat Williamovým drsným pozornostem, a nějak ji obrňovalo proti všem urážkám, když byl opilý. Najednou se zachvěla. Neuvědomovala si, že by někdo jiný mohl uhádnout, že se milují. Ale tato dvě děvčata to věděla. Isabella, která se měla stát princovou chotí, i Amicia, jež se měla provdat za Richarda. A když její tajemství znají ony, jak by bylo možné, aby je neznal i ostatní svět?

Hvězdy na bronzově černé klenbě oblohy nad ležením byly nádherné. Cestou zpět ke stanům rodiny de Braose se na okamžik zastavila, pohlédla vzhůru a pocítila, jak ji ta nesmírnost nad ní uklidňuje. Slabý závan horkého vzduchu, bezmála vánek, jí na okamžik zavlnil sukněmi a potom noc zase ztichla.

„Nemůžete usnout, lady Matyldo?" Hlas u jejího lokte ji polekal, a když s provinilým úlekem ve stínu poznala postavu prince Jana, obřadně se uklonila.

„Zrovna jsem byla navštívit vaši nevěstu, sire, a vracím se do našich stanů."

Jan se zachmuřil. Ve světle hvězd viděla docela jasně jeho tvář, pevnou a tvrdě řezanou, s klenutým obočím a těžkým ohnutým nosem Plantagenetů. Ramena se mu mužně rozšířila a horké normandské slunce opálilo rovnoměrně jeho obličej. Usmál se na ni rovnými bílými zuby. „A jakpak se daří mojí nevěstince? Ještě pořád se třese při pomyšlení na tu zrůdu, co si musí vzít?"

Matylda při jeho výsměšném tónu zaťala pěsti. „Je moc mladá, Vaše Výsosti, a moc plachá. Musíte jí dát čas.“

„Už ho měla dost. Deset let, aby si na tu myšlenku zvykla.“

„Ale měla taky deset let na to, aby přemýšlela o té krutosti, kterou jste jí projevil v Gloucesteru.“

Jan zaklonil hlavu a zasmál se. „Neměl jsem ani tušení, že jsem na ni v Gloucesteru udělal takový dojem. Vidím, že je vám jí líto, lady Matyldo. Třeba byste mohla projevit trochu soucitu také mně. Představte si to, oženit se s tím malým rozmazlencem! Dovedete si ji představit v posteli? Dovedete si ji představit jako matku statných synů?“ Jan se hořce smál. „Vsadil bych se o celé jmění, že sir William neměl v předvečer svatby žádné podobné obavy.“ Vrhl na ni postranní pohled. „A já,“ rozvíjel dál svou myšlenku, „musím mít syny. Musím bezpodmínečně zajistit svou vlastní linii…“ Najednou se odmlčel. „Přijdete na korunovaci mého bratra, paní?“

Usmála se; při náhlé změně jeho nálady se jí ulevilo. „Jistě víte, že ženy nebyly pozvány, Vaše Výsosti. Zdá se, že král nesdílí vaši náklonnost k něžnému pohlaví.“

Jan si odfrknul. „To je pravda. Král chce, aby to bylo cosi posvátného. Kdyby to byla *moje* korunovace, musely by tam ženy být. Všude. Jestli budu někdy korunován já, budete při tom, Matyldo. To vám přísahám.“ Drsně ji objal kolem ramen a natáhl se, aby ji políbil na tvář. A potom, ještě než se mohla začít bránit, ji najednou pustil a v náhlém návalu jiné nálady se od ní odvrátil. „Víte, že se můj bratr konečně žení? Dohodli to, ještě než otec zemřel. On a Alice, dcera francouzského krále, se vezmou.“ Cynicky se zasmál. „Můj otec už krásnou Alici nepotřebuje, aby ho utěšovala, a tak si zřejmě řekl, že ji může přenechat jejímu zákonitému snoubenci a dodržet dohodu s králem Ludvíkem.“

„Sire!“ Matylda byla pohoršena. „Nemohu uvěřit, že na těch pověstech, že váš otec miloval Alici, je něco pravdy. Vždyť by to byl skoro incest – se snoubenkou vlastního syna! Jsem si jista, že ani vy tomu doopravdy nevěříte.“

Jan jen pokrčil rameny. „Můj otec byl vášnivý muž. Po mnoha stránkách veliký člověk.“ Na okamžik se zamyslel s pohledem upřeným k rozzářenému nebi. „Byl to dobrý král, ten můj otec.“

Matylda se neklidně pohnula. Chtěla se vrátit do svého stanu. Náladová společnost prince ji znervózňovala; ležení se zdálo docela opuštěné. Divila se také, co Jan dělá bez doprovodu u jejich stanů, a jako by jí četl myšlenky, zanechal svého snění a znovu se na ni usmál. „V hodovní síni bylo pro mě moc horko. Vyhodit si z kopýtka je dobrá věc, ale když se ženich docela sesype, ještě než se dostane k nevěstě, všecko se zhatí, a tak jsem radši vyšel ven. Polovina těch dobráků tam už spí, váš manžel mezi nimi. Těm ostatním je příliš horko, než aby se o mě starali, a kdyby si něčeho všimli, mysleli by, že jsem si ještě naposledy zašel na některé přátelské lože.“ Znovu se rozesmál suchým, neveselým smíchem. „Moje poslední noc se skutečnou ženou, než to bude muset být cizoložství, abych dosáhl na loži uspokojení.“

Další lehký vánek pohnul zástavami nad stany a jemně rozvlnil Matyldiny sukně nad zemí, která už začínala vlhnout rosou. Najednou jí bylo chladno. Ustoupila o krok od něho, klidně sevřela prsty na záhybech sukně a chystala se k odchodu. Zhluboka se nadechla. „Je už pozdě, Vaše Výsosti, a já musím časně ráno dělat doprovod vaší nevěstě. Jestli mě omluvíte…“

„Ještě jsem vám nepoděkoval za svatební dar,“ pokračoval, jako by nic neřekla. „Tři sta krav a statný herefordský býk, jak mi řekli.“ Usmál se; oči měl ve tmě jako modré štěrbinky a jedno obočí lehce nadzvednuté. „Vsadil bych se, že jste to vybrala vy, lady Matyldo. Cítím v tom trochu ironie. Ne, má drahá, neomluvím vás, ještě ne.“

Sáhl jí po ruce a dotkl se jejího ramene. „Proč se mě bojíte?“ zeptal se tiše. „Ještě jsem vám neublížil.“ Měl ruce na jejích ramenou a jemně si ji přitahoval k sobě. Byly to silné ruce, ruce muže.

Zvedla oči a podívala se mu do tváře. Nebylo v ní ani stopy po tom chlapci, který se jí tolik nelíbil, ani po dotěrném výrostkovi, který ji kdysi obtěžoval ve Winchesteru. Ty pyšné rysy byly rysy dospělého muže – znepokojivě přitažlivé, jak si najednou uvědomila.

„Vaše Výsosti!“ Pokoušela se od něho odtáhnout, ale držel ji příliš pevně; jeho prsty se jí zarývaly do paží. Obličej měl těsně vedle jejího.

„Ještě jsem vás nepropustil, má paní,“ vydechl. „Ani to ostatně nemám v úmyslu.“

Fascinována intenzivní modří jeho očí, ucítila náhle s úlekem, jak se jejich rty setkaly. Na okamžik se zdálo, že se její tělo přimklo k němu, ale hned nato zlomil jeho podivné kouzlo hlas, který zazněl chladně a jasně ze tmy nablízku. „Dobrý večer, Vaše Výsosti, dobrý večer, paní."

Jan ji se zaklením pustil a prudce se otočil; ruka mu sjela k jílci dýky.

Ze stínu jednoho z pavilonů vystoupila postava, popošla blíž a hluboce se uklonila. Když se muž opět napřímil, vedle prince vysoký a štíhlý, Matylda vydechla. Byl to Richard de Clare.

Formálně a cize se jí poklonil a s úsměvem se znovu otočil k princi. „Postrádali jsme vás v síni, sire, a někteří z nás si začali dělat starosti."

„Opravdu, lorde de Clare?" Janův hlas byl tlumený a velice chladný. „To bylo od vás laskavé, že jste se mě vydal dobrovolně hledat. Asi jste pocítil rodinnou potřebu mě chránit, když teď budeme brzy švagry, že?"

Richard při jeho sarkastickém tónu lehce zrudl, ale uklonil se docela přívětivě. „Mám vás doprovodit, sire? Lady Matylda vypadá unaveně. Jistě si už chce odpočinout."

Matylda se vzpamatovala, jak to jen šlo, obřadně se princi poklonila, otočila se ke svému obydlí, a sotva byla z dohledu, sebrala sukně do hrstí a bez ohledu na důstojnost se rozběhla do bezpečí svého stanu.

Příštího dne se už stmívalo a svatební oslavy byly skoro u konce, když Richard konečně v zástupu hostí vyhledal Matyldu a odvedl ji do úkrytu živého plotu protkaného zimolezem a šípkovými růžemi. Tvář měl zachmuřenou. „Zahráváš si s ohněm, když flirtuješ s Janem, to jistě víš," spustil zuřivě.

Matylda se zarděla. „Neflirtovala jsem s ním! Šel za mnou. Nechtěla jsem s ním ani mluvit, to mi věř! Nemám toho mladíka ráda."

Richard se ohlédl přes rameno. „Ne tak hlasitě!" okřikl ji s úzkostí. „Určitě se mu líbíš a neměla by sis z něho udělat nepřítele tím, že mu dáš najevo, že jeho city neopětuješ." Úkosem se na ni podíval.

„To mi chceš naznačit, abych…"

„Nic ti nechci naznačit, Matyldo. Jenom buď opatrná. Prosím!“ Položil jí jemně ruku na paži.

Matylda nešťastně přitiskla prsty na jeho a polkla knedlík, který jí stoupal do krku. „Budu opatrná, Richarde. Vím, že je nebezpečný.“

„Zítra odjíždím na korunovaci.“ Jeho hlas poklesl skoro v šepot. „Potom jedu do Cardiffu. Do měsíce se mám oženit s Amicií z Gloucesteru.“

Spíš cítila než viděla, jak se na ni dívá, a zamrkáním zahnala náhlé slzy. „Já vím, Richarde. Přeji ti hodně štěstí.“ Zhluboka se nadechla, na okamžik se odvrátila a pokoušela se znovu nabýt vlády nad tou bídou, která se v ní tak vzedmula, že ji skoro nedokázala unést. Když se k němu znovu otočila, usmívala se. Utrhla růžovou šípkovou růžičku a strčila mu ji do spony na plášti. „Buďme i dál přátelé, můj drahý Richarde.“ Byla skoro stejně velká jako on; dlouze se na něho naposled zadívala. Najednou se naklonila, rychle ho políbila na rty a pak se otočila a uprchla.

Toho večera poslala komorné brzy spát, sfoukla svíce a s vyschlýma očima ležela ve tmě a poslouchala vzdálený hluk a hudbu, které zněly ležením. Věděla, že William je s princem. Předpokládala, že Richard rovněž – tři muži, se kterými se její život zdál neodlučně spjat, hodují spolu a dlouho do noci si vzájemně připíjejí.

Dlouho ležela a poslouchala, jak se dvě komorné, které ji obsluhovaly, s chichotáním chystají za tenkou plátěnou přepážkou stanu na lůžko, a když postupně ztichly, víčka jí ztěžkla, až konečně upadla do dřímoty.

Probudila ji Gwenny, starší z obou děvčat; hrubě jí ve tmě zatřásla ramenem. V ležení bylo ticho, uhlí v ohřívadle za stanem už dávno dohořelo. „Paní, máte tam honem jít.“ Děvče se chvělo strachem.

Matylda se posadila. „Co je? Co se stalo?“ Sáhla po županu a zahalila si nahá ramena, zatímco služebná rozsvěcovala svíčku u postele.

„Chtějí vás, paní. Ve stanu hraběnky z Gloucesteru. Honem!“ Gwenn trochu oddechovala, ještě pořád vylekaná z toho, jak ji probudila hraběnčina vyděšená komorná. Když hledala kožené pantofle

pohozené u lůžka, svíčka ozářila její kulatý, zpocený obličej. „Prý tam mají hrozné potíže, paní.“

„Jaké potíže, děvče, pověz mi to!“ Matylda strčila nohy do pantoflí, vstala a sáhla po svíčce. „Co se děje?“

Ale Gwenny jenom mlčky zavrtěla hlavou, příliš vystrašená hrozbami té cizí služebné, co se stane každému, kdo by jen špitl o událostech dnešní noci. Když viděla, že je její paní hotova, vedla ji ven do tiché noci.

Ve stanu hraběnky z Gloucesteru, bohatě vybaveném hedvábím a osvětleném spoustou svíček, stála úzkostlivá skupina špitajících žen shluknutých kolem hraběnky. Když Matylda, přidržující si župan u těla, vběhla dovnitř, zmlkly a rozestoupily se; uprostřed uviděla Hawise z Gloucesteru, ještě pořád oblečenou, ale rozcuchanou a uslzenou, nad klečící dívkou. Držela ji pevně za vlasy a s nelítostnou zuřivostí lomcovala bezbrannou hlavou sem a tam.

„Proboha!“ polekala se Matylda užasle. „Co se děje? Co to děláte?“ Oči jí zaplály; rozběhla se k Hawise, srazila jí ruce a podívala se na postavu na rohoži u svých nohou. Byla to Isabella.

Matylda o krok couvla. Cítila, jak jí přeběhl mráz po zádech; když ji teď matka pustila, dívka se ještě víc zhroutila; ruce si tiskla zoufale k obličeji. Za ní stála Amicia s výrazem hrůzy na tváři a s fascinovaně zoufalým pohledem upřeným na sestru.

Matylda zapomněla na ostatní ženy, klesla na kolena, objala dívku a přitiskla si její světlou hlavu na prsa.

„Musíš zpátky k němu, Isabello. Okamžitě!“ Hlas její matky přeskakující emocemi prořízl ticho.

Matylda sevřela dívčina ramena ještě pevněji. Děvče bylo naprosto tiché; neplakalo, ani nevzlyklo. Jeho mlčení bylo svým způsobem ještě výmluvnější, než by byl křik a pláč. Na hlas své matky vůbec nereagovala. Jenom němou, zoufalou strnulostí.

„Řekla byste těm ženám, aby šly pryč?“ Matylda netrpělivě mávla rukou a vzhlédla k Hawise přes záclonu vlasů, které se jí uvolnily z copu. „Amicie, přines svojí sestře teplý plášť!“ Dívka měla v horku noci tělo studené jako alabastr.

Viděla, že Amicia zamířila do nitra stanu, a ženy se začaly jedna po druhé zvolna vytrácet, ačkoli Hawise ještě neřekla ani slovo. Ko-

nečně se zdálo, že zase našla hlas. „O té ostudě se nesmí nikdo dozvědět," šeptala chraptivě. „Nikdo se nesmí doslechnout, co se dnes v noci stalo. Jestli některá z vás jenom cekne, dám jí vyříznout jazyk, rozumíte?" Její hlas stoupal a hystericky přeskakoval. „S mojí dcerou je všechno v pořádku, mezi ní a princem se nic nestalo; jsou to jenom nervy ze svatební noci. Hned se ke svému manželovi vrátí. Lady Matylda ji odvede zpátky do královského stanu."

S neklidným šepotem vyklouzly ženy jedna za druhou do tmy a nechaly Matyldu s hraběnkou. Dívaly se na sebe. Amicia přinesla beze slova sobolí kožešinu a třesoucíma se rukama ji přehodila sestře přes ramena. Potom se i ona odplížila.

Hawise stála, dívala se dolů na svou dceru a najednou jí znovu vyhrkly slzy. „Taková hanba! To ponížení! Zostudila nás před celým světem – uteče si od něho!" Zatápala po krajkovém kapesníčku a přitiskla si jej k uslzeným očím. „Jak mohla ta hloupá žába něco takového udělat? A proč ji nechal jít?"

„Co se stalo?" zašeptala Matylda něžně dívce do ucha. „Můžeš to své matce nebo mně říct?"

Ale Isabella jenom zavrtěla hlavou. Když ji k sobě Matylda přivinula ještě víc, cítila, jak se dívce vrací do ztuhlého těla teplo.

„Tvoje matka má pravdu. Musíš se vrátit ke svému manželovi. Víš, není to tak strašné, jak se ti zdá. Zvykneš si na to." Smutně se usmála. „Možná se ti to začne i líbit, miláčku. Ale ať se děje cokoli, je to tvoje povinnost se k němu vrátit. Pojď!" Vzala děvče za ruku a něžně ji postavila na nohy. Isabella stanula poslušně před ní, s očima upřenýma na zem; okázalá noční košile, lemovaná zlatým vyšíváním, se jí řasila kolem těla. Jak si Matylda s podivným pocitem úlevy povšimla, nebyla ani roztrhaná, ani umazaná.

Něžně vedla nevzpouzející se dívku ven ke královskému pavilonu kolem uhasínajících ohňů a řad spících stanů. Když vcházely, stráže jim s pohledem zvědavě upřeným na obě ženy v nočním oděvu zasalutovaly a Matylda s paží pevně ovinutou kolem ramen Isabelly ji rychle odvedla z jejich dohledu. Janův sluha se uklonil a přidržel jim těžký závěs, který kryl vchod do ložnicové části.

„Jdi za ním!" zašeptala Matylda. Nervózně se rozhlédla. Nechtěla, aby ji tu princ uviděl, ale než to dořekla, vynořila se zevnitř drob-

ná zavalitá žena a obřadně se uklonila. „Tady jste, Vaše Výsosti," oslovila Isabellu, která se na ni podívala prázdným pohledem. „Váš manžel princ mi nařídil, abych vám dělala společnost a přinesla vám horké mléko s vínem." Natáhla ruku, aby odvedla Isabellu za záclony. „Jeho Výsost se jela projet na koni. Říkal, že se asi před ránem nevrátí, takže dnes můžete nerušeně spát." Žena si dávala pozor, aby její hlas nic nevyjadřoval, ale udělala nad Isabellinou hlavou na Matyldu obličej, který měl zřejmě znamenat, že princ toho ve skutečnosti řekl mnohem víc. Matylda vzdychla a lehce dívku popostrčila. „Dobrou noc, Isabello, dobře se vyspi, má drahá."

Ještě chvíli se dívala, jak žena přináší džbán s kouřícím nápojem a pohár, a když si potom Isabella, ještě pořád jako ve snu, vylezla na vysoké lůžko, Matylda se otočila a vyšla ven; najednou se div nezadusila tíživým vedrem.

Nervózně pospíchala zpátky do svého stanu, napůl se strachem, že by ji mohl znovu přepadnout princ. Najednou si uvědomovala černé stíny za stany, hloučky stromů, listí, které ve vzduchu bez vánku ani nezašumělo, a nehybné stráže, dřímající opřeny o své meče.

Ale byl to Richard, kdo ji přepadl. Vystoupil ze stínu s prstem na rtech a pohybem ruky ji přivolal do úkrytu za stromy. „Nemohl jsem takhle odjet," šeptal. „Musel jsem být ještě jednou s tebou o samotě. Můj Bože! Proč jsme se nesetkali včas?" Vítr cloumal s pochodní na kraji ležení a Matylda viděla, jak si na jeho tváři hrají stíny.

„Nemělo to tak být, moje lásko." Položila mu ruku na rameno. „Snad jednou…"

Vzal ji za ruce, sevřel je ve svých a přitiskl si je na prsa. „Jednou!" opakoval hořce. „Když patříš de Braosovi a když si tě vyhlídl princ!"

„To není pravda!" Prudce mu vytrhla ruce. „Jan pro mě nic neznamená, ani já pro něho. Nic!"

Díval se na ni a oči se mu ve světle pochodně podivně leskly.

„Nic?" zeptal se jako ozvěna.

„Nic. Přísahám při všem, co je mi svaté."

Zavrtěl hlavou. „Nepřísahej! Nevíš, co se může stát. Princ má moc, Matyldo.“ Něžně se dotkl jejích vlasů. „Můj Bože! Nejraději bych tě posadil na svého koně a odcválal s tebou pryč. A vzal si tě pro sebe.“

Na okamžik pocítila stejné vzrušení, když ji zaplavila vášnivost jeho hlasu. Kdyby ji o to požádal, hned by jela s ním, ale ruce mu sklesly k bokům. Pokrčil rameny. „Zdá se, že budu princovým švagrem.“

Oči se jí zalily slzami. „Jak se sluší na velkého hraběte,“ zašeptala. Přiměla se k úsměvu a odvrátila zrak. „Musím jít, Richarde.“

„Jistě.“ Vzal ji za ruku a zvedl ji ke rtům. „Zase se uvidíme. Brzy.“

Něžně přikývla, otočila se, přitáhla si plášť k tělu, proklouzla kolem světla pochodně a zmizela ve tmě.

Když Tim přišel nahoru, byla už tma. Ušel skoro šest kilometrů dolů do údolí a zpátky. Setřásl ze sebe těžké, teplé dešťové kapky a pocítil únavu. Tiše otevřel dveře a nakoukl do ložnice. Jo spala na pohovce u okna. Kniha jí spadla na podlahu. S láskyplným úsměvem ji sebral a bez jediného pophledu na její titul ji položil na stolek. Potom se otočil, vzal z postele přikrývku a jemně ji do ní zabalil. Když se však podíval na její obličej, zamračil se. Po tváři jí na okamžik přeběhl výraz úzkosti, a když ji vzal za ruku, aby ji jemně zastrčil pod deku, zjistil, že ji má zaťatou v pěst.

„Jo!“ zašeptal. „Jo! Slyšíš mě?“

Neodpověděla. Dýchala zrychleně, ale skoro nepostřehnutelně.

„Kde jsi, Jo?“ zamumlal, ale Jo nereagovala. Lehce se dotkl její tváře a pak se natáhl a zhasil lampu.

Rychle se ve tmě svlékl, vklouzl do postele a vleže naslouchal, ale Jo byla naprosto zticha. Ani povzdech se neozval, jak ležela uzavřena v tom jiném světě na druhém konci místnosti.

Po chvíli zřejmě zadřímal, protože když se najednou probral, uviděl v okně srpek měsíce. Podíval se na světelný ciferník hodinek. Byly tři hodiny a deset minut. Potom si uvědomil, co ho vyrušilo. Jo se na pohovce neklidně pohybovala. Tiše zasténala a Tim viděl, jak

se posadila. Pokrývka jí sklouzla na podlahu, Jo spustila bosé nohy z pohovky, vstala a rozhlédla se po pokoji.

„Neříkej mi, že jsi teď s postelí na řadě ty," pravil tiše do stínů.

Neodpověděla. Zvolna se k němu přiblížila a zadívala se na něho v bledém měsíčním světle.

„Já myslela, žes odjel," zašeptala konečně.

„Byl jsem se jenom projít." Opřel se o loket.

„Tys nejel s princem?"

Tim strnul. „Jo," řekl měkce. „Slyšíš mě, Jo?"

Napůl se usmívala s pohledem upřeným na něho. „Nikdo tu není," zašeptala. „Prosím tě, Richarde! Pomiluj se se mnou ještě jednou! Určitě to není hřích, když se tak milujeme. Zítra můžeš jet. Budeš princovým švagrem. Budeš patřit navždy Amicii. Dej mi jenom pár hodin!" Zápolila se šňůrou svého županu.

Tim si olízl vyprahlé rty. „Jo," řekl chraptivě. „Myslím, že by ses měla raději probudit."

Rozevřela župan a nechala ho spadnout na podlahu. Neměla pod ním nic. Hleděl na její tělo, postříbřené měsíčním svitem, a cítil, jak tuhne, když se vrhla na lůžko a vtiskla se mu pod prostěradlem do náručí.

„Richarde! Ach, Richarde!" Její ústa hledala jeho a její paže ho sevřely. „Drž mě pevně!"

Tim se se zasténáním položil naznak, přitáhl si ji na sebe a ucítil, jak se mu její hedvábné vlasy svezly z ramen na tvář a krk, až mu zastřely měsíc.

Znovu a znovu ji líbal, probíral se prsty jejími vlasy a svíral její obličej; její štíhlé, teplé tělo spočívalo na jeho těle. Líbal jí ústa a oči, krk a ňadra, potom ji chytil za ramena, převalil ji na záda, ulehl na ni s jazykem pátrajícím mezi jejími rty a cítil, jak se její nohy ochotně rozevřely, aby ho přijaly.

Bylo už světlo, když konečně usnul s pažemi ještě ovinutými kolem ní a jednou nohou majetnicky přehozenou přes ni.

Spal tvrdě a sotva se pohnul, když Jo vyklouzla z lůžka, sebrala župan a uprchla do koupelny.

Když ho probudilo zaklepání na dveře, byla už plně oblečená. Ospale se díval, jak bere od jejich hostitele tác a pokládá jej na noční stolek. Potom si sedla na postel vedle něho. Slabě se usmála.

„Tak už jsi vzhůru?“

Tim se usmál. „Jenom taktak. To je čaj do postele, co?“ Zvolna se posadil a pak se na ni provinile podíval. „Jo, byla to moje vina. V noci jsem tě zneužil. Měl jsem říct ne. Měl jsem se pokusit nějak tě probudit…“

„Já jsem byla vzhůru.“ Obličej měla napjatý. „Ale myslela jsem, že jsi Richard. Nebyla jsem v transu, Time. Věděla jsem, že jsme v hostinci. Věděla jsem, že jsem ve dvacátém století.“ Najednou se jí roztřásly ruce; sepjala je. „Ale byla jsem ještě pořád Matylda – a ty, tys byl Richard.“

Tim se křečovitě usmál. „Matylda byla sakra dáma bez zábran. Nepřekvapuje mě, že ji Richard nemohl ze sebe dostat.“ Jemně se usmál.

Jo se prudce začervenala. Sáhla po konvici a podařilo se jí nalít do obou šálků čaj; ale potřebovala k tomu obě ruce. Tim si od ní honem vzal šálek, opřel se o polštář a zadíval se do čaje. „To bylo naposled, co se spolu milovali,“ pokračoval tiše.

Vzhlédla. „Jak to víš?“

„Prostě to vím. Nebyli si souzeni.“ Nešťastně se usmál. „Je to hanba, viď?“

Hleděla na něho. „Tak tys byl Richard de Clare,“ zašeptala konečně. „U Billa Waltona to vyšlo!“

Okamžik myslela, že jí neodpoví, ale pak zdráhavě přikývl. „Jenže to není tak prosté – Jo? Co je?“

Najednou se rozplakala bezhlasým, vyčerpaným pláčem; slzy se jí řinuly po tváři.

„Já myslela, že to byl Nick,“ řekla zlomeným hlasem. „Och Time, promiň, ale tolik jsem si přála, aby to byl Nick.“

KAPITOLA
PĚTADVACÁTÁ

Nick ležel se zavřenýma očima na pohovce ve svém bytě a poslouchal klidnou melodii od Debussyho, když si Sam odemkl hlavní dveře, stáhl si pláštěnku, a než ji v předsíni pověsil, zatřepal s ní. Stanul ve dveřích a překvapeně se podíval na bratra.

„Já myslel, žes měl dneska letět do New Yorku."

„Odložil jsem to na druhého." Nick neotevřel oči. „Budu tak moct navštívit všechny ty hlavouny najednou. Nemá smysl jezdit tam dvakrát."

S nadzvednutým obočím přešel Sam k podnosu s nápoji. „Jako bys to ani nebyl ty. Chceš skotskou?"

Nick zavrtěl hlavou. „Když potřebuju být energický, taky to dovedu," prohlásil. „Jenže je tu pár věcí, které bych rád dal do pořádku, než odjedu." Znělo to deprimovaně.

Sam si nalil velký gin. „Patří k nim taky Jo?" zeptal se tiše.

Nick trochu změnil polohu hlavy, aby mohl pozorovat bratra, jak přechází k oknu. Venku se sbírala další letní bouřka, nad Londýnem se hnal k západu mrak a nebe dostalo sírový nádech. „Myslel jsem, že ji máš docela rád," řekl zamyšleně. „Ale nemáš, viď?"

Sam ztuhnul. „Proč si to myslíš?"

„Pozoruju to."

„Pak musí být tvoje pozorovací schopnosti hodně špatné. Mám ji moc rád." Sam hleděl ven na bouřkové mraky. Blesk ozářil nebe nad parkem a stromy se na zlomek vteřiny rozsvítily. „To ty se nemůžeš rozhodnout, jaké jsou tvoje city k ní. Myslím, že ještě pořád potřebuješ moji pomoc." Konečně se otočil k Nickovi. „Ještě pořád máš v sobě všecko to nepřátelství, že?"

„Nepřátelství, které měla vyléčit tvoje hypnóza. Nepodařilo se ti to, co? Stejně jsem nemyslel, že to dokážeš. Pochybuju, žes mě do toho pořádně dostal."

Sam se usmál. „Ale jo, dostal, jak ty tomu říkáš. Jenom si to nepamatuješ. Asi bych to měl udělat ještě jednou." Sam si dřepl na kraj kávového stolku a díval se dolů na něho. „Proč to nezkusit? Uvidíme, co to udělá."

Nick se na něho podezřívavě podíval; najednou si vzpomněl na matčiny obavy. „Proč mě chceš mermomocí hypnotizovat, Same?“ zeptal se po chvíli.

„Mermomocí nechci,“ odvětil Sam. „Jenom ti to nabízím.“

Nick postavil sklenici. Překvapil sám sebe tím, jak pevně najednou odložil všechnu nedůvěru. „Možná, že trocha duševní masáže je přesně to, co potřebuju.“

Posadil se do křesla a opřel se rameny o tmavooranžové opěradlo. Už o pár okamžiků později se Sam triumfálně usmál. „Prima, Nicholasi,“ zamumlal. „To je ono! Teď jsi úplně uvolněný. Docela spíš. Ale slyšíš mě, že?“

Nick přikývl.

„Dobrá. Otevři oči a podívej se na mě! Tak. A teď chci, aby sis vzpomněl, co jsem ti řekl – kdo jsi byl kdysi dávno, před osmi sty lety. Kdo, Nicku?“

Zrak jeho bratra byl upřený. Lehce přivřel víčka. „Jan,“ řekl.

Sam se znovu usmál. „Správně.“ Zhluboka se napil ze své sklenice. „A teď, Vaše Výsosti,“ posměšně ta slova zdůraznil, „mluvili jsme o Matyldě de Braose, že?“

Nick kývl hlavou. Mezi očima se mu objevila vráska. „O ženě, kterou jste miloval, sire,“ pokračoval Sam neúprosně. „O ženě, která odmítala vaše dvoření a provokovala vás. O ženě, která vás před světem obvinila z vraždy.“

Nick prudce vstal a div Sama nesrazil, když přešel po pokoji, obličej rozhněvaný a pěsti zaťaté. „Předhazovala mi mého synovce Arthura…“

„A tehdy jste se poprvé rozhodl, že musí zemřít,“ řekl Sam tiše. „Ale teď je zpátky, aby vás zase dráždila. A i v tomhle životě vámi opovrhuje. Pořád si ještě myslí, že je něco víc než vy – vy! Potrestáte ji zase, sire, že?“ šeptal. „Ale ještě než to uděláte, povíte mi, co máte v úmyslu.“

„Povím.“

Sam se usmál. „Rád bych věděl, kým jsi v tom minulém životě opravdu byl,“ řekl zamyšleně. „Pokud jsi vůbec byl. No tak, bratříčku, proč to sakra nezjistíme?“ Vstal, vzal Nicka za ramena a posadil ho zpátky do křesla. „Chci, aby ses vrátil do doby, kdy jsi byl ještě

děcko. A dál, když jsi byl nemluvně. A ještě dál, ještě než jsi byl v lůně, do doby před tou tmou, až do dvanáctého století, kdy seděl na anglickém trůně Richard Lví srdce. Pověz mi, žil jsi tehdy taky? Znals mě jako Williama de Braose?“ Nick se ani nepohnul. Tvář měl jako vytesanou z kamene.

„No?“ Sam se nahnul nad Nickem, sevřel hrst jeho vlasů a zaklonil mu hlavu, takže se bratr musel na něho podívat. „Kdo jsi byl?“

Nickovy oči byly chladné. Ústa se mu pohnula do polovičního úsměvu, když poprvé pohlédl přímo na Sama. „Copak jsi to tak brzy zapomněl?“ zeptal se zvolna.

Sam se prudce stáhl zpět. „Tak.“ Polohlasně zaklel. „Ten trans nebyl dost hluboký. Ošidils mě. A přece bych byl přísahal…“ Ustoupil o pár kroků. „Nicku! Slyšíš mě, Nicku?“

Nick zvolna přikývl. Pozoroval Sama a na tváři měl pořád onen poloviční úsměv.

„Ach tak.“ Sam sáhl do kapsy a vytáhl kapesní nůž. „Tak to teda vyzkoušíme, ano? Píchnu tě prstem do ruky. Nebude to bolet – pochybuju, že to vůbec ucítíš.“ Otevřel nůž. Chytil Nicka za ruku a s napřaženým nožem mu chvíli hleděl do dlaně. Zdálo se, že to Nick vůbec nevnímá. Sam mu otočil ruku a přejel po ní ostřím až k zápěstí. Vyřinul se pramínek krve, ale Nick neucuknul.

„Tak. Ještě pořád jsi v hlubokém transu,“ zamumlal Sam a schoval nůž. „A tvoje bystrost pochází z jiné doby. Ano, bratře, zapomněl jsem, kdo jsi. Proč mi to nepovíš?“

Nick se napřímil. Zvolna se znovu zvedl. „Ty se opovažuješ mi říkat bratře?“

„Tvoje jméno!“ naléhal Sam. „Pověz mi, jak se jmenuješ – ať vím, jak ti mám říkat.“

„Jsem Jan Plantagenet,“ zvolal Nick najednou. „Jsem králův bratr. Zastupuji teď v Anglii krále,“ dodal zvolna. „A jednou tě, de Braosi, přinutím přede mnou klečet. Tebe i tu čarodějnici, kterou nazýváš svojí ženou.“ Chladně se usmál. „Pomátl ses, člověče? Je to možné, že bys nepoznal svého prince?“ Náhle přistoupil k Samovi a chytil ho vpředu za košili. Krev z rány na hřbetě ruky mu stékala do dlaně a krvavá čmouha se objevila i na modři Samovy košile, když se mu bratr pokoušel vytrhnout. „Podívej se na mě!“ vykřikl náhle

Nick. „A podívej se pořádně, de Braosi! Zapamatuj si tvář svého budoucího krále!“

Na zvonek u dveří nikdo z nich okamžik nereagoval; Nick ho neslyšel, ale Sam se mu vytrhl, zlostně se otočil a zahleděl se k předsíni.

Zvonek zazněl znovu. Sam zaklel. Musí se návštěvníka zbavit, ať je to kdokoli. Opatrně od Nicka poodstoupil. „Hned se vrátím, sire,“ řekl a snažil se potlačit hněv a netrpělivost, které se ho zmocnily. „Posaďte se, sire,“ dodal důrazně. „Za chvilku budeme v našem rozhovoru pokračovat.“ Zastavil se, neochoten se pohnout, ale Nick se po krátkém dotčeném zaváhání od něho odvrátil a zůstal stát uprostřed pokoje s rukama založenýma na prsou.

Sam spěchal do předsíně. Zavřel za sebou dveře od pokoje, zrovna když zvonek zazněl potřetí, a otevřel. Na spoře osvětlené chodbě stála promoklá postava ve žlutohnědém plášti do deště. Byla to Judy Curzonová.

„Díky Bohu!“ řekla a protlačila se kolem něj dovnitř. „Už jsem myslela, že nejsi doma. Div jsem se neutopila.“

„Judy!“ Sam ještě pořád přidržoval dveře. „Počkej! Dovnitř teď nemůžeš. Proč jsi neřekla domovníkovi, aby zavolal, že jdeš nahoru?“

Rozvázala si už pásek a hodila promočený plášť na židli.

„Nebyl v té své kukani, a tak jsem proklouzla rovnou do výtahu. Nerada se nechávám zpovídat nějakým domovníkem. Cítím se pak jako nějaký lupič. Ale co tím myslíš, že nemůžu dovnitř, pro Kristovy rány? Proč bych nemohla?“

„Mám tam pacienta, Judy…“

„Kecy! Žádné pacienty nemáš. Děláš pokusy na ubohých zvířátkách.“ Judy otevřela dveře do pokoje. „Dej mi něco k pití a ručník! Počkám, až se ta bouřka přežene, a zase vypadnu…“ Zarazila se ve dveřích. „Nicku?“ Její dobrá nálada byla tatam. „Já myslela, že jsi v Americe.“

Nick se k ní zvolna otočil, ale neřekl nic a po chvíli se znovu obrátil k oknu, kde se v lijáku skoro nepřetržitě blýskalo.

Judy se zamračila. „Tak teda ahoj, milý Nicholasi!“ Přešla ke stolku, uchopila láhev s ginem a zvedla ji proti světlu. „Říkals, že tu máš pacienta, Same. Tos myslel svého nevychovaného bratra?“

Sam přišel do pokoje za ní. Pevně zavřel dveře. „Posaď se, Judy, a buď laskavě zticha!“ Jeho hlas zněl klidně, ale hrozivě. „Nick je v hluboké hypnóze. Neví, že jsi tady.“

Hleděla na Sama a pak se ohromeně otočila k Nickovi. „Myslíš to vážně? Fakt mě nevidí? Tys ho zahnal zpátky do minulosti jako Jo?“ Judy zvedla ruku, jako by se chtěla dotknout Nickovy tváře, a rychle od něho zase poodstoupila.

Sam přikývl. „Pokoušel jsem se o to, ale není tak dobrý subjekt jako Jo. Nedostane se do dost hlubokého transu.“

Judy si nalila na dva prsty ginu. „Ale je v dost hlubokém transu, abych přišla do pokoje a on to nezaregistroval! Co si to udělal s rukou?“

Sam se záhadně usmál. „Já jsem ho řízl.“

Judy vyděšeně zírala. „A proč?“ vydechla.

„Abych viděl, jestli je v dost hlubokém transu.“

Judy začalo být trochu špatně. Podívala se na krev na Nickově ruce a pak se otočila k Samovi. „Víš určitě, že jste se neporvali?“ zeptala se nejistě.

Sam zavrtěl hlavou. „Ovšemže ne.“

„Prosím tě, probuď ho!“ Najednou byla vylekaná.

„Zrovna jsem se k tomu chystal, když jsi přišla.“ Sam si nalil další sklenici. Pozorně sledoval Judy a všímal si, jak se jí na tváři zračí protichůdné emoce, které následovaly rychle jedna za druhou. I v očích se jí odrážel strach, odpor, zájem, vzrušení a pak cosi jako vypočítavost. Ale pokud mohl vidět, žádná náklonnost.

„To vůbec neslyší, co si povídáme?“ zeptala se po chvíli. Nick hleděl oknem na déšť.

„Slyší, ale nevnímá nás. Je ve svém vlastním světě, že, můj pane?“ Přešel k Nickovi a přátelsky ho plácl po rameni. Nick se otočil. Na tváři měl ledový výraz. „Chováš se jako sedlák, de Braosi,“ řekl.

Sam zrudnul. „Sedlák nebo nesedlák, bratře,“ pravil klidně, „jsem to já, kdo má teď trumfy v rukou. Můžu tě vysvobodit, nebo tě nechat zamčeného v minulosti. Víš, co by se stalo s člověkem, který

si o sobě myslí, že je král Jan? Strčili by ho někam, kde by až do konce svých dní nemohl nikomu ublížit.“

„Same!“ vykřikla Judy. Utíkala k němu a chytila ho za paži. „Same, pro Kristovy rány, probuď ho! Nech toho!“

Sam se na ni usmál. „Bojíš se, že ti tvého hezkého Nicholase odvedou muži v bílých pláštích?“

Visela na něm. „Probuď ho! Co děláš, je špatnost. Je to ohavné. Ty s ním manipuluješ!“

„Ne, ne.“ Sam se od ní lehce odtáhl. „Bude v pořádku. Nijak jsem mu neublížil.“

„A co posthypnotická sugesce?“ Judy pozorovala s úzkostí Nickův obličej. „Cos mu řekl, že má dělat, až se probere?“

„Ach ano, ta věc, o které ví každý laik.“ Sam si založil ruce na prsou. „Třeba máš sama nějaký ten nápad na posthypnotickou sugesci, nebo ne?“ Hleděl na ni s jedním obočím nadzvednutým a s pobaveným výrazem v očích.

Judy se na něho podívala. „No, pro začátek bys mu mohl říct, aby nechal Jo plavat,“ vyštěkla. „Jestli chceš pro mě něco udělat.“

Oba sebou trhli, když pokoj ozářil další blesk.

Sam pozoroval Nickův profil. „K tomu se zrovna nechystám,“ odvětil.

„Já myslela, že jsme na stejné straně. Říkals, že je dokážeš rozdělit. Poslals mě za ním do Francie, abys ho od ní dostal.“

„A zřejmě to byl pitomý nápad.“ Konečně se otočil k ní a hlas mu ztěžkl nechutí. „Nemůžu ho přinutit, aby tě měl rád.“ Slabě se usmál. „I když zjevně má, a to navzdory tomu, že máš, jak jsem ti už řekl, určité zvyky, které mého bratra odpuzují. A jedním z nich zřejmě je, že za ním běháš.“ Složil se na pohovku, přehodil si kotník jedné nohy přes koleno a vzhlédl k ní. „Ale pokud si vzpomínám, nečekalas, že ho tady dnes večer najdeš. Takže předpokládám, že jsi přišla za mnou – nebo ses jenom chtěla dostat z toho lijáku?“

Judy se zamračila. „Ať jsem přišla, proč jsem přišla, byla to zřejmě chyba.“

Sam její uražená slova ignoroval. „Tak. Přišla sis popovídat o Nickovi.“

„Možná.“ Judy se neklidně podívala na Nicka. „Ale nemůžu o něm takhle mluvit, jako by tu nebyl. Není to fér. Je to groteskní.“

„Tak já ho probudím a ty mu můžeš svoje problémy vypovědět přímo do očí.“

Sam vstal. Přešel k Nickovi a otočil ho. „Pamatuješ si, co jsem ti řekl, bratře?“ zeptal se klidně. „Pamatuješ si, co musíš udělat? Ale na to ostatní zapomeneš. Prozatím zapomeneš na všecko, cos tady ve své hlavě prožil. Zapomeneš na všecko kromě toho, že jsi odpočatý a uvolněný a hotov přijmout svého hosta, až napočítám do tří. Tak – jedna, dvě, tři.“

Judy přihlížela se zatajeným dechem. Nickova tvář zvolna ožívala a najednou se Nick díval přímo na ni.

„Judy! Kdys přišla?“

Přinutila se k úsměvu. „Teprve před pár minutami. Utekla jsem před tou bouřkou.“

Nick se zmateně otočil k oknu a pak si položil ruku na hlavu. „Co se stalo? Spal jsem?“

Sam se usmál. „Požádals mě, abych tě zhypnotizoval, vzpomínáš? Zrovna jsem byl v nejlepším, když přišla Judy.“

Nick zasténal. „Řekl jsem něco divného?“

Judy odvrátila zrak. „Ovšemže ne.“

Potom se mu podívala do tváře. Dlouhou chvíli se dívali jeden na druhého a nakonec se Judy usmála. „Pokud jde o tajemství, dovedu je udržet. Same, pověz mi, kým jsem byla já v tom minulém životě, co si ho všichni tak užíváte? Ráda bych to věděla.“

Zavrtěl hlavou. „Nepořádám pouťová představení a nejsem terapeut.“

„Ale Nicka jsi do minulosti zavedl.“ Nedůtklivě zrudla.

„Mělo to svůj důvod. A je to můj bratr. Je mi líto, Judy. Nebylo by to ode mě etické, kdybych to udělal. Ale můžu tě ujistit, že bych si s tím na tvém místě hlavu nelámal.“

Pusa se jí otevřela. „Jak to myslíš?“

„Nevěřím, že jsi už někdy žila.“

Judy se zasmála. „Aha! Necháte si to v rodině, co? Všechno pěkně pro sebe. To se vám hodí. Zrovna jako ty pokyny, cos dal Nickovi.“

„Co tím myslíš?“ napřímil se Nick najednou.

„Myslím tím, že je to všecko velký švindl! Nevrátil tě do žádné minulosti. Pověděl ti, kdo jsi, a potom co máš dělat. Pěkný minulý život!“

„Judy!“ Samův hlas zněl výhrůžně. „Nevidělas a neslyšelas nic víc než konec našeho sezení.“

„Co tím myslí, Same?“ vstal Nick.

„To, že jsem ti řekl, abys zapomněl na svoje starosti a uvolnil se. Z nějakého důvodu jí to připadá podezřelé.“

„Řekls mu –“

„Nic jsem mu neřekl,“ přerušil ji Sam prudce. „Nic, Judy, s čím by si měl někdo lámat hlavu. Ale v jedné věci máš pravdu. Nebyl to pořádný návrat do minulosti. Jak už jsem řekl Nickovi předtím, je příliš napjatý, než aby se to podařilo.“

Jako tečka za jeho větou se ozval telefon. Sam, který stál hned vedle něho, zvedl sluchátko. Okamžik naslouchal s podmračenou tváří a potom se najednou usmál.

„No ne – Jo! To je hezké, že voláš. Jak se ti vede?“ Odstrčil Nicka, který se pokoušel dostat k telefonu. „Ne, neodjel. Poletí až druhého… Aha! Chudáčku Jo, a kde teda jsi?… Ne, neřeknu mu to. Samozřejmě ne.“ Sladce se na Nicka usmál. „Ano. Ano. Jsem rád, že jsi zavolala. Ozvi se zas!“

Zvolna odložil sluchátko. „To byla Jo,“ řekl zbytečně. „Je v hotelu U černého beránka někde u Talgarthu.“

Judy zaplály oči. „Ty darebáku!“ řekla. „Jasně jsem tě slyšela, jak slibuješ Jo, že Nickovi nepovíš, kde je.“

Tim chytil z Paddingtonského nádraží do Covent Garden taxíka. Těžce vyšel po schodech nahoru do ateliéru a rozhlédl se kolem sebe. Všude byly rozsvíceny zářivé reflektory, malý stupínek byl obklopen světly všeho druhu a větrák vrhal proud vzduchu na dívku, která tam stála uprostřed rozházených žoků se slámou, oděna jen v jemný šifónový závojíček.

Jeho asistent George Chippen zrovna cvakal jeden snímek rozesmáté dívky za druhým, ale když se objevil Tim a zamířil k nim, přestal. Tim poopravil polohu jednoho z reflektorů a mrkl na George.

„Kdybych tu byl déle, dostal bych z toho sennou rýmu," poznamenal s těžkopádným pokusem o úsměv. „Pokračuj, Georgi, jde ti to ohromně. Čau, dětí! Uvidíme se později." Složil svou těžkou kabelu v rohu ateliéru a vylezl po točitém schodišti nahoru do své ložnice; nevšímal si zvědavých pohledů, které ho zdola sledovaly. Zamkl se a zadíval se ke stropu.

Byl to jeho nápad odjet. Nevymlouvala mu to. Poslušně a skoro beze slova ho odvezla na nádraží v Newportu. Tam ho políbila dlouhým a melancholickým polibkem plným náklonnosti, ale bez vášně.

„Je mi to líto, Time," zašeptala. „Přála bych si, aby to bylo doopravdy."

„Já taky, miláčku." Pohladil ji lehce po vlasech a snažil se zapamatovat si jejich dotek v dlani. „Já taky."

Se zasténáním otočil obličej do polštáře, aby skryl vlhkost na lících, a rozvzlykal se jako dítě.

O něco později uslyšel, jak George vyběhl po točitých schodech a zaklepal na dveře. „Time! Time, můžu dovnitř?" Chlapcův hlas zněl vzrušeně a vesele.

Tim neodpověděl. Přetáhl si polštář přes hlavu a za chvíli slyšel, jak George sbíhá po železných schodech zase dolů. Tim si povzdychl. Posadil se, hlasitě se vysmrkal a potom sáhl po telefonu.

„Paní Griffithsová? Tady je Tim Heacham. Povězte mi, dojela slečna Cliffordová v pořádku zpátky?"

Na druhém konci drátu si Margiad Griffithsová rozvázala volnou rukou zástěru a natáhla se, aby ji pověsila na kuchyňské dveře. „Je mi líto, pane Heachame, ale když se vrátila, nebyla jsem doma. Mluvila s ní moje dcera. Slečna Cliffordová předtím neříkala, že by ještě chtěla ten pokoj, a tak jsme ho zatím obsadili. Bylo mi to moc líto. Obávám se, že ani nevím, kam jela. A měla jsem tu pro ni ještě jeden vzkaz…"

Tim zavřel unaveně oči. „Na tom nezáleží," řekl. „I tak vám děkuju. Doufám, že se zase někdy uvidíme." Zavěsil a vrhl se zpátky na postel, zatímco kdesi daleko dole bouchly v prázdném ateliéru dveře. George odešel.

Tim tak ležel ještě pár hodin a hleděl do vysokých oken, z nichž nebylo vidět nic než střechy rýsující se proti fialovým bouřkovým

mrakům. Konečně přestalo pršet. Hlava ho bolela a v krku ho pálilo. Cítil se nesnesitelně osamělý.

Zvolna se posadil. Naklonil se přes postel, odemkl zásuvku nočního stolku vedle lůžka a vytáhl z ní krabici. Dlouho seděl a díval se na ni, pak odklopil víko a vytáhl injekční stříkačku, úzký gumový pás a balíček s práškem.

Ztratit jednu ženu dvakrát, ať už kvůli osudu nebo jinému muži – co za muže to je? Co že mu to jednou řekla? Že jí připomíná afghánského chrta! Hlasitě se zasmál – hořký smích zazněl prázdnou místností. Měl aspoň jednu noc jako vzpomínku, jedinou noc, kterou mu ona už nikdy nemůže vzít.

Metodicky se pustil do příprav; pečlivě sterilizoval jehlu. Neuchyloval se k tomu často; ještě ne. Zpravidla mu stačilo si šňupnout nebo jedna cigareta. Zkrátka něco, co by zahnalo stíny. Ale dnes chtěl být docela mimo. Mimo vířivý prostor své mysli.

Kancelář byla v noci plná podivných zvuků. Nick ležel na dlouhé elegantní pohovce a hleděl na zatažené žaluzie na okně bez záclon. Pouliční lampy vrhaly štěrbinami zvenčí tajemné horizontální stíny, které se k němu táhly po bílém koberci jako příčky žebříku. Už popadesáté zavřel oči a snažil se usnout. Hlava se mu točila, ale pořád se mu vracela Judina slova. *Je to všecko švindl… Pověděl ti, co máš dělat.…* Judy a ta její pitomá vzteklost! Pustila se do Sama a pak do něho, z nějakého důvodu nazlobená na oba, a pak sebrala svůj mokrý plášť a vyběhla do deště.

Když odešla, divoce se se Samem pohádali.

Nick si povzdychl a zvolna se posadil. Nešlo jenom o Judy. V tomtéž pokoji ho varovala matka – jeho něžná a milující matka, která Sama zbožňuje, se mu něco pokoušela sdělit; skoro doslova řekla, že Sam je nebezpečný. Nick zavrtěl hlavou. Proč by mu chtěl Sam ublížit? Nedávalo to žádný smysl.

Kvůli čemu se to vlastně hádali? Ani na to si už teď nedokázal vzpomenout. Vyptával se Sama na hypnózu, ale bratr se nenechal zatáhnout do debaty a tvrdil, že Judy je neurotik a sexuálně vyhladovělá ženská; a právě tehdy se Nick rozhodl jít na procházku. Pomalu se toulal po Constitution Hill, díval se na tvrdé světlo elektrických

lamp v řinoucím se dešti, vdechoval vůni promoklých květin a hlíny pod vysokými zdmi Buckinghamského paláce. Šel dál kolem Viktoriina památníku s obrovským a temným palácem v pozadí a dolů po Birdcage Walk a uvědomoval si blýskání kdesi v dálce za Big Benem. Ulice byly prázdné; palácové stráže stály nechráněné a promáčené v lijáku a na Haymarketu svítila do prázdných ulic strašidelně okna. Pomalu se vracel na Piccadilly a potom, neschopen znovu té noci mluvit se Samem, zamířil do Berkeley Street a odemkl si kancelář.

Přecházel sem a tam po koberci. Bet mu řekla, že Jo je s Timem Heachamem ve Walesu. Byl tím posledním člověkem, kterého chtěla vidět, ale když měl teď její adresu, věděl, že tam musí jet.

S povzdechem rozsvítil světlo, sáhl po kávovaru a na zkoušku s ním zatřásl. Trochu kávy v něm ještě zbylo, a tak jej zapnul.

Musí Jo vidět. Musí s ní nějak dát všechno do pořádku. Díval se zachmuřeně dolů na kávovar a na to, jak se mu rosí stěny, když se káva začala ohřívat. Byl rozerván. Půlka jeho já chtěla vidět Jo, podržet ji v náručí, utěšit ji a poprosit o odpuštění, že jí kdy ublížil. Nechápal teď, proč to udělal nebo co ho tak rozzlobilo. Ale byl ještě pořád rozzlobený a část z něho se bouřila; část z něho byla fanaticky žárlivá. Část z něho jí ještě pořád chtěla ubližovat.

Párkrát přešel po koberci, poslouchal, jak se občas přehnalo po ulici venku auto, a pak se podíval na hodinky. Byly skoro tři. Posadil se ke svému psacímu stolu, rozsvítil stolní lampu a vytáhl mapu. Neuškodí podívat se na trasu do Walesu. Ráno se definitivně rozhodne, co bude dělat.

Když Jim vešel v osm do kanceláře, Nick byl v pilné práci.

„Proboha, Nicku! Teď se budu cítit dvojnásob provinile. Kdys přišel, prokrista?“ pravil Jim a odhodil aktovku.

Nick vzhlédl. „Byl jsem tady celou noc.“ Suše se usmál a protáhl si ruce za hlavou. „Ale nepokračuj v tom svém mučednickém výstupu, pokání jsi už vykonal – a já jsem sem přišel, abych měl klid. Podívej, Jime, chci být při té schůzce s Mikem Desmondem, ale potom musím na pár dní odjet.“

Jim zasténal. „Nicku, proboha, potřebujeme tě tady v podniku.“

„Nepotřebujete, když jsi tady ty. Poradíš si s tím."

„Ty mi ještě pořád věříš?" zeptal se Jim hořce.

„Každý z nás občas něco zvorá." Nick vstal a sebral kávovar. Byl prázdný. „Vtip je v tom dostat se z toho. Jinak jsi mrtvý." Otočil se zpět k Jimovi. „Mám pocit, že to jednání zvládneš mistrovsky – proto chci být u toho. A řekněme si to na rovinu – nemáme co ztratit. Vlastně jestli dostaneme Desco zpátky a ještě získáme ty newyorské kšefty, budeme to tu muset rozšířit." Přešel k oknu a vytáhl roletu. Potom se otočil k Jimovi a usmál se. „A já mám zrovna chuť vybudovat impérium, takže tě varuju!"

Bylo sedm dvacet večer, když konečně vešel do baru v hotelu U černého beránka blízko Talgarthu. Rozhlédl se. Bylo tu prázdno.

„Čím mohu posloužit, pane?" Zpoza korálkového závěsu se vynořil barman, zrovna když se Nick unaveně soukal na stoličku. Objednal si skotskou se sodou a trochu zvědavě se rozhlédl. Jo nebylo nikde vidět. „Zdá se, že tu máte klid, šéfe."

Muž pokrčil rameny. „Přijdou později. Je pátek, víte? Vyfintí se a po osmé už tu všichni budou." Posunul sklenici po pultu.

„Dejte si taky něco!" Nick mu hodil pětilibrovku. „Povězte mi, bydlí tady ještě pořád slečna Cliffordová?" Zvedl svou sklenici.

Muž se usmál. „Srdečný dík. Říkala, že tu bude ještě jednu noc. Teď je venku – myslím, že ráno říkala, že pojede do Radnoru." Natočil si sklenici piva, než otevřel pokladnu, aby vytáhl drobné. „Vaše přítelkyně?"

Nick přikývl. „Asi nemáte ještě jeden pokoj, že?"

„Jenom na jednu noc?"

„Na jednu."

„No, jestli vám nevadí něco trošku míň nóbl, myslím, že bych vás mohl ubytovat. To víte, je zrovna špatná část roku – tolik návštěvníků."

„Nevadí mi nic, pokud se mohu vyspat." Nick dopil svou whisky a popostrčil sklenici zpátky k muži. „Povězte mi – čekáte Jo – slečnu Cliffordovou – zpátky k večeři?"

„No víte – my zrovna večeře nepodáváme. Ale můžu vám dát pečené kuře nebo prima krevety.“ Najednou se nahnul kupředu a vyhlédl vedle Nicka oknem ven. „Není to její vůz?“

Nick se otočil. Stiskl čelisti, když pozoroval Jo, jak couvá se svým MG do kouta parkoviště za hostincem. Vystoupila z auta a Nick viděl, jak se na okamžik zahleděla na jeho porsche. Potom se podívala přes rameno k hospodě. I na tu dálku jí viděl na tváři úzkost. Měla na sobě tmavorůžovou blůzu a džíny a Nick zjistil, že se na ni dívá hladově. Naklonila se do vozu pro tašku, potom zabouchla dvířka a zamířila skoro neochotně k nim.

Otevřela dveře. „Co tady děláš, Nicku?“ zvolala. „Neřekla jsem ti jasně, že tě už nechci nikdy vidět?“

Za nimi zkřížil barman paže na prsou a se zájmem se opřel o pokladnu.

„Říkala jsem Samovi, aby ti neprozradil, kde jsem,“ pokračovala a hodila tašku na židli. „Prosím vás, pane Vaughane, dejte mi gin a tonik!“

„Už se to nese.“ Sáhl po láhvi s ginem a ušklíbl se. „Platí to ten pán, že?“

„Ano.“

Nick si všiml, jak se jí třese ruka, když sáhla po sklenici, a s překvapením pocítil záchvěv radosti.

„Mohla bys už vědět, že se Samovi nedá důvěřovat,“ řekl tiše. „Teď už bys mohla pochopit, že mu nemůžeš důvěřovat vůbec v ničem.“

Neusmála se. „Je to pryč, Nicku. Konec.“ Pokoušela se odvrátit zrak od jeho tváře. Jeho hezké rysy byly zastíněny únavou. Honem se podívala na svou sklenici. „Prosím tě, Nicku, nedělej tady scény!“

„Já nechci dělat žádné scény. Chci si s tebou jenom pohovořit.“ Nick se zoufale zatvářil na barmana, který s nepokrytou zvědavostí poslouchal. „A kde je mimochodem nadaný pan Heacham? Já myslel, že je s tebou.“

Najednou ztuhla a Nick viděl, jak jí zrudly tváře. „Musel zpátky do města. Přijel jenom udělat pár obrázků.“

Nick se pokoušel zastřít radost. „Tím líp. Aspoň si můžeme v klidu promluvit. Podívej se, Jo, zítra jedu zpátky do Londýna, takže

nemusíš panikařit. Proč si nedáme něco k jídlu a lahvičku vína a nepopovídáme si? Nic víc po tobě nechci. Prosím…“ dodal, jako by mu to napadlo až dodatečně.

Jo zaváhala, potom vstala a přiměla se k úsměvu. „Tak dobře. Půjdu se převléknout z těch džínů a za deset minut jsem u tebe. Ale jenom na večeři.“ Sebrala tašku. „Ty budeš na noc tady?“

Přikývl. „Pan Vaughan má pro mě, myslím, kamrlík.“

„To je dobře.“ Stísněně se na něho usmála. „Protože můj pokoj je jenom pro jednoho.“

„Jéje!“ řekl tiše Vaughan, sotva Jo vyplula z místnosti. „Nemýlím se asi, že jste tu dámu urazil, že?“

Nick se suše zasmál. „Něco takového,“ řekl.

Ve svém pokoji nahoře nad strmými schody zamkla Jo dveře a opřela se o ně. Zavřela oči a zhluboka se nadechla. Potom přešla zvolna ke stolku s hranatým zrcadlem, a když si rozpínala blůzu, zadívala se na svůj odraz. Když volala Samovi, věděla, že poví Nickovi, kde je. Řekla mu to proto? Sundala si blůzu, hodila ji na postel a vyklouzla z džínů. Natáhla si župan a zamířila ke dveřím. Ještě je dost času na sprchu a pár minut na zádech se zavřenýma očima, než bude muset zpátky dolů.

„Vrátila ses ještě někdy zpátky do minulosti, co jsi tady?“ Nick se na ni podíval přes malý stůl. V místnosti bylo teď živo, byla plná a zakouřená.

Bez zájmu si pohrávala se smaženými brambůrky. Po chvilce přikývla. „Víš, když jsem se chtěla dostat do transu před Timem, aby mě mohl při tom vyfotografovat – nestalo se nic. Nešlo to – ale později ano.“

„A vyděsilo tě to, že?“

„Vyděsilo mě, že to nedokážu ovládat.“ Podívala se na něho zpod řas. „Dnes jsem jela na Radnor, ale v půli cesty jsem se zastavila. Chytla mě panika. Nechtěla jsem, aby se to znovu stalo. Najednou jsem neměla odvahu jet někam, kde mohla být Matylda. Nechtěla jsem si přivolat žádnou další regresi, aspoň sama ne.“

Jejich pohledy se setkaly. Nickova tvář byla tvrdá. „Takže tě tvoje minulost netěší. Chceš už teď na Matyldu zapomenout?“

„Jak bych mohla? Jsem v pasti.“ Přestala předstírat, že jí, a sáhla po sklence s vínem. „Povíš mi teď, že jsi mi to říkal?“

Ignoroval její otázku. „Nepotřebovala ses vracet do Walesu.“

„Ale já jsem musela. Pracuju na tom příběhu a chci ho dokončit.“

„I když se bojíš?“

„I když se bojím,“ opakovala zvolna s nešťastným úsměvem. „Jako válečný zpravodaj.“

Upřeně se na ni díval. Měla vlasy rozpuštěné a na sobě béžové plátěné šaty, ozdobené jediným tenkým zlatým řetízkem kolem krku. Když mluvila, sklouzla jí těžká kadeř dopředu na prsa. Postavila sklenici. „Přijel jsi, aby ses omluvil, Nicku?“

„Za co?“ Oči se mu zúžily.

„Za co!“ opakovala jako ozvěna. „Za to, žes mě jednou málem zabil a potom naposled zase blbě vyděsil!“ Hleděla na něho. „Neříkej mi, že si nepamatuješ, co se stalo.“

Pochmurně se usmál. „Jasně že si to pamatuju. Pověz mi, fotil tě Tim, když ses milovala s některým z těch svých fantomů? Budou tvoje fotky, jak se zmítáš v extázi, ve všech plátcích?“

Jo ztvrdly oči. „Víš zatraceně dobře, že nebudou. Nicku, jestli jsi sem přijel, abys zase dělal potíže –“

„Potíže?“ Nadzvedl obočí. „Já nechci dělat žádné potíže.“

Upřeně na něho hleděla. Pozoroval ji s podivným výrazem na tváři, napolo pobaveným, napolo nějak tvrdším – a vypočítavějším. Jo cítila, jak jí naskočila husí kůže. „Choval ses jako šílenec, Nicku,“ zašeptala. „Hrozně jsem se bála.“

„Mělas proč.“ Vzal láhev a dolil si víno.

„Ty toho ani nelituješ, co?“ Její hlas zněl nevěřícně.

„Nechtěl jsem ti ublížit, Jo.“

„Tak proč jsi to udělal? Byl jsi opilý?“

„Možná.“ V očích se mu mihl náznak úsměvu.

Tvrdě polkla. „Už ti nerozumím, Nicku. Změnil ses.“

Nepříjemně se zasmál. „Zřejmě k horšímu, pokud jde o tebe.“

„Ano, k horšímu.“ V očích jí zajiskřil hněv. „Možná že Judy Curzonové se to tvoje nové mužné ego líbí, Nicku, ale mně ne. Mně připadá neurvalé. Co se to s tebou sakra děje?“ Najednou vstala.

„Jsem unavená. Myslím, že si už půjdu lehnout. Zítra ráno se jistě uvidíme, než odjedeš.“

Na okamžik myslel, že řekne ještě něco jiného, ale potom si to rozmyslela a bez jediného ohlédnutí se rychle propletla z baru ven. Nick se nehýbal. Znovu vzal láhev, dolil si víno a pak seděl a díval se z okna do šeré zahrady, obrácen zády k davu pijáků. Co se to s ním proboha děje? Neměl ani tušení a už se začínal bát sebe sama.

Jo ležela na lůžku a hleděla ke stropu. Nebyla ještě docela tma. Z baru dole k ní doléhal tlumený hluk rozhovorů, občas výbuch smíchu, bouchnutí dvířek na parkovišti. Před oknem se proti nažloutlému šeru mihl netopýr.

Najednou zaťala pěsti. „Och Bože, ne! Ne tady. Ať se mi to tady nestane!“ Zpříma se posadila. Když odhrnula prostěradlo, měla na tváři pot a dech se z ní dral v krátkých výdeších; svezla nohy na vyleštěnou podlahu, s povděkem ucítila její chladivou tvrdost a potom sevřela pelest lůžka a okamžik tam stála, pohlížela dolů na polštáře a pokoušela se uklidnit dech.

Venku pod oknem kdosi vykřikl. Rozechvěle se napůl otočila, nepustila se postele a opatrně zvedla zrak k večernímu světlu. Bylo teď zelenější, méně jasné. Smích a šustot v keřích venku byly následovány zabouchnutím dvířek automobilů. Kdesi se rozeřval motor. S pocitem úlevy se dopotácela k oknu a vyklonila se ven. Na tváři ucítila chladivý vzduch. Vdechla sladkou vůni květin na záhonu pod oknem.

Přece jen k tomu nedošlo; v minulosti neexistovala auta. Zvuk něčích kroků stoupajících po úzkých rozvrzaných schodech ji přiměl otočit se od okna. Podívala se na hodinky, bylo čtvrt na jedenáct.

Kroky se zastavily před jejími dveřmi.

„Jo! Jsi tam?“

Ztuhla. Nick! Její rty utvářely bezhlesé slovo, zatímco sklouzla pohledem ke klíči v zámku. Zamkla se, než šla do postele?

Rozběhla se ke dveřím a opřela se o ně oběma rukama.

„Jo!“ Tentokrát to zaznělo netrpělivě. „Proboha, otevři!“ Zalomcoval klikou a Jo cítila, jak se dveře lehce pohnuly, ale zámek držel. „Jo! Přestaň s tím zatraceným dětinstvím!“

Kousla se do rtu, ale neřekla nic, ani když se klika znovu pohnula.

„Tak dobře, jak chceš, Joanno.“ Jeho hlas zněl trochu opile. „Uvidíme se ráno.“

Slyšela ho, jak klopýtá po schodišti podobném žebříku nahoru do mansardy na konci chodby a pak už bylo ticho.

Oči se jí zalily slzami. „Nicku! Ach Nicku! Co se to s tebou stalo?“ mumlala, když se vrhla na postel. „Co se to stalo s námi oběma?“

„Nevadí ti, že jsem přišla, Time?“ Judy stanula nejistě uprostřed potemnělého ateliéru. „Vím, že už je pozdě, ale byla jsem na výstavě u Barbicana a nechtělo se mi domů. Ještě ne.“ Podívala se na něho. „Život je dost potvora.“ Z jejího hlasu zněla trpkost.

Tim se na ni žalostně usmál.

„Určitě tu něco najdu, abychom tu potvoru na pár hodin zahnali. Chlast. Drogy.“ Spustil se na plátěnou židli. „Sebe, pokud bys o mě stála.“

Judy si dřepla na kraj pohovky s rukama kolem kolen. „Něčeho bych se napila.“ Lehce se chvěla.

Zasmál se. „A co ještě?“ Vydrápal se na nohy. Šel do kuchyně a vytáhl z ledničky láhev šampaňského.

Vstala a šla za ním. „Opravdu jsi byl ve Walesu?“

Otočil se. „Kdo ti to řekl?“

„Nick. Jel tam za ní, víš?“

Tim se prohraboval v příborníku a hledal dvě sklenice na šampaňské. Prudce se napřímil, tvář staženou bolestí.

„Patří k sobě, Judy,“ pravil po chvilce, když se s námahou ovládl.

Vzala mu sklenice z rukou. „Já vím, že jsem ho ztratila. Prozatím. Ale jednou ho dostanu zpátky. Musím ho dostat zpátky, Time.“

Zavrtěl hlavou. „Jo a Nick mají schůzku s osudem, Judy.“

Pohodila hlavou nazad a zasmála se. „Kecy! Už jsi ztřískaný. Ani jsi na mě nepočkal.“

Vzal láhev a odstranil z hrdla staniol. „Jako kára, má drahá. Pomáhá to.“ Odhodil drát do dřezu a vystrčil zátku.

Judy si vzala svou zpěněnou sklenici a zamyšleně šla zpátky do ateliéru. „Zrovna tady jsem říkala Nigelu Dempsterovi, že se z toho Jo zblázní," řekla přes rameno. „Myslela jsem tehdy, že už jsem vyhrála. Opravdu jsem si myslela, že s ní Nick nadobro skoncoval." Přejela rukou po řadě vypínačů u dveří, takže velkou místnost zaplavilo ostré světlo, a lehce vykřikla překvapením – náhlé osvětlení odhalilo v rohu ateliéru velký malířský stojan přikrytý plachtou. „Ty ses dal na malování?" Zamířila směrem ke stojanu.

„Nedotýkej se toho, Judy!" Tim stál se sklenicí v ruce v kuchyňských dveřích a lehce se kymácel.

„Proč, stydíš se?" Drsně se zasmála.

„Řekl jsem, aby ses toho nedotýkala!" S náhlou prudkostí k ní vykročil. „Jestli se toho dotkneš, uškrtím tě."

Judy couvla z jeho dosahu. „Time! Ty se stydíš!"

Šampaňské z její sklenice vyšplíchlo, když mu uhnula, chytila plachtu za cíp, stáhla ji z velkého obrazu a hodila na zem.

Mlčky hleděla na barevnou fotografii v životní velikosti a její pohled bloudil vzhůru po vysoké, štíhlé postavě ženy, kterou tam viděla. Bledě zelené roucho jí padalo v těžkých záhybech na podlahu a přes ně měla plášť lemovaný kožešinou a na hlavě středověký čepec a závoj.

„To je Jo," vydechla konečně.

„Dostaneš jedničku za bystrost!" Sebral plachtu ze země.

„Ale jak – jak jsi ji přiměl, aby se nechala takhle vyfotit?"

Tim se těžce zasmál. „Zrovna takhle jsem ji nevyfotil."

„Chceš tím říct, že je to montáž? Ale je to tak skutečné…"

„Od tebe je to dost naivní poznámka."

Ignorovala jeho odpověď. „Její oči mají jinou barvu. A vlasy," pokračovala a lehce se dotkla fotografie, „je to Jo, ale přitom to vůbec není Jo. Zachytils někoho jiného. Nejsou to jenom ty šaty…" Dlouho bylo ticho, když oba stáli a hleděli na obraz. Potom se Judy otočila zase k němu. „Ty jsi do ní taky zamilovaný." Konstatovala to bezbarvým, nešťastným tónem, který ho přiměl ostře se na ni podívat.

„Jsme prima páreček, co?“ odvětil. Znovu obraz zakryl a pečlivě zastrčil plachtu. „Ty miluješ Nicka a já miluju Jo. A oni dva milují jeden druhého.“

„Řekla ti, jak v minulosti vypadala?“ zeptala se Judy najednou.

Zavrtěl hlavou. „To ani nemusela. V duchu ji vidím jasně, jaká byla.“ S povzdechem přešel ke zdi a začal vypínat jedno světlo za druhým.

„Ráda bych věděla, jestli Nick taky.“ Hlas měla hodně chraptivý.

Tim vzal láhev se šampaňským. „To já taky.“

„Byla moc krásná, ta Matylda de Braose,“ pravila Judy, když k němu natahovala sklenici.

Tim jí nalil, až šampaňské přeteklo a stříklo jí na střevíce. „Nejkrásnější žena na světě,“ souhlasil nejistým hlasem. „Nejkrásnější na světě!“

Nick zrovna četl noviny u malého kulatého stolku před otevřeným francouzským oknem v jídelně, když Jo přišla dolů na snídani. Měla už na sobě zase džíny a volnou bílou hedvábnou blůzu.

Když se objevila, vstal. „Káva je už na cestě. Jak ses vyspala?“

„Moc dobře ne. A ty?“ Opatrně si ho změřila pohledem, když se soukala na židli naproti němu.

Nick se ušklíbl. „V té mansardě bylo hrozné horko.“ Najednou vypadal, jako by se mu vrátil starý humor. Dveře za nimi se otevřely a Dai Vaughan se objevil s kávou, vločkami a topinkami na podnose. Postavil vše mezi ně.

„Nechcete přece jen zůstat ještě jednu noc?“ zeptal se Nicka, když jim začal prostírat. „To jen abych věděl. Pokoj je prázdný, pokud byste ho chtěl.“

Nick zavrtěl hlavou. „Musím zpátky do Londýna,“ řekl.

Jo se na něho ostře podívala. „Musíš jet už teď ráno?“ řekla proti své vůli.

Přikývl. „Bude to asi nejlepší, nemyslíš?“

„Asi jo.“ Magnetismus mezi nimi byl ještě pořád stejně silný jako kdysi. Zatoužila natáhnout ruku přes stůl a dotknout se ho, ale nějak se tomu ubránila.

„Možná –“ Nick zaváhal. „Možná bych mohl zůstat do odpoledne, abychom se mohli trochu projet. Rád bych viděl něco z toho tvého Walesu, než odjedu.“ Zadržel dech, jak čekal na její odpověď.

Dai Vaughan postavil konvici s kávou před Jo a napřímil se. „To je prima nápad,“ řekl vesele. „Můžu vám přichystat piknik pro dva. Počasí by mělo s trochou štěstí ještě chvíli vydržet.“ Zamžoural z okna. „Kam byste chtěli jet? Půjčím vám mapu. K jezeru Llangorse? K vodopádům? Nebo snad na hrady? Nebo proč si nezajedete do hor? Třeba na hrad Dinas? Je odtamtud krásný rozhled a je tam pěkná krajina – a není to moc daleko.“

Jo se zamračila. Pozorovala Nickovu tvář. „Nechci jet nikam, kde by mi to mohlo něco připomínat,“ pravila tiše. „Dnes ne. Nezvládla bych to. Hrady mě znervózňují.“

Dai se zasmál. „Och, to není hrad jako Bronllys nebo Hay. Je to jenom opevnění, víte? Keltské, myslím.“ Sebral podnos. „Vy taky odjíždíte dnes odpoledne, slečno Cliffordová?“

Jo přikývla.

Nick nadzvedl jedno obočí. „Vracíš se do Londýna?“ Snažil se, aby jeho hlas nezněl vítězoslavně.

Dívala se za Daiem Vaughanem, dokud nevyšel z místnosti. „Ne. Jedu zpátky do Hay.“

„Takže pokračuješ v pátrání?“

Opřela si bradu do dlaní. „Musím, Nicku. Už jsem ti říkala, nemůžu to nechat plavat. Ještě ne.“

Zamračil se. „Ale pro dnešek toho necháš?“

Kývla. „Ráda bych. Pojeďme se podívat na ten hrad Dinas. Pochybuju, že by de Braosovi dělali do archeologie.“ Najednou se na něho usmála a z obličeje jí spadla únava. „Pro dnešek příměří, Nicku?“

„Příměří.“ Naklonil se k ní a položil jí dlaň na ruku.

Když zaparkovali porsche na úzké cestě a vystoupili, vytvořila se už nad vrcholky hor lehká mlha. Nick držel v ruce mapu. „Myslím, že nemá smysl tahat s sebou jídlo,“ řekl. „Teď je sice ještě hezky, ale počasí se tu rychle mění. Ještě pořád chceš tam nahoru?“

Přikývla a zadívala na mohutná ramena Černých hor tyčící se nad nimi, jasná a ostře vykreslená v jasném slunečním svitu s výjimkou míst, kde se po nich spouštěly dolů chuchvalce mraků a mlhy.

Nick se zachvěl. „Bože, to je ale osamělé místo! To musí být –“ podíval se do mapy – „Waun Fach. Bůh ví, jak se to vyslovuje.“

„Je tu krásně.“ Jo se rozhlížela kolem. „Moc krásně. Cítíš ten vzduch? Stovky kilometrů trávy a mateřídoušky a borůvčí – a podívej se tam na ty živé ploty! Zimolez, šípkové růže, heřmánek, náprstník – a tisíce květin, které vůbec neznám… Nicku!“

Upustil mapu na kapotu vozu, položil jí ruce na ramena a přitáhl ji k sobě; když ji objal a přitiskl k sobě s ústy v jejích vlasech, ucítil pod tenkým hedvábím blůzky teplo jejího tělo. Jo zavřela oči. Okamžik stála nehybně a cítila, jak v ní stoupá příliv touhy, když k němu přilnula, najednou překonána štěstím. Její pochyby se rozplynuly, zvedla k němu ústa k dlouhému vášnivému polibku a její ruce automaticky sáhly po knoflících jeho košile a vsunuly se dovnitř, aby ho polaskaly na prsou.

S úsměvem se maličko odtáhla a konečně se na něho podívala.

Potom ztuhla. Tvář muže, který stál před ní a hleděl na ni, nepatřila Nickovi. Žaludek se jí obrátil v ledovém úleku, když poznala ty modré oči, pyšné obočí a panovačný výraz i bezmocnou reakci svého vlastního těla, když ji ten muž kdysi dávno přitiskl ke svému tvrdému tělu.

„Ne!“ Jo měla oči rozšířené hrůzou. Vytrhla se mu. „Ach ne! Ne! Prosím, proboha – ne!“

Vyprostila se mu z náručí a rozběhla se vzhůru po cestičce pryč od něho.

„Jo!“ zvolal Nick zlostně. „Vrať se! Co se děje?“

Nevšímala si toho. Vrhla se k brance, přelezla ji a podívala se na příkrý travnatý svah před sebou. Kdesi vysoko nad hlavou zaslechla osamělý výkřik kroužícího káněte.

Nick pospíchal za ní. „Jo, počkej!“

Ale to už se rozběhla, odhazovala si vlasy z očí a srdce jí bušilo v prsou, když se hnala, jak jen rychle mohla, vzhůru po příkrém svahu posetém ovčími bobky.

Nick se na okamžik zastavil a díval se za ní. Jeho dobrá nálada byla tatam. Zhluboka se nadechl a pokoušel se potlačit náhlou vlnu hněvu, který se ho zmocnil. Jo se opět zastavila. Otočila se, lapala po dechu, hleděla dolů ze svahu a Nick mohl vidět v jejích očích strach. Za ní se hnala přes horu mlha. Sluneční světlo ztemnělo a paprsky zmizely. Zase bylo tíživé vedro. Vítr se ani nepohnul.

Zvolna začal stoupat po svahu za ní.

Jo dorazila k opevnění první a zastavila se. Těžce oddychovala, když se rozhlížela po hromadách opuštěných kamenů a příkopu a zdech keltské pevnůstky vysoko na kopci mezi okolními horami. Mlha houstla. Když v dálce zazněla v údolí Wye ozvěna rachotivého hromu, ve slepé panice se otočila.

Nick stanul několik metrů od ní a těžce dýchal po namáhavém výstupu. Pozoroval ji s podivným náznakem úsměvu.

„Už neutíkej, Jo," řekl klidně. „Nemá to smysl."

Cítila, jak jí buší ve spáncích krev, když udělala pár vrávoravých kroků nazad s rukama nataženýma před sebe.

Nicku… pomoz… mi…

Chtěla to na něho zavolat. Na Nicka, ne na toho druhého. Jenže slova z ní nechtěla ven, chycená do pasti jí zněla v hlavě, polapena mlhou a tichem a Nickovým podivným neúprosným úsměvem, když k ní znovu vykročil.

Otočila se, opět se rozběhla a klopýtala dolů po příkrém břehu příkopu. Kolem ní se zavíraly kopce; mlha šplíchla na trávu a na východě znovu zahřmělo.

Proboha, tady už byla! Tohle místo poznává. Patří k jejímu příběhu a je nesmazatelně vryto v její paměti.

Tady se to nesmí stát. Ne před Nickem – ne teď, ne aby ji to přinutilo padnout bezmocně na kolena před mužem, který ji nenávidí…

„Jo! Stůj, proboha –" Hlas už měl teď podrážděný. „Jo – Jo, vrať se…" Slabě se to odráželo ozvěnou ve strašidelném tichu kopců. „Jo…"

KAPITOLA
ŠESTADVACÁTÁ

Zrovna když Matylda přebíhala zrakem po účtech, ohlásili návštěvníka. Polekala se a podivila, když spatřila králova bratra, o němž se domnívala, že je s Williamem v Gloucesteru. Jan neměl nic na hlavě a byl ještě trochu zrůžovělý po cvalu v mrazivém ránu.

„Jakpak se dnes vede milostivé lady Matyldě?“ zeptal se princ s posměšnou poklonou.

„Jsem poctěna vaší návštěvou v Hay, Vaše Výsosti. Vede se mi dobře.“ Hlídala svůj hlas a její ruce sepjaté na břiše nevědomky hladily pás. Viděla, jak sjel očima po křivce jejího těla, a byly jako vždy dotěrné, se zorničkami zastíněnými línými víčky.

„To je dobře. Přijel jsem z Herefordu, má paní. Bezpochyby je vám známo, že mi můj královský bratr přikázal požádat welšská knížata, aby mu složila hold.“ Zmlknul. „Ale vždyť vaše dcera je provdána za jednoho z nich, že?“ Chladně se usmál. „Třeba se vám už ozvala, ne?“

Matylda zbledla a podívala se stranou. Od té doby, co se potvrdily její nejhorší obavy a Gruffydd se přidal ke svému otci v povstání proti králi Richardovi, nedozvěděla se o Tyldě vůbec nic.

„Neozvala, Vaše Výsosti,“ odpověděla pevně.

Jan se zachmuřil, jako by si najednou uvědomil její obavy. „Jsem si jist, že je v bezpečí, lady Matyldo,“ řekl jemněji. „Jestli chcete, vyšlu posly, aby to zjistili.“ Přátelsky se na ni usmál, když se k němu otočila tváří, oči oživlé nadějí. „Ale teď mám, paní, v úmyslu navštívit jeden z hradů, který má v držení váš manžel – Dinas, někde na západě v Černých horách.“ Jan si vzal pohár vína, který mu podal sluha, a jediným douškem ho vyprázdnil. „Slyšel jsem taky, že je tam kouzelný pramen, požehnaný léčivou schopností.“

Matylda rychle přemýšlela. „Myslím, že tamní budova je už dostavěna. Ještě jsem tam nebyla, sire, a slyšela jsem, že ten pramen tam má opravdu jisté zázračné schopnosti. Ale vy jistě taková kouzla nepotřebujete, Vaše Výsosti, že?“ Nedokázala si odpustit poslední otázku, ale vzápětí jí litovala, když jeho dobrá nálada zmizela a obličej se mu zachmuřil.

„Zajímají mě taková místa.“ Okamžik mlčel, pohupoval prázdným pohárem v ruce a zrak upíral na zeď kdesi za její hlavou. „Předpokládám, že jste už slyšela,“ pokračoval najednou, „že můj bratr král se odmítá setkat s lordem Rhysem v Oxfordu. Já pro něho uklidňuji welšská knížata a ta souhlasí, že nebudou bojovat, dokud bude král na křížové výpravě. Taky přemluvím Rhyse, aby jel se mnou složit Richardovi hold. Ale Richard je příliš povýšený a mocný, než aby jel na půl cesty vstříc do Oxfordu, jak by to byl udělal náš otec.“ Napřáhl pohár, aby dostal další víno. „Lord Rhys se teď s vybranou welšskou nedůtklivostí rozhodl, že byl smrtelně uražen, a odmítá se vůbec setkat s mým bratrem nebo jeho posly.“ Jan si netrpělivě přejel rukou po obočí. „U Božích zubů, nikdo nemůže říct, že bych se byl dost nesnažil!“ Zase se na okamžik odmlčel a potom jeho chmurná nálada zmizela stejně rychle, jak přišla, a on se na ni znovu usmál. „Takže vidíte – udělal jsem si na pár hodin volno, abych se toho zklamání zbavil, paní.“

Matylda se přiměla k úsměvu. „Jsem si jista, že vám najdu muže, kteří by vám ukázali cestu do hor, i ozbrojený doprovod.“

„Doprovod mám.“ Netrpělivě mávl rukou. „Potřebuji jenom průvodce a chtěl bych, abyste to byla vy, lady Matyldo. Je nemyslitelné, abyste ten hrad ještě nenavštívila. Je to vaše povinnost, kterou sir William určitě od své manželky očekává. Mimochodem – pozdravuje vás. Dal přednost tomu, že na zpáteční cestě navštíví Wigmore. Ale bezpochyby se brzy vrátí.“ Vrhl se do křesla a přehodil si kotník přes koleno; jeho zrak se znovu posměšně upíral na ni. „Slyšel jsem, že jezdíte s odvahou hodnou muže, paní, a tak jsem si jist, že mě neodmítnete doprovodit na tu malou dobrodružnou výpravu.“

Hodil jí tu výzvu tak lehce, že ji přijala a vůbec si nevzpomněla, jak ji kdysi jako chlapec urazil právě kvůli jejímu jezdeckému umění. „Jistě, není to víc než tucet mil…“ Příliš pozdě vycítila nebezpečí a jeho další slova ji naplnila zlou předtuchou.

„Malá skupina na dobrých koních to bezpochyby zvládne za slabou hodinku. Jenom vy a já, paní. Průvodce a moji muži. Nebude to výprava pro hejno komorných.“

S obavou se na něho podívala, ale měl plné ruce práce s tím, jak přejížděl nehtem palce po ornamentu na poháru, a odmítl se setkat s jejím pohledem.

„Vyberte pro prince Jana a jeho muže čerstvé koně!“ nařídila náhle rozhodnuta. Sluha, který je obsluhoval, se uklonil a otočil se ke dveřím. „A osedlej mého hnědáka a pověz lovci Iforovi, aby se připravil doprovodit nás jako průvodce na hrad Dinas. Odjíždíme hned, abychom byli před setměním zpátky. Jste spokojen, sire?“

S chlapeckým úsměvem vyskočil, natáhl si rukavice a přitáhl pás s mečem těsněji k pasu. „Jistě, má paní.“

Když vyjížděli z Hay k západu, vítr zesílil. Ifor, drobná kučeravá postava s lukem přes rameno, klusal na svém kostnatém koníkovi vpředu; a vzadu za nimi jeli čtyři rytíři, kteří doprovázeli Jana na cestě z Herefordu. Matylda pocítila záchvěv úzkosti, když viděla, jak je doprovod malý, ale její hrdost jí nedovolila na prince naléhat, aby přibrali víc mužů. Jestli si myslí, že čtyři pro králova bratra stačí, prosím.

Ujížděli rychle po úzké, ale dobře značené stezce, která se vinula po úpatí kopce k drobnému obchodnímu městečku Talgarth, a kopyta jejich koní vyhazovala do vzduchu velké hroudy měkké červené hlíny. Jan jel mlčky se semknutými rty, ale měla dojem, že když se jednou otočil a podíval se na ni, zahlédla v jeho zraku vítězoslavný záblesk. Popohnala svého koně, aby s ním udržela krok. „Ifor je dobrý, Vaše Výsosti. Zavede nás tam tou nejkratší cestou. Znáte Brycheiniog?“

„Neznám.“ Vzhlédl k hustě zalesněným svahům po jejich levici. „Ale myslím, že se lépe seznámím s majetkem de Braose.“ Byla to narážka, co se ozvalo v jeho hlase a objevilo v postranním pohledu, který na ni vrhl? Znovu ucítila varovné zachvění.

Cesta byla drsná a po nedávném dešti blátivá a jízda jim trvala déle, než očekávala. Části stezky smyl liják a Ifor je musel vést jinudy hustými lesy, kde se skláněli hluboko k šíjím koní, aby se vyhnuli větvím stromů. Ačkoli vyjeli z Hay před polednem, světlo už začínalo blednout, když projížděli Talgarthem. Znovu ucítila pod kůží varovné zachvění. Jak se dostanou před soumrakem zpět, když cesta trvá tak dlouho?

Viděla, jak si Jan přetáhl přes brnění tmavý plášť, aby zakryl svou brož a pás. Hlavní ulicí městečka je sledovaly zvědavé pohledy a byla ráda, že mají s sebou Ifora, který vykřikoval welšsky přátelské pozdravy, když mířili k mostu nad rozhněvanými červenými vodami rychlého potoka Enig. Rozzlobená princova zpráva o neúspěchu v jednání s lordem Rhysem ji naplnila neblahým tušením, jakmile překonala obvyklý záchvěv strachu o Tilly. Věděla asi líp než Jan, jak rychle se v divokém kraji kolem nich dokáže projevit pomstychtivost Welšanů.

Koně pomalu stoupali nad Talgarthem dál a dál od čtverhranné věže, která střežila most. Před nimi ležely hory. Matylda se proklínala, že jim vůbec dovolila sem jet. Připozdívalo se a pomalé tempo jejich jízdy znamenalo, že se při temných mracích visících nízko nad vrcholky brzy setmí; a tohle nebylo místo, kde by měl člověk zůstat přes noc. Se zachvěním si přitáhla plášť těsněji kolem ramen a pobídla koně, aby se držel těsně za Janovým. Družina se kolem nich semkla. Jeli v tichu, s výjimkou občasného cinknutí postroje nebo úderu kopyta o skálu. Když se Jan ohlédl, viděla Matylda jeho ruku na jílci meče. Konečně se zdálo, že i on znervózněl. *Mynydd-dir* před nimi se tyčil jako vysoká stěna, zamlžený a černý. Vzadu zmizelo široké údolí Wye za pásem lesů z dohledu.

Jeli tvrdě a nešetřili zvířata na hrbolaté stezce, která sledovala zákruty řítícího se Rhian Gollu, jenž se zlobně a zčervenalý blátem hnal z hor do údolí. Začalo studeně mžít. Po levici se mezi mraky zvedal majestátním obloukem Mynydd Troed.

Hrad Dinas držel hlídku nad průsmykem. Bylo to strašidelné, osamělé místo. Matylda cítila, jak se její kůň začal třást; snad vycítil její vlastní strach. S ušima sklopenýma k hlavě a vyděšeným zrakem následoval své druhy, když se jejich jezdci odklonili od cesty a otočili se vzhůru po příkré travnaté rampě vedoucí přímo k opevnění hradu.

„Otevřete, vy tam!“ vykřikl Jan. „Lady de Braose žádá o vstup.“ Ale neozvala se žádná odpověď: strážnice u brány byly prázdné.

Koně se zastavili před severním vchodem. Vysoké náspy hradu obklopoval ze všech stran hluboký suchý příkop. Před nimi stály

vedle pevné, hřeby pobité brány z obou stran strážnice. Až potud poslechli stavitelé věrně Williamovy příkazy.

Jan popojel na svém vystrašeném koni k bráně tak blízko, že na ni mohl zabušit jílcem meče. „Hej, vy tam! Otevřete!“ volal, ale vítr mu rval slova od rtů. Za nimi stoupaly k průsmyku mraky, šedé, tlusté a zakrývající stromy, hory a snad i muže… Matylda měla dojem, že koutkem oka zahlédla, jak se dole na svahu něco pohnulo. Dlaně měla zpocené strachem a kůň, který to cítil, najednou uskočil stranou a chňapl po udidle, odhodlán vrhnout se zpátky směrem, odkud přijeli.

Konečně se v jedné z vysokých střílen strážnice objevil slabý záblesk světla.

„Otevřete, vy líní hlupáci!“ Jan vložil do svého výkřiku poslední zbytky sil. „Lady de Braose se dožaduje vstupu do svého hradu.“

Konečně slyšeli, jak se závory odsouvají, a široká dubová křídla se otevřela a odhalila půltucet mužů s tasenými meči v rukou a pochodněmi zvednutými nad hlavu. Všude mezi vnějším a vnitřním opevněním se v šeru válely hromady otesaných kamenů a malty jako tajuplné bílé tvary. Na vzdálenějším konci se ve tmě rýsovala nová věž, zjevně nedokončená.

„Kdo je tady velitelem stráže?“ dožadovala se Matylda. „Proč jste nepostavili žádné hlídky? Princ Jan a já jsme se sem hnali hodně rychle a nečekali jsme, že budeme muset stát venku jako sluhové.“ Její strach se proměnil ve vztek. Stiskla bič a zatočila se na koni dokola. „Zavřete už tu bránu, pitomci, než sem na vaše pozvání vleze polovina venkovanů! Kde je kapitán?“

Čtyři muži se rozběhli, aby zavřeli bránu a zastrčili břevna závor. Jeden z vojáků popošel kupředu a klesl na jedno koleno. „Velitel je nemocný, má paní, stejně jako mnoho mužů z posádky. Odpusťte mu! Nevěděl, že někdo přijede.“ Muž zaváhal a rychle se podíval přes rameno na své druhy. „Tady je těžké držet plné hlídky.“

Matyldu tím neusmířil. „Těžké! Těžké držet hlídky! Tak postavte víc mužů! Mně je jedno, jestli je sem budete muset donést na zádech, ale udělejte to! Mohli by vás přepadnout a přemoct a nepřítel vám bude sedět u ohně, ještě než zjistíte, že stojí před branou.“

„Mohu se zeptat na povahu té nemoci, která sklátila tolik mužů posádky?“ vložil se náhle do hovoru líný Janův hlas.

„Já… já nevím, sire. Je to něco běžného…“

„Jsou všichni do němoty opilí, Vaše Výsosti.“ Najednou vykročil kupředu jeden z dalších vojáků; světlo pochodně mu ozářilo tvář s jizvou od obočí až po bradu. „To je nemoc hradu Dinas. Kdybyste přijeli asi tak o hodinu později, ležel bych tam stejně i já a asi všichni moji druzi. Není tu nikdo, kdo by dokázal zůstat celou noc střízlivý a uchovat si zdravý rozum.“

Jan se podíval na Matyldu a sarkasticky zvedl obočí. „Třeba bychom se k nim měli připojit v jejich popíjení, má paní. U Božích zubů! Nevypadá to, že nás tu dneska někdo moc obslouží. Ty. Chlape!“ Strčil do klečícího muže nohou. „Předveď lady de Braose a mně nádheru té vaší nové věže! Potřebujeme jídlo, víno a teplo.“

Muž se zvedl, uklonil se a běžel před nimi k věži. Byla opravdu spartánská. Do jedné ze stěn byl zabudován po novém způsobu krb, ale byl prázdný. Místo toho doutnala uprostřed místnosti hromada polen; kouř se vinul sálem a nakonec unikal dveřmi, kterými vstoupili. Kolem něho se válel asi tucet chrápajících postav. Poháry a vinné džbány popadaly na podlahu a místnost páchla zatuchlým vínem a zvratky.

Matylda si s odporem přitáhla plášť k nosu. „Vyhoďte je ven!“ nařídila a pevně semkla rty.

„Ale paní…“ Muž se na ni vyděšeně podíval.

„Vyhoďte je ven!“ Jen maličko zvýšila hlas. „To chcete používat síně mého pána a manžela jako prasečince? Vyhoďte je ven a umyjte podlahu! Hned!“ Poslední slovo už hlasitě vykřikla a dupla si nohou. S jediným pohledem na její planoucí oči a vysunutou bradu se muž poklonil, rozběhl se mezi spící postavy a rozdával plochou svého meče rány na všechny strany.

Jan se rozhlédl a pak zamířil ke schodišti ve zdi. „Třeba tu bude horní místnost, kde se dá bydlet,“ poznamenal kysele a vyběhl nahoru. Jeho ostruhy zazvonily na kameni. Okamžik bylo ticho a potom ho slyšela volat. „Je tady čisto a sucho. Uděláme si z toho hlavní stan. Oheň a světla!“ Poslední slova zaburácel tónem, který byl zvyklý, že ho všichni poslechnou.

Vyčerpání, strach, hněv a hanba, která v ní vyvstala, když zjistila, v jakém stavu je hrad, ji zaměstnaly natolik, že si na okamžik neuvědomila nesnáze, ve kterých se ocitla. Až teď jí začalo být jasné, že tu není žádná kastelánka ani komorné; ať už k posádce patřily jakékoli ženy, pradleny nebo služky, asi se na noc vracely do některé místní vesnice nebo tábora. Nebylo tu po nich ani stopy. Stanula u úpatí schodiště, jehož kameny byly ještě zaprášené po otesávání, a podívala se nahoru na uhánějící stíny pochodní na holé zdi, když muž utíkal nahoru před ní. Tam čekal Jan. Jeho manévr dostat ji samotnou na Dinas – pokud to byl manévr – vyšel líp, než mohl doufat. Se srdcem bušícím strachem začala stoupat po schodech vzhůru.

S pomocí několika nejméně opilých členů posádky se místnost ve věži stala obyvatelnější. K sezení tu byla jenom prkna na bednách, která dodal tesař, ale přinesli seno, aby podlaha nebyla tak studená, a hromady kožešin a ovčích kůží; a víno bylo dobré. Ukázalo se, že jediným jídlem je tu studené skopové a černý chléb, ale byla ho spousta; jedli z cínových talířů na lavicích z prken.

„Už chápu, proč se ti muži musí opíjet," poznamenal Jan s lokty opřenými o kolena, když okusoval skopovou kost. „Pane na nebi, to je ale osamělé místo! Proč jste se domnívala, že je to tu hotové?" Posměšně se na ni usmál, zvedl svůj pohár ke rtům a Matylda cítila, jak se začervenala.

„Dostali jsme zprávu, že hrad je dokončen a vybaven posádkou, Výsosti. Na účtech se už neobjevovalo žádné další kamení." Usrkla víno, vděčná za teplo, které se jí rozlévalo v žilách.

„Kámen už tu opravdu všecek je, to jsem viděl. Povaluje se za vnějším opevněním. Ale hrad je dokončen sotva z poloviny." Jan odhodil do ohně kousek chrupavky. „Žádná kaple, žádná skladiště, žádné vnitřní zdi, žádná budova kromě hradní věže. Jenom základy. Viděl jsem je ve tmě."

Matylda pokrčila rameny. „Sir William bude zuřit, až se to dozví. A pokud jde o to, že jsou všichni opilí, měli by být všichni zbičováni. Budou všichni zbičováni."

Jan nadzvedl obočí. Pil hodně a těžké víno mu nahnalo do tváří ruměnec. „To by vám způsobilo potěšení, že, paní? Uvidíme, co pro

vás můžeme zařídit. Hned jak bude světlo a až se z toho vyspí natolik, aby se udrželi na nohou, hodlám sám provést výslech. Nedělejte si starosti! Budou potrestáni.“ Prudce vstal a mrštil kostí přes místnost. „A teď pokud jde o naše spaní…“

Matylda sevřela ruce v pěst. „Já dnes nebudu spát, můj pane. Nemohla bych.“ Stěží mohla poručit královu bratrovi, aby se šel vyspat dolů do síně do toho pachu a špíny. Mohla spoléhat jenom na jeho smysl pro rytířskost. „Naši průvodci se o vás postarají. Já zůstanu sedět tady u ohně.“ Vstala, odhodlaně se k němu otočila zády a natáhla ruce k plamenům.

„Ale no tak, Matyldo, to není vůbec přátelské.“ Byl za ní a ucítila jeho ruce na svých ramenou. „Nejtepleji nám bude, když si lehneme spolu, určitě.“ Jeho prsty se pohnuly kupředu a dolů, až se sevřely na jejích ňadrech.

Zadržela dech. „To by nebylo správné, Vaše Výsosti,“ vydechla zoufale. Otočil ji tváří k sobě. Jeho rty sáhly po jejích ústech a umlčely její protesty. Přitáhl ji k sobě.

Jeho tělo bylo mladé, štíhlé a silné a navzdory okamžitému odporu, když ji k sobě tiskl, ucítila Matylda, jak její vlastní tělo reaguje. Po tak dlouhé době, co je deptal William, zatoužilo najednou po sebejistém, čistém doteku mladého muže. Proti své vůli zaváhala a lehce se poddala s tělem rvaným touhou.

Jan se vítězoslavně zasmál. „Tak se konečně dostáváme dál, moje paní. Pojďte!“ Chytil ji za ruku a přitáhl k hromadě kožešin nahromaděných v koutě na podlaze. „Nakonec ještě zjistíme, že jsme sem nejeli nadarmo…“

„Ne!“ Matylda se od něho odtrhla. „Myslím, sire, že nevíte, co mi to navrhujete.“ Pronesla to tak přísně, jak jen dokázala, s nadějí, že se přestane třást, když ji uchopil za paže a znovu si ji k sobě přitáhl. Byl neobyčejně silný. Jeho ruce ji krutě svíraly a tvář měl jen pár centimetrů od jejího obličeje. „Jsem žena sira Williama de Braose a ne nějaká obyčejná děvka,“ zasyčela a slabost ji na okamžik přešla. Vytrhla se mu z náručí a stála před ním zpříma s planoucím zrakem. „A myslím, sire, že zapomínáte na svou novou manželku. Asi byste si měl ušetřit své pozornosti pro ni, aby vám brzy porodila toho syna, co o něj tolik stojíte.“

Následovalo dlouhé ticho. Potom se Jan krátce zasmál. Neodvažovala se podívat se mu do tváře, najednou polekána odvahou, se kterou pronesla svá slova, a couvla před ním. Dýchal zrychleně, oči měl přimhouřené a ruku sevřenou na jílci dýky. Pozoroval ji a Matylda cítila, jak jí slábnou kosti v ledovém přívalu hrůzy. Zvolna si začal rozpínat pás. Odložil dýku na improvizovaný stůl a pak se znovu otočil k ní. „Možná, že ještě nejste děvka, má paní," zavrčel, „i když leckdo pochybuje o vaší nevinnosti, když hovoří o vašem přátelství s lordem de Clare. Ano!" Znovu se zasmál. „Zrudla jste a sklopila oči. Tak skromná a tak plachá, paní! Ale váš jazyk prozrazuje vaši hubatost a přísahám při Kristových kostech, že z vás dnes udělám taky děvku! Ručím za to, že mi sir William nebude mít za zlé, když s jeho dámou strávím jednu noc. Jde za mou hvězdou a vy byste měla udělat totéž. Až budu králem, budu si pamatovat, kdo je můj přítel." Cílevědomě se pohnul směrem k ní. „A budu si taky pamatovat, kdo je můj nepřítel, paní."

Pokoušela se mu vyklouznout k oblouku, který vedl k točitým schodům, a utéct, ale Jan jí zastoupil cestu.

„A co jste vy, Matyldo?" zašeptal a těžce přitom oddechoval. „Můj přítel nebo nepřítel?"

„Nic, Vaše Výsosti. Jsem manželka jednoho z nejvěrnějších poddaných vašeho bratra Richar…" Zmlkla a kousla se do rtu, když spatřila slepou zuřivost v jeho obličeji při zmínce o králi, a proklínala se za svou beztaktnost. „A budeme taky vašimi věrnými poddanými, sire, jestli nastoupíte po něm," dodala honem a znovu se od něho odtáhla. „Vašimi přáteli – vašimi věrnými přáteli –" Slabě vykřikla, když se vrhl kupředu, stiskl jí paže a povalil ji na hromadu pokrývek.

Na okamžik stanul nad ní a s chladným triumfem v očích na ni hleděl. „Tak mi svou věrnost dokažte, paní!" vydechl.

„Ne!" Pokoušela se odlézt pryč, vlekla se po navršených kožešinách a těžké sukně jí překážely. „Prosím vás, Vaše Výsosti! Myslete na Isabellu! Porušujete svůj rytířský slib, sire…"

Její úzkostlivé volání se proměnilo v zaječení, když se na ni s kletbou vrhl, zuřivě ji přitiskl naznak, jednou rukou jí zavřel ústa, zrovna když se chystala znovu zaječet, a druhou jí sáhl po hrdle.

„Ticho, ženská!“ zasyčel. „Chceš, aby byla celá posádka svědkem naší rozkoše?“

Zoufale s ním zápasila a teď už se bála jenom jeho nelítostných prstů, které jí svíraly hrdlo; lapala po dechu, horečně se mu pokoušela odtrhnout ruce a neslyšela nic než hučení v uších; její odpor ochaboval. Potom se jí všechno zatmělo a Matylda zůstala nehybně ležet.

Cítila, jak ji zvedá, jak jí svléká sukně, rozvazuje tkanice a stahuje košili, a pak už ležela nahá na kožešinách před ohněm a oteklým, napůl zavřeným hrdlem lapala po dechu. Ve tmě viděla jeho obličej nad svým, oči upřené, modré jako bezedná obloha a vlasy a vous zlaté v záblescích plamenů. A potom všechno znovu zčernalo.

Jeho rty se zmocnily jejích. Jazykem jí zvlhčil vyschlá ústa a rukama drtil prsa, než začal laskat i zbytek jejího těla a naléhavě se jí tlačit mezi stehna. Nebojovala, sotva si uvědomovala, co s ní dělá; viděla jen, jak se oblouky klenby na stropě, zakouřené a temné nad jeho rameny, zatočily a zapadly do tmy, jak se zaleskly ve světle ohně a znovu ztemněly. Bral si ji zas a zas; zjevně mu bylo jedno, jestli žije nebo zemřela, ukájel svou zuřivost a chtíč na jejím ztichlém těle, potom ji hrubě otočil na břicho a znovu se na ni vrhl. Jediný žalostný výkřik, který se vydral z jejího rozdrásaného hrdla v bolesti a pokoření, když do ní hluboko vnikl, zadusila zatuchlá ovčí vlna, která jí zaplnila ústa i nos.

Trvalo to dlouho, než si uvědomila, že se od ní konečně odtáhl. Její pohmožděné tělo, roztažené na rozházené hromadě pokrývek, chvíli odmítalo reagovat, když se pokoušela změnit polohu a schoulit se proti chladu, který ji teď, když ji zpocené mužské tělo nechalo odhalenou, zasáhl plnou silou. Se zasténáním se převalila na stranu. Podařilo se jí přetáhnout přes sebe ovčí kůži a pak už ležela tiše, oči ještě pořád zavřené a tělo samou bolestnou modřinu.

Jan si natáhl košili a plášť. Připnul si opasek s dýkou s drahokamy, konečně se k ní otočil a chvíli nad ní stál a díval se dolů. Potom se usmál. „Jestli mě omluvíte, lady Matyldo,“ řekl tiše, „půjdu dohlédnout na to, aby naši koně měli pohodlí a dost žrádla.“ Slyšela ho, jak přechází přes místnost a sbíhá po schodech dolů. Zpátky se už nevrátil.

Dlouho se ani nepohnula a potom, když oheň vyhasl a ona pocítila chlad, vyvlekla se na nohy, ještě pořád omámená a zmatená, unaveně zatápala po svých šatech a pak vzala z koše dříví a hodila je na chladnoucí oharky.

Celou věčnost stála ztuhlá u ohně, který znovu vzplanul, a nakonec nesnesitelně unavena klesla na kolena, zahalila se do pláště a opřela si hlavu o paže složené na jedné z převrácených beden.

Spala neklidně; napůl naslouchala, zda se nevracejí Janovy kroky, ale nepřišel. K ránu na chvíli usnula tvrději a pak se najednou probudila, když kdesi zrovna pod oknem zakokrhal kohout. Byla bolestivě ztuhlá a bylo jí hrozně chladno. Oheň vyhasl v bílý popel a uboze improvizovanými okenicemi na oknech pronikal dovnitř chladný úsvit. V krbu pod širokým komínem se odrážela kaluž bledého světla.

Matylda se prokřehle vydrápala na nohy, přešla k oknu a strhla okenici. Venku se válela mlha, halila hory a na střílně se srážela jako déšť. Zachvěla se.

Velká síň byla vyčištěna. V krbu zapálili oheň a na vyvýšeném místě už stál prozatímní stůl. U něho seděl Jan, který zrovna končil se snídaní. Když se objevila, napůl vstal, posměšně se jí uklonil a pak jedl dál. Oči měl chladné a nesmlouvavé.

Matylda okamžik stála, pozorovala ho a bojovala s odporem a hrůzou. Kápi pláště si přitáhla těsněji přes pohmožděné hrdlo.

„Pojďte se ke mně připojit k snídani, má paní," zavolal na ni bez vzhlédnutí. „Musíte mít po tak neklidné noci hlad." Kývl na sluhu, který postával ve stínech, a ukázal na svůj prázdný pohár.

Matylda sebrala poslední zbytky důstojnosti a přešla síní k němu. U stupínku mu povýšeně složila obřadní úklonu. Když neochotně usedala vedle prince, hrad jí najednou připadal plný lidí. Sluha jí se zahanbenou tváří přinesl chléb a svařené víno, zatímco druhý rozhazoval po podlaze čerstvou slámu. Odkudsi od vnějšího opevnění zaznívaly zvuky kladiv. Jan znovu vzhlédl.

„Kde je kastelán?" vyštěkl na muže se slámou. „Když už je tu lady de Braose, okamžitě ho přiveď – poslechneme si, proč je hrad v takovém stavu."

Sluha se uklonil a vyběhl ven. Skoro ihned se vrátil s vysokým mužem v drátěné košili a plné zbroji. Muž klesl před Matyldou na kolena. Jan pokračoval zdánlivě bez zájmu v jídle.

Matylda bolestivě polkla. „Tak co?“ řekla s úsilím. „Co nám o tom můžete říct?“

Muž byl šedivý v obličeji. „Jsem Bernard, má paní. Odpusťte nám!“ Prosebně sepjal ruce. „Tenhle hrad je děsné místo. Nikdo tu nevydrží, aby se nezbláznil. Prosil jsem už o přeložení, ale nikdo nás nepřišel vystřídat.“ Podíval se na prince. „Mějte slitování, sire!“

Jan zavrčel. „Slitování! Když nedokážete snést ani trochu nepohodlí.“

„Nejde o nepohodlí, pane, opravdu ne.“ Muž se naléhavě naklonil kupředu.

„Tak o co?“ Jan se tvářil opovržlivě. „To vás tak vystrašili lidé welšských knížat?“ Řekl to hlasem plným sarkasmu a pohrdání.

„Ne, pane. Welšanů se nebojíme.“ Bernard mluvil dotčeně. „Ne, má paní, je to něco jiného.“ Najednou spustil zrak a neklidně přenesl váhu těla z jednoho kolena na druhé.

„Co?“ dožadoval se Jan nemilosrdně.

„To ti staří z hradu, Vaše Výsosti.“ Hlas mu klesl v pouhý šepot. „Chodí po hradbách kolem našich mužů. Potulují se v příkopu, jezdí na koních po kopci. Jsou všude ve tmě…“ Rychle se pokřižoval a viděli, jak sevřel amulet, který měl pověšený na krku.

Matylda se podívala na Jana a proti své vůli se zachvěla.

„Co jsou to za nesmysly?“ pravil princ. „Jací staří z hradu? V těchhle kopcích není nikdo kromě pastýřů a bojujících welšských kmenů.“

Vedle něho sevřela Matylda na poháru v ruce prsty, až jí klouby zbělely. Trochu horkého vína jí šplíchlo na zápěstí.

„Jsou to stíny, Vaše Výsosti. Hrad Dinas jim před tisíci lety patřil. Možná ještě dřív. Než se narodil náš Pán, byla tohle jejich země. V základech nacházíme jejich majetek. Ty příkopy a valy udělali oni. A jejich bozi tu ještě pořád vládnou. Kristus tu není vítán. Stěny kaple spadnou pokaždé, když je začneme stavět…“ Mluvil teď rychle, ruce tiskl k sobě a na čele mu vyvstaly kapky potu.

Jan se zvedl a naklonil se přes stůl k němu. „U Božích zubů! To mi chceš tvrdit, že tuhle posádku drží v čiré hrůze smečka duchů?“ Hlas měl ledový.

Muž sklopil oči. „Jsou skuteční, můj pane. Viděl jsem je. Možná duchové ze starých časů, ale jsou skuteční. Prosím vás, paní, vysvoboďte nás! Jediná možnost je přenechat jim hrad.“ Nakonec se s rukama sepjatýma v prosbě otočil k Matyldě.

„Jak se můžeš opovážit něco takového navrhnout?“ Janův hlas usekl mužovy prosby jako bič. „Bezpochyby víš, jaký je trest za zběhnutí. Myslím, že by sis to měl pořádně rozmyslet, než začneš navrhovat vyklizení takového strategického bodu.“

„To už stačí.“ Matylda bolestivě vstala a pokoušela se vyčistit si hrdlo. „Můžeš zatím jít,“ řekla unaveně. „Dokud se nepošle poselství siru Williamovi, nebudou žádné tresty. Zatím dohlédnete na to, aby stavba pokračovala a aby už se tu nepilo.“

Muž se zvedl na nohy, hluboko se uklonil a utekl ze síně. „Cože, žádné bičování, lady Matyldo? Máte snad dojem, že mají právo být líní jenom proto, že dovedou vyprávět hezké strašidelné historky?“

Zarděla se. „Možná mají pravdu, sire,“ řekla vzdorně. „Na tomhle místě je cosi zlého.“

„Ještě kromě mne, myslíte?“ Hlas měl těžký, když se její jasné zelené oči zvedly k jeho a vydržely jeho pohled. Odvrátil zrak jako první.

„Určitě je to tu osamělé,“ připustil konečně, zvedl se, ještě pořád s pohárem v ruce, a přešel ke krbu. „A všechna ta mlha působí opravdu strašidelně.“

Pozorovala ho, jak se dívá dolů do žhavého popela. Jeho hezký obličej byl bledý a stažený a svaly měl napjaté, když zvolna sevřel prsty nožku hliněného poháru. Prudce se zachvěla.

„Pro citlivé lidi jsou hory často strašidelné, Vaše Výsosti,“ řekla měkce. „Věřím, že zdejší muži mají pravdu. Staří bohové ještě chodí po těchhle kopcích. To místo je jejich a budou si svůj majetek chránit.“

Otočil se a zkoumavě se na ni podíval. „A jste jejich i vy, má paní?“ zeptal se posměšně. „Já myslím, že ne. Pokud si vzpomínám, tihle bozi či duchové či muži vám v noci na pomoc nepřišli.“

Nevšímal si bezmocné zuřivosti, která se jí na okamžik objevila v očích, a znovu zamyšleně usrkl z poháru. „Ne, je to nesmysl. Jsem ochoten přísahat, že pár zbičovaných a jeden nebo dva oběšení by zajistili, že už tu nikdy nikdo neuvidí žádné bohy ani duchy. Vy jste se pokřižovala, má paní? Je to možné, že byste se bála duchů?“ Oči se mu znovu zaleskly. „To jistě ne, když jsem tu já, abych vás ochránil, když už vás neochrání vaši bohové.“ Postoupil o krok kupředu.

Matylda cítila, jak jí krev mizí z obličeje. „Vy nejste žádná ochrana, Vaše Výsosti,“ řekla. „Bůh pomáhej lidem této země, jestli se kdy stanete jejich králem!“

Prudce se k němu otočila zády a snažila se uklidnit roztřesené ruce.

Za ní bylo okamžik ticho; potom ucítila, jak se jeho prsty lehce dotkly jejích ramen. „Troufáte si příliš, paní,“ řekl jí tiše do ucha.

„Stejně jako jste si troufl vy, Vaše Výsosti,“ zašeptala. „Bůh vám odpusť!“

Ruce mu klesly, ale chvíli se ani nepohnul. „Jsme si souzeni, Matyldo,“ řekl klidně. „Nemůžete bojovat proti Božímu záměru.“

„Božímu!“ Prudce zvedla tvář. „Vy myslíte, že to byl Boží záměr, abyste se mě v noci zmocnil?“

Napůl se usmál. „Možná byl Bůh spíš zdrojem inspirace než způsobu, paní. Ale výsledek je stejný. Jste moje.“

Okamžik na něho mlčky hleděla velkýma očima a hledala za jeho chladnými slovy nějakou stopu laskavosti. Nebyla tam žádná.

Najednou vztáhl ruku, uchopil její a zvedl ji ke rtům. „Musíte se smířit s nevyhnutelným, má paní,“ pravil měkce. „Náš osud určily samy hvězdy…“

„Ne!“ Prudce mu vytrhla ruku. „Ne, nevěřím vám.“

Slabě se usmál. „Jak si přejete, ale bude to pro vás o to tvrdší lekce. Pojďte, podíváme se na tu svatou studánku, co je ozdobou tohoto nesvatého místa. Potom bychom se snad mohli vrátit do Hay. Vaše pohostinnost mě tentokrát, paní, nenadchla.“

Prošel kolem ní, sebral ze stoličky plášť, kam jej předtím odložil, a seběhl po schodech do zamlženého chladného slunečního svitu. Okamžik se ani nepohnula, přemožena strachem a odporem, a pak se nerada přinutila vyjít za ním ven.

Mrazivé větrné údolí se koupalo ve slabém slunečním světle, nad ním proudily těžké mraky a všude dokola se tyčily hory jako zlé bytosti, zachmuřeně střežící Dinas a jeho tajemství. Zjistila, že se zase prudce chvěje.

Dinaská studánka byla za severní branou – malý zurčící pramen obklopený ostrým rákosím; na jeho ochranu tu byla postavena nízká zídka z volných kamenů. Zůstaly zde ještě zbytky po obětech přinesených strážcům studánky, ať už to byl kdokoli, a kámen zdobily uvadlé věnce hvězdnic.

Jan chvíli stál a hleděl na ně, potom si zvolna stáhl těžký plášť, rozvázal tkanice kožené tuniky a obnažil prsa štiplavému větru. Matylda v hrůze zatajila dech. Na jeho hrudi byla ošklivá hnisající rána ve tvaru srpku měsíce.

Poklekl na kraji zurčícího pramene, okamžik zaváhal, potom zaťal zuby, naklonil se a začal si na ránu stříkat ledovou vodu. Když ho pozorovala, ozval se jí kdesi vzadu v paměti hlas Jeanne vyprávějící o svaté studánce v Dinasu. Jedině tato voda prý dokáže vyléčit rány způsobené čarodějnictvím; a tenhle člověk byl potomkem Melusiny – ďáblovy dcery. Matylda se pokřižovala a rychle se s dvojnásobných strachem a odporem odvrátila. Trvalo to dlouho, než se odvážila znovu otočit. Zrovna se nakláněl, naposledy nabíral do dlaně trochu vody a stříkal si ji na hrdlo. Potom spatřila, jak do matné zelené vody jezírka hází zlatou minci.

Konečně vstal; na šíji se mu ještě leskla voda. „Uvidíme, jaký div to dokáže," pravil, když se soukal zpátky do šatů. „Třeba se vylepší moje mínění o tomhle Bohem zapomenutém místě. Zavoláme si koně a vypadneme odtud? Mám pocit, že jsme už udělali vše, co jsme mohli. Viděl jsem vaše obranné schopnosti v celé jejich nádheře." Přátelsky se usmál, ale Matylda sebou trhla nad dvojsmyslností jeho slov. „Pojďte!" pokračoval. „Studánku jsme už navštívili a teď se chci vrátit do Hay. Už je dost pozdě a pomyšlení na další noc tady mě vůbec neláká."

V Londýně bouřka nebyla. Nad vysokou kopulí čítárny v Britském muzeu bylo nebe neúprosně modré a tvrdé. Sam Franklyn se protáhl, opřel se na židli a zamyšleně se zadíval nahoru. Najednou se

rozhodl a začal zavírat knihy před sebou. Zavřel i tenký notes a otočil se, aby ho zastrčil do kapsy saka přehozeného přes opěradlo. Potom vstal. Když odevzdával u ústředního kruhového pultu hromádku knih, usmíval se.

Prodral se zástupem návštěvníků z muzea ven, otevřel létací dveře a seběhl po širokém schodišti dolů. Horko ho zasáhlo jako kladivo, a tak zamířil do stínu stromů na Great Russell Street. Pak rázně vykročil na jihozápad a cílevědomě se ubíral k Long Acre.

Na oslnivě osvětleném stupínku ve svém ateliéru hleděl Tim hledáčkem svého fotoaparátu. Vedle něho měnil George umístění bodových reflektorů namířených na mladého muže, který držel na vodítku štíhlého, elegantně znuděného dalmatince.

Sam stanul ve dveřích a prohlížel si scénu přes rameno Timovy asistentky Caroline, která na jeho zazvonění seběhla po dlouhém schodišti dolů. Pohledem spočinul na Timovi a zamračil se.

Mladík na stupínku se ostentativně protáhl. „Budu už muset toho psa vyvenčit, Time. Hoď sebou trochu, prokristapána!“

Tim si ho nevšímal. Pokynul Georgovi rukou doleva a znovu se sklonil nad fotoaparátem.

Sam vklouzl na židli vzadu a díval se dál. Trvalo ještě půl hodiny, než byl Tim spokojen a propustil mladého muže se psem na ulici. Konečně Caroline Timovi cosi pošeptala a ten se otočil a poprvé si všiml Sama sedícího ve stínu.

„Promiňte, doktore Franklyne. Neuvědomil jsem si, že tu někdo je.“

Ostražitě se na sebe dívali, zatímco George a Caroline ponořili pódium do šera a začali uklízet rekvizity. Tim zvolna pokročil k Samovi. Najednou se cítil hrozně unavený. „Co pro vás mohu udělat?“

Sam vstal a s uvolněným úsměvem mu podal ruku. „Chtěl jsem si s vámi promluvit o Joanně. Pokud vím, byl jste s ní ve Walesu.“

Tim zamířil ke kuchyni. Našel v ledničce dvě plechovky piva a jednu podal Samovi. „Jo je moje stará kamarádka a kolegyně, pane doktore. Nemluvím o svých přátelích za jejich zády.“

Na zlomek vteřiny přeběhl Samovi po tváři zastřený pobavený úsměv. Ale jeho výraz byl skoro okamžitě zase prázdný. „Chtěl jsem

jenom zjistit, jestli vám připadala v pořádku a šťastná. Jak možná víte, pomáhám jí s jejími problémy.“

„Řekla mi o tom,“ pravil Tim stručně.

„Tak. A jak na tom byla?“ Samův pohled, který vyhledal oči druhého muže, byl najednou zkoumavý.

Tim odtrhl kroužek na své plechovce piva a hodil ho do kouta. Odvrátil zrak. „Byla v pořádku.“

„Prožila nějaký návrat do minulosti, když jste tam byl?“

„Proto tam jela.“

„Jistě. A kolik jich bylo?“

Tim přešel ke stěně ateliéru a zatáhl za páčku, která odsunula clonu z velkého ateliérového okna; všechno zalilo sluneční světlo. „Dva nebo tři.“

Sam přimhouřil oči. „A rozrušilo ji to?“

„Celá ta věc ji rozrušuje, pane doktore. Napřed ji vystrašilo, když si nemohla poprvé přivodit regresi sebehypnózou, a potom zase, když k tomu došlo. Ten zážitek ji vyděsil. Děsí ji to, že se probere a musí nechat ten druhý svět plavat a vrátit se zpátky.“

„Tak. Takže byla vyděšená. Ale neprojevily se na ní potom žádné fyzické stopy? Modřiny? Řezné rány, bolesti, které by se nedaly vysvětlit?“

Tim chvíli uvažoval. „Ne.“

„Máte její fotografie, které jste tam pořídil?“

Tim se zamračil. „Nevím, jestli bych vám je měl ukázat bez jejího svolení.“

„Jsem její lékař, člověče. Ujal jsem se jejího případu.“

„Jejího případu?“ Tim se na něho ostře podíval. „Nevěděl jsem, že Jo je případ.“

„Time?“ Za nimi se objevil George. „Mám se pustit do toho filmu?“ Zvědavě pohlédl na Sama, který si ho nevšímal.

Tim netrpělivě přikývl. „Ať ti s tím Caroline pomůže.“ Počkal, až oba seberou aparáty a opustí ateliér, a pak se otočil zase k Samovi. „Je ještě ve Walesu?“ zeptal se.

Sam přikývl. „Můj bratr tam jel za ní.“

Tima zaplavila skoro fyzická bolest. Prudce se odvrátil a pokoušel se skrýt obličej, vědom si toho, že ho Sam pozorně sleduje. Měl pocit, že mu ten člověk dokáže číst myšlenky.

„Půjdu pro ty fotky," řekl. Spěšně přešel ateliér, otevřel skříňku a vytáhl obálku. Položil ji na velký stůl, rozsvítil ostrou lampu nad hlavou nízko nad stolem a posunul obálku k Samovi.

Sam ji zvolna otevřel. Tvář měl bez výrazu, když se probíral jedním snímkem za druhým. Na krajinky, hrady a hory se sotva podíval. Jeho pozornost byla soustředěna jedině na Jo.

Tim nešťastně poodešel. Hodil prázdnou plechovku od piva do popelnice a šel si do kuchyně pro další. Jak si všiml, jeho host se té své sotva dotkl. Kuchyně mu najednou připadala hrozně holá a nehostinná; bílé vybavení surrealisticky zářilo v šikmém slunečním světle, které ozařovalo ateliér. Bylo to tu jako v márnici.

Stál ve dveřích, rychle popíjel pivo a pozoroval Samův obličej zalitý světlem lampy. Je to jako Rembrandtův obraz, pomyslel si najednou, jako ta malba doktora, který se sklání nad stolem a hledí na mrtvolu. Prudce se při té analogii zachvěl. „Říkala, že se cítí jako nahá," řekl, když zase přistoupil k Samovi u stolu, „když ji takhle fotografuju."

Sam nevzhlédl. „Její výraz je opravdu hodně výmluvný," poznamenal opatrně. „Fotografie vám toho mohou říct o subjektu hodně." Odmlčel se. „I o fotografovi." Podíval se na Tima a ten prudce uskočil dozadu, vylekán otevřenou nechutí, ba přímo nenávistí, kterou spatřil v očích druhého muže.

Okamžik se na sebe dívali a potom Sam odvrátil zrak. Zasmál se. „Třeba se mýlím, ale nemyslím, že bych se mýlil." Zavřel složku a odstrčil ji. „Víc jich nemáte?"

„To je vše." Timův hlas byl velice suchý. Nedovolil svým očím, aby se zatoulaly k portrétu na stojanu pod plachtou.

Sam se napřímil a založil ruce na prsou. „Věděl jsem, že je tu ještě někdo jiný," pravil tiše. „Až dosud jsem ale nevěděl, kdo to je. Prožil jste taky návrat do minulosti?"

Tim chvíli neodpovídal. Instinkt mu radil, aby byl velmi opatrný. Sam je nebezpečný. Přál si – jako v tyto dny tak často – aby měl jasnější hlavu. „Ano," odvětil konečně. „Prožil."

Sam zvolna přikývl. „Tak," řekl skoro pro sebe. „Takže to už jsou tři."

„Tři?" opakoval Tim jako ozvěna.

Sam se usmál. „Tři muži, kteří milovali lady Matyldu."

Tim na něho civěl. „A vy jste jeden z těch tří," řekl za okamžik zamyšleně.

„Já?" pravil Sam. „Řekněme, že jsem pozorovatel. Jenom pozorovatel." Vzal svou plechovku s pivem a zvedl ji ke rtům. „Aspoň zatím."

KAPITOLA
SEDMADVACÁTÁ

Jo padla napřed na kolena a potom se svezla dolů, až zůstala ležet v trávě s hlavou u drsného balvanu. Nick poklekl vedle ní. „Jo!“ zavolal naléhavě. „Proboha, Jo, slyšíš mě?“

Jeho zlost zmizela a náhlá vlna nepřátelství, která se v něm vzedmula, byla pryč. Svlékl si košili, sroloval ji, něžně ji strčil Jo pod hlavu a zneklidněn její nehybností jí nahmatal pulz na zápěstí. Byl tam, rychlý a slabý, ale byl. Dýchala také jenom slabě. Když k ní poklekl a bezmocně ji pozoroval, pohnula s bolestným výkřikem paží.

„Jo!“ zašeptal. „Jo, kde jsi? Slyšíš mě?“ Neozvala se žádná odpověď. Jo neotevřela oči a obličej měla nehybný.

Něžně jí třel ruku, když blíž za nimi zahřmělo a Nick uviděl v údolí odraz blesku. „Jo, lásko, musíš se probrat. Nemůžeme tady zůstat v dešti. Jo!“ Mluvil stále hlasitěji, vzal ji za ramena a zatřásl s ní. Zasténala a otevřela oči, ale neviděla ho. Její pohled se upíral na vzdálené kopce za ním.

„Prosím ne!“ zašeptala. „Prosím!“

„Jo! Musíš se probudit.“ Nick s ní znovu zatřásl, tentokrát už silněji. „Jo, poslouchej mě!“ S povzdechem ji nechal klesnout zpět a špičkou prstu se lehce dotkl její tváře. „Jsi už zase s ním, Jo? Je s tebou lord de Clare?“ Čelist mu ztuhla. „Ležíš zrovna v jeho náručí?“ Zaťal pěsti. „Proč tady, Jo? Co se tu stalo? Co to spustilo?“

Neodpovídala. Daleko v mlze oné druhé bouře hleděla Matylda na pochodně vylekaných vojáků.

Na Nickova nahá záda dopadla těžká kapka deště. Vzhlédl a najednou si uvědomil, jak se už bouřka přiblížila. Nebe nad jeho hlavou bylo za měkkou tíží mraků s břidlicovými břichy indigově modré. Další dvě kapky dopadly na bílou blůzu Jo, když se na ni podíval a pokoušel se ovládnout podivné protichůdné city ve svém nitru. „Proboha!“ vykřikl najednou hlasitě. „Prokristapána!“

Sklonil se a zuřivě ji líbal s očima zavřenýma a cítil, jak ho zaplavuje změť hněvu, nemohoucnosti a touhy. Pak to přešlo stejně rychle, jako to přišlo, a on si uvědomoval jen to, že klečí na holé hor-

ské stráni se ženou v bezvědomí a že se každou chvíli spustí liják. Vyhrabal se na nohy, jemně jí vyprostil košili zpod hlavy a natáhl si ji. Potom se shýbl a zvedl ji ze země. Začal zvolna sestupovat zpátky k vozu; držel Jo v náručí a pozorně našlapoval na strmou půdu, nyní kluzkou od deště. Ušel asi polovinu cesty, když uslyšel nějaký výkřik. Pršelo teď hustěji. Pohodil hlavou, aby si pročistil zrak, a uvědomil si, že má čelo celé zpocené. Srdce mu bušilo. Jo sice byla štíhlá, ale také vysoká a její váha ho vyčerpávala a rvala mu svaly na pažích a na ramenou.

„Počkejte, člověče! Já vám pomůžu.“ Z deště se vynořila jakási postava s černobílou kolií v patách a gestikulovala na něho. „Nehoda, co?“ Vedle Nicka stál malý mužík v pumpkách a nelogicky krátkých rukávech a s plochou čepicí proti dešti na hlavě. Nick jemně spustil nohy Jo na zem, opřel si ji o rameno a lapal po dechu.

„Omdlela,“ řekl po chvíli a s úlevou si povšiml širokých ramen a svalnatých paží svého zachránce. „Musel jsem ji dostat z toho deště.“

„Položte mi její paži kolem krku – takhle. Pomůžu vám.“ Muž mluvil s klidnou autoritou. „Odneseme ji do mého vozu – vidíte? Je tamhle dole.“ Mávl ke kamenitému korytu odbočujícímu z cesty. V roztančených záblescích uviděl Nick stříbrný Range Rover zaparkovaný na trávě hned pod nimi.

Společně naložili Jo dozadu a podložili jí hlavu pokrývkou. Potom si Nick vlezl k ní a jeho zachránce nasedl za volant se psem po boku. Venku déšť každým okamžikem sílil, bubnoval na střechu a obklopoval je stěnou řinoucí se vody, jak se lil na přední sklo a bušil do oken.

Muž se otočil s loktem přes opěradlo sedadla. „Jsou to ďábelské bouřky. Přiženou se a za deset minut už zase svítí slunce. Ten porsche, co jsem ho viděl o pár mil níž, je váš?“

Nick přikývl. „Zašli jsme dál, než jsem si uvědomil.“

Muž hleděl na Jo. Kývl hlavou. „To se člověku v horách stane snadno. A taky v tomhle legračním počasí. Odvezeme dámu do nemocnice? V tomhle autě to bude snazší, ne?“

Nick se zadíval na Jo. Byla smrtelně bledá a hlava se jí kymácela do stran, když se muž otočil dopředu a začal zvolna popojíždět s

vozem po hrbolaté cestě. Ruce měla ledově studené a dýchala jen slabě. Nick jí jemně třel ruku. Našel další přikrývku pokrytou psími chlupy a položil ji na ni. S povzdechem kývl k mužově zátylku. „Ano, prosím vás," řekl. „Budu vám moc vděčný, když nás zavezete do nemocnice."

V nemocnici se Jo probrala dezorientována a plná strachu a poslušně se podrobila hromadě testů, než ji konečně zmatený doktor propustil; nezjistil u ní nic horšího než možnou alergii na elektrické bouře. S hlubokou úlevou, že snad bude zase v pořádku, zatelefonoval Nick Margiad Griffithsové a řekl jí, aby je večer očekávala zpátky v Hay.

„Chudinko malá! Pojďte nahoru! Pomůžu vám do vašeho pokoje." Paní Griffithsová vyšla Jo v ústrety až ke dveřím, zatímco Nick bral z vozu jejich zavazadla. „Bylo mi moc líto, že jste u nás nemohla ve středu zůstat, ale zrovna jsme měli úplně plno." Vzala Jo za loket a pevně ji vedla ke schodům. „Váš snoubenec říkal, že si vezmete společný pokoj. Doufám, že je to tak v pořádku."

Jo unaveně přikývla. „Je to tak dobře, paní Griffithsová, děkuju vám."

„A co ten milý pan Heacham?" zeptala se paní Griffithsová zvědavě, když se zastavila na odpočívadle, aby se nadechla.

„Odjel zpátky do Londýna. Jak jsem říkala, je to můj kolega."

Druhá žena si hlasitě odfrkla. „Možná kolega, má drahá, ale je do vás moc zamilovaný. Ale to vy samozřejmě víte."

Jo jemně vyprostila paži z ochranného sevření paní Griffithsové. „Ano, vím," řekla pochmurně.

„Můžeme vidět svůj pokoj?"

Jo viditelně nadskočila, když se bezprostředně za nimi na schodišti ozval Nickův hlas. Nesl jejich zavazadla.

Zmatená paní Griffithsová otevřela dokořán protější dveře. „Tady je to," řekla. „Doufám, že se vám tu bude líbit." Nervózně se podívala na Nicka.

Byl to velký pokoj. Dvě postele čtvrt metru od sebe byly obráceny k oknům, která vedla na ulici. Přehozy a závěsy byly ze žlutě

potištěné látky a koberec mechově zelený. Jo přešla k oknu, otevřela je a podívala se na tiché domy naproti. Lehce se třásla. „Je to krásný pokoj. Děkujeme vám.“

Paní Griffithsová se viditelně nafoukla. „Chtěla jsem vám tentokrát dát ten nejlepší, drahoušku. Pan Franklyn říkal, že tady budete chtít i povečeřet, a tak jsem připravila pěkný kousek jehněčího. Jestli vám to vyhovuje, můžete se najíst kolem osmé.“ Usmála se z jednoho na druhého. „Dokud byl naživu můj Ted, moje kuchyně mu chutnala. Vždycky říkával, že moje jehněčí pečeně je ta nejlepší, jakou kdy jedl. A teď –“ rozhlédla se majetnicky rychle kolem – „myslím, že tu budete mít všecko, co potřebujete. Ale jestli vás něco napadne, stačí zavolat dolů.“ Ještě jednou se nervózně podívala na Nicka, který jí otevřel dveře, aby už byla venku, a pevně je za ní zavřel.

Otočil se k Jo. „Tak i ona viděla, že je Tim Heacham do tebe zamilovaný?“

Jo ztuhla. Zvolna se k němu obrátila čelem. „Tim odjel zpátky do Londýna, Nicku. Přijel sem fotografovat. To bylo vše.“

„Spala jsi s ním?“

Přešla k bližší posteli a hodila na ni svůj kufřík. „Nespala jsem s Timem, ne, nespala.“

Byla ještě Matyldou, když vklouzla Timovi do náručí. A on? Určitě z něho byl zase na pár hodin Richard, hrabě de Clare. Vzhlédla, chvíli pevně vydržela Nickův pohled a pak začala vytahovat ze zavazadla šaty. Zase ten tvrdý podezíravý obličej, semknuté čelisti, oči studené hněvem. Znovu se proměnil v onoho druhého Nicka. Nicka, kterého se tolik bála, protože jí připomínal pyšného Plantageneta. Tvrdě polkla a pokoušela se tu myšlenku zahnat; vytřásla dvoje šaty v naději, že Nick neuvidí, jak se jí třesou ruce. „Jsou ve skříni nějaká ramínka, Nicku?“ Přiměla se, aby to znělo normálně. „Myslím, že bych se měla na tu hostinu převléknout, co říkáš?“ Zdráhavě se na něho usmála. „Vysprchuju se a pokusím se dostat z vlasů ten nemocniční pach.“

Sebral svou kabelu a hodil ji na druhou postel. „Dobře, já si dám sprchu po tobě.“ Najednou se na ni usmál, když vytahoval čistou košili. Byl už zase sám sebou.

Jo si vzala župan a věci na mytí a otevřela dveře, ráda, že může uniknout. Chtěla být sama a přemýšlet; pokusit se čelit tomu strašnému podezření, které se v její mysli každým okamžikem proměňovalo v jistotu – že Nick byl kdysi Jan, král Anglie, muž zodpovědný za její smrt.

Zavřela za sebou tiše dveře a zhluboka se nadechla. Zdola vystupovala po schodech znovu paní Griffithsová. Když uviděla Jo s rukou na klice, zastavila se.

„Slečno Cliffordová, zapomněla jsem vám něco říct. Když jste odtud ve středu odjela, volala z Londýna jakási slečna Gunningová. Říkala, že až vás zase uvidím, mám vám vyřídit, abyste jí naléhavě zavolala. Jestli chcete, můžete použít telefon dole.“

Jo se zachmuřila. Podívala se na hodinky a potom zpátky na dveře do ložnice. „Třeba ji ještě chytnu, než odejde. Děkuju, hned jí zavolám.“ Šla za paní Griffithsovou po schodech dolů. „Je to svým způsobem moje šéfka,“ řekla omluvně, když jí paní Griffithsová ukázala telefon v místnosti, která byla zřejmě jejím soukromým obývacím pokojem. „Za ten hovor vám zaplatím.“

Bet se právě koupala.

„Jo? Díky Bohu, že jsi zavolala. Kde jsi?“

Jo se rozhlédla po útulném pokojíku s hlubokými lenoškami s neposkvrněnými ochrannými dečkami. Z kuchyně cítila vůni jehněčí pečeně.

„Zase v Hay. Co je tak naléhavého, Bet?“

„Jo, drahoušku, nevím, jak ti to říct, ale ve středu jsem obědvala s Nickem. Hodně jsme hovořili. Poslouchej, Jo, myslím, že se pokusí jet za tebou. Já vím, že to zní šíleně, ale myslím, že je nebezpečný. Myslím, že přišel o rozum. Opravdu tě nenávidí, Jo. Bůh ví, co to do něho vjelo, ale bojím se, že je schopen pokusit se tě zabít.“

Chvíli bylo ticho, potom zazněl v pokoji znovu hlas Bet. „Jo! Jo, jsi tam? Slyšela jsi, co jsem říkala?“

„Slyšela,“ odvětila Jo tiše.

„No a?“

„Doufám, že se mýlíš.“

V domě na Gloucester Avenue v Londýně se Judy Curzonová zvědavě rozhlédla po hezkém obývacím pokoji. Všechno tu bylo dokonale na svém místě. Bílá pohovka se dvěma černobílými polštáři s geometrickými vzory, jediný kus nábytku vedle bílého stolu a šiku polic na knihy na jedné stěně se stovkami knih, stereo, televizor s videem a řádka kartotéčních skříněk.

„Něco k pití, Judy?“ Pete Leveson zavřel hlavní dveře a přišel za ní do pokoje.

„Díky.“ Ještě pořád se se zájmem rozhlížela.

Všiml si toho a smutně se usmál. „To je všecek nábytek, co mi zůstal, když mě moje první dvě ženy vystěhovaly na ulici. Je to všecko, co člověk potřebuje. Něco na sezení, knihy a hudba.“

Vzala si od něho sklenici. „To je taky moje filozofie. Jenže u mě musí hosté sedět na tvrdých židličkách nebo na zemi.“ Nesměle se spustila na pohovku. „Určitě ti nevadí, že jsem přišla?“

Pete přešel k oknu. Vytáhl spodní půlku a posadil se na bílé sedátko pod ním. „Jsem rád, že jsi tady. Potřeboval jsem společnost. Co je nového ve Fulhamu?“

„Chystám další výstavu.“

„Tak brzy?“ Opřel si nohu o sedátko a objal rukama koleno.

„Není to nic zvláštního. Stejně jsem už měla materiál skoro na dvě výstavy. Ale tahle bude vzrušující – bude v Paříži. Ale o tom jsem s tebou hovořit nepřišla, Pete. Potřebuju tvoji pomoc.“

„Ty žádnou pomoc nepotřebuješ, Judy. Ale já ti pomůžu, jak jen budu moct. O té poslední byla radost psát a pomyšlení na cestu do Paříže, abych napsal i o té druhé, mi není zrovna proti mysli.“ Usmál se. „Tentokrát si třeba i sám koupím nějaký obrázek.“

„Nemluvím o výstavě.“ Judy odmítla jeho poklonu, neklidně vyskočila, přešla ke knihovně a hleděla na řady titulů. „Chtěla bych… totiž…“ Rozpačitě se k němu otočila. „Znáš Tima Heachama, že?“

Pete ukryl v dlani úsměv. „Jistě.“

„Víš, že je zamilovaný do Jo Cliffordové?“

„Slyšel jsem jakési pověsti, ano.“

„Ne že by ji měl jenom rád, Pete. Je to cosi víc, mnohem víc…“ Na okamžik zahlédl Pete v jejích očích skoro bolestný soucit a podí-

val se na ni s novým zájmem. Krátké zrzavé vlasy měla slušivě rozcuchané, tmavozelená košile a džíny jí dobře seděly a pro jednou byly beze skvrn od barev. Vyzařoval z ní svůdný půvab, který nezakrýval ani odhodlanost, se kterou dělala každý pohyb. Jeho zrak spočinul na jejích širokých, skoro mužských rukou s úhledně ostříhanými nehty. Šarlatové drápy odpovídaly víc jeho vkusu, ale určitě měla v sobě něco, jakýsi spodní proud sexuality, který na něho ohromně působil. Vstal a sáhl po její sklenici. „Naliju ti další," řekl jemně. „Asi máš pocit, že bych mohl jejich milostnému románku nějak pomoct."

Přimhouřila oči. „Ano. A pro začátek můžeš říct světu, do jaké kaše se dostal Nick ve svých obchodních záležitostech."

Pete otevřel překvapením ústa. „Moment! Já měl dojem, že máš sama o Nicka velký zájem."

Zelené oči jí ztemněly. „Už ne. Důvod, proč pořád víc zanedbává svou práci, je, že se nechal taky jako Jo hypnotizovat. A znal ji i ve svém minulém životě. A tak ji nenáviděl, že ji zabil." Vzala si od něho plnou sklenici a prohnaně se na něho usmála. „Takový materiál se dá určitě použít, že, Pete?"

Jo stála ještě několik minut poté, co odložila sluchátko, a hleděla oknem ven na střechu kostelní věže, skoro skryté mezi stromy. Oněměla.

„Hotovo, má drahá?" Zpoza dveří vystrčila hlavu Margiad Griffithsová. „Večeře bude na stole za patnáct minut, jestli se chcete ještě honem vykoupat."

Jo se prázdným pohledem podívala na župan a pytlík s houbou, které odložila na jednu ze židlí. Zvolna se sebrala. „Zaplatím vám za ten hovor," řekla chraptivě.

„Špatné zprávy, drahoušku?" Paní Griffithsová vešla až do pokoje. „Jste celá bílá!" Spiklenecky se na ni usmála. „Co takhle dát si skleničku sherry? To vás trošku postaví na nohy. Můžete si ji vzít s sebou nahoru."

Jo si s povděkem vzala křišťálovou sklenku se sladkým sherry a vrátila se po schodech nahoru. Dveře od pokoje byly ještě pořád zavřeny. Zamkla se v koupelně, přetáhla přes sprchový kout závěs,

otočila kohoutkem s teplou vodou, stáhla si džíny a blůzu zamazané od bláta a vkročila pod sprchu. Nechala si stékat vodu přes obličej a přes prsa a smáčela si vlasy, až se proměnily v černý hedvábný závěs na jejích zádech.

Večeře se o deset minut opozdila a Margiad Griffithsová byla v rozpacích. „To je kvůli tomu vínu, víte? Poslala jsem Doreen k Labuti, aby nějaké přinesla, ale nevím, jestli bude za něco stát. Můj nebožtík manžel, ten se ve víně vyznal, ale mně to nechutná.“ Plaše podala láhev Nickovi a po ní i vývrtku.

Nick se vážně podíval na vinětu. „Je to moc dobrá značka, díky! Poděkujte dceři, že se tolik obtěžovala,“ dodal s úsměvem.

Když se hostitelka vzdálila, usmál se na Jo. „Je to určitě chambré – i po té cestě k Labuti, ať je to kdekoli. A viněta říká, že to kdysi bylo dobré víno. Ale třáslo se s ním tak dlouho, až začalo jiskřit, neli přímo pěnit.“

Jo se podařilo zasmát. „Při tom, jak se teď cítím, je mi jedno, co s ním je, pokud je mokré a má nějaké to procento alkoholu.“ Dívala se, jak Nick vytahuje zátku a zkoumavě čichá k láhvi. „Jídlo vypadá znamenitě,“ řekla za chvilku střízlivě.

„A víno nakonec taky, navzdory svým dobrodružstvím. Na zdraví neohrožené Margiad – že je to rozkošné jméno?“ Nick si nabral plná ústa. „A na tvoje, Jo.“ Střetl se s jejím pohledem a rázem zvážněl.

Jo se opřela. „Čekal tu na mě vzkaz, abych ještě dnes večer zavolala Bet Gunningové,“ řekla. Její šedozelené oči vážně studovaly jeho obličej. „Zrovna jsem s ní mluvila.“

„No a?“ Nick zvedl nůž a vidličku.

„Říkala, že s tebou minulý týden obědvala.“

Nick se usmál. „Proto ti volala? Aby ti řekla, co se stalo?“

„A co se stalo, Nicku?“

„Řekla mi, abych se od tebe držel stranou. Řekla, že ti ničím kariéru a kazím tvůj literární styl. Potom se mi nabídla jako náhrada. Když jsem její laskavou nabídku odmítl, trošku ji to vyvedlo z míry, ale ne zase tolik, aby se ti neozvala. Jaká byla její verze?“

Jo se lehce usmála. „Dost podobná. Bet je především čestná. Možná by nebyla, kdybys byl její nabídku přijal.“ Nabrala si sousto

jehněčího. „Řekla mi taky, že si myslí, že mě nenávidíš.“ Nevzhlédla.

Nick neříkal chvíli nic.

„Že mě tak nenávidíš, že mě chceš zabít,“ pokračovala tak tiše, že si na chvíli nebyl jist, jestli správně slyšel.

„Jo!“ Sáhl přes stůl a vzal ji za ruku. „Bet dělá pořád nějaké problémy a je to potvora. Má taky živou fantazii. Proboha…“ Na tváři měl nevěřící výraz. „Přece jí nevěříš?“

Setřásla jeho prsty a odložila nůž a vidličku. „Ne, samozřejmě že ne.“

Sáhla po láhvi s vínem a trochu si dolila. „Ale jsi poslední dobou dost divný, Nicku. Sám jsi to přiznal.“ Ruka se jí třásla, když k němu zvedla oči. Přinutila se k úsměvu.

Zamračil se. Potom prudce vstal a odstrčil židli; jídla se sotva dotkl.

„Jo, musíme si to vyříkat. Miluju tě…“ Rozpačitě se usmál. „Pro Angličana není lehké říct něco takového za denního světla, ale vidíš – řekl jsem to. Myslím, že tě miluju od první chvíle, co jsem tě spatřil.“

Okamžik bylo napjaté ticho; oba najednou uvažovali o hlubších důsledcích jeho slov. Jo se zachvěním pohlédla do talíře. Hrdlo měla tak stažené, že mohla sotva dýchat.

„Tak proč jsi šel za Judy?“ zašeptala konečně.

Zasténal. „Bůh ví! Asi proto, žes mi řekla, abych šel ke všem čertům.“ Odmlčel se. „A protože mě občas tak rozzlobíš…“

„Tolik, abys mi chtěl ublížit?“ Podívala se na něho.

„Ne!“ vybuchl. „Je to jako –“ Zarazil se uprostřed věty a zadíval se oknem ven. „Je to, jako bych měl v mysli něco, co se zavře jako okenice. Když se to stane, chvilku nevím, co dělám. To není výmluva, Jo. Co jsem ti udělal, nejde ničím omluvit. O to je to asi děsivější. Nechápu to.“ Zamračil se. „Ale už se to nestane – nesmí se to stát.“

Jo najednou zatoužila vstát a vzít ho do náručí, ale s rozhodností zůstala sedět a znovu se zadívala do svého talíře. „Posaď se, Nicku, a sněz tu večeři! Jestli se o to aspoň nepokusíš, paní Griffithsové se to hrozně dotkne,“ řekla klidně. „Myslím, že jsi přepracovaný – při

všech těch starostech kvůli Descu a tak," dodala tak věcně, jak to jen dokázala. „Tím by se to dalo vysvětlit."

Ztěžka si sedl. „Snad ano." Nešťastně se na ni usmál.

„Proč jsi sem přijel, Nicku?"

„Do Walesu?" Odmlčel se. „Abych tě viděl. Abych byl s tebou."

„Ale proč?" Zaťala v klíně ruce v pěst a čekala na jeho odpověď.

„Asi proto, že jsem si o tebe dělal starosti," odpověděl za okamžik.

„Aha!" Kousla se do rtu. „A zítra ještě pořád odjíždíš?"

„Musím. Ve středu letím do New Yorku a předtím mám ještě spoustu věcí na práci. Ale počkám si, jak ti bude, než odjedu. Dělají mi starosti ty tvoje spontánní regrese. Co kdyby u tebe nikdo nebyl? Co kdyby se ti to proboha stalo na ulici nebo když řídíš?"

„Není žádný důvod, proč by k tomu mělo dojít, Nicku." Jo zanechala pokusů jíst a odložila nůž a vidličku. „Ostatně nemyslím, že to dnes byla regrese. Prostě jsem omdlela – jako tehdy u Ceecliff. Jak jsem ti říkala, doktor povídal, že to asi bylo z té bouřky, kterých jsme teď měli tolik. Myslí si, že je to alergická reakce na elektrické silové pole nebo něco takového." Krátce se zasmála. „Jsem prý pravděpodobně jedna z těch osob, co se pod sloupem vysokého napětí pozvracejí."

Nickovi se podařilo usmát. „Ale o těch návratech do minulosti jsi mu neřekla, že?"

Zavrtěla hlavou. „To by si mě tam nechali, Nicku. A měsíc by mě tam drželi na psychiatrické testy. Jestli na mně bude někdo provádět testy, bude to Carl Bennet." Podívala se na něho zpod obočí. „Šel bys tam se mnou, Nicku, jestli k němu ještě někdy půjdu?"

Nick se zamračil. Viděla, jak stiskl a zase uvolnil prsty svírající nůž. „Jako pozorovatel, Jo," zeptal se po dlouhé pauze, „nebo jako další pacient?"

Asi v devět odešla nahoru. Nick ji nezdržoval. Ani nenavrhl, že půjde taky spát. Místo toho vyšel na ulici a zvolna vykročil směrem ke kostelu.

Hřbitov byl zahalen stíny. Vonělo to tam ve večerním šeru čerstvě posečenou trávou, když se posadil na zídku a zapálil si cigaretu. Cítil, jak mu do bot proniká vlhkost. Viděl netopýry míhající se mezi temnými tisy a párkrát zaslechl jejich slabé ultrazvukové zapištění. Tma zvolna houstla. Věděl, že by se měl vrátit zpátky. Paní Griffithsová asi čeká, aby zamkla dům, ale nějak se mu nechtělo z té tiché sametové noci. Rozdrtil podpatkem v trávě svou třetí cigaretu a uvědomil si, jak rosa všechno kolem ochlazuje. Kolem pouliční lampy poblíž se vyrojily můry a zoufale se třepotaly v jejím tvrdém světle. Díval se, jak netopýři prolétávají světelným ostrůvkem a uchvacují zhypnotizovaný hmyz jeden po druhém, než znovu zakrouží do tmy a obrátí se k dalšímu nájezdu. V dálce uslyšel odbíjet jedenáct.

Neochotně se zvedl.

Jo spala. Rozsvítil lampu u jejího lůžka, ale ani se nepohnula. Nick chvíli postál a díval se na ni. Popsal tu podivnou věc ve své mysli jako „okenici“. Byla to spíš jakási temná noční můra dřímající v jeho mozku, která se pokaždé znovu zavrtí a zamumlá. A když promluví, musí ho Nick poslechnout. Cítil, jak mu vzadu po šíji přeběhl mráz, než ho mysl poslechla a odvrátila se od číhavého podezření, které ho začalo děsit. Ale bylo tu něco, čemu se musel postavit tváří v tvář. Ať už je to cokoli, tahle cizí část jeho já – a v tom má Bet pravdu – ohrožuje Jo.

Něžně jí přetáhl prostěradlo přes rameno, a když je pod ni zastrkoval, dotkl se pramínku jejích vlasů. Ve spánku vypadala tak zranitelně. Proč jí jedna část jeho bytosti chce ublížit? Bet to poznala. Její škádlení a flirtování ustalo v okamžiku, kdy v jeho očích spatřila tu druhou bytost. A Judy. Co mu to řekla? *Neměl jsi žádný návrat do minulosti. Sam ti pověděl, kdo jsi a co máš dělat.* Zamyšleně se posadil na svou postel. Jenže poprvé zaútočil na Jo ještě předtím, než ho Sam hypnotizoval. A Sam by přece nikdy nechtěl Jo ublížit. Zlostně zapudil ozvěnu matčina hlasu. *Nikdy se nesmíš nechat od Sama hypnotizovat, Nicku… Zjistil, kým jsi byl v Matyldině minulosti? Co ti dovolil si pamatovat?*

Najednou si vzpomněl, jak se tvářila Judy, když k ní vykročil v obývacím pokoji svého bytu, aby si od ní vzal sklenici a dolil jí.

Ucouvla před ním a v jejích očích zahlédl stejný strach a nejistotu, které spatřil i u Bet; také Judy v něm zahlédla někoho cizího.

Jo se na lůžku pohnula a přemístila paži, ale neprobudila se. Nick se na ni podíval a pak odešel na druhou stranu pokoje. Neodvažoval se jí už znovu dotknout.

Probudila se za svítání. Její pohled putoval ospale po neznámé místnosti a na okamžik spočinul na otevřeném okně. Potom se začala třást.

Posadila se s polštářem přitisknutým na prsa a zabořila do něj obličej, zatímco se snažila ovládnout hrůzu, která se jí zmocňovala. Najednou se jí vrátila paměť, stejně jako už jednou, a s ní v plné jasnosti i všechny trojrozměrné podrobnosti. Hrad Dinas před bouřkou, princ Jan, opilí muži a její vlastní zranitelnost a strach, když jí dal králův bratr jasně najevo své úmysly.

Stiskla polštář ještě pevněji. Znovu nad sebou spatřila ten hezký, opilý obličej a ucítila surové ruce na svých ňadrech i svou naprostou bezmocnost před jeho odhodláním.

„Jsi v pořádku, Jo?“

Potlačila výkřik, když jí zápěstí sevřela Nickova ruka. Vytrhla se mu a vrhla se na opačnou stranu lůžka. „Nedotýkej se mě!“ Vyklouzla z postele, ještě pořád s polštářem v náručí, a couvala před ním. Prudce se třásla.

„Já se tě ani nedotknu, Jo.“ Nick poodstoupil. Posadil se na kraj své postele s pohledem upřeným na její tvář. „Mělas jenom nějaký ošklivý sen, to je vše.“

„Sen!“ Obličej měla bílý, když se na sebe zadívala do zrcadla na toaletním stolku. „Myslíš, že mi tohle udělal sen? A tohle?“ Vystrčila k němu obě zápěstí a potom rameno pod ramínkem tenké hedvábné noční košile. Všude měla modřiny a na krku u klíční kosti byl dlouhý škrábanec. Hrdlo měla pohmožděné a oteklé.

Nick na ni s hrůzou zíral. Najednou mu bylo velice zima. „Jo! Doufám, že si nemyslíš, že jsem ti to udělal já, prokristapána! Já to neudělal!“

„Ne?“ Byla jako zvíře v pasti, ramena tiskla ke stěně. „Jak to můžu vědět, jestli jsi to nebyl ty?“

„Nebyl, Jo," Nick si nervózně navlhčil rty jazykem. „Když jsem se včera vrátil z procházky, spala jsi. Ani jsem se tě nedotkl. Spal jsem tady v té posteli, než jsi mě zrovna teď probudila. Proboha, Jo! Ty si myslíš, že bych ti tohle mohl udělat ve spánku a ty by ses neprobudila?" Těžce oddechoval. „Něco se ti zdálo. Mělas ve snu další regresi. Já jsem s tím neměl nic společného, Jo."

Byla už trochu klidnější. Viděl, jak ještě pořád svírá na obranu polštář, a tvář měla ztrhanou a bílou. „Ne," vydechla konečně. „Bylo to na dinaském hradě, už si vzpomínám." Zhluboka a bolestně se nadechla. „Jeli jsme tam s princovými muži. Byla bouřka a hradní stráže byly strašně vyděšené – bály se starých bohů. Nevím, kdo to byl, asi Keltové nebo druidové, ale ještě pořád chodí po horách. Jan a já jsme tam byli. Sami."

„Jan?" zašeptal Nick. Cítil, jak mu na těle naskakuje husí kůže.

Jo se poprvé podívala přímo na něho. „Princ Jan," pravila. Mlčky se dívali jeden na druhého.

Nick se pokoušel polknout žluč, která mu najednou stoupla do hrdla. „A tohle ti udělal on?" zeptal se zvolna.

Přikývla. Viděl v jejích očích obvinění. „Byls to ty, Nicku…"

„Ne!" Vyskočil z lůžka. „Jo, buď realistka! Já jsem to nebyl. Byla jsi v transu. Nikdo se tě ani nedotkl, leda ve tvé hlavě. Odvezl jsem tě do nemocnice a tam si tě nechali celé hodiny a prohlíželi tě. Nemělas na sobě ani škrábanec, ani včera, ani dnes v noci. Stalo se to ve spánku, Jo." Jemně jí vzal polštář a potom ji uchopil za ruce. Byly ledově studené. „Jo, myslím, že bychom měli zajít za Bennetem. Co nejdřív." Posadil ji na postel.

Vzhlédla k němu. Zkusmo zvedla ruku a přejela mu prsty lehce přes oči a nos. Najednou se jí oči naplnily slzami a Jo ho objala. „Ach Nicku, nedopusť, aby to byla pravda! Prosím!" plakala zoufale. „Nedopusť, aby to byla pravda!"

Kouř z doutníků po večeři se vznášel kolem stříbrných svícnů a stoupal k vysokému stropu, kde se stáčel pod štukovým zdobením. Sam se těžce zvedl a přešel se skleničkou portského v ruce podél dlouhého stolu k volné židli blízko čela. Postavil sklenici a natáhl ruku. „Doktor Bennet? Já jsem Samuel Franklyn."

Bennet vzhlédl, krátce si ho prohlédl a pak pokynul k prázdnému místu vedle sebe. „Posaďte se, prosím, pane doktore. Doufal jsem, že bychom se tu dnes mohli setkat," řekl. Sáhl po karafě. „Máme společného pacienta, jestli se nemýlím." Znovu vzhlédl a přimhouřil oči. „Jeden z nejzajímavějších případů, na jaký jsem kdy narazil. Doutník?"

Sam zavrtěl hlavou. „Nakonec změnila názor na naši společnou poradu – teď, když už je příliš pozdě nezaplést vás do toho – řekla vám to?"

Bennet nadzvedl jedno obočí. „Neřekla. Ale stejně jsem měl v úmyslu si s vámi pohovořit, k tomu se musím přiznat." Se zájmem studoval Samův obličej. „Kdy jste ji profesionálně viděl naposled?"

„Dvanáctého. Myslím, že jste byl pryč."

Bennet zvolna přikývl. „Já ji viděl o týden později. Měli jsme velmi zneklidňující sezení, při němž jsem se jí na její vlastní žádost pokoušel vnuknout, že její zájem o její minulý život opadne nebo docela zmizí. Odmítla se s tím smířit a byla velice rozrušená. Musel jsem jí dát uklidňující prostředek. Od té doby jsem s ní nemluvil. Na další schůzku nepřišla." Zamyšleně upřel zrak na Samův obličej.

„Odjela do Walesu." Sam usrkl portského. „Rozhodla se, že se pokusí ověřit si některé skutečnosti a místa z těch regresí sama. A teď, pokud vím, že začala vracet do minulosti spontánně."

Bennet si povzdychl. „Autohypnóza. Bál jsem se, že k tomu dojde."

„A myslím, že ne docela nedobrovolně. Soudím, že vy věříte, že jde o reinkarnaci, že?"

Bennet se slabě usmál. „Snažím se být vůči svým pacientům objektivní. Kontaktoval jsem pár lidí, se kterými bych rád Joannu konfrontoval. Historika středověku. Lingvistku, která by se podívala na welštinu, kterou začíná čas od času hovořit. A kolegu Stephena Thomsona – asi jste už na něho narazil – ti všichni jsou líp vyzbrojeni k tomu, aby posoudili materiál, který produkuje. Mohli by nám říct hodně o tom, odkud to všecko přichází, jenom kdyby se ji podařilo přesvědčit, aby se vrátila."

Sam se zvolna usmál. „Vrátí se, tím jsem si jist. Momentálně je s ní ve Walesu můj bratr a myslím, že se tak či onak postará, aby se vrátila. Už jste se asi s mým bratrem setkal, že?“ dodal zamyšleně.

„Víc než jednou,“ zasmál se Bennet pochmurně. „Nedůvěřuje mně ani mému řemeslu.“

„Ne, on ne.“ Sam záhadně zmlkl. Nalil si další portské a posunul karafu po stole dál. „Mne by taky zajímaly názory vašich expertů. A myslím, že i Nicka.“ Naklonil se kupředu s lokty na stole. „Někdy mi dělá starosti, ten náš Nick,“ dodal zamyšleně.

Bennet se zdržel komentáře, jenom bedlivě Sama pozoroval.

„Je pořád nestálejší,“ pokračoval Sam. „S divoce proměnlivými náladami. Kdyby to byl můj pacient, dělal by mi už starosti. Jako pro bratra je pro mě těžké být objektivní.“ Na tváři se mu objevil odzbrojující úsměv.

„Mně nepřipadalo, že by nebyl nějak v pořádku.“ Bennet se naklonil stranou s rukou opřenou o opěradlo židle. „Má starosti kvůli ženě, kterou zřejmě hluboce miluje, to je vše.“ Odmlčel se. „Myslím, že je taky sám hluboce hypnotický subjekt. Rád bych dostal příležitost vrátit ho do minulosti. Cítím v něm duši, po věky zle sužovanou. Dovolil bych si hádat, že si to myslíte také.“

Samova ruka ležící na stole vedle sklenice se sevřela v pěst. „Nejsem si jist, že sdílím vaši víru v reinkarnaci, pane doktore.“

„To mě překvapuje.“ Bennet se slabě usmál. „Pyšním se tím, že mám na tyhle věci nos, a řekl bych, že mám důvod se domnívat, že máte se svým bratrem hodně společného.“

„Možná.“ Sam se na něho chladně podíval. „Jestli ho přemluvím, aby k vám znovu přivedl Jo, shromáždíte svoje odborníky? Ale už jí nevnucujte, aby na Matyldu zapomněla. Musí absolvovat ten příběh dál.“

Bennet se zachmuřil. „Musí?“

„Ano, musí.“ Sam se zvedl. Natáhl ruku. „Bylo to zajímavé setkání, pane doktore. Ozvu se vám, až se Jo s Nickem vrátí do Londýna…“ Maličko se uklonil, otočil se a zvolna se vracel podél stolu na své původní místo.

Bennet za ním hleděl s vráskami zaujetí na tváři. Na doktoru Samu Franklynovi bylo cosi, co ho velice znepokojilo.

Jo a Nick přišli do ordinace Carla Benneta příští úterý. Vedle Carla a Sama tu byli ještě tři cizí lidé.

Když Jo vešla, vzal ji Bennet za ruku. „Dovolte, abych vám představil své kolegy, má drahá. Tohle je Stephen Thomson, lékař z Bartsu, kterého jsem přizval ke konzultaci. Je odborníkem na stigmata a jiné jevy toho druhu. A tohle je Jim Paxman, historik středověku, který toho ví hodně o Walesu, a toto doktorka Wendy Marshallová, odbornice na keltské jazyky. Pokusí se přeložit některá welšská slova a věty, které čas od času pronášíte. Hned pozná, jestli jsou pravé – a ze správného období."

Jo polkla. „Celá hromada expertů, co se mi pokusí podrazit nohy."

Bennet se zachmuřil. „Jestli máte nějaké námitky, Jo, řeknu jim všem, aby odešli." S úzkostí ji pozoroval. „Nechci, aby to byla nějaká inkvizice."

„Ne," prohlásila Jo rezolutně. „Ne, jestli to není doopravdy, nikdo to nechce zjistit víc než já." Chabě se usmála na Sama. Seděl nenápadně v koutě a pozoroval ostatní. Krátce jí pokývl a zadíval se na Nicka vedle ní.

Bennet pohlédl na Sáru, připravenou u svého magnetofonu, a usmál se. Ostatní se usadili kolem dokola a nechali Jo samotnou v křesle uprostřed místnosti. „Můžeme začít?" zeptal se tiše. Posadil se hned vedle ní.

Jo přikývla. Opřela se dozadu, ruce volně sevřeny v klíně a pohled upřený na Bennetovu tvář.

„Dobrá," pravil po chvilce. „Už jste se naučila být uvolněná. To je dobře. Slyšel jsem, že jste se v tom cvičila."

Všechny oči v místnosti se soustředily na něho, když jemně uváděl Jo do transu. Za pár vteřin byl spokojen. Podíval se přes rameno na Sama. „Ta sebehypnóza, jak jsme o ní mluvili, jí usnadňuje regresi. Vlastně mě ani nepotřebuje, leda pro kontrolu." Napřímil se a rozhlédl se po ostatních. „Je připravena na vaše otázky. Kdo by chtěl začít? Co vy, paní doktorko Marshallová? Chtěla byste se jí třeba zeptat na něco ve welštině? Tvrdí, jak všichni víme, že v této inkarnaci nemá vůbec žádné znalosti onoho jazyka, a myslím, že se

to dá tak či onak velmi snadno ověřit. Snadněji než v případě historických detailů."

Wendy Marshallová přikývla. Byla to vysoká, štíhlá žena na počátku čtyřicítky. Přitažlivě hnědé vlasy měla staženy dozadu a sepnuty sponkou na šíji, odkud jí padaly v neukázněných pramenech na záda. Jejich nevázanost byla v ostrém protikladu k jejímu přísnému výrazu a puritánské prostotě plátěných šatů. Zvedla podložku, kterou měla na kolenou, a přešla k Jo.

„Nawr te, arglwyddes Mallt." Vychrlila hned příval slov. *„Fe faswn i'n hoffi gofyn ichwi ychydig cwestiynau, os ca i…* Řekla jsem jí, že jí položím pár otázek," pravila přes rameno.

Ticho v místnosti bylo elektrické. Nick zjistil, že má zaťaté pěsti, když stejně jako ostatní pozoroval reakci Jo.

„A ydych chi'n fyn deall i? Pa rydw i'n dweud? Fyng arglwyddes?" pokračovala Wendy po chvilce.

Následovalo dlouhé ticho. Jo nejevila žádné známky, že by ji slyšela. Její pozornost byla upřena někam dovnitř, daleko od místnosti na Devonshire Place. Wendy se zachvěla. Podívala se na Benneta. „Zrovna jsem se jí zeptala, jestli mi rozumí," řekla polohlasem. „Vypadá úplně prázdně. Obávám se, že vás asi vodila za nos."

Nick prudce vstal. Přešel k oknu, zahleděl se ven a snažil se zůstat klidný. Zezadu ho zamyšleným pohledem sledoval Sam.

Nick se otočil. „Vy myslíte, že lže?" vybuchl. „Vy myslíte, že je to všecko švindl? Nějaká šaráda, co jsme si všichni vymysleli pro své pobavení?"

„Nicholasi, prosím!" Carl Bennet vstal. „Jsem si jist, že doktorka Marshallová nic takového nenaznačuje." Otočil se k Jo. „Slyšíte mě, lady Matyldo?" Tón jeho hlasu byl najednou přísný.

Jo se na něho zvolna podívala. Po chvilce přikývla.

„Řekla jste nám, že mluvíte jazykem horalů," řekl pevně. „Chci, abyste odpověděla na otázky, které vám klade tato dáma. Vidíte tu dámu vedle mě, lady Matyldo, že?"

Jo se otočila k Wendy a podívala se na ni zpříma. V očích měla podivně prázdný výraz.

„Promluvte na ni ještě jednou," zašeptal Bennet.

Wendy nadzvedla nevěřícně obočí.

„Fyng arglwyddes, dywedwch am y Cymry sy'n drigo o gwmpas y Gelli, os gwelych chi'n dda,“ řekla velmi pomalu; vyslovovala velice zřetelně. *„Ydych chi'n fyn deall i?“*

Jo se zachmuřila. Posunula se na židli kupředu a pozorně se zahleděla na tvář Wendy.

„Y… y Cymry o gwmpas y Gelli?“ opakovala zdráhavě jako ozvěna.

„Ano! Požádala jsem ji totiž, aby nám řekla něco o lidech v Hay-on-Wye,“ řekla Wendy rychle přes rameno; tvář měla najednou napjatou vzrušením.

„Eres ych araith,“ pravila Jo zvolna a zápolila se slovy. *„Eissoes, mi a wn dy veddwl di. Managaf wrthyt yr hynn a ovynny ditheu… pan kyrchu y Elfael a oruc Rhys…“*

„Povím ti, co chceš… o Rhysově útoku na Elfael,“ mumlala Wendy a škrábala přitom do zápisníku. „Pomalu! *Yn araf“* Sotva začala Jo mluvit, zapomněla Wendy na své podráždění vůči Bennetovi a Nickovi. Přisedla k ní blíž a okamžik čekala s pohledem upřeným na její tvář. *„Siaradwch e, yn araf, os gwelych chi yn dda,“* opakovala. „Pomalu, prosím! *Yn araf iawn.“*

Jo se na ni napůl usmála. Dívala se teď přes Wendy k oknu, jako by pozorovala Nicka.

„Rhys a dywawt y caffei efcastell Fallt a gyrrei ef Wilym gyt a'y veibion o Elfael a Brycheiniog megys ry-e yrrassei wynteu y ymdeith Maes-y-fed.“ Zamyšleně se odmlčela. V pokoji bylo ticho, které narušilo jen nehlučné klepnutí, jak Sára upustila na stůl v koutě pero; nepozorovaně sklouzlo po hladké desce a nehlučně dopadlo na koberec.

„Neříkejte mi, že nemluví skutečně welšsky,“ řekl Bennet vítězoslavně. „Co to teď povídá?“

Wendy zavrtěla hlavou. „Je to welšsky,“ řekla tiše, „ale je tomu těžko rozumět. Výslovnost má neobvyklou a syntax… to použití staré perfektní formy *dywawt* je nápadné. Je to raná středowelšská forma, která později vymizela. Moc podivné je taky její používání slovesné partikule *ry* s následným zájmenem *–e* ve významu ‚je'. Takové použití je hodně rané.“ Rozhlédla se po ostatních. „Nečekali byste

to ani ve středowelštině ze třináctého nebo čtrnáctého století. Je to velmi, velmi zajímavé.“

„Ona k vám mluví z dvanáctého století, paní doktorko,“ vložil se klidně do řeči Sam. „Jistě byste od ní nečekala nic jiného než jazyk dvanáctého století.“

Wendy se k němu prudce otočila. „Mluví moderní angličtinou,“ řekla ostře. „Podle vašich kritérií bych od ní očekávala Layamonův jazyk nebo ještě spíš normandskou francouzštinu. Ale ne angličtinu z našich osmdesátých let.“

Sam pokrčil rameny. „Má mozek dvanáctého století, paní doktorko. Vzpomínky, ze kterých čerpá, zahrnují jazyky, kterými by mluvila v oné době. Ale sděluje je žena z dvacátého století, která měla dosud nařízeno odpovídat ve větách z dvacátého století. Proč ji neoslovíte ve staré francouzštině? Nebo dokonce latinsky? Uvidíme, co se stane.“

„Pan dducpwyt chwedyl o’n orchyfygu vi bydwn yngastell Paen,“ pokračovala najednou Jo, která si vůbec neuvědomovala hovor vedený nad její hlavou. *„Gwybuum minheu yna ymladd a wnaem ninneu. Nyt oed bryd inni galw cymhorthiaid…“*

„Co to povídá?“ Bennet se naklonil dychtivě kupředu.

„Počkejte! Pokouším se jí porozumět,“ odsekla Wendy. Úporně se mračila. „Říkala, že musí bojovat. Nebyl čas přivolat pomoc…“

„Kde? Kde je?“

„Na Painscastlu? Bude bránit hrad Painscastle.“

„*Y glawr mawr – Y bu yn drwmm etto,*“ pokračovala Jo.

„Pršelo, ještě pořád hodně…“ překládala rychle Wendy.

„*Oed goed twe ymhob cyfer –*“

„Všude kolem byly husté lesy…“

„*Y clywssam fleiddyeu pellynnig –*“

„Slyšeli jsme v dálce vlky.“

Jo se najednou v sedu napřímila a začala mluvit velmi rychle; její výmluvnost každou vteřinou vzrůstala, jak si její jazyk zvykal na cizí hlásky, které vyslovovala. Oči měla doširoka otevřené, zorničky rozšířené a byla stále víc a víc vzrušená.

„Řekněte jí, ať mluví anglicky!“ přerušil ji Bennet ostře. „Myslím, že jsme svou věc prokázali mimo veškerou pochybnost. Řekněte jí to, honem…“

„Dyna igud. Siaradwch Saesneg yn nawr, os fues dim ots gyda chi.“ Wendy se naklonila kupředu a skoro bázlivě se dotkla paže Jo.

Jo se odtáhla. Hleděla přes lidi sedící v místnosti kolem ní někam daleko, kde viděla dohořívat oheň, o který nikdo nepečoval. Po hradní síni se válel štiplavý kouř, když z hranice sklouzlo napřed jedno a pak druhé poleno a spadly do popela.

Slyšela ticho oné studené, zoufalé noci, přerušované ošklivými výkřiky a ječením mužů a zlostný třesk mečů, když odráželi první vlnu útočníků z obléhacích žebříků, které si opřeli o hradby. Ona a jedině ona se musí ujmout velení. Životy všech mužů a žen na hradě závisí teď na ní, když je kastelán mrtev. Zvolna vstala, přitáhla si plášť k tělu a pak se otočila ke dveřím. Musí nějak sebrat všechny síly a chopit se jeho meče.

„Saesneg, fyng arglwyddes. Nid ydyn ni ddim i’n eich deall chi!“ zvolala Wendy. „Mluvte anglicky! Nerozumíme vám.“

Jo se prudce zarazila uprostřed přívalu slov. *„Avynnwch chwi* y *dywettwyf i Saesneg?“* opakovala udiveně, *„Saesneg.…* anglicky… musím mluvit anglicky?“ Potom začala opět zdráhavě mluvit v jazyce, kterému všichni rozuměli.

KAPITOLA
OSMADVACÁTÁ

Bennet položil Jo na okamžik ruku na čelo. „Klid, paní, odpočiňte si!“ nařídil jí něžně. Podíval se na Nicka. „Takže teď už víte o obléhání Painova hradu. Vaše Matylda byla odvážná dáma, když dokázala ubránit hrad, dokud nepřišla pomoc. Nevypadá příliš unaveně. Budeme pokračovat?“

Nick přikývl. „Proč ne? Není vyvedena z míry.“

„Chtěl by se jí někdo jiný na něco zeptat?“ Podíval se na Jima Paxmana, který zavrtěl hlavou. „Zatím jsem jen fascinován. Možná, že ji budu chtít později podrobit křížovému výslechu.“ V ruce měl tužku. „Dělám si poznámky k tomu, na co se jí budu chtít zeptat. Zatím jsou její podrobnosti neskutečné.“

„A přesné?“ Samův chladný hlas z rohu je všechny přiměl neklidně se k němu otočit.

„Zatím jsem ji nepřistihl při žádné chybě,“ odvětil Jim opatrně, „Ale je tu spousta věcí, které nemůžu ani já ani nikdo jiný ověřit, i kdybychom studovali kroniky sebedetailněji. Ne, Carle, pokračuj, prosím! Chtěl bych se dozvědět víc o její rodině. A taky víc o tom tažení. Víte, Rhys to jen tak nenechal. Vůbec ne. Vrátil se zpátky.“

Carl přikývl. Otočil se zase k Jo. „Matyldo,“ řekl tiše. „Povězte nám, co se stalo potom.“

Byla už skoro tma. Matylda seděla u okna a pokoušela se v soukromé komnatě ve věži Herefordu přidat ke svému vyšívání pár posledních stehů. William byl teď na tomto hradě vrchním soudcem. Netrpělivě si vybrala kousek zlaté nitě a přimhouřila oči proti poslední zlaté záři na večerní obloze, aby se pokusila niť navléknout. Zaklepání na dveře ji přimělo toho nechat; a v duchu zaklela. Střežila si svou hodinu klidu o samotě ve své horní komnatě, odháněla odtamtud i své dcery a služebné a snažila se prodloužit tu chvilku, jak to jen šlo. Trochu ji bolela hlava a pálily oči, ale dokud ještě bylo vidět, posloužilo jí šití jako záminka k tomu, aby mohla být sama.

Zaklepání se ozvalo znovu a ještě naléhavěji a tentokrát se těžká klika na dveřích pohnula. „Paní?“ Do dveří strčila hlavu Elen.

„Elen, říkala jsem ti, že chci být sama. Aspoň chvilku, dokud se nesetmí.“

„Já vím, paní,“ usmála se Elen nekajícně. „Ale máte návštěvu a já myslela, že už je čas zapálit svíčky a uklidit tady v šatně pár věcí. A podívejte se na sebe!“ zahubovala najednou. „Pokoušíte se tady pracovat až do tmy a kazíte si oči!“ Otevřela dveře a vběhla do místnosti. Za ní stál na prahu Richard de Clare. Byl sám.

Matylda proti své vůli ucítila, jak jí při pohledu na něj poskočilo srdce.

Richard se uklonil a obličej mu ozářil ten neomylně jeho starý úsměv. Natáhl ruce.

Matylda se podívala na Elen, která byla plně zaměstnána zapálenou loučí a přecházela od svícnu ke svícnu, ale byla k nim okázale otočena zády a po chvilce zmizela za závěsem v šatně.

„Richarde!“ Už se nedokázala udržet. S nataženýma rukama se k němu rozběhla a na okamžik cítila, jak se jeho pevné paže sevřely kolem ní a jeho rty se dotkly jejích. Potom ji něžně – příliš brzy – s lehkým polibkem na čelo od sebe odsunul. „Ach Richarde, můj milovaný, moje lásko! Bylo to tak dlouho!“

„To bylo.“ Poodstoupil a ještě stále s jejíma rukama ve svých ji zvolna přejížděl pohledem a jeho oči vnímaly každý detail její štíhlé, vzpřímené postavy. Vlasy se jí leskly pod čelenkou jako vždycky. Jeho vlasy, jak si k jeho lítosti povšimla, byly už skoro bílé.

„Co se stalo, Richarde?“ Dotkla se ho roztouženými prsty.

Usmál se. „Manželský život, miláčku, a předčasné stáří, kombinované s naším východoanglickým podnebím a obskakováním tvého syna. Mimochodem – je u mě.“

Za nimi si Elen hlasitě odkašlala, než se objevila ve dveřích. „Paní, sir William je pro dnešek se svým soudním zasedáním hotov. Je tu jeho švagr Adam Porter a pán je zrovna s ním, ale myslím, že se chystá sem nahoru.“ Nesla přes ruku vyšívaný kabátec. „Radši budu tady, až přijde.“

Matylda se s beznadějí v očích podívala na Richarda, který se jen usmál a pokrčil rameny. „Víš, že ti nikdy neodpustil, že jsi podporoval Williama Longchampa proti princi Janovi,“ zašeptala. Potom pokračovala opět zdvořilým společenským tónem. „Jsi s Reginaldem

spokojen? Byla jsem moc ráda, když se stal tvým pážetem. Měls ho přivézt s sebou, Richarde. Předpokládám, že tak vyrostl, že už ho ani nepoznám – stejně jako své ostatní chlapce.“ Povzdychla si. „Těžko se mi na sebe myslí jako na matku tolika velkých dětí, Richarde. Necítím se stará.“

Hodil hlavou nazad a hlučně se rozesmál. „Nikdo jiný by tomu taky neuvěřil, drahoušku. V pase nejsi ani o centimetr širší, než když jsem tě viděl poprvé. Vzpomínáš si? Hned po tvé svatbě, když jsi přijela na Bramber a já tě viděl na koni na pobřeží s Williamem. Bylas na tom svém koni tak štíhlá a vzpřímená, vlasy jsi měla staženy pod závojem, ale pořád ti chtěly vyběhnout jako děvčátku.“ Něžně zvedl ruku k jejím spánkům, ale nechal ji zase skoro provinile klesnout. Oba na schodech uslyšeli pevné kroky a trochu od sebe poodstoupili.

Když se objevil William, byl v dobré náladě a zdálo se, že na své politické různice s Richardem zapomněl. Za celá ta léta nikdy ani náznakem nedal najevo, že by byl slyšel něco z pověstí o její lásce k Richardovi, kterých, jak věděla, kolovala spousta, a Matylda se jako vždycky, když spatřila oba muže pohromadě, nedokázala ubránit tomu, že o obou přemýšlela a porovnávala je. Pak se provinile postavila po bok svého manžela. William roztáhl při pohledu na návštěvníka zeširoka paže a objal ho.

„Slyšel jsem, že jste přijel. Jak si vede ve vašich službách Reginald? Moll, pomoz mi z pláště! Kde jsou pážata?“ Začal si z ramen střásat těžký oděv. „Můj Bože, budu tak rád, až budu mít to herefordské období za sebou. Být soudcem je pěkná věc, ale vykonávat královu spravedlnost brzy unaví, to vám mohu říct. Potřeboval bych trochu zápasit, aby se mi zase rozhýbaly kosti.“

Richard se usmál. „Slyšel jsem o vašich speciálních povinnostech, Williame. Gratuluju. Vidím, že jste muž, se kterým teď musí počítat celá země.“

William se rozzářil a natáhl ruce po čisté tunice, kterou mu donesla Elen. „Myslím, že se to tak dá říct,“ souhlasil. „Myslím, že se to tak dá říct.“

Když se příštího rána William vrátil k soudu za svými povinnostmi, nechali si Matylda a Richard přivést koně a se svými sokoly

vyrazili z Herefordu na jihovýchod do velkého aconburského lesa. Listí už všude rudlo a zlátlo a kopyta koní se brodila šustivým kobercem a vířila ostré pachy, které lechtaly v nozdrách a ulpívaly Matyldě v hrdle. Richard jel kousek za ní, oči přimhouřené v chladném pohledu, ale po chvilce přitáhl koni uzdu a připojil se k ní.

„Pověz mi, má drahá, jak se ti vedlo? Máš nějaké nové zprávy o své Tyldičce?“

Matyldě poskočilo srdce. Ví to Richard? Uhádl někdy, že její podivná stříbrovlasá dcera je jeho? S úsilím polkla hroudu v krku, usmála se a podařilo se jí přikývnout. „Na jaře ji viděl Gerald. Jsem babičkou, Richarde.“ Oči se jí na okamžik podezřele zaleskly a Richard se musel přemáhat, aby jí nesáhl po ruce. „Má chlapečka,“ pokračovala. „Rhys Ieuanc, mladý Rhys po svém dědečkovi, aby ho Bůh zatratil!“

Richard jí okamžik pátral ve tváři. „Rhys se ovšem nakonec zmocnil Malltova hradu.“

Tvář jí ztvrdla hněvem. „Jak říkáš, vrátil se bez varování po posledním sněhu a s tak silným vojskem, že konstábl nestačil ani přivolat pomoc. William odjel s Willem bojovat do Aberteifi a Rhys byl ochoten ušetřit hrad jedině tehdy, jestli nechají bojů v jeho zemi a vrátí se na Hay.“

„A on s tím souhlasil,“ řekl tiše Richard. „Nemohl jsem pochopit proč. Jako by to ani nebyl William.“

Nešťastně se usmála. „Kdo kdy pochopí Williama, můj drahý? Je zákonem sám sobě.“

Následovalo dlouhé ticho, koně zvolna kráčeli kupředu a potom opět promluvil Richard.

„Přijel jsem do Herefordu s návrhem, který ti, doufám, udělá radost. Musím ho přednést Williamovi, ale chtěl bych napřed znát tvůj názor. Týká se nás to velice zblízka.“ Upíral zrak na pozlacenou koženou uzdu ve své ruce. Sledovala jeho pohled a roztržitě si povšimla, jak mu zhubly ruce a klouby na nich vystoupily. „Chtěl bych provdat svou dceru, malou Mattie, za jednoho z tvých synů. Jestli souhlasíš, myslím, že i pro Williama to bude přijatelný svazek.“

Chvíli neodpovídala. Sluneční paprsky prodírající se hustými korunami stromů do nízkého porostu, do kterého vjeli, dopadly na

jejich skupinu a zlatě se odrazily od koňské srsti. V patách její kobyly se najednou vzrušeně rozštěkal jeden ze psů, ale rozzlobený povel lovce za ním ho okamžitě umlčel. Když konečně promluvila, měla v hrdle hroudu.

„Byla bych ráda, Richarde. Byla bych moc ráda.“ Znovu se odmlčela. „Předpokládám, žes měl na mysli Reginalda, že? Vytvořil se mezi nimi nějaký vztah? To je dobře. Giles má stejně v úmyslu vstoupit po Oxfordu do kněžského stavu a potom jet do Paříže. Ale Reginald – ach ano, jsem si jista, že William bude souhlasit, aby Reginald spojil náš rod s rodem de Clare.“ Vzhlédla k němu a usmála se. „Ano, právě v to jsem doufala, Richarde. Pro obě děvčata už ovšem máme své plány. Margaret si má vzít Waltera de Lacy, a pokud jde o malou Isobel, William pomýšlí na spojení s Mortimery, ale pro oba chlapce se ještě nic nenaskytlo. Myslím –“ sklopila oči skoro rozpačitě – „myslím, že William je pořád náročnější, Richarde. Myslím, že v budoucnu míří hodně vysoko.“

O dva dny později Richard odjel. Matylda právě stála ve své komnatě ve věži a dávala příkazy svému stolníkovi, když ho Elen přivedla. Byl už ustrojen na cestu.

„Má paní,“ řekl formálně. „Přišel jsem se rozloučit.“

Její ruka mimoděk sevřela brko, kterým odškrtávala položky na seznamu před sebou. Chvíli trvalo, než dokázala zvednout zrak. „Musíte odjet tak brzy, lorde de Clare?“ Za ní se stolník uklonil a opustil místnost a Matylda si byla vědoma toho, jak Elen vyhání ženy, které šily u krbu. Za okamžik byla místnost prázdná – zůstali sami.

Když se za poslední z žen zavřely dveře, chytila ho za obě ruce. Brko spadlo na rákosí, když jí zvedl ruce ke svým rtům. „Nevím, jak dlouho to bude trvat, než se zase uvidíme.“

„Richarde!“ vyšeptla s úzkostí. Slepě se k němu přitiskla a její rty se zvedly, aby našly jeho; oči se jí zalily slzami. „Myslela jsem, že na stará kolena dostanu rozum,“ mumlala. „Myslela jsem, že to aspoň budu líp snášet, jak bude plynout čas.“

Stiskl ji tak silně, že mohla sotva dýchat. „Nikdy to nebude snazší, miláčku, nikdy. To je náš trest za zakázanou lásku.“ Jeho rty se něžně dotkly jejích víček. „Jestli naše dvě děti najdou k sobě lás-

ku, snad to zmírní naši bolest. Aspoň že William s tím nápadem souhlasí.“

Přikývla, neschopna jediného slova, a zoufale se k němu tiskla.

„Musím už jít,“ řekl nakonec. Jemně se pokusil vymanit z jejího objetí.

„Já vím.“ Přilnula k němu ještě pevněji. „Och Richarde, dávej na sebe pozor, můj drahý!“ Naposledy ho políbila. Pár minut ani jeden z nich nepromluvil. Potom se Richard konečně napřímil a pevně ji odstrčil.

„Uvidíme se zas.“ Přinutil se k úsměvu. „Kdo ví, třeba na svatbě Mattie a Reginalda, dá-li Bůh.“ Vzal ji za ruku, rychle ji políbil, pak se otočil, vyběhl z klenuté místnosti a zmizel; jeho ostruhy řinčely na kamenném schodišti, když utíkal k východu z věže. Za ním se Matylda rozplakala.

„Už dost!“ Nick přešel dvěma kroky místnost. Oči mu plály. „Probuďte ji! Rychle!“

Když Jo mluvila, tekly jí po tvářích proudem slzy a vzlykala tak prudce, že byla její slova skoro nesrozumitelná.

Posadil se vedle ní s paží kolem jejích ramen. „Probuďte ji, člověče! Už toho měla dost.“

Sam se odrazil od stěny, o kterou se opíral. „Nepleť se do toho, Nicku! Zármutek je součástí bohaté skladby života. Hřešila. Musí trpět.“ Jeho hlas byl ztěžklý ironií. „S tím určitě zrovna ty budeš souhlasit.“

Nick se na něho zahleděl, a jak viděl Bennet a jeho kolegové, starost a úzkost v jeho tváři vystřídal hněv. „Pláče pro Richarda de Clare!“ procedil sevřenými zuby. „Jednoho z Janových poradců a dokonce jeho přítele! Proboha! Dráždí mě ještě teď! Předvádí tu svoji lásku k tomu člověku a mě odmítá. Mě! Jako bych nebyl nikdo.“

Užasle hleděli na jeho pyšný, zuřivý výraz, tak nepodobný čemukoli, co ti, kdo Nicka znali, kdy u něho viděli, a na ruměnec, který mu zalil tvář.

Bennet spěšně vstal. „Klid, příteli!“ pravil a položil Nickovi ruku na paži. „Jo nikoho nedráždí. Copak nevidíte, jak jí to rve srdce?“

Nick setřásl jeho ruku a odtrhl pohled od tváře Jo; viditelně bojoval sám se sebou, když se se zaťatými zuby podíval na Benneta. Ale hleděl skrz něho, jako by tu vůbec nebyl; zapomněl na všechny, kdo byli v místnosti. Na čele mu vyvstal pot.

Bennet pohlédl na Sama. „Co je mu?“ zeptal se ostře. „Ten člověk je něčím posedlý.“

Sam zavrtěl hlavou. „Jak už jsem vám říkal, mám podezření, že se u mého bratra začíná projevovat duševní porucha,“ řekl tiše. „Pořád hůř se mu to daří skrývat…“

„Nesmysl!“ vyštěkl Bennet. Luskl Nickovi před obličejem prsty. „Je zrovna tak v transu jako Jo. Je zhypnotizovaný – ale ne mnou. Myslím, že je to jakási reverze. Nevíte, jestli se někdy podrobil hypnoterapii? Nebo se sám pokusil o regresi?“

Sam nadzvedl obočí. „Překvapilo by vás za těchto okolností, kdyby ano?“

„Ne.“ Bennet k němu vzhlédl a vysunul si brýle na temeno hlavy. „Dělá mi jenom starosti, jestli se nesvěřil do rukou někoho, kdo je míň než kompetentní.“ Oba muži na sebe chvíli upřeně hleděli. Byl to Sam, kdo první odvrátil zrak.

„Jsem si jist, že by to neudělal.“ Sam se nepokoušel skrýt pobavený výraz. „Proč se nezeptáte jeho, oč mu jde?“ Otočil se k Nickovi. „Nicholasi, bratře, děláš ze sebe vola,“ řekl ostře. „Prober se! Podívej se, jak se na tebe všichni ti vědci dívají.“

Nick se rozhlédl. Na okamžik vypadal udiveně. Potom se zaraženě usmál a hněv z jeho obličeje zmizel. „Promiňte! Nevím, co to do mě vjelo. Nevěděl jsem, co mluvím…“

„To je v pořádku,“ řekl Bennet zvolna. Pozorně Nicka zkoumal. „Neřekl jste nic, pro co byste se měl trápit. Ale podíváme se teď, co můžeme udělat pro Jo. Koneckonců jsme se tu sešli, abychom si pohovořili o ní.“ Rozhlédl se po ostatních. „Chce se jí ještě někdo na něco zeptat, než ji probudím? Ne? Dobrá.“

Když si Jo začala znovu uvědomovat současnost, chvíli se rozhlížela prázdným pohledem po místnosti. Nos měla naběhlý a oči ještě uplakané. Sára vzala nenápadně balíček papírových kapesníků a položila ho na pohovku vedle ní. Jo si jeden vzala. „Promiňte!“ řekla

žalostně. „Je to tak hloupé nechat se vyvést z míry. Mám dojem, že nedokážu přestat brečet.“

„Uvařím kávu,“ navrhla Sára měkce. „Pro všechny. Myslím, že by to měla být ta první priorita, než se někdo začne na něco vyptávat.“

„Ale já to chci vědět,“ řekla Jo. Vysmrkala se. „Opravdu jsem mluvila welšsky? Rozuměla jste tomu, co jsem říkala?“ Zadívala se na Wendy.

Ta přikývla. „Mluvila jste verzí skutečné středowelštiny. Nemyslím, že by existovala jakákoli možnost, abyste k tomu přišla náhodou nebo bez dlouhého a intenzivního studia, takže kryptomnézie to není. Vaše výslovnost byla plynná, i když neobvyklá – nemůžu samozřejmě nijak poznat, jestli byla správná, ale myslím, že ano. Jsem úplně v koncích s vysvětlením, jak jste to mohla dokázat.“

Bennet se usmál. „Ještě stále vás tedy moje vysvětlení neuspokojuje?“

Wendy se zasmála. „Zdržím se soudu. *A ydych chi’n fyn deall i? Pa rydw i’n dweud?*“ otočila se najednou k Jo.

Jo zavrtěla hlavou a pokrčila rameny. „Nemá to smysl. Teď už nerozumím.“ Položila si ruku na hlavu. „Co jste to říkala?“

„Jenom jsem se ptala, jestli mi ještě rozumíte.“ Wendy vstala a hodila své poznámky na stůl. „Je to neobvyklé. Velmi neobvyklé!“ Prudce se otočila k Bennetovi. „Může to být nějaký druh posedlosti? Nebo dokonce případ vícenásobné osobnosti?“

„To nepřichází v úvahu,“ odvětil Bennet rychle. „Jo za mnou nepřišla se žádnou anamnézou duševních nebo osobnostních problémů. Ať je to cokoli, jsem si docela jist, že to pochází z její vlastní minulosti.“

„A teď se to stalo součástí její přítomnosti,“ vmísil se Sam klidně do řeči. „Obávám se, že minulost zůstala nedořešena. Třeba může přijít řešení až v tomto životě.“

Jo se prudce zachvěla. „Same! To je děsné! Co to povídáš?“

„Lidé se nerodí znovu jenom tak, Jo. Vracejí se, aby v něčem pokračovali nebo si odpykali své hříchy.“

„Nesmysl, člověče!“ Jim Paxman se podíval na Sama s nezastíranou nechutí. „V životě jsem neslyšel tak nehorázný nesmysl. Jestli

je to ozvěna z minulosti, pak je to jenom to – ozvěna. A nemá to o nic větší smysl nebo účel, než když si člověk náhodou přehrává starou desku. Tato žena jedná svým způsobem jako nástroj, jako…“ Zatápal po správném výrazu.

„Médium?“ navrhla Wendy zamyšleně.

„Třeba, ale to má psychické souvislosti, které neuznávám. Nemáme tu co dělat s ektoplazmou nebo křišťálovými koulemi. O tom vůbec nehovoříme.“

„Ne?“ zeptal se Nick.

Všichni se na něho podívali. Následovalo vyčkávavé ticho.

Za nimi otevřela dveře Sára. Na podnosu měla osm šálků s kávou.

Sam a Nick jeli oba s Jo zpátky do Cornwall Gardens. V taxíku všichni mlčeli, a jakmile byli v bytě, zamířil Nick rovnou k příborníku, aby se poohlédl po láhvi skotské.

Jo se vrhla na pohovku. „Cítím se, jako bych prošla duševním mlýnkem na maso,“ řekla. Položila si paže přes oči. „Není to legrační? Myslela jsem, že se dnes něco prokáže – buď že mám halucinace, nebo si vymýšlím, nebo že je to všecko pravda a já jsem reinkarnací Matyldy de Braose, a přece se navzdory všem těm řečem a argumentům a expertům neprokázalo nic. Vlastně je to teď ještě horší. To jediné, co dokázali, je, že jsem si teď děsně vědoma toho, že k vysvětlení mého stavu existuje mnohem víc teorií, než jsem si myslela, a jsem z toho ještě zmatenější než předtím.“

„Zapomeň na to, Jo!“ Nick si s povzdechem sedl vedle ní. „Proč bys ze sebe měla sakra dělat kvůli té bandě nějaký vzorek pod mikroskopem? Nebo já, když na to přijde?“ Zamračil se. „Víme, čemu věříme. A to je důležité.“

„A čemu věříme?“ přerušil ho Sam.

„To je ono!“ Jo se napřímila. Whisky jí vehnala zpátky do tváří barvu. „Já už to nevím. Krom toho, že to nejsem já. Všichni tři jsme do toho zapleteni. Že?“ Podívala se z jednoho na druhého.

„Snad.“ Sam vyšel na balkon a podíval se dolů na náměstí. Na trávě za zábradlím si hrála skupina dětí s velkým pruhovaným míčem. Otočil se a opřel se o zábradlí. „Musíme to všichni prožívat s

otevřenou myslí a pečlivě a s nezaujatým komentářem zaznamenávat všechno, co se děje. Zvlášť ty, Jo, jestli máš ještě pořád v úmyslu napsat o tom všem knihu. Bude to kniha ohromného vědeckého významu – nebo okultistického nebo historického nebo lingvistického nebo jakého ještě. Ať si ji potom ti Bennetovi experti s analytickými mozky roztrhají třeba na kusy! Od teďka je z toho vynecháme. Nepotřebujeme je. On sám je samozřejmě hlupák. Uvědomujete si to, že? Přes tu svoji nákladnou ordinaci a výzbroj lékařských rekvizit to není kvalifikovaný psychiatr.“

Nick nadzvedl obočí. „Jistě by si nemohl říkat doktor, kdyby neměl kvalifikaci.“

„Kvalifikoval se ve všeobecném lékařství hned po válce ve Vídni, ale pokud vím, nikdy neprováděl praxi ani jako praktický lékař, ani jako specialista, dokud nepřijel do Anglie. Teprve tady si odbyl minimální výcvik v hypnoterapii a potom se pasoval na experta v některých vysloveně okrajových oblastech.“

Nick se líně usmál. „Všiml jsem si, že ani on nemá o tobě valné mínění.“

„Nechte toho oba!“ Jo vstala. „Proč si radši nedáme trochu salátu? Chtěla bych na chvilku myslet na něco jiného. Jsem duševně tak utahaná, tak strašně utahaná z toho všeho…“ Hlas se jí lehce zachvěl.

S pohledem na Sama šel Nick za ní do kuchyně. „Jo, co se mi to stalo u Benneta?“ zeptal se šeptem. „Byl jsem taky v nějakém transu?“

Udiveně se na něho podívala. „Ty?“

„Ano, já, Jo.“ Spěšně se ohlédl přes rameno. „Začínám si myslet, že mi Sam vnuknul nějakou posthypnotickou sugesci…“

„Sam?“ Jo na něho upřeně hleděla. „Snad ses nenechal od Sama hypnotizovat?“

„Kdo to tu bere moje jméno nadarmo?“ Sam si přinesl do kuchyně láhev se skotskou.

„Nikdo.“ Jo na něho vrhla neklidný pohled. Honem se otočila k ledničce a vzala z ní talíř se studeným masem a mísu salátu; potom sáhla do dvířek pro láhev vína. „Same, vývrtka je v šuplíku za tebou. Nech mou whisky na pokoji a místo toho nám všem nalej trochu vína, ano? Kdy jsi říkal, že ti to zítra letí, Nicku?“ pokračovala rychle.

Nick pozoroval svého bratra, jak odborně zasouvá špičku vývrtky do středu zátky. Mračil se.

„V jedenáct. Budu muset odejít, hned jak se najíme, Jo. Musím ještě udělat v kanceláři pár věcí, než se vrátím domů, abych si sbalil."

Jo se podívala na láhev olivového oleje, kterou držela v ruce. „Neříkal jsi, jak dlouho budeš pryč," pravila. Nesmí na ní poznat, jak se při pomyšlení na jeho odjezd cítí ztracená.

„Aspoň deset dní." Jeho hlas zněl něžně.

„Deset dní pro Jo, aby si vyřídila svoje záležitosti s Richardem de Clare," vložil se do řeči Sam, zatímco naléval do tří sklenic víno, pozorně nakloněn nad stolem, aby měl oči ve stejné výši se sklenicemi a viděl, zda je ve všech stejně vína.

„Same!" Jo se podívala na Nicka, najednou vyděšena pomyšlením, že ho zmínka o Richardovi znovu změní do té děsivé karikatury jejího starého známého Nicka. Obličej mu ztvrdnul, ale byl to ještě pořád Nick. Za jeho pohledem nebyl nikdo cizí.

„S de Clarem už skoncovala," řekl Nick po chvilce. Vzal jednu ze sklenic. „A de Clare to ví."

„Věděl, Nicku," opravila ho Jo rychle. „Bylo to všecko už dávno. Vezmi tam, prosím tě, salát a láhev."

Sam ji pozoroval, jak vyndává z příborníku talíře.

„Ty máš v úmyslu pokračovat s tou historkou až do konce, že, Jo?" řekl tiše, sotva se za Nickem přivřely dveře.

Prudce se napřímila. „Nebuď blázen! Víš zatraceně dobře, že nechci. A víš taky proč."

„Já myslím, že chceš. A nemysli si, že se dokážeš zastavit, až přijde čas."

„Ale ano, Same, věř mi to!" Jo zaťala pěsti. „Ty si myslíš, že v tom budu chtít pokračovat, až se Jan obrátí proti ní? Nechci vědět, co se potom stane. Myslíš, že bych to mohla všechno prožít znovu – a žít s vědomím, že Richard při vší svojí lásce nehnul ani prstem, aby ji zachránil? A William! William po těch dlouhých letech manželství a přes všechny jejich děti – William ji zradil."

„Napřed zradila ona Williama," řekl Sam ostře. „Dohnala ho příliš daleko."

„Byl to zbabělec,“ odsekla. „Surovec a zbabělec.“

Sam sebou při jejím hněvu viditelně trhnul. „Zaplatil za tu poslední zradu,“ řekl. „Zaplatil. Proboha, jak moc to chtěl napravit! Nemyslíš, že se chtěl vrátit, aby ji zachránil?“

Nick otevřel za nimi dveře. „Tak pojďte, vy dva, co je s tou večeří?“

„Ne!“ Jo ho vůbec neslyšela. „Ne, nemyslím. Nedal ani zlámanou grešli za nikoho jiného než za svou vlastní kůži. Nezapomínej, že nechal umřít i vlastního syna. Svého nejstaršího syna!“

Sam přimhouřil oči. „Svého syna! Will nebyl jeho syn. Will byl bastard, kterého měla s tím slabochem de Clarem. Bastard, který spáchal incest!“

„Same!“ vykřikl Nick. „Nech toho!“

Sam si ho nevšímal. Neodtrhl zrak od obličeje Jo. „Víš, za koho se provdala malá Matylda de Clare? Ne, ne za Reginalda. Ne za hodného, poctivého, přímého Reginalda, který se tolik podobal svému otci. Ne, tys ji provdala za Willa! Nechalas ji, aby si vzala svého bratra!“

„Ne!“ zvolala Jo. „Ne, to je lež! Will byl opravdu Williamův syn.“

„Nevěřím ti. Matylda byla děvka. Zasloužila si umřít, jak umřela.“

„Same, drž hubu!“ Nick hleděl na bratra. „Ty parchante! Nech toho, slyšíš?“

Najednou se Sam usmál. „Ovšem. Omlouvám se. Bylo to ode mne beztaktní.“ Tvrdě oddychoval. „Ano, proč nejdeme radši večeřet? Stejně už dnes nezáleží na tom, co se stalo před osmi sty lety, že?“

Bylo to tiché jídlo. Jo nechala většinu toho svého netknutou; odstrčila talíř a místo toho si pohrávala se sklenicí vína. Bylo teprve krátce po osmé, když se Nick zvedl.

„Musím už jít, Jo.“ Vzal její ruce do svých, když také vstala. „Dávej na sebe pozor, ano?“

Chabě se usmála. „Jistě. Nedělej si o mě starosti!“

„Kdybys chtěla se mnou mluvit, Jim bude mít v kanceláři moje číslo. Zavolám tam, hned jak přijedu do New Yorku. Mám ti taky zavolat?“

Zavrtěla hlavou. „Zapomeň na mě na těch deset dní, Nicku! Soustřeď se na svou práci. Uvidíme se, až se vrátíš.“

Chvíli se na ni modrýma očima upřeně díval a pak ji něžně políbil na čelo. „Bude tu Sam, aby se o tebe postaral, kdybys ho potřebovala, nezapomeň!“

Sam ještě pořád seděl. Zvolna si dolil víno a díval se, jak Jo najednou zvedla paže a ovinula je Nickovi kolem krku.

Zamračil se. „Uvidíme se později u tebe, Nicku,“ řekl.

„Ty se mnou nejdeš?“ Nick se něžně vymanil z Joina objetí. V jeho tónu a způsobu, jakým se na bratra podíval, se zračilo varování.

„Chci ještě Jo říct pár věcí.“

„Ne!“ Nebyl žádný důvod, aby Jo reagovala tak prudce; samotnou ji to překvapilo. „Totiž – ne teď, Same, prosím! Jsem hrozně utahaná. Opravdu bych dnes večer zůstala raději sama, jestli ti to nevadí.“

„Nezdržím tě dlouho.“ Sam se nepohnul.

Nick položil ruku na opěradlo Samova křesla. „Pojď, vidíš, že Jo chce, abychom šli oba.“

„Změní svůj názor.“ Sam se podíval na Jo s úsměvem. „Dám si šálek kávy a potom hned půjdu, jestli budeš ještě pořád chtít. Slibuju.“

Na chodbě se Jo ještě na chvíli přivinula k Nickovi a pak se dívala, jak sestupuje po schodech. Nato se zvolna vrátila dovnitř. „Opravdu chceš kávu?“

„Prosím.“ Sam posbíral talíře. Odnesl je do kuchyně a pak se opřel o zeď a díval se, jak Jo připravuje instantní kávu. „Pravou ne?“ zeptal se líně. V koutcích úst měl slabý úsměv.

„Trvá to moc dlouho,“ řekla Jo přes rameno. „Myslím to vážně, Same. Opravdu jsem na nějaké řeči moc unavená.“ Najednou se otočila a podívala se na něho. „Same –“

Nadzvedl obočí.

„Je Nick…“ Zaváhala. „Hypnotizoval jsi někdy Nicka?“

Sam se usmál. „To je divná otázka.“

„Hypnotizoval?“

„Odlož na chvilku tu konvici a podívej se na mě!“

„Dělám ti kávu.“

„Polož ji, Jo!“

Pomalu to udělala. Potom se na něho zahleděla. „Same…“

„Tak je to správně, Jo. Zavři na chviličku oči! Uvolni se! Nemůžeš proti tomu bojovat. Nemůžeš dělat vůbec nic, že? Už spíš a cestuješ zpátky do minulosti. Tak!“ Sam chvíli stál a hleděl na ni, potom pokročil kupředu, vzal ji za ruku a odvedl do předsíně. Kdyby se otočil doprava, přišel by do přední části bytu a obývacího pokoje s otevřenými dveřmi na balkon. Vlevo byla ložnice a hned vedle ní koupelna.

Obrátil se doleva. V ložnici popostrčil Jo, posadil ji na postel a pak přešel k oknům a zatáhl těžké závěsy. Rozsvítil lampu. Vrhala podivné syntetické stíny v místnosti, kam se ještě škvírami v těžké tkanině prodíralo večerní světlo a vytvářelo na starorůžové barvě koberce oslnivý zlatý klín.

Sam si založil ruce. „Tak, má paní, víte, kdo jsem?“

Jo tupě zavrtěla hlavou.

„Jsem váš manžel, paní!“

„William!“ lehce pohnula hlavou, jako by se pokoušela uhnout nějakému oslnivému světlu.

„William.“ Nepohnul se. „A vy a já máme celou noc na to, abych vám připomněl vaše manželské povinnosti.“

Jo na něho zírala znepokojivě přímým pohledem. „Moje povinnosti? Jaké povinnosti mi chcete připomenout, můj pane?“ Její hlas zněl značně opovržlivě.

Sam se usmál. „Všechno má svůj čas. Ale napřed ti položím jednu otázku. Počkej! Musím si něco přinést. Počkej, dokud se nevrátím.“

Matylda hleděla na Williamova vzdalující se záda. Zabouchl za sebou těžké dubové dveře ložnice. Na kameni zazvonily jeho ostruhy, zachvěla se. Úzká okna komnaty byla otočena k severu a okenice na nich moc nechránily před venkovním chladem. Přešla k velkému krbu a přitáhla si kožešinový plášť kolem těla. Začínaly ji už teď v

zimě bolet kosti a cítila, jak její nitro volá po vlahém jarním slunci. Jistě už stárne! Pro co to William šel? Unaveně se pohnula, sebrala z koše mechem obrostlou jabloňovou větev a hodila ji do ohně. Hned celou místností zavoněla a Matylda přivřela oči a snažila se namluvit sama sobě, že je jí tepleji.

William se vrátil skoro hned. Zabouchl prudce dveře a stanul před ní s neproniknutelným výrazem ve tváři a pohledem skrývajícím jakýsi nový hněv. Vzdychla a přiměla se k úsměvu.

„Na co se mě chceš zeptat, Williame? Povězme si to rychle, abychom mohli jít dolů do síně. Je tam o tolik tepleji."

Co to drží v ruce za zády? Zvědavě se na něho dívala a jako vždy k němu pociťovala podivnou směs odporu a strachu i tolerance a dokonce snad i trochu náklonnosti. Ale bylo moc těžké mít ho rád, toho muže, za kterého už byla provdána tolik let.

William zvolna napřáhl ruku, kterou držel za zády. Měl v ní vyřezávaný kostěný krucifix. Couvla zpět a zatajila dech; poznala ho. Byl z výklenku v kapli, kde ho přechovávali v relikviáři vykládaném drahokamy. Podle pověsti byl vyřezán z kosti kteréhosi dávno zemřelého keltského světce.

„Vezmi si to!"

„A proč?" Přitáhla si plášť ještě těsněji k tělu.

„Vezmi to do ruky!"

Neochotně natáhla ruku a vzala si křížek. Byl nepřirozeně studený.

„Tak!" vydechl. „A teď chci, abys přísahala."

Zbledla. „Přísahala co?"

„Chci, abys složila tu nejposvátnější přísahu. Chci, abys přísahala na ten krucifix, že tvůj nejstarší William je můj syn."

Hleděla na něho. „Samozřejmě je to tvůj syn."

„Můžeš to odpřisáhnout?"

Podívala se na pečlivě vyřezanou kost ve své ruce – zdobený kříž, zkroucené tělo muže visící na něm ve smrtelné křeči. Zvolna jej zvedla ke rtům a políbila.

„Přísahám," zašeptala.

William si zhluboka oddechl. „Tak," řekl. „Řeklas pravdu. Není to bastard de Clara."

Její zrak se zvedl k jeho očím a on uviděl, jak ji polil ruměnec. Trvalo to jen okamžik, pak to přešlo a byla zase stejně bílá jako ten křížek, který přitiskla ke rtům.

Přimhouřil oči. „Odpřisáhla jsi to!“

„William je tvůj syn. Přísahám při Bohu a Svaté Panně.“

„A ostatní? Co ostatní?“ Pokročil k ní a chytil ji za zápěstí. Zvedl jí krucifix před oči. „Přísahej! Přísahej i o ostatních!“

„Giles i Reginald jsou tvoji. Copak to nevidíš z toho, jak vypadají a jak se chovají? Jsou to oba synové svého otce.“

„A děvčata?“ Jeho hlas byl ledový.

„Margaret je tvoje. I Isobel.“ Najednou sklopila zrak, neschopna snést jeho pohled.

„Ale Tylda ne?“ Bylo ho sotva slyšet. „Moje malá Matylda je dcera de Clara?“ Sevřel jí prsty na křížku, až se jí řezba zaryla do masa. „Je?“ vykřikl najednou.

Zoufale se pokoušela ho odstrčit. „Ano!“ zvolala. „Ano, je to Richardovo dítě, Bůh mi odpusť!“

William ji prudce pustil. Zapotácela se a ucouvla a krucifix dopadl mezi sušené byliny na podlaze mezi nimi. Oba se na něj s hrůzou podívali.

William se zasmál. Byl to neveselý, zlověstný zvuk. „Takže velká aliance s Rhysem je postavena na padělaném zboží! Potomci Gruffydda ap Rhyse nebudou moji potomci.“

„Nesmíš mu to říct!“ Matylda vyskočila a chytila ho za paži. „Prokristapána, Williame, neříkej mu to!“ Vzlykla. Pustila mu paži, otočila se a šmátrala po podlaze, až našla křížek. Sevřela jej a strčila před něho. „Slib mi to! Slib mi, že mu to nepovíš. Zabil by ji.“

William se usmál. „To ano – plod tvého páření s de Clarem.“

Třásla se. Kožešinový plášť se jí rozevřel. „Prosím, slib mi, že to neřekneš lordu Rhysovi, Williame. Slib mi to!“

„Právě teď by bylo šílenství mu něco říkat,“ odvětil William zamyšleně, „a já budu mlčet kvůli nám všem. Prozatím to zůstane tajemstvím mezi mnou a mojí ženou.“ Chladně se usmál. „Pokud jde o budoucnost, uvidíme.“

Natáhl se a vzal jí krucifix z ruky. Políbil jej, uctivě položil na stůl a potom se otočil znovu k ní a stáhl jí z ramen plášť. „Tak zřídka

jsme spolu sami, má paní. Myslím, že by to byl vhodný okamžik k tomu, abyste mi předvedla tu svoji vášeň, kterou tak ochotně rozdáváte druhým.“ Pečlivě jí stáhl modré roucho a hodil je za pláštěm, než otočil její ztuhlé tělo a začal jí rozvazovat tkanici na košili.

Prudce se třásla: „Prosím! Williame, teď ne. Je taková zima.“

„Brzy jeden druhého zahřejeme.“ Otočil se a zavolal přes rameno: „Emrysi! Pamatuješ se na Emryse, mého slepého muzikanta?“ zeptal se tiše.

Neobrátila se. Přitiskla si košili na prsa. Slyšela, jak se za ní otevřely a zase zavřely dveře. Po chvilce ticha se komnatou začaly linout první tóny flétny a stoupat vzhůru k tmavým, kouřem začouzeným trámům.

Zachvěla se, když jí Williamovy ledové prsty vyrvaly košili z rukou a mrštily s ní na podlahu.

„Tak!“ zašeptal „Stojíš tu nahá na těle i nahá na duši.“ Zhluboka se nadechl. „Rozpusť si vlasy!“

Z jakéhosi důvodu nemohla neuposlechnout. Nejistě zvedla ruce k závoji a vytáhla jehlice, které ho přidržovaly. Uvolnila si copy, ještě stále dlouhé a rudohnědé, jen s několika málo pramínky stříbra, a začala je zvolna rozplétat; uvědomovala si průvan, který se prohánět mezi dveřmi a krbem a mrazil jí kůži. Na muzikanta se ještě ani nepodívala.

William mlčky přihlížel, dokud neměla rozpuštěné vlasy. Splývaly jí po ramenou a přes bledá ňadra, na nichž jí tančily bronzové odlesky ohně z krbu.

Znovu se zhluboka nadechl a sáhl po sponě, kterou měl sepnutý plášť. „Ještě pořád máš tělo jako děvče, navzdory všem těm dětem, co jsi porodila,“ řekl tiše. „Naše vlastní nebo bastardy – nepoznamenaly tě.“ Položil jí dlaň na břicho.

Ucukla a její oči mlčky prozradily její náhlou nenávist. William se zasmál. „Ano, jsem ti odporný – ale musíš mě poslouchat, drahoušku! Jsem tvůj manžel.“ Odhodil za pláštěm svou drátěnou košili. „Musíš poslouchat, Matyldo, protože mám klíč ke tvé mysli.“

Polkla. „Vy jste se zbláznil, můj pane!“ Jako by zlomila nějaké kouzlo, cítila najednou, že se může hýbat. Sebrala ze země svůj ko-

žešinový plášť a přehodila si ho přes sebe, až byla od hlavy až k patě zahalena hustou hnědou kožešinou. „Nemáš žádný klíč k mé mysli.“

„Ale mám.“ Hudba najednou ustala. William jí zvedl ruku před obličej. „Odhoď ten plášť, Matyldo! Tak je to dobře.“ Usmál se, když znepokojeně zjistila, že ho poslechla. „A teď si klekni!“

Vztekle otevřela ústa, aby se s ním hádala, ale žádná slova hádky z nich nevyšla. Sotva si to uvědomovala, ale poklekla na hustou kožešinu a vzhlédla k němu; odlesky ohně si pohrávaly na jeho bledé kůži, když se začal pomalu svlékat. Viděla podsadité nahé tělo, šedivějící porost na prsou sbíhající mu dolů na břicho, pevná svalnatá stehna i ošklivé bílé jizvy, jednu na levém stehně a druhou na levém rameni. Zřídka ho viděla nahého. I když všichni spali zpravidla neoblečeni, zabaleni do přikrývek nebo kožešin či v létě nataženi na hrubých plátěných prostěradlech, rezolutně se vždycky zabalila do pokrývky a měla oči pevně zavřené. Teď nebylo úniku. Zdálo se, že jakási síla vůle v něm drží její oči otevřené a upřené na jeho tělo. Její pohled nervózně putoval dolů ke ztopořenému údu a pak zase zpět ke svalnatým pažím, které ji vždycky svíraly stejně nelítostně, jako ji zneužíval. Vzdorně zaťala pěsti a znovu zvedla zrak, aby se setkal s jeho pohledem.

Usmál se. „Lehni si, ženo! Tady na podlahu!“

„Ne,“ vydechla; sebrala poslední zbytky sil, aby se mu vzepřela. „Ne, můj pane, nelehnu. Dělá vám to radost zacházet se mnou jako s děvkou, ale já jsem vaše manželka, která vám byla dlouhá léta věrná. Jestli se vám musím podrobit, bude to v naší manželské posteli.“

„Věrná?“ Najednou se ušklíbl. „Podvedla jsi mě s de Clarem. A kdoví s kým ještě.“ Podíval se na ni s náhlou vypočítavostí.

Sklopila oči a on se zasmál. „Tvůj pohled tě prozradil! Kdo to byl? Jeden muž? Dva? Sto?“

„Jenom jeden, můj pane.“ Proč mu odpovídá? Bylo to, jako by z ní doznání páčila jakási síla.

„A kdo to byl, ten druhý?“

„Člověk, kterému byste mě dal i vy sám, můj pane,“ vybuchla. „A nespala jsem s ním dobrovolně. Přísahám před Bohem, že se mě zmocnil násilím.“

William nadzvedl obočí. „A kdo byl ten dychtivý nápadník, paní?“

„Princ Jan,“ odpověděla šeptem.

„Tak!“ Zlostný ruměnec mu stoupl do tváří. „Takže jsi i královská děvka. A kde si tě Jan vzal? Na lůžku ozdobeném zlatem? Na tom nezáleží. Pro mě budeš ležet na podlaze, kam patříš.“

Shýbl se a zvedl široký kožený opasek, který upustil spolu s ostatními šaty. „Lehni si, Matyldo, nebo dostaneš výprask, jaký si zasluhuješ.“

Za nimi najednou znovu zazněla hudba, slabá a nezvučná, bez jakéhokoli vztahu k šeru komnaty, kouřícím pochodním ve svícnech nebo sladkohořkému dýmu z krbu. Venku začal tiše sténat vítr v kopcích přízračným, zoufalým zvukem, stejně osamělým jako křik kroužícího káněte, vznášejícího se na vzdušných proudech pod letícími oblaky.

Matylda se nepohnula. Se záštím přimhouřila oči. „Lehko se uchylujete k násilí, můj pane. Jste jako zvíře. Na co vám nestačí síla, chcete zničit.“ Viděla, jak se jeho ruka na koženém pásu sevřela, a pocítila náhle záchvěv strachu, ale nepohnula se. „Často jsem se divila, proč mě nezbijete,“ řekla napůl zamyšleně. „Asi jste se nikdy neodvážil.“

Podíval se jí do výsměšných nazlátlých očí. Čarodějnice! Ježibaba! Cožpak ví, že z ní má strach? Sevřel opasek v ruce ještě pevněji a potlačil chuť se volnou rukou pokřižovat. Musí se jí zmocnit hned, dokud ho ještě posiluje hněv. Zbičovat ji a skočit na ni a Bůh ví, že ještě není příliš starý na to, aby jí zase udělal dítě. Jeho vlastní dítě, které nahradí to bastardské děvče, které dal Welšanům.

Postoupil se vztyčenou paží kupředu a vší silou, co jen v sobě měl, ji uhodil přes ramena.

Slyšel, jak jí úder vyrazil z plic vzduch, když rána dopadla, ale jinak se ani neozvala. Na okamžik v jejích očích zahlédl strach, potom nenávist – a potom, když zvedl paži k druhému úderu, pohodila hlavou a zasmála se. Zaznělo to divoce a výsměšně a William pocítil, jak se jeho touha scvrkává a odumírá. Na zádech mu naskočila husí kůže. Se zaklením upustil opasek a zatápal po košili u svých nohou.

„Dobrá,“ vydechl. „Teď se možná smějete, má paní. Můžete si třeba přivolat všechny ty ďábly, co vás ochraňují, a vysmát se mi, ale poslední se budu smát já. Zůstanete tady. Zůstanete na svém hradě, má paní. Zůstanete v minulosti a budete si lízat rány. Zůstaň tady!“

Přehodil si přes ramena plášť a vyšel z komnaty.

Matylda se se suchýma očima zvedla. Sebrala svůj plášť a zahalila se do něj. Snažila se ovládnout náhlé vyděšené chvění, které se jí zmocnilo, a potom unaveně vylezla na lůžko a přetáhla si přes sebe přikrývku.

Teprve tehdy si uvědomila, že z temného kouta u okna zní ještě pořád hudba.

KAPITOLA
DEVĚTADVACÁTÁ

Kdesi v dálce se ozývalo vytrvalé klepání. Judy se probrala ze spánku a zatápala po budíku u postele. Bylo čtvrt na čtyři.

Se zasténáním se posadila a sáhla po županu. Lehce se potácela, když rozsvěcovala lampu u lůžka a otvírala dveře svého ateliéru. Byla tam docela tma, vůně včelího vosku příjemně překrývala pach terpentýnu a olejových barev. Zhluboka vdechla; vůně jsou ve tmě vždy silnější a určitější.

Když cvakla vypínačem rohového reflektoru, zamířila ke dveřím. Za ní stálo uprostřed místnosti jediné plátno, už skoro dokončené, a když je míjela, majetnicky se na ně podívala. Pracovala na něm v úplném sebezapomnění navzdory nedostatku světla až skoro do dvou.

„Kdo je to?“ zavolala. Zasunula řetěz. „Přestaňte dělat takový kravál a povězte, co chcete!“

„To jsem já, Sam Franklyn.“ Klepání najednou ustalo.

„Víš, kolik je hodin?“ Opatrně pootevřela dveře a vykoukla štěrbinou ven.

Sam se opíral o zeď. Košili měl rozepnutou a bundu přehozenou přes rameno s prstem zaháknutým v poutku. Jak si poprvé s náhlým úlekem uvědomila, byl i s trochu kalnýma očima a zjevně unavený svým způsobem stejně hezký jako jeho bratr. Se zřejmým úsilím pokročil kupředu a opřel se o dveře; zuřivě zaklel, když se řetěz napjal a odrazil ho a pohmoždil mu prsty. „Proboha, Judy, otevři! Musím s někým mluvit.“

„S někým? S kýmkoli?“ Dotčeně se na něho podívala. „Jsi opilý, Same?“ Sáhla po vypínači u dveří, a když se neonové pásy rozzářily, zalily ateliér za ní světlem. Přivřela dveře a odsunula řetěz.

„Ne, nejsem opilý.“ Sam prošel kolem ní. „Ale rád bych byl. Nemáš tu něco, co by tento žádoucí účinek vyvolalo?“

Judy nadzvedla sarkasticky obočí. „Kdyby to záleželo jenom na Franklynech, nezbylo by tu toho moc, čím by se mohl někdo opít! Já myslela, že jsi propadl kávě.“

Usmál se na ni, ale v očích neměl ani stopu veselosti. „Kávu jen tak do dvou odpoledne a pak whisky.“

Pokrčila rameny. „Jednu. Potom můžeš jít domů. Už je mi z toho nanic, jak si s Nickem z mého bytu děláte výčep na nádraží. Ostatně co se děje?“

„Děje? Proč by se mělo něco dít?“

Judy našla v kuchyňském příborníku láhev skotské a přinesla ji zpátky do ateliéru. „Lidé se sem zpravidla nechodí ve tři ráno napít, když se nic neděje,“ řekla úsečně. „Je Nick ještě ve Walesu?“

Sam zavrtěl hlavou. „O víkendu se vrátili. Nick letí zítra do Ameriky.“ Vyprázdnil sklenici a postavil ji na stůl. „Ne, dnes ráno. Letí už dnes ráno.“

„A ještě pořád si myslí, že je král Jan?“ Judy si také maličko nalila a bez potěšení usrkla. Začala se chvět.

Sam se usmál. Posadil se a opřel lokty o stůl. „Ale on byl král Jan.“

„Kecy! To tys ho tím záměrně krmil. Ráda bych věděla proč. Ty nemáš svého bratra rád, Same, že ne?“

„Jak jsi bystrá, žes to poznala!“ Sam zvedl svoji prázdnou sklenici k obličeji a zamyšleně skrz ni mžoural.

„A teď si to s ním vyřizuješ?“

„Možná. Nalej mi ještě kapku a já ti všecko vyklopím.“

Judy zaváhala. Opilý zjevně nebyl, ale cítila se s ním nepříjemně. Bylo na něm cosi podivného, ba dokonce děsivého, když tak nehybně seděl za stolem – jakási latentní síla, která se mohla každou chvilku prodrat ven. Ještě pořád se chvěla; sáhla po starém svetru, který byl přehozen přes opěradlo židle u stolu, a omotala si ho kolem krku jako šátek. „Dobrá, platí. Ještě jednu skleničku a ty mi všecko vyklopíš.“

Dívala se, jak pije, potom si sedla a se založenýma rukama čekala.

Odložil sklenici. „Jsem pán loutek, Judy. Pán Kašpárka a Kalupinky. Dosazuji na trůn krále. Nicholas tančí na mém špagátku.“ Natáhl ruku nad podlahu, jako by v ní před sebou vedl tančící figurku.

„I v Americe?“ zeptala se suše.

„V Americe bude, drahá dívko, král, co žije v jeho hlavě, spát. Bude čekat, až se vrátí do své rodné země, a potom udeří.“

„Udeří?“ opakovala Judy. Zvědavě se na něho podívala. „Co tím myslíš, že udeří?“

„Kdo ví?“ pravil Sam. „Je to král.“ Najednou se zasmál a pak se na ni znovu prudce podíval. „Svedl mi manželku, víš?“

„Tvoji manželku?“ podivila se Judy. „Promiň, Same, já nevěděla, že jsi ženatý.“

„Ó ano.“ Balancoval na židli na zadních nohách, pohodlně se pohupoval s prsty opřenými o kraj stolu. „Protože je král, myslí si, že si může dělat se životy ostatních lidí, co se mu zachce. Myslí si, že může beztrestně brát. Nemá tušení, jak se mýlí.“

Judy ho nervózně pozorovala. Byl jako Nick; uměl být do němoty opilý a nedat to na sobě znát. Podívala se na láhev, kterou nechala na stole jenom pár decimetrů od jeho ruky. Byla ještě napůl plná.

Vstala a poodstoupila od něho. „Nevím jak ty, ale já potřebuju trošku kávy, i když je už tak pozdě.“

„Já ne.“ Trochu se na židli pootočil, aby na ni viděl. „Zrovna jsem přišel od Joanny,“ pokračoval po chvíli. „Dlouho jsem se procházel, než jsem přišel sem.“

„Aha.“ Skryla své překvapení, zašla do kuchyně a rozsvítila tam.

„Je to prolhaná potvora,“ řekl hloubavě, ale beze zloby. „Krásná, prolhaná potvora.“

„Mám tomu rozumět tak, že ses o ni pokoušel?“ Prudce sebou trhla, když se otočila od příborníku a zjistila, že stojí těsně za ní. Dostal se k ní neobyčejně rychle a docela tiše.

Ignoroval její otázku. Okamžik stál a díval se na ni, pak se znovu usmál. „Ty jsi taky krásná žena, Judy. Mému bratrovi se nedá upřít, že pokud jde o ženy, má dokonalý vkus.“ Natáhl se a dotkl se její paže. „Podívej se na mě!“

Polekána zvedla oči a na okamžik měla pocit, že je v pasti. Jasné, skoro bezbarvé zorničky poutaly její pohled a Judy cítila, jak její mysl sahá po jeho a dychtí po splynutí s ní. Na krátkou vteřinu docela znehybněla, ale potom s úsilím odvrátila pohled. „Ó ne, doktore Franklyne, mě nemůžeš zhypnotizovat. Já jsem imunní.“ Přimhouřila

zlostně oči. „Dřív jsem pro tebe nebyla dost dobrá, pamatuješ? Nechtěl jsi mě zahrnout do té vaší šťastné rodinky středověkých zrůd. Tak co, kým bych mohla být – teď, když jsi změnil svůj názor? Eleanora z Akvitánie? Nebo nějaká služka, která si ochotně před tebou vyhrne sukně a nastaví zadek, když dostaneš chuť na jednu kvaltovku a Jo tě odmítla? A ještě za to, co provádíš s Nickem!“ Spěšně couvla, když se k ní o krok přiblížil. „Nedotýkej se mě, Same! Varuju tě. Měl bys už radši jít.“

Sam ji chytil za zápěstí. „No tak, Judy!“ Přitáhl ji k sobě. „Nehraj si tu na stydlivou pannu – vždyť víš, o co jde. Potřebuju tě. Věř mi!“

V malé kuchyňce nebylo kam se odtáhnout; byla uvězněna mezi stolem a příborníkem, a než si uvědomila, co se děje, Sam se zmocnil jejích úst a vnutil jí jazyk mezi zuby. Na okamžik byla příliš šokována, než aby se pohnula, ale potom se mu vytrhla, zaklonila se a vrazila mu ostrou facku. „Dám ti dvě minuty na to, abys odtud vypadl!“ vyprskla zuřivě. „Potom zavolám policii.“

Zasmál se. „Zkus to!“ Lehce se potácel, když zamířil znovu k ní.

Sáhl po ní, ale Judy kolem něho mrštně proklouzla, vyhnula se jeho rukám, běžela do ateliéru a do své ložnice, zabouchla za sebou dveře a zamkla. Zlostně a rychle oddechovala. Napjatě poslouchala. Sam šel za ní. Slyšela ho, jak něco v ateliéru srazil, a lekla se. „Proboha, jen ne to plátno!“ Vrhla se na postel, chytila telefonní sluchátko na nočním stolku, vytočila 999 a se zadrženým dechem čekala, zatímco klika u dveří se otřásala.

Policie tam byla za čtyři minuty.

Když zazvonili, opatrně odemkla dveře, vyšla z ložnice, přitáhla si pás županu a nakoukla do ateliéru. Stáli tam už dva uniformovaní strážníci a rozhlíželi se, čapky pod paží. Otevřel jim Sam.

„Vy jste ta dáma, co nás volala?“ zeptal se jeden z nich, když se objevila Judy.

Přikývla. „To víte, že jo. Ten chlap je ožralý jako kára a chci ho odtud dostat ven.“ Vyhrnula si rukávy k loktům, mimoděk rozhodná. „Pokoušel se mi vnucovat pozornosti.“

„Dobrá.“ Jeden z policistů se otočil k Samovi. „Vypadá to, že už tady nejste vítán. Co kdybyste šel domů a vyspal se z toho?“

Sam se na něho podíval. „Jestli si myslíte, strážníku, že jsem opilý, tak se moc v lidech nevyznáte."

„Neříkám, že jste opilý, pane," odvětil strážník klidně. „Jenom, že ta dáma si přeje, abyste odešel."

Sam se lehce zakymácel.

Judy zadržela dech.

„Je to malířka pornografického svinstva," řekl uvážlivě. „Měli by ji zavřít za to, že vyrábí takový hnůj jako tohle." Mávl k širokému plátnu pokrytému pastelovými barvami.

„Mně to nepřipadá jako pornografie, pane," pravil zvolna druhý policista. „Naopak se mi to zdá moc hezké."

„Hezké!" Samův vztek odvedl jejich pozornost od Judina pohoršení. „Je to ošklivé! Ošklivé a zvrácené a pokroucené jako ženský rozum." Než ho kdokoli stačil zastavit, chytil plátno a strhl je ze stojanu. Judin úzkostlivý výkřik mu nezabránil přerazit plátno se zuřivým prasknutím přes koleno. Mrštil jím do kouta ateliéru a zasmál se, potom se pohnul směrem ke stěně. „Další obrazy! To bolí, Judy, co? Bude tě to bolet, jestli je zničím? Jsou tvojí součástí? Děti? Bastardi? Jako ty, co mi dala Matylda?"

Oba policisté ho sevřeli mezi sebou, ještě než se dostal ke stěně.

„To už stačí, pane."

Sam zaváhal a v očích se mu na okamžik objevilo cosi, co mohla být lítost, když se podíval dolů na zničený obraz. „Stačí?" zaječel. „Stačí? Zrovna v den, kdy se dozvím, že moje dcera je parchant jiného muže? Prokristapána!" Vytrhl se policistovi, který ho držel, zuřivě se rozmáchl po jeho tváři a rozbil mu ret, až mu krev vystříkla na bradu. „Neříkejte mi, že už to stačí!" vykřikl znovu, když se na něho vrhli. „Ještě jsem ani nezačal."

Pete naklepal na stroji poslední řádku svého článku, vytrhl papír ze stroje, vypnul ho a se spokojeným povzdechem se opřel. Podíval se na hodinky. Byly skoro čtyři ráno.

Vzal si sklenici, spokojeně usrkával brandy se sodou a článek si pročítal. Bylo to čisté a mělo to spád; ne jako cosi z továrny na sny jako posledně, a přece velmi, velmi romantické. Zlomyslně se ušklíbl. To ukáže Bet Gunningové, co si Pete myslí o jejích nárocích na

výlučná práva. A jestli to bude mít ještě ten vedlejší účinek, že to jednou provždy zažene Jo do Nickova náručí, tím líp. Aspoň Judy Curzonová, plná sexu a informací, zůstane jemu.

Nahnul se kupředu, zhasnul stolní lampu, protáhl se a pak vstal a přešel k otevřenému oknu. Když se díval na tichou ulici, zhluboka vdechl teplý vonný vzduch. Konečně teď, kdy ztichla ta zatracená doprava, cítil vůni květin z Regent Parku.

V pokoji bylo velice chladno. Jo se prudce zachvěla, na okamžik se schoulila tak těsně, jak to jen šlo, aby se trochu zahřála, a ještě stále se zavřenýma očima hmatala kolem sebe, aby si přes sebe znovu přetáhla prostěradlo. Žádné tam nebylo. Udiveně otevřela oči a rozhlédla se kolem.

Ležela v ložnici na koberci. Okamžik se s prázdnou myslí ani nepohnula a pak se zvolna posadila. Zvenčí zpoza stažených záclon slyšela rachot popelnic a v dálce hluk dopravy na Cromwell Road. Po obloze přes Londýn přeletělo břichaté jumbo směrem k Heathrow. Ztuhlá a rozbolavělá se zvolna zvedla a ještě stále dezorientována stála chvilku na místě. Potom si najednou uvědomila, že je jí chladno, protože na sobě vůbec nic nemá; neohrabaně se dopotácela ke dveřím, sňala z nich župan a zabalila se do něho. Ramena ji bolela a na zádech cítila bolavý pruh.

Unaveně odtáhla těžké závěsy a vpustila do pokoje denní světlo. Postel měla ještě pořád ustlanou a pokrývka byla nepomačkaná. Její šaty ležely na podlaze a Jo je sebrala. Byly vpředu roztržené skoro do poloviny. Hleděla na ně a ucítila první záchvěv paniky. Byla na hradě – na kterém hradě? Nemohla si už vzpomenout, ale byl tam William, zuřivě rozvzteklený William, který ji přinutil, aby se svlékla, a uhodil ji opaskem.

V ústech jí vyschlo. Otočila se a utekla do koupelny. Rozsvítila, shodila plášť a otočila se, aby se podívala do velkého zrcadla na svá záda. Měla přes ně krvavý pruh, sahající od levé lopatky až k žebrům na druhé straně a dál přes ně. Tvrdě polkla a pokoušela se ovládnout, aby se nepozvracela; ruce se jí tak třásly, že sotva dokázala otočit kohoutkem a postříkat si obličej studenou vodou. Teď by potřebovala odbornou radu Carla Benneta o hysterických a psychosomatických

projevech! Včera se u ní nic takového neprojevilo, ale teď? Polkla vzlyk a ponořila obličej do ručníku. Teď se jí to povedlo dokonale!

S bolestmi se oblékla. Potom vyšla z pokoje, ještě stále podivně dezorientována. Dveře na balkon byly otevřeny a na kávovém stolku zůstaly zbytky od večeře. Musela upadnout do transu docela najednou, když Nick odešel. Sebrala tři podložky pod talíře – a znovu se zamračila. Sam. Sam tu byl také. Kdy odešel? S Nickem ne – ještě mu dělala kávu – nebo ne? Zachmuřeně odnesla věci do kuchyně a rozhlédla se tam. Na stole byly rozloženy všechny potřeby k přípravě kávy, sklenice s instantním práškem byla ještě otevřená. Automaticky zašroubovala víčko; normálně by je nikdy nenechala otevřené. Stalo se to tedy, zatímco měla plné ruce práce? Nedávalo to smysl. Ani lžička kávového prášku na dně obou šálků, nezapojená konvice plná vody, stojící na stole, mléko – zkyslé vyndané z lednice. Vzdychla, zapnula konvici a pak zamyšleně zamířila k telefonu.

Vytočila číslo Nickova bytu.

Nikdo to nebral. Podívala se na hodinky. Bylo po deváté. Nick je už možná na cestě na letiště a Sam si zřejmě vyšel ven. Když prudce odložila sluchátko, škubla sebou bolestí v rameni.

Udělala si šálek kávy a zamyšleně jej odnesla zpátky do ložnice. Dnes tu aspoň nebude žádný dětský pláč; zmizel, vyvanul jako podivný přízračný sen, když už teď byly všechny její děti velké.

Postavila šálek na mahagonovou desku komody v koutě a pak se zamračila. Vedle hromádky časopisů ležel její magnetofon a ona si zřetelně pamatovala, že ho den předtím, když se vrátili z Devonshire Place, strčila do zásuvky v obýváku. Otevřela přístroj a podívala se na neznámý pásek. Udiveně jej zasunula zpátky a otočila knoflíkem. Okamžik bylo ticho, potom naplnil místnost strašidelný, přízračný zvuk flétny.

„Ne!“ Zacpala si rukama uši. „Ne, to není možné! Bylo to na hradě, ne tady! Nikdo to nemohl nahrát. Ne z mých snů!“

Hudba zaplnila pokoj; tóny, které hrál starý muž sedící v koutě ložnice, když ji William ponižoval; tóny, které pokračovaly bez přerušení, i když zvedl kožený opasek a udeřil ji přes ramena. Vrtěla hlavou a zoufale se pokoušela tu hudbu neposlouchat, potom chytila magnetofon, vypnula jej, vyhodila kazetu a třesoucíma se rukama ji

obracela na všechny strany. Nebyla to komerční nahrávka. Na prázdný štítek jenom kdosi napsal *perpetuum mobile.* Nic víc. Nic nenaznačovalo, kdo a na co to hraje. Upustila pásek, jako by ji pálil, rozhlédla se po pokoji a pokoušela se uklidnit. Byl to nějaký Samův žert? Nějaký pitomý trik, který by ji přiměl k regresi, i když nechtěla? Nějaký způsob, jak ji zhypnotizovat bez předchozí procedury – a dokonce bez jejího vědomí? Oběma rukama si odhrnula z očí vlasy a zhluboka se nadechla. Určitě by přece nic takového neudělal! Proč by to měl chtít? A jestli ano, proč nezůstal s ní a neprobudil ji? Její pohled padl najednou na roztržené šaty, které přehodila v rohu přes židli, a ucítila, jak jí dech uvázl v hrdle. „Ach ne," zašeptala hlasitě. „Ne, Same, ne! Chtěls mi přece pomoct! Proč bys mi měl chtít ublížit, Same? Proč?"

Okamžik si myslela, že ostré klepání se ozývá z její hlavy, a zamrkala a položila si ruce na uši, ale pak si náhle uvědomila, že zvuk přichází z předsíně. Někdo klepal na její dveře. Chvilku se nedokázala přimět k pohybu. Potom se zvolna otočila.

Byla to Sheila Chandlerová z bytu nad ní. Křečovitě se usmívala. „Jak se vám daří, drahoušku? Poslední dobou jsme už dítě neslyšeli."

Jo se přinutila k úsměvu. „Už je pryč," řekla.

„Aha. Podívejte se, nechtěla bych, aby to vypadalo, že si pořád stěžuju –" Sheila sklopila oči, jako by ji přepadly rozpaky – „a o víkendu bychom si samozřejmě nikdy nestěžovali, to by bylo něco jiného, ale je teprve středa a byl tu takový kravál – a už byla jedna po půlnoci!"

Jo polkla. „Já vím. Je mi to děsně líto. Sama nevím, jak se to stalo."

Sheila přikývla. „Váš přítel si asi trošku přihnul. Zdá se, že poslední dobou není nějak ve své kůži, že?" řekla jasně. Oči jí jezdily po bytě za Jo. „Harry říkal, že ho slyšel odcházet. Asi na schodech zakopl, protože strašně zaklel. Bylo to slyšet po celém schodišti. Já vím, drahoušku, že rouhání pro vás mladé dnes nic neznamená, ale vážně – klít ‚u Kristových kostí'! Co je? Není vám dobře?"

Jo se opřela o dveřní rám, když se jí krev nahrnula do hlavy a sluch jí naplnilo podivné hřmění. Cítila prsty druhé ženy na svém

lokti, potom se jí paže ovinula kolem ramen a Sheila jí zvolna pomohla zpátky do pokoje a jemně ji posadila na pohovku. Uvědomila si, že se nad ní Sheila sklání s ustaranou tváří. Její rty se pohybovaly; ještě pořád mluvila. „Mám vám přinést trochu vody?“ Slova jako by přicházela z velké dálky. Jo zavrtěla hlavou.

William! William byl v bytě s ní! Stejně jako to dítě ho slyšeli i jiní. Projevil se jako skutečná bytost.

S krajním úsilím vůle se vztyčila. „Promiňte!“ Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. „Já – byla jsem včera kvůli těm návalům mdloby u doktora. Je to tak hloupé! Budu – budu se snažit, aby se ten hluk už v budoucnu neopakoval. Omlouvám se, že jsme vás rušili, ale William –“ Polkla hysterický smích. „William o těchhle moderních bytech nic neví. Není na ně zvyklý, víte? Ve skutečnosti není vůbec zvyklý na nějaké sousedy.“

Sheila se napřímila a automatickým gestem si narovnala sukni. „Aha. Bydlí na venkově, že? No nic, nebudeme už o tom mluvit.“ Rozhlédla se po pokoji. „Zavolejte nám nahoru, drahoušku, kdybyste se necítila dobře, ano? Jsem pořád doma. Chtěla byste, abych vám teď uvařila šálek čaje?“

Jo zavrtěla hlavou. „Jste moc hodná, ale už mám kávu a zrovna jsem se chtěla oblékat.“ Vztyčila se. „Ještě jednou se omlouvám za ten hluk.“

Sheila, které se zjevně nechtělo odejít, zvolna couvala k předsíni, ale konečně byla zase na chodbě a Jo za ní rezolutně zavřela dveře.

Vrátila se do ložnice a zvedla svůj šálek s kávou. S úšklebkem usrkla a posadila se na kraj postele; neměla v sobě najednou ani tolik energie, aby si šla kávu přihřát.

Něco na podlaze se dotklo její bosé nohy.

Podívala se dolů a uviděla široký kožený opasek, napolo zakrytý prostěradlem.

* * *

„Heleď se, Jo, můžu si udělat jenom krátkou přestávku.“ Tim si přitiskl sluchátko těsněji k uchu a ohlédl se přes rameno na dvě modelky na pódiu. Vzdychl. „Já ti povím, jak to uděláme. Sejdeme se ve dvanáct na stanici metra Temple. A projdeme se chvíli po nábřeží.

Na delší dobu se dneska neutrhnu. Víš určitě, že jsi v pořádku, Jo?“ dodal. Její hlas zněl podivně napjatě a jakoby bez dechu.

„Jsem, Time. Nashledanou ve dvanáct.“

Když zvedal znovu fotoaparát, otočil se na George. „Za pár hodin budu muset ven, tak sebou hoďme!“

Jo seděla na lavičce v Embankment Gardens blízko sochy Johna Stuarta Milla a zamyšleně se dívala, jak jí kolem nohou zobou holubi. Když ho uviděla, s úsměvem vzhlédla. „Pokusil ses už někdy vyfotografovat tu neuvěřitelnou barvu na jejich krku? Chtěla bych mít takové večerní šaty.“

„Zkus měňavé hedvábí,“ řekl Tim suše. Upřeně se na ni díval. „Vypadáš hodně unaveně. Co se děje, Jo?“

„Můžeme se projít kolem Templu?“ Vstala a Tim viděl, jak zkroutila tvář bolestí, když si hodila kabelku přes rameno.

„Jak si přeješ.“ S pololítostivým pohledem na růže na záhonu za nimi vykročil mlčky vedle ní a čas od času na ni pohlédl. Byl udivený a pociťoval jakési obavy.

„Musela jsem si s někým promluvit, Time,“ řekla konečně, když zvolna vystoupili po schodech nahoru do Essex Street. „Chystám se toho všeho nechat. Knihy, článků, celého toho nápadu. Už v tom nebudu dál pokračovat.“ Zaváhala. „Myslela jsem, že bych si mohla zaletět do Ameriky.“

„Myslíš s Nickem?“ Hlas měl opatrně neutrální. Přešli zvolna přes Devereux Court a stočili se k Templu.

„Ten odjel už dnes ráno –“ Odmlčela se a pak spustila znovu; zápolila se slovy. „Nezvládnu to, Time. Včera v noci se něco stalo.“ S potížemi si nadzvedla kabelku na rameni, když se zastavili u fontány. Vysoký proud vody se třpytil ve slunci a lehce stříkal mimo kruhovou základnu. Tam, kde stáli, byla tráva ochozená s výjimkou několika stébel, která se držela v prašné půdě, ale ve stínu stromů voněl vzduch chladně a čerstvě vodou. V rohu jezírka byl žlutý kosatec. Chvíli se na něj mlčky dívala.

„Přišel ke mně Sam.“

Tim přimhouřil oči.

„Stalo se pár divných věcí, Time, které mě vylekaly.“ Znovu vykročila a Tim ji následoval. „Měla jsem regresi, ale nemyslím, že byla spontánní. A nemyslím, že jsem byla sama.“

„Chceš tím říct, že tě zhypnotizoval Sam?“

„Udělal to už předtím. Tehdy jsem ho o to požádala. Ale tentokrát ne a chtěla jsem, aby šel pryč, ale myslím, že nešel. Myslím, že mě bez mého vědomí zhypnotizoval. Dnes ráno jsem našla –“ kousla se do rtu – „našla jsem pásek s hudbou, kterou si pamatuju z toho transu. Je to flétna a mám dojem, že flétny ani tenkrát ještě neznali – nebo aspoň ne tenhle druh. Je to jediný anachronismus, který se objevil. A ještě něco –“ Znovu se zarazila. Tentokrát nedokázala pokračovat. Tim se na ni podíval a viděl, že má obličej celý bledý a kůži napjatou únavou a starostmi. Vrazil si ruce do kapes u kalhot a zaťal pěsti.

„Co ještě, Jo?“ zeptal se tiše.

Zavrtěla hlavou. „Time, já myslím, že Sam to mohl všecko nějak dirigovat. Nemyslím, že na tom bylo něco skutečného. Myslím, že za tím vším je on – i pokud jde o tebe a Nicka. Nějak nás vmanipuloval do přesvědčení, že je to všecko skutečné. Víš, dnes ráno si přišla moje zvědavá sousedka shora postěžovat na tu hudbu v noci a říkala, že slyšeli někoho odcházet z mého bytu, a já myslela, že to byl William. Že se nějak vtělil do fyzické bytosti jako duch. Potom jsem si uvědomila, že museli slyšet Sama. Po celou tu dobu to byl Sam. Sam, který pořád předstíral, že je William…“

Zvolna došli až ke kostelu a Tim impulzivně otevřel dveře a pokynul Jo, aby vešla před ním z horkého jasného slunce do chladivého interiéru.

„Mám pocit, že celá ta věc je nějaký strašný švindl,“ pokračovala, sotva si vědoma, kam vešli. „Myslím, že Sam mohl dokonce celou tu věc nějak uvést do chodu, když jsem byla před lety ještě na škole. Nic z toho není reálné, Time.“ Její šeptaná slova se ozvěnou odrážela v tichém kostele. „A nedokážu to snést. Já jsem chtěla, aby se to stalo.“ Zhluboka se nadechla a pokoušela se uklidnit svůj rozechvělý hlas. „Já vím, že nejsem objektivní. Vím, že jsem blbá a sentimentální, a měla bych si nechat prohlídnout hlavu, ale nedokážu se přimět uvěřit, že je to švindl. Nechce se mi věřit, že je to švindl.“

„Není to švindl, Jo," pravil Tim měkce. „Svým způsobem bych si hrozně přál, aby byl. Ale v jedné věci máš pravdu. Sam je do toho zapleten. Minulý týden za mnou přišel a tehdy jsem to poznal. Je součástí toho všeho, Jo."

Dívala se na něho. „Jak?" vydechla.

„Byli jsme tři, Jo, tři muži, kteří tě milovali jako Matyldu. A kteří tě všichni milují i teď."

V tichu, které následovalo, polekaně vzhlédli, když jakýsi turista, který se procházel zvolna za nimi po kostele, zvedl fotoaparát a s bleskem udělal Jo přes rameno snímek. Omluvně se na ně usmál a šel dál.

Jo hleděla nevidoucím pohledem na kamenné vyobrazení rytíře ležící před nimi na dlažbě. „Tři muži?" zašeptala jako ozvěna. „Kdo?"

Tim pokrčil rameny. „Jediný, kterého znám, je Richard," pravil smutně. „Jenom Sam a Nick ti můžou říct, kým byli, pokud to ještě nevíš."

Následovalo dlouhé ticho.

„Sam Nicka nenávidí," řekla Jo tiše. „Neuvědomovala jsem si to, dokud mi to neřekla paní Franklynová, a pak mi to najednou bylo zřejmé ze všeho, co dělá a co říká."

„Jak dobře znáš Sama?" Tim jí položil ruku na rameno.

Jo od něho nenápadně poodstoupila. „Znám ho už aspoň patnáct roků. Mám ho ráda. Je s ním legrace a je laskavý a velice přitažlivý. Kdyby se nebyl objevil Nick, možná –" Prudce se odmlčela. „Ach Time –" Hlas se jí zachvěl.

Tim se zhluboka nadechl. „Už mu nesmíš nikdy dovolit, aby tě hypnotizoval, Jo. Nikdy mu už nevěř!"

„Ne," zašeptala. „Ne. Ale na tom teď už stejně nezáleží, protože je po všem. Ať je to skutečné nebo ne, je to pryč. A chtěla jsem, abys to věděl, protože… protože jsi… jsi byl taky… v tom."

Tim se lehce uklonil. „Díky." Najednou se žalostně usmál. „To je ale divné! Vidíš, kde jsme, Jo?" Ukázal na reliéf u svých nohou.

Podívala se dolů.

Jedna ze čtyř kamenných postav, které tu ležely s nohama obrácenýma k východu, byla vytesaná podoba dvorního maršálka Willi-

ama, prvního hraběte z Pembroku. Na levé paži měl štít a v pravé ruce meč. Jeho obličej, s knírem a prázdným výrazem, civěl z přilby brnění s očima doširoka otevřenýma vzhůru ke kopuli chrámu. Jednu nohu měl rozdrcenou a druhá spočívala na malém zvířeti s vyceněnými zuby. Jeho tváře se dotkl tenký sluneční paprsek, který se zatoulal čirým sklem jednoho z jižních oken.

„Znali jsme ho, ty a já," řekl Tim tiše.

Okamžik se žádný z nich nepohnul. Potom se Jo otočila a bezmála se vzlykem vyběhla z kostela.

Tim ji zvolna následoval a zavřel za sebou dveře se zaklapnutím, které se odrazilo ozvěnou v tichu budovy.

Stála venku a dívala se na nebe. „Odjedu, Time," řekla prudce. „Odjedu do Ameriky. Tam na ničem z toho tady nebude záležet."

Tim zvolna přikývl. „Tak. Kdy pojedeš?"

Pokrčila rameny. „Dnes večeru zajdu za Bet. Mám s ní podepsanou smlouvu, kterou musím zrušit." Žalostně se zasmála. „Hned jak to budu mít za sebou, dám si do pořádku věci a vypadnu, jak rychle to jen půjde." Zachvěla se. „Je chladno. Pojďme udělat, cos navrhoval předtím – projdeme se kolem řeky."

Byl příliv, zakotvené lodě se pohupovaly podél říční zdi a hustá voda Temže, vesele šplouchající na šedé kameny, byla docela neprůsvitná. Opřeli se o zeď a dívali se na říční čluny bafající středem řečiště. Když se Tim zadíval na jih k protějšímu břehu, zasvědily ho najednou prsty po aparátu. Zčeřená voda, která se třpytila v slunečním světle provívaném vánkem, vrhala zvlněný opar lomeného světla na starý černý temžský vlečný člun zakotvený u zelených kůlů.

Zhluboka se nadechl. Jestli Jo dokáže odhodit minulost, určitě to dokáže i on.

Zvolna vykročili na západ k Westminsteru. Podíval se na hodinky. „Do dvou musím být zpátky, Jo," řekl jemně. „Mám objednanou modelku."

Usmála se. Vítr jí odvál z tváře vlasy a vehnal jí do lící zase trochu barvy. „Viď, že dělám správně, když chci odjet, Time?" zaprosila najednou.

„Před osudem člověk nemůže utéct, Jo." Nedíval se na ni. „Ale tvůj osud je svázán s Nickovým."

„Je?“ zeptala se nejistě. „Vím jenom to, že chci být s ním.“ Krátčela dál, oči přimhouřené v oslnivém odrazu světla na vodě, a dívala se, jak za policejním člunem, který plul k západu, krouží a vrhají se do vln rackové. „Potíž je v tom, že mám pocit, že mě v tom našem minulém životě nenáviděl.“

„Takže víš, kým byl, že?“

Tim musel skoro běžet, aby jí stačil, protože šla stále rychleji. Potom se zastavila a nevidoucíma očima se zahleděla směrem k Festival Hall za třpytící se vodou.

„Ale to není skutečnost, Time,“ řekla konečně. „Tahle část toho všeho není reálná.“

Tim zaťal v kapsách ruce v pěst a šel dál, ale neřekl nic. Teprve když dorazili k Westminsteru, Jo se znovu zastavila.

Konečně se k němu otočila. „Budeš muset jet zpátky metrem, jestli to chceš do dvou stihnout. Promiň, zdržela jsem tě.“

Přikývl.

„Time –“ chytila ho za ruku – „Time, ta noc tehdy v Raglanu – jsem ráda, že k tomu došlo.“

Usmál se na ni. „Já taky, Jo.“ Jeho úsměv se rozšířil. „Dlužím teď něco osudu.“

„Snad v příštím životě…?“

Hlasitě se zasmál. „Platí!“

Stál a díval se, jak přeběhla přes vozovku a naskočila do autobusu, potom se otočil ke schodům do stanice u Westminster Pier. Jeho úsměv odumřel stejně rychle, jak přišel.

„Ne! Ne! Ne!“ Bet tloukla pěstí do stolu, až pera vyskakovala do vzduchu. „Ne, tu smlouvu nemůžeš zrušit. Nedovolím ti to. Jestli se z toho pokusíš vyzout, postarám se, abych tě znectila u všech časopisů v zemi.“

Jo seděla se stisknutými rty před ní. „Proboha, měj rozum!“

„Mám rozum. Nabídla jsem ti tolik času, kolik potřebuješ. Slíbila jsem ti obrovský honorář. Nabídla jsem ti všechny technické služby, na které si vzpomeneš. Zařídila jsem ti, aby jel s tebou do Walesu jeden ze špičkových londýnských fotografů. Udělám sakra všechno, co si budeš přát, Jo, ale chci ten seriál. Ostatně co není v pořádku?

Nick? To on ti to nasadil do hlavy, že jo, ten parchant! Nebo se ho jenom bojíš?“ Její oči byly najednou zkoumavé. „Neřeklas mi ještě, co se stalo ve Walesu.“

Jo se podívala stranou. „Nic moc,“ řekla opatrně. „Heleď, Bet, prosím tě! Už mi to nerozmluvíš…“

„Pak mi musíš uvést pro svoje rozhodnutí nějaký rozumný důvod. Vyhrožoval ti Nick?“

Jo mírně zavrtěla hlavou a vzdychla. „Naopak. Říkal, že mě miluje.“

„Ale? Musí tu být nějaké ale.“

Jo se usmála. „Máš samozřejmě pravdu. Je tu spousta ale. I tak chci jet do New Yorku a být s ním.“

Bet zasténala. „Jo, víš, jaká byla včera v New Yorku teplota? Čtyřiatřicet stupňů s devadesátiprocentní vlhkostí. Myslíš to vážně, že tam chceš jet? Stačí, aby ses dotkla jiné lidské bytosti, a oba umřete.“

Jo se zasmála. „Pokud vím, mají tam docela účinnou klimatizaci…“

„V ulicích kvete vášeň,“ pronesla Bet záhadně. Se svou obvyklou netrpělivostí vstala a šla na své oblíbené místo u okna. „Když to nebyl Nick, muselo tě vyděsit něco jiného,“ řekla přes rameno.

„Ano.“

„Povíš mi, co to bylo?“

„Asi ne, Bet. Řekněme jenom, že mi působí starosti, s jakými potížemi se někdy udržuju při zdravém rozumu.“

Bet se zasmála. „Jo tak!“

„Jo tak. Nebudu to dělat, Bet. A ty víš, že mě k tomu nepřinutíš. Ta smlouva se týká jenom výhradních práv.“

Bet se vrhla zpátky do svého křesla. Zhluboka se nadechla. „Dobrá, já ti teda něco povím. Rozejdeme se teď a obě o tom budeme uvažovat a ty mi můžeš zatím prokázat jednu laskavost, abych měla zase dobrou náladu.“

Jo se trochu ulevilo, ale i tak se podívala na Bet podezřívavě. Nebylo jí to podobné, takhle snadno se vzdát. „Jakou laskavost?“

„Chtěla bych otisknout článek o chlapíkovi, co se jmenuje Ben Clements, a o jeho ženě. Je to jeden z těch fanatiků soběstačnosti.

Ten typ, co ses chystala roztrhat na kusy ve svém původním seriálu. Zpátky k přírodě, nostalgie – všechno moderní a chemické a snadné je špatné. Všechno staré a těžké a zaneřáděné je dobré. Jak by se ti líbilo zajet za ním a udělat s ním pro mě interview? Chtěla bych toho asi tři stránky i s fotkami. Ale tentokrát ne od Tima Heachama, prosím tě. Nemůžu si to dovolit.“

„O Clementsových jsem už slyšela,“ řekla Jo zamyšleně. „Bydlí někde nahoře u jezer, že?“

Bet se zatvářila nejistě. „Prý se přestěhovali. Jestli o to máš zájem, zjistím ti to.“

Jo se usmála. „Dobrá. Jestli to můžu udělat hned, dám se do toho, jenom abys měla zase tu svoji dobrou náladu. A potom odjedu do New Yorku.“

Bet se naklonila dopředu a stiskla bzučák na stole. „Sue? Dones mi složku Bena Clementse, ano?“ Podívala se přes okraj brýlí na Jo. „Nevycouváš z toho?“

„Nevycouvám.“ Jo vstala. „Musíš se snažit pochopit to druhé, Bet. To není jenom seriál článků. Jsem to já a nemůžu už být objektivní vůči tomu, co se děje.“

Dveře se otevřely a objevila se Betina sekretářka se složkou v ruce. Usmála se na Jo a položila složku na stůl.

Bet ji otevřela. Byly v ní dva tři výstřižky, nějaké poznámky a fotografie. Tu podala Jo. „Tady je – na pohled docela hezký stařík.“

Jo studovala obličej na obrázku. Ben Clements vypadal, jako by mu bylo sotva šedesát; vlasy a vous měl bílé, tvář opálenou a vrásčitou, rýhovanou tisíci vráskami smíchu.

„Má prý mladou ženu a chceme samozřejmě i její pohled na věc. Tu máš –“ popostrčila složku k Jo. „Strč si to do té svojí tašky, a až přijdeš domů, zapracuj na tom! Plánuju to do prosincového čísla, takže to chci nejpozději do šestnáctého. Je ti jasné, že nechci, abys to vzala moc zkrátka – ale nemusíš zase klábosit o Vánocích na statku. Na svátky mám dost materiálu v ostatních příspěvcích. Důvěřuju ti, Jo. Normálně bych to dala některému z našich redaktorů.“

Jo si vzala složku. „Nedělej si starosti, Bet. Cítím se před tebou tak provinile, že tě neshodím. Slibuju. A vlastně mi vůbec nebude vadit výlet na sever.“

„Říkala jsem ti, že se přestěhovali. Ale ve složce najdeš všecky podrobnosti.“ Podívala se na hodinky. „Bože, za tři minuty mám dole poradu. Hodně štěstí s tím článkem!“

Jo otevřela složku teprve doma. Vrhla se na pohovku, skopla sandály, položila si nohy na kávový stolek a pak vyndala fotografii Bena Clementse a pozorně ji studovala. Jak Bet říkala, vypadal jako milý stařík.

Vysypala si obsah složky do klína a probírala se jím. Jeho adresa a telefonní číslo byly na samostatné kartičce; byl to poslední kousek papíru, co jí přišel do ruky. Jo zvedla kartičku, podívala se na ni a zase ji odložila. Okamžik se dívala do prázdna a potom se rozesmála. „Ty jsi ale zatracená pletichářská potvora, Bet Gunningová!“ řekla hlasitě do prázdné místnosti. „Ale moje rozhodnutí to nezmění.“

Na kartičce stálo:

Pen y Garth
Mynydd u Breconu

Titulek vytištěný v ranních novinách velkými černými písmeny zněl: ZLÝ KRÁL JAN PRO JO. Judy na něj zírala v ohromeném mlčení, když stála na chodníku a nevnímala dopravu, která proudila po Fulham Road pár centimetrů od ní. Tak Pete to udělal! Otiskl, co mu pověděla, slovo za slovem.

Přední reklamní odborník Nick Franklyn
se může po svém nedávném velkém zklamání ve světě
byznysu utěšit. Když jeho přítelkyně Jo
Cliffordová, se kterou žije, odhalila, že ve svém
minulém životě ve středověku hrála roli osudové
ženy, nechal se i Nick hypnotizovat svým bratrem
psychiatrem, aby nezůstal pozadu. Představte si jeho
překvapení, když zjistil, že v Joině minulém životě
nebyl ani jejím manželem či milencem, nýbrž jejím
králem!

Judy prudce složila noviny a strčila je do odpadkového koše na vedlejší lucerně. Bylo jí trochu nevolno. Otočila se a zvolna vykroči-

la po ulici; ruce měla vražené hluboko do kapes modrých džínů. Pete slíbil, že nikomu neřekne, kdo mu dal ty informace, ale dodrží slovo? Nervózně se kousla do rtu. Nick je v Americe, ale někdo mu o tom článku určitě poví. Jo už se o to postará. Nebo Sam. Zachvěla se.

Sam strávil zbytek noci, kdy ho zatkli, ve vězení. Ve středu ráno se objevil před soudci kajícný a velice střízlivý, doprovázen svým neposkvrněným charakterem a profesionální kvalifikací, o Nickově advokátu Alistairu Laverovi ani nemluvě. Výsledkem byla vysoká pokuta a musel se zavázat, že dá pokoj. Když později zavolal Judy, aby se jí omluvil, zavěsila.

Koupila si litr mléka, chléb a sýr a pak si to rozmyslela a vzala si ještě jeden výtisk novin; potom zamířila zpátky do ateliéru.

Pete zvedl sluchátko na druhé zazvonění. „Ahoj! Vidělas ten článek?“

Judy se ušklíbla. „Udělal jsi z toho trochu senzaci, že?“

Pete se zasmál. „Myslel jsem, že chceš, aby to vyvolávali ze všech střech. Byl to ten největší typ písma, ke kterému jsem šéfredaktora přemluvil, aby to nevypadalo vulgárně. Už se oběť ozvala?“

„Pete! Říkáš si o malér.“

„Ne. Jenom jsem prokázal službu dámě.“

Judy si povzdychla. „Skoro bych si teď přála, abych ti nic nebyla řekla. Připadá mi to moc laciné. Nick je ve Spojených státech. Asi to uvidí jedině Jo.“

Pete se uchechtl. „A obávaná slečna Gunningová. Už se nemůžu dočkat, až si to přečte. Víš co, drahoušku? Půjdeme spolu na oběd, jo? Dáme si lahvičku bublinek a naplánujeme tvoje další odhalení. Tímhle tempem ti budu muset vyplácet zálohy. Co tomu říkáš? V jednu u Johna Allena?“

„Dobrá. Díky, Pete, přijdu ráda.“ Najednou zaváhala. „Ale co když nás někdo uvidí? Můžou si domyslet, že jsem ti to pověděla já.“

„Tak to zapřeš.“ Pete se pro sebe usmíval, zatímco zaléval své vločky mlékem. „Všechno zapři, Judy! Taky to tak vždycky dělám. Nashle v jednu!“

Bet zavolala Jo čtyři minuty po osmé. „Už jsi viděla, co zase provedl ten bezzásadový parchant Pete Leveson?“

Jo se posadila a přitáhla si telefonní přístroj na kolena. „Od tebe to zní pěkně, Bet! Co udělal?“

„Otiskl pokračování ke tvému příběhu.“

Jo ztuhla. „Pokračování?“

„O Nickovi. Můj ty Bože! Už se nedivím, že mi na něm připadalo něco divného, když jsem ho posledně viděla. A když si pomyslím, že jsem málem –“ Prudce se odmlčela.

„Málem co, Bet?“ zeptala se Jo ostře.

„Nic, drahoušku.“ Bet zase rychle začala být okouzlující. „Jo, muselas to všecko vědět už celou věčnost. Mohla jsi mi to říct. To vysvětluje to jeho bláznivé chování. A ten příběh je dík tomu ještě víc vzrušující. A že ti ještě k tomu vyznal lásku! Musíš v tom pokračovat, Jo. Musíš! Teď už je ti to taky jasné, ne?“

„Bet –“ Jo nervózně poposedla a svaly na břiše se jí nervózně sevřely. „Co Pete napsal?“

„Poslouchej, přečtu ti to.“ Bet jí rychlým, monotónním hlasem přečetla článek. Když skončila, plna očekávání se odmlčela.

Jo neříkala chvíli nic. Ruce se jí potily. Cítila, jak jí sluchátko, které držela u ucha, klouže z dlaně. Pokoj se s ní zvolna točil.

„Jo! Jo, jsi tam?“ K mozku jí pronikl naléhavý hlas Bet.

Jo se konečně podařilo promluvit. „Kde to sebral?“

„To neříká. Jenom v uvozovkách ‚od blízkého Nickova přítele‘. Dobře to načasoval, když Nick zrovna není v Anglii. Předpokládám, že je to pravda, že?“

„Já nevím,“ odvětila Jo. „Nikdy mi neřekl, že zažil regresi. Ptala jsem se ho, ale vyhnul se odpovědi. Je to… je to groteskní.“ Hlas jí poklesl v šepot.

Její podezření, její nejvážnější tajné obavy – byla to tedy pravda a teď to věděl celý svět. Najednou jí bylo nevolno.

„Zavoláš mu?“

„Ne.“

„Ale to musíš! Musíš se ho zeptat, jestli je to pravda.“

„Telefonem? Když je tři a půl tisíce mil daleko? Jestli je to pravda a kdyby byl chtěl, abych to věděla, byl by mi to řekl.“ Jo se

zhluboka nadechla a zavřela oči. „Nech to plavat, Bet! Nemám na to. Teď ne. Prosím tě, nech to plavat!“

„Ale Jo –“

„Bet, říkala jsi mi, že mě chce Nick zabít. To nebyl Nick. To byl Jan. Jan, který nařídil smrt Matyldy.“

Bylo dlouhé ticho. Na druhém konci drátu se Bet začaly lesknout oči. „Jo,“ spustila opatrně.

„Ne,“ řekla Jo. „Nechci o tom mluvit.“ Náhle změnila téma. „Volala jsem panu Clementsovi do Breconu.“

„Tak dobře.“ Bet jen s námahou zakryla vzrušení kvůli Nickovi. „Kdy tam jedeš?“

„V úterý. Vyrazím v pondělí odpoledne a přespím zase u paní Griffithsové. Tak budu mít týden na to, abych pro tebe ten článek napsala a vyšperkovala.“

„Já věděla, že to uděláš, Jo. A potom, jestli se něco stane, až tam budeš –“

„Nestane.“ Hlas Jo zněl rozhodně. „Věř mi, Bet, nic se nestane. Zvlášť teď ne.“ Její poslední slova bylo sotva slyšet.

Bet se kousla do rtu a snažila se, aby její hlas zněl co nejlhostejněji. „Kdy se chce vrátit Nick?“

„Nevěděl. Závisí to na tom, kolik bude mít v New Yorku práce.“

„A ty tam chceš ještě pořád jet, až skončíš s tím článkem?“

Bylo dlouhé ticho. „Já nevím, Bet,“ odvětila Jo nakonec. „Budu si to teď muset promyslet.“

Polní cesta do Pen y Garth byla úzká a hrbolatá. Jo nervózně zařadila ve svém MG jedničku a šplhala vzhůru a každým okamžikem čekala, že jí ztvrdlá půda utrhne spodek vozu. Nahoře na kopci se stoupání náhle změnilo v horský svah, na kterém zářila kručinka; končil před nízkým obíleným selským stavením. Jo s úlevou zastavila, vylezla ven a sáhla po tašce. Plíce jí naplnila důvěrně známá vůně horské trávy a mateřídoušky a kapradí, smíšená s ostrou sladkostí bleděrůžových růží, které se pnuly a točily kolem verandy před domem. Nad bílými zdmi se zvedala nerovná střecha z tlustých welšských tašek, zezelenalá mechem a pokropená žlutými skvrnami rozchodníku.

Jo se rozhlédla. Dům byl obrácen čelem k východu k údolí Wye. Bylo vidět na míle daleko.

„Líbí se vám náš výhled?“ Ve dveřích se objevila jakási postava.

Jo se usmála. „Bere to dech.“

Ben Clements se zasmál. „V každém slova smyslu, pokud přijdete od silnice pěšky. Pojďte dál!“

Následovala ho do velké místnosti, která tvořila přízemí statku. Napůl kuchyně, napůl obývák; kamenná podlaha byla pokryta hadrovými rohožemi jasných barev a poseta hračkami a kolem stěn bylo plno knih a obrázků.

Jo se rozhlédla, překvapena barevností a nepořádkem kolem sebe. „Neuvědomila jsem si, že máte malé děti,“ odvážila se poznamenat, když se vyhnula dřevěnému vláčku.

Hodil hlavou nazad a zasmál se. „Jedním z trestů za stárnutí je bláznivost v rodině! Oženil jsem se v sedmapadesáti, a nedokázav se vyrovnat s hrůzami antikoncepce, ocitl jsem se v jiném stavu, jak byste mohla říct. Napijeme se? Nikdy sem nikoho nezvu před dvanáctou a taky nesdílím to hloupé společenské honění vody s kávou a tak. Můžete dostat skotskou nebo pivo.“

Jo se usmála. Cítila, že se jí ten muž bude líbit. „Skotskou, prosím.“

Souhlasně kývl. „Doufám, že jste nechtěla vidět hlavně Ann a děcka. Vzala je na den do Herefordu, přijela tam na skok na návštěvu nějaká její sestřenice nebo kdo.“

Jo cítila, jak v ní pokleslo srdce. „Byla bych se s ní moc ráda setkala. Píšu pro ženský časopis. A tak je ženské hledisko důležité.“

„Aha!“ Ušklíbl se. „Tak to jsem to zvoral, co? Domýšlivý mužský – myslel jsem, že budete chtít mluvit se mnou. Moji obvyklí dotazovatelé byli skoro samí muži, má drahá. Odpusťte!“ Podal jí do poloviny plnou sklenici neředěné whisky.

Jo se zasmála. „Chtěla jsem vás vidět oba. Třeba bych mohla přijet ještě jednou, až bude paní Clementsová doma, vyzpovídat ji potom a teď si pohovořit s vámi?“

Znamenalo to zůstat v Hay déle. Opravdu si to přála? Jo tu myšlenku odsunula do pozadí a soustředila se na ušlechtilý obličej muže

před sebou. Ještě pořád se usmíval. „Tak dobře. Co tedy – chcete vůbec vidět farmu?“

Jo sáhla do tašky pro notes a fotoaparát. Přikývla. „Jestli smím, udělám si pár obrázků a potom sem pošleme pořádného fotografa, pokud moje fotky nebudou dost dobré.“

„Určitě budou.“ Vedl ji ke dveřím. „Nesmíte být defétistka, má drahá. To by vůbec nešlo.“ Otočil se. „Ann mi říkala, že jste obávaná dáma a že ve svých článcích skoro vždycky někoho ztrháte. Je to pravda?“

„Často. Trápí vás to?“

„Vůbec ne.“ Shýbl se v nízkých dveřích a šel před ní kolem statku dozadu, kde kamenná zídka obklopovala velkou zeleninovou zahradu. „Sedláci, co si myslí, že jsem blázen, už na mě naházeli kdeco. Naštěstí začíná vidět věci mým způsobem víc a víc lidí a myslím, že ti, kdo věří v přírodu, pomalu vyhrávají.“

Rychle a metodicky provedl Jo po malém hospodářství, říkal jí, co si má zapsat, a většinu jejích fotografií pořídil sám. Potom ji odvedl zpátky dovnitř a dolil jí sklenici.

„Ann nám tu nechala studený oběd. Najíme se venku?“ Podíval se na ni. „Připadám vám legrační, co?“

Jo se usmívala. „Ne. Jenom mi zrovna napadlo, že jste mi mohl docela klidně dát kopii svých poznámek hned u dveří. Jste příliš zvyklý poskytovat interview.“

„Dobrá. Kaju se. Tak mě teď vyzpovídáte vy.“ Vynesl talíře ven na stůl za domem, kde částečně rozptyloval planoucí sluneční paprsky zimolez pnoucí se po dřevěné kostře. „Ptejte se mě na cokoli, na co jsem ještě neodpověděl.“

Jo se posadila. „Necítí se tu vaše žena osamělá?“

„Neměla byste se na to zeptat jí?“ Obličej se mu rozsvítil veselím.

„To udělám. Jenom bych ráda věděla, co si myslíte vy o tom, jak se tu cítí.“

„No –“ Nabral si do úst velké sousto. „Ann je pozoruhodná žena. Má obrovské vnitřní zdroje. Samozřejmě počítám s její upřímnou láskou k zemi, ale je v tom něco víc. Miluje hory a řeky a samotu. Miluje půdu a má radost z toho, když věci rostou, zrovna jako já. Má

ráda lidi, vesnice, města – nejsme protispolečenští, že tu žijeme sami, ale ani nám nechybí lidé, když je chvilku nechceme vidět. Přišla jako já do Walesu jako cizinka. Já jsem ze severu a ona, Bůh mi odpusť, Američanka! Ale tahle země se svými lidmi, tradicemi a historií nás docela pohltila. Ty kopce vám mohou připadat osamělé, ale jsou plné života, snů a vzpomínek. Fascinující. Co je? Co jsem řekl?“ Jeho bystré modré oči postřehly v Jo najednou napětí.

Přinutila se k úsměvu. „Nic. Pokračujte!“

„Jste skeptik? Měšťák?“

„Ne.“ Jo se střetla s jeho pohledem. „Taky jsem tu žila.“

„Aha! Divil jsem se, proč poslali zrovna vás. Takže chápete, jak to myslím. Kde jste bydlela?“

Jo zaváhala. Teď, když už byla ta slova venku, nemohla je dost dobře vzít zpátky, a kromě toho cítila neodolatelné nutkání se mu svěřit. Podívala se mu krátce do obličeje a potom odvrátila pohled k horskému svahu, který padal do zamlžené hloubky, a zhluboka se nadechla.

„Asi si budete myslet, že jsem se zbláznila. Bylo to už hodně dávno. V jednom z minulých životů.“ Odmlčela se a čekala na jeho smích.

Neřekl však nic a jenom ji pozorně sledoval. Po chvilce pokračovala.

Řekla mu všechno. Když konečně zmlkla, několik minut nepromluvil a mlčky zíral na panorama před nimi.

„Je to opravdu úžasný příběh,“ pravil konečně. „Opravdu úžasný. O Moll Walbee jsem samozřejmě slyšel. Kdo by o ní tady neslyšel? Ale tak úplně vstoupit do jejího života, to je mimořádné.“

„Takže mi věříte?“

„Věřím, že se vám to stalo, ano. Pokud jde o vysvětlení –“ Pokrčil rameny. „Myslím, že se musím poohlédnout po světštějším vysvětlení, než je reinkarnace.“ Záhadně se usmál. „Třeba to má co dělat s relativitou času. Domnívám se, že část vašeho mozku je obzvlášť citlivá na to, co by se dalo nazvat ozvěnou času. Naladila jste ji tak říkajíc na vlnovou délku Matyldy a můžete, když jste ve vnímavém rozpoložení, ‚přislouchať.“ Naklonil hlavu na stranu. „Jak vám připadá tato teorie?“

Jo se usmála, natáhla se, přitáhla si znovu talíř a posloužila si dalším krajícem drolivého chleba Ann Clementsové, upečeného z mouky rozemleté mezi kameny. „Abych byla upřímná, můj mozek se už přestal ptát proč a jak. V poslední době jsem proti tomu chtěla bojovat. Nechci, aby se to znovu opakovalo. A myslím, že už vím, jak to zastavit. Člověk nesmí dovolit svému mozku, aby se nechal odvést do prázdna. Je vnímavý jenom tehdy, když běží naprázdno, jako motor auta na neutrál."

„Úžasné," opakoval znovu Ben. „Víte, musíte si o tom pohovořit s Ann. Vystudovala psychologii na Kalifornské univerzitě a vzpomínky na minulý život ji obzvlášť zajímaly. Kdysi dokonce na to téma napsala článek pro jeden z vašich sesterských časopisů. Vaše šéfredaktorka ho možná i viděla."

Jo na něho hleděla. Potom se suše usmála. „Asi ho opravdu viděla," pravila. „Byla by to až příliš velká náhoda, kdyby mě sem byla poslala jenom tak." Povzdychla si. „Ale teď jsem ráda, že tu jsem. Pomohlo mi, že jsem si o tom mohla pohovořit. Třeba mi nakonec Bet opravdu prokázala službu."

Podíval se na ni zpod těžkého obočí. „Ale nepřekvapuje mě, že vám to dělá starosti. Mne by to vyděsilo k smrti!" Sáhl po chlebu, položil na něj tlustý kus sýra, opřel se a zamyšleně žvýkal. „Ale z toho, co jste povídala, to ani nebyla ta vaše cesta do minulosti, co vás tak vyvedlo z míry a přimělo nechat dalších experimentů. Je to to, jak jsou do toho zapleteni další lidé z přítomnosti. Jestli vám to tak smím říct, mám dojem, že jste se nechala příliš využívat lidmi, kteří se snaží zabodovat na váš účet, od vašich novinářských kolegů až po vašeho přítele."

„Ale všichni jsou do toho zapleteni –"

„Možná." Naklonil se kupředu a dotkl se její ruky. „Je to hezká teorie, ale nevěřte hned všemu, co říkají druzí, má drahá. Hledejte odpověď ve svém vlastním srdci! To je to jediné místo, kde najdete pravdu. A teď si musíte vzít kousek sýra. Je to náš vlastní sýr od Afrodity a jejích dcer, nebo tu máme sýr od jednooké kozy Polyfémy." Klukovsky na ni mrknul. „Musíte si udržovat mozek ve stavu plné bdělosti, když jste tady, Joanno. Nejsem si jist, jestli bych se

dokázal vyrovnat s návštěvou baronky a zároveň s odpoledním dojením!“

KAPITOLA
TŘICÁTÁ

Na vrcholku kopce zahnula Jo na nesprávnou cestu a zjistila, že místo toho, aby se vracela údolím Wye k Hay, míří na severozápad. Málem už zastavila, aby se otočila, ale potom z náhlého vzdorného popudu vjela do úzkých rušných uliček Breconu, kde se v dopravní změti sotva pohybovala kupředu. Našla si místo k parkování, zvolna se prošla po městečku a pak vystoupila ke katedrále s čtverhrannou věží. Než tam došla, byla už rozhodnuta.

Strčila do dveří, vkráčela dovnitř a rozhlédla se kolem. Tištěný průvodce byl velmi informativní. Za života biskupa Gilese de Braose a jeho bratra Reginalda byla východní část původního normandského chrámu Bernarda z Newmarche nahrazena kněžištěm, věží a příčnou lodí, které existují dodnes. Její zrak putoval po řádkách hustě tištěného textu. Reginald byl jediným lordem z Brecknocku, který byl pohřben v převorském chrámu. Kousla se do rtu a rozhlédla se. Reginald je pochován tady. Tady někde, pod krásnou obloukovou klenbou převorství…

Najednou to nechtěla vědět. Reginald, ten statný, veselý chlapec, její třetí syn, kterého milovala tak nekomplikovanou láskou a který miloval ji. Oči jí zalily slzy a jen s velkým úsilím se sebrala. Koneckonců nepotřebovala chodit do katedrály. Jestli už opravdu nechce mít s rodinou de Braosů nic společného, neměla vůbec jezdit do Breconu. Stála a hleděla na vysoký oltář s vyřezávanými retábly a květinovými obětinami pod velkými okny s barevnými skly a potom se přiměla vrátit k průvodci, který hovořil o chrámu de Braosů.

Z hradu mnoho nezbylo. Pahorek a břečťanem obrostlé zbytky hradeb – to bylo vše, ale na to už teď byla zvyklá. Opatrně vylezla po ošlapaných schodech nahoru a tam se zadívala přes vrcholky střech k živé zubaté siluetě pohoří Beacons. Ano, tento výhled si pamatovala; obrysy vzdálených bašt hor v mlze i slunečním svitu. Zaryla nehty do kamenných kvádrů hradeb, zhluboka se nadechla, aby se uvolnila, a pak začala záměrně vyprazdňovat svou mysl.

V místnosti byla tma a jí bušilo ve spáncích. Pokoušela se zvednout hlavu, ale pak ji nechala se zasténáním dopadnout zpět na polštář; pod víčky se jí míhaly a pálily záblesky světla. Zdálo se jí, že tak vyčerpaně leží dlouhou dobu, ale najednou si uvědomila, že není v místnosti sama. Kdosi jí pomohl se vyzvracet a pak znovu ulehla naznak s chladivým mokrým náčinkem na rozpáleném čele. Slyšela hlas Elen, jak střídavě nadává a chlácholí, a mužský hlas, který cosi prozpěvoval. Byly to modlitby nebo kouzla? Pokoušela se soustředit, ale mysl jí znovu uklouzla a zatoulala se jinam.

Dva muži z Aberhondu zemřeli na mor a podlehl mu i jeden z Williamových písařů s hnisavými vředy v podpaží. Navštívila ho, přidržovala si svazeček routy u nosu a položila mu na čelo laskavou ruku, aby mu ulevila v bolesti, ještě než si uvědomila, jaká nemoc ho to vlastně sklála.

Léto bylo prokleté. Vůbec nepršelo. Úroda usychala. Nad horami se tetelilo a viselo horko jako dusný mrak. Lord Rhys byl mrtev. Jeho synové ještě pořád mezi sebou bez ustání bojovali a Gruffydd byl teď uvězněn v Corfe. Neměla žádné zprávy o Tyldě ani o chlapečkovi, který se jí narodil, jak jí řekl Gerald. Žádné zprávy… žádné zprávy…

Zoufale volala svou chůvu, ale Jeanne nepřicházela a Matylda cítila, jak jí zvlhly líce, než ji delirium znovu uvrhlo do tmy.

Prokleté léto. Léto, ve kterém se William pohádal s Trehearnem Vaughanem, jejím laskavým, učeným přítelem a jejich sousedem na Hay, spřízněným s welšskými knížaty, mužem, který jí dal jejího welšského barda. Jeho obličej se před ní vznášel ve snech spolu s Williamovým. William nepřišel ani jednou, vyhýbal se hradu postiženému morem a zanechal ji osudu.

Teprve o hodně později opět procitla a rozhlédla se kolem. Zdálo se jí, že bolest v hlavě na chvíli polevila, ale pak si uvědomila strašné pálení ve slabinách. Zasténala a zavřela oči. Za okny bez okenic byla tma, ale mihotavé světlo ze svícnu u jejího lůžka ji bodalo do očí; ve vzduchu se vznášel ostrý pach bylin hořících na pánvi. Pokoušela se vykřiknout a říct jim, aby šli všichni pryč – aby ji tu nechali a zachránili její děti, její robátka – ale jazyk měla v ústech oteklý a suchý a nevyšlo z nich ani slovo. Oteklými víčky se jí pro-

dralo pár zlostných slz a pak znovu upadla do polospánku. Když opět procitla, měla lůžko mokré potem a zvratky a zdálo se, že tu není nikdo, kdo by jí pomohl. „Nechali mě tu umřít.“ Celá levá strana ji nesmírně bolela a pod paží i na boku cítila omamující ostrou bolest.

„Ježíši Kriste, buď se mnou!“ Tentokrát se jí to podařilo zašeptat, ale okamžitě tu byl kdosi a osvěžoval jí tvář houbou. „Buď statečná, maminko! Budeš zase v pořádku.“ Byl to hlas Margaret, roztřesený a úpěnlivý. „Prosím tě, maminko! Musíš se uzdravit.“ Dívka se nad ní skláněla a pokoušela se odtáhnout páchnoucí polštář. Matylda se slyšela, jak zaječela, když se jí děvče dotklo, a spatřila hrůzu v očích Margaret. Potom už neviděla nic.

Když se znovu probudila, bylo už zřejmě ráno. Svíce dohořely a ohřívadlo bylo studené. Nezakrytým oknem naproti lůžku začínalo vnikat dovnitř bledé světlo a slyšela jasné, veselé štěbetání drozda na jeřábu mezi vnitřním a vnějším opevněním. Ležela docela nehybně, třásla se pod vlhkými pokrývkami a divila se, kde je. V místnosti to strašně páchlo. Pokoušela se olíznout si rty, ale měla jazyk příliš vyschlý. Cítila, jak jí pod paží stéká lepkavý hnis. Když zavřela oči, upadla do neklidného spánku. Ještě o tom nevěděla, ale její nezdolné tělo právě vyhrálo urputnou bitvu s morem.

Když už měla dost síly, sedávala u vysokého obloukovitého okna ve své soukromé komnatě ve věži a dívala se dolů na město a přes řeku k horám. Dělalo jí starosti, že má ještě tak slabé a nejisté nohy, ale bylo příjemné ztratit se na chvíli v širém rozhledu a odpočinout si od účtů a čísel, které si brala s sebou na lůžko. Lidé z Aberhonddu strašně utrpěli morem a chudou úrodou a Matylda věděla, že je i všechny její rozsáhlé statky čeká v nastávající zimě nevýslovné trápení, ne-li hlad. S rukou přitisknutou na rozbolavělé čelo se znovu pokoušela vypočítat, jak by se dal rozmnožit chudý obsah sýpek na hradě a jeho statcích.

Její zrak najednou zachytil u mostu přes Honddu jakýsi ruch; se zájmem se naklonila kupředu. Zdálo se, že tam čeká skupinka jezdců; jejich netrpěliví koně podupávali a vířili prach. Potom spatřila, na koho čekají. Po cestě od východu přijížděl oddíl ozbrojenců seřazených do párů. V čele jel William, jasně rozpoznatelný pod svým praporem, s brněním ozdobeným orlem s roztaženými křídly, který se

leskl ve slunci; černý kůň, na kterém jel, se lehce vzpínal zlostí nad pevně drženou uzdou.

Skupinka na mostě se jim rozjela vstříc a na okamžik se oba oddíly zastavily a stanuly si na prašné cestě tváří v tvář.

Matylda si znovu přetřela oči a vzdychla. Zdálo se jí, že se jí od nemoci zhoršil zrak, a pohled do slunečního jasu jí způsoboval bolení hlavy. Nejdřív si myslela, že ty světelné záblesky pocházejí z její vlastní hlavy, ale pak si s úlekem uvědomila, že se to leskne slunce na tasených mečích. S bušícím srdcem se naklonila kupředu a účty jí nepozorovaně sklouzly z kolenou na podlahu.

Menší oddíl mužů byl zatlačen k mostu a zdálo se, že zápasí o život. Pokoušela se sledovat Williama. Ztratila ho z dohledu, ale pak ho znovu spatřila. Odhodlaně bojoval s jediným mužem, vůdcem druhé skupiny. A pak bylo najednou po všem. Muž byl odzbrojen. Matylda viděla, jak mu při divokém Williamově úderu odlétl meč širokým obloukem, a než dopadl do porostu u cesty, zaleskl se v slunci. Strhli muže z koně a svázali mu ruce za zády. Vítězové pak znovu nasedli a na Williamův hlasitý povel se tryskem rozjeli k mostu. Muž se zoufale snažil běžet s nimi, ztratil rovnováhu, spadl a koně jeho věznitelů ho nelítostně vlekli za sebou. Matylda je pozorovala s tlakem v žaludku, dokud jí nezmizeli z dohledu v bráně města, a pak se odvrátila od okna. Takže William se vrátil.

Elen jí oblékla šarlatový kabátec, jak jí poručila, a pak šla dolů najít Daie, pastýře, který přišel z kopců prodat svá stáda obchodníkům s dobytkem a ještě nějaký čas zůstal na hradě a pracoval ve stájích. Stalo se jaksi jeho úkolem, který si sám uložil, nosit Matyldu po příkrých, točitých schodech nahoru do věže a zase dolů do zahrady s bylinami, kdykoli chtěla; zacházel s ní s takovou něžností a lehkostí, že na něm začala být ve své slabosti závislá, i když věděla, že se mu stýská po kopcích a že by byl už dávno odešel, nebýt jejích proseb, aby ještě zůstal.

„Počkám na sira Williama ve velké síni, *Dai bach,“* řekla s úsměvem a odměnou jí byl dlouhý úsměv a tiché *„Ie, fyng arglwyddes“*, se kterým se k ní sklonil.

Ale William do síně nepřišel, ačkoli na něho čekala, jak se jí zdálo, celou věčnost. Když už se málem vzdala, opřena se zavřenýma

očima o úzký, vysoký lenoch vyřezávaného křesla u krbu, uslyšela klapot kopyt a výkřiky mužů u vnějšího opevnění. Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, a vstala; chtěla stát, až se William objeví.

„Bude se věšet!“

Uslyšela vzrušené volání pážete přes celou síň a viděla je, jak znovu vybíhá ven na slunce. Tři muži, kteří zametali staré rákosí, se rychle podívali přes rameno na ni, odhodili košťata a utíkali za pážetem; ve snaze dostat se co nejrychleji ze síně strkali jeden do druhého.

Matylda se rozhlédla po Daiovi, ale nebyl tu. Muž, kterého předtím viděla, byl asi nějaký zločinec, se kterým se William střetl cestou z Hay, a teď chce vykonat spravedlivý rozsudek, ještě než se bude obtěžovat přijít ji pozdravit. Povzdychla si a myslela na ubohého darebáka, kterého viděla odvlékat.

Zvolna a roztřeseným krokem zamířila ke dveřím, opřela se o ně a zadívala se na scénu na nádvoří pod sebou. Otevřený prostor mezi zdmi věže a vnějšími budovami schoulenými u vnějších hradeb byl plný mužů a koní. Jediný, kdo dosud seděl v sedle, byl její manžel. Ihned ho uviděla a vedle něho vojáka na žebři, který přehazoval přes trám trčící z drsných kamenů zdiva provaz.

Vězně nikde neviděla. Williamův obličej ji polekal. Byl stažený do krutého úšklebku, plný nenávisti a zloby, a i když se podíval přímo na ni, věděla, že ji nevidí.

Se zachvěním vzhlédla k jasné obloze a k těžkým trsům jeřabin na stromě nad hlavami zástupu povykujících mužů. Ženy z hradu se shromáždily u kuchyně, tiše klábosily a zvědavě čekaly s pohledem upřeným na muže. Matylda ucítila, jak se kdosi dotkl její paže. Za ní stála Margaret. „Pojď pryč, maminko. Nedívej se na to!“

Matylda ji odbyla. „Už jsem viděla věšet lidi, dítě. Hledala jsem tvého otce.“

Náhlý hluk, napůl výkřik a napůl povzdech, ji přiměl otočit se zpátky k výjevu dole. Vysadili vězně na kostnatého koně a vedli ho pod oprátku. Tvář měl pokrytou blátem a krví, ale když se na něho Matylda soucitně zadívala, najednou vydechla.

„To je Trehearne Vaughan z Clyra! To je Trehearne,“ vykřikla zoufale. „Proboha, copak se William zbláznil? Musíme ho zastavit.

Margaret, honem mi pomoz!“ Vrhla se kupředu a sevřela dceřinu paži.

„Williame, pro Kristovy rány, počkej!“ křičela. „Nedělej to! Aspoň si vezmi čas na rozmyšlenou –“ Ale její křik zanikl v řevu zástupu, který se rozpoutal, když někdo pobídl koně po dlažbě plácnutím přes zadek do klusu a Trehearne zůstal viset na trámu. Jeho nohy divoce kopaly.

„Sundejte ho, proboha!“ křičela dál do výskotu davu. „Ach Bože! Bože, nechte toho! Zachraňte ho!“ Sama nevěděla, kde se v ní vzalo tolik síly, aby se dostala přes nádvoří, ale konečně stanula vedle manžela. „Williame, ty nevíš, co děláš!“ Chytila jeho koně za uzdu a ten s divokýma očima couvl. „Odřízni ho, pro lásku Boží!“ Horečně po něm hmatala, oči oslepené slzami.

William na ni okamžik hleděl nevidoucím pohledem a s tváří jako zkroucená maska a pak najednou jako by si uvědomil, že je tu Matylda a zoufale ho tahá za plášť, usmál se a ona okamžitě se strachem couvla. „Odříznout – to je dobrý nápad.“ Popohnal svého vzpouzejícího se koně k muži a jediným úderem meče přeťal provaz. Trehearne dopadl na dlažbu a zmítal se, tvář oteklou a rudou zaschlou krví.

William se na něho chvíli díval, a když všichni nedočkavě zmlkli, najednou se zasmál. „Myslím, že si vezmeme jeho hlavu,“ řekl tak tiše, že ho Matylda sotva slyšela. Pokynul a dva ozbrojenci uchopili křečovitě se zmítající tělo a dotáhli je ke kamennému špalku. Tam na Williamův pokyn srazil jeden z nich jediným úderem těžkého oboustranného meče muži hlavu. Nádvořím zazněl hlasitý povzdech, po němž následoval veselý jásot.

Všude kolem ní se muži i koně dali znovu do pohybu; bylo po podívané. Museli zase do práce. William si ani nevšiml trupu a zkrvavené hlavy na dláždění, kam dopadly, přitáhl svému vyděšenému koni uzdu a zamířil kolem Matyldy ke schodům do hodovní síně. Sesedl, hodil uzdu jednomu panošovi a s dupotem vyběhl ke dveřím, aniž se ohlédl.

Matylda stála uprostřed nádvoří a držela se Margaretiny paže. Dívka byla ve tváři bílá a Matylda viděla, jak jí na spáncích divoce tepou modré žíly. S námahou polkla žluč, která se jí drala do hrdla, a

zvolna vykročila zpátky k věži. Opírala se Margaret o rameno, nutila se dělat krok za krokem a držet se vzpříma a cítila, jak na ni rozcházející se dav vrhá zvědavé pohledy.

Když došla ke schodům, objevil se Dai, neobřadně ji sebral a odnesl zpátky do křesla ke krbu. William si právě naléval ze džbánu na stole víno.

„*Fyng arglwyddes*, smím se s vaším dovolením vrátit zpátky do svých hor?“ Najednou si uvědomila, že Dai klečí před ní s tváří docela zežloutlou. „Už vám nechci sloužit. Je mi líto, *meistress bach. Dioer*, byla jste ke mně hodná, to jste opravdu byla, ale nemůžu tady zůstat.“

„Chápu, Dai.“ Vzdychla si. Ruce se jí neovladatelně třásly. „Bůh s vámi, příteli!“

Dívala se, jak kráčí ke dveřím, a čekala, že se otočí, ale neotočil se. Také vůbec nedal najevo, že je tu William, který stál za nimi. Bez jediného ohlédnutí vyšel na schody a seběhl dolů z dohledu.

Margaret jí vtiskla do ruky pohár s vínem. „Vypij to, maminko, jsi tak bledá!“ S obavami se podívala přes rameno na otce, ale ten je i nadále ignoroval; nalil si další pohár a jediným douškem ho vyprázdnil.

Matylda se otočila a konečně se na něho podívala. „Opravdu si Trehearne zasloužil tak násilnické a barbarské zacházení, Williame?“ zeptala se roztřeseně.

Prudce postavil pohár na stůl. „Podle mého názoru ano, paní.“

„Zdá se, že na vás čekal v Aberhonddu.“

„Dohodli jsme se, že se tam sejdeme, jistě.“ Sestoupil ze stupínku. „Asi si myslel, že bychom si mohli vyříkat názory a rozejít se jako přátelé. Ha! To se ve mně spletl!“

Matylda nadzvedla obočí. „To se, myslím, stává spoustě lidí, Williame,“ zamumlala s odporem. „Pomyslels na odvetu, která bude následovat? Trehearna měli jiní i já hodně rádi a má mocné příbuzné.“

„To mi také pořád povídal. Ten chlap blábolil jako zbabělec. Myslel snad, že ty mě zastavíš. Že prý Gwenwynwyn pomstí jeho smrt a že povstane celé Pomezí od Chesteru až po Monmouth, aby

pomstilo jeho vychrtlé kosti.“ Otočil se a zuřivě si odplivl. „Pochybuju, že byl tak důležitý, jak si myslel.“

„Páže!“ zaječel na chlapce, který poslouchal s otevřenými ústy u zástěny. „Pomoz mi sundat to brnění, než tě pošlu za Trehearnem, ty trpaslíku!“ Zvrátil hlavu nazad, rozesmál se a potom mrštil pohárem o zeď; ten se zprohýbaný odkutálel do kouta.

Když té noci ležela Matylda ztuhlá a beze spánku vedle svého chrápajícího manžela, nemohla zamhouřit oči.

Pořád se jí vybavoval obraz žalostné Trehearnovy smrti a spolu s ním i manželův smích. William si zřejmě vůbec nedělal těžkou hlavu ani ze smrti souseda a jejího přítele, ani z toho, že porušil slovo – neboť Trehearnovi slíbil bezpečný průjezd svým územím – ani z pomsty, která bude nepochybně následovat. Jeho domýšlivost a arogantní troufalost byly bezmezné.

A i když se to už nezdálo důležité, nemohla si nepovšimnout, že se jí ani jednou nezeptal na zdraví ani neomluvil svůj letní útěk z Brecknocku. Když si šli konečně lehnout, byl naprosto opilý.

Když se Jo vzpamatovala, měla na tvářích slzy. Zůstala nehybně stát, opřena o zeď s pohledem upřeným na mocný vrchol Pen y Fan, a chvíli se neodvažovala ani pohnout; s náhlým odporem si pomyslela, jestli třeba nemá ještě na těle stopy po morových bolácích. Potom najednou zdola z ulice uslyšela dětský smích. Zvuk zapůsobil jako kouzlo a rozehnal strašný pach, nečistotu a bídu z jejího transu. Vztyčila se a cítila, jak jí na hlavu útočí slunce. Krev jí bušila ve spáncích a pot, který jí stékal mezi lopatkami, zvyšoval pálení čerstvé rány na zádech, ale jinak necítila žádnou bolest. Prudce se otřásla. William se má věru z čeho odpovídat.

Když se Jo vrátila, byla Margiad Griffithsová v kuchyni. Ustaraně se na ni podívala. „No tak, děvenko, už zase vypadáte tak špatně,“ řekla. „Pojďte dál a sedněte si. Dáte si skleničku mého sherry, ano? Jsem tady sama. Moc jezdíte sem a tam, to je to. Proč nezkusíte chvíli zůstat tady?“

Jo se vděčně svezla na židli. „Ráda bych,“ pravila. „Ale potíž je v tom, že dělám dvě práce najednou.“ Usrkla si sherry.

„Nechcete si jít trochu zdřímnout, děvenko? Pak vám přichystám něco k večeři.“ Oči Margiad ji pozorně sledovaly. Viděla na Joině tváři známky vyčerpání, šedavou bledost pod opálenou pokožkou i vrásky bolesti, které tam ještě nebyly, když ji před dvěma týdny viděla poprvé.

Jo zvolna zavrtěla hlavou. „Věříte v osud, paní Griffithsová?“

„Osud?“ Margiad se na okamžik zamyslela. Postavila si židli proti Jo a spustila se na ni.

„Myslíte osudový úděl? Ne. Nevěřím. Život je takový, jaký si ho sami uděláme. Nakonec nemůžeme vyčítat nikomu kromě sebe nic. Jste na konci sil, že?“

Jo přikývla. „Asi ano.“ Sáhla po láhvi a bezmyšlenkovitě si nalila další skleničku. Margiad, která se svého sherry ještě ani nedotkla, neřekla nic.

„Myslím, že jsem posedlá,“ prohlásila Jo tiše.

Margiad prudce nadzvedla obočí. „Kým?“

„Ženou, která umřela před skoro osmi sty lety.“

„Chcete tím říct, že jste ji viděla?“

Jo se zamračila. „Není to duch. Není to vůbec nic vnějšího. Je to ve mně. Někde v mojí mysli – ve vzpomínkách…“ Postavila skleničku a zakryla si rukama oči. „Promiňte. Asi si o mně myslíte, že jsem se zbláznila.“

Margiad zvolna zavrtěla hlavou. „Už když jsem vás viděla poprvé, řekla jsem své Doreen, že vypadáte nějak divně. Že máte v sobě welšskou krev, i když mluvíte jako Angličanka.“

Jo zatápala v kapse po kapesníčku. Nenašla jej, a tak vstala a utrhla si papírový utěrák z role nad dřezem. „Myslím, že ano,“ odvětila zvolna.

„Hodně keltských lidí je na tom stejně,“ řekla Margiad konejšivě. „Mají vidění. Pro ty, kdo to nedokážou zvládnout, je to těžké, ale musíte se naučit s tím žít. Nebojujte s tím, co je ve vás, děvenko. Berte to jako dar od Pánaboha.“

„Ale já nepředpovídám budoucnost,“ namítla Jo s úzkostí. „I když by to možná bylo ještě horší. Já vidím minulost! Do velkých podrobností.“

„Pak to musí mít nějaký důvod. Třeba je to nějaká pravda, o které se máte dozvědět, nějaká nespravedlnost, kterou máte napravit – kdo ví?“ Margiad strnule vstala. Zmizela ve svém obývacím pokoji a Jo slyšela, jak se přehrabuje v zásuvce. Za okamžik se vrátila. V ruce držela starou, v kůži vázanou Bibli. Strčila ji Jo do rukou. „Modlete se, jestli to umíte, děvenko! A jestli to neumíte, strčte si to pod polštář. Zažene vám to zlé sny. A teď vám uvařím dobrý guláš. Bude tak za hodinu, tak si zatím jděte nahoru, dejte si horkou lázeň a pusťte to všechno z hlavy!“

Nick se svalil na hotelovou postel a strhl si kravatu. Košili měl promáčenou z horka venku na chodníku, potil se a cítil se po těle všelijak, ale momentálně byl příliš unaven, než aby aspoň vstal a stoupl si pod studenou sprchu. Položil si paži přes oči. Jednání probíhalo dobře, měl by mít dobrou náladu. Unaveně poslouchal vytí policejní sirény na Lexington Avenue o patnáct pater níž.

Skoro už spal, když vedle něho zazvonil telefon. Převalil se na lokty a zvedl sluchátko.

„Nicku?“ Byl to Jim Greerson. „Jak to šlo?“

Nick se převrátil na záda. „Dobře. Myslím, že to vypadá nadějně. A co u tebe?“

„Včera jsem večeřel s Mikem Desmondem, jak jsme to domluvili. Trochu jsem ho šolíchal a potom jsem mu řekl, že je osel, když pustí k vodě nejlepší a nejperspektivnější firmu v Londýně jenom proto, že jsme chtěli dát šanci začátečníkovi. Řekl jsem mu, že mu osobně dohlédneme na novou kampaň.“ Zaváhal. „Když říkám my, myslím tím, že jsem řekl ty.“

„No a?“ Nick si přehodil nohu přes pokrčené koleno. Díval se do stropu.

„Není moc nadšený službami, co mu poskytl víš kdo. Asi čekal, že vyskočí, hned jak zavětří, že by ho mohli dělat. Ale místo toho mu, jak říkal, poslali jakéhosi nezkušeného reklamního textaře. Mluvil jsem s ním v tom správném psychologickém okamžiku. Kromě toho povídal, že si nemůže nechat ujít příležitost dát se obsluhovat Jeho královskou Výsostí.“ Jim se uchechtl.

„Královskou Výsostí?“ Nick se nahnul a sáhl po džbánu s pomerančovou šťávou na nočním stolku. „Jakou Výsostí? Snad mi nechceš tvrdit, že se naším textařem rozhodl stát princ Edward?“

„Ne, příteli, to myslel tebe.“

„Mě?“

„Tvůj tajný život. Copak nevíš, že to všecko prasklo? Je to tady ve všech novinách, proboha! Mail to měl ve čtvrtek a Standard v pátek.“

Nick se posadil. „Jaký tajný život? O čem to sakra mluvíš?“

„Tak počkej! Já si to najdu a přečtu ti to. Měj chvilku strpení, kamaráde. Tady je půlnoc a mám za sebou těžký den.“

Když mu Jim předčítal mezistátním hovorem článek, Nick ležel tiše se zavřenýma očima. Cítil se docela nezaujatý, jako by se mluvilo o někom docela jiném. Nebyl překvapen, dokonce ani dotčen. Jenom velmi, velmi unaven.

Když Jim dočetl, bylo chvíli ticho. „Je to všechno pravda, Nicku?“ zeptal se po chvilce Jim zkoumavě.

„Je pravda, že jsem se nechal od bratra hypnotizovat, to jo,“ odvětil Nick úsečně. „Ale pokud jde o to, co se stalo, budeš se muset zeptat jeho. Já si z toho nic nepamatuju. Všechno mi to připadá přitažené za vlasy.“ Slyšel se, jak se směje. „Předpokládám, že za tím vězí Judy Curzonová. Až se vrátím, zakroutím jí krkem.“

„Radši ji pošli do Toweru, brácho, to bude stylovější!“ Jim se bouřlivě rozchechtal. „Takže Jo ti o tom neřekla?“ zeptal se po krátké odmlce zvědavě.

„Ne,“ odpověděl Nick. „Ani slovo.“

Zase bylo ticho a potom Jim pokračoval: „Poslyš, mám dnes v osm poradu, a tak radši půjdu, nebo se nevzbudím. Zavolám ti zítra ve stejnou dobu, jo?“

Nick položil sluchátko. Posadil se a spustil nohy na podlahu. Klimatizace vzduch v pokoji hodně ochladila. Šel do koupelny, stáhl si košili, pustil naplno sprchu a pak se vrátil k telefonu.

„Chci volat do Londýna,“ ohlásil stručně a udal své vlastní telefonní číslo.

Margiad Griffithsová probudila Jo se šálkem čaje v ruce. Posadila se na okraj postele. „Tak jak jste se vyspala?“

Jo se protáhla. „Moc dobře. Vaše kouzlo zřejmě zabralo.“ Sáhla pod polštář po staré Bibli a lehce se jí dotkla.

Margiad přikývla. „Já věděla, že to pomůže. Před chvilkou vám někdo volal,“ pokračovala. Sáhla do kapsy u zástěry po papírku. „Pan Clements. Říkal, že k němu a jeho ženě máte přijet na oběd zítra ve dvanáct. A že už nemusíte volat, leda byste nemohla přijet.“

Jo se usmála. „To je od něho hezké. Pan Clements je ten důvod, proč tu jsem. Napsal spoustu knížek o drobných usedlostech a zvířatech a dějinách Northumberlandu. Koupil si pozemek blízko Breconu.“

Margiad vstala. „Je slavný, co?“ usmála se. „A vy o něm píšete, že? To je dobře. Odvede to vaši mysl od těch ostatních starostí.“ Ve dveřích zaváhala. „Co teda budete dnes dělat?“

Jo se posadila a smetla si těžké vlasy z tváře. Podívala se oknem ven, kde mlžný opar zakrýval modř nebe. „Zůstanu tady ještě jednu nebo dvě noci, jestli můžu,“ řekla. „Musím si napsat pár poznámek k tomu článku o Benu Clementsovi, a potom –“ Zaváhala. „Potom, myslím, prozkoumám ještě trochu Hay.“

Na západě se sbíraly těžké černé mraky, ačkoli se ještě nezvedl ani vánek. Matylda přitáhla svému koni uzdu, vzhlédla a pak pokynula jezdcům kolem, aby si pospíšili; klusali zpátky do Hay podél zákrut řeky Wye přes ploché suché louky a zvedali oblaka prachu, který štípal do očí a ucpával hrdlo. Po nachové obloze přeběhl klikatý blesk a vyplašil jejího koně, takže se vrhl do cesty její průvodkyni lady de Say, která zaklela jako muž a chytila se hrušky sedla, aby ji kůň neshodil. Bylo nesnesitelné horko.

„Vsadím se s vámi, že se dostaneme zpátky, ještě než spadne první kapka,“ zavolala Matylda přes rameno. Vidina bouře ji najednou rozjařila.

Byl to trpký a nešťastný rok a Matylda byla po většinu cesty zabrána do temných myšlenek o událostech, které následovaly po Trehearnově vraždě. Jeho smrt samozřejmě posloužila jako záminka k dalším bojům v horách a k zásahu jeho příbuzného, stále mocnějšího

knížete Gwenwynwyna, který s velkým oddílem oblehl hrad Painscastle. K poslednímu pokusu o zprostředkování byl na Matyldin návrh přivezen z vězení v Corfe do Hay její zeť Gruffydd. Ale jeho mrzuté pokusy o sjednání míru ztroskotaly a 13. srpna, v den svatého Hypolita, vyvrcholilo nepřátelství velkou bitvou v horách za Trehearnovým domovem Clyro. Baroni zoufale bojovali o udržení moci na hranicích. Zvítězili, ale za strašnou cenu mnoha welšských životů.

Oblohu protrhl další blesk, po kterém následovalo zahřmění. Matylda rázně odložila ponuré myšlenky, zvedla bičík a pobídla koně do cvalu; závoj jí vlál ve větru a do očí ji šlehaly kadeře, které se jí uvolnily zpod čepce.

Hnala se nahoru k Hay, rozháněla děti a drůbež a nevšímala si potřásání hlavou a skrytých úsměvů mužů a žen, kteří ji pozorovali, jak mizí ve velké bráně svého hradu. Stráže se honem postavily do pozoru a Matylda přitáhla svému řehtajícímu, zpocenému koni uzdu, až se zastavil. S pohledem na velké, naběhlé mraky se otočila, aby si vybrala vyhranou sázku od rozcuchané, nešťastné dvorní dámy, která se s ní před jejich osobními strážci snažila udržet krok, když jí najednou všechny myšlenky vyhnal z hlavy pohled na postavu, která k ní přicházela přes nádvoří.

Upustila uzdu a prudce vydechla; neodvažovala se uvěřit vlastním očím.

„Tyldo!“ zašeptala konečně a sklouzla z vysokého dřevěného sedla. „Jsi to opravdu ty, Tyldo?“ Dívka teď byla stejně vysoká jako její matka, štíhlá, se stříbrnými vlasy a pletí jasnou jako slonovina na vyřezávaném krucifixu.

„Doufám, že se ti vede dobře, drahá matko.“ Tylda se usmála a obřadně se uklonila, než se chladně podvolila matčiným nadšeným polibkům. „Přijela jsem, abych byla s Gruffyddem.“

„A co tvé dítě, Tyldo? Přivezla jsi je s sebou?“ Matylda držela dívčiny ruce ve svých a dívala se jí do tváře. Bylo v ní tolik z Richarda – a přece tak málo.

Tylda sklopila řasy. „Mám už teď dvě děti, matko, Rhyse, kterému jsou dva roky, a Owaina. Tomu je teprve sedm měsíců. Oni –“ Zaváhala a odvrátila pohled. „Totiž – mysleli jsme, že bude lepší,

když zůstanou u Gruffyddovy matky a svých chův. Přijela jsem sama.“

„Chceš tím říct, že ti nedovolili vzít děti s sebou?“ vybuchla Matylda prudce. „Welšané je drží jako rukojmí – dvě maličké děti!“

„Ne, matko, uklidni se! Nebylo by bezpečné ani rozumné je brát s sebou, to je vše. Jsou v bezpečí a šťastné tam, kde jsou. Jinak bych je tam nebyla nechala.“ Tylda vzhlédla, když začaly dopadat první těžké dešťové kapky. „Pojď, půjdeme dovnitř, matko. Nechce se mi povídat ti všechny novinky před celou tvojí družinou a ještě k tomu v bouřce.“

Zamířila ke dveřím do síně, štíhlá a vzpřímená stejně jako její matka. Ale tím jejich podoba končila. Matylda měla ticiánové vlasy a snědou pleť a Tylda byla světlovlasá a éterická. Matka patřila slunci, dcera měsíci.

Od té doby, co teprve před měsícem odjela Margaret, aby se provdala za svého Waltera, připadal jí hrad tichý. Ze všech jejích dětí se Margaret nejvíc podobala matce a Matylda těžce postrádala její podporu a společnost a bála se, že ji Walter každým okamžikem odveze do svého hrabství v Meathu za Irským mořem. Také Isobel už měla brzy odejít, a to k Rogeru Mortimerovi z Wigmoru, jehož první žena zemřela na mor; William laskavě vyhověl jeho dychtivému dvoření, a tak to byla dvojnásobná radost mít doma nejstarší dceru.

Ale Tylda pro ni nakonec byla bolestným zklamáním. Projevovala vůči matce málo vřelosti a na její vzrušené otázky odpovídala znuděným tónem, který Matyldino nadšení účinně zchlazoval. Sotva se Gruffydd vrátil s Williamem na hrad, šla si Tylda poslušně sednout vedle něj. Několikrát rozplakala Isobel štiplavými a ledovými kritickými poznámkami.

Matylda, která se ji chystala pozvat na vánoční svátky na Bramber, pozvání polkla. „Změnila ses, Tyldo. Bývala jsi něžná a vůči rodině poslušná,“ vyčítala jí smutně.

Tylda se prudce nadechla a otočila se s planoucím zrakem k matce. „Nejsem ti povinována poslušností, matko. Mou povinností je můj manžel. A je těžké být něžná, když mému otci říkají ve všech knížectvích obluda a vrah. Proslul svou zrádností a dvojakostí. A pokud jde o tebe –“ dívka se náhle odmlčela a stáhla nozdry – „tobě

říkají čarodějnice," zasyčela. „Slyšela jsem, jak mým dětem vyprávějí o čarodějnici Mallt, která si pro ně přijde, jestli nebudou spát, a myslí tím jejich vlastní babičku!" Hlas jí stoupl do bolestného výkřiku.

Matylda se na ni chvíli vyděšeně a mlčky dívala. „Tak proč jim to nezaraziš?" Odvrátila se; nechtěla, aby děvče vidělo slzy lítosti, které se jí najednou vedraly do očí.

„Protože pokud vím, je to pravda." Z Tyldina hlasu zazněl tvrdý tón plný nechuti. „Vzpomínám si, jak jsi mumlala zaklínadla, když jsem ještě byla malá – ty i ta tvoje stará chůva. Vzpomínám si na ty kouřící lektvary, co sis vařila v tom tvém tichém pokoji. A jsou tu i další věci. Rozmlouváš prý s duchy, na Dinasu jsi vyvolala sto tisíc ďáblů, jezdíš prý v bouřce… stejně jako…" Oči jí zaplály. „Zrovna jako v ten den, kdy jsem sem přijela."

Matylda se posadila na vyřezávanou stoličku a zadívala se do planoucích uhlíků v krbu. „Jestli tomu všemu o mně věříš, Tilly, proč ses sem vrátila?"

„Přijela jsem za Gruffyddem. Nevěděla jsem, jestli mu dovolí jet domů. Musela jsem přijet."

„Aha." Matyldin hlas byl slabý. „Pak bys tedy asi udělala lépe, kdybys šla za ním." Lehce na stoličce poposedla, otočila se k Tyldě zády a mlčky seděla.

Její dcera okamžik stála, váhala a napůl litovala svého výbuchu, ale pak se s jediným pohledem na matčinu skrčenou postavu přehnala kolem ní ven z místnosti.

Matylda se postarala, aby už potom nikdy spolu nebyly samy, a i když s Tyldou mluvila laskavě a jednala s ní se všemi ohledy, ulevilo se jí, když ji konečně viděla společně s Gruffyddem opouštět Hay.

Toho večera u jídla poznamenal William s lokty pevně opřenými o stůl: „Byl to dobrý sňatek. Dost často jsem měl pochybnosti, jestli to bylo chytré; pouto nebylo dost silné, aby udrželo starého Rhyse, ale Gruffydd je na Welšana docela slušný chlapík. Přál bych si, aby byl silnější, ale řekl bych, že je naší dceři dobrým manželem. Vypadá spokojeně a šťastně." Podíval se na Matyldu a ušklíbl se. „Já vím, že jsi nikdy nebyla nadšená tím, že má odjet až někam na

welšský venkov, Moll. Doufám, že tě tahle návštěva konečně uklidnila.“

Matylda mohla jedině sklopit zrak a přikývnout.

„Ne! To je špatně!“ Jo vrtěla hlavou. „William to věděl! Věděl, že Tilly není jeho dcera. Nikdy by to neřekl. Bylo by mu jedno…“

Lehce se zapotácela, opřena rukou o chladnou, stinnou zeď hradu; hlava se jí točila a v ústech měla sucho. Udělalo se jí trochu nevolno. Promnula si oči kotníky prstů a zoufale se snažila udělat si v hlavě jasno. „Neřekl by jí ‚naše dcera‘. Věděl všechno. Věděl už tehdy o Richardovi. Přinutil mě, abych mu to řekla…“

Ale věděl to opravdu? Cítila, jak se jí pod žebry srdce rozbušilo. Byl to opravdu William, kdo se jí vyptával na její nevěru s Richardem, nebo to byl Sam? Sam, který ji pronásledoval až do minulosti. Sam, který vzal na sebe podobu Williama de Braose. Sam, který ji donutil, aby se svlékla, a potom ji uhodil; a to bylo něco, čeho by se skutečný William nikdy neodvážil.

Zavřela oči a prudce oddechovala.

Když je znovu otevřela, uvědomila si najednou, že se na ni dívá nějaký muž. Zaparkoval svůj landrover ve stínu hradeb blízko ní, a když vystupoval ven a zamykal vůz, pozorně se na ni zahleděl. Nejistě se na něj usmála a přinutila se jít zvolna dál; bylo jí jasné, že si pravděpodobně myslí, že je opilá.

Znovu klopýtla, a když její ruka vystřelila, aby se něčeho chytila, zahleděla se na své prsty, které sevřely kámen. Musí si dělat poznámky! To bude nejlepší. S tužkou v ruce se cítí skutečná; dokáže bojovat se Samem i Williamem a s minulostí a vším, co na ni dopadá.

Odhodlaně zašmátrala v tašce po svém notesu a snažila se zahnat podivný rušivý pocit, který v ní přetrvával, když se podívala směrem k hoře Pen y Beacon a perlové mlze, která lpěla na jejím vrcholku.

Na druhém konci Anglie v Clare stál Tim Heacham se stránkou pečlivě vystřiženou z novin v kapse před zdí čehosi, co bylo kdysi mocným hradem. Taxík, který ho sem přivezl z Colchesteru, už od-

jel. Byl sám. Zvolna přešel po trávě s rukama v kapsách a očima upřenýma pár metrů před sebe. Musí existovat něco, co by mohl dělat, ale mysl měl docela prázdnou.

Nick a Sam Franklynové. Měl to vědět. Měl důvěřovat svým instinktům. Měl Jo varovat, dokud byl ještě čas. Teď už bylo pozdě. Ať se mělo stát cokoli, bylo to už v pohybu a neexistovalo nic, co by mohl dělat. Nic.

Vzhlédl k nebi. „Ach Bože, Jo, je mi to tak líto!“ zašeptal. „Hrozně líto.“

KAPITOLA
JEDENATŘICÁTÁ

Ann Clementsová byla o patnáct let mladší než její manžel; buclatá, velmi světlovlasá žena s velkými zuby a vřelým nepotlačitelným úsměvem. Políbila Jo, jako by se znaly už léta.

„Uděláte rozhovor vy se mnou, nebo mám udělat rozhovor já s vámi?“ zeptala se vesele, když si klestily cestu mezi dvěma batolaty, množstvím rozházených kostek z Lega a velkým bílým králíkem s růžovýma očima.

Jo se zasmála a pohladila jedno z dětí po hlavě. „Třeba bychom si mohly hodit mincí.“

„Dobrá.“ Ann se na ni usmála. „Ta, co jste ji pohladila, je Polly. Ten druhý je Bill a králík se jmenuje Xerxes. Posaďte se! Udělám nám trochu kávy. Až přijde domů Ben, pustím se do oběda.“ Otočila se k nesmírné hromadě neumytého nádobí a hledala dva hrnky. „Ben mi o vás samozřejmě všecko řekl. Polož to, Polly!“ Ani se přitom neotočila a Jo usoudila s úsměvem, že má zřejmě oči i vzadu hlavy, protože děvčátko s hřívou blonďatých vlasů provinile položilo džbán na mléko. „Doma ve Státech jsem viděla lidi, se kterými prováděli regresi – je to tam teď už prakticky menší průmysl – ale váš případ zní naprosto úžasně. Ben mi říkal, že jste o tom chtěla napsat knihu.“

Jo přikývla.

„Ale změnila jste úmysly?“

Jo pokrčila rameny. „Myslela jsem si to, když jsem mluvila s Benem. Teď už si tím nejsem tak jistá. To úterý, co jsem byla tady, jsem jela rovnou odtud do Breconu. Tam jsem se zase vrátila do minulosti a pak ještě jednou včera v Hay. V obou případech záměrně. Ale prostě už nevím, co si mám myslet. Kdyby šlo jenom o mě, pokračovala bych v tom. Je to pro mě všecko tak skutečné. Navíc ještě kdosi potvrdil, že opravdu mluvím starou welštinou, a to moje úmysly posílilo, ale potom se staly dost nepříjemné věci.“

„Zjistila jste, že se vám do toho pletou jiní lidé?“ Ann opláchla dva hrnky.

„Zjistila jsem, že celá ta věc mohla být nakonec zinscenována někým jiným.“ Jo se kousla do rtu. „A je-li tomu tak, pak mě děsí jeho motiv.“

Ann se na ni podívala. „Můžete mi o tom něco povědět?“

Jo pokrčila rameny. „Je to všecko tak zamotané! Je tu jeden přítel… vlastně kolega. Tim Heacham. Nechal se zavést do minulosti – nezávisle na mně. A byl jedním z lidí v Matyldině příběhu.“

Ann nadzvedla obočí. „To může být pravda, víte? Nebo to může být silná autosugesce. Mluvil o takových podrobnostech, jaké jste popisovala vy?“

Jo znovu pokrčila rameny. „Myslím, že ne. Zdá se, že jeho zážitky byly úplně odlišné, ale bojí se do toho zaplést ještě víc. Nechce s tím mít nic společného. A teď jsem zjistila, že je tu ještě někdo – muž, kterého mám moc ráda. Zdá se, že v té minulosti také figuruje.“

„Zní to, jako by to bylo nakažlivé.“ Suchou poznámku Ann skoro přehlušil Billův výkřik, když ho sestřička škubla za vlasy. Ann klidně sebrala každé dítě pod jednu paži.

„Jestli chcete moji radu, řekla bych, že byste z toho měla své přátele vynechat. Ať si každý z nich poradí se svými vlastními problémy. A vy se soustřeďte na svoje!“

„A mám v tom pokračovat?“

Ann se napřímila a odfoukla si vlasy z očí. „Myslíte, že byste toho dokázala nechat?“

Jo zachránila před Billem krabičku s kávovými filtry, roztržitě mu pocuchala vlásky a podala krabičku jeho matce. „Ne, myslím, že ne.“ Polorozpačitě se usmála.

„Tak musíte pokračovat v tom nápadu s knihou.“ Ann postavila na kamna konvici s vodou. „Je to dobrý způsob, jak na to. Psaní je jedna z nejlepších terapií, jaké existují, to asi víte sama. A dává vám důvod sledovat ten příběh dál bez obavy, že se z toho stane posedlost. Nějak to ospravedlňuje vaše akce, nutí vás to zastavovat se a rozebírat je a je to omluva pro to, že to všechno děláte najednou. Nakonec to taky určí přirozený bod, kde to ukončit.“ Podívala se na Jo pozorněji. „Je to jakási pojistka. Něco, co si myslím, že musíte mít. Ale musíte udělat ještě další bezpečnostní opatření – překvapuje mě, že vám to váš terapeut jasně neřekl. Musíte si přestat navozovat nebo

si zakázat regresi do minulosti, když jste sama. Ze dvou důvodů. Mozek má z výletů tohoto druhu potěšení. Mění se to ve skoro narkotické nutkání a výlety jsou pořád snazší a snazší – z toho, co mi řekl Ben, usuzuju, že už jste to sama zjistila. Teď už vám stačí jen jakýsi spínač – místo, nebo jen asociace nebo, jak jste řekla Benovi, elektrická bouřka, která podráždí vaše mozkové buňky. Nechcete přece nakonec zjistit, že minulost je důležitější než přítomnost! A ten druhý důvod je zřejmý. Jste sama a nemáte se pod kontrolou. To by mohlo být nebezpečné." Podívala se na Jo a usmála se. „Jestli upadnete do transu na dálnici, můžete se docela klidně nabourat!"

Jo se nejistě zasmála. „To už mi taky napadlo. Ale nedokážu tomu vždycky zabránit."

„Myslím, že vás můžu naučit, jak to udělat. Jestli chcete." Ann sundala z kamen konvici a nalila kávu do dvou hrnků. „Doufám, že mi nemáte za zlé, že vám to všecko říkám, ale je to oblast, která mě zajímá, a mám pocit, že by pro vás mohlo být snazší hovořit o tom všem s naprosto cizím člověkem. Ale jestli chcete, abych toho nechala, stačí říct. Neurazím se…"

Jo se podívala oknem na hory. „Ne," odvětila pomalu. „Máte pravdu. Potřebuju si o tom s někým popovídat. A i když je to divné, mám pocit, že toho o tom víte víc než doktor Bennet."

Ann zavrtěla hlavou. „To pochybuju. Myslím, že je to spíš tím, že se do vás dovedu vcítit líp než on. Je to koneckonců mužský. Pravděpodobně ho hodně vzrušuje mechanismus toho, co se s vámi děje, a zapomíná, že je tu lidská bytost, kterou ten proces drtí a ničí."

Jo se suše usmála. „A to jsem vám ještě neřekla to nejhorší. Celé té historky se zmocnily noviny – možná jste to viděla. Jestli ne, ukážu vám výstřižky. Můžete si to taky přečíst. Kdekdo v Anglii to už četl."

„Tohle není Anglie," upozornila ji Ann jemně. „Jak byste právě vy mohla vědět. Ne, neviděla jsem to. Noviny dostáváme poštou, ale v létě nějak nikdy není čas je otevřít." Dala oběma dětem po sklenici vylisované jablečné šťávy a pak se svalila do křesla potaženého kartounem. „A teď si sedněte a ukažte mi to, než se vrátí Ben."

Našla si brýle a bez komentáře si přečetla oba Petovy články. Pak je podala zpátky Jo. „Kdyby byl ten Pete Leveson můj kamarád,

škrtla bych ho ze seznamu lidí, kterým posílám vánoční pozdrav," prohlásila odměřeně. „Bez takové publicity se obejdete. Váš Nick Franklyn asi plive krev."

„Je teď v Americe," Jo se chabě usmála. „Asi o tom vůbec neví."

Ann se na ni bystře podívala přes okraj brýlí. „Neberte to moc vážně, Jo! Hysterie je jeden z nejnakažlivějších stavů. Tihle muži – a to je u mužů neobvyklé…" zarazila se zamyšleně, „vás mají rádi. Vidí, že jste se dostala do něčeho, do čeho se nevejdou, a pokoušejí se, vědomě nebo nevědomky, se k vám ve vaší minulosti připojit."

„Takže vy si nemyslíte, že jsou také reinkarnacemi?"

Pokrčila rameny. „Myslím, že je to nepravděpodobné. Neznám je, takže si neumím udělat žádnou představu o tom, jak jsou upřímní. Ale omezím se jen na radu. Nevšímejte si jich, jestli nemusíte. Pracujte na svém vlastním osudu a ten jejich přenechte jim!"

„Ale co když ani moje sny nejsou opravdové?" Jo neklidně vstala. „Tyhle pochybnosti se mi pořád vracejí. Co když krále Jana nasadil Nickovi do hlavy jeho bratr? Co když udělal totéž i mně s Matyldou?" Ztrápeně potřásla hlavou. „V Samovi je teď cosi skoro zlého. Cosi podivného. Je moc chytrý, Ann. Děsí mě."

„Je dost chytrý na to, aby vás naučil snadno a rychle starou welštinu?"

Jo se podívala do svého hrnku s kávou. „Nevím, jak by to mohl dokázat."

„Já taky ne." Ann se v křesle znovu opřela. „Jsem přesvědčená, že jste se nějak napojila na jiný život. Možná, že se ten Sam Franklyn z nějakého vlastního důvodu snaží vás i svého bratra zmanipulovat, ale jestli ano, pracuje s něčím, co už tu je, aspoň pokud jde o vás, to mi věřte." Najednou se zavrtěla. „Slyšíte, jak křičí husy? To už uviděly Bena. Povíme si toho o tom víc po obědě, ano?"

Kolem čtvrté už měla Jo o Ann pohromadě všechny poznámky, které potřebovala. Znovu se prošly po hospodářství, pořídily další fotografie a Jo si zkusila, jak by jí šlo dojení. A právě ve stáji se Ann opřela o hranatý trup statné jerseyské krávy a obrátila se k Jo.

„Dovolila byste mi, abych si později, až budou děti v posteli, na vás vyzkoušela některé regresní metody?"

Jo zaváhala. „Já nevím. Asi bych se styděla…“

Podívala se na Bena, který jemně vtíral jakousi mast do oka jednoho z telat.

„To nemusíte. Dělá vám starosti, jak zjistit, co se stalo s dětmi a vnoučaty Matyldy. Potřebovala byste uvidět i něco z té šťastnější stránky jejího života, pokud tu nějaká u té ubohé dámy vůbec byla. Mohla bych vás tam zkusit zavést. Bude to lepší než se vracet na Hay, kde byste měla divoké halucinace sama na parkovišti.“

Jo se zašklebila. „Když to stavíte takhle…“

„…nemůžete odmítnout. Dobrá. Víte co? Jděte zavolat té svojí domácí, že zůstanete na noc tady. My vás tu rádi necháme a pak bude aspoň jedno, jestli se opozdíte. Půjdeme na to s klidem, to vám slibuju.“

Zatímco Ann chystala k večeři slané koláče, popíjeli domácí víno, a když se najedli, odvedla Jo k pohovce a usadila ji na ni.

Ben se rozpačitě uvelebil v koutě a jeho zrak sledoval tvář své ženy, jak uvádí Jo do transu.

„Páni, Ann, to teda nevím, jaks to dokázala,“ zamumlal, když Jo poslušně zvedla paži a nechala ji viset ve vzduchu.

Ann si sundala brýle. „Mám talent, o kterém nevíš, Benjamine,“ odvětila. „Ale teď do práce!“ Poklekla Jo u nohou. „Matyldo de Braose, chci, abyste mě poslouchala. Chci, abyste mi pověděla o svém synovi Willovi, se kterým jste při porodu zakusila tolik bolesti. Teď už je velký. Povězte mi o něm…“

„Will byl zase celou zimu nemocný,“ zavrtěla Jo smutně hlavou. „Moc nemocný. Chtěl jet se svým otcem, králem a princem Janem bojovat proti Francouzům, ale musel zůstat se mnou na Bramberu. A potom koncem května se to stalo. Přijel k nám opět Jan.“

Matylda čekala ve velké síni, oděna do svého nejkrásnějšího roucha a s vlasy staženými stříbrnou síťkou, spolu s Willem, ještě stále pohublým, ale už silnějším, po své pravici, když ruch u dveří ohlásil příchod jejich nového krále.

Král Richard zemřel 6. dubna v Limousinu a na trůně ho nevystřídal syn jeho nejstaršího bratra Arthur, který byl podle některých lidí a prvorozeneckého práva skutečným dědicem, nýbrž Richardův

mladší bratr Jan. Jan, dospělý muž, jakého země na trůnu potřebovala.

William byl mezi prvními, kdo poklekli a prohlásili se za jeho poddané, a to ještě dřív, než se novopečený král vydal do Anglie. Bramber byl po přistání v Shorehamu jeho první zastávkou na cestě do Westminsteru.

Matylda, která upírala zrak ke dveřím, pocítila, jak se jí lehce stáhlo hrdlo, když se Jan objevil obklopen svými nohsledy, ale s veškerou odvahou, kterou měla, pokročila kupředu, aby ho pozdravila a obřadně se mu uklonila až k zemi nad rukou, kterou jí přidržel k políbení.

Když vzhlédla, byly jeho modré oči neproniknutelné, ale podržel její prsty v ruce o chvíli déle, než bylo nutné. „Doufám, má paní, že si vzpomínáte, že jsem vás před mnoha lety pozval na svou korunovaci."

„Děkuji, Vaše Milosti, přijedu." Pohled jí sklouzl na Williama, který zářil králi po boku. Za ním se do hodovní síně tlačila královská družina; šlechtici, hodnostáři a velitelé stráže – všichni špinaví a unavení po plavbě přes Kanál, ale plni chuti na občerstvení, které jim už od svítání připravovali Matyldini kuchaři a sluhové.

Když se král uvelebil na vyvýšeném čestném místě a sáhl po poháru s vínem, který mu podal kleče na jednom koleně Will, Matylda si trochu povzdychla. Měl to být okamžik velké pýchy a štěstí nad tím, že její manžel stojí zjevně tak vysoko na žebříčku králových oblíbenců, tak proč je tedy tak nesvá? Podívala se na Jana a viděla, že ji přes okraj poháru pozoruje. Proti své vůli ucítila, jak jí do tváří stoupá horkost, a odvrátila zrak.

Potom promluvil a ona věděla, že přes hluk konverzace a překážejícího zástupu, který se kolem něj hemžil a podlézal mu, mluví Jan k ní.

„Těšíme se na svou korunovaci a na služby svých věrných poddaných, jimiž, jak víme, všichni jste. Víme, že mezi těmi, kdo zůstali našimi přáteli, nemůže být žádný zrádce." Vstal a pozvedl číši a potěšený William mu splatil ujištění ujištěním.

Matylda myslela na nadcházející korunovaci ve Westminsterském opatství, ozářeném tisíci svícemi a zamlženém kadidlem, a na

obřady, které budou následovat, a pokoušela se z hlavy vypudit obavy. Jan byl teď králem. Will ji ujistil, že se skoro okamžitě vrátí do Francie. Když má Williama v takové oblibě, měly by být příští roky dobré. Snažila se ovládnout a sdílet se shromážděním vzrušení a dobrou náladu a konečně se chopila svého poháru a přidržela jej, aby jí nalili víno.

„To je dobré," vložila se do toho tiše Ann; skoro se bála promluvit, když v místnosti zavládlo ticho. „Ale nechci, abyste tolik myslela na krále. Povězte mi o svých dětech, o jejich manželstvích, o Reginaldovi a Gilesovi a Willovi. Mluvte o dobrých časech, jestli můžete…"

Jo chvíli mlčela a Ben se na židli neklidně zavrtěl. Konečně spustil oči z Joiny tváře a zahleděl se z okna, kde poslední bledě zelené záblesky západu zvolna mizely ve skutečné tmě. Ze stráně slyšel náhodné spokojené hlasy svých ovcí a proti své vůli stiskl opěradlo křesla, jako by se chtěl ujistit, že pevně drží.

Vánoční oslavy už začaly, když se skupinou jezdců na zpěněných a zablácených koních přijel na Hay William a pozdravil svou ženu. Měl skvělou náladu, když ji líbal. A zcela netypicky jí přivezl dárek – mléčně bílou kobylu v pozlaceném postroji a s hřívou a ohonem bílým jako čistě vyprané hedvábí.

„Na takových koních jezdí ve Svaté zemi nevěřící," tvrdil pyšně, když vedl Matyldu na větrem bičované nádvoří, aby si koně prohlédla. „Vidíš, jak drží hlavu a zvedá ohon? Budeš na něm jako královna, má drahá."

Kobyla vtiskla Matyldě nozdry do dlaní a tiše zafuněla, když ji její paní pohladila a pak se sklonila a políbila ji na hedvábnou hlavu. Jako vždycky jí poklesla nálada, když se vrátil manžel, ale ke koni pocítila okamžitou a bezvýhradnou lásku.

Toho večera zavolal William, aby jim do pokoje přinesli svařené víno. Zatímco jeho žena seděla oděna jen do své volné noční košile lemované kožešinou, William dřepěl na vysokém loži ještě pořád oblečený a srkal kouřící nápoj. Díval se, jak Matylda posílá ženy

pryč a sama si rozplétá dlouhé vlasy barvy mědi. V copech, které sahaly až k podlaze, už teď měla stříbrné pramínky.

Přízeň krále Jana vynesla Williamovi ještě větší moc a Matylda zjistila, jako už tolikrát, jak se její manžel nafukuje, a s obavami sledovala pýchu a sebedůvěru, kterou dává najevo.

V zemi byl stále neoblíbenější, a jak věděla, příčinou části této neoblíbenosti byla závist. Král dával jemu, hrabátku z pohraničí, přednost před mnoha daleko urozenějšími muži, kteří si mohli spíše činit nárok na vladařovu přízeň, a často si potají kladla otázku, proč Jan Williamovi tolik důvěřuje. Byl mu nakloněn už od jejich prvního setkání, kdy byl král ještě pouhý chlapec, který, jak se zdálo, dával přednost otevřenému, statnému baronovi před zženštilými hrabaty, a přece si někdy říkala, jestli ho má Jan opravdu rád. Viděla, jak si ty pronikavé modré oči prohlížejí Williama, když se starší muž na hostinách a slavnostech opil a zapomněl na opatrnost; a vždycky potom Janův chladný pohled zabloudil k ní a ona se rychle odvrátila, aby se mu nemusela podívat do očí.

Krátce po korunovaci, na které se Isabella z Gloucesteru vůbec neobjevila, nechal Jan své manželství zrušit pod záminkou, že on a jeho manželka jsou bratranec a sestřenice z druhého kolena a nikdy nedostali papežské svolení potřebné k takovému sňatku, takže svazek je neplatný. Matylda se napřed strašně zlobila, ale brzy si uvědomila, že takový konec manželství může přinést tomu ubohému, vyděšenému dítěti jedině úlevu a štěstí. Zajela do Cardiffu navštívit Isabellu a objala děvče, které zhublo na kost. Mělo na sobě kajícné roucho z pytloviny. „Chudinko moje malá!“ mumlala. „Král tě zneuctil tím nejhroznějším způsobem. Měla bys být naší královnou.“

Ale Isabella zavrtěla hlavou. „Teď jsem šťastná. Stalo se to, za co jsem se pořád modlila. To, nebo východisko ve smrti.“ Sklopila zrak a pohrávala si se zrnky růžence, který měla zavěšený u pasu. „Sdílejte moji radost a litujte novou manželku, ať už jí bude kdokoli.“

Tou byla, jak se ukázalo, jiná Isabella; Isabella z Angouleme, dáma nesmírně schopná poradit si s Janem a jeho vzteklými náladami.

Když se Jan dozvěděl o Matyldině návštěvě v Cardiffu, bezdůvodně se rozzlobil. „Vaše žena, sire Williame," syčel na chvějícího se barona a ignoroval Matyldu, která stála klidně po manželově boku, „si vzala do hlavy, že se bude plést do věcí, do kterých jí nic není." Obličej měl bílý zlostí a místo očí planoucí štěrbiny. „Dáma, se kterou jsem byl předtím spojen, nezasluhuje její pozornost."

„Isabella byla a je moje přítelkyně, Vaše Výsosti," přerušila ho Matylda, ještě než stačil William zamumlat nějakou rozpačitou omluvu. „Ráda navštěvuji své přítelkyně, když potřebují útěchu."

„A jistě jste zjistila, že žádnou útěchu nepotřebuje, tím jsem si jist." Janův hlas o trochu poklesl.

Matylda se usmála. „Opravdu ne. Konečně je šťastná, Vaše Výsosti. Šťastnější než kdykoli ode dne svého zasnoubení. Ale to jsem nemohla vědět. Neuvědomila jsem si, že jste Isabellu ušetřil toho, čeho jste neušetřil mne!" Neopatrně pokračovala: „Sama jsem přece zakusila, jakou podobu může mít pozornost Vaší Výsosti. Znám utrpení, které dovede způsobit." Její pohled, ze kterého sálal hněv, se na chvíli střetl přímo s jeho očima, ještě než si uvědomila, jak pošetile vyzrazuje své pocity. Prudce se odvrátila. Ještě předtím však zahlédla, jak se Janovi do bledého obličeje nahrnula krev, div že neznachověl.

Tenkrát se však ještě s úsilím ovládl a William a Matylda byli briskně propuštěni bez dalších slov z královy přítomnosti. Teprve když Matylda opouštěla místnost a u dveří ještě jednou složila obřadní poklonu, jak vyžaduje protokol, zvedla znovu zrak ke králově tváři. Výraz, který na ní spatřila, způsobil, že se jí žaludek sevřel strachem.

Sotva byli venku, popadla Williama zuřivost. „To chceš ohrozit moje postavení, hloupá ženská?" Zvedl ruku, jako by ji chtěl uhodit, ale pak si to rozmyslel. „Nemáš ani tušení, jak moc záleží na mém přátelství s králem! Jak moc toho pro mě může udělat – a kolik peněz mu dlužím."

To poslední už dodal tiše. Pořád větší starosti mu působily obrovské dluhy, které se mu nahromadily. Počínaje pěti tisíci markami, které dlužil za panství Limerick, jež mu král udělil po smrti strýce Filipa, přes další pocty až po velké feudální úlevy, každou v hodnotě

tisíc liber, které měl zaplatit při svatbě svých dvou synů. Matylda mohla udělat hodně, aby ho udržela v králově přízni, tím si byl jist, a přece se zdálo, že kdykoli se ocitne ve vladařově doslechu, dělá všecko, jen aby ho rozzlobila.

William byl často zmaten podivným vztahem mezi svou ženou a Janem. Věděl, že Matylda Jana přitahuje. Věděl, že se o ni jednou při honech v Novém lese pokoušel, a přestože se tomu smál, princovy pozornosti vůči Matyldě mu lichotily a těšily ho. Tehdy mu to připadalo docela neškodné a párkrát za ta léta Williamovi i napadlo, jestli za svou přízeň u krále Jindřicha nevděčí Janovu zájmu o Matyldu. Potom jako by zájem najednou ochladl a Williamovi se navzdory všemu ulevilo; Jan měl v některých kruzích pověst, že si s manželkami svých nohsledů počíná značně nevázaně. Teď si nebyl tak jist. Zájem krále by mu přišel vhod. Nepřátelství bylo to poslední, co si William přál, a teď zjistil, že se musí stále častěji sama sebe ptát, zda s ním král neudržuje přátelství navzdory Matyldě místo kvůli ní, a hořce jí to měl za zlé. Neupírá mu nakonec Jan tu ze všech nejžádoucnější trofej, hraběcí titul, jenom kvůli jejímu zaujetí?

Potom ji poslal zpět na statky v Brycheiniogu a sám zůstal pln nadějí králi po boku.

Když Gwenwynwyn znovu napadl území de Braosů na Pomezí, byl na to William připraven jedině dík Matyldinu varování. Odrazil útok s energickou zuřivostí a příští rok byl za to odměněn panstvími Glamorgan, Gwynllwg a Gower. Zdálo se, že je teď králi zvlášť blízký, a přece si někteří lidé šeptali, že musel gowerské panství z Jana vymámit hrozbami, že krále opustí, zrovna když baronovu pomoc nejvíc potřebuje.

Matylda se znovu na něj podívala s hřebenem nehybně spočívajícím na klíně. Následoval Jana do Normandie, ale jak je na tom s králem teď?

Pozorovala ho, jak zvedá ke rtům pohár.

„Na jaře se vracíme do Francie," poznamenal najednou, jako by jí četl myšlenky. „Ale to už bude pozdě. Normandie už bude patřit francouzskému králi. Nás tam teď drží jenom Chateau Gaillard a pobřežní města. Kromě toho ztratil Filip Augustus svou nejlepší záminku k boji."

Matylda znovu vzhlédla. „Jak to myslíš, že ztratil záminku?“ Změřila si manžela s nechutí.

„Arthura. Princ Arthur je mrtev.“ William zvedl číši a vyprázdnil ji.

„Králův mladý synovec?“ Začala si pročesávat zcuchané vlasy slonovinovým hřebenem, i když cítila, jak v ní kdesi kolem žaludku něco ztuhlo.

„Ano, Arthur. Zajali jsme ho u Mirabeau. Ten spratek se pokoušel obléhat vlastní babičku! Eleanor poslala vzkaz Janovi a my jsme tam z Le Mans dorazili ve dvou dnech – ve dvou dnech, slyšíš? – a za pár hodin bylo po všem. Jan nechal poslat kluka do Falaise.“ William na okamžik zmlknul a šťoural se nehtem v zubech.

„No a?“ pobídla ho.

Pokrčil rameny. „Arthura už potom nikdo neviděl.“

„Takže nevíš, jestli je opravdu mrtev.“

„Je to dost jisté,“ přiznal opatrně.

„Ale král se ti určitě svěřil. Vždycky to dělá. Snad to můžeš říct mně, svojí vlastní ženě.“ Matylda se soustředila na své vlasy a snažila se, aby to znělo lhostejně.

William fascinovaně sledoval pohyby kartáče. Olízl si rty, napůl překvapený sebou samým, že po ní ještě i po tolika letech zatoužil.

„Ale ano, král se mi svěřuje.“ Nedokázal nereagovat na její poznámku a nevšiml si jejího skrytého úsměvu, když na kraji lůžka poposedl a tišeji pokračoval. „Ale tentokrát jsem nepotřeboval, aby se mi svěřoval, Moll. Byl jsem u toho. Všechno jsem to viděl. Zabil Arthura vlastníma rukama a tělo hodil do Seiny.“

Matylda ucítila, jak ji polil chlad. „Vlastníma rukama?“ opakovala nevěřícně.

William sklouzl z lože, dřepl si vedle ní a natáhl prsty k ohni. „Byli jsme na Velikonoce v Rouenu. Jan pil. Všichni jsme pili. Rozhodl se podrobit vězně výslechu a poslal pro Arthura. Chlapec tam stál pyšně a odmítal uznat svého strýce za krále. Jan se rozzuřil a vrhl se na něho. Ale kdyby měl ten kluk v sobě aspoň trochu ducha… jenom tam stál a nechal strýce, aby mu tiskl krk a cloumal s ním. Museli jsme všichni přísahat při Kristových svatých kostech, že o jeho smrti nikomu neřekneme. Král ho potřeboval živého.“ William

vstal a žalostně si třel vlastní krk. „Původně vydal rozkaz, aby chlapce oslepili a vykleštili a aby ho Hubert de Burgh držel ve Falaise jako neškodné rukojmí, ale Hubert to jako nějaká vystrašená ženská odmítl. Byla to Hubertova vina. Chlapec by byl zatraceně užitečná loutka.“ Odmlčel se, otočen k Matyldě zády.

„Pomohl jsem jim přivázat k tělu kameny a pak jsme ho hodili do řeky, ale při vší té smůle našel polorozložené tělo o pár dní později nějaký rybář. Naštěstí už nebyl k poznání. Nikdo nemohl mít jistotu. Ale někteří to uhádli.“

Matylda mlčky a vyděšeně naslouchala; představovala si Janovu opilou zuřivost a jeho útok na vystrašeného, osamělého chlapce a vzpomínala na noc, kdy tytéž ruce tiskly její hrdlo.

Proč nehnul William ani prstem, aby mu pomohl? Proč se v tom nepokusil krále zabránit? Podívala se na manžela a zachvěla se.

„Ten kluk byl zrádce! Zasloužil si umřít. Jedině Janova dobrota ho ještě držela naživu…“

„Jan v sobě nemá ani trochu dobroty, Williame. Dělal jenom to, co bylo nejlepší pro jeho vlastní věc – dokud se neopil a neztratil rozvahu. Podle toho, co říkáš, má v sobě dobrotu a soucit jedině Hubert.“

Vlezla do postele a přitáhla si noční košili k tělu. „Zavolej na sluhy, Williame! Ať přiloží na oheň a uhasí svíce!“

William přešel k lůžku a položil ženě zkusmo ruku na rameno, ale ta stiskla kožešinu ještě pevněji a se zavřenýma očima se od něho odtáhla, a tak se William s pokrčením ramen otočil zpátky k ohni.

O Arthurovi se už ani nezmínil, ale nazítří ráno si zavolal své písaře a úředníky a po několika hodinách, strávených s nimi o samotě nad hromadami pergamenů, poslal pro probošta od Sv. Jana v Brecknocku. „Hodlám vám postavit na kopci pěkný nový kostel, otče probošte,“ řekl staršímu muži, zablácenému z toho, jak zuřivě cválal za Williamovým poslem.

Když se ohromený kněz, který vděčností a překvapením pozbyl řeč, vypoklonkoval z místnosti, William se zase posadil ke stolu a usmál se na Matyldu, kterou na toto setkání narychlo zavolal.

„Vzpomínáš si, že jsem to plánoval už před lety, Moll? Krásný nový kostel ke slávě Boží. Až bude hotov, bude to největší chrám v

zemi.“ Odpotácel se na druhý konec místnosti a nalil si další pohár vína. „Lidé na mě budou vzpomínat ještě po staletích pro krásu té stavby a pro moji zbožnost a štědrost, se kterou jsem to zaplatil.“ Znovu se s úsměvem posadil. Matylda viděla, že už je notně opilý.

Unaveně si protřela rukou oči. Málo spala; kdykoli se pokusila usnout, vyvstal jí před očima obraz nedospělého prince v celé jeho hrůze a osamělosti. Přinutila se chabě na manžela usmát. Opravdu se domnívá, že si stavbou nového kostela může odpykat spoluvinu na zavraždění dítěte? Když ho tak pozorovala, jak dopíjí zbytky z poháru a znovu a znovu se obrací k pergamenu na stole, uvědomila si, že si to opravdu myslí.

KAPITOLA
DVAATŘICÁTÁ

Judy otevřela dveře a vyvalila oči. „To jsi ty? Jak bylo v New Yorku?“

Nick šel za ní do ateliéru. „Moc horko.“ Přešel ke stojanu a zadíval se na kresbu, kterou si tam připíchla. „Nemýlím se, když se domnívám, že ses dost vídala s Petem Levesonem, když jsem byl pryč?“ Otočil se a chmurně se na ni zadíval.

Judy se zatvářila vzdorovitě. „Neměla jsem snad?“

„Ale ano.“ Stiskl rty. „Řekl bych, že jste pro sebe stvoření. Tvoje představa loajality je mírně řečeno podivná, Judy.“ Založil si ruce na prsou a čekal výbuch, o němž věděl, že přijde.

Judy přimhouřila oči. „Žádnou loajalitu ti nedlužím, Nicku. Ani věrnost. Nepatřím k té vaší veselé šarádě. To ty a Sam a Tim. Tak se o to poperte mezi sebou! Já jsem se dala k divákům. Už jsi viděl bratra?“ dodala najednou.

Nick zavrtěl hlavou. „Zrovna se vracím do svého bytu.“

„No – měl plné ruce práce, když jsi byl pryč, a má zatracenou kliku, že není za mřížemi. Přihnal se sem opilý a rozmlátil mi ateliér. Zavolala jsem na něj policajty a ten zatracený idiot se do jednoho z nich pustil.“

„Proboha!“ Nick na ni civěl. „A co bylo dál?“

„Tvůj přítel Alistair ho z toho vysekal s pokutou. Ale něco ti řeknu rovnou. Jestli jsi sem přišel dělat potíže, dopadne to s tebou zrovna tak. Já jsem tě měla opravdu ráda, Nicku, víš to? Mohlo nám to spolu ohromně klapat, ale teď už je po všem. Myslím, že jste šílenci – všichni. Jo je přáno, aby měla toho z vás, kdo vyhraje. Pokud bude ještě naživu.“

Přešla k oknu, prudce je zabouchla a uťala hluk z ulice.

„Co tím myslíš – pokud bude ještě naživu?“ Nickův hlas zazněl ostře.

„Sam tě programuje, Nicku, už jsem ti to říkala, jenže ty jsi takový slepý hlupák, že to nevidíš. Nenávidí Jo a žárlí na tebe. Programuje tě, abys jí ublížil. Cpe do tebe hloupé nápady – přece si proboha nemyslíš, že jsi král Jan! Jestli ano, skončíš v cvokárně.“ Im-

pulzivně mu stiskla paži. „Nicku, ještě pořád tě mám ráda – bylo by to strašné se dívat, jak ti někdo ubližuje! A ať už si myslím o Jo cokoli, nepřála bych jí, aby skončila jako Samova oběť. Je šílený, Nicku. Opravdu jsem přesvědčena, že zešílel. Buď opatrný, prosím tě!“

Ohromený Nick chvíli nepromluvil. Potom se zeptal. „Je ještě u mě v bytě?“

Pokrčila rameny. „Neptala jsem se – volal, když ho u soudu propustili, ale řekla jsem mu, aby táhl ke všem čertům, takže teď jde pravděpodobně už i po mně.“

„A Jo? Pokoušel jsem se jí volat z New Yorku, ale nebrala to.“

Judy nadzvedla obočí. „Pak tedy můžeme jedině doufat, že ji ještě nedostal. Tu noc, co byl tady, přišel z jejího bytu, Nicku. To je všecko, co vím.“

Do Cornwall Gardens to Nickovi trvalo jenom sedm minut. Vyběhl po schodech. Join byt byl prázdný. Vypadalo to tu jako na místě, které opustila už dost dávno. Kytice růží ve váze na krbu zvadla a její plátky ležely roztroušeny po podlaze. Jinak bylo všude až neobvykle uklizeno.

Přešel k balkonovým dveřím, podíval se ven a všiml si, že rostliny ve venkovních truhlících v horku uvadly. Potom se vrátil dovnitř. Kuchyně byla bez poskvrny, všechno na svém místě. Závěs v ložnici byl napůl zatažený. Zpozoroval magnetofon a mimoděk jej zapnul; poslouchal, jak pokoj plní tenké přízračné tóny flétny. Chvíli docela nehybně stál celý udivený – tuhle hudbu už přece slyšel, když tu byl jednou Sam s Jo sám. Vypnul přístroj a už se chystal opustit pokoj, když jeho zrak padl na opasek přehozený přes židli. Poznal jej podle ryté přezky. Byl Samův.

V očích měl najednou vraždu; vyběhl do předsíně a otevřel hlavní dveře. Když je za sebou zabouchl, rozběhl se po dvou schodech dolů a skočil do auta. Jen se zběžným pohledem do zpětného zrcátka se zařadil do dopravního proudu, přehnal se po Gloucester Road a zahnul doleva ke Queen‘s Gate.

Sam něco psal u Nickova psacího stolu. Když uslyšel v zámku Nickův klíč, zvedl hlavu.

„Tak náš poutník se nám vrátil. Jak ses cítil za Velkou louží?“

Nick přeběhl přes místnost a stanul před ním u stolu. „Kde je Jo?“

„Jo? Nemám tušení, Nicholasi. Možná doma.“ Samův dech páchl po skotské.

„Víš zatraceně dobře, že doma není.“ Nick vytáhl ruku zpoza svých zad. Držel v ní opasek. „Víš, kde jsem to našel?“

Sam na to hleděl. Napůl se usmál. „Nástroj potrestání,“ řekl skoro zamyšleně.

„Cože?“ Nick ztuhnul. Naklonil se přes stůl, chytil Sama zpředu za košili a napolo ho vytáhl ze židle. „Co tím chceš sakra říct, Same? Zbláznil ses?“

Sam se usmál. „Někdo jí musel natlouct, Nicku. A bylo to míň, než by si byla zasloužila. Za to, co udělala, by spousta chlapů svou ženu jednoduše zabila. Nakonec se přiznala, víš, a na kolenou se podrobila trestu. Chtěla to. Musel jsem ulehčit jejímu svědomí.“

Nick ho prudce pustil. Hleděl na bratra s naprostou hrůzou. „Jsi šílený!“ šeptal. „Bože na nebi, ty jsi zešílel! Kde je, člověče?“ Zuřivě přimhouřil modré oči. „Jestli jsi jí ublížil, přísahám před Bohem, že tě zabiju.“

Sam se zasmál. Poodstrčil křeslo, stočil se v něm stranou a naprosto uvolněně objal paží zadní opěradlo. „Jan,“ řekl tiše. „Jan, král Anglie. Tebe taky podvedla. Pohrdala tebou. Veřejně se ti vysmívala. Králové nestrpí takové chování od nikoho a nejmíň od ženy, po které touží. Už jednou jsi ji zabil, bratříčku, a zabiješ ji zas.“ Náhle se naklonil kupředu. „Vzpomínáš? Chceš, aby trpěla. A chceš, abych se o to postaral. Povíš mi, co s ní hodláš provést, Nicku, a budeš mě prosit, abych se přišel podívat, jak se jí pomstíš.“

„Nech těch žvástů, Same! Vím, co máš za tubem.“ Nick zaťal ruce v pěst, až se mu nehty zařízly do dlaní. „Vypadni odtud! Vypadni, vrať se do Skotska a dej nám pokoj!“ Jeho hlas poklesl v pouhé syčení.

Sam vstal. „Už je pozdě, Nicku. Začal jsem ti zasévat semínka do mozku hned ten první den, kdy jsem si uvědomil, kdo jsem. Pamatoval jsem si ten masakr v Abergavenny, víš? Pamatoval jsem si, jak jsem toho welšského zrádce bodl, až mi jeho krev crčela po paži. Pamatoval jsem si, že jsem William de Braose a že Matylda je moje.

Moje, Nicku! A bude zase moje. Tentokrát budu připraven, až nadejde den soudu.“ Poodstoupil od stolu. „Připravil jsem půdu moc dobře.“ Zasmál se. „Jsi arogantní hlupák. Nahráls mi, když jsi mi svěřil svoji mysl.“

Nick ledově ovládl svůj hněv. „Hraješ tady melodrama, Same. Co tady naznačuješ, není možné a my oba to víme. Spakuj si svoje krámy a vypadni!“

Sam se na něho chvíli mlčky díval se zlomyslně pobaveným výrazem na tváři. „Spala s Heachamem, víš o tom?“ řekl najednou. „Ve Walesu. Hned jsem ho poznal. De Clare. Ještě pořád ji má sice ve svých rukou, ale ví, že ji ztratí.“ Zasmál se. „Je to slaboch. Byl příliš slabý, než aby ji tehdy zachránil, a je příliš slabý i teď.“ Sesbíral ze stolu pár knih a strčil si pár drobných, co leželo na stole, do kapsy. Potom vzhlédl. „Ty mi nevěříš, Nicku, že? Ale je to pravda. Opravdu jsem tě vrátil do minulosti. Byl jsi – a jsi Jan Plantagenet,“ řekl.

Nick se nehýbal. Když Sam opustil pokoj, na čele mu vyvstal pot. S úsilím se uklidnil a pak šel záměrně pomalým krokem jako ve snu k hromádce telefonních seznamů a sáhl po svazku A-H.

„Tim?“ V ústech měl sucho. „Tady je Nick Franklyn.“

„Ahoj, Nicku!“ Jeho hlas zněl zaraženě.

„Mám důvod se domnívat, že víš, kde je Jo.“ Nick usilovně ovládal hlas. „Ve svém bytě není.“

Následovala chvilička ticha. „Jela do Walesu. Bet Gunningová ji přemluvila, aby tam udělala interview s jakýmsi chlápkem o organickém rolničení.“

„O čem?“ vydechl Nick.

„Já vím, že to zní nepravděpodobně,“ odvětil Tim. „Byla to zřejmě léčka, jak ji tam dostat zpátky. Ale nemyslím, že to zabere. Chce toho všeho nechat, víš? Zrušila smlouvu, že napíše ten příběh pro *Ženy v akci*. Rozhodla se, že už nechce mít nic společného ani s Matyldou, ani s minulostí. Něco ji moc zle vyděsilo.“ Zaváhal a Nick slyšel, jak se mu zachvěl hlas. „Mluvil jsi už po svém návratu s bratrem?“

„To si piš!“ Nick se podíval ke dveřím. Slyšel otvírat a zavírat zásuvky v pokoji pro hosty, jak si Sam vyndaval oblečení a házel je

na postel. „Myslím, že ti můžu zaručit, že můj bratr už nebude mít do záležitostí Jo co mluvit," řekl pochmurně. „Vůbec ne. A ty taky ne."

Slunce se časně prodralo oparem a jeho žár opékal půdu. Jo odstrčila psací stroj na stole u zadních dveří a vstala. Ann barvila vlnu a znovu a znovu tiskla volná přadena do vody se slupkami od cibule. Odhrnula si zápěstím z tváře světlé vlasy. „Už jste ten článek dopsala?"

Jo se usmála. „Jenom první verzi. Byla bych ráda, kdybyste si to s Benem přečetli a řekli mi svoje připomínky." Zhluboka vdechla horký lesní vzduch. „Je tady takový božský klid, že jsem dnes dokonce přístupná i kritice."

Ann se zasmála. Vylovila přadena z vody a začala je ždímat. „Jestli bude váš článek příliš sladký a hezký, nehodí vám ho vaše šéfredaktorka na hlavu a neřekne, abyste ho přetřela vitriolem?"

„Zřejmě jste už o mně slyšela." Jo se posadila na nakrátko posečenou trávu a po chvilce se natáhla naznak s pažemi ve vzduchu. „Nedělejte si starosti. Jsem dost nevymáchaná na to, aby vás můj článek rozladil, jestli ho špatně pochopíte." Znovu se posadila a zastínila si oči. „Ale byla bych nerada, kdybyste ho špatně pochopili, Ann. Žijete tady v pastorální idyle, ale nemůžete tvrdit, že to má pro reálný život nějaký smysl."

Ann, která právě připevňovala přadena kolíčky na šňůru, aby z nich okapala voda, povytáhla obočí. „Kdo to říká? Proč by měl být reálný život tam dole a tady nahoře nereálný?"

„Protože reálné je to, co musí prožívat devadesát devět procent obyvatelstva. V masové výrobě, masovém balení a masovém provedení. Je to jediná možnost, jak může existovat pokrok. Je to smutné, ale je to pravda."

„Takže bychom se měli přizpůsobit? Pomáhat vyhladovět zemi, otrávit vodní toky, znečistit vzduch? Ne, Jo. Jsme průkopníci, proroci. Vedeme lidi zpátky k selskému rozumu, zdraví a duševní normálnosti." Ann se najednou zasmála. „Napište to tam taky!"

„A jaké je to v zimě?" Jo si nevšímala její poznámky a objala si kolena pažemi.

„Osamělé. Tvrdé. Někdy děsivé."

„Jako to bylo před osmi sty lety pro všechny.“ Jo měla najednou prázdný hlas. „Ty nemoci tehdy! Nouze, bída života. Proto musíme kupředu, Ann. Aby to všechno skončilo. Aby to nebylo tak tvrdé. Víte, já… totiž Matylda to prostě přijímala. Byla z toho nešťastná – měla v sobě hodně soucitu a používala svých lékařských znalostí, jak jen dovedla ale nikdy nekladla otázky. Nikdo se tehdy na nic neptal. Bylo to, jak si přál Bůh.“

„Boháč na svém hradě, chuďas ve své chýši, Bůh rozdělil všechny v pozemské své říši,“ zarecitovala Ann tiše. „Ještě se pamatuju, jak jsme to zpívali v kostele.“

„Bůh!“ Jo zabořila obličej do paží. „William dělal všechno ve jménu Boha.“

„Je to pro člověka požehnání, že se učí ze svých chyb, Jo,“ řekla Ann jemně. „Ne každý a ne rychle, ale učí se. A dělá pokroky, jak říkáte vy. Měl Will de Braose tuberkulózu? Z toho, co jste mi vyprávěla, to tak vypadá… Naučili jsme se ji zvládat. A mluvila jste o moru v Abergavenny. Ten už lidi neděsí. Jsem první, kdo tenhle pokrok chválí, ale v některých věcech byl člověk až příliš chytrý. Odvrhl dobré věci spolu se špatnými. Teď bude muset polknout svoji pýchu a vrátit se o pár kroků zpátky, to je vše. Učit se a naslouchat tiše tepu vesmíru, jak to dělali jeho předkové. Učit se naslouchat přírodě a brát ji jako partnera, a ne se pokoušet udělat si z ní otrockého robota.“

Jo zamžourala proti slunci. „Tuhle výtku beru,“ řekla tiše. „Napište to, Ann, a já to vytisknu.“

Ann se usmála. „Platí!“ Otočila se, aby zašla do domu, potom se zastavila a podívala se na Polly a Billa, kteří si hráli na nedalekém pískovišti. „Jestli děcka po obědě usnou, ráda bych vás zase vzala zpátky do minulosti, Jo, pokud budete chtít.“

Jo zaváhala. „Myslím, že v tom budu muset pokračovat, Ann,“ souhlasila nakonec. „Až do konce. Je to jediný způsob, jak se od ní osvobodit. A chtěla bych, abyste při tom byla vy.“

Ann se zachmuřila. „Snad nechcete pokračovat až do její smrti?“

„Myslím, že budu muset.“

„Jste si tím jista?“ Ann se zatvářila pochybovačně. „Vím, že se to často dělá, ale vy nevíte, jak umřela. Smrtelné scény mohou být pořádně traumatické, i v hluboké hypnóze.“

„Ale já vím, jak umřela.“

„Jak?“ Ann se posadila ke stolu vedle Jo, lokty roztažené, bradu opřenou o ruce a oči upřené na tvář Jo.

„Jan ji dal hodit do hladomorny a ona tam umřela hladem.“

„Ježíši Kriste!“ V Ann se zatajil dech.

Jo se prázdně usmála. „Strašné je vědět to, když ona o tom ještě neví. Částí svého já ji pozoruju, jak si proti sobě popuzuje Jana, jak si ho skoro záměrně popuzuje už od prvního dne, kdy se setkali.“ Najednou zaťala ruce v pěst. „On ji miloval, Ann. Opravdu si myslím, že ji miloval, a když vyrostl v muže, zjistila, že ji přitahuje, a přece se jim nikdy nepodařilo spolu komunikovat. Zdálo se, jako by pořád jenom křesali jeden z druhého jiskry.“

„V tom článku, co jste mi ukázala, nic z toho nebylo.“

„Pete zřejmě o něm nic neví. On si jenom myslel, že to bude legrace spojit s příběhem Matyldy jméno krále. Spojit Nickovo jméno…“ Kousla se do rtu, prudce se odvrátila a studovala výhled. „Chci to už mít za sebou, Ann,“ dodala po chvilce přes rameno, „abych mohla pokračovat ve svém vlastním životě. Matylda je vetřelec. Je to parazit, žije ze mě, vysává mě… ne zrovna moji krev, ale něco takového.“

„Vaši životní energii.“ Ann znovu vstala. „Něco mě napadlo. Pojďte, pomůžete mi připravit salát a potom později vyzkoušíme nový přístup. Možná že jste na něco kápla. Chtěla bych zkusit jeden experiment. Ráda bych zjistila, jestli je Matylda opravdu vzpomínka – nebo je to duch, který vás k něčemu používá. Duch, který nemá pokoj.“

Jo vydechla. „To nemyslíte vážně! Že jsem posedlá?“

Ann se zasmála. „Ta možnost je tu vždycky. Ale nelamte si s tím hlavu. Potom se pokusíme zjistit, co od vás ta ubohá dáma chce.“

Utahány horkem šly obě malé děti spát do své chladné ložnice obrácené k severu bez obvyklých protestů. Venku odtáhl Ben stůl do stínu jednoho z prastarých tisů u domu. Pohodlně se usadil na dřevě-

né židli a slavnostně se podíval na svou ženu. „Buď opatrná, Ann! Jsi si jistá, že víš, co děláš?“

Ann usedla naproti Jo. „Vím,“ řekla. „Důvěřujete mi, Jo, že?“ Jo přikývla s pohledem upřeným na její tvář.

Ann zvolna položila chladné dlaně na Joiny ruce. Stín se lehce posunul a Jo najednou ucítila, jak jí sluneční světlo šlehlo do očí. Bezděčně je zavřela, vědoma si jen těžkého vonného ticha časného odpoledne.

„Matyldo!“ Annin hlas byl tichý a naléhavý. „Matyldo, přikazuji ti, abys promluvila. Jestli jsi duch z onoho světa, řekni nám, co chceš na tomto světě. Tvoje doba minula, tvůj příběh skončil – proč mluvíš ústy Joanny?“

Rozhostilo se dlouhé ticho. Oči Jo zůstaly zavřeny, její tělo uvolněné. Ann opakovala svou otázku ještě dvakrát a pak se podívala na Bena. „Měl jsi pravdu. Buď není duch, nebo se k němu nemůžu dostat. Jenom mě napadlo, že by Jo mohla být přirozené médium. Ale nemyslím, že je to tím. Jestli je posedlá, není to zrovna tím způsobem, který lidé mají za posedlost.“

„Je to zatraceně směšné, ženská! Probuď ji a dáme si trošku té hnusné kávy.“ Ben vypadal výrazně nesvůj.

„Na kávu je moc horko.“ Ann pohladila Jo jemně po ruce. „Lady Matyldo, povězte mi toho víc o svých dětech! S kým se oženily a za koho provdaly?“

Jo zvolna otevřela oči. Trochu se stáhla do stínu a zahleděla se mimo Ann a Bena přes trávu k příkrému svahu, kde se zahrada začínala svažovat dolů do údolí. Za ním byly zamlžené hory.

Den Willovy svatby s Mattie de Clare vzešel v jasu a slávě. Bramberský hrad prožíval velké vzrušení, protože se nejen konečně ženil nejstarší syn Williama de Braose, ale čestným hostem byl sám král.

Matylda se ze své opuštěné komnaty ve věži dívala přes širé vody řeky Aduru, ztracena v myšlenkách. Dole čekal její manžel s králem a ostatními hosty, až Mattie a její komorná dokončí poslední přípravy na obřad.

Mattie strávila v posledních letech s Matyldou hodně času a učila se od ní, co má umět opravdová dáma. Byla to tichá, jemná dívka, která začala rozkvétat do veliké krásy, jak se pomalu měnila ve zralou mladou ženu. Will býval často s nimi, zdržován od svých hlavních povinností, kterým by se byl rád věnoval, a od otcovy společnosti ničivým kašlem a slabostí, která ho stále sužovala, a Mattie se na něho naučila pohlížet se skoro slepým zbožňováním, které ho napůl uvádělo do rozpaků a napůl těšilo. Matylda byla moc ráda, že se vezmou, ale zařídit to nebylo zcela bez problémů. Najednou si vzpomněla na tu scénu, když se o tom dozvěděl Reginald. „Ale já myslel, že si má vzít mne! Vždycky jsi v té souvislosti mluvila o mně, matko," dožadoval se prudce. „Znám ji a znám jejího otce ještě z doby, kdy jsem u nich sloužil. Je to moje právo. Měl bych to být já!" Ale William, který ke svým jiným titulům nyní ještě získal titul Lord tří hradů a byl u krále zadlužený ještě víc, byl neoblomný. Chtěl, aby si Reginald vzal Gracii de Burgh. „Je to plnokrevná mladá žena. Potřebuje muže. A hned. Will je pořád nemocný. Někdy si myslím, že ani nepřežije příští zimu," řekl s brutální otevřeností. „Mattie je na vdávání ještě moc mladá, a tak můžou počkat. Jestli bude Will dost silný, až bude ona dost stará, vezmou se. Ale spojení s de Burghy potřebuju hned teď."

Jak všichni věděli, potřeboval mít za sebou moc de Burghů. Ale nakonec se svatba s de Burghy oddálila a Reginald se oženil s irskou dědičkou při obřadu provedeném jeho bratrem Gilesem teprve nedávno.

Mezi prvními milostmi, které udělil Jan po svém nástupu na trůn, bylo ustanovení Gilese herefordským biskupem. Vzpomněla si, jak hrdě pozoroval William svého vysokého, rudovlasého syna, který teď nosil s vážnou důstojností mitru a kříž. Jeho povolání Williama zneklidňovalo a naplňovalo ho pověrčivou bázní, která ho urážela i udivovala, i když se vyhříval ve slávě, kterou mu přineslo synovo postavení.

Matylda se pro sebe pokojně usmála. Pokud jde o děti, měli s manželem v podstatě štěstí. Isobel a její manžel Robert Mortimer dali už Matyldě dvě vnoučata. Margaret, provdaná o pět roků dříve, psala pravidelně dlouhé dopisy z Irska, kde teď trávila většinu času, a zdá-

lo se, že i ona je velmi šťastná, i když ji trápila jedna bolest, v dopisech neobratně zastíraná. Ještě se jí a jejímu milovanému hezkému Walterovi, lordu z Meathu, nenarodilo žádné dítě.

„Složila jsem slib, drahá maminko," stálo v jejím posledním dopise, „že jestli mi Panna Maria splní mé velké přání a dá mi syna, oslavím její požehnanou památku založením ženského kláštera. A Walter to slíbil také. Vyjádřil touhu založit opatství někde ve stínu Pen y Beaconu, třeba v Craswallu, kde má panství. Modli se za mě, drahá maminko, aby byly moje modlitby vyslyšeny. Doufám, že se brzy vrátíme na Ludlow, abych tě mohla zase vidět…"

Jedině pomyšlení na Tyldu jí přinášelo skutečný zármutek. Před čtyřmi roky, když Gruffydd náhle podlehl prudké horké nemoci, ho pohřbila v opatství jeho otce ve Strata Florida, ale když jí Matylda v dopise navrhla, aby se vrátila k rodině, dostala ráznou odpověď, že Tylda má v úmyslu vychovat své dva chlapce jako pravé welšské syny, a až tento úkol splní, ulehnout po manželově boku. Potom už nedošlo k žádné další výměně zpráv a Matylda si hojila ránu potají; poslední dopis nikomu neukázala, podržela pergamen nad plamenem svíce a dívala se, jak jí v prstech černá a jak se kroutí.

A teď přišla Willova svatba a s ní nová pocta pro Williama, neboť král Jan slíbil teď, když pominula hrozba vpádu Filipa Francouzského, že se zúčastní obřadu.

Matylda se kousla do rtu. Znovu jsou tedy pod jednou střechou společně tři muži, kteří ovládají její život: William, král i Richard de Clare.

Richardův vzhled ji polekal. Od jejich posledního setkání zhubl a shrbil se a pleť měl podivně sinalou. Jenom jeho oči zůstaly stejné – stejně pátravé a silné ve své moci nad ní jako vždycky.

Na Bramber přijel s Mattie a synem Gilbertem sám. Bylo tomu už pět let, co se konečně odloučil od zatrpklé Amicie, a ta se rozhodla, že na svatbu své dcery nepřijede; a Matylda proto vyslala k nebi modlitbu díků.

Za ní se objevila jedna z jejích služebných a hlasitě si odkašlala. „Má paní, sir William se po vás znovu ptal. Jeho Milost je už netrpělivá."

Matylda se zvolna otočila. Usmála se. Jestli budou její nejstarší syn a Richardova dcera spolu šťastni, snad bude mít i příběh jejich vlastní marné lásky přece jen nějaký smysl.

Obřad byl u konce až příliš rychle. V kapli bylo horko a dusno ze svíček a kadidla a návalu lidí. Když Matylda poklekla ke mši, která následovala po svatebním obřadu, podívala se vedle sebe stranou na Richarda; okamžitě její pohled ucítil a otočil se. U oltáře celebroval mši Giles, obsluhován svým vlastním kaplanem z Herefordu, hradním kaplanem a kněžími ze sousedního kostela ve Steyningu; shlukli se kolem něho jako hejno pestrobarevných motýlů.

„Jsme teď bratr a sestra, má lásko?“ uslyšela zašeptat Richarda nad tichým prozpěvováním. Klečeli tak těsně vedle sebe, že cítila, jak se pohnul, a potom jak jeho prsty hledají její, skryté v záhybech její sukně.

Srdce jí zalila vlna šťastného tepla. „Navždy, Richarde,“ zamumlala a oba se na sebe ještě jednou krátce podívali. Po jejím druhém boku klečel William s pohledem upřeným na oltář, nemající ani tušení o ničem kromě mystéria před sebou. Vpředu se dělili o klekátko novomanželé se slavnostním výrazem na tvářích a pozorně sledovali každé slovo, které vyslovil jejich bratr, zatímco král klečel na fialové sametové podušce po jedné straně schůdků k oltáři.

Matyldino štěstí bylo tak naprosté, že to byl pro ni otřes, když zjistila, že Jan nesleduje mši, ale upírá zrak na místo, kde vyšívaný záhyb damašku zakrývá její ruku, ještě stále něžně uvězněnou v Richardově dlani.

Jan zvolna zvedl oči k její tváři a ona v nich spatřila tvrdost, jen lehce maskovanou zamyšleným zachmuřením.

KAPITOLA
TŘIATŘICÁTÁ

Porsche opatrně zahnulo na příkrou cestu a sledovalo její hrbolaté zákruty a zatáčky. Nick se díval předním sklem a pak nahlédl do mapy na sedadle vedle sebe. Byl hodně unaven.

Když na vrcholku cesty zajel s vozem vedle vozu Jo, vystoupil a mlčky se zadíval na ten rozhled. Potom ho něco přimělo se otočit.

Ve dveřích statku za ním stála Jo. Byla opálenější, než ji kdy pamatoval, tvář a paže jako cikánka, dlouhé vlasy svázané vzadu na šíji. Na sobě měla prosté bílé šaty a sandály bez podpatků a připadala mu, jak si s podivným záchvěvem strachu uvědomil, skoro nadpozemsky krásná. Zabouchl dvířka od vozu.

„Jak se máš, Jo?“

Ještě pořád se neusmála. „Jak ses dozvěděl, kde jsem?“

„Někdo mi řekl, že ses vrátila do Walesu, a tak jsem zajel do Hay. Margiad mi pověděla, že jsi tady.“ Nepohnul se.

Obezřetně si ho prohlížela. Obličej měl pohublý a pod očima a kolem úst stopy únavy, ale v jejích očích to byl ještě pořád ten nejhezčí muž, jakého kdy poznala. Na sobě měl modrou košili s rozhalenkou a manšestrové kalhoty. „Viděls ten článek?“ zeptala se tiše.

Přikývl.

„Je to pravda?“

Chvíli neodpovídal a pak kývl hlavou. „Myslím, že asi je.“

Za ní se ze stínu nízkého stavení vynořila Ann. Okamžik na ně mlčky hleděla a pak natáhla ruku. „Ahoj! Já jsem Ann,“ řekla.

„Nick Franklyn.“ Nick se konečně pohnul a na okamžik jí stiskl prsty. „Omlouvám se, že jsem přijel bez ohlášení. Chtěl jsem zavolat z Hay, ale pak jsem si řekl, že bude asi lepší vás překvapit…“

„Pro případ, že bych utekla?“ zeptala se Jo.

„Za daných okolností bych ti to ani nemohl mít za zlé.“ Přinutil se usmát na Ann. „Omlouvám se, že obtěžuju –“

„Neobtěžujete. Jsem ráda, že jste tady. A přijel jste tak akorát na drink. Ben slíbil, že když jsme včera lili celý den do Jo tu naši domácí břečku, můžeme se dnes uchýlit k ginu. Takže jste si vybral ten

nejlepší okamžik.“ Ann se otočila. „Jo, slíbila jste Billovi a Polly, že si postavíte z písku ještě jeden hrad, než půjdou do postýlek.“

Dívala se, jak Jo mizí v domě. „Říkala, že nikdy nemívala ráda děti,“ poznamenala zamyšleně. „Dokud neměla šest vlastních.“ Suše se zasmála. „Teď s nimi vychází ohromně. Líp než já.“ Zavěsila se do Nicka a vedla ho ke kamenné zídce lemující na západní straně zahradu. Zastavili se, opřeli se o ni a zadívali se na hory v dálce. Údolí na jejich úpatí už začínal halit kouřový opar.

„Jo mi pověděla něco ze svého příběhu,“ řekla Ann zamyšleně. „Požádala mě, abych jí pomohla, a já to chci udělat.“

„Asi se rozhodla s celou tou věcí přestat.“

„Nemůže s tím přestat, Nicku.“

Nick si povzdychl. Neřekl nic a upíral pohled do dálky.

„Ukázala mi také článek o vašich zážitcích,“ pokračovala Ann po chvíli.

Nick uhodil dlaní do horní stěny zídky. „Moje zážitky, jak tomu říkáte, nebyly pravé,“ prohlásil důrazně. „Většina toho článku je snůška nesmyslů.“ Prudce se k ní otočil. „Musí být!“

Ann se na něho vážně podívala a pokoušela se rozluštit výraz v jeho očích – hněv, zklamání a – ano, i strach. Všechno to tam na okamžik bylo, než zatáhl roletu a Ann viděla, jak se mu obličej zavřel.

„Většina?“ zeptala se měkce. „Takže něco z toho byla pravda?“

Opřel se o zídku, teď už tváří k ní. „Připadá mi to divné, že se Jo tak plně svěřila lidem, které sotva zná,“ řekl s náhlou hrubostí; její otázku ignoroval.

Ann se usmála. „Má to svůj důvod. Něco o hypnóze vím – a taky o vzpomínkách na minulé životy – ale doufám, že je to víc než to. Doufám, že jsme se také spřátelily. Ale nemůžu si za to připsat všechnu zásluhu. To Ben. Benovi důvěřuje každý.“ Odvrátila skoro plaše zrak. „Doufám, že vy budete taky.“

Jako na zavolanou vynořil se zpoza domu Ben s košem plným zeleniny. Zvedl ruku umazanou od hlíny a zmizel v předních dveřích.

Ann vstala. „Pojďte se s ním seznámit, potom dostanete to pití. Jo už musí být zralá na vysvobození z rukou našich děcek.“

Večeřeli venku při svíčkách pod zářivou oblohou, po níž vystřelovaly meteory. Z údolí bylo slyšet houkání sovy na lovu a blíž tlumený šepot horských cvrčků.

Ben odstrčil talíř. „Bylo to ohromné, Ann. Překonala ses, drahoušku."

Zasněně se na něho usmála. „A moje odměna? Poradíš si pro jednou s tím filtrem?"

Ben se zasmál. Naklonil se k ní a pocuchal jí vlasy. „Jenom pro jednou – dobrá. Pojďte, Jo! Vypadáte jako kompetentní typ ženské. Pomůžete mi."

Když Jo a Ben zmizeli v kuchyni, Ann se opřela. Dveře se za nimi zabouchly a odřízly proud světla z petrolejových lamp.

„Předpokládám, že vy nemáte moc chuť svěřit se páru cizích lidí, že?" zeptala se po chvíli.

Nick hleděl na hvězdy. „Tam nahoře je to úplný liják meteorů," řekl klidně. „Už jsem viděl aspoň šestý."

„Prý nosí štěstí," podotkla. „Umím dobře poslouchat, Nicku."

Usmál se. „Nevím, jestli je tu o čem povídat."

„Máte starosti."

Přikývl.

„A bojíte se."

Ztuhnul a okamžik se zdálo, že to popře. „Ano, bojím se."

„O Jo."

„Co byste tomu řekla, kdybych vám pověděl, že si myslím, že jsem naprogramovaný, abych jí ublížil?"

„Řekla bych, že to není možné."

„Ale můžete si tím být jista?"

V mírně oslňujícím světle svíček cítila na svých očích jeho pohled. „Skoro. Ano." Naklonila se kupředu. „Co myslíte tím naprogramováním?"

„Nechal jsem svého bratra, aby mě zhypnotizoval. Naprosto jsem mu důvěřoval, bez jakýchkoli výhrad. Ukázalo se, že to byla chyba. Tvrdí –" zaváhal – „tvrdí, že už mě usměrnil na dráhu, ze které se nemohu vrátit. Dráhu, která znamená zničení Jo."

Vzal do prstů nepoužitou lžičku a neklidně s ní točil sem a tam. Najednou pod tlakem praskla a Nick se na ni překvapeně zadíval. „Promiňte –“

„To nevadí.“ Ann nespouštěla zrak z jeho obličeje. „Poslyšte, povězte mi poctivě, jaké jsou vaše city k Jo. Nedůvěřujete jí v něčem? Máte ji nerad? Zlobí vás? Nenávidíte ji?“

„Ne, proboha, ne!“

„Říkáte to bez výhrad?“

„Ano.“

„Pak si myslím, že se nemáte čeho bát.“

„Ale co když mi Sam nasadil do hlavy nějakou myšlenku, kterou si nepamatuju? Objevil – nebo se mě o tom snaží přesvědčit – že jsem byl Jan. Ví a já to vím také, že Jo je – byla – Matylda. Proboha, copak nevidíte, kam to směřuje? Chce, abych ji znovu zabil!“

Ann přeběhl mráz po zádech. Podívala se na plamen svíčky, jako by čekala, že se zachvěje. „To, co tu, Nicku, naznačujete, se ve skutečném životě nemůže stát. Je to čiré sci-fi. Kdyby to bylo možné, měli by lidé v rukou perfektní vražednou zbraň, nemyslíte?“

„Jste si tím jista?“

„Jsem. Ostatně co je to ten váš bratr za monstrum? Jo nám říkala, že ho měla vždycky ráda.“

Nick prudce vstal. Přešel ke kraji terasy a zadíval se do tmy. Kdesi daleko v údolí se na hlavní silnici objevily na moment jako dva drobné světelné body reflektory auta, a když silnice zahnula z dohledu, opět zmizely.

„Já myslím, že je do Jo zamilovaný,“ řekl tiše.

„Tak proč by ji chtěl proboha zabít?“

Pokrčil rameny. Dlouho bylo ticho. „Vždycky jsem Sama zbožňoval,“ promluvil konečně Nick. „Ale teď si uvědomuju, že on mě nenávidí. Asi mě vždycky nenáviděl.“

Ann vstala a přešla k němu. „To je tvrdé.“

„Je.“ Hlas měl prázdný. Chvíli nic neříkal a potom přerušil ticho: „Prosím vás, Ann, už ji nevracejte do minulosti!“

„Jestli to neudělám já, udělá to sama, Nicku, spontánně. Je v ní příliš mnoho touhy dozvědět se, co bude dál. Nedokáže s tím bojovat. Možná je to něco, co jí nasadil do hlavy ten váš bratr. Nevím.

Ale pokud se chce Jo tak úporně vracet do minulosti, bude lepší, když k tomu dojde za rozumně kontrolovaných podmínek mezi přáteli, než venku na ulici nebo někde v horách.“ Viděla jeho obličej ve světle hvězd docela jasně. „Nechcete ji uvidět znovu jako Matyldu z obavy, že by vás to nutilo jí ublížit?“ zeptala se nakonec.

„Asi ano.“

„Nemusíte se bát.“ Okamžik zaváhala a pak se do toho vrhla. „Na dnešní večer jsme si naplánovali další regresi. Jestli bude Jo chtít, myslím, že bychom ji měli provést. Myslím, že je to dvojnásob důležité – teď když jste tady i vy.“

Jízda po kopcích byla vzrušující. Matylda jela na své bílé arabské klisně, a jak zvíře tančilo před mohutnějšími koňmi jejích krajanů Adama Portera a lorda Ferrerse, cítila jeho půvab i rychlost. Navzdory obavám, které se krčily kdesi v koutku její mysli, a nutnosti spěchat, když ujížděli po cestě rozryté jarním deštěm a poseté rašící zelení, pociťovala u srdce podivnou, optimistickou lehkost.

Ale její nálada se změnila, ještě než dorazili do Gloucesteru. Vlhká bílá mlha se lepila na řeku, točila se v úzkých městských uličkách a halila věž katedrály. Radostný jarní den uhasil vlhký, studený podvečer a její obavy se vrátily se čtyřnásobnou intenzitou. Ona a jedině ona musí čelit králi a prosit ho, aby Williamovi věnoval opět svou přízeň.

Williamův pád byl náhlý a nevysvětlitelný. Pouhé dva dny poté, co Jan opustil po Willově svatbě Bramber, přijeli poslové královského pokladníka a stručně požádali, aby William splatil všechny peníze, které králi dluží.

„U Kristových kostí, jak si myslí, že to můžu zaplatit?“ funěl William vztekle a mával pergamenem Gilesovi pod nosem. „A proč teď? Proč zrovna teď? Při svatbě se o tom ani nezmínil. Zdálo se, že se mu tu líbí.“

„Je to možné, že dlužíš králi opravdu tolik peněz, otče?“ Gilesovi se konečně podařilo vytrhnout pergamen otci z mávajících rukou. „Jak jsi mohl nechat ten dluh tak narůst?“ V jeho velebném obličeji se zračila úzkost.

William se na něho obořil: „V celém království nenajdeš jediného šlechtice, který by nebyl králi dlužen. Poplatky, pokuty, daně – Bože na nebesích, kdo z nás může tolik platit? Ví, že to nakonec ode mne všecko dostane, a když ne on, tak jeho dědici. Mimo jiné jsem si musel během šesti měsíců vyžádat dvakrát odklad svatebních poplatků – pokaždé tisíc liber. Tolik mě stály manželky tvých bratří."

Giles zvolna pročítal pergamen a prstem metodicky sledoval číslice až dolů. „Stojí tady, otče, že jsi ještě nezaplatil ani daně z panství Limerick od té doby, co zemřel strýc Filip. To už je pět roků."

„Pět roků!" vybuchl William. „Někteří z těch parchantů neplatí už padesát let! Proč si teď Jan zasedl zrovna na mě? Proč ne na některého z těch svých vzácných hrabat?"

„Neprovedl jsi mu něco, čím by ses mu znelíbil, otče?" Gilesovy zelené oči vážně zkoumaly otcův obličej.

„Samozřejmě že ne." William uhodil smotaným pergamenem do dlaně. Čelisti mu vzrušeně pracovaly. „Ksakru, Gilesi –" zapomněl na okamžik na synovo svaté povolání – „vždyť přijel na Willovu svatbu! Dal mu jako svatební dar rubíny a smaragdy. Byl by to udělal, kdybych se mu byl něčím znelíbil?" Chodil vzrušeně sem a tam.

„Třeba je to jenom rutinní upomínka od pokladníka. Král si třeba ani neuvědomil, po kom ty peníze požaduje." Giles zaváhal. „Předpokládám, že naše matka…"

„Ach ano!" William se prudce otočil. „Vaše matka! Ta s tím může mít docela dobře něco společného. Záměrně proti sobě krále popuzovala. Jestli zase řekla něco, co ho rozzlobilo…"

„Ne, otče." Gilesův chladný hlas přerušil Williamův výbuch. „Chtěl jsem jenom navrhnout, abys požádal matku, jestli by aspoň něco málo na ten dluh neposkytly welšské kraje. Matka je v Pomezí známá svým chovem dobytka." Usmál se. „To ona je tvůj nejlepší šafář, otče. Nemyslím, že si někdy uvědomuje, jak tvrdě pracuje."

William si odfrknul. „No, jestli hamouní s mými penězi…"

„Nehamouní, otče. Je pyšná na svá stáda a svou půdu. Miluje welšské hory. Slýchávám, jak o ní lidé mluví s uznáním, úctou a láskou." Když viděl otcův výraz, honem změnil téma. „Jsem si jist, že to placení dokážeš odsunout, otče, jestli ještě jednou zajedeš za králem. Proč se ho nezeptáš přímo? Vezmi mu nějaký dárek – nová kni-

ha do jeho knihovny ti určitě zase získá jeho přízeň, to víš stejně dobře jako já. Jeď se mu poklonit, jak jen budeš moci.“

William se na syna podíval s novou nadějí; Gilesova klidná slova ho trochu upokojila. Ta upomínka ho vyvedla z míry. Ještě před rokem by se tomu byl zasmál a hodil pergamen ke stovce jiných ve své písárně, pevně přesvědčen o králově naprosté přízni. Nestalo se nic zjevného, co by otřáslo jeho důvěrou, a přece tu cosi bylo; někde v pozadí jeho mysli hlodal divný pocit, podezření, že král mu už není tak přátelsky nakloněn jako dřív. Od přátel pochytil tu a tam náznak, že by si měl dávat větší pozor. Nic se neřeklo, nic se nestalo. Ale William nad sebou najednou ucítil ledový chlad.

Když Matylda viděla, kolik William králi dluží, zděsila se. „Ty jsi mu od korunovace nic nezaplatil?“ Prohlížela si pergamen a přebíhala pohledem z Williama přes Gilese na Willa, který se opíral o okno písárny, paže zkřížené na prsou a na tváři chmury starostí. Za nimi seděli u vysokého pultu písař a Williamův správce s pery připravenými k psaní. Proč? Proč ten náhlý požadavek zrovna teď, po tolika dlouhých letech? Matylda si vybavila Janovu tvář v kapli, zavřela oči a snažila se zahnat náhlou nerozumnou vlnu obav, že ta upomínka možná není bez souvislosti s tím, že král viděl její ruku v ruce Richarda de Clare.

„Něco musíme zaplatit hned, Williame.“ Kývla na svého vlastního šafáře, který čekal s náručí pergamenových svitků. Potom se zarazila. „Já myslela, že ti původně řekli, že máš daně za Limerick platit dublinskému pokladníkovi. Proč je najednou požaduje Westminster?“

William pokrčil rameny; měl je poněkud skleslá.

Bezmocně si povzdychla. Pak vytáhla ze šafářovy náruče jeden pergamen a důkladně ho zkoumala. „Můžu dát dohromady asi sedm set marek. Ty pošleme pokladníkovi hned. Postarejte se o to!“ nařídila Williamovu šafáři, který se uklonil a začal psát, zatímco Matylda sáhla po klíčích u pasu. „Ještě štěstí, Williame, že jsme v Pomezí měli tak dobrý rok. Mohla jsem prodat dobytek a v truhle je něco peněz.“ Předala klíč svému šafáři a poručila přinést zlato. „Není to bezpečné být králi tolik dlužen, Williame.“ Položila mu jemně ruku na paži. „Musíme to splatit.“

William se zasmál. Celá ta záležitost ho vyděsila a dotkla se ho a reakce jeho rodiny na výši dluhů mu nejdřív způsobila starosti a pak ho bezdůvodně podrážděla, ale teď, když už měly být nějaké peníze vráceny, a dokonce tak snadno, cítil se už zase naprosto klidný. „To bude králi stačit," řekl a setřásl její ruku. „Promluvím s ním. Určitě jde o omyl."

Ale nešlo o omyl. Jak se ukázalo, král hodlal Williama přimět, aby své dluhy splatil všechny. Přijal pečlivě vybraný a nádherně ilustrovaný svazek *Dějin britského království* od Geoffreye z Monmouthu – a do dvou týdnů dostal William od pokladníka druhou upomínku.

Počátkem nového roku přišla další rána. Williamovi bylo nařízeno, aby předal svá panství v Glamorganu a Gwynllwgu jednomu z králových oblíbenců jménem Fawkes de Breauté.

„U Kristových kostí, Moll, co bude chtít příště?" William se celý zoufalý rozjel poradit se svým příbuzným hrabětem Williamem Ferrersem, který zůstal vysoko na žebříčku královy přízně, a vrátil se od tohoto mladíka s mlhavým ujištěním o jeho přátelství, ale se stejnou radou – zaplať, co nejvíc můžeš, a drž se stranou, dokud králova nemilost nepomine.

„Chce peníze, Williame. Musíš se s tím smířit a my je musíme sehnat." Matylda se nutila prohlížet si dál výšivku před sebou, ale cítila, jak jí jako železná obruč svírá hruď strach. „Nevyvlékneš se z toho. Už se nedá ničím odbýt. Teď už se jen zlobí."

Znovu a znovu William žadonil a prosil krále, aby mu prodloužil lhůtu ke splacení dluhů a vzal ho zase na milost, ale bezúspěšně. Král zůstával k jeho zoufalým žádostem o další audienci hluchý a obracel se k novým přátelům. Bylo jasné, že rodinu de Braose čeká zkáza, pokud něco nebo někdo nedokáže změnit královo smýšlení. A tak bylo po douhých a ustaraných poradách s Gilesem a Willem, který přijel s Mattie a synáčkem Janem, diplomaticky pojmenovaném po králi, dohodnuto, že se pokusí sama Matylda; a to ještě raději dřív, než se král dozví, že Giles poslušný svého svědomí se rozhodl podpořit církev v jejím sporu s králem ohledně volby nového arcibiskupa z Canterbury. Giles přečetl v herefordské katedrále papežský výnos zakazující bohoslužby v celém království a potom rozumně následo-

val příkladu jiných biskupů, kteří se postavili proti králi, a uprchl do Francie.

Král měl právě poradu zrovna na gloucesterském hradě. Matylda předala klisnu podkonímu, který přiběhl, aby jí pomohl sesednout, a s temnou předtuchou následovala Williama Ferrerse a Adama do velké síně. Jan měl, jak se zdálo, plné ruce práce a nemohl nebo nechtěl je hned přijmout; a tak se s tlukoucím srdcem uchýlila do vyřezávaného dubového křesla, které jí vykázal Janův komorník, a nervózně se schoulila do pláště. Adam se postavil vedle ní, s paží opřenou ochranným gestem o lenoch jejího křesla. Ferrers, méně zastrašený než ostatní, si bujaře odešel pro občerstvení.

Zavřela oči, na chvíli zaklonila hlavu a cítila, jak ji důkladně vyřezávané dřevo tlačí vzadu do lebky. Poprvé ji začala opouštět odvaha. Co když jí král odmítne poskytnout audienci? Co když její prosbu nevyslyší? Co když odmítne Williama vůbec ještě vidět a bude trvat na svém plánu zničit ho i s celou rodinou? Navzdory teplým kožešinám kolem ramen se lehce zachvěla.

Dlouho, předlouho čekali ve velké síni a pozorovali čilý ruch, který tu panoval. Občas prošli do audienční komnaty za králem muži a pak zase vyšli; ale nikdo nepřišel, aby vyvolal jméno lady de Braose a jejích společníků.

Venku se už spouštěl chladný večer. Vnějšími dveřmi, které se stále znovu otvíraly, viděla Matylda vířivou mlhu a bílé svatozáře kolem pochodní, jak muži přecházeli v jejím zorném poli sem a tam. Na dva velké ohně naházeli ještě víc větví a navoněný kouř se zvedal v občasných obláčcích, které zůstávaly viset pod vysokými stropními trámy.

A pak se dveře znovu otevřely a ven se vyhrnula skupina mužů. Ceremoniář přistoupil ke komorníkovi, cosi mu pošeptal a ten se otočil a zamířil k Matyldě.

Seděla bez hnutí a sledovala, jak majestátně prochází síní, a jenom zbělelé klouby prstů na jejích bezděčně sepjatých rukách prozrazovaly její vnitřní neklid.

A pak stanul před ní. Uklonil se. „Jeho Milost přijme paní z Hay," konstatoval vážně. „Vás, pane, si nepřeje vidět, ani Vaše Lordstvo." Pokynul postupně Adamovi a Ferrersovi a potom se vydal ve

svých vlastních stopách dlouhou síní zpět a ani se neohlédl, jestli jde Matylda za ním.

Jan si ji dlouho prohlížel bez jediného slova a potom lusknutím prstů propustil úředníky a pomocníky, kterých byla komnata plná a kteří pozorovali vysokou, půvabnou ženu, jež králi složila obřadnou úklonu.

Počkal, až se za posledním ukláněčem zavřou dveře, opřel se a usmál. „Jsem zvědav, jestli uhádnu, co přivádí lady Matyldu do Gloucesteru."

Sklopila zrak. „Vaší Milosti jsou pravděpodobně známy potíže, ve kterých jsem se ocitla. Neodvážila bych se odvolávat na naše dlouhé přátelství, kdybych si nemyslela, že byste mohl splnit moji prosbu." Vzhlédla, uviděla na jeho tváři cosi blízkého pobavení, sebrala odvahu a usmála se. „Prosím, přijměte Williama ještě jednou, Vaše Milosti! Poskytněte mu příležitost vysvětlit vám, jaké potíže nám působí shromáždit tak rychle tolik peněz. Zaplatíme. Ale dejte nám čas, Vaše Milosti. A prosím, usmějte se opět na Williama! Má vás rád a je tolik oddán vaší službě. Svou nemilostí jste mu zlomil srdce…" Zarazila se, když při zmínce o Williamovi vystřídalo pobavený výraz na Janově tváři zamračení.

„William, moje paní, je hlupák!" odsekl. „Nafukuje se a chvástá mou přízní a hrabe majetek a panství, všechno na dluh, a když chci potom něco z toho, co mi dluží, zpátky, kňučí a brečí jako zpráskaný pes." Naklonil se v křesle dopředu a v bledých očích mu náhle zasvítilo. „U Božích zubů, Matyldo, to já jsem udělal toho vašeho sira Williama. Z nevýznamného pohraničního barona jsem ho pozvedl na jednoho z největších v této zemi. A stejně rychle ho zase mohu srazit." Uhodil pěstí do dlaně.

Matylda se zachvěla.

„Váš manžel, paní, je čím dál ctižádostivější a čím dál mocnější," pokračoval Jan. „Cítím v tom zradu."

Matylda dotčeně vydechla. „To není pravda, Vaše Milosti. William je věrný služebník. A je vaším přítelem."

Jan vstal, sestoupil ze stupínku, na němž bylo umístěno jeho křeslo, přehodil si nohu přes roh stolu a opřel se, paže založeny na prsou.

„Usiloval o spojenectví se vzpurnými irskými lordy, má paní. S lordy, kteří se postavili proti mému tamnímu justiciárovi. Stěžovali si, když vzal vašemu zeti Limerick. Víte, proč jsem mu ho teď zase odebral?“ Upřeně se na ni zahleděl. „Protože jsme od Williama neobdrželi žádné poplatky. Dvorní maršálek přišel tuhle zimu k soudu hájit věc irských lordů. Možná jste nevěděla, že jsem je teď znovu dosadil na jejich půdu výměnou za slib věrnosti. Ano, Waltera de Lacy také. Ale moje benevolence se nevztahuje na vašeho sira Williama. Ten zašel ve své chamtivosti příliš daleko. U Boží krve! Dělá si dokonce nároky na hraběcí titul!“

Matylda se kousla do rtu a pak zdráhavě přikývla. „Ale na tom není nic zrádného, Vaše Milosti.“

„Možná že ne.“ Janův hlas zněl zamyšleně. „Nicméně mám raději kolem sebe muže, kteří mi slouží z věrnosti. Nedůvěřuji ctižádostivcům.“ Odfrkl si. „Vlastnosti, kterou jste vy neprojevila, když bylo ve vaší moci mít za milence prince, ačkoli jste se cítila schopna věnovat svou přízeň pouhému hraběti.“ Jeho oči, záměrně dotěrné, jí klouzaly po těle sem a tam. Prudce se začervenala.

„Jsem už starší dáma, sire. Příliš stará na taková dobrodružství,“ vykoktala.

Jan se znovu zasmál, odstrčil se od stolu a stanul těsně u ní. Zvolna zvedl ruku a dotkl se její tváře. „Vypadáte sotva o den starší, má drahá, i při všech těch svých welšských vnoučatech.“ Odmlčel se. „Proto jste přišla? Doufala jste, že mě svedete a já zruším dluhy vašeho manžela?“ Na okamžik se jejich zraky střetly. Uviděla v jeho pohledu výzvu a ještě něco jiného – něco, co tak rychle zase zahalil tvrdý záhadný pohled, že si ani nebyla jista, jestli to vůbec zahlédla.

Ustoupila o krok a cítila přitom, jak jí znovu stoupá do tváře horkost. Rozhovor neprobíhal, jak chtěla. „Přišla jsem Vaši Milost poprosit o odklad vzhledem k přátelství, které jste k nám oběma kdysi choval, a nic víc, sire,“ řekla s klidnou důstojností.

Jan se prudce odvrátil. „Dobrá. Dám mu ještě jednu šanci. Kvůli vám. Ale budu žádat dostatečné záruky jeho úmyslů. Hrady, rukojmí.“ Hovořil úsečně.

„Rukojmí?“ opakovala Matylda dotčeně. „Proč rukojmí? Není naše slovo dost dobré?“

„Williamovo není.“ Hodil tu poznámku přes rameno, když se vracel ke svému křeslu a klesl do něho.

„Pak tedy moje, sire. Nemělo by být zapotřebí rukojmí.“

„Ale Matyldo, to je přece zvyk. Obáváte se, že bych mohl požadovat vaši krásnou osobu?“ Usmál se. „Jsem si jist, že můžeme vybrat někoho, koho nebudete příliš postrádat. Povězte svému manželovi, aby za mnou přijel pozítří do Herefordu. Poslechnu si jeho výmluvy. Ale pak už nikdy. Je to jeho poslední příležitost přesvědčit mě, že na něco dokáže přijít. Poslední příležitost.“

Pokynem ruky ji propustil. Když mu potom složila obřadní úklonu a otočila se ke dveřím, zavolal za ní: „Mimochodem, má paní, bezpochyby jste už slyšela, že v důsledku papežského zákazu zabavuji veškerý církevní majetek pro účely koruny. Pokud je mi známo, v Herefordu na mě čeká podstatné jmění. Biskupský majetek.“

Matylda polkla a nervózně zatajila dech.

„Musíte přiznat, má paní –“ jeho hlas zněl jako předení kočky – „že mám důvody pro to, abych v rodině de Braosů větřil zradu. Velmi dobré důvody.“

Když se William o tři dny později vrátil ze své schůzky s králem na Hay, zdálo se, že všechno proběhlo dobře. Vešel do síně, kde byla u oběda shromážděna většina domácnosti. Po jeho boku byli dva královští hodnostáři.

Matylda odložila ubrousek a vstala; nervózně pátrala v manželově tváři po náznacích starostí nebo hněvu. Střetl se s jejím pohledem a pak se s neklidným polknutím odvrátil.

„Co se stalo, otče? Co říkal král?“ Will stanul v mžiku vedle stolu pod stupínkem a před otcem. Ve velké síni bylo ticho. Všechny oči od horního stolu se upíraly na Williama a u nižších stolů, kde jedli ostatní členové dvora, čekali muži a ženy se zatajeným dechem, až jejich pán promluví. Jediný zvuk vycházel z ohňů, kde mezi velkými železnými kozlíky syčela a praskala polena, a zpoza závěsů

vzadu v síni, odkud se nosily pokrmy a kde teď v tichu zaznělo potlačované chichotání.

„Dosáhli jsme dohody," promluvil konečně William. Matylda viděla, jak znovu polkl, a zachvěla se strachem. Mlčky čekali, co řekne dál.

„Král souhlasí s tím, abych splácení dluhů rozložil na řadu let," pokračoval, a jako by si poprvé uvědomil, kolik očí se k němu v síni upírá, vystoupil na stupínek a ztišil hlas. „Král chce jenom pár záruk, že budu platit." Podíval se přes rameno na čekající důstojníky a pak zase zpět; ale odmítl se střetnout s Matyldiným pohledem. Plna neblahého tušení se znovu posadila a nutila se ke klidu.

„Jaké záruky vyžaduje král, Williame?" Zvolna sáhla po poháru a s úsilím ovládala hlas.

„Souhlasil jsem s tím, že dokud nezaplatím, převezme do svého držení všechny mé welšské hrady a půdu. Už poslal konstábly, aby je převzali – všechny s výjimkou Hay, který je, jak řekl, víc tvůj." Zachmuřil se. „A pak…" Znovu se podíval na podlahu a hlas mu nejistě selhal, až kolem vysokého stolu proběhl ustrašený povzdech.

„A pak, Williame?" Matylda cítila, jak Reginald vedle ní zatajil dech. Něžně položila dlaň na jeho ruku na stole. Před nimi se na mase srážel chladnoucí tuk.

„A pak jsem souhlasil s tím, že bychom mu měli dát rukojmí, Moll. Mnoho, velmi mnoho rodin bylo vyzváno, aby udělaly totéž. Nejen my." Zaváhal. „Chce Willa a naše dva vnuky – malého Jana a Isobelino děťátko Ralpha –"

„Ne!" Will vyskočil proti svému otci, tvář bílou vztekem. „Ty by ses odvážil předat králi děti? Ralphovi jsou teprve tři dny, proboha! Jak se král ostatně dozvěděl, že Isobel sem přijela z Wigmoru? Jak ví, že Ralph vůbec existuje?" Otočil se a vyčítavě se podíval na matku, ale William ho přerušil.

„Ne, Wille, to ne tvoje matka. Já jsem mu to pověděl. Musel jsem mu nabídnout víc záruk. Jinak by mi lhůtu ke splácení neprodloužil. Potřeboval jsem čas. Myslel jsem, že mě chce uvěznit." Jeho oči se konečně upřely na Matyldinu tvář.

Zvolna vstala. Jan si z ní tedy tropil po celou tu dobu posměch, lhal jí, když tvrdil, že nebude požadovat nikoho, kdo je pro ni důleži-

tý. Odstrčila židli a přešla za zády ostatních kolem stolu až na kraj stupínku. Oči měla tvrdé, když je otočila ke královským hodnostářům, kteří stáli bok po boku dole. „Jestliže král požaduje rukojmí, bude je mít," řekla bezbarvým tónem. „Vydám se mu sama, bude-li to nutné, ale nevydám králi žádného ze svých synů, to mu můžete povědět. A jestli se zeptá proč, připomeňte mu slib, který mi dal, a povězte mu, aby si vzpomněl na čestný způsob, jakým jednal s dítětem svého bratra, se svým vlastním synovcem Arthurem – pak bude vědět, proč mu svoje syny nesvěřím."

„Matyldo!" okřikl ji William pohoršeně. „O tom se nesmíš zmiňovat! Nemá se o tom vědět. Přísahal jsem, že to uchovám v tajnosti."

Matylda stočila planoucí pohled k manželovi. „Myslím, že neuškodí, když bude král vědět, že jeho lid ví, k čemu došlo. Žádného člena své rodiny bych mu nesvěřila. Nejdřív mě nechá uvěřit, že žádná důležitá rukojmí nebude požadovat, a potom udělá tohle!"

William spěšně sestoupil ze stupně. Položil ruku na rameno jednomu z královských hodnostářů. „Povězte králi, že je mi to líto. Povězte mu, že jsem ještě pořád ochoten se dohodnout." Zaváhal. „Ale bez rukojmí. Předstoupím před jeho soud a baron, kterého vybere… Ale nezmiňujte se o tom, co říkala moje žena. Je unavená."

Král se ovšem dozvěděl, co pravila Matylda, a to slovo od slova.

Reagoval výbuchem nevídaného vzteku, po němž následoval příkaz, aby byli William a Matylda s celou rodinou bezodkladně uvězněni. Matylda s odporem vyslechla zmatené a nesouvislé varování, když stála s hrabětem Ferrersem na nádvoří v Hay a když před nimi ze svého zpěněného koně seskočil posel z Herefordu, divoce gestikuloval kamsi za sebe a překotně komolil slova.

Matyldu polila hrůza, když konečně pochopila, že král posílá lidi, aby je zatkli. „Musíte pryč," řekla mladému hraběti naléhavě. „Ihned odjeďte! Tohle je náš spor. Vás se to netýká a není třeba, abyste se ocitl vůči králi na nesprávné straně."

Ferrers zbledl. Spěšně se vydrápal na koně, kterého mu předtím přivedl jeho štolba na lov se sokoly, a na okamžik se zadíval dolů na Matyldu. „Jestli budu moct něco udělat, udělám to. To víte."

„Vím.“ Napjatě se usmála. „Ale teď už rychle jeďte! Chci dát zavřít brány.“

Zachmuřeně se dívala, jak mladý muž vycválal ven; nezastavil se ani, aby shromáždil svoji družinu, kromě ohromeného štolby, který měl sotva čas skočit na svého neosedlaného valacha a uhánět za svým mladým pánem. Potom se za ním pomalu – až příliš pomalu, jak připadalo Matyldě – mohutné brány zavřely. S tlukoucím srdcem kývla na posla a poslala ho za manželem.

„Co budeme dělat?“ William se díval z jednoho syna na druhého. „Je to všecko tvoje vina, ty pitomá ženská!“ obořil se na Matyldu. „Proč jsi nedržela jazyk za zuby? Teď už nám král nikdy neodpustí. Všichni jsme ztraceni! Je to konec.“

„Udělala dobře, otče.“ Reginald byl jediný z nich, kdo si zachoval klidný hlas. „Neměl jsi králi dovolit, aby požadoval naše děti. Kdybys mu nezaplatil, mohl by je –“ Při pohledu na tvář Mattie, která držela maličkého Jana v náručí, se náhle zarazil. Celá rodina se shromáždila v horní komnatě ve věži. Will stál za svou ženou, ruce něžně opřeny o její ramena. Jedině Isobel chyběla; byla po porodu děťátka ještě stále na lůžku. Nikdo jí neřekl, že její maličký Ralph by měl být vydán jako rukojmí.

„Nezbývá nám nic jiného než boj,“ promluvil opět Reginald. „Nemáš už co ztratit, otče, a jestli vyhraješ, můžeš hodně získat. Budeš moci požadovat úplné smazání dluhů nebo aspoň jejich splácení podle svých vlastních podmínek.“

„Ne, Reginalde,“ přerušil ho klidný hlas Adama Portera. „S králem nesmíš bojovat. Tvůj otec musí požadovat spravedlivé slyšení a myslím, že tvá matka by se měla králi omluvit za unáhlenou poznámku. Musíte se všichni vydat králi na milost a nemilost. Bojovat s ním by byla zrada.“

Teď byla řada na Matyldě, aby se rozzuřila. Otočila se k Adamovi. „Nikdy! Nikdy se nevydáme Janovi na milost, ani se nebudeme dovolávat jeho cti. Ten ani neví, co to slovo znamená.“

„Reginald má pravdu, otče,“ promluvil konečně i Will. „Měli bychom bojovat. Věci už zašly příliš daleko. Získáš zpátky svá práva a půdu a splatíš dluh, až budeš moct, a král už proti tobě nebude mít žádné stížnosti. A matka se králi nesmí nikdy omluvit. To nepřipadá

v úvahu.“ Zabloudil pohledem k matčině tváři a chvíli se na sebe dívali. Matylda se odvrátila první.

Zvenčí se ozvalo zaklepání, a než stačil kdokoli odpovědět, dveře se otevřely a v nich stanul šafář Stephen s ustaraným výrazem ve vrásčité tváři. „U brány jsou královi muži, můj pane, a dožadují se vstupu. Mají zatykače.“

„Nesmějí dovnitř!“ William uhodil pěstí do stolu. „Jestli se sem opováží vniknout, vylejte jim na hlavu nějakou špínu! Povězte jim, aby se vrátili ke králi a vyřídili mu, že William de Braose s ním bude bojovat.“

„Ne, Williame!“ Adam položil švagrovi paži na rameno, ale William ji zlostně setřásl.

„Ano! Už mám dost toho strachování, žebronění a plazení. Řekni jim to, šafáři! De Braose bude bojovat.“

Královi poslové bez velkých řečí odjeli, ale bylo zřejmé, že se brzy vrátí i s posilami.

Adam odjel, sotva byl vzduch čistý. „Nemohu souhlasit s tím, co děláš, Williame, je to zrada,“ řekl před odjezdem. „Musíš požádat krále o odpuštění a podrobit se mu.“ Ale William ho neposlouchal. Dny strachu a doprošování byly pryč. S rodinou, která konečně stála za ním, byl přesvědčen, že dokáže obnovit svou sebeúctu. Když k Hay přitáhl oddíl královského vojska, aby se pokusil provést zatčení, odrazil jej s jakousi pochmurně dobrou náladou, a když o tři dny později vojáci odjížděli k východu, častoval je urážkami.

Nick se ve svém křesle napřímil. Tak oni si myslí, že s ním mohou bojovat, blázni! Jak může být de Braose tak arogantní, jak může být ona tak pyšná, tak umíněná…

Dezorientován se rozhlédl kolem sebe. Ostatní seděli mlčky, každý hluboce zabrán do svých vlastních myšlenek; Jo hleděla prázdným pohledem do tmy.

„Jste v pořádku, Nicku?“ Ben se naklonil dopředu a dotkl se jeho paže.

Nick se přinutil k úsměvu. Na stole dohořela svíčka tak nízko, že knot plaval v loužičce rozteklého vosku. „Promiňte!“ Zhluboka se nadechl. „Asi jsem usnul. Mám asi ještě posunutý čas.“

„A jste unavený. Vždyť už bude půlnoc. Pojďte!“ Ben vstal. „Ukážu vám, kde budete spát.“

Nick se nejistě zvedl; ještě pořád tápal a hledal skutečnost. Na okamžik zaváhal a potom políbil Jo na čelo. „Dobrou noc!“ zamumlal.

Jo a Ann se dívaly, jak jde s Benem ven. Potom vstala i Ann.

„Uložíme ho v podkroví, kam dáváme jablka, Jo. V létě je z toho příjemná ložnice. Pokud ovšem nechcete spát spolu.“

Ben se unaveně posadil na kraj postele a stahoval si ponožky. „Nebudu moct vstát k dojení,“ zasténal.

Ann se usmála. „Ale jdi! Vždycky říkáš, že ti stačí jenom dvě hodiny spánku.“

„To ano. Ale musí to být ty správné dvě hodiny – kolem desáté.“ Vstal a začal si svlékat kalhoty. „Co si myslíš o tom jejím příteli?“

Ann si kartáčovala vlasy. Ruka se jí zastavila uprostřed pohybu. „Děsí mě.“

„Děsí?“ opakoval Ben nevěřícně. „Měl jsem dojem, že je to slušný chlapík. Moc slušný. A zřejmě se mají rádi. Až budou mít tuhle zvláštní záležitost za sebou, bude všecko v pořádku.“

Ann zvolna zavrtěla hlavou. „Tak jednoduché to není, Bene. Řekla jsem Nickovi, že mu nikdo nemohl vnuknout posthypnotickou sugesci, aby Jo ublížil nebo udělal něco, co nechce, ale nebyla to tak docela pravda. Jestli je ten jeho bratr chytrý, jak si myslím, mohl snadno najít způsob, jak Nickovy přirozené zábrany obejít. Nick a Jo mají proč se bát, Bene. Myslím, že jim nasadil posthypnotickou sugesci do hlavy oběma. Myslím, že je z nějakého důvodu, o němž nemám ani tušení, štve proti sobě, a je si tak jistý, že to bude fungovat, že se s tím dokáže před Nickem i chlubit.“ Najednou se zachvěla. „Strašné je, že i já si myslím, že to může fungovat až moc dobře, ať už je to cokoli.“

Ann nemohla usnout. Víc než hodinu sebou házela a převracela se vedle Bena, který vždycky usnul okamžitě – na zádech, uvolněný a zdánlivě beze snů. Potom vstala. Natáhla si přes bavlněnou noční košili hedvábné kimono a vyšla po špičkách z pokoje. Děti tiše spaly

ve své ložnici pod zkosenou střechou. Bill spal ještě pořád jako nemluvně na zádech s rukama nad hlavou a Polly se schoulila do embryonální polohy s palečkem pevně zastrčeným v pusince; obě zlaté hlavičky byly tiché a andělské. Vyplížila se z místnosti a tiše zavřela dveře.

V kuchyni bylo ještě horko od kamen. Zapálila lampu, potichu otevřela dvířka a přiložila poleno. Bude příjemné mít ráno horkou vodu. V létě si tím často hlavu nelámala…

„Nebyla by náhodou naděje na šálek čaje?“ Hlas z temného kouta způsobil, že div nevyskočila z kůže.

Ze stínu se vynořil Nick a přešel k ní.

„Ale jistě.“ Zvědavě se na něho podívala. Měl na sobě vybledlé džíny. Horní polovinu těla měl nahou a nohy bosé.

„Promiňte, jestli jsem vás polekal. Jsem asi příliš unavený, než abych dokázal usnout. Mozek se mi točí ve stále menších kolech.“ Dřepl si na stoličku na okraji světla. „Sundal jsem si hodinky. Nevíte, kolik je?“

„Něco po třetí.“ Ann naplnila konvici a postavila ho na kamna. „Bude to chvilku trvat, než to začne vřít. Oheň už skoro vyhasl.“

„Chtěl bych, abyste mě hypnotizovala, Ann.“ Nick se najednou naklonil kupředu a natáhl k ní ruku. „Musím zjistit pravdu. Prosím!“

„Jste si jistý, že chcete znát pravdu?“ Vážně si ho prohlížela. Potom ho vzala za ruku; skoro ani nevěděla, že to dělá. Lehce mu ji stiskla a zase se odtáhla.

Přikývl. „Jestli mi Sam nasadil do hlavy nějaké myšlenky, chci, abyste je zjistila a zneškodnila, rozumíte?“

„Nicku.“ Začala zvolna a se založenýma rukama přecházet sem a tam po podlaze; její bosé nohy na kamenných dlaždicích rytmicky vykopávaly hedvábí kimona, které se vlnilo. „Jsou tu věci, které musíte pochopit. Posthypnotická sugesce – je-li to to, o čem mluvíme – je podivná a nepřesná věda. Nevím, co vám mohl bratr nasadit do hlavy. Nevím ani, jaké pojistky a podmínky vám mohl vnutit.“

„Vnutil mi myšlenku, že jsem byl v minulém životě král Jan Anglický. Že jsem jako Jan miloval Matyldu de Braose. Myslím, že mi namluvil, že jsem ji zabil – nebo nechal zabít – protože mě odmítala, a myslím, že mi vnutil představu, že jako nějakou šílenou po-

mstu zabiju Jo.“ Zhluboka se nadechl. „Řekla vám Jo, že jsem jí už ublížil? Dvakrát.“

Ann zatajila dech. „Ne, to mi neřekla.“ Dívala se na něho – na jeho hezkou, mužnou tvář, rozhodnou bradu, energické modré oči pod rovným obočím, široká svalnatá ramena sportovce, silné paže a úzké boky. Zavřela oči. Byl to nesporně silný muž. Muž, který dokáže hravě přemoct každou ženu, kterou bude chtít. A také atraktivní muž. Velmi atraktivní… Uviděla na jeho rtech lehký úsměv a honem od něho odvrátila zrak. Prokrista! Má být přece hypnotizérka! Znovu se zachvěla.

Špičkou jazyka si navlhčila rty. „Ano,“ řekla. „Pokusím se.“

Sam si tiše odemkl dveře Nickova bytu. Odložil v hale svou kabelu, zůstal tiše stát a poslouchal. Nikde se nic neozývalo. I hluk dopravy v tuto pozdní hodinu utichl a zvuky občas projíždějícího auta z Park Lane tlumila zavřená okna. Nahlédl do Nickovy ložnice. Byla prázdná – jako ostatně věděl, že bude. Rychlá kontrola ostatních pokojů ukázala, že ani tam Nick není. Sam se pro sebe usmál, rozsvítil v obývacím pokoji lampu a přešel k oknům. Okamžik se nehybně díval na svůj vlastní temný obrys ve skle, narýsovaný jedinou žárovkou, potom sáhl nahoru a prudce zatáhl závěsy. Otočil se a rozhlédl se kolem.

Byl to velký čtvercový pokoj; naleštěná dřevěná podlaha byla pokryta jasně zbarvenými koberci. Na stěnách visela spousta obrazů a kreseb – jedna z nich byla črta Jo. Sam před ní okamžik postál a uvažoval nad ní. Nebyla dobrá. Nevystihovala ji.

Za ním zazvonil telefon. Otočil se, zadíval se na něj a pak pohlédl na hodinky. Byly čtyři ráno.

Zvedl sluchátko.

„Nicku? Chvála Bohu, já už myslela, že jsi odjel na víkend.“ Sam neříkal nic. Slabě se usmíval.

„Nicku? Nicku, jsi tam?“ Hlas Judy hystericky stoupal. „Nicku, našel jsi Jo? Pete a já jsme teď zrovna byli u Tima Heachama a ten říkal ty nejšílenější věci na světě. Byl, pravda, zfetovaný až nad hlavu, ale říkal, že Jo doopravdy umře a že proti tomu nikdo z nás nemůže vůbec nic dělat. Nicku! Slyšíš!“

„Nick tu není, drahoušku.“ Sam se posadil do hlubokého křesla a přitiskl si sluchátko k levému uchu. „Je mi líto. Musela jsi ho minout.“

Následovalo bezdeché ticho. Potom zašeptala: „Same?“

„Osobně. Jak se vede, Judith?“

„Kde je Nick?“ Ignorovala jeho otázku.

„Nemám tušení. Nejsem, jak kdysi kdosi řekl, strážcem bratra svého.“ Položil si nohy na stolek.

„A Jo? Je Jo v pořádku?“

„Opravdu ti na tom tak záleží?“ Jeho hlas zněl jedovatě. „Přestaň být pokrytecká, Judith! Ještě před několika málo dny jsi proti slečně Cliffordové soptila s celým svým poněkud omezeným rejstříkem urážek. Řekl jsem ti, že Jo s tebou nemá nic společného. Vrať se k tomu svému drzému fotografovi a starej se o své vlastní věci!“

Odložil téměř opatrně sluchátko a pak vstal a vyšel do předsíně. Sebral svou tašku, hodil ji na postel v pokoji pro hosty a otevřel ji. Světlo nerozsvítil. Venku se nad střechami ozval první pokus o zahvízdání nějakého kosa; odrazilo se ozvěnou ve velkém dvoře za blokem bytů. Sam vsunul ruku do boční kapsy a něco z ní vytáhl. Odnesl to k oknu a podržel proti šedavému úsvitu. Byl to vyřezávaný krucifix ze slonoviny.

„Je mi líto, Nicku.“ Ann se unaveně opřela a zavřela oči. „Zkusila jsem všechny metody, co znám. Nejde to.“

„Musí to jít!“ Nick zaťal ruce v pěst. „Prosím, zkuste to ještě jednou!“

„Ne, nemá to smysl.“ Vstala. „Podívejte se, už skoro svítá. Oba jsme vyčerpaní, a jak jste říkal, pravděpodobně máte ještě to časové zpoždění. Pojďme se trochu prospat. Můžeme to znovu zkusit zítra.“

„Zítra už může být pozdě.“ Nick chytil Ann za zápěstí. „Copak si to neuvědomujete? Prosím, aspoň ještě jednou! A jestli to nepůjde ani pak, necháme toho.“

Ann se posadila na kraj stolku proti němu. „Jste příliš napjatý, Nicku. Bráníte se mi a já nemám tolik zkušeností, abych to obešla.“

„Nemáte nějaký prášek na uklidnění nebo něco takového, co bych si mohl vzít?“

Zasmála se. „V tomhle domě? Ben by se se mnou rozvedl, kdybych si proti migréně vzala něco silnějšího než kopretinový čaj.“ Povzdychla si. „Podívejte, já to tedy ještě jednou zkusím. Opřete se, dejte si nohy nahoru a uvolněte se. Udělám nám ten čaj, na který čekáme, a kápnu do něho trošku brandy. Pokuste se uvolnit, Nicku! Zavřete oči a vyprázdněte mysl!“

Stála a chvíli se na něho dívala, překvapena náhlou vlnou téměř mateřské náklonnosti, kterou pocítila k tomuto muži, co před ní tak bezmocně ležel. Rychle se odvrátila.

Udělala dva šálky čaje a do každého nalila dvojitou dávku brandy; potom je odnesla zpátky k jejich židlím.

„Tohle by mělo zabrat.“ Sedla si znovu proti němu a šálky postavila na stolek.

„Nicku?“

Hlava mu spadla na stranu na vyšívaný polštář. Jemně se dotkla jeho ruky. Nereagoval.

S povzdechem vzala z pohovky deku, přehodila ji přes něho, stáhla knot lampy a sfoukla plamínek. V místnosti už nebyla tma. Mezi závěsy prosakovalo tiché, přízračné předjitřní světlo. Jeden tiše odhrnula, usrkla čaj a zadívala se na šerou, bezbarvou zahradu a bílou záplavu světélkující mlhy v údolí pod nimi. Najednou se prudce zachvěla.

Otočila se a pohlédla na Nicka.

Ať už bude zápasit proti jakémukoli ďáblu ve svém nitru, ona mu nedokáže pomoct. On a Jo mu budou muset čelit sami.

KAPITOLA
ČTYŘIATŘICÁTÁ

Se svítáním přišel déšť; hustý liják ze šedivých mraků, které tahaly svá měkká břicha po vrcholcích hor, smáčel žíznivou půdu. Ben přišel od krav v jasně žlutém námořnickém plášti a čapce, zrovna když ostatní snídali.

Nick byl bledý a vyčerpaný; rozladěně se díval, jak Jo přidává malým dětem do misek vločky. Ucítila jeho pohled a zvedla oči. „Vypadáš unaveně," řekla jemně.

„Nespal jsem moc dobře." Podíval se na Ann v čele stolu nad konvicí s kávou. V místnosti voněly topinky, čerstvá káva a praskající jabloňová polena, která Ben přiložil do kamen. Všechno vypadalo docela normálně a v pořádku.

„Jdou dneska ráno děcka dolů?" Ben si pověsil mokrý plášť a začal si umývat ruce.

„Odvezu je za půl hodiny." Ann nalila manželovi hrnek kávy a přistrčila mu ho. „Střídáme se se sousedkou dole u cesty každou sobotu ráno v hlídání dětí," vysvětlovala, když nalévala Nickovi do šálku. „Tak můžeme každou druhou sobotu zajet do Breconu a trochu nakoupit nebo si vyřídit něco jiného. Ale dnes ráno ne. Budu jenom ráda, když je budu mít z krku."

Ben se zasmál. „Ona to tak nemyslí. Deset minut potom, co se vrátí, si začne kvůli nim dělat starosti."

Ann se na něho láskyplně usmála a pak se podívala na Jo a Nicka. „Co byste chtěli dělat dnes ráno vy dva?"

„Projít se," řekla Jo rychle. „Projít se v dešti."

Ann nadzvedla obočí. „Tenhle rozmar vám můžeme splnit. A vy, pane?" otočila se na Nicka.

„Proč ne? Trocha čerstvého vzduchu mi udělá dobře a nechtěli bychom se vám pořád motat pod nohama."

„Nemotáte se," odvětila Ann důrazně.

Následovalo rozpačité ticho. Najednou Ann zvedla Billa ze židle a začala ho balit do větrovky; nevšímala si jeho hlasitých protestů, že má plnou pusu a že ještě nedojedl. „Jste si jisti, že by jeden z vás nechtěl raději jet se mnou dolů?" Podívala se z Jo na Nicka a zase

zpátky. „Nemůžete mít oba chuť procházet se v dešti.“ Viděla, jak Jo zbělely na okamžik klouby na rukou.

„Myslím, že jsou tu věci, o kterých bychom si měli s Nickem popovídat,“ řekla po chvilce. Kousla se do rtu. „Budeme v pořádku. Nepůjdeme daleko.“

Ann se znovu zadívala na Nickovu tvář a všimla si drobného pohybu svalů na jeho čelisti. Povzdychla si. „Dobrá. Poslužte si pláštěnkami nebo čímkoli tamhle na dveřích, a až se vrátíte, dáme si kávu a koláče, ano?“

„Ale jen se proboha neztraťte!“ dodal Ben. „Tohle je skutečná hora a ne Hyde Park. Zůstaňte v dohledu zdi. Jestli chcete pořádnou procházku, zavede vás do údolí asi pět kilometrů daleko a potom vás přivede zase zpátky po těch nejlepších vyhlídkách.“ Vykoukl z okna na jednotvárnou šeď nízkých mraků a pak se zasmál svým hlučným smíchem. „Uvidíme se, až se vrátíte.“

Když vykročili do tichého bílého světa, mlha byla na jejich tvářích mokrá a studená. Jo si pevně strčila ruce do kapes nepromokavého pláště. „Už jsem zapomněla, jaké to je, když je člověku chladno. Je těžké uvěřit, že se počasí může za jednu noc tak změnit.“

„To ty mraky.“ Nick si vyhrnul límec bundy. „Dole v údolí asi svítí slunce.“

Deset kroků za nimi bylo už statek sotva vidět, jak se rozpouštěl a mizel; jeho šedé tašky a bílé zdi dokonale splývaly s mlhou a mraky.

Jo se zastavila. „Kde je ta zeď?“

„Tady. Vedle nás. Ben měl pravdu, docela snadno bychom se mohli ztratit.“ Vzal ji za loket a zavedl ji trochu doleva.

Jo od něho poněkud poodstoupila. Srdce jí začalo bít v rychlém, nepravidelném rytmu. Ohlédla se. Statek zmizel; byli úplně sami.

Strčila si ruce ještě hlouběji do kapes. „Jak dopadla cesta do Ameriky? Ještě jsi mi o tom neřekl.“

Nick šel pár kroků za ní, pohled upředný na její štíhlou postavu v plášti do deště těsně utaženém páskem a v černých gumových holínkách. Kdesi hluboko v nitru pocítil náhlé probuzení hněvu.

Otočila se, stáhla si modrý šátek, který jí půjčila Ann, a zatřásla vlasy. „Myslíš, že získáš nového klienta? Co je, Nicku?“ Ihned to v jeho očích zpozorovala. „Co se děje?“

Zoufale zavrtěl hlavou. „Nic. Nic se neděje. Nespal jsem, to je všecko. Ano, myslím, že mám naději. Příští týden odvezu do New Yorku celou skupinu, abychom to projednali, a jestli půjde všecko dobře, převezmeme počátkem příštího roku jejich veškerou činnost v Anglii.“ Zastavil se, zvedl ze země pod zdí volný kámen a mrštil jím do bílé mlhy. „Jestli toho klienta dostaneme, přiberu nové lidi, protože to vypadá, že i Desco změnilo názor.“

„Ach Nicku, to jsem ráda!“ Jo vložila nenápadně mezi sebe a jeho dalších pár metrů. „Věděla jsem, že je to jenom dočasné zakopnutí.“

Nick se nuceně zasmál. „Položily se už větší firmy než ta moje, když přišly o jednoho zákazníka.“ Nedíval se na ni. „Jo, ale nepřijel jsem, abych s tebou diskutoval o problémech firmy Franklyn-Greerson.“

„Ne.“ Jo se na něho podívala. Teď, když nadešel ten okamžik, nevěděla co říct. Zaťala pěsti, zatoužila se ho dotknout, a přece se ani neodvažovala pohnout. „Co si myslíš o Clementsových, Nicku?“ zeptala se tiše.

„Líbí se mi.“ Usmál se. „A myslím, že je potřebujeme. Můj Bože, opravdu někoho potřebujeme.“

Jo se zamračila. Viděla už teď nablízku obrysy skupiny stromů pod nimi a slyšela vzdálený bekot ovcí. Dole na svahu mlha šedla, ale nahoře nad jejich hlavami se zdála jasnější a ve vzduchu byl náznak záře. Najednou ztuhla, když si uvědomila, že Nick stojí zase vedle ní.

„Poslyš, Jo –“

„Ne, prosím, Nicku.“ Couvla nazad. „Prosím tě, nedotýkej se mě –“

„Nedotýkat se tě!“ Jeho hněv najednou překypěl. „Pořád to samé! Spíš s mým bratrem, ale já se tě nesmím ani dotknout!“ Sáhl po ní, ale Jo mu uhnula. Boty jí uklouzly na mokré, blátivé trávě.

„Nespala jsem s tvým bratrem! To je lež!“

„Jak to víš?“ Nickův hlas byl nebezpečně klidný.

V hrůze se na něho podívala. „Co tím myslíš?“

„Že tě zhypnotizoval. Všecko mi to řekl, Jo. William de Braose – můj bratr! Jak je to divné, že si vybere být zrovna takovým člověkem!“

„Třeba neměl na výběr,“ zvolala Jo.

Nick nadzvedl obočí. „Nebo mu třeba tahle totožnost dává všecky možnosti spát s Matyldou a s její nástupkyní v zastoupení.“

„On ne –“ Couvala před ním, až ucítila na zádech drsné kameny zdi. „On… on chtěl, ale nemohl…“

„A tak tě místo toho zbil? A ty sis asi myslela, že si to zasloužíš. Třeba ti to dokonce dělalo dobře?“

„Ne, to teda sakra ne!“ vybuchla Jo. „Jestli ještě jednou tvého bratra jenom zahlídnu, zabiju ho holýma rukama. Je to sadistický, zvrácený psychopat!“

Nick se chladně zasmál. „Ale musíš přiznat, že něco na tebe měl. Byla jsi svému manželovi nevěrná.“

„Zrovna ty bys o tom mohl něco vědět,“ odsekla vzdorně.

Usmál se, ale oči měl tvrdé. „Vzpomínám si jenom na jednu příležitost,“ řekl zvolna, „kdy jsi spala s tím svým princem.“

„Znásilnil mě,“ řekla Jo důrazně. „Málem mě zabil.“

„Miloval tě, Jo, ale tys ho zlobila. Pořád jsi ho zlobila…“

„Ne já,“ vykřikla Jo divoce. „To jsem nebyla já, Nicku. A co dělala Matylda, do toho ti nic není. Ani Samovi. A snad ani mně. Ach Bože, celá ta věc je jako zlý sen!“ Zoufale do něho strčila. „Nech mě jít, prosím tě! Chci se vrátit zpátky.“

Nick se nepohnul. Chytil ji za zápěstí, strčil jí paži za záda a chvíli ji držel přitisknutou k zídce. Lišejník jí umazal bílý rukáv pláště,

„Ať už jsi se Samem spala nebo ne, spala jsi s Timem Heachamem, když jste byli v Raglanu, jak jsem slyšel. Docela jste si užívali, co?“

Odtáhla se. „Můžu spát, s kým se mi sakra zachce, Nicku Franklyne, nepatřím ti! Pusť mě –“

„Tvůj manžel měl pravdu. Opravdu potřebuješ potrestat!“

„Nemám žádného manžela!“ vykřikla Jo. „Proboha, vždyť ty už jsi taky zešílel! Copak nevidíš, že to není skutečnost, že nic z toho

není skutečnost?“ Přestala zápasit, když stisk na jejím zápěstí zesílil a ramenem jí projela bolest. „Prosím tě, Nicku, to bolí. Nicku!“

Okamžik se nehýbal. Zavřel oči a cítil, jak mu na čele vyvstal pot. Potom se mu zvedl žaludek. Pustil zápěstí Jo, odpotácel se pár kroků nazpět a začal zvracet do trávy.

„Nicku!“ Jo na něho vyděšeně hleděla. Její hněv zmizel stejně rychle, jako přišel, a nahradila ho prázdná, nechápající hrůza.

„Nicku, co se stalo? Co ti to Sam udělal? Ach Bože, co budeme dělat?“

Nick se napřímil a přejel si hřbetem ruky přes čelo. Prudce se otřásl, když se k ní opět otočil. „Bože, Jo, já jsem ti ublížil…“ Znovu ji chytil za paži, ale tentokrát něžně, a podíval se na ni. Na hřbetě jedné ruky měla krev, která prosakovala mezi zelenými pruhy na mechem pokrytých kamenech.

„Je to jenom škrábnutí.“ Vytrhla mu ruku.

Nick stál nehybně. Cítil, jak se mu točí hlava. „On se mnou manipuluje! Přinutil mě uvěřit, že jsem někdo, kdo nejsem. Jo, udělal ze mě zabijáka!“ Naklonil se k zídce a složil hlavu do dlaní.

Jo se třásla tak prudce, že sotva dokázala stát. „Pojď, půjdeme zpátky…“

„Ann mi nemůže pomoct.“ Nepohnul se. „Zkoušela to už včera v noci.“

Jo se už otočila k domu. Teď ztuhla. „Kdy?“

„Ani jeden z nás nemohl usnout. Dali jsme si čaj a já jsem jí řekl, čeho se bojím. Pokoušela se mě zavést zpátky do minulosti, ale nedokázala to.“ Zhluboka se nadechl a sevřel vršek zídky tak silně, až si rozdrásal nehty.

„Miluju tě, Jo,“ zašeptal najednou; hlas měl ochraptělý zoufalstvím. „Ať se stane cokoli, chci, abys to věděla.“

V kuchyni to vonělo po pečení. „To jste si tam vy dva moc nepobyli,“ řekla Ann vesele. „Myslela jsem, že si počkáte, až se konečně objeví slunce.“ Podívala se na ně a úsměv jí zvadl na rtech. „Co se stalo?“

Nick si pověsil bundu na dveře a vrhl se na pohovku. „Musíte mi pomoct, Ann. Proboha, pomozte mi!“

Ann se podívala na Jo, která přešla ke dřezu a pustila si na ruku teplou vodu, zády otočena k nim. Ann se zhluboka nadechla. „Zkusím to ještě jednou," řekla. „Jo, nechala byste nás o samotě? Vemte si dva hrnky kávy – pro sebe a pro Bena. Je ve stáji."

Počkala, až Jo vyjde z kuchyňských dveří, a pak se obrátila. „Co se stalo?"

„Nic. Ale málem se stalo. Cítil jsem ho v sobě, Ann. Chladného, vypočítavého, rozzlobeného, zatrpklého. Věděl jsem, že já – že on – může provést cokoli. Cokoli! Tentokrát jsem to potlačil, ale příště už to třeba nedokážu."

„Posaďte se! Sem." Ukázala ke kuchyňskému stolu. „Rozsvítím petrolejku. Říkal jste, že Sam používá k uvedení do hypnotického stavu světlo. Tak – a teď se dívejte na ten plamen! Nemrkejte! Zaměstnejte svou mysl plně tím světýlkem. Tak je to dobře." Její hlas ztratil napětí, jak získávala sebedůvěru. „Dobrá a teď se uvolněte! Uvolněte se, Nicku, a poslouchejte! Jenom poslouchejte můj hlas. Nezavírejte oči – nesmíte je zavřít. Tak." Viděla, jak mu při pohledu na světlo z tváře mizí napětí. „Tak je to správně. A teď chci, abyste se vrátil v čase zpátky, Nicku, do doby, kdy jste byl ještě malý…"

Ben vzhlédl od nohou krávy, kterou právě prohlížel. Jemně přejel po jedné noze rukou, potom vstal a láskyplně plácl krávu po zadku.

„Ta káva je pro mě? Bůh vám žehnej, moje drahá!"

Jo se posadila na žok sena s hrnkem sevřeným v dlaních. „Ann se pokouší hypnotizovat Nicka."

„Říkala mi, že to zkoušela už včera v noci, ale nešlo to." Ben se uvelebil vedle ní. „Co jste si to udělala na ruce?" Jeho bystrému zraku nikdy nic neušlo.

„Jenom jsem si ji odřela o zeď, to nic není." Podívala se na druhou stranu. „Ach Bene, co se to s ním stalo?"

Ben ji pohladil po ramenou. „Včera v noci se svěřil Ann, že má veliké starosti. Jestli mu Ann nedokáže pomoct, oba si myslíme, že by měl okamžitě navštívit toho vašeho hypnotizéra. Je to koneckonců profesionál a zná pozadí vašeho případu." Usmál se. „Myslím, že by bylo nejlepší, kdyby se Nick vrátil do Londýna, Jo."

Zvolna přikývla. „Asi ano.“ Už chtěla dopít zbytek kávy, ale znovu hrnek spustila. „Myslí si, že se mě pokusí zabít, Bene. Ale proč? Proč by nám to Sam dělal? Proč? Přece nemůže doopravdy věřit, že byl Matyldiným manželem. A jestli ano, proč by chtěl, aby mi Nick ublížil? Nedává to smysl.“

„Věci, které dávají smysl šílenému mozku, jsou pro jiné málokdy zřejmé,“ řekl Ben střízlivě. „A já mám dojem, že ten Nicholasův bratr je asi šílený.“

Postavil si hrnek k nohám. Už se chystal vstát, když oba uslyšeli z domu polekaný výkřik.

Ben byl na nohou první. S Jo za zády se rozběhl ke kuchyňským dveřím a rozrazil je.

Ann ležela na zemi; po Nickovi nebylo ani stopy.

Ben se vrhl na kolena k ní. Celá bledá se pokoušela zvednout. „Ann, proboha, jsi v pořádku? Co se stalo?“

„Já… já jsem ho urazila,“ řekla rozechvěle. Chytila se nohy od stolu jako opory. „Byla to moje chyba. Neměla jsem se ho snažit zavést do minulosti. Nevím toho o tom dost…“

„Co udělal, Ann?“ Jo stála jako opařená. Okamžik hleděla upřeně na Ann, neschopna pohybu, a potom se vzchopila a došla pro utěrku. Namočila ji pod kohoutkem, poklekla vedle Ann a přiložila utěrku jemně k modřině, která se jí už dělala na spánku.

„On mě nenapadl ani nic takového. Jenom do mě strčil, to je všecko, a já jsem uklouzla. Zřejmě jsem se uhodila hlavou o stůl. Byla to moje vlastní hloupá chyba.“ Ann vzala Jo z ruky utěrku a přitiskla si ji pevněji k hlavě. „Neměla jsem se do toho plést. Byla to čirá pitomost. Měla jsem vědět, že je jeho bratr na nás moc chytrý, ale myslela jsem, že nějak dokážu tu jeho hypnotickou sugesci zrušit. Dostala jsem Nicka do transu – reagoval dobře – a zavedla jsem ho zpátky do dětství. Položila jsem mu pár otázek o tom, co bylo, když byl ještě malý. Zdá se, že si byl vědom Samova nepřátelství, a držel se od něho dál – ale zbožňoval ho na dálku. Potom jsem ho zavedla dál. Chtěla jsem zjistit, jestli ta představa, že byl králem Janem, pochází z hlubin jeho vlastního podvědomí, nebo z toho, co mu vnukl bratr.“ Zavrtěla hlavou. „Vracel se snadno. Když byl v minulosti, rozpomněl se na celý sled životů. Nepopoháněla jsem ho. Jednou byl

mužem, který žil na přelomu století a umřel ve čtyřiadvaceti na tyfus.“ Ann, která ještě pořád seděla na podlaze, si objala kolena. „Potom říkal, že žil za vlády královny Anny jako námořník, a povídal… povídal, že čekal na Matyldu, ale nebyla ta správná doba.“ Vzhlédla, když Jo hlasitě vydechla. „Říkal, že čekal znovu a znovu, a potom přišel s další inkarnací asi stopadesát let předtím a mluvil něčím, co znělo jako francouzština. Tehdy umřel na mor v Paříži. A pak byla dlouhá mezera.“ Ann se odmlčela. Okamžik se zdálo, že není schopna promluvit. „A pak tu byl Jan, nejmladší syn anglického krále Jindřicha II.“

Jo zbledla jako plátno. „Takže je to pravda?“ zašeptala. „Opravdu byl Jan? Tak v tom Sam vůbec neměl prsty?“ Zavřela oči; ještě pořád klečela vedle Ann. „Přišel za mnou. Šel za mnou z minulosti. Ale proč? Jan Matyldu nenáviděl. On…“ Hlas se jí zlomil. „Odsoudil ji k smrti.“ Zoufale vzhlédla. „Proto je tady? Aby mě pronásledoval až za hrob? Já to věděla, Ann. Poznala jsem ho. Před několika týdny jsem mu to viděla v očích, ale nechápala jsem to. Neuvědomila jsem si, co se děje…“

„Ne, Jo. To je nesmysl. Proboha, nejste přece ti samí lidé! Musíte si to pořád opakovat.“ Ann se postavila na nohy. „A Nick vás miluje. Miluje vás, Jo.“ Přešla ke dřezu a ještě jednou si pod studeným kohoutkem namočila utěrku. „I tak je ovšem možné, že to všechno vyvolal Sam. Prostě si nejsem jistá. Nevím. Nemám dost zkušeností, abych to mohla říct. To jediné, co dokážu poznat, je, že toho o Janovi ví hodně.“

„A proč do tebe strčil, Ann?“ zeptal se Ben něžně. Tvářil se zachmuřeně.

Ann se usmála. „Zapochybovala jsem o jeho královských výsadách. Nezapomeň, že jsem republikánka. Nevím, jak jednat s králi. Nechtěl mě srazit – prostě nevěděl, že tu jsem. Ptala jsem se ho na de Braosovy a proč je pronásledoval. Rozzlobil se – strašně se rozlítil – a začal přecházet sem a tam. A potom… myslím, že se prostě vyřítil z místnosti a já jsem mu zrovna stála v cestě. Bylo to v roce 1209. Říkal, že William vypálil město Leominster v Herefordshiru. Jednu chvíli byl vzteklý – a potom se najednou zase rozesmál…“

Ben ji pohladil po rameni a pak šel zvolna ke dveřím. „Šel tudy?“

Ann přikývla.

„Vy dvě zůstaňte tady! Já se po něm podívám.“

V kuchyni se rozhostilo ticho. Ann ani Jo neřekly ani slovo. V kamnech spadlo poleno, zarachotilo o dvířka a obě se po něm ohlédly. Potom Jo šeptem promluvila: „Ann, musím se dozvědět, co se stalo dál. Musím vědět, co udělal král.“

„Vždyť to přece víte.“ Ann se k ní otočila. „Prokrista, Jo! Nemůžete toho už nechat? Víte přece, co udělal.“ Sedla si ke stolu a složila hlavu do dlaní. „Sakra, promiňte! To nebylo fér. Asi jsem trošku vyděšená, to je vše. Pomůžu vám, jestli to dokážu. Řekla jsem, že vám pomůžu. Ale nejsem k ničemu, Jo. Vězím v tom až po uši.“

„Nemusíte nic dělat, Ann. Jenom tu buďte se mnou!“

„Teď? Ale oni se každou chvilku vrátí…“

„Mně je to jedno. Musím se dozvědět, co si myslí, copak to nechápete?“

„Ne, nechápu. Jo, jste rozrušená. Stejně to asi nepůjde…“

„Půjde. Potřebuju jenom spustit, sama jste to říkala. Tak já si k tomu něco najdu.“ Jo se rychle rozhlédla. „Ta lampa – to je prima – lampa a miska s vodou. Budu se dívat na odraz.“

Vstala, přešla k příborníku a rozhlédla se po policích. Loktem zachytila sklenici a s řinkotem ji shodila na zem. Ani si toho nevšimla. Sáhla nahoru po Annině černé hliněné míse na těsto a otočila se zpátky ke dřezu. „Musím to udělat, Ann. Copak to nechápete? Musím se podívat do minulosti, abych mohla žít dál v přítomnosti!“

Nalila do mísy čistou vodu, postavila ji na stůl a pak si sedla proti Ann, která se jemně dotkla její ruky.

Obě se tiše zadívaly do vody.

Matylda se dívala z vysokého okna ke stinným dálkám radnorského lesa. Otočila se a jako by nevěřila svým uším, pohlédla na svého šafáře, který stál uprostřed klenuté kamenné místnosti zvučící ozvěnou a neklidně přešlapoval.

„Ale William se jel znovu zmocnit radnorského hradu, který král uchvátil.“

„Nepodařilo se mu to, má paní.“ Stephen se na ni podíval a zoufale svěsil ramena. „Král teď drží všechny hrady de Braosů kromě Hay. Když královský konstábl útok sira Williama na Radnor odrazil, neměl pán kam jít – obávám se, že se mu po té porážce nechtělo domů, má paní…“ Stephen k ní vzhlédl přes přivřené řasy. „A tak šel na Leominster a vyplenil ho. Spálil ho na prach. Tohle mu král nikdy neodpustí. Lady Matyldo,“ pokračoval vážně, „obávám se, že váš manžel tentokrát zašel příliš daleko a už není cesty zpět.“

„Budeme postaveni mimo zákon!“ vydechla. „Co ho to posedlo? Vypálit město!“ Zvedla ruce k očím a snažila se potlačit vzlyky, které se v ní vzmáhaly.

21. září prohlásil král Williama de Braose za vlastizrádce a nařídil Geraldovi z Athies, aby odcestoval do pohraničí a rozhlásil, že všichni baronovi vazalové jsou vůči němu zproštěni všech závazků. Williamovi stoupenci ho skoro do posledního opustili a přísahali věrnost králi.

Nakonec zůstal věrný jedině Stephen. Zajel s Matyldou do hor, aby ukryli vše, co zbylo z jejich peněz a šperků, v opuštěné svatyni na vrcholku hory, kde budou poklad hlídat starodávní bohové, pokud tu ještě sídlí. Ani Williamovi neřekli, kde to ukryli.

Když byli zase v bezpečí na Hay, vzala Matylda Stephena za ruku. „Musíte zůstat tady, až odjedeme,“ řekla mu smutně. „Naše pře není vaší pří, drahý Stephene. Myslete na nás a modlete se za nás! Musíte předat hrad Hay králi a slíbit mu bezvýhradnou věrnost.“

„A co budete dělat vy?“ podíval se na ni Stephen žalostně.

Pokrčila rameny. „Asi se pokusíme dostat k mému synovi Gilesovi do Francie.“ S lítostí se rozhlédla. „Tady zůstat nemůžeme. Děkuji vám, Stephene, za všechno, co jste udělal. Díky vám je v bezpečí aspoň zlato, a jestli se někdy vrátíme, bude tam.“

„Vrátíte se, má paní.“ Zvedl něžně její ruku ke svým rtům. „Určitě se vrátíte.“

William a Matylda vyjeli z hradu Hay druhého dne za úsvitu, doprovázeni jen Willem a Reginaldem.

Byl to začátek zlého snu. Pronásledování krále Jana bylo neúprosné. Jeho oddíly je nelítostně hnaly, pořád jim byly v patách. Několikrát se pokoušeli překročit hranice a zamířit na jih, ale pokaždé museli ustoupit do ledových lesů, kde po týdnech deště začalo opadávat poslední listí a cesty byly holé a nebezpečné. Reginald byl jediný, kdo zůstal zdráv a pokoušel se ostatním zvedat náladu. Williama postihly bolesti v boku, které byly den za dnem horší. Will, ačkoli se to všemožně pokoušel utajit, podlehl znovu svým bolestem v krku a Matylda, i když proti tomu bojovala s veškerou silou vůle, cítila, jak se její vysoké, štíhlé tělo začíná ohýbat a jak jí otékají klouby ošklivým zánětlivým revmatismem, který způsobilo studené počasí. Jízda na koni byla pro všechny utrpením a oni neměli daleko k zoufalství.

Tu a tam našli na pár dní oddech, když jim tajně poskytli přístřeší mniši nebo příbuzní, kteří dosud měli pochopení pro rodinu bez domova, ale strach z odhalení je hnal pokaždé zase dál.

Když se přiblížily Vánoce, ocitli se opět na hranicích jenom pár mil severně od Hay, téměř na stejném místě, odkud vyrazili. Už dva dny cválali ve snaze vyhnout se zbrojnošům, kteří se k nim dostali blíž než kdykoli předtím. „Byla to zrada," musela si Matylda stále znovu pro sebe opakovat, když se skláněla nízko nad hřívou svého koně těsně za Willem. Prsty měla oteklé a zarudlé, takže už nakonec ani neudržela otěže. Will, který nic neříkal, ale všecko pozoroval, je pro ni svázal tak, aby si je mohla navléknout na zápěstí, ale nebylo to zapotřebí. Klisna automaticky následovala ostatní. „Byla to zrada," opakovala si znovu. „Zradil nás někdo, koho jsme považovali za přítele. Jinak by nás nemohli najít." Jenom podivná horkost na lících jí prozradila, že pláče. Potom zmrazil slzy na jejích tvářích vítr a déšť a její myšlenky znovu otupěly.

Projížděli údolními cestami v lesích a snažili se vyhýbat kopcům, kde nebylo žádné útočiště. Nebyla si jista, jestli Reginald ještě ví, kam je vlastně vede, a už ji to ani příliš nezajímalo. Jediné, po čem toužila, bylo někde si lehnout a usnout a už se nikdy neprobudit. Už nikdy nemuset vylézt na koně a nutit rozbolavělé údy, aby ujely další míli. Už nikdy necítit další závan větru.

Den byl tak bouřlivý, že bylo těžké říct, zda je pozdní odpoledne nebo večer, a když před nimi na vodou zaplavenou cestu vystoupily ozbrojené postavy, chytily Reginaldova koně za uzdu a zastavily ho, podívala se na ně napřed s nevírou; považovala je za součást šera. Potom, když si najednou uvědomila, že jsou to skuteční muži, pocítila jakousi tupou úlevu, že je hon konečně u konce.

Než mohla zaslechnout, co muži říkají Reginaldovi a Willovi, který se žalostným kašlem popojel kupředu k bratrovi, odvál jejich slova vichr. Viděla jenom, že její synové drží ruce daleko od mečů a dívají se vyčkávavě jeden na druhého.

Williama si jejich věznitelé nevšímali, ačkoli byl ozbrojen. Když se jeho kůň sám od sebe zastavil, zůstal nehybně sedět. Hlavu měl svěšenou a jednu ruku ještě stále přitisknutou k boku.

Potom začala další jízda, ale tentokrát krokem, s jedním mužem u hlavy jejího koně. Byli zajatci. Zanechala předstírání, že drží otěže, a pokoušela se zahřát své ubohé oteklé ruce tím, že si na ně dýchala a zastrkovala je pod plášť.

Po nějaké době, která jí připadala jako věčnost, dorazili po zmrzlých cestách na mýtinu v lese v údolí; v jejím středu stála dlouhá a nízká dřevěná budova se střechou z rákosí. Cítila, jak jí kdosi pomáhá ze sedla, a dva muži ji napůl odnesli a napůl odvlekli ke dveřím. To bylo to poslední, co věděla.

* * *

Klika zarachotila a Ann vzhlédla. Její pozornost byla tak plně soustředěna na mísu se stinnými odrazy před ní, že zapomněla na ostatní. Do kuchyně vešel zvolna Ben. Za ním kráčel s popelavou tváří Nick. Hned viděla, že už je zase sebou samým. Zvedla prst ke rtům a oba muži se mlčky posadili ke stolu. Oba se zadívali na mísu s vodou, zatímco Jo, která si neuvědomovala, že se vrátili, mluvila zvolna dál.

Trvalo jí dlouho, než se u ohně opět vzpamatovala. Uvědomovala si, jak jí jemné ruce svlékají šaty a dokonce i prádlo; jak jí měkké lněné ručníky třou ledovou pokožku a jak jí potom zavazují dlouhé teplé roucho páskem z utkaného lnu kolem pasu. Dali jí horkou, kořeněnou ovesnou kaši z kotle nad ohněm a maso z rožně a medovinu

a pak ji odvedli, aby se vyspala na hromadě ovčích kůží v ženských komnatách. Teprve když jí bylo natolik dobře, že se mohla připojit k mužům v hlavní místnosti budovy u plápolajícího ohně, zjistila, že vůbec nejsou vězni, ale váženými hosty u jednoho z horských náčelníků. A zůstali u něho celé dlouhé týdny jedné z nejhorších zim, jaké kdy welšské kopce zažily.

Sníh hluboko zavál strže a široká údolí; rychle proudící řeky zamrzly od břehu ke břehu a hory spaly pod ledovým příkrovem. V péči svých welšských hostitelů zvolna čerpali nové síly. Když už teď měli jistotu, že je jejich pronásledovatelé nemohou v zamrzlých kopcích najít, vrátilo se jim něco ze starého optimismu a oni si začali dělat nové plány. Jakmile přijde obleva, zamíří na západ k pobřeží, kde budou moct přeplout do Irska a zajet k Margaret a Walterovi; mají tam hodně příbuzných a přátel v postavení, ve kterém jim dokážou pomoct.

Matylda se nikdy nezeptala jejich hostitele, proč jim poskytl přístřeší; ptát se by znamenalo urazit jeho pohostinnost. Buď stačilo, že byli prostě poutníky v bouři, vůči kterým je pohostinnost posvátná, nebo je nakonec sjednotila s jejich welšskými sousedy společná nenávist ke králi Janovi.

Když obleva uvolnila cesty na rašeliništích a osvobodila údolí od sněhu a ledu, vydali se William a Matylda se svými syny a v doprovodu dvou welšských průvodců znovu vstříc řezavému větru na cestu k moři. Jeli rychle, zachumláni do ovčích kůží, a navzdory laskavosti a pohostinnosti, kterých se jim dostalo, byli trochu nervózní z toho, že pronikli tak hluboko na území Welšanů, kteří byli tak často jejich nepřáteli. Ale cesta, i když zle studená a únavná, proběhla bez incidentů. Konečně dorazili k širokému ústí Dovey, která odděluje severní Wales od jižního, stanuli proti hradu střežícímu řeku a pohlédli dolů z úbočí kopce na dvě lodě uvázané u nízké dřevěné hráze na okraji bažin. Will se podíval na matku a usmál se. „Už jsme skoro tam. Zítra, dá-li Bůh, budeme v bezpečí.“

Vážně se zahleděla na lodě. „Ráda bych věděla, jak dlouho to bude trvat, než se Jan dozví, kam jsme odjeli. Může nás pronásledovat i do Irska.“ Zachvěla se a přitáhla si kožešinu kolem krku.

„To neudělá, matko.“ Reginald ji vzal za ruku. „Irští lordi jsou příliš mocní. Těm se nikdy nepostaví. A my jsme spřízněni sňatkem s většinou jejich rodin.“ Strčil loktem do bratra a uchechtl se.

Koně si našli cestu dolů do vesnice a jejich průvodci jim vyjednali přeplavbu s tmavým, podsaditým majitelem jednoho z plavidel. Pak jim opatrně naložili zavazadla na loď. Silný vítr z moře bičoval vlnami dřevěnou hráz a oblaka ledové spršky dopadala na blátivou cestu, vedoucí k několika rybářským domkům na pobřeží. Dnes už neodplují.

Smutně se Matylda rozloučila se svou bílou klisnou. Koně slíbili svému hostiteli místo zaplacení. Průvodci se s úklonou formálně rozloučili a pak rychle odjeli; řadu zvířat vedli za sebou v lehkém klusu zpátky po cestě.

Trvalo čtyři dny, než se vítr utišil a zeslábl natolik, že se kapitán odvážil se svým malým plavidlem na moře. Matylda neustále pozorovala za krátkých hodin denního světla kopce za nimi a každým okamžikem očekávala, že se odtamtud vynoří řada koní a lesklých přilbic a kopí jako důkaz, že král dokázal nemožné a dostihl je. Ale nikdo nepřijel.

Konečně zamířila loď ze zálivu. Ostrý, studený vítr se okamžitě opřel do jejích malých plachet. Matylda stála na palubě a dívala se na vzdalující se zem, napolo ukrytou za příkrovem černých mraků. Vítr jí vyrval vlasy z kapuce pláště, bičoval jimi nelítostně její tvář a zastíral jí oči, ale nevšímala si toho. Bylo to, jako by ještě teď očekávala, že uvidí Jana cválat po pobřeží u ústí řeky a nastupovat do druhé lodě, která zůstala uvázána u hráze. Zachvěla se a Will ji objal paží. „Plavba nebude trvat moc dlouho, matko. Není ti špatně?“

Vzhlédla a viděla, že má v očích škádlivý výraz. „To víš, že není, hlupáčku. Věděla jsem, že se mi to na moři bude líbit. Jenom bych si přála, abychom se přepravovali za šťastnějších okolností.“ Povzdychla si.

„No, Jan si už teď může o nás nechat jenom zdát, tak si to užij!“ zasmál se Will. „Je jasně vidět, že námořnickou krev máme u nás v rodině jen my dva.“ Kývl přes rameno. Jeho otec a Reginald se uchýlili do krytého koutku paluby, kde seděli na jakýchsi sudech ovázaných lany. Oba vypadali, jako by jim nebylo zrovna nejlíp, a brzy

napřed William a pak jeho syn vklouzli do páchnoucí kabiny na palubě, kde se zahaleni do svých plášťů uložili.

Zanedlouho začalo znovu foukat. Vítr se stočil k východu, hvízdal v lanoví a člun se širokými boky se začal na vlnách kymácet se znepokojující prudkostí.

Willovi zářily oči. „Buď ráda, že vítr sílí, matko, aspoň tam budeme dřív.“ Matylda se zasmála jeho rozjařenosti.

Noc padla brzy a s ní bouře zesílila. Pasažéry poslali do dusné kabiny, kde leželi beze spánku, pohazováni ze strany na stranu uprostřed změti padajícího nákladu a zavazadel. Vzduch páchl po rybách a zvratcích a venku tak skučel vítr v ráhnoví, až se s ohlušujícím praskotem příliš vykasaná hlavní plachta uprostřed protrhla. Matylda seděla opřena zády o přední stěnu kabiny, s pažemi kolem kolen, a slyšela, jak posádka zápolí s plácajícím a trhajícím se plátnem, pokřikuje a ječí.

Konečně byla plachta zdolána a zůstal jen rachot větru a vln a hvízdání v lanoví.

Tři dny a tři noci s nimi vichřice pohazovala, než polevila. Čtvrtého rána potom kapitán odsunul závoru na dveřích kajuty a s úšklebkem nakoukl dovnitř. „Věřili byste tomu? Svatá Panna nás zavedla bezpečně k irskému pobřeží!“

Matylda se vypotácela ven a dychtivě se zahleděla k zamlženému, temnému pobřeží. Vlny byly ještě vysoké, ale vítr trochu polevil. Námořníci vytahovali rezervní plachtu, a zrovna když se Matylda dívala, plachta chytila vítr a nadula se. Loď se okamžitě přestala bezcílně převalovat a nabrala rychlost směrem ke břehu. Přehnala se přes ně další sprška deště, v okamžiku zalila palubu, ale Matylda a Will zůstali venku a dívali se, jak loď míří do přístavu. Nad nimi se zvedal na skalním útesu hrad, který střežil přístav a moře.

„Fitzgeraldův Černý hrad.“ Kapitán byl zrovna za nimi a oči mu triumfálně svítily. „Je to po té bouři štěstí, opravdu. To je Wicklow. Jsme ve Wicklowu.“ A už byl zase pryč, oči přimhouřené proti ledovému dešti, a vedl své plavidlo ke kotvišti; roztrhanou plachtu zatím námořníci stahovali na hromadu promoklého plátna na palubě.

Břehy Irska se zdály rozkymácené. Matylda zavrávorala a málem upadla, když vedla ostatní po dřevěné hrázi. Reginald se poprvé

po několika dnech nejistě usmíval. I William vypadal potěšeně. Rozhlížel se kolem sebe, ještě pořád bledý a omámený, až si konečně, jak se zdálo, vzpomněl, kdo je. Narovnal se v ramenou. „Wille, Reginalde, musíme sehnat koně. Zjistěte, jak je to s tím Fitzgeraldem a jestli nám poskytne přístřeší, dokud nebudeme připraveni odtud odjet.“ Otočil se, aby dohlédl na to, jak vynášejí jejich poslední zavazadla na břeh a staví je na hromadu na hrázi. Silně to tu páchlo po zkažených rybách.

Kapitán k nim přistoupil a ukazoval směrem ke kopci. „Už jedou – lidé z hradu. Bezpochyby vás přicházejí přivítat,“ zvolal.

Otočili se a dívali. Po strmé stezce klusalo pět jezdců.

Will najednou ztuhnul. „Vidíš ty livreje, otče? Je to možné?“

William si vytřel z očí déšť. „Bože, to jsou lidé dvorního maršálka Williama! Vždycky nám byl dobrým přítelem.“

„To bylo hodně jiných taky, otče.“ Reginald mu položil varovně ruku na paži. „Raději počkáme, dokud nezjistíme, jak na tom jsme.“

Když se přiblížili, rytíř, který velel jezdcům, zasalutoval. Nikdo mu neřekl, že má očekávat nějaké cestující, a zdál se překvapen, když uviděl na hrázi zuboženou skupinku. Ukázalo se však, že hrabě dvorní maršálek je právě v Černém hradě, a rytíř, který pomohl Matyldě na svého vlastního koně, byl ochoten je tam dopravit.

Dvorní maršálek je přijal v síni s vysokým stropem, v němž se dosud ozývala ozvěna vln třískících se hluboko dole.

„Přátelé moji!“ Starý muž napřáhl se širokým úsměvem obě ruce. „Vítám vás. Srdečně vás vítám.“ Jeho úsměv se proměnil v ustaraný výraz, když Matylda klesla na lavici u krbu. „Ubohá paní, vypadáte vyčerpaně. Všichni musíte být vyčerpáni. Ta bouře byla nejhorší, jakou jsem kdy zažil. Mnoho nešťastných lodí musela poslat ke dnu.“ Smutně zavrtěl hlavou. „Pojďte, zavolám sluhy, aby vám ukázali komnaty pro hosty. Přinesou vám tam jídlo a víno. Až se vyspíte, pohovoříme si.“

Zazvonil telefon. Okamžik se nikdo ani nepohnul, potom Ben zvolna vstal a šel zvednout sluchátko. Za ním se Jo rozhlížela jako v omámení. Zhluboka se nadechla.

Také Ann vstala. Vzala mísu s vodou a rezolutně ji vylila do dřezu. „Je čas k obědu," prohlásila hlasitě. „Nicholasi, nalil byste nám každému skleničku sherry?"

Ben zavěsil. „Máme si vyzvednout děti kolem čtvrté," řekl.

„Dobře." Ann se nakláněla nad troubou a prohlížela si koláč, který tam dala dřív. „Ještě čtvrt hodiny a můžeme jíst. Jo, naloupáte mi trochu hrachu?"

Jo se nepohnula. Dívala se na své ruce. Kotníky jejích prstů byly zrudlé a oteklé.

Ann se na ně ostře podívala. „Tohle dokáže ráno na vlhké welšské hoře, Jo," řekla honem. „Pro stárnoucí kosti je to hrozné místo. Ale odpolední slunce vás dá zase do pořádku."

Jo se na ni otřeseně usmála. „To jsem si myslela," řekla. Poprvé si dovolila podívat se na Nicka. „Pamatuješ si, co se stalo?"

Přikývl.

„Co budeme dělat?"

Nick se podíval na láhev ve své ruce. „Dějiny nemůžeme změnit, Jo," řekl ochraptěle.

„Minulost změnit nemůžete, ale nemusí se to stát znovu, prokristapána!" procedila Ann skrze zuby. Vzala Nickovi láhev a nalila do skleniček; trochu sherry vyšplíchlo na vydrhnutý stůl. „Půjdeme se najíst ven? Jestli ano, bude někdo muset utřít stůl a židle."

Slunce se konečně prodralo mlhou a vsakovalo ji v bílých spirálách z polí a horského úbočí za domem. Dole v údolí se to ještě bíle vlnilo a vzdouvalo jako příboj, ale kolem nich se už vracelo horko. Ben si zamyšleně svlékl svetr. Potom zvedl skleničku. „Tak! Bylo to ráno plné událostí," řekl suše. „Navrhuji přípitek. Na úspěšné dokončení článku Jo o rodině Clementsových."

KAPITOLA
PĚTATŘICÁTÁ

Jo seděla na zídce a dívala se na mlhu v dálce, když za ní začalo zapadat slunce a mísit karmínové a červené paprsky s broskvovými a šafránovými tóny; tak ji tu našel Nick. Vyskočil na zídku vedle ní.

„Myslel jsem, že bych mohl dnes večer odjet domů," řekl.

Jo se podívala na své ruce. Jak Ann předpověděla, vrátily se v odpoledním slunci k normálu. Přikývla. „Asi to tak bude nejlepší," řekla zvolna.

„Jo, musíš těch návratů do minulosti nechat," řekl Nick po chvilce. „Jistě si uvědomuješ, že se to chýlí ke konci. Matylda umře."

Zoufale zavrtěla hlavou. „Ještě ne. Ještě ne, Nicku. Ještě je čas dát všecko do pořádku. Třeba se knihy mýlí. Zdá se, že nikdo neví určitě, co se stalo. Třeba je dvorní maršálek William nechal v bezpečí –"

„Ne!" Nick ji chytil za ramena. „Podívej se na mě, Jo. Nic ji nemůže zachránit. Nic. Umře." Odvrátil se. „Část mého já si přeje, abys pokračovala, Jo. Část tě chce vidět poraženou a na kolenou." Zarazil se. V tichu, které se mezi nimi rozhostilo, se Jo neodvažovala zvednout oči k jeho tváři. Cítila, jak se jí vzadu na zátylku ježí chloupky.

„To nejsi ty, Nicku," řekla konečně. „A není to ani Jan." Zvedla k němu pohled. „Je to to, co chce Sam."

Nick pochmurně přikývl.

„A byl to Sam, kdo mě od začátku varoval, abych těch regresí nechala. Tehdy mi ještě nechtěl ublížit…"

„Tehdy ještě neměl v hlavě ten nápad, že je William," pravil Nick ponuře. „Chce nějak odpykat svou vinu tím, že nás dva štve proti sobě. Nemůžu tomu uvěřit, že opravdu chce, abys trpěla, a přece…"

„Nebudu trpět, Nicku. Ne těmi regresemi." Jo se smutně usmála. „Carl Bennet často vede lidi až k prožitku smrti. Koneckonců, když věříme v reinkarnaci, smrt neznamená konec…"

„Je to konec tvého nynějšího života, Jo." Nick s ní lehce zatřásl. „Jsi ochotna umřít? Chceš přestat být Jo Cliffordovou a upadnout do

prázdnoty nebo tam, kam si myslíš, že přijdeš, na dalších osm set let?“

Jo se od něho odtáhla s pohledem upřeným na jeho tvář. „Ovšem že ne. Ale to se nestane.“

„Mohlo by.“ Nick ji stiskl ještě pevněji. „Prosím tě, Jo, slib mi, že nebudeš riskovat.“

Okamžik se na sebe mlčky dívali. Nick si skoro ani neuvědomil, že natáhl ruku a dotkl se její tváře. „Neodvažuju se být s tebou, Jo. Kdybych byl opravdu Jan…“ Odmlčel se a pak zavrtěl hlavou. „Ne – nechce se mi věřit, že bych byl – ale je-li to pravda, pak mi pomáhej Bůh! Pokud to mohu posoudit, nebyl to život, na jaký by byl člověk hrdý. Třeba byl typem člověka, který by dokázal pronásledovat někoho až za hrob.“ Zachvěl se a pak se stísněně usmál. „Vybral si ale podivné nové tělo k obývání! Momentálně nepříliš úspěšný reklamní agent! Ne, nemůžu tomu uvěřit. A i kdyby, zajímá mě osoba, kterou jsem teď, Jo. Kašlu na krále Jana. Nebo na Sama. Pohrál si, manipuloval se mnou a teď je po všem.“ Odmlčel se. „Ale dokud nebudu mít jistotu, že ve mně nečíhá nic, co se ti chystá ublížit, nechci riskovat a být s tebou o samotě. A tak radši odjedu.“

Jo se k němu naklonila s hroudou v hrdle. „Nicku…“

Nick zavřel oči. Potom zvolna natáhl paže a něžně ji k sobě přivinul. Pohladil ji po vlasech. „Nemůžeš mi důvěřovat, Jo. Ať udělám cokoli, ať řeknu cokoli, nedůvěřuj mi a nedůvěřuj ani sobě!“

„Ann nám dokáže pomoct, Nicku…“

„Nemůže, Jo, a nebylo by fér to po ní žádat.“

„Pak tedy Carl Bennet.“

„Možná.“ Políbil ji na čelo. „Ale myslím, že to musí být Sam. Mám pocit, že je jediný, kdo tu noční můru může zažehnat, a hodlám se postarat, aby to udělal.“ Prudce ji pustil a strčil si ruce do kapes. „A je tu ještě Tim.“ Čelisti mu ztuhly. „Chci zjistit, kam přesně do téhle šarády zapadá.“

Jo se kousla do rtu. „Sam Tima nikdy nehypnotizoval,“ řekla tak tiše, že ji sotva slyšel.

„Ne.“ Nick se od ní odvrátil. „To nesedí, že? Tři muži, Richard, Jan a William. Všichni svým způsobem Matyldu milovali. A teď jsme tady. Tim, Sam a já.“ Chladně se zasmál. „Jsi cenou ty, Jo? O to

tady jde? Jestli ano, dva lidé musí v tomhle malém cvičení v karmických almužnách prohrát. Někdo musí prohrát.“ Díval se, jak černá nit mraku pluje po temně nachovém kotouči slunce, schylujícího se k hoře.

„Doufám, že vyhraješ ty.“ Hlas Jo byl jenom šepot.

Nick se na ni ohlédl; pohled měl podivně neosobní. „Mám to v úmyslu,“ řekl. „Tentokrát to mám v úmyslu.“

Kdesi na úbočí kopce zaslechla Jo žalostné zabečení ovce. Zvuk se slabě odrážel v prázdnotě noci a Jo se zachvěla.

Zvolna se posadila. Odhrnula přikrývku, vylezla z postele a upřela oči na bledé závěsy zastírající měsíční světlo. Odtáhla je a zatajila dech nad krásou postříbřené mlhy, která halila úbočí hory pod farmou, a dlouho tam tak stála, opřena lokty o kamenný parapet. Tělo ji bolelo touhou po Nickovi. Toužila po útěše jeho objetí a po tom, aby ucítila jeho ústa na svých. Potřebovala ho, ať bylo nebezpečí jakékoli. Ale odjel.

Složila hlavu na paže a rozplakala se.

To Richard vstoupil mezi ně. Kdyby nebyla potkala Richarda, byla by mohla milovat prince, který jí věnoval svou vášeň? Richard. Pořád jen Richard. Jeho jméno jí znělo v hlavě. Spatřila ještě Matylda v těch posledních měsících Richarda?

Zvedla hlavu a podívala se ke dveřím. Ann ji přinutila slíbit, že se už nikdy nepokusí o regresi o samotě – ale přece ještě aspoň jednou, aby zjistila, jestli se něco dozví o Richardovi. Koneckonců Matylda neumřela v Irsku. Nemohlo to být ještě nijak nebezpečné. Jenom deset minut, víc nepotřebuje, aby zapátrala ve své paměti, zda ještě jednou spatřila Richarda – a aby zapomněla na Jana.

Došla po špičkách ke dveřím a otočila klíčem. Pak si sedla před okno. Položila ruce na parapet, upřela oči na velký stříbrný měsíc a záměrně začala vyprazdňovat svou mysl.

Byl už večer, když dorazili k hradu Trim. Kdesi v zeleném šeru se tiše rozezpíval kos. Konečně přestalo pršet a zmoklé slunce jim házelo na cestu šikmé stíny. Velká hradní brána se otevřela a jejich koně překlusali přes padací most do bezpečí nádvoří za hradbami.

Margaret přivítala matku s otevřenou náručí, objímala ji a současně se jí pokoušela uvolnit tlustý plášť, a přitom se smála a otírala si slzy. Potom ji přišel pozdravit i Walter – vysoký a hezký jako vždycky a s humorným záblesk em v očích. „Tak nás moji zavržení tchán a tchyně konečně přijeli navštívit.“ Sklonil se, aby ji políbil, a vzal ji za obě ruce. „Vítejte na Trimu, lady Matyldo! Tady budete v bezpečí, nemusíte se bát.“ Vedl ji k ohni, nechal svou ženu, aby se pozdravila s otcem a bratry, a chvíli si prohlížel její obličej. Matylda se v rozpacích vyhnula jeho pohledu; najednou si uvědomila, že jí vítr vytáhl zpod závoje postříbřené vlasy, že jí starosti, špatné počasí a strach vyryly kolem očí vrásky a že má oteklé a ošklivé ruce, které Walter tak něžně drží ve svých. Zvedl jednu z nich ke rtům a políbil ji. „Máte dost síly, abyste se podívala na Margaretinu pýchu a radost, ještě než si odpočinete, matko?“ Mluvil tak tiše, že jí jeho slova na pozadí hluku v síni málem unikla. „Vím, že vám to ještě nestačila říct, a vy jste se to nemohla nijak dozvědět. Naše modlitby byly konečně vyslyšeny. Máme dcerušku.“

„Ach Waltře!“ Matyldin unavený obličej se rozzářil štěstím. Odtáhla se od něho a otočila se zpátky k Margaret. „Proč jsi mi to nerekla hned, ty darebnice? Honem mě k ní zaveď, k tomu miláčkovi, než se opravdu zhroutím vyčerpáním.“

Ale když následovala dceru po příkrých schodech do dětského pokoje vysoko ve věži, zjistila, že se i při nejlepší vůli prudce třese. Přitiskla si ruku na srdce, cítila jeho nepravidelný tlukot a na každé zatáčce schodiště se zhluboka nadechla. Přesto se nutila jít stále za Margaret, která běžela s vysoko zdviženými sukněmi před ní. „Dali jsme jí jméno Egidia,“ volala přes rameno. „Ach mami, je to to nejkrásnější dítě, jaké jsi kdy viděla. Je to perla!“

Matylda ji následovala do dětského pokoje a těžce se svezla na stoličku u kolébky, ze které vstala zavalitá, mateřská chůva, sotva se přiblížily. Srdce jí neovladatelně tlouklo a najednou cítila, jak ji zmáhá nevolnost a slabost, ale nějak se jí podařilo přimět, aby se naklonila a obdivovala spící obličejíček se dvěma droboučkými řadami tmavých řas, spočívajících tak pokojně na růžových tvářích.

„Je krásná, miláčku,“ usmála se Matylda rozechvěle.

Margaret se na ni pozorně zadívala. „Tobě není dobře, maminko. Co je s tebou? Nemělas mi dovolit, abych tě hnala do těch schodů.“ Klesla na kolena na rozházené byliny po matčině boku, najednou celá kajícná. „Byla jsem tak rozrušená, že tě zase vidím a že jsi konečně po tak dlouhé době v bezpečí.“

Matylda se usmála a pohladila ji po ruce. „Jsem v pořádku. Jenom to trvalo moc dlouho se k tobě dostat, to je všecko. Maršálek byl k nám tak laskavý, ale potom se objevil nový justiciár a hrozil, že nás prozradí. Starý dobrý maršálek se mu samozřejmě postavil na odpor, ale měl málo mužů. Myslel si, že budeme ve větším bezpečí tady.“

„A to taky jste, maminko.“ Margaret ji znovu objala. „Tady budete naprosto v bezpečí, uvidíš.“

Matylda se smutně usmála a podívala se znovu do kolébky, kde děťátko zkroutilo ve spánku obličejíček do zamyšlené, scvrklé karikatury. „Snad, má drahá, snad,“ bylo vše, co řekla, ale v hloubi srdce věděla, že jejich optimismus je jenom marná naděje. Znovu uviděla v duchu Janovu tvář, jak ji pronásleduje; hezké, hubené rysy, rovný nos, chladné modré oči, krutá ústa, která kdysi hledala a uchvátila její. Znovu ucítila, jak jí cosi tuhne v hrudi, ale tentokrát věděla, že je to strach.

* * *

Když přišel dopis, neměla Matylda ani tušení, že je od Richarda. Dívala se, jak ho Walter rozbalil a klouzal s chladnýma očima a vážnou tváří po černých písmenech. Margaret si zatím prozpěvovala nad kouskem goblénu při světle z vysokého okna.

Walter se zvolna zvedl. Podal dopis s úsměvem Matyldě. „Myslím, že jsou to zprávy, které vás potěší, paní tchyně,“ řekl měkce. Potom pokynul Margaret, aby ho následovala, a vyšel ze síně.

Matylda vzala dopis a zvolna jej přelétla očima. Slova byla formální, nadiktovaná písaři, ale nic nedokázalo skrýt šťastnou zprávu, kterou obsahovala. Mattie se vrátila z Wigmoru zpátky do Suffolku a na hrad Clare a jednoho mírného prosincového rána, když bylo nebe bez větru a pokryté beránky, darovala Willovi druhého syna, společníka pro malého Jana.

A teď, když se zdálo, že se Will na čas usadil na Trimu, navrhoval Richard, že přiveze Mattie do Irska.

Matylda svinula dopis a přešla k ohni; srdce jí divoce bušilo. Richard je jistě poslovi v patách; možná je už v Irsku. Kousla se do rtu, aby potlačila úsměv v náhlém okamžiku zahořklého sebevýsměchu. Tolik vzrušení, najednou tolik touhy u ženy, která by už měla mít rozum!

Když Will uslyšel tu zprávu, byl bez sebe radostí a hned se chtěl rozjet na pobřeží.

Margaret ho chytila za paži, když uslyšela o jeho záměru, a oči, tak podobné matčiným, jí zuřivě zaplály.

„Neopovaž se jet jim naproti, Wille! Musíš nechat jejího otce, aby ji přivezl až sem. Musíš!“ Podívala se přes rameno na Matyldu. „Kvůli matce. Dovedeš si představit, jak by jí bylo, kdyby se Richard vrátil už z přístavu zpátky?“ A tak musel Will zkrotit svou nedočkavost a čekat a dívat se na schnoucí cestu a rašící jarní slunce, které mu měly přivést z moře jeho ženu.

A potom konečně dorazili. Richard de Clare jel vedle své dcery, následován oběma malými dětmi s chůvami a doprovodem.

Matylda poodstoupila dozadu a dívala se, jak se Will vítá se svou manželkou; když viděla, jak její syn zkoumá uzlíček, který mu podala chůva, měla hroudu v hrdle. Viděl, že se na něho dívá, ale bez rozpaků se smál, s paží ještě pořád ovinutou kolem pasu své ženy a tváří rozzářenou štěstím.

Potom vedle ní konečně stanul Richard. „Jsem rád, že v sobě děti našly tolik štěstí,“ zamumlal na pozdrav a lehce se dotkl jejích prstů. Vlasy měl už docela bílé a tvář poznamenanou bolestí a vyčerpáním. Setkal se s jejím pohledem a smutně se usmál. „Nedívejte se tak na mě, má drahá. Stárnu. A je to na mně vidět – to je vše.“

„Richarde, nebyl jste nemocný?“ Zapomněla na syna i na zástup kolem nich a byla si vědoma jenom hrozného pocitu strachu a smrtelné bledosti jeho pleti.

Pokrčil rameny. „Horečka, nic víc. Měl jsem u sebe svou Mattie, která se o mě starala. Nic se nestalo, leda že to zdrželo náš příjezd k vám. Pojďte, musíte mě zavést k našim hostitelům. Walter se už bude divit, co je s námi.“

V týdnech, kdy pobýval na Trimu, nedokázal Richard nijak před Matyldou zakrýt, jak mu ubývá sil, a jako by si uvědomoval, jak je

nešťastná, když ho vidí tak shrbeného a slabého, zatímco ostatní vyjíždějí denně na hon, trval na tom, že ještě před Velikonocemi odjede. Nic z toho, co řekla, ho nedokázalo odradit, a ani se nepokusil být s ní před odjezdem sám.

„Sbohem, má drahá!“ To bylo vše, co jí řekl, když se s ním na nádvoří Trimu loučila. „Bůh s tebou a pořád tě opatruj!“ Zvedl její prsty ke rtům k jedinému letmému polibku a pak nastoupil na koně a se svými průvodci zvolna odklusal přes padací most a pryč z dohledu. Ani jednou se neohlédl.

„Jo!“ Ann bušila na dveře ložnice. „Jo, proboha, slyšíte mě?“ Znovu zalomcovala klikou. „Pusťte mě dovnitř!“

„Počkej, já to zkusím,“ odstrčil ji Ben. Zabubnoval na dveře kotníky prstů. „Víš určitě, že tam je? Třeba si vyšla na procházku.“

„Je tam. Podívej se, klíč trčí zevnitř v zámku.“

Za nimi zářilo slunce malým okýnkem ve střeše a osvětlovalo pruhovaná prkna podlahy a černou a krémovou vlněnou houni zavěšenou na zdi.

„Bene – co když to udělal? Co když se sama vrátila zpátky do minulosti a umřela…“

„Nebuď hloupá!“ Benův hlas zněl ostře. „Jo je rozumná ženská. Neprovedla by nic tak pitomého.“ Poklekl a přiložil oko k zámku. „Přines mi tužku a noviny nebo něco takového. Pokusím se vystrčit klíč a přitáhnout ho pod dveřmi.“

„Proč se zamkla?“ sténala Ann, když pozorovala Bena, jak jemně šťourá tužkou v zámku.

Ozvalo se slabé kovové žuchnutí, jak klíč vypadl, a Ben ho se spokojeným zamručením přitáhl na papíře pod dveřmi. Ann chytila klíč a třesoucí se rukou ho zasunula do zámku.

Jo ležela na lůžku, paže přes oči.

„Dýchá?“ Ann se k ní rozběhla a poklekla vedle postele. „Jo! Ach Bože, Jo, jste v pořádku?“

„Vidím ji dýchat až odtud.“ Ben zůstal stát ve dveřích, oči upřené na hluboký výstřih Joiny noční košile.

„Jo?“ Ann jí jemně zatřásla rameny. „Jo, probuďte se!“

Jo se s lehkým povzdechem pohnula. Otevřela oči a nechápavě se na Ann dívala.

„Jo, už je deset. Děti nás otravovaly, abychom vás už probudili."

Jo se lehce usmála. „Egidia," řekla. „A hoši Mattie. Jsou tak sladcí. Úplně jako Will, když byl maličký…" Znovu zavřela oči.

Ann se ohlédla přes rameno na Bena, který obrátil oči vzhůru a zmizel. O chvíli později slyšela, jak sbíhá po schodech dolů. Otočila se zpátky k Jo. „Žádní chlapečkové Mattie, Jo. Polly a Bill," řekla jemně.

Jo se zamračila. „Spala jsem tak tvrdě," pravila zvolna. „A tak dlouho. Richard odjel. Vzdal to… Byl starý, Ann. Starý." Oči se jí zalily slzami. „Asi jsem tak plakala, až jsem z toho usnula."

Nick se naklonil kupředu a pustil rádio ve voze. Vedle něho ležela mapa s trasou přes Hereford a Ross, kterou mu udal Ben. Nakonec strávil noc v jakémsi hostinci někde v horách, odjel už před snídaní a pokoušel se najít cestu zpátky na hlavní silnici. Večer předtím několik hodin bezcílně bloudil. Cítil se ospalý a velice skleslý.

Zamrkal a snažil se soustředit na modrý vůz před sebou; časné ranní slunce mu svítilo přímo do obličeje. Nechtělo se mu zpátky do Londýna. Všechno v něm křičelo, aby zůstal s Jo ve Walesu. Zaťal zuby, sešlápl plyn a přehnal se kolem modrého auta. Místo něho měl teď před sebou zelenou dodávku. Zpomalila, zatarasila mu cestu a Nick se zaklením přibrzdil.

Když znovu dupl na brzdu, byl kdesi jižně od Herefordu, kde se silnice A49 stáčela ke hřebeni vysokého kopce. Díval se na ukazatele na druhé straně cesty. Zvuk rádia zeslábl stejně jako svist vozů, které ho předjížděly a jejichž rychlá jízda pokaždé porschem u krajnice otřásla.

ACONBURY 1 MÍLE

Zamračil se. To jméno mu něco říkalo. Ale co? Aniž věděl proč, zahnul s vozem zvolna na boční silnici, pustil se pomalu po ní a díval se předním sklem na lesy a husté živé ploty po obou stranách čehosi, z čeho se vyklubala úzká klikatá cesta. Projel kolem nějakých země-

dělských stavení a potom zastavil před malým opuštěným kostelíkem. Když vystupoval z vozu, cítil se stísněně a srdce mu tlouklo nepříjemným nepravidelným rytmem.

Ještě pořád nevěděl proč, ale prošel brankou a vydal se kolem několika starých tisů ke kostelu. Na dubových sloupech portálu viseli dva vyřezávaní andělé a hleděli na nerovné kameny. Prošel mezi nimi a zkusil velikou rezavou železnou kliku kostelních dveří. Nepohnuly se. Potom si přečetl oznámení, přibité na těžkých dubových dveřích:

OZNÁMENÍ PRO NÁVŠTĚVNÍKY

TENTO KOSTEL BYL PROHLÁŠEN ZA NADBYTEČNÝ
A POUŽÍVÁ SE HO NYNÍ JAKO DIECÉZNÍHO SKLADU…
NÁVŠTĚVNÍCI, KTEŘÍ SI CHTĚJÍ PROHLÉDNOUT BUDOVU,
JSOU VŽDY VÍTÁNI;
KLÍČ SI MOHOU PŮJČIT PO PŘEDCHOZÍM UPOZORNĚNÍ…

Nick si sedl na úzké kamenné sedátko, které tvořilo část zdi u vchodu. Zjistil, že zhluboka dýchá. Pod víčky ho pálily slzy a v hrdle měl knedlík. Ale proč? Proč ho právě tento malý, ztracený kostelík naplňuje tak zdrcujícím pocitem?

Najednou nebyl schopen snést to hrozné neštěstí, které ho zaplavilo, znovu vstal a skoro se rozběhl zpátky k vozu. Vlezl si dovnitř a opřel si hlavu o okraj volantu. Teprve o deset minut později otočil ve vjezdu vůz a zamířil zpátky na hlavní silnici.

Jo dorazila do Londýna téhož večera kolem sedmé. Pokoušeli se ji přemluvit, aby zůstala, ale když trvala na tom, že musí zpátky, Ann si skoro viditelně oddechla. Rozloučily se polibkem a slibem, že se hodně brzy zase uvidí – ale o Matyldě už nepadla ani zmínka. Jo věděla, že jestli k ní znovu přijde její minulost, musí být sama. Nemohla už od Ann a Bena nic žádat.

Zvolna vyšla nahoru do svého bytu a odemkla si. Jenom na vteřinu zaváhala, když se rozhlédla kolem, protože si najednou s pocitem nervozity nebyla jista, jestli tu není Nick; ale byt byl prázdný.

Rychle ho prošla, pootvírala všechna okna a pak si dopřála uvolnění. Bylo to dobré být zase doma.

Osprchovala se a převlékla a nalila si sklenici jablečné šťávy. Potom si vytáhla poznámky a narovnala je na hromádku na stolku. Článek o Clementsových byl prakticky hotov.

Když náhle zazvonil telefon, málem vyskočila. Vstala a zvolna jej šla zvednout, najednou plna bdělosti.

„Jo? Jak se vede?“ Byl to Sam.

Tělo jí ztuhlo. Cítila, jak se jí prsty sevřely kolem sluchátka a kotníky jí zbělely, když se otočila a zadívala se na vadnoucí květiny na balkoně. „Dobře, děkuju.“ Udržovala hlas pečlivě v neutrální poloze.

„Kdy ses vrátila z Walesu?“ Samův hlas zněl pokojem tak jasně, že to vypadalo, jako by tu byl s ní.

„Teprve před hodinou.“ Cítila, jak jí ve spáncích začíná tepat napětí. Hlava se jí zatočila. Polož ten telefon! Musíš ho položit! Ale neudělala to. Zůstala, jak byla, oči upřené na kamennou zídku se záclonami vadnoucí zeleně.

„Mohl bych mluvit s Nickem?“ ozval se Sam znovu.

Jo cítila, jak jí tuhne žaludek. „Není tu, Same. Nevím, kde je.“

„Jel zpátky do Lynwood House?“ Slyšela v jeho hlase pobavenost.

„Už jsem ti říkala, že nevím, kde je.“

Následovala pauza. „Aha. Mohu z toho vysoudit, že jste se zase pohádali?“ zeptal se.

„Ne, Same.“ Jo slyšela, jak jí hlas poněkud stoupl. Zoufale se snažila udržet jej v rovině. „Je mi líto, že tě musím zklamat, ale nepohádali jsme se. Jsme nejlepší přátelé. Krásně jsme si ve Walesu užili, a ať už jsi Nickovi chtěl provést cokoli, nevyšlo to. A jestli si snad myslíš, že bys sem mohl znovu přijít a zopakovat tu svoji šarádu, tak na to zapomeň! Víme, co máš za lubem. Nevyjde ti to, Same, slyšíš? Nevyjde to.“

V telefonu se ozvalo pobavené uchechtnutí. „Nevím, o čem to mluvíš, Jo, ale doufám, že tě brzy zase uvidím. Hodně brzy.“

„Neuvidíš, Same, zapomeň na to!“

„Jak myslíš, lásko. Ale ještě než navždy zavěsíš, máš číslo mojí matky? Jsem momentálně u ní v Hampshiru.“

„Já ti telefonovat nebudu, Same.“

„Třeba ne.“ Znovu se zasmál. „Ale Nick bude. Měj to číslo někde po ruce, ano? Někdo se se mnou může potřebovat naléhavě spojit. Člověk nikdy neví.“ Znovu se zasmál. „Může na tom záviset tvůj život.“

Telefon oněměl.

Jo se chvilku nevěřícně dívala na sluchátko a potom jím praštila. Trvalo to pár minut, než sáhla po peru a poslušně nadrápala číslo Dorothy Franklynové do notesu u lampy.

Tim se podíval na Nicka bez překvapení. „Myslel jsem, že se tu jednou objevíš,“ řekl.

„Máme pár věcí, které si musíme vyříkat, nemyslíš?“ Nick šel za ním do ateliéru.

Tim se prudce otočil. „To teda nemáme,“ odsekl. „Přece ti proboha nepatří!“

„Mám v úmyslu se s ní oženit.“

Tim chvíli nehybně stál. Ústa se mu pootevřela, když ho znovu zasáhla bolest ztráty. S úsilím se sebral. „Pak ti musím pogratulovat. Doufám, že budete oba šťastní.“ Odvrátil se. „Ví už o tom tvůj bratr?“ Díval se na vysoký strop ateliéru a pečlivě se soustřeďoval na řadu reflektorů a kolejí pověšených pod zastřenými střešními okny.

„Ještě ne.“ Nick stanul nehybně ve dveřích s rukama založenýma na prsou. „A ani Jo. Drž se od ní dál, Time! Povím ti to jenom jednou.“

„Nemusíš.“ Tim se na něho nedíval. „Jo ke mně nikdy nic necítila. Ona a já jsme byli částí jednoho snu, to je všecko, a můj podíl na tom snu je pryč, pokud vůbec někdy existoval. Pojď sem!“ Pohyboval se pomalu, jako by ho každá kost v těle bolela únavou.

Nick si do té chvíle nevšiml malířského stojanu v koutě. Díval se, jak Tim stahuje plachtu a otáčí stojan ke světlu. „Bude to můj svatební dar pro vás dva, pokud budete chtít,“ řekl Tim klidně. „Nechám to zarámovat. Teď už mi to není k ničemu.“

Nick hleděl na fotografii. Cítil, jak mu kdesi na krku začíná pulsovat krev. Byla to Matylda de Braose. Ne Jo. Ani stopy po Jo nezůstalo v těch velkých očích s náznakem lásky a smíchu, v tom přímém, poněkud delším nose a odhodlané bradě, jejíž pevnost zdůrazňovalo jemné bílé plátno na čelence ve vlasech. Jeho oči zvolna prohlížely fotografii, na okamžik se zastavily u rukou a pak jely dál dolů po těžkých záhybech nachové pláštěnky a bledězeleného roucha až ke špičce boty vyčnívající z lemu. Poznal by ji kdekoli – ženu, do které se jako princ beznadějně zamiloval, ženu, k níž jeho vášeň a touha zhořkla a znetvořila se.

Prudce se odvrátil; cítil, jak mu do úst stoupá žluč. „Tak takhle připadala de Clarovi," vydechl. „Na mě se nikdy tak nepodívala. Pro mě měla jenom úšklebek."

Bez dalšího slova se vydal zpátky.

„Kam jdeš?" Timův hlas zněl najednou drsně.

Nick se zastavil. Napůl se otočil. „Kam myslíš, že asi jdu?" řekl. Oči měl tvrdé.

Hmátl po dveřích a vyřítil se dolů po schodech a ven na ulici. Tim zůstal stát před fotografií.

„Neubližuj jí, Nicku!" řekl Tim tiše, když slyšel, jak za ním zapadly domovní dveře. „Jenom jí proboha neubližuj!"

KAPITOLA
ŠESTATŘICÁTÁ

Jo odstrčila psací stroj a vstala. Byla příliš unavena, než aby mohla pracovat nebo dokonce i jíst. Sam ji vyvedl z míry; zlobila se, byla rozrušená a její myšlenky se pořád vracely k Nickovi. Chtěla ho tak moc vidět, že to bylo jako fyzická bolest.

Když zazvonil telefon, chvíli se na něj dívala a teprve potom zvedla sluchátko.

„Jo, drahoušku! Tady je Ceecliff. Jak se máš?“

Tvář Jo se uvolnila v úsměvu. „Jsem utahaná a nabručená. Hrozně ráda tě slyším. Jak se vede tobě?“

„Nemůžu se už dočkat, až se dozvím víc o Matyldě. Ještě je pořád s tebou?“

Jo se podařilo zasmát. „Říkáš to, jako by to byla moje nájemnice. Ano, je ještě se mnou.“

„Dobrá. Pak mi o ní musíš vyprávět. Chci tě poprosit o velkou laskavost, drahoušku. Zítra přijedu do města. Musím k zubaři a chci si zajít do Harrods. Mohla bych zítra natáhnout přes noc svoji ubohou starou kostru u tebe na pohovku? Jsem tyhle dny tak starodávná, že si netroufám na obě cesty v jednom dnu.“

„Samozřejmě že můžeš.“ Nálada Jo se při jejích slovech zvedla.

„To je skvělé. Ale nevyháněj chudáka Nicholase, pokud je u tebe. Chtěla bych ho vidět a nejsem už naivní! Přijdu kolem páté, jestli ti to vyhovuje, drahoušku.“ A zavěsila, aniž dala Jo příležitost odpovědět.

Jo se usmála. „Ty a naivní!“ zamumlala si pro sebe. „To zrovna!“

Vstala, vyšla na balkon a zadívala se na truhlík s pelargoniemi u nohou. Zalila je předtím vodou a teď se konečně začaly vzpamatovávat. Do nosu jí pronikl sladce nakyslý pach londýnské půdy plné sazí a jí se najednou zalily oči slzami. Nemysli na Nicka! Ne! Zoufale se snažila soustředit na nachové okvětní plátky, ale zamlžily se jí a rozhoupaly před očima.

Než odjel od Clementsů, vzal obě její ruce do svých. „Nechci tě už vidět, Jo, dokud to nebude za námi," řekl. „Nevolej mi! Nepřibližuj se ke mně! Za žádných okolností, rozumíš?"

Prudce se vrátila dovnitř. Pustila si magnetofon a vrhla se na pohovku. Kéž by tu byl Nick, až zítra přijede Ceecliff! Kéž by tu tak byl…

Zavřela oči a pokoušela se poslouchat hudbu. Deset minut Vivaldiho, aby uvolnil to napětí v hlavě, a potom půjde spát.

Když sesedli z koní na vnitřním nádvoří hradu Carrickfergus, zadívala se Matylda na pevnou věž zbrázděnou večerním světlem a navzdory teplému podvečeru se zachvěla.

Přišla zpráva, že na svatého Jana vyplul král Jan s vojskem z Pembroku a přistál v Crooku v jihovýchodním cípu Irska. Odtamtud odjel do Kilkenny a byl se všemi poctami přijat dvorním maršálkem.

„Ale co se stalo? Kde je William? Proč se ještě neozval? Proč přijel král do Irska?" Matylda se rozčileně dívala z Waltera na jeho bratra Hugha, když jim maršálkův posel sdělil tu novinu. Na jaře král Jan konečně souhlasil, že se smí William vrátit do Walesu a že mu poskytne ještě jednu audienci.

„Nechápu to." Walter si zamyšleně třel bradu.

„Mám dopis, můj pane." Posel zatápal ve svém vaku. „Bylo mi řečeno, že ho mám tajně odevzdat hraběti z Meathu a nikomu jinému."

„Tak mi ho dejte, člověče!" Walter strčil podmračeně prst pod pečeť. Hugh a Matylda čekali mlčky a dívali se, jak pročítá hustě psané řádky. Nakonec zhluboka vydechl. Vzhlédl k Matyldě. „Obávám se, že je to ta nejhorší zpráva. Raději si sedněte, než vám ji povím."

Matylda zbledla, ale udělala, co jí řekl, a posadila se zpříma na nízkou stoličku. Hugh jí ochranným gestem položil ruku na rameno. Nervózně si odkašlal. „Pokračuj, Waltře! Pověz nám to!"

Walter se podíval do pergamenu. „Zdá se, že William jel do Herefordu, ale v posledním okamžiku se s králem odmítl setkat. Místo toho začal shromažďovat muže s úmyslem zmocnit se znovu násilím některých svých statků." Vzhlédl, když se Matylda prudce nadechla.

„Král se okamžitě vypravil do Haverfordu, kde už jeho hostitel sbíral vojsko ke vpádu do Irska.“

„Vpádu?“ opakoval Hugh znechucený tím slovem.

„Tak to tu stojí. Lord Ferrers se zřejmě velmi usilovně pokoušel jednat jako prostředník a nějak přemluvil Williama, aby jel za králem do Pembroku, a William se tam s králem opravdu setkal. Podle něho mu nabídl, že mu okamžitě vyplatí čtyřicet tisíc marek, jestli mu král opět věnuje svou přízeň.“

Matylda zalapala po dechu. „Čtyřicet tisíc? Zbláznil se! Kde by sebral tolik peněz?“

Walter si olízl rty. „Přesně tohle asi král řekl. Poznamenal taky, že stejně nejsou Williamovy, ale vaše, protože hlavou rodiny de Braosů jste teď vy.“ Odmlčel se a rychle vzhlédl. „Jestli někdo může sehnat peníze, jste to vy a ne váš manžel, a tak má v úmyslu přenést všechnu zodpovědnost za dluh na vás a pouze na vás.“

Matylda zavřela na okamžik oči, vědoma si uklidňující Hughovy ruky na svém rameni. Walter se na ni rychle podíval a potom pokračoval; jel prstem po řádcích, jejichž písmo se ke spodnímu okraji pergamenu pořád zmenšovalo a bylo víc natěsnané. „Král nabídl Williamovi, aby ho doprovodil sem do Meathu, kde se s vámi budou moct společně setkat, ale William odmítl. Odjel na Pomezí s úmyslem shromáždit vlastní vojsko. Zdá se, že ho král nechal odjet.“

„Odvahu, matko! Tady budeme v bezpečí, uvidíš.“ Will se napůl otočil a díval se, jak se jeho žena a děti s chůvami sklíčeně plouží za Walterem a Margaret ke schodišti, které vedlo vzhůru do carrickferguské věže.

Matylda se pokusila o úsměv. „Pořád musím myslet na tvého otce, Wille. Proč nám to udělal? Proč se nepokusil uzavřít s králem mír? Vypadá to skoro, jako by záměrně poštval krále proti mně.“

Willova ústa se semkla do pochmurné přímky. „Je to neodpustitelné. Musel vědět, že se tě král bude snažit najít, i když si Hugh myslí, že král by přijel stejně a –“ Zaváhal. „No, otec se zachoval podivně, to musíš uznat. Nejsem si jistý, že vždycky ví, co dělá.“

Stáli a dívali se, jak poslední ze skupiny vystupuje po dřevěných schodech do věže. Zůstalo tu jen několik průvodců, aby je doprovo-

dili dovnitř. Do stájí už odváděli posledního koně. Nad hlavami jim zakroužili dva racci s křídly zrůžovělými v posledním světle zapadajícího slunce a jejich výkřik zazněl přes vysoké hradby.

„Král nás pronásleduje přes celé Irsko, Wille.“ Matylda mu položila ruku na paži. „Tady nejsme v bezpečí.“

Láskyplně se na ni usmál. „Já vím. Prohovořil jsem to s Reginaldem a Walterem a oba se mnou souhlasí. Musíme se všichni dostat co nejdřív do Francie. Je to teď jediná možnost. A tohle je dobré místo k vyplutí, takže až si trochu odpočineme, Hugh nám sežene čluny.“

Povzdychla si. „Tak ráda bych zase viděla Gilese! Řekni Hughovi, ať si pospíší. Nepotřebuju odpočívat. Odjeďme rychle! Nemyslím, že to bude brát jako urážku své pohostinnosti.“ Kurážně se pokusila o úsměv.

Ale najít člun, který by je převezl přes klidné modré moře do Francie, se ukázalo mnohem těžší, než předpokládali. První dva kapitáni, které Hugh oslovil, jenom krčili rameny, gestikulovali a hlučně smlouvali a potom při prvním příznivém větru odpluli bez nich.

S úzkostí pátrali na vodách zátoky po plavidlech, která by byla směřovala do krytého malého přístavu za hradem a mohla je odvézt, avšak po hladkém a klidném moři žádné čluny nepřipluly. Viděli hejna racků, jak se vznášejí nad skrytými hejny ryb a vrhají se na ně, ale žádný rybář o ně neměl, jak se zdálo, zájem. Za vysokými pískovcovými hradbami stoupalo napětí, hlídky na straně k moři byly zdvojnásobeny a muži trávili celé hodiny tím, že napínali zrak a upírali jej k protějšímu břehu zátoky, jako by očekávali, že se tam na pláži každou chvíli začnou řadit zástupy královských vojsk.

Ale nepřišel nikdo. Vysoko nad věží kroužil osamělý racek a jeho výsměšný křik se ozvěnou odrážel od mlčících zdí za zády dřímajících mužů a koní, kteří v horku nádvoří bez zájmu očichávali otýpky sena.

Slunce začalo zvolna zapadat a stíny na průzračné vodě se prodlužovaly.

Jezdce bylo vidět na míle daleko, jak cválá po cestě kolem opatství Panny Marie a vesnických chýší směrem od Baelu, brodu u ústí řeky Lagan. Stráže u hlavní brány mlčky napjaly luky a čekaly.

„Honem! Rychle!“ Jezdec přitáhl koni uzdu a zastavil ho, až kopyty zvířil oblaka prachu. „Řekněte hraběti, že král je míň než den cesty odtud tamhle naproti.“ Mávl rukou přes zvolna tmavnoucí vodu. „Už dorazil do Holy Woodu. A další přijíždějí z Rathu po moři.“

„Ochraňuj nás Svatá Panna!“ Will se horečně pokřižoval, když uslyšel zprávu udýchaného jezdce. „Co teď?“ Podíval se na Hugha a pak z Waltera na matku a zpět. Stáli na východní hradbě a cítili, jak jim v teplé noci lehký vánek čechrá vlasy. Vysoko nad nimi vykroužila do sametové oblohy zelený oblouk padající hvězda. Matylda usilovně upírala zrak do dálky, kam ukazoval Hugh; v zálivu se odrážely poslední paprsky západu slunce, ale neviděla žádné stopy po světlech ani táborových ohních. Vzdálené pobřeží bylo stejně temné jako zčeřená voda.

Najednou jí Reginald stiskl paži. „Podívejte se! Člun – a pluje sem.“

Hleděli do tmy, kde na vlnách přílivu připlouval malý rybářský člun, osvětlený ohřívadlem se žhavým uhlím na palubě. Hugh počkal, až člun obepluje výběžek a zamíří do malého přístaviště pod nimi. Pak se otočil a beze slova seběhl po schodech dolů.

Dívali se, jak člun tiše přirazil k přístavní hrázi a jak muži na palubě podávají koše s rybami čekajícím rukám. Matylda viděla, jak se pokaždé při zvednutí koše zaleskl stříbřitý náklad, a pak už spatřila Hughovy muže, kteří se s tasenými meči vyhrnuli na hráz. Jeden koš s rybami odletěl stranou a po černých kamenech se rozsypala stříbřitá čára a část nákladu spadla zpátky do temné vody. Když ozbrojení muži skočili na palubu, rybáři se zmohli jen na předstíraný odpor. Ze svého místa vysoko na hradbách viděli, jak vysoká Hughova postava z hráze ukazuje, kde se mají rozestavit stráže, a jak na palubě drží muži rybáře napřaženými meči. Potom se Hugh otočil a zmizel ve stínu. Všechno se odehrálo v naprostém tichu.

„Už bude u zadní brány,“ zamumlal Walter naléhavě. „Honem! Nesmíme ztrácet čas. Vítr se obrací, a jestli neustane, bude mít ten správný směr, aby nás odtud odvezl.“

Člun byl starý, otevřený a otlučený, prkna měl špatně utěsněná a s rybáři na palubě na něm bylo pro cestující sotva místo. Mattie a Will a jejich dvě malé děti, Margaret s Egidií v náručí a s kojnou v

patách, Reginald a Matylda a Walter a nakonec Hugh, jenž upřel dlouhý pohled plný lítosti na krásnou pevnost, kterou pomáhal stavět. Čtyři strážci stáli s tasenými meči uprostřed člunu, když lodníci odvázali lana a loď se tiše otočila na moře.

Šplouchlo to a zasyčelo, jak Walter hodil ohřívadlo s uhlím přes palubu, a pak už měli nad hlavami jen naprostou tmu kromě záře hvězd na temném plátně nahoře.

Když se Matylda bez dechu dívala, zdálo se jí, že se vůbec nehýbají. Černá silueta hradu nad nimi visela tak dlouho, že jí to připadalo jako celá věčnost, ale pak se plachta konečně začala nepozorovaně nadouvat a vlnit a voda se před přídí plavidla rozčeřila.

Irské pobřeží zvolna zapadlo do tmy a oni zůstali sami s padajícími meteority a fosforeskujícím mořem.

Jo otevřela oči, udivena náhlou změnou světla. Mezi ní a lampou stálo cosi temného. Zapudila spánek, který ji zmáhal, a posadila se. Hudba už dohrála a v bytě bylo velmi ticho.

„Tak ty sis myslela, že mi můžeš uniknout po moři.“ Tichý hlas ji přiměl, že se s trhnutím napřímila.

„Nicku!“ Zmocnila se jí panika. „Jak ses dostal dovnitř? Co tady děláš?“ Zoufale se pokoušela pročistit si mozek.

„Mluvila jsi ze spaní. Měla sis dát na dveře řetěz, Jo.“ Seděl u lampy na opěradle křesla blízko ní. Viděla kolem jeho hlavy ve stínu slabou zlatistou svatozář světla lampy. Balkon za otevřenými dveřmi tonul ve tmě.

„Proč jsi sem přišel?“ Dívala se na něho, ještě pořád vyděšená, ale do tváře mu neviděla.

„Jak to myslíš, proč jsem přišel?“ Najednou stočil hlavu a Jo viděla, že se usmívá. Krev jí ztuhla v led. To nebyl Nick. Muž za těma ocelově modrýma očima byl vypočítavý a chladný a plný nenávisti.

Bezmyšlenkovitě se pokusila vstát, ale byl rychlejší. Než se stačila pohnout, chytil ji a zatlačil zpět na pohovku. „Ne, má paní,“ řekl klidně. „Ne. Poslechneme si konec toho příběhu, ano? Poslechneme si ho spolu.“

„Ne!“ Zoufale do něho strčila. „Nicku, ty tady nemáš co dělat. Musíš jít pryč. Já nechci pokračovat, Nicku. Nesmím. Jsem už příliš

blízko konce. Prosím tě, Nicku! Víš přece, že nesmím.“ S hrůzou se na něho dívala. „Nicku!“ zvolala. „Přestaň! Copak nevidíš, co se děje? To všechno Sam! To Sam nás k tomu nutí. Prosím! Nedovol, aby se to stalo! Nenech Sama vyhrát!“

Zamračil se a podíval se na ni. „Sam?“ řekl pomalu. „Měl jsem něco Samovi říct…“

Jo tvrdě polkla. „Je u tvé matky,“ řekla. „Před chvílí telefonoval a chtěl, abys mu zavolal.“ Stisk na jejím zápěstí trochu povolil. „Jdi, Nicku, a zavolej mu, prosím! Je to důležité.“ Pokoušela se udržet svůj hlas v klidu a upírala oči na jeho tvář.

Viděla, jak se mu v pohledu na okamžik objevila nejistota, ale hned zase zmizela a Nick se znovu usmál. „Nějak ti najednou hrozně záleží na tom, abych mu zavolal. Rád bych věděl proč.“ Stiskl jí zase silněji zápěstí a naklonil se, až měl tvář jen pár centimetrů od ní. „Ty si myslíš, že mě odvedeš od toho, co jsem přišel udělat?“

V ústech jí vyschlo. „A co jsi přišel udělat?“ zašeptala.

Zvenčí ztemnělým obdélníkem dveří do pokoje zaznělo zahoukání auta. Nick lehce zvedl hlavu, ale z její tváře oči nespustil. „Přišel jsem tě navštívit,“ řekl klidně. „Ženu, kterou miluju.“

Jo těžce oddechovala a snažila se ovládnout paniku, která se jí zmocňovala.

„Jestli mě miluješ, Nicku, tak mi neublížíš,“ řekla prosebně. Znovu se ho bez úspěchu pokusila odstrčit. „Prosím tě, pusť mě! Bolí to…“

Usmál se. „Je to jistě jen malá bolest ve srovnání s tou, kterou jsi způsobila ty mně.“

„Nechtěla jsem ti způsobit bolest,“ plakala zoufale. „Musíš mi věřit, že jsem nechtěla. Miluju tě…“ Hlas se jí zlomil ve vzlyku.

Nick se nepohnul. Přimhouřil cynicky oči. „Miluješ!“ zašeptal. „Jak miluješ?“

Sevřel jí obě zápěstí jednou rukou a druhou se jemně dotkl její tváře. Na ukazováčku se mu na okamžik ocitla slza. Zvolna se naklonil a přitiskl své rty na její.

„Koho jsi to vlastně milovala?“ zamumlal. „Byl to celou dobu de Clare?“

Jo mu hleděla do očí, tak blízko jejích.

„Byls to ty," zašeptala. „Nakonec jsi to byl vždycky ty…" Konečně železné sevření na jejím zápěstí povolilo a jeho ústa opět našla její. Zavřela oči a ucítila, jak se v ní kdesi hluboko začíná probouzet známá touha. Aniž si to uvědomila, opětovala jeho polibek a cítila, jak se zachvěla, když jí sáhl pod blůzu. Dlouho ležela tiše a potom se horečně pokusila vyrvat zápěstí z jeho věznícího sevření. Stisk okamžitě zesílil. Nick se zaklonil a usmál se. „Uvolni se, Jo," řekl tiše. „Neper se se mnou!" Když se na ni podíval, spatřila v jeho očích novou záhadnou prázdnotu; potom zase natáhl ruku a dotkl se její tváře. „A teď," řekl, „konec toho příběhu!"

„Ne!" Ucukla před jeho dotekem, ale nemohla se pohnout, když jí jeho volná ruka jemně, ale naléhavě zvolna sjela po čele a dolů ke spánkům. Zoufale se snažila odvrátit, ale chytil ji za bradu, přinutil ji, aby se na něj podívala, a pak jí znovu pohladil čelo. Přestože se bála, Nick ji uklidňoval a uvolňoval.

Usmál se. „Teď je to lepší. Přestaň se se mnou prát, Jo. Já ti neublížím," řekl tiše. „Chceme to přece oba a ty to víš. Zjistit, co se vlastně stalo." Jeho prsty ji nepřestávaly hladit po spáncích a Jo ležela klidně, dívala se na něho a uvědomovala si jenom, jak intenzivně modré má oči. Nick se usmál, nahnul se a znovu jí přitiskl rty na ústa. Tlačil ji čirou silou vůle zpět do minulosti. Byla uvězněna, a přestože se bála, cítila, jak kolem ní svět klouže do prázdna.

Trvalo několik minut, než pohyb Nickovy ruky ustal. Pozorně se na ni zadíval. Oči měla zavřené a Nick cítil, jak v ní polevuje napětí a její tělo se boří hlouběji do podušek. Konečně jí pustil zápěstí, sklonil se a znovu ji políbil.

„A teď, má paní," řekl tiše, „chci, abyste mi pověděla, co bylo dál. Byla jste na lodi a odplouvala z Irska… Nechala jste mě tam. Myslela jste si, že mi dokážete uniknout, co?" Zasmál se, vstal, přešel k otevřeným dveřím a vyhlédl ven na balkon. „Povězte mi, co se dělo dál. Povězte mi, jak se vám vedlo na vaší cestě za svobodou."

Hodinu nebo dvě před svítáním upadla Matylda, zachumlaná s vnoučkem Janem do kožešinové pokrývky, do neklidného spánku; ukolébal ji jemný pohyb lodi. Když procitla, obloha už šedla a oblaka vysoko před nimi nad mlhavými dálkami skotského pobřeží byla

zabarvena do perlově růžové barvy. Chlapeček se jí v náručí pohnul a stulil se ještě hlouběji do tepla jejího pláště a ona ho k sobě přitiskla, aniž vnímala strnulost v ramenou a vlhké jíní, které všechno pokrývalo sítí kapiček. Kormidelník seděl shrbený u kormidla se starým pytlem přes ramena a s pohledem klidně upřeným na obzor. Viděla jeho snědou tvář, ošlehanou a vrásčitou, i pronikavě modré oči námořníka. Zdálo se, že vůbec neví, že mu za zády stojí Hughův strážce s taseným mečem.

Nedaleko člunu vyskočila do vzduchu ryba a její tělo se prohnulo ve stříbřitém záblesku. Muž po ní automaticky vrhl pohled. Viděla, jak na hladkém kormidle na okamžik sevřel prsty.

„Kde přistaneme?“ Mluvila tiše, aby neprobudila malého Jana.

Muž se na ni podíval, zauvažoval a potom trhl hlavou směrem k přídi. „Tamhle je Rinns o’Galloway. Zavezu vás k přístavu blahoslaveného Patricka, jestli vítr vydrží a stihneme příliv.“ Zadíval se na vrchol stěžně, kde se vzdouval modrý plamenec. „Ale myslím, že vítr před východem slunce opadne.“ Měl tichý, zpěvavý hlas, neuspěchaný a klidný.

Matylda se podívala do bílých vln za kýlem. Moře se za nimi vzdouvalo a mírně vlnilo a na obzoru, kam zvolna ustupovala noc, bylo temnější.

„Váš král na tom s větrem nebude o nic líp než my, paní,“ četl jí stařec myšlenky. „A jak jsem slyšel, máme před ním den náskok. Než vypluje ze zátoky, budete dávno za horami.“

„A doufám, že můj konstábl ho taky chvilku v Carrickfergusu zdrží,“ ozval se najednou ze stínu Hughův hlas. „Může to trvat týdny, než si král uvědomí, že už tam nejsme. To už bychom mohli být při trošce štěstí ve Francii.“

„Skotský William se přidal k anglickému králi, víte to?“ promluvil znovu rybář. „U něho podporu nehledejte! Lev je už starý a unavený. Ten se už proti Anglii stavět nebude.“

„Víte toho hodně, starý muži,“ uchechtl se Hugh. „Nepochybuji o tom, že ve Skotsku najdeme dost lordů, kteří nás stejně podpoří. A postačí, když nám zajistí plavbu do Francie. Víc od nich nepotřebujeme.“

Jak stařec předpověděl, vítr se utišil, když přibylo světla. Dívali se, jak z moře planoucí mlhy vychází za Gallowayskými vrchy slunce. Plachta zplihla a zůstala nehybně viset. Kdesi začalo tlouct do stěžně lano a jedno z dětí rozmrzele zakňouralo. Moře se přestalo čeřit a voda zmlkla; jen tu a tam zabublala mezi prkny pokrytými vilejši.

Dlouho stáli na klidné vodě a zdálo se, že se sotva pohybují. Starý kapitán stroze odmítl, když Walter navrhl, že by měli vytáhnout dlouhá vesla. „Dost času, až se změní příboj, pane," trval na svém. „Však tam dorazíme včas."

Za nimi zůstával perlově zamlžený obzor – prázdný a bez pronásledovatelů.

Teprve po poledni konečně přirazili k přístavní hrázi v Portpatricku a dva čekající muži, bosí a v rozedraných cárech, chytili kotevní lano a připevnili je ke sloupkům; poulili oči na tasené meče, ženy a děti. Skupina vystoupila, ztuhlá a v křečích, na teplou přístavní hráz a rozhlížela se kolem. Opodál se choulilo pár chatrčí a do vnitrozemí vedla od moře cesta vyšlapaná v suché trávě.

„Budeme potřebovat koně." Hugh se obrátil na kapitána, který se zamyšleně opíral o bok lodě a díval se. Nezdálo se, že by nějak spěchal odvázat lana a vyplout, i když strážci už člun opustili a stáli teď na hrázi. Rybáři seděli nečinně na palubě, zdánlivě bez zájmu o dění kolem nich.

Stařec pokrčil rameny. „Pochybuju, že tady nějaké seženete." Ušklíbl se na chlapce, který na hrázi svinoval lano, a výřečně na něj promluvil rychlou irštinou. Chlapec zavrtěl hlavou a pokrčil rameny. Potom ukázal přes rameno do vnitrozemí. „Říká, že byste měli jít nejraději do hradu," překládal. „Ale jenom jestli máte dost zlata na zaplacení. Tamní zeman není přítelem lidí bez půdy."

Hugh a Walter si vyměnili rychlý pohled.

„Řekni mu, ať nás tam zavede," poručil Hugh. „Peníze máme."

„Hughu, přece nebudeme muset jít pěšky – s dětmi a v tom slunci!" Margaret položila švagrovi ruku na paži.

Zaváhal. Potom se otočil k chlapci. „Je k tomu hradu daleko?"

Námořník mu to přeložil a chlapec se ušklíbl. „Je to tak daleko, jak to je, a o nic dál," zněla záhadná odpověď. Hugh zklamaně zaklel.

„Asi bude lepší, když ženy počkají tady v jedné z těch chatrčí nebo tak někde. Ty zůstaneš s nimi, Wille. Nech si tu dva moje muže. Já půjdu s ostatními sehnat koně."

Nemarnil čas čekáním na námitky. Matylda s Mattie a Margaret stály a dívaly se, jak muži kráčejí po cestě za bosým hochem. Stála, dokud nebyli z dohledu, a pak se otočila k Willovi. „Rozprostři nám pláště tamhle pod tím stromem, Wille. Počkáme ve stínu. A podívej se, jestli bys v některé té chatrči nesehnal chléb a pivo." Najednou se cítila skoro bezstarostně. Nejšťastnější od chvíle, kdy král Jan vkročil na irskou půdu. Konečně to vypadalo, že před ním mají dostatečný náskok.

Slunce teď bíle zářilo na vysoké nebeské klenbě a kameny na prašné cestě byly horké na dotek. Za nimi už hřbet kopce zářil rozkvetlým vřesem a z porostů šípkových růží a plazivého planého tymiánu zněl bzukot včel. Děti spaly a s nimi i chůva s hlavou opřenou o suky stromů; z pootevřených úst se jí ozývalo chrápání a živůtek šatů se jí otevřel a odhalil těžký snědý prs se širokou zarudlou bradavkou. Na palubě rybářského člunu spali námořníci ve stínu plachty, kterou přehodili přes palubu, aby uchránili vybělená prkna před nelítostným žárem. Nejevili žádné známky, že by chtěli při změně příboje odplout.

Bylo už hodně pozdě a všichni měli hlad a žízeň, když konečně uslyšeli v dálce dusot kopyt a řinčení postrojů a spatřili blížící se jezdce. Will se vydrápal na nohy, podal ruku matce a přimhouřil v záři podvečerního slunce oči. „Zdá se, že sem jede hodně lidí, ale nevidím žádné rezervní koně," poznamenal nechápavě.

Stáli před skupinkou stromů a dívali se, jak se muži blíží. Po Walterovi a jeho bratru nebo Reginaldovi nebylo ani stopy. V čele oddílu jel rudovlasý muž v brnění ozdobeném nachovou krokvicí. Přijel až k nim a pohlédl na ně z koně s nadzvednutým obočím v úzké, opálené tváři. „To jste přijeli vykonat pouť, lidičky?" zeptal se líně. Jeho zrak bloudil od jednoho k druhému a všechny si postupně

prohlížel; nic mu neušlo. Potom jeho pohled dospěl až k Matyldě a nepostřehnutelně zbystřil.

„Vy jste jistě lady de Braose, že?“ Mluvil tak tiše, že nevěděla, jestli si to neříká jen sám pro sebe. Potom se v sedle uklonil a v zelených očích se mu objevil pobavený výraz. „Dovolte, abych se představil, moje paní. Sir Duncan z Carricku.“ Díval se na ni dál a Matylda cítila, jak se začíná chvět. Jeho další slova potvrdila její nejhorší obavy. „Teprve nedávno jsem se vrátil ze Skotska. Nemohl jsem neslyšet o vašem drobném sporu s mým milovaným bratrancem králem Janem.“

Koutkem oka Matylda zahlédla, jak Willova ruka sjela k jílci meče. Kousla se do rtu. „Myslím, že se mýlíte, sire Duncane.“ Pokusila se usmát a s námahou uklidnit hlas.

„Ale ne, má paní, myslím, že ne.“ Přerušil ji, než mu to mohla vyvrátit. „A myslím, že Jeho Milost velmi potěší, až jí povím, že jste zde.“ Najednou se přestal usmívat a mávl rukou přes rameno.

Oddíl se rozjel do stran a obklíčil skupinu pod stromy. Will s ošklivým zaklením tasil meč. Oba rytíři z Carrickfergusu následovali jeho příkladu a vsunuli se mezi ženy a Carrickovy muže. Ale sotva Will zvedl paži, tři ozbrojenci ho koňmi srazili pod kopyta; jeho meč se jen zaleskl. Matylda vykřikla a rozběhla se k němu, ale jeden z jezdců se zasmál, se smíchem se sklonil a vyhoupl si její štíhlé tělo před sebe na koně tak snadno, jako by byla děcko, a tam ji držel s pažemi bezmocně přitisknutými k bokům.

Sir Duncan seděl a přihlížel, jak se Will se zhmožděnou tváří a v krvi vrávoravě zvedá na nohy. „Svažte mu ruce!“ poručil úsečně. Dva z jeho mužů sesedli, stáhli Willovi paže dozadu a svázali mu je koženým řemenem. S omluvným pohledem na Matyldu odhodili druzí dva rytíři okamžitě meče a ona jen bezmocně přihlížela, jak je také svazují. „Snad se mnou budete souhlasit, má paní –“ sir Duncan se znovu uklonil – „že by bylo pošetilé bránit se zatčení.“ Pokynul mladému muži, který jel předtím po jeho boku. „Můj podkoní vás vezme na koně za sebe. Přiveďte ostatní!“ nařídil svým lidem. „Ještě dnes večer se vrátíme na Turnberry.“ Otočil koně a pobídl ho ostruhou k okraji přístavní hráze, kde se námořníci, kteří se nedali vyrušit z odpočinku, opírali o lodní bok a s lhostejným nezájmem přihlíželi,

co se děje. Sir Duncan sáhl do váčku a ledabyle hodil na vybělená prkna minci. Stařec se na ni díval a ani se nepohnul.

„Dejte králi zprávu, že jsem zajal dámu, kterou hledá," poručil. „Povězte mu, že budu čekat na jeho pokyny na otcově hradě v Turnberry."

Stařec lhostejně pravil: „Odplujeme s příštím odlivem, pane. Postarám se, aby byla vaše zpráva předána."

Matylda si ze svého místa za mladým štolbou Jamesem nebyla jista, zda se ve starcových očích objevil nějaký soucit, když se díval, jak odjíždějí pryč.

Zatímco padal soumrak, ujížděli do vnitrozemí po jasně vyznačené cestě na otevřené pláni a do lesů. V Craigcaffu muži zapálili pochodně, aby si posvítili na cestu kolem Loch Ryanu a dál na sever. Jeli rychle. Matylda se musela pevně držet mladíka před sebou kolem pasu a jenom zpola vnímala hvězdami ozářenou vodu po své levici, neboť byla oslněna pochodní, kterou držel jezdec cválající po její pravé straně. Opřela si hlavu o široká záda před sebou a zavřela oči; za kruhem světla a dunícími kopyty nebylo nic než tma a zoufalství. Někde nablízku mezi jezdci slyšela hořce plakat dítě a věděla, že je to malý Jan. Sevřela ji touha pochovat ho v náručí a utěšit ho a rozhlédla se po Mattie, ale postavy kolem ní na cválajících koních byly zastřeny kouřem a štiplavým dýmem.

Kromě jediné krátké zastávky k napojení koní sir Duncan nezastavil, dokud nedorazili na Turnberry. Zpocená, chvějící se zvířata překlopýtala po ozvěnou dunícím padacím mostě a konečně se zastavila. Dech se jim valil z nozder jako oblaka páry, když stanuli pod vysokou hradní věží. Sir Duncan sklouzl z koně, přišel a natáhl ruku, aby Matyldě pomohl sesednout. Zdál se dlouhou, divokou jízdou nevzrušený a nadále zachovával úzkostlivě zdvořilé způsoby. „Vítejte, lady Matyldo." Hluboko se uklonil. „Doufám, že se budete považovat za mého hosta, dokud mi Jeho Milost nedá vědět, co si přeje, abych s vámi udělal."

Matylda se třásla napůl únavou a napůl hněvem. „Vy nejste můj přítel, sire Duncane. Jestli vstoupím do vašeho domu, budu tam jako vězeň a ne jako host," odsekla a vytrhla mu ruku.

Usmál se. „Jak si přejete.“ Prudce se otočil na podpatku, vyštěkl na muže rozkaz a spěchal před nimi do hradu.

Nahnali je do věže a pak nahoru do jedné z klenutých komnat až pod střechou. Nebyl tam žádný nábytek a podlaha byla čistě umetená. Všechny tři děti plakaly a Matylda ve světle svíčky, která hořela v držáku u dveří, viděla, že Mattie má také na krajíčku. Chůva byla bledá a s očima plnýma strachu. Willa od nich odloučili už na nádvoří a Matyldě bylo špatně strachem o něho. Chvíli trvalo, než na své paži ucítila ruku Margaret, která se ji pokoušela uklidnit. „Pomoz mi s dětmi, maminko! Musíme je utišit. Třeba by jim chůva mohla dát trochu mléka, jestli to půjde – i Janovi. Aspoň jsme pod střechou a je tu teplo.“

„Mohli jsme mít pohodlí, kdybyste ho nechala,“ vybuchla Mattie. „Mohli jsme být jeho hosty. Měli bychom oheň a přikrývky a jídlo. Proč jste tak umíněná a pyšná? To musíme kvůli tomu pořád všichni trpět?“ Vzdorovitě se odvrátila, když se Matylda shýbla, aby z podlahy zvedla malého Jana a pevně ho objala.

„Buď zticha, Mattie!“ okřikla ji Margaret varovně. „Matka udělala dobře, že odmítla. Oheň nepotřebujeme. Je horká noc.“

Dítě bylo na Matyldu moc těžké. Začínala pociťovat, jak ji bolí paže, ale držela je dál, a když jí ovinulo ruce kolem krku, cítila z drobného tělíčka teplo a útěchu. Margaret podala Egidii kojné a sama houpala Mattiina malého Richarda ve snaze utišit jeho rozmrzelé kňourání, zatímco mu rozvazovala látku kolem zadečku. „Aspoň za jednu věc musíme děkovat nebesům, maminko. Walter a ostatní unikli. Vesničané, co to viděli, jim povědí, co se stalo, a oni si pro nás přijedou. Nějak nás už odtud dostanou. Něco si určitě vymyslí.“

Mattie vzhlédla s náhlým paprskem naděje v slzami zarudlých očích. „Myslíš? Ach ano, určitě přijedou. Zachrání nás. Walter by tě určitě nenechal ve vězení. Zachrání nás a najdou Willa.“

Matylda se přinutila k úsměvu, i když měla rty popraskané solí, sluncem a strachem. „To víš, že budeme v pořádku. Nedělej si starosti! Jsem si jista, že něco vymyslí, ještě než pro nás král pošle.“

O něco později, když nezastřenými okny začalo dovnitř pronikat světlo, uslyšeli venku na kamenných schodech kroky. Kdosi odstrčil závoru a objevili se muži se slamníky a pokrývkami. Přinesli i džbá-

ny s vínem, mísy masa a ovesných placek a další mísu s chlebem namočeným v mléce pro děti a všechno to postavili k prázdnému krbu. Potom se jeden z nich obrátil na Matyldu a zasalutoval. „Sir Duncan vám skládá poklonu, paní. Přijmete-li vy a ostatní dámy jeho pohostinství, budete vítány k večeři u jeho stolu.“

Matylda cítila, jak jí zaplály tváře. „Myslím, že jsem siru Duncanovi řekla jasně, co si myslím o jeho pohostinství. Řekněte mu, prosím, že jsem svůj názor nezměnila. Nikdy nebudu pod jeho střechou dobrovolně hostem.“

Muž se bez komentáře uklonil a s přísně neutrálním výrazem ve tváři vyšel s ostatními ven. Dveře za sebou zatarasil těžkou závorou. Sotva byli pryč, propukla Mattie v hlasitý vzlykot. „Proč? Proč jste ho odmítla? Mohly jsme se ho pokusit obměkčit. Možná by se nám podařilo uprchnout, kdybychom se dostaly z tohohle pekla. Mohly jsme se dostat pryč!“ Vrhla se na dveře a bušila pěstmi do silného nepoddajného dřeva.

Matylda se na ni podívala s odhodlanou tváří. „A nechat tady děti jako rukojmí?“ To bylo vše, co řekla.

KAPITOLA
SEDMATŘICÁTÁ

Nick se zvolna protáhl na lůžku a zadíval se na sluneční světlo, pronikající přes závěs a pohrávající si na štukovém vlysu u stropu ložnice. Usmál se. Zvedl zápěstí před obličej a podíval se na hodinky. Prokrista! Bylo čtvrt na devět a v půl deváté měl být v práci. Vyskočil a pak se zarazil.

Postel vedle něho byla prázdná a prostěradlo netknuté kromě místa, kde zůstal otisk jeho spícího těla. A byl oblečený.

Zvolna a s těžkým srdcem přešel chodbičkou do obývacího pokoje. Jo ležela tam, kde ji nechal – na pohovce, kde tiše spočívala pod dekou, kterou ji přikryl.

„Nicku! Kolik je hodin?“ Pomalu otevřela oči.

„Po osmé.“ Šel si sednout vedle ní.

„Co se stalo? Proč jsem spala tady? Kdy jsi přišel?“ Odhrnula si z očí vlasy.

Nick se něžně sklonil a políbil ji na čelo. „Jo, letím dnes ráno zpátky do Ameriky.“

Posadila se. „A proč?“

„Musím pryč, Jo. Musím od tebe, copak to nechápeš?“

Opřela se o loket a zadívala se na něho. „Ale proč do Ameriky?“

„Protože je to daleko. Přišel jsem sem včera večer, Jo. Zhypnotizoval jsem tě. Sám nevím jak, ale nějak jsem tě proti své vůli vystrašil tak, že jsi upadla do transu. Přinutil jsem tě, abys mi vyprávěla další část svého příběhu, Jo, a přitom jsem věděl, že je to pro tebe nebezpečné. Věděl jsem, že se bojíš. Správně bych měl být pod zámkem.“

„Nicku, to není pravda.“ Jo se otřeseně zvedla. „Nepamatuju se…“

„Nepamatuješ se, protože jsem ti řekl, že si to nebudeš pamatovat. Plakala jsi, Jo. Začala jsi plakat, když jsi vyprávěla, a to tě přivedlo zpátky ke zdravému rozumu. Řekl jsem ti, abys usnula a abys zapomněla.“ Zaťal ruce v pěst. „Dokud to nebudeme mít za sebou, nebudu si věřit, ani když budu jen v tom samém městě co ty, Jo. Musím najít Sama a přinutit ho, aby ten zmatek nějak urovnal, pokud to

dokáže. Podívám se, jestli ještě není v Hampshiru.“ Zachmuřeně přešel k telefonu, mlčky se podíval do bloku s číslem své matky a začal je vytáčet.

Dorothy Franklynová zvedla sluchátko na druhé zazvonění.

„Zrovna odjel, Nicku,“ odvětila na jeho stručný dotaz. „Říkal, že musí být ještě dnes ve městě. Děje se něco, Nicku? Byl celý víkend hrozně předrážděný.“

„Všecko je v pořádku, mami.“ Nick zabubnoval prsty na psací stůl. „Brzy ti zase zavolám.“ Zavěsil. „Je na cestě do Londýna, Jo. Chtěl bych, abys tu nezůstávala sama. Musíš se nám oběma vyhnout.“

Jo se kousla do rtu. „Nepustila bych ho dovnitř ani za nic.“ Unaveně se usmála. „A dnes večer přijede Ceecliff a zůstane tu na noc.“

Nickův obličej se rozjasnil. „To je dobrá zpráva. Moc rád bych ji zase viděl.“

„Taky bych byla ráda,“ řekla Jo smutně. „Já taky.“

Byt byl prázdný. Nick jím dvakrát prošel a natahoval uši, jestli něco neuslyší, než zasunul zástrčku na hlavních dveřích a šel k telefonu.

Zamluvil si let odpoledním jumbem a pak zavolal Jima Greersona.

Jim byl zoufalý. „Pro Boha věčného, člověče, máš přece být tady!“

„Promiň, Jime. Jsem si jist, že sis se vším skvěle poradil.“

„To pochybuju. Ale jestli se to všecko zvrtne, bude to jedině tvoje vina. Mike Desmond zuřil, když ses zase neobjevil. Řekl jsem mu, že za ním zajdeš zítra osobně do kanceláře a budeš se plazit a lízat mu boty.“

Nick se podíval na strop. „Jime, dnes odpoledne letím zpátky do New Yorku.“

„Čerta starého letíš!“ Bylo to poprvé, co Nick slyšel Jima opravdu zuřit. „Je to tvoje firma, Nicku. Jestli ji chceš zachránit, musíš se tu objevit a pustit se do toho! Víš, že jde taky o práci druhých.

Pracuje pro tebe dvacet lidí, pokud jsi na to náhodou zapomněl, a všichni na tebe spoléhají.“

Nick si přejel rukou po čele. „Jime…“

„Ne. Už žádné výmluvy, Nicku! Prostě sem přijedeš, a to hned!“ Jim praštil sluchátkem.

„Zatraceně!“ Nick se podíval na zápisník na psacím stole, kam si zapsal číslo letu, potom stránku vytrhl, zmačkal ji a hodil do koše na papír.

Když to udělal, upoutalo jeho pozornost cosi, co leželo na dně skoro prázdného koše. Shýbl se a zvedl to. Byl to laciný dřevěný krucifix a na něm přibitá figurka Ježíše Krista z umělé hmoty.

Bet vzhlédla od psacího stolu. „Ty opravdu chceš pracovat tady? V kanceláři?“

„Jenom dneska, Bet. Prosím! Mám své důvody, proč nechci být doma. Můžu dopsat ten článek a rovnou ti ho tady nechat.“ Jo si sedla na kraj Betina psacího stolu. Naklonila se a sebrala krabičku cigaret vedle telefonu. Ruce se jí lehce třásly.

Bet si zatrhla pár dalších bodů v rozpisu před sebou a pak odložila pero a vstala. Přešla ke kávovaru a nalila šálek. „Radši se napij!“ Obratně sebrala Jo nezapálenou cigaretu a strčila ji zpátky do krabičky. „Určitě ti tady dokážu najít nějaký stůl, drahoušku. Vlastně tu jeden na tebe permanentně čeká, kdybys chtěla. To přece víš.“

Jo zavrtěla hlavou. „To je jenom pro dnešek, Bet, ale i tak díky! Potom půjdu domů. A zpátky k Matyldě. Prostudovala jsem už všechno, co jsem chtěla.“ Zhluboka se nadechla. „A teď to chci rychle hodit na papír a dostat to úplně a navždycky ze sebe ven.“

Bet se usmála. „Jsem ráda, že jsi změnila názor. Byl by to konec jednoho krásného přátelství, kdybys mě nechala na holičkách. Předběžně jsem ti rezervovala od března tři hlavní články. Takže máš ještě tři měsíce na to, abys to napsala. Stačí ti to?“

„Budu s tím hotová za tři týdny.“ Join hlas zněl suše.

„Kdy chceš.“ Bet zvedla ruce velkorysým gestem štědrosti. „Mluvila jsem s Timem. Pošle všechny fotky přímo tobě, ještě než odjede.“

„On odjíždí?“ vzhlédla Jo.

„Jede v neděli na Srí Lanku, na šest měsíců nebo tak, s tou svou rozkošnou Caroline.“ Bet se opatrně vyhnula Joinu pohledu. „Bude to tak nejlepší, Jo. Zničil by se, kdyby tady zůstal.“

Jo se podívala stranou, zaskočena náhlým pálením pod víčky.

„On to překoná,“ pokračovala Bet tiše.

„Jistě,“ přinutila se Jo k úsměvu.

„Dáš ho do těch svých článků?“

„Ne.“

„Ale je přece součástí toho příběhu…“

„Nick taky, ale ani jeho tam nedám.“ Jo najednou vstala. „Nedělej si starosti, dostaneš za své peníze, co si zasloužíš. Postavím se pro své dychtivé čtenáře na pranýř, ale své přátele ne.“

Bet pokrčila rameny. „Jak chceš, ale vypouštíš nejpodivuhodnější části příběhu, Jo. A nezapomeň, že velký zlý svět už o Nickovi a Samovi četl.“

„Tak ať si to dá dohromady sám.“ Jo sebrala hromádku poznámek. „Já teď dělám na článku o Clementsových, tak mi, prosím tě, řekni, kde najdu nějaký stůl, a já se do toho hned pustím.“

Ceecliff zaplatila taxík, vyšla po schůdcích a zazvonila na Jo. Trvalo několik vteřin, než to v domácím telefonu zachrastilo.

„To jsem já, drahoušku,“ naklonila se k neosobnímu hlasu, který vycházel ze zdi.

„Jsi sama, Ceecliff?“

Celia Cliffordová se opatrně rozhlédla. „Naprosto. A nikdo mě nesledoval. Pro jistotu jsem dvakrát přesedla do jiného taxíku,“ prohlásila slavnostně.

Ze zdi zabublal smích. „Nuže vstup a budiž rozpoznána!“

„Co to má všechno proboha znamenat?“ Ceecliff, která ještě těžce oddechovala po výstupu po schodech, se dívala, jak za ní Jo zamyká dveře a zasunuje řetěz.

„Nic. Jenom jsem opatrná.“

Ceecliff se vyprostila z pláště a upustila kabelku a nákupní tašku na židli. „Nicholase jsi zamkla vevnitř nebo zůstal venku?“

„Venku. Ach babi…“ Jo se vrhla stařeně do náručí.

„Tak jsi mi neřekla od té doby, co jsi byla takhle malinká, Joey," zamumlala Ceecliff něžně. „Můj ty pane, jen se na sebe podívej! Jestli budeš takhle brečet, rozpustíš se, dítě." Odvedla Jo k pohovce a přitáhla si ji k sobě. „Nejlepší bude, když se napřed pěkně vypláčeš, a potom mi můžeš všechno povědět."

Bylo půl deváté, když Ceecliff otevřela Nickovi. Usmála se na něho a nabídla mu tvář k políbení; potom ho vzala za ruku a zavedla ho do obývacího pokoje. „Joey je v kuchyni, Nicholasi, a dělá nám paellu, takže si klidně můžeme popovídat."

Nick postavil láhev vína, kterou přinesl, na stůl a poslušně se posadil. „Myslel jsem, že už sem nepřijdu," řekl zvolna. „Měl jsem už na dnešní odpoledne objednanou letenku do Ameriky."

„Útěk by nic nevyřešil." Ceecliff se posadila na kraj pohovky vedle něho a vzala jeho ruce do svých. „Proto jsem ti zavolala. Joey mi dnes odpoledne všechno vyprávěla. Celý ten příběh."

„I o tom, co jsem jí provedl včera večer?"

„I to." Zadumaně se usmála. „Nicholasi, při všech těch tvých problémech, úzkostech a obavách o Jo i o sebe – napadlo tě někdy, že tvůj duch, to jádro života v tobě, které je pro nás nejdůležitější, miluje už osm set let jedinou ženu? To už je nějaký milostný příběh, Nicholasi! Podle toho, co mi Joey vyprávěla, jste tři, kdo dostali příležitost odčinit chyby, kterých jste se před těmi dávnými lety dopustili. Příležitost naplnit svou lásku, Nicholasi, a ne opakovat ty strašné chyby minulosti. Je to i příležitost pro tvého bratra, pokud byl tím strašným člověkem Williamem, aby dokázal, že už není zbabělec, a pro Richarda…" Pokrčila rameny. „Nevím, co vlastně Richard provedl kromě toho, že zestárl. Ale třeba má dostat nějakou příležitost i on."

„Ale doopravdy tomu nevěříte, že ne?"

„Počkej, ještě jsem neskončila." Ceecliff ho vyčítavě klepla přes koleno. „Nevím nic o psychologii ani o té strašné hypnóze, ale napadlo mě, že tvůj bratr s tebou provádí jakousi duševní gymnastiku. Využívá tvého odporu a tvých obav, aby s tebou bojoval v tvém nitru." Odmlčela se a zkoumala jeho tvář, jak bude reagovat. „Připustil sis někdy, že jsi byl kdysi někým jiným? A že se ten člověk dopustil

strašných chyb, pro které žila jeho duše v mukách, a že jakési laskavé, nepomstychtivé božstvo mu dalo šanci to skrz tebe napravit?“

Nick zhluboka vydechl. „Ne, takhle jsem o tom neuvažoval.“

Ceecliff se zasmála. „Můžeš říct, že jsem praštěná, jestli chceš, ale nežila jsem skoro osmdesát let bez toho, abych se něčemu přiučila. A jedna z věcí, které jsem se naučila, je, že možné je všecko, Nicku. Proč myslíš, že jsi potkal Jo? To nemohla být náhoda.“

„Seznámil nás Sam.“

„Třeba to byl první krok na jeho vlastní cestě ke spáse.“

„Snad.“ Nick se tvářil skepticky. „Podívejte se, Ceecliff, je mi to líto, rád bych tomu uvěřil, opravdu – ale nemůžu.“ Vstal a začal přecházet po koberci.

„Ale věříš v moc, kterou má nad tebou bratr?“ Ceecliff se ani nepohnula z pohovky a jenom k němu vzhlédla. Zastavil se. „Tu mi dokázal.“

„A ty jsi mu zase dokázal, že tvoje láska k Joey je silnější než jeho zlé záměry. Skoro jsi jí ublížil, Nicholasi. Bylo ve tvé moci jí ublížit, a dokonce ji včera v noci i zabít, ale neudělal jsi to.“ Naklonila se k němu. „Nebyl jsi jemný ani ses nechoval jako džentlmen.“ Usmála se na něho. „Ale ve skutečnosti jsi jí neublížil, že?“

Nick zvolna zavrtěl hlavou.

„Mohl jsi ji přinutit, aby ti včera svůj příběh dopověděla až do konce. Mohl jsi ji přinutit, aby znovu prožila okamžik své vlastní smrti. Ale neudělals to. Mohl jsi ji zabít, Nicku. A kdybys to opravdu chtěl, byl bys to udělal. Ale tys to neudělal!“ Vstala z pohovky a šla k nákupním taškám, které nechala ležet na židli u dveří. „Než jsem přišla, koupila jsem nám v Harrods lahvičku Amontillada. Tak ji otevři, Nicku, a nalij taky Jo.“

Podívala se na něho s něžným úsměvem. „Uvažuj o tom, co jsem ti řekla, ano? Nepouštěj to jen tak z hlavy!“

Jo byla v ložnici, kde ležela v posteli s pažemi přes obličej. Nick se posadil vedle ní. „Přinesl jsem ti sherry, Jo.“

Otočila se a podívala se na něho, oči ještě oteklé od pláče. „Co si myslíš o té Ceecliffině teorii?“

Usmál se. „Beru to. Všechno je lepší než ta moje. Historikové prý k Janovi chtějí přehodnotit postoj – je na řadě hned za Richardem

III.“ Naklonil se a jemně jí odsunul z tváře vlasy. „Tomu jejímu milostnému příběhu bych rád věřil, Jo.“ Nahnul se a políbil ji na rty. „To by se mi moc líbilo. Znamenalo by to, že se na konci příběhu provdáš za svého hezkého prince a budete žít šťastně až do smrti.“

Jo se usmála, odstrčila ho a sáhla po sklence sherry, kterou Nick postavil na noční stolek.

„Nepřeháněj, Nicku!“ Shodila nohy z postele a vstala. Pak jí úsměv zvadl na tváři. „A co Sam? Ten nebude chtít žádný happy end, Nicku.“ Nedokázala zastřít náhlé rozechvění v hlase.

„Se Samem si už poradím.“ Nick ji objal paží. „Ale ty ho nesmíš vidět, Jo. Jsi příliš citlivá a jistě si uvědomuješ, že už se nikdy, nikdy nesmíš vrátit do Matyldina světa! Víš už z jejího příběhu vše, co potřebuješ vědět. Víc už toho být nesmí.“

Přikývla. „Už jsem se v té věci rozhodla. Ani jsem už víc vědět nechtěla. To tys mě včera přinutil pokračovat, Nicku.“

Tvář se mu stáhla. „Bůh mi odpusť! Jo, ještě nějakou dobu stejně nechci, abys se mnou byla sama. Ještě ne. Ceecliff říkala, že u tebe pár dní zůstane, jestli budeš chtít. Myslím, že by sis ji tu měla nechat.“

Jo přikývla. „S radostí.“

Usmál se. „Prima. Brzy už bude po všem, Jo, to ti slibuju. Brzy už to všechno budeme mít za sebou.“

„Co tak formálně, Nicholasi?“ Sam se díval přes stůl na bratra s pobaveným výrazem na tváři. „A tak výstředně? Zrovna u Claridge!“

Nick si prohlédl nápojový lístek. „Chtěl jsem s tebou mluvit někde v klidu.“

„Tak proč ne u tebe v bytě?“

„Protože ti nevěřím.“ Nick objednal láhev červeného, potom se opřel a podíval se Samovi přímo do očí. „Nevyšlo ti to, Same. Jsi pokřivený parchant a musím přiznat, že jsem z toho byl chvilku podělaný strachem, ale nevyšlo ti to.“

Sam se usmál. „Škoda!“ Opřel se lokty o stůl, složil bradu do dlaní a zadíval se přimhouřenýma očima na Nicka. „Jsi si tím docela jistý?“

Nick ucítil, jak se mu v týlu zježily chloupky. „Vím to," řekl pevně. „Ale pověz mi jednu věc – proč? Dobrá, opovrhuješ mnou. To je asi v pořádku – je to bratrská výsada. Ale proč Jo? Proč chceš ublížit jí?"

„Bavilo mě dívat se, jak oba tančíte na můj povel jako loutky." Sam si natáhl pod stolem dlouhé nohy. „Vy oba i ten ubožák Heacham. Jeho vzpomínky jsou pravé, víš? Opravdu je senzitivní, chudák!" Mlčky se opřel, zatímco Nick si pozorně prohlížel vinětu na láhvi a potom zamyšleně usrkl ze sklenice.

Krátce kývl na číšníka a potom se díval, jak jim oběma nalévá. Pak zvedl sklenku a napřáhl ji směrem k Samovi. „Připiju si na tvůj rychlý a trvalý návrat do Skotska."

Sam si s ním přátelsky přiťukl. „To bude do týdne," řekl. „Zbývá mi už v Londýně udělat jenom jednu dvě věci."

„Jak dlouho chceš, pokud do toho nebudeš zatahovat Jo."

Sam se usmál. „Jo už pro mě skoro neexistuje," řekl záhadně a znovu usrkl ze sklenky.

Nick sáhl do kapsy. Mlčky položil na stůl krucifix.

Sam se na něj podíval. Postavil sklenici. „Kdes to našel?"

„V koši. Je to symbol odvržené víry nebo rekvizita, kterou už nepotřebuješ?"

Sam vzal křížek, chvíli jej podržel v ruce, bezvýrazně se na něj zadíval a pak jej strčil do kapsy. Vzhlédl k Nickovi, který ho pozorně sledoval. „Ale potřebuju," řekl tiše. „Budu ho potřebovat ještě aspoň týden. Co je? Myslel sis, že se scvrknu jako upír a že zmizím v obláčku kouře, když to přede mne strčíš?" Hlasitě se zasmál. „Jsi pošuk, bratříčku." Najednou měl oči velice chladné. „Pošuk a dost pitomý." Otočil se k jídlu, které před něho postavili.

Nick potlačil vlnu nevolnosti. Zarputile uchopil příbor. „Jenom se nepřibližuj k Jo!" řekl znovu. „A pro případ, že bys dostal chuť ji vyhledat, tě varuju – je teď u ní její babička, takže nebude ani chvíli sama."

Jim Greerson se v křesle opřel a začal si zvolna nacpávat dýmku. Podíval se na muže naproti. „Nick nebude moc chtít v té záleži-

tosti s králem Janem pokračovat," řekl s omluvným úsměvem. „Je to vpád do jeho soukromí."

Mike Desmond se usmál. „Soukromí je tu od toho, aby se do něj vpadalo, Jime. Podívej se!" Podal mu kus papíru. „Jeden z tvých chlapců mi podstrčil tohle." Byla to neomylná karikatura Nicka s našikmo nasazenou korunou na hlavě.

Jim hvízdl. „Radši Nickovi neprozrazuj, kdo to kreslil. Mohl by za to dostat kulku do hlavy."

„Nebo zvýšení platu. Hele!" Mike vytáhl další kus papíru. „Vidíš to? Dostat tak tohle v nejlepším vysílacím čase do televize, to by vám přibylo pěkných pár klientů."

Jim zvolna zavrtěl hlavou. „Nick by nás zabil, kdybychom mu to jen navrhli."

„Tak chcete nás za klienta, Jime, nebo ne? Koukni, vždyť jsem udělal všechnu práci za tebe! V celé zemi nejsou noviny, které by se toho Nickova příběhu nechytily. Každý v zemi ví, co Nick dělá. Všichni ho znají. Bude se to prodávat, Jime, to víš sám. Ale už se do toho proboha pusť! Rychle k tomu napiš text! Bude to stát za to."

Jim se ušklíbl. „Ty jsi šéf, myslím."

„Správně. Já jsem šéf. Já hradím vaše tučné platy a dodávám palivo pro Nickův vůz. Kromě toho tím taky popíchnete ostatní klienty, takže jestli to znamená, že Nick Franklyn musí na pár nocí položit hlavu na špalek, řekl bych, že to stojí za to, a desetinásobně." Vstal. „Vyřiď mu to ode mě, Jime. Budu čekat, že se mi dnes odpoledne ozve."

Jim přešel k oknu, otevřel je a pustil dovnitř nával horkých výfukových plynů a hluku. Trochu zoufale si prohrábl vlasy, pak šel k psacímu stolu a stiskl bzučák.

„Jane? Kde je Nick?"

„Ještě se nevrátil z oběda."

Jim se podíval na hodinky. „Prokrista, vždyť už jsou tři hodiny! Nevíte, kam šel?"

„Měl schůzku s bratrem u Claridge."

Jim si povzdychl. „Dobrá, Jane. Hned jak se objeví, zažeňte ho sem! Je to strašně nutné." Posadil se a zabubnoval prsty na desku

stolu. Potom si přitáhl obě kresby k sobě a kriticky si je prohlížel. Ušklíbl se. Byly opravdu docela dobré.

Dům se koupal v měsíčním svitu. Bylo naprosté ticho a nezatažené závěsy měnily okna v temné tůně. Po trávě na kraji příjezdové cesty přešla pomalu a po špičkách jakási postava a zamířila dozadu za dům. Vyhnula se popelnicím, vystoupila k zadním dveřím a zkusila je; pak přitlačila na malé zadní okénko. I to bylo zamčené.

Temně oděný stín vyzkoušel systematicky všechna okna v přízemí, než si silnou baterkou posvítil nahoru do prvního poschodí. Paprsek světla klouzal po vistárii u hlavního vchodu, pohrál si s jejími listy a skoro zamilovaně pohladil zeleň, až našel to, co hledal – modrou čtvercovou skříňku na zdi, ve které se skrýval poplašný systém.

V tichu se ozvalo krátké uchechtnutí. Pak se muž shýbl a sebral jednu z velkých žulových kostek, které lemovaly květinový záhon. Zvedl ji nad hlavu a s ohlušujícím třeskotem ji prohodil oknem po levé straně hlavního vchodu.

Za okamžik se v černé, před měsíčním světlem zastíněné zahradě rozeznělo vytí alarmu. Postava bez ohlédnutí vklouzla do křoví a zmizela z dohledu, zatímco se v sousedních domech začala rozsvěcovat světla.

Jo a Ceecliff se právě rozhodly, že si půjdou do Sotheby's prohlédnout akvarely, když zazvonil telefon. Jo zvedla sluchátko a pak je zamračeně podala babičce. Ceecliff za několik minut zase zavěsila. Tvář měla pobledlou.

„To byl Julian Frederickson od vedle," řekla. „Někdo se ke mně vloupal."

Jo se na ni ohromeně podívala. „Ach ne! Vzali toho moc?"

Ceecliff pokrčila rameny. „To se neví. Poplach se ozval uprostřed noci a našli rozbité sklo. Julian má klíče, a tak se byl vevnitř podívat. Říkal, že pokud může soudit, nenadělal tam nikdo žádnou škodu, ale…" Chytila Jo za ruku. „Budu se muset vrátit."

„Samozřejmě." Jo ji pohladila. „Já tě tam odvezu."

„Ne, drahoušku. Vím, že máš dnes odpoledne další schůzku s šéfredaktorkou kvůli výběru fotografií. Rozhodně nemůžeš jet.“ Ceecliff se usmála. „Julian by to poznal, kdyby něco sebrali. Zná dům docela dobře. Vypadá to, jako by je ten alarm odradil. Honem se obléknu a chytnu první vlak, který pojede.“

Jo se pohrabala v kabelce a vytáhla klíče od vozu. „Tady máš. Vezmi si aspoň moje auto. Prosím! Než se dostaneš přes celý Londýn na Liverpoolské nádraží a najdeš nějaký vlak a pak ještě spojení do Sudbury, bude půlnoc. Vezmi si můj vůz a já tam na víkend přijedu a vyzvednu si ho.“

„Jsi si tím jistá, drahoušku?“ Ceecliff se na ni s pochybnostmi zadívala.

Jo přikývla. „Úplně jistá.“

„A seženeš si někoho, kdo by sem k tobě přišel na noc? Nesmíš zůstat sama.“

„Budu v pořádku.“ Jo ji políbila na čelo. „Jsou tu spousty lidí, kterým můžu říct.“

Stála na chodníku a mávala, zatímco Celia Cliffordová zkušeně zařadila modré MG do proudu aut a zmizela; potom se Jo s pocitem podivné opuštěnosti vrátila domů.

Když zavřela dveře, automaticky zasunula zástrčku a nasadila řetěz. Podívala se na hodinky. Bylo něco po desáté. Spousta času někomu zavolat; napřed ale chtěla něco udělat.

Ceecliff u ní byla od pondělka. Dnes byl čtvrtek. Už dopsala článek o Clementsových, ale do ničeho nového se ještě nepustila. Stála a projížděla prsty hromady knih, pásků a materiálů na svém psacím stole. Řekla Bet, že jí na ty tři články stačí tři týdny. Ale co kniha? Ten životopis, kde bude pátrat po své minulé existenci? Co s Matyldou?

Usedla a přitáhla si první notes. Potom vsunula do psacího stroje list papíru.

Kdysi před dávnými časy…

Všechny krásné příběhy tak začínají.

Pracovala soustavně celý den, přikazovala svému mozku, aby odpovídal na otázky, řadila vzpomínky a držela při psaní své city pevně na uzdě. Bylo těžké se od příběhu odpoutat. Prsty jí běhaly po

klávesách stále rychleji, doplňovaly podrobnosti, o nichž ani nevěděla, že je zná, až musela nechat ztuhlé údy v křečích odpočinout. Čas její schůzky s Bet přišel a odešel. S omluvou zavolala do redakce a slíbila, že to vyřídí hned v pondělí ráno. Potom si zašla do kuchyně pro sklenici mléka, a když se vrátila, pustila si pásek s jednou ze svých ranějších regresí; seděla s nohama na polštáři a pozorně naslouchala.

V pět jí zavolala Ceecliff. „Jenom abys věděla, že je všecko v pořádku, drahoušku. Ten alarm je nejspíš vylekal. Julian mi kohosi sehnal, aby mi spravil to okno, takže jsem docela v pořádku. Dej mi vědět, kdy přijedeš. Na parkovišti na nádraží najdeš moje auto. Jenom doufám, že po tom týdnu ještě nastartuje.“ Odmlčela se. „Je tam někdo s tebou, Jo?“

Jo se lekla a zatvářila se provinile. Úplně zapomněla, že měla někomu zavolat, aby u ní přespal. „Nedělej si starosti, všecko je zařízeno,“ řekla. „Zítra ti zavolám, kdy přijedu.“

Zavěsila a pak vytočila číslo do kanceláře na Berkeley Street. „Prosím tě, přijď dnes večer, Nicku!“

„Je u tebe ještě Ceecliff?“

„Ne, musela se vrátit domů.“

„Pak bych ale neměl chodit, Jo.“

„Musíme si věřit, Nicku. Musíme si důvěřovat. Prosím tě, přijď! Potřebuju tě.“

Nick si povzdychl. „Všechna ta důvěra je na tobě, Jo.“

„Já to risknu. Nechci být sama.“

„Tak já přijdu.“ Když Nick odložil sluchátko, stiskl bzučák. „Jane, povězte Jimovi, že za dvacet minut odcházím. Jestli chce, abych mu podepsal ty papíry, musí mi je přinést hned. A ověřila jste už objednávku na to zítřejší šampaňské?“

„Ověřila.“ Hlas Jane se odrážel v místnosti slabou ozvěnou. „Ještě něco, Vaše Výsosti?“

Dobrosrdečným zaklením přeťal její smích. Stojí to opravdu za to? Nechat ze sebe v zájmu firmy dělat šaška? Záměrně tu myšlenku odsunul z mysli. Zítra touhle dobou už bude smlouva s Mikem Desmondem podepsána a tým, který má jet do Ameriky, už bude mít cestu přes Atlantik ze tří čtvrtin za sebou.

A do té doby je tu Jo.

Přišla mu naproti v jemných hedvábných šatech švestkově fialové barvy. Chvíli se na ni nehnutě díval a teprve pak vešel do bytu.

„Co je?“ Nervózně si přihladila sukni. „Nelíbí se ti? Pomohla mi je vybrat Ceecliff.“

Usmál se. „Jsou nádherné.“ Vzal ji do náručí a zabořil jí tvář do vlasů. Všiml si, že je má rozpuštěné. Bez šátku, bez stuhy. Jak jí mohl říct, že viděl v ateliéru Tima Heachama její obraz v životní velikosti a že na něm měla na sobě šaty přesně stejného odstínu?

Zavřel za sebou dveře a zasunul řetěz. „Proč Ceecliff tak najednou odjela?“

„Volali jí, že se k ní někdo zkusil vloupat. Nedostali se až dovnitř, ale musela to tam jet zkontrolovat.“

„A nebojí se tam sama?“

„Zřejmě ne.“ Jo se najednou podívala stranou. „To je momentálně moje slabost.“

„Slabost ne. Zdravý rozum. Byla bys blázen, kdybys zůstávala sama, dokud je tady Sam.“ Nick ji nerad odstrčil a přešel do obývacího pokoje. „Předevčírem jsem s ním obědval. Dobrá zpráva je, že o víkendu odjíždí zpátky do Edinburghu.“

Jo si vzdychla. „Doufám, že se už nikdy nevrátí.“

„Nebo tam aspoň zůstane dlouho. Tak ty ses rozhodla v tom pokračovat a sepsat to?“ Nick pohlédl na její stůl. Sebral z hromady jednu z knih.

Přikývla. „Je to jediný způsob, jak se osvobodit,“ řekla. „Jinak mě bude Matylda strašit po zbytek života.“ Zaváhala a podívala se na něho. „Bet chce, abych se v tom článku zmínila i o tobě, Nicku. Vadilo by ti to?“

Zasmál se. „*Ženy v akci* jsou asi jediný časopis, který se o mně ještě nezmínil. Ale není ten příběh pro ně trochu velké sousto? Byl bych si myslel, že takový příběh lásky a zoufalství a stoprocentního mužského šovinismu všechny jejich čtenářky naprosto odradí.“

Jo se usmála. „Možná. Bet si zase myslí, že je to chytí. Ale ve skutečnosti to jenom dokazuje, že aspoň některé ženy byly už tehdy stejně schopné a měly značnou vůdčí zodpovědnost a že muži byli

právě takový šovinistický dobytek jako vždycky. To se na tom bude čtenářkám líbit.“

„A jakou roli budu hrát já? Budu hlavní šovinistický dobytek, co?“

Jo měla plné ruce práce u baru; zvedala proti světlu prázdné láhve.

„Pokud jde o tvou roli, budu patřičně diplomatická. Byl bys radši bídák nebo romantický hrdina?“

„Rozhodni se sama! Pokud víš, čím jsem ve skutečném životě.“ Nick se na ni podíval, zrovna když zvedla ona pohled k němu. Dlouho se na sebe dívali a potom ji Nick vzal za ruku. „Tady je prázdno,“ řekl a rozhodným gestem zavřel bar. „Jestli jsem někdy viděl prázdný bar, pak je to tenhle. Skočím do obchodu a něco přinesu.“ Žalostně se na ni usmál. „Ty se zatím podívej na tohle. Je to pro televizi. Desco chce, abychom to tam dali.“

Když se za ním zavřely dveře, podívala se Jo na kresby, které jí strčil do ruky. Oněměla. Všechno proměnili ve stupidní, laciný žert. Jan. Hezký, mocný, zlovolný Jan na pranýři rozverné televizní reklamy; zredukovaný na banální kresbičku, kterou zařadí mezi každodenní televizní seriál a večerní soutěž. Položila je a nešťastně se zachvěla.

Nick byl za deset minut zpátky s láhví ginu, čtyřmi plechovkami toniku a karafou chianti.

Jo ho mlčky pustila dovnitř.

„Mám dojem, že se ti ten nápad moc nelíbí, co?“ Podíval se na ni a vytáhl z kapsy bundy citron. „Led máš?“

Přikývla. „Jenom mi to připadá… ubohé.“

„Jo, to tam strčil Mike. Buď prý to tam dáme, nebo půjde jinam. Naši kluci si myslí, že to zabere. Je to docela zábavné i pro lidi, kteří nevědí, o čem je řeč – pokud nějací takoví vůbec jsou. Kdybych to vetoval, přijdeme o kšeft.“

„Tak to tam musíte dát.“

„Je to snad horší, než co zamýšlíš ty se svými články a knihou?“ Vzal ji něžně za ruce.

Jo zavrtěla hlavou.

Usmál se na ni. „Nemyslíš, Jo, že je to přesně to, co potřebujeme? Trošku se nad to všechno povznést? Humor je moc prima utišující prostředek.“

„Já vím. To jenom…“

„Vím, o co jde, Jo.“ Nick ji pustil a otočil se ke kuchyni. „Vždyť jsem tam přece byl, pamatuješ?“ Honem změnil téma. „Pojedeš se mnou do New Yorku…“ Se zaklením se odmlčel, když za nimi zazvonil telefon. Vběhl zpátky do pokoje a zvedl ho.

„Haló!“ Na druhém konci bylo naprosté ticho. Oba slyšeli, jak kdosi zavěsil.

Nick praštil sluchátkem.

„Omyl,“ řekl vesele. „Jo, co jsem to říkal?“ Položil Jo něžně ruku na rameno. „Tak co, pojedeš?“

Zvolna přikývla. „Ano.“ Maličko poodstoupila. „Dokážeme na tohle všechno někdy zapomenout, Nicku?“

Odvrátil se, posbíral láhve a šel před ní do kuchyně. „Časem to odezní samo jako zlý sen. Aspoň doufám.“ Usmál se na ni svým chlapeckým úsměvem. „A do té doby musíme jenom dát pozor, aby se nestalo nic jiného – kromě šťastného konce.“

Povečeřeli mlčky; nikdo z nich nenavrhl, aby si pustili hudbu, a jen se dívali, jak v nadcházejícím šeru světlo v pokoji bledne.

Znovu zazvonil telefon. Po chvilce se Nick natáhl a zvedl sluchátko. Když promluvil, telefon zase oněměl. „Je to Sam,“ zašeptala Jo do ticha. Nick se opřel a nedíval se na ni; upíral zrak k otevřeným dveřím na balkon. Pouliční lampy zalévaly kamennou zídku falešnou imitací bledého měsíčního svitu. Neodvažoval se pohnout. Neodvažoval se na Jo ani pomyslet. V atmosféře mezi nimi se najednou zablýsklo nebezpečí, udržované na uzdě jenom tichem.

Pak to přešlo. Nick se otočil a potají se podíval na Jo. Seděla celá nesvá na kraji židle, jako by ji tam usadilo naléhavé zazvonění telefonu, a se ztuhlými rameny a hlavou ve vzpurném úhlu se dívala mimo něho, jako by poslouchala něco, co bylo kdesi daleko v jejím vlastním nitru.

Nick se najednou vzpamatoval. „Jo! Jo, proboha, nedělej to! Jo!“ Chytil ji za ramena a silně s ní zatřásl. „Jo, slyšíš mě?“

Její ruce se automaticky zvedly a křečovitě ho chytily za košili. „Nicku…“

„Drž se, Jo! Nedovol, aby k tomu došlo. Musíš to přemoct, Jo. Bojuj s tím!“

Najednou ho pustila a stiskla si hlavu v dlaních.

Okolo ní vířila tma. V uších jí burácelo, vlny zvuku ji ničily jako proudy rozhněvané vody řítící se na pláž. Na zápěstích měla řetězy a déšť, déšť ve stínech, déšť ve větru, který skučel kolem ní, rval veliký červenozlatý prapor s anglickými levharty, který se vzpínal ve tmě a rval jí šaty, a nad tím vším burácel hrom. Ale Nick byl ještě pořád vedle ní. Viděla, jak se jeho rty pohybují. Mluvil k ní, ruce natažené, aby ji v nich podržel. Byl to Nick… Nick…

Potřetí toho večera prořízl zvuky noci telefon a rozezněl se v pokoji. Nikdo z nich si ho nevšímal. Nickovi zvučel v tom tichu obscénně a Jo zaháněl ten vířivý hluk. Vyšinutí pominulo stejně rychle, jak přišlo, a Jo se pouze chvěla jako list.

Zhroutila se Nickovi do náruče a po lících se jí začaly řinout slzy. „Chtělo se to stát znovu, Nicku. Bylo to na hradě Carrickfergus. I tys tam byl…“

„Ale potlačila jsi to, lásko.“ Přivinul si ji k hrudi. „Potlačila jsi to.“ Telefon za nimi zmlknul. „Už se to nestane. Už víš, jak to potlačit. Dokážeš to. Je to v pořádku, Jo. Je to v pořádku. Jsi v bezpečí.“

Zoufale se k němu tiskla. „Neodcházej, nenechávej mě tu…“

„Nenechám, Jo.“ Povzbudivě se na ni usmál. „Pojď, už je po všem. Jsi v bezpečí.“

„Pomiluj se se mnou, Nicku!“

Poněkud ztuhnul. „Víš přece, že bych chtěl, ale… Jo, mám taky svoje démony, se kterými musím bojovat. Bojím se toho, co bych mohl udělat.“

Vrtěla hlavou a pořád ho držela kolem krku. „Neublížíš mi, Nicku. Neublížíš. Jenom se se mnou pomiluj! Chci být částí tebe. Prosím! Musíš…“ Najednou zvýšila hlas. „Prosím, Nicku! Teď. Tady.“

„Ne, Jo.“ Jemně ji od sebe odsunul. „Tady ne.“

Zavedl ji do ložnice, zatáhl závěsy a rozsvítil světlo na nočním stolku. Stála zcela nehybně a dívala se na podlahu. Přestala se třást. Nick jí položil ruce na ramena. „Víš určitě, že to chceš?“

Přikývla. „Svlékni mě, Nicku!“

Zamračil se. Když zvedl ruku a zkusmo se dotkl zipu vzadu na jejích šatech, stála před ním docela poddajně, bez hysterie, bez pohybu. Jemné fialové hedvábí sklouzlo na podlahu. Pod ním měla na sobě jenom černé krajkové kombiné. Stáhl jí ramínka přes ramena a kombiné sklouzlo dolů za šaty. Jo byla úplně nahá. Nick si nad sebou udržoval železnou kontrolu; něžně ji odvedl k posteli, odtáhl přikrývku a díval se, jak pod ni poslušně zalézá. Přes ramena měla blednoucí pruh, stopu po Samově opasku. Při pohledu na něj pocítil Nick, jak ho zaplavuje slepá zuřivost. Na okamžik se nedokázal pohnout. Zaťal ruce v pěst a cítil, jak mu po zádech stéká ledový potůček potu. Zavřel oči.

„Nicku?“ zašeptala Jo z lůžka.

Přetáhla si přes sebe deku a dívala se na něho. V očích jí uviděl náhlý záblesk strachu.

Přinutil se k úsměvu. „Jsem v pořádku, Jo.“ Posadil se vedle ní. „To není tebou. Jenom jsem dostal příšernou chuť zabít svého bratra.“ Jemně se dotkl její tváře a pak si začal zvolna rozepínat košili. „Neublížím ti, Jo. Slibuju.“ Natáhl se a zhasnul lampičku. Potom si ji přitáhl do náručí.

Spala lehce. Dvakrát se v noci probudila, aby se ujistila, že je Nick ještě u ní, a pak se schoulila do jeho teplé, uvolněné náruče a zase upadla do neklidného spánku plného zlých snů. Jednou vykřikla a Nick se bez probuzení otočil a přitáhl si ji blíž k sobě. Oba procitli časně. Jo byla bledá a pod očima měla temné kruhy; než se oholil, připravila jim kávu a topinky. Při snídani se na ni jednou nebo dvakrát podíval, zneklidněn jejím neobvyklým mlčením.

„Jo, jsi v pořádku?“ zeptal se konečně.

Přikývla. „Jenom unavená. Nespala jsem dobře.“

Usmál se. „Doufám, že ne mojí vinou.“

„Ne, ne tvojí vinou.“ Přiměla se nad šálkem kávy k úsměvu. „Nicku, Ceecliff si vzala moje auto. Jestli svoje nepotřebuješ, mohl bys mi ho na dnešek půjčit?“

Ostře se na ni zadíval. Byla znovu napjatá jako struna a klouby prstů na šálku měla bílé.

„Samozřejmě že si ho můžeš půjčit.“ Sáhl do kapsy pro klíčky. „Kam chceš jet?“

„Musím vyřídit pár věcí.“ Zjevně se snažila se sebrat. „Byla jsem dlouho pryč. Jestli mám jet zítra do Suffolku, musím dát několik věcí do pořádku.“

„Dobrá.“ Dojedl topinku, dopil kávu a vstal. „Zavolám ti později. A jestli budeš zvlášť hodná, můžeš večer dostat v kanceláři skleničku šampaňského.“ Odmlčel se, když si chtěl obléct bundu. „Chceš, abych sem večer zase přišel?“

„Vždyť přece víš, že chci.“ Vstala a natáhla se, aby ho políbila. „Chci, abys sem vždycky zase přišel.“

Sotva odešel, vysprchovala se a vzala si na sebe modrou plátěnou sukni a halenku. Uklidila v bytě, strčila do kabelky fotoaparát a poznámkový blok a sebrala klíče od porsche. Potom zaváhala. Podívala se na hromádku knih na stole.

Věděla, co musí udělat. Musí zjistit, kde Matylda umřela. Bez transu, bez hypnózy. Zjistit ten prostý fakt, který celý příběh ukončí. Až se tam dostane, pozná to. Otevřela zápisník a zadívala se na naškrábané řádky; poznámky, které si pořídila už před mnoha týdny a které pro ni tehdy znamenaly tak málo. Teď to byla těsnopisná náhražka života plného lásky a nenávisti, naděje a strachu.

Přejela prstem po stránce. „Matyldu a jejího syna poslali z Bristolu do žaláře ve Windsoru…“ Do Windsoru nebo Corfu. Prázdným pohledem se zadívala přes pokoj. Windsor nebo Corfe. Hned to pozná. Vycítí Matyldin strach. To bude stačit. Žádný poslední trans už nebude – už ne. Jenom strohá závěrečná věta jejího příběhu.

Rezolutně zavřela notes, sebrala kabelku a vyšla z bytu.

Porsche polykalo míle do Windsoru a řítilo se v pruhu na dálnici M4 bez ohledu na omezenou rychlost. Z dálky se nad cestou postupně objevily mohutné věže zámku a tetelily se v oparu, který visel nad

loukami u Temže lemované vrbami. Jo s vozem zamířila do Starého Města a zaparkovala v boční uličce hned pod masivními hradbami. Okamžik se nehýbala. Opřela si čelo o volant, zavřela oči a snažila se utišit neklidné bušení mezi žebry. Potom se zhluboka nadechla, otevřela dvířka vozu a vysoukala se ven. Město bylo plné lidí, a když si rezolutně razila cestu ke strážnímu domku u vchodu do zámku, strkali s ní sem a tam.

Spodní nádvoří bylo přeplněné. Šedé kameny, zdi, věže, vzdušné pilíře kaple svatého Jiří, smaragdová tráva, ostříhaná jako nůžkami na nehty. A nahoru na kopec, kde stála mohutná kulatá věž. Fotoaparáty, děti, všude lidé – civěli, smáli se a hovořili, jen povrchně si vědomi duchů, kteří procházeli kolem nich. Jo si povytáhla kabelku na rameni a zadívala se na masu šedých zdí. Vysoko nahoře se na stožáru třepetala vlajka. Cítila, jak se jí sevřel žaludek, a napůl očekávala, že znovu uvidí levharty na Janově praporu proti bouřlivému nebi. Její mysl zkoumavě zatápala do stínů snu, odhodila je a couvla. Nebyl to Janův prapor. Viděla jasnou červeň, běl a modř britské státní vlajky a za ní chumáče vysokých letních mraků a sluneční světlo.

Zvolna rozevřela pěsti v kapsách sukně a kráčela po obvodu zámku. Teď už nic nečekala. Minulost byla pryč a starodávné kameny byly zbaveny její noční můry.

Domů se vrátila po páté. Hodila klíčky na stůl a šla rovnou k telefonu.

„Jane? Je tam Nick? Tady Jo.“

Ve sluchátku slyšela v kanceláři smích. Najednou se cítila hrozně osamělá.

Jane se vrátila za pár vteřin. „Je mi líto, Jo. Zrovna jste ho minula, ale odskočil si jen k sobě domů. Chytíte ho tam.“

Jo okamžik stála a cítila se podivně deprimovaná. Slíbil, že se k ní vrátí. Chtěla mu říct, co udělala. Chtěla mu říct, co se stalo.

Zvolna se naklonila a otevřela zápisník. „Matyldu a jejího syna poslali do žaláře ve Windsoru…“ Jo vzala pero, škrtla Windsor a napsala Corfe.

O půl hodiny později vytočila Nickovo číslo. Pár vteřin to tam vyzvánělo, než někdo zvedl sluchátko.

„Haló!“ Nebyl to Nickův hlas.

Jo cítila, jak se nervózně napjala. Sluchátko jí málem vyklouzlo z ruky, jak jí na dlani vyrazil pot.

„Same?“ řekla zastřeně.

„Ahoj, Jo. Jak se ti vede?“

Okamžik nedokázala odpovědět. Ani zavěsit telefon.

„Myslela jsem, že jsi už odjel zpátky do Skotska,“ vypravila ze sebe konečně.

„Už jsem na cestě.“ Slyšela v jeho hlase pobavený tón. „V úterý jsme si s Nickem o všem dlouze popovídali a shodli jsme se, že bych asi měl jet domů.“

Jo zjistila, že tiskne sluchátko k uchu stále pevněji. „Chtěla bych mluvit s Nickem.“

„Ještě se nevrátil, ale čekám ho každou vteřinu.“ Jeho hlas zněl velice klidně.

„Aha. Hele, Same, já mu zavolám za pár minut.“

„Není třeba, Jo,“ řekl zvolna. „Určitě tady bude každou chvíli. Můžeš si zatím povídat se mnou.“

„Nechci, Same,“ odvětila v panice.

„Ale chceš. Chceš se mnou mluvit už několik dní; potřebuješ si se mnou promluvit, Jo.“ Ztišil hlas o půl tónu. „Proto jsi zavolala, protože sis uvědomila, jak moc mě potřebuješ vidět kvůli tomu svému bolení hlavy, Jo. Chci, abys mě pozorně poslouchala. Slyšíš mě, Jo?“ Na vteřinu se odmlčel. „Až budeš mluvit s Nicholasem, pozvete, abys za ním přijela na večírek u nich v práci. Řekneš mu, že jsi příliš unavená. Bolí tě hlava a nechceš ho vidět. Vůbec ho dnes večer nechceš vidět, viď, Jo? Budeš klidně sedět doma a dívat se na televizi a později večer přijdu já a dám to tvoje bolení hlavy do pořádku. Že tě bolí hlava, Jo?“

„Ano.“ Její odpověď šeptem bylo stěží slyšet.

„Takže mě potřebuješ, Jo.“

Několik minut se dívala na sluchátko, když zavěsila, s udiveným a zamračeným výrazem ve tváři. Proč s ním mluvila? Proč ho vůbec třeba jen vteřinu poslouchala? Už nikdy přece nechce Sama vidět, a přece byla pravda, že ji bolí hlava. Určitě to neuškodí, jestli k ní zajde, jenom na pár minut, aby jí pomohl se uvolnit…

Když jí zavolal Nick, byla rozhodná a maličko odtažitá. Hlava ji bolela ještě víc, bylo to, jako by jí cosi slepě zavazovalo oči. Bez přestání jí v nich tepalo, když se snažila soustředit. „Budu v pořádku, Nicku, opravdu. Jenom si potřebuju jít dřív lehnout.“ Ještě mu ani nepoblahopřála k podpisu smlouvy s Mikem Desmondem. Kvůli tomu se konal ten večírek. Tápala po příslušných slovech a bolestně si uvědomovala, že se s ní začíná točit celý pokoj.

„Určitě budeš v pořádku?“ Jeho hlas zněl jako z velké dálky. „Jo, později se u tebe zastavím. Jestli už budeš spát, nebudu tě budit. Dávej na sebe pozor, drahoušku…“ Drahoušku! Ještě nikdy jí tak neřekl. Jo se navzdory bolestem usmála, skoro poslepu se dopotácela k televizoru, zapnula ho a klesla na pohovku před ním. Se zavřenýma očima se opřela a nechala vlny drtivé bolesti bušit jednu po druhé do víček.

Sam přišel někdy po sedmé. Zasunul do zámku domovních dveří lesklý, nově udělaný klíč. Trochu se zadrhl, než se otočil a těžké dveře se otevřely. Druhý klíč seděl perfektně. Když s ním otáčel, lehce zatajil dech a byl zvědav, jestli nezasunula zástrčku, ale dveře se tiše otevřely a pustily ho do ztichlého bytu.

Zaposlouchal se; ano, televize tiše hrála, jak věděl, že bude hrát. Když opatrně zavřel dveře, zasunul zástrčku i řetěz. Potom se otočil k obývacímu pokoji a zadíval se na Jo. Ležela opřena v polštářích a bledou tváří a zavřenýma očima a zjevně neměla ani tušení o divoké potyčce dvou mužů, která se odehrávala před ní na obrazovce. Tělo měla napjaté bolestí.

„Ahoj, Jo.“ Klidně vešel do pokoje.

Unaveně otevřela oči a slabě se na něho usmála. Na okamžik se jí v nich mihlo poznání, ale hned zase zmizelo. „Pomůžeš mi od toho bolení hlavy?“

Sam přikývl. Stanul mezi ní a televizorem. „Ty víš, co musím udělat, Jo.“

„Budeš mě zase hypnotizovat.“

„Není to to, co chceš?“ usmál se Sam.

Zvolna přikývla. „Ale nechci zpátky do minulosti. Same. Už žádnou regresi nechci…“

Chtěla vstát, ale měla příliš těžké údy. Neposlouchaly ji. Bezmocně vzhlédla.

„Opravdu jsi byl William?“ zeptala se. „Nebo sis ho prostě vybral?“

Byl v jeho očích náznak úsměvu? Sam zatápal v kapse. Vytáhl kazetu, přešel k magnetofonu a vsunul ji do něj. Ztlumené vytí sirén policejních vozů na obrazovce překryly měkké tóny flétny.

„Svůj osud si nevybíráme, Joanno. Dostáváme ho,“ řekl. Založil si paže na prsou. „Je čas tě vzít zpátky. Vrtíš hlavou? Ubohá Jo! Už jsi napůl tam. Slyšíš tu hudbu? Nemůžeš se jí ubránit, Jo. Odnáší tě do minulosti. Odnáší tě zpátky k Janovi. Odnáší tě zpátky ke králi, který nařídil, aby tě spoutali jako sprostého zločince a na kolenou předvedli před něho…“

KAPITOLA
OSMATŘICÁTÁ

Jan seděl u ohně v jedné z bočních komnat nad hlavní síní, když k němu přivedli vězně, ještě otrhané a promáčené mořem a deštěm.

Otočil se beze slova v křesle, když před ním stanuli tři ženy a Will, konečně zase pohromadě, a jejich stráže odstoupily. Matylda zvedla hlavu a chvíli se dívala králi přímo do očí; potom hrdě, aniž sklonila hlavu, poklekla. Ostatní následovali jejího příkladu a Matylda uslyšela s náhlým podrážděním, že Mattie začala znovu fňukat. Nikdo nepromluvil.

Král natáhl ruce k ohni a začal si je zvolna mnout. Nespustil přitom oči z Matyldiny tváře. „Tak," řekl konečně. „Zase se setkáváme."

Byla nakonec první, kdo odvrátil pohled; zadívala se na lem jeho pláště, který mu visel až na rákosí na zemi u křesla. Tak prudce vstal, že se musela přinutit zůstat v klidu a necouvnout, když nad ní stanul. Byl tak blízko, že cítila vůni levandulového oleje v jeho vlasech. V místnosti bylo ticho, jenom déšť bubnoval na okenice a občas to zasyčelo, jak kapky vody dopadly na žhavé uhlíky v krbu.

Okamžik si myslela, že se jí dotkne, ale Jan zase poodstoupil a přešel ke stolu u vzdálenější stěny. Bylo na něm plno pergamenů a knih i královo pero a inkoust. Vzal jakýsi dopis, zvolna ho rozbalil a otočil se opět k vězňům, kteří zůstali klečet u ohně. Výraz tváře měl tvrdý.

„Jak se zdá, kníže Llewelyn se rozhodl připojit k vašemu manželovi, paní, aby mi společně působili potíže ve Walesu." Měl ledový hlas. „To je nešťastné." Přešel zpátky k ohni, ještě pořád s dopisem v ruce. „To jest nešťastné pro vás, jestli bude váš manžel trvat na vzpouře, i když ví, že mám rukojmí."

Matylda nervózně sevřela ruce v pěst, dobře si vědoma železných pout, která jí svírala zápěstí. Polkla. „Dáte mi příležitost sehnat peníze, abych mohla zaplatit manželovy dluhy, sire?" Její hlas zněl chraptivě a až příliš tiše. Nebyla si ani jista, jestli ji slyšel. Mattie a Will, klečící vedle sebe, mlčeli.

„Vaše Milosti," zkusila to znovu, tentokrát trochu hlasitěji. „Než jsme uprchli z Hay, schovala jsem nějaké peníze a šperky. Jsem si jista, že s pomocí přátel a svých ostatních synů dokážu shromáždit něco z peněz, které dlužíme. Kdyby je Vaše Milost pro začátek přijala…"

Hlas se jí vytratil, když se konečně otočil od ohně a podíval se na ni.

„Teď už to není jen otázka peněz, lady Matyldo."

„Přesvědčím Williama, aby se vám vzdal. A jeho jménem vám mohu předat veškerou půdu de Braosů…" Nedokázala mluvit tak, aby její hlas nezněl prosebně a také – i když sebou za to pohrdala – úzkostně.

„Vaše půda, paní, už není vaše, abyste se jí vzdávala," řekl ostře. Podíval se z Margaret na Willa a Mattie za ní. „Zdá se, že se Irsko proměnilo v hnízdo zrádců. Všechna půda de Lacyů byla rovněž zabavena, stejně jako půda vašeho manžela, lady Margaret a jejího bratra. Možná pro ně bylo štěstím, že utekli, protože jestli se tu některý z nich ukáže, může ho to stát krk." Mluvil klidně. Margaret se schoulila za matkou, když na ni na okamžik padl králův zrak. Jan hodil dopis na židli a hovořil napůl sám k sobě a napůl k nim. „Podrobím si Irsko. Všichni mě tam musí uznat za krále. A až se vrátím do Walesu, buďte si jisti, že tu zem i její knížata proměním v popel, jestli budu muset… Stráže! Odveďte vězně!" nařídil.

Matylda se začala zvedat, s obtížemi a strnule po dlouhém klečení. K jejímu překvapení pokročil král kupředu a natáhl ruku, aby jí pomohl. Ale jeho tvář zůstala zachmuřená. „Uvážím vaši nabídku peněz, lady Matyldo, ale mám pocit, že nic míň než plná částka čtyřiceti tisíc už teď nepostačí. A ani to možná nebude dost. Zatím zůstanete vy i vaše rodina mými vězni. Zítra odjíždíme z Carrickfergusu a vy pojedete s námi zpátky do Dublinu."

Král poslal pro Matyldu teprve několik dní poté, co se utábořili v Dublinu. Přivedli ji k němu do stanu, který mu postavili mezi jeho vojsky nad Dublinskou zátokou. Matylda před ním stanula, opřena o paži vysokého rytíře, který jí byl určen za doprovod, uprostřed dopoledne. Král nařídil, aby jí sundali pouta, jakmile dorazili do Kellsu, a

jí, Margaret a Mattie povolil služebné a přikázal dát jim čisté prádlo a horkou vodu. Matylda však přesto byla velmi unavena.

Když se na ni král podíval, nebyla v jeho tváři ani stopa po soucitu. „Rychtář z Herefordu mi sdělil, že váš manžel přepadl jeden z mých hradů. Žádá mě o pokyny a o to, abych jednou provždy prohlásil toho muže za psance. Tentokrát zašel William příliš daleko, lady Matyldo."

Zbledla. Její průvodce se vzdálil ze stanu a ona se najednou cítila slabá, když tam tak stála sama před králem. Napůl se rozhlédla s nadějí, že uvidí nějakou stoličku. Ale nenašla nic, na co by se mohla posadit, a tak zvolna klesla na kolena.

„Dejte nám ještě jednu příležitost!" zašeptala. „Hleďte, prosím vás na kolenou. Nějak ty peníze seženu. Přinutím Williama, aby se vzdal. Vzdá se. Jenom nám dejte příležitost s ním promluvit!"

Jan odstrčil s podrážděným výkřikem židli. „Tak se mi zdá, že tenhle rozhovor jsme už spolu vedli! Kolik příležitostí mám ještě tomu muži poskytnout?"

„Sire, já vím, kde ty peníze sehnat," pokračovala Matylda zoufale; sotva vnímala, co řekl. „Moc jsem o tom přemýšlela a jsem si jista, že je dokážu opatřit. Vím to. Dovolte mi s ním ještě jednou promluvit. Prosím, Vaše Milosti, dejte mi tuhle jedinou příležitost!"

Jan se odvrátil. Postavil se do vchodu stanu a díval se ven na oslnivou modř moře. Daleko na kraji oparu pluly k severu zvolna tři čluny s rozhozenými sítěmi. Chvíli se na ně roztržitě díval a kousal si nehty. Potom se najednou otočil. „Proč je to pro mě tak těžké ještě i teď odmítnout vaši prosbu?"

Na okamžik si myslela, že jeho tvář prozrazuje náznak soucitu, ale když znovu promluvil, bylo to zase pryč. „Dobrá, dostanete poslední příležitost. Ale tentokrát musím mít váš slib písemně." Přistoupil ke stolu a zvonkem přivolal jednoho písaře. „Dohoda. Matylda de Braose, lady z Hay, slibuje, že zaplatí pokutu padesát – ano, musíte zaplatit za mou trpělivost – padesát tisíc marek královskému pokladníkovi…" Zaváhal a počítal na prstech. „… do příští sklizně. To máte celý rok, má paní. Podepíšete tu listinu, a až dorazíte do Walesu, podepíše ji i váš manžel. Vy a vaše rodina zůstanete pod mým dohledem, dokud váš muž nezaplatí první splátku. Je to ale

naposled, co hodlám o té věci diskutovat. Mám dojem, že už tak jsem byl až příliš shovívavý.“ Naklonil se a přihlížel, jak úředník pečlivě zapisuje formální slova listiny. „Chci vidět barony této země, že se mě naučili respektovat, Matyldo, ať už přitom přijde k úhoně kdokoli. Nedovolím, aby si se mnou někdo zahrával, pamatujte si to! Povězte svým synům a vzácným přátelům Lacyovým a dvornímu maršálkovi a všem Williamovým kumpánům, že jestli se mi budou protivit a osnovat zradu proti koruně, pocítí, jak silnou ruku má jejich panovník. Nepřipustím, aby někdo ohrožoval bezpečnost mé říše.“ Nahnul se a vytrhl hotový pergamen písaři, který ještě foukal na inkoust. „Zničil jsem Irsko a zničím i Wales.“ Vzal od písaře pero a podal je Matyldě, která s obtížemi vstala. „A vy se modlete, aby váš manžel tentokrát tuto dohodu dodržel, protože za ni budete zodpovědná vy a váš syn – a bude-li třeba, i vlastními životy.“

Matylda vzala pero a podívala se mu přitom do tváře. Na lícních kostech mu planuly dvě červené skvrny hněvu a ústa měl semknuta v nesmlouvavou přímku. Potlačila náhlý příval slz a cítila, jak jí srdce sevřel studený černý stín strachu. „Prosím, Svatá Panno,“ zašeptala, když namáčela pero do inkoustu, „ať William přijde ke králi!“ Ruka se jí třásla, když pečlivě psala své jméno pod poslední řádek černých kroucených písmen. Potom pero upustila.

O dva dny později přistáli ve Fishguardu na severním pobřeží poloostrova Pembroke. Pršelo. Matylda sotva vnímala, kudy jedou; byla pohroužena do svého neštěstí a strachu. Oči měla stále sklopené a jen tupě vnímala vlnící se kaštanovou hřívu koně, na němž jela. Několik mil točila v prstech pramínky zcuchaných mokrých vlasů.

Sotva přistáli, poslal král jezdce, aby doručili Williamovi její vzkaz, pokud ho najdou ve vysoké tvrzi Elfaelu; žádala ho, aby přišel stvrdit dohodu své ženy.

„Jsi blázen, matko,“ řekl jí Will. „Úplný blázen! Víš přece, že nepřijde. Jestli mu řeknou, kolik jsi králi slíbila, uteče nebo umře leknutím, ale nepřijde.“

„Přijde, určitě přijde.“ Sevřela ruce v pěst a podívala se na synův bledý obličej s tak bolestnou mateřskou něhou, že na okamžik nedokázala pokračovat. Potom se ovládla. „Máme peníze, Wille.

Naši nájemci je pro nás seberou a naši přátelé také. Reginald a Lacyovi už jistě dorazili do Francie ke Gilesovi. Je tolik lidí, co nám mohou pomoci, synáčku. A jsou tu i peníze, které jsem ukryla. Ještě tam budou."

„Řekla jsi otci, kam jsi je schovala?"

Matylda se polekala hořkosti v synově hlase, ale zavrtěla hlavou. „Nedokázal by je najít, i kdybych mu to byla pověděla. Je to na tajném místě v horách. I já bych tam musela jet, abych to sama našla…"

„A ani pak to třeba nenajdeš, matko." Jeho hlas byl najednou zase něžný. Lehce ji políbil na čelo. „Mám dojem, že se budeme muset modlit o zázrak."

Na bristolském hradě o svátku svatého Eustacha byli konečně po večeři vězni povoláni do velké síně. Jan poslouchal zpěváky, kteří přišli z Gloucesteru. Seděl na své vysoké židli s nohama nataženýma před sebou a číší vína v ruce.

„Zdá se, že váš poslušný manžel se rozhodl vyhovět vašemu přání, lady Matyldo," zvolal hlasitě, sotva ji uviděl. Zaplněná síň zmlkla a Matylda, která na sobě cítila stovky pohledů, když kráčela ke stupínku a se sklopeným zrakem před ním stanula, se napřímila. Jan pokynul jednomu ze sluhů a ten se uklonil a rozběhl se ke dveřím.

Oba muži zřejmě čekali hned za dveřmi, protože byli okamžitě vevnitř a pospíchali ke stupínku, kde poklekli na jedno koleno. Matylda s náhlým píchnutím u srdce uviděla, že jeden z nich je William. Nepodíval se na ni. Měl roztrhaný a zablácený plášť i tuniku a neupravený plnovous. Do tváří se mu vrátila stará nezdravá bledost.

Jan vstal, lehce říhnul a postavil pohár. Luskl prsty na písaře, který přinesl pergamen. Matylda ho hned poznala – byla to listina, kterou teprve před pár týdny v Dublinu podepsala.

„Mám za to, sire Williame, že souhlasíte s podmínkami své manželky," řekl Jan úsečně. „Slíbila padesát tisíc marek. Uvědomujete si to?"

William skoro nepozorovaně přikývl. Ještě pořád se na ni ani nepodíval. „Takže tu dohodu podepíšete?" Jan stál a díval se, jak

Williamovi přinášejí pero a inkoust. Potom Williamův společník vytáhl z váčku pečeť de Braosů. Ve velké síni se neozval ani hlásek, když rudý vosk ukápl na pergamen a palčivý pach na okamžik překryl vůni jídla, ohně a svíček i ostrý zápach potu, který přicházel od nižších stolů v síni. Když pečetidlo dopadlo na vosk, zasyčelo to a pak vzal písař dokument a podal ho králi. Jan ho odmítl mávnutím ruky. „Stačí. První splátku na svatou Anežku, sire Williame –“ najednou vystrčil hlavu a oči mu zaplály – „a ani o den později!“

Když zpěváci začali králi hrát veselou melodii, vyvedli je všechny ze síně.

Venku na ledovém nádvoří se Matylda vrhla k manželovi, který se už otočil ke stájím. „Williame, to mě ani nepozdravíš? Určitě ti dovolí se mnou promluvit, než odjedeš, ne? Proboha!“

Obrátil se a s prázdným výrazem ve tváři se na ni podíval. „Co ti mám říct, Molly? Musím jít shánět ty peníze. Není moc času.“

Matylda se k němu vrhla a přitiskla se k němu. Stráže se ji nepokoušely zastavit. „Není to tak moc, ta první splátka. Deset tisíc marek, to je všechno, můj drahý. Maršálek ti pomůže a samozřejmě taky Reginald a Giles. Musíš jít okamžitě napsat našim přátelům na Pomezí. Prosím, Williame! Pokusíš se?“

„Matko.“ Najednou byl za ní Will a položil ji ruku na paži. „Matko, pojď do tepla! Otec ví, co dělat.“

„Víš to, Williame? Uděláš to? Je tak málo času. Ach ano, ty mi určitě pomůžeš…“ Teď už vzlykala a ještě pořád se k němu tiskla.

William ji setřásl a odvrátil se. „Už jsem ti to řekl, ženská. Udělám, co budu moci. Co jiného ti mohu říct?“ Závan větru mu pootevřel plášť. Štolba přivedl dva koně a stráže se shlukly kolem Matyldy a Willa a začaly je popohánět k rohové věži, kde byli ubytováni.

„Williame, Williame…“ Její hlas stoupl v nářek. Will ji objal a táhl ji pryč. „Williame, pomoz nám, prosím! Prosím! Prosím tě, pomoz nám!“

Ale to už jeho kůň klusal k padací mříži, která se u brány zvedla do tmy. O pár vteřin později obě postavy zmizely do noci.

Matylda se zhroutila Willovi na rameno a Margaret a Mattie se k ní rozběhly. Utěšovaly ji a zvolna ji vedly zpátky do věže. Na dlažbu začaly dopadat první dešťové kapky.

Sam stál u okna a díval se přes náměstí. Na tvářích měl slzy a jeho ruka křečovitě svírala závěs. Pomalu se otočil. „Tak William od tebe odjel, aby opatřil peníze," zašeptal. Hořce se zasmál. „Tys mu věřila? Přála sis, abys mu byla vždycky věrnou a milující manželkou? Pověz mi, jak se to stalo, moje paní! Pověz mi, jaký to byl pocit, když sis konečně uvědomila, že William se už nikdy nevrátí?"

Prsty Jo se neklidně pohybovaly po opěradle křesla, škrábaly potahy a drásaly nehty vlnu. Její oči se upíraly nevidoucím pohledem na kmitající obrazovku.

„Williame!" vykřikla znovu. „Williame, pro lásku Matky Boží, prosím, vrať se!"

Tim zaklepal na dveře a nadlehčil si těžkou kabelu na rameni. Zhluboka oddechoval, když zdolal dlouhé schodiště.

Judy otevřela na třetí zaklepání. Měla na sobě svoji malířskou halenu a staré džíny. Když ho tam uviděla stát, zatvářila se trochu unaveně.

Usmál se. „Doufám, že nejdu moc pozdě. Říkala jsi, že ti to bude vyhovovat kdykoli po osmé."

„Ach Bože, Time, promiň, já jsem na to zapomněla. Pojď dál, prosím tě!" Rozevřela dveře. „Nechtěla jsem, aby ses s tím tak mořil. Když jsem tě prosila, jestli bys mi neudělal katalog, nevěděla jsem, že odjíždíš do ciziny."

„To nebylo žádné moření, Judy. Pro mě je to zajímavá zakázka. Katalog tvých vnitřních myšlenek a nejen reprodukcí tvých maleb. Jak by mohl nějaký fotograf odolat pokušení vyfotit nejniternější myšlenky mladé dámy?"

Zasmála se. „Zřejmě je budu muset přísně cenzurovat." Zavřela za ním dveře. „Můžu ti dát pivo nebo něco jiného?"

Tim zavrtěl hlavou. „Radši se do toho hned pustím. Chci se podívat na ty obrazy, které půjdou do galerie v Paříži, a na ateliér a taky na tebe." Uličnicky se na ni usmál. „Asi si uvědomuješ, že bude hod-

ně záležet na technickém zpracování, a to musím nechat Georgeovi, ale on to zvládne. Myslím, že budeš s tím, co udělá, spokojená.“ Postavil na zem kabelu a otevřel ji. „Napřed chci vyfotit tebe se zapadajícím sluncem dřív, než vybledne.“

Zadní okno ateliéru zářilo rudě a oranžově. Judy se na ně podívala. „Převléknu se…“

„Ne! Tak jak jsi. Džíny, skvrny od barev, všechno.“ Chytil ji za ramena a popostrčil k oknu; tvář jí otočil do profilu. „To je ono! Budeš jenom silueta. Jen lehká barevná aura kolem obličeje a ty červené pruhy na tvé košili. Vypadají, jako by tam přetekly z mraků.“

Asi desetkrát ji vyfotografoval proti oknu, zatímco světlo zezlátlo a pak zezelenalo, a potom se konečně otočil k obrazům. Přinášela mu je jeden po druhém pod silná ateliérová světla.

„Opravdu odjíždíš už zítra?“ prohlížela si jeho úzký, unavený obličej, když zvedal před velká nezarámovaná plátna expozimetr.

Přikývl. „Zítra večer.“

„A budeš pryč několik měsíců?“

„Aspoň tři.“ Podíval se hledáčkem a pak o pár kroků ustoupil, než cvakl spouští.

„Půjdeš ještě před odjezdem za Jo?“

Najednou zmlknul. „Nevím. Asi ne.“ Poodstoupil od fotoaparátu a pomohl jí vyměnit plátno u zdi. „Myslel jsem, že bych se u ní mohl zastavit cestou odtud, ale nějak nevím. Možná bude lepší, když ji už neuvidím.“

Judy nadzvedla obočí. „To zní hrozně definitivně.“

Tim se drsně zasmál. „Opravdu?“ Pomohl jí zvednout na stojan další obraz. „Jo má teď spoustu problémů, které musí řešit, i když se jí nebudu vtírat. Chtěl bych tě u tohohle, postav se k tomu obrazu, takhle, zády k foťáku, aby tvůj stín přeťal tu barevnou čáru.“

„Je to jenom katalog, Time. Ty z toho děláš umělecké dílo…“

„Kdybys chtěla něco míň, byla bys řekla svému příteli, ať si přinese foťáček,“ odvětil.

Judy se zarděla. „Svému příteli?“

„Copak není posledním uchazečem o ten titul Pete Leveson?“

Judy si strčila ruce do kapes džínů. „Nevím.“ Vypadala najednou jako ztracená. „Mám ho hodně ráda.“

„Dost na to, abys mu do klína vylila špínu po svých bývalých milencích?“

„A proč ne?“ vybuchla. „Nick se ke mně nezachoval zrovna nejlíp. Doufám, že se za to bude smažit v pekle.“

Tim se suše zasmál. „Myslím, že to už se mu děje, Judy.“

Král odjel z Bristolu o tři dny později a nechal své vězně pod dohledem královského konstábla. Směli používat několika komnat ve věži a jejich děti a chůvy byly ubytovány o poschodí výš, ale nic nezastíralo skutečnost, že u dveří do nižších místností stály stráže a u dveří na nádvoří hlídali neustále dva muži.

Matylda trávila dlouhé hodiny u okna jejich ložnice a dívala se přes močály k řece Severn a welšským horám za ní. V lesích postupně opadávalo poslední listí rvané z větví řezavým východním větrem, který vháněl komínem do komnat oblaka štiplavého kouře a plnil je dusivým popelem. Navzdory ohni jim bylo zima, a i když jim přinesli šaty a pokrývky, Matylda se jen málokdy přestávala třást. Nesnesla okenice na severním okně a v posledních hodinách denního světla neustále vyhlížela, zda neuvidí manželova koně.

Ale nepřijel.

Svátek svaté Anežky minul a od Williama ani od krále nepřišla žádná zpráva. Když potom začaly do půdy ztvrdlé jako železo vsakovat první sněhové vločky, objevil se oddíl mužů doprovázející dva členy královského dvora. Byli to odborníci na právo.

Matylda před nimi stanula sama, zahalena do pláště z bobřích kožešin, a pátrala v jejich šedivých knihomolských tvářích po nějakém náznaku lidského citu nebo zájmu.

Jeden z nich, Edward, zvedl dohodu, kterou podepsala. „Váš manžel, lady de Braose, v dohodnutém termínu řečenou sumu nezaplatil. Můžete ty peníze zaplatit místo něho?“ Podíval se na ni s mírnou zvědavostí, ale nezúčastněně.

Matylda polkla. „Mám schované peníze. Mohlo by to stačit, nevím. Jsem si jista, že manžel je už na cestě. Můžete mu ještě chvíli počkat? Jsem si jista, že král…“

„Král, má paní, dostal zprávu, že váš manžel uprchl do Francie.“ To promluvil druhý muž. Seděl vedle stolu a líně si nožem ořezával

nehty. „Obávám se, že se nejedná o žádný omyl.“ I on se teď na ni podíval.

Matylda se kousla do rtu. Teď, když se to konečně stalo, pocítila klid, bezmála úlevu, že je čekání u konce.

„Pak musím vyzvednout ty peníze sama. Schovala jsem je s pomocí svého šafáře z Hay. Bylo tam nějaké zlato, šperky a mince. Dali jsme je do vaků a odvezli do hor.“

„Ty peníze,“ přejížděl prstem po listině Edward, „bude to padesát tisíc marek?“

„Protože váš manžel zběhl, budeme tentokrát požadovat celou částku najednou, víte?“ Mladší muž se už ani neobtěžoval zvednout hlavu. Ještě pořád se zabýval nehtem u palce.

„Myslela jsem jako první splátku,“ volila Matylda pečlivě slova. „Myslím, že tam bude aspoň deset tisíc. A sehnala bych ještě víc, kdybych mohla zajet do Walesu…“

„To nepřichází v úvahu, je mi líto.“ Edward si na stole přitáhl pergamen. „Poznamenala jste si někde hodnotu peněz, které jste ukryla, lady de Braose? Třeba by se našel váš šafář, který by je mohl přivézt. Jestli mi řeknete jeho jméno, můžeme za ním poslat jezdce.“

„Byly tam čtyři tisíce v mincích, když to musíte vědět.“ Pokrčila rameny. „A většina mých šperků. Ty musí mít velkou hodnotu, a pak prsten a řetěz mého manžela a zlato.“ Podívala se z jednoho na druhého, ale oba zavrtěli hlavou.

„Je mi líto, ale to nestačí.“ Edward vstal a nervózně si olízl rty. „Musím vám sdělit, má paní, že Jeho Milost nařídila, aby byl váš manžel vyhoštěn z říše. Je teď v této zemi psancem. Král rovněž rozhodl, že pokud nedokážete splatit požadovanou sumu do posledního haléře do tří dnů po svaté Anežce – sumu, stanovenou v dohodě, kterou jste ze své svobodné vůle podepsala – ponesete za zradu svého manžela plný trest vy.“

Odmlčel se; druhý muž rovněž vstal a začal shromažďovat pergameny na stole. Bylo to jakési konečné gesto.

„Jaký trest?“ Matyldin hlas zazněl v tichu místnosti jako pouhý šepot.

Pokrčil rameny. „Mám dopis pro konstábla. Vy a váš syn William budete převezeni na královský hrad Corfe. Ostatní dámy a vaše vnoučata zůstanou zatím, myslím, tady.“

Matylda se podívala z jednoho na druhého. Cítila, jak se jí zmocňuje panika. „Kdy musíme odjet?“

„Ještě dnes. Jakmile nasedne na koně doprovod.“ Oba muži se společně uklonili a zamířili kolem ní ke dveřím. Pak vyšli a ona byla na okamžik sama, než se znovu po jejím boku ocitl rytíř, který ji přivedl z věže. „Měla byste se raději jít rozloučit, paní,“ zamumlal laskavě. „Konstábl měl tušení, co bude stát v těch dopisech. Už svolává muže vašeho doprovodu.“

„Corfe,“ zašeptala smutně. „Používá se ho jako vězení.“

„Ne víc než ostatních míst. Občas bývá i oblíbeným královým sídlem. Nedělejte si starosti! Budete tam stranou. Brzy na vás zapomene a potom vás přátelé budou moci vykoupit.“ Na okamžik jí položil ruku na paži chabým gestem útěchy, ale Matylda se při jeho slovech neubránila záchvěvu hrůzy. Pochmurně se na něho okamžik dívala a pak ho zvolna následovala do komnaty, kterou tolik dlouhých nocí sdílela s Margaret a Mattie, a dala jim uslzené sbohem. Pomazlila se s oběma dětmi a nakonec se svým milovaným malým Janem, který se k ní s pláčem přivinul.

„Brzy se zase uvidíme, maminko, neboj se!“ Margaret vzala na chvíli její ruku do své a pevně ji stiskla. „Netrap se! Máš hodně přátel a ti všichni se budou snažit, aby tě král propustil. Nebude ti mít otcovy viny dlouho za zlé, uvidíš.“

Matylda se přinutila k úsměvu. „Ano, drahoušku, uvidíme se,“ zašeptala. „Určitě všechno nakonec dobře dopadne.“ A sklonila se, aby naposledy políbila svou dceru.

„Dost!“ Sam přešel přes pokoj a stanul před Jo; díval se na ni se ztrhaným obličejem. „Ještě je čas. Jan má možná v úmyslu tě zabít, má paní, ale ještě pořád tě můžu zachránit.“ Zhluboka se nadechl, aby se s úsilím uklidnil. „Tentokrát můžu. Tentokrát za tebou přijedu na Corfe. Budu se kát.“ Poklekl před ní a vzal ji za ruku. „Můj Bože, nechtěl jsem, abys tolik trpěla. Jen ještě chvilku, Moll. Jen ještě malou chvilku. Musíš tam jet, ale já pro tebe přijedu.“ Teď už otevřeně plakal, tvář zkroucenou úzkostí. „Je toho tolik, za co se musí můj

bratr zodpovídat! Ale nebude to on, kdo tě zachrání. Dostanu se tam ještě před ním, Moll, a vysvobodím tě.“ Zvedl si její ruku ke rtům a vtiskl na ni letmý polibek. Potom zvolna vstal. „A teď budeš do rána tady v bezpečí. Zůstaneš tady, má paní, a ani se nepohneš, dokud nepřijde ráno. Teprve tehdy se vydáš na svou poslední cestu na Corfe. Musím dnes v noci ještě splatit jeden dluh.“ Najednou se usmál a napřímil se v ramenou. „Potom přijedu za tebou a zítra už budeš moje.“

Pustil její ruku, šel k televizoru a zesílil zvuk. Potom vyňal z magnetofonu kazetu, strčil si ji do kapsy a rozhlédl se po pokoji. Jo se ani nepohnula. Upírala oči opět na televizní obrazovku, ale nic se v nich neodráželo. Tvář měla bledou a prsty na rozdrásaném polštáři byly klidné. Sam vyšel po špičkách z bytu, zabouchl za sebou dveře a seběhl dolů. Na Gloucester Road mávl na taxík.

Judy postavila oba šálky na stůl a popostrčila k Timovi cukr. „Víš, nečekala jsem, že s tím strávíš tolik času. Opravdu jsem ti vděčná.“

Rozsypal krystalky po stole, když si nabíral dvě lžičky a míchal je v černé kávě. Vtom daleko dole bouchly dveře do ulice. Po schodech k ateliéru začaly stoupat kroky.

„Škoda, že na to nemůžu dohlédnout až do konce.“ Tim se na ni usmál. „Mám-li být upřímný, asi jsem s tím strávil víc času, než bylo nutné. Nechtěl jsem být dnes večer sám. Caroline se balí a myje si vlasy a přesvědčuje svoji matku, že se nepřidá k žádnému guruovi a nezůstane tam nadobro. Uvidíme se až zítra odpoledne na letišti.“

Judy se na něj podívala. V očích měla náznak veselého soucitu. „Jestli chceš, můžeme se rozdělit o večeři…“ Překvapeně vzhlédla, když na dveře ateliéru kdosi najednou zaklepal.

Tim se zvedl. „Beru,“ řekl. „Čínu nebo co?“ Otevřel dveře a prudce poodstoupil, když se kolem něho do ateliéru vřítil Sam.

Judy vyskočila, sotva ho spatřila.

„Same!“ Měla polekaný hlas. „Co tady děláš?“

Sam se zastavil ve dveřích, které narazily o zeď. Rychle se podíval z Judy na Tima a zase zpět a pak se usmál. „Tak!“ Zhluboka se nadechl. „Vy dva?“

„Jdi pryč, Same!“ Judy si založila ruce v bok. „Nevím, co tady sakra chceš, ale jdi pryč! Slyšíš? Jestli nepůjdeš, zavolám na tebe zase policii.“ Hlas měla nepřirozeně ostrý. „V mém ateliéru nemáš co dělat.“

„No tak, Same.“ Tim pokročil směrem k němu. „Slyšels, co říkala Judy. Prostě klidně odejdi jako hodný chlapec.“

Sam se zasmál. „Hodný chlapec!“ napodobil ho posměšně. „Ne, kamaráde, tentokrát ne. Tentokrát tady musím vyrovnat nějaký účet, který je z hodně dávné doby.“ Když pokročil výhrůžně k Timovi, Judy se otočila a vrhla se do ložnice. Hrábla po telefonu, ale Sam byl skokem u ní a prudce vyškubl šňůru ze zdi.

„Už žádnou policii, Judith,“ vydechl. „Myslím, že si tentokrát poradíme i bez ní.“

Judy zbledla. „Jsi blázen, Same,“ vykřikla. „Blázen!“

Za Samem se ve dveřích objevil Tim a okamžik se nikdo z nich nepohnul. Potom Sam hodil konec šňůry na podlahu. „Přišel jsem za tebou, Judith. Matně si vzpomínám, že jsme cosi nedořešili. Mám dojem, že pokaždé, když odejdu od Joanny, mám nutkání přijít sem. Navštívit další děvku. Všechny ženy jsou děvky. I moje matka, jinak by nikdy nebyla měla další dítě. Děvka mého otce!“ Zhluboka se nadechl a s úsilím se ovládl. „Mělo by ti lichotit, že mám stejný vkus na krásné ženy jako můj bratr. A jistě ti to taky lichotí.“ Otočil se k Timovi. „Jsem skoro rád, že jsi tady a že to s tebou můžu vyřídit jednou provždy. Nejstarší dcera mé ženy, pamatuješ…?“ Oči mu najednou vzrušeně plály.

Judy od nich couvla a Tim se na něho opatrně podíval. „Zapomeň na to, Same,“ řekl chladně. „Zapomeň na to. Je to všechno jenom ve tvé fantazii.“

„Opravdu?“ Sam se k němu přiblížil o další krok. „Joanna si to nemyslí.“ Zasmál se.

„Jestli jsi byl zase u Joanny…“ Tim se najednou napřímil. I když byl mnohem lehčí váha než Sam, čněl nad ním o hezkých pár centimetrů. „Jestli ses jí dotkl, zabiju tě, to ti přísahám!“

„Samozřejmě že jsem se jí dotkl,“ odsekl Sam. „Myslel sis snad, že ji nechám na pokoji? Ke všemu se přiznala, víš? Jak mě podváděla, jak spala s tebou. Zbil jsem ji za to, řekla ti to? A když jsem zbil

ji, co asi udělám s tím všivákem, co ji svedl?“ Byl už sotva metr od Tima.

Tim spěšně couvl. „Same, proboha, uklidni se! Pohovořme si o tom!“

„Tentokrát ne. Kdysi dávno jsem dovolil, aby k tomu došlo, a jenom jsem seděl. Díval jsem se, jak se lidé pod vousy ušklíbají a smějí se mi a říkají mi paroháč. S tím, že souložila s králem, jsem nemohl nic dělat, ale ty – to je něco jiného. Nikdy jsem si nebyl docela jistý. V minulosti pro mě byla příliš mazaná, ale teď je to jinak. Teď to ovládám já. A teď už taky znám pravdu.“ Sebral z nízké skříňky vedle sebe mosazný svícen a hrozivě ho zvedl. „Zaplatíš za to, cos udělal, de Clare!“

„Ne!“ zaječela Judy, když zvedl ruku.

Tim s bledou tváří uskočil dozadu ke dveřím z ložnice. Nohou přitom zavadil o perský koberec, který pokrýval vyleštěné parkety. Trochu zavrávoral, potom upadl a narazil hlavou o rám dveří.

Sam se zasmál. „Teď tě mám, de Clare! Na kolenou jako tvoji milenku!“ Zvedl svícen vysoko nad hlavu, ale Judy se na něho vrhla a chytila ho za paži. Zatímco chvíli zápasili, Tim se pomalu zvedl na ruce a kolena, ale potom padl na zem. Na spánku měl ošklivou krvácející ránu od kliky na dveřích.

Sam nechal paži okamžitě klesnout. Stál a díval se na Tima.

„Time!“ Judy se vrhla na kolena vedle něj. „Time, jsi v pořádku?“ Zvedla bílý obličej k Samovi. „Je v bezvědomí.“

Sam se chvíli nehýbal, ale potom skoro proti své vůli poklekl vedle Tima a nahmatal mu za uchem puls. Judy zatajila dech. Bylo jí hrozně nevolno.

„Je v pořádku,“ řekl konečně Sam. Hlas měl už zase klidný. „Ale radši bys měla pro každý případ zavolat sanitku.“ Vstal. „Je mi to líto. Ztratil jsem rozvahu.“

Judy před ním ucouvla. „Ty zasraný všiváku!“ Oči jí plály. „Táhni odtud, Same! Táhni odtud, nebo přísahám, že se postarám, abys strávil zbytek života za mřížemi. Měl bys být ve svěrací kazajce!“

Rozběhla se k posteli a hmátla po telefonu, ale hned ho se vzlykem odhodila. „Budu muset jít volat z bytu dole. Mám mu dát pod hlavu polštář?“

„Ne, nedotýkej se ho!“ Sam stál ještě pořád na místě a díval se na Timovo nehybné tělo. Po chvilce stáhl z postele deku a Tima přikryl. Potom se podíval na Judy. „Měla bys jít rychle volat,“ řekl.

Jak se večírek rozehříval, z otevřených oken na Berkeley Street se hudba ozývala až ven. Jane seděla Jimu Greersonovi na klíně, když zazvonil telefon. Chvilku se o něj nikdo nestaral. Nakonec se Jane naklonila a zvedla sluchátko.

„Nicku?“ zavolala. „Neviděli jste šéfa? Někdo volá a říká, že je to moc naléhavé.“

Konečně se objevil Nick se sklenicí šampaňského v ruce. Usmíval se. „Telefon v tuhle hodinu? To asi bude stížnost.“ Vysoukal se na psací stůl. „Haló!“

Na druhém konci se hlas Judina souseda zezdola pustil do vzrušeného a omluvného monologu. Nick chvíli udiveně poslouchal a potom prudce vyskočil. „Nehoda, říkáte? Kdo je zraněn?“

„Já nevím.“ Neznámý hlas na druhém konci byl jako bez dechu. „Takový velice sympatický pán, hodně vysoký. Praštil se do hlavy. Slečna Curzonová jela s ním. Odvezli ho ke Svatému Štěpánovi…“

Judy seděla sama ve spoře osvětlené nemocniční čekárně. Oči měla červené od pláče.

„Co se stalo?“ Nick jí ovinul paži kolem ramen a přitiskl ji k sobě.

Zavrtěla hlavou a popotáhla. „Prý má nejspíš prasklou lebku. Odvezli ho na operační sál.“

„Koho?“ Odstrčil ji od sebe, aby jí viděl do tváře. „Kdo je zraněný, Judy?“

„Tim. Tim Heacham.“

„Tim?“ Nick na okamžik znehybněl. „Ale co se proboha stalo?“

„Přišel mi vyfotit nějaké obrazy a potom se tam objevil tvůj bratr. Vyhrožoval Timovi a…“ Znovu se rozvzlykala.

„Sam ho praštil?“ Nick prudce dosedl vedle ní.

„Ne.“ Znovu popotáhla a zatápala v kapse džínů po papírovém kapesníku. „Ne, ale chtěl a Tim uskočil. Jenže uklouzl na tom mém pitomém koberci. Ach Nicku! Co když umře?“

„Kvůli čemu se prali?“

„Sam mu říkal de Clare. Myslím, že se rvali kvůli Jo. Mluvil o nějaké své dceři.“

Nick sevřel ústa. „Můj bratr je opravdu šílenec,“ řekl nakonec. Opřel si lokty o kolena a složil hlavu do dlaní. „Můj Bože, to je ale binec! Přijel taky do nemocnice?“

Zavrtěla hlavou. „Nevím, kam šel.“

Oba vzhlédli, když se objevila mladá světlovlasá žena v bílém plášti. V ruce držela psací desku.

S unaveným úsměvem se posadila vedle nich. „To vy jste přijeli s panem Heachamem?“

Judy přikývla. „Jak je mu?“

Mladá žena pokrčila rameny. „Ještě je na sále. Budeme to vědět až později. Můžete mi něco říct o jeho nejbližších příbuzných?“

Judy sevřela Nickovi ruku. „Umírá?“

„Ne, ne. To je normální postup. Musíme se jen spojit s jeho rodinou.“

Podívali se na sebe. „O jeho rodině nic nevím,“ řekl Nick. „Je mi líto. Jsme jenom přátelé.“

„Aha.“ Strčila pero zpět do kapsy pláště. „Jeho ženu neznáte?“

„Není ženatý,“ odvětila Judy tiše.

Mladá žena se zachmuřila. „Než ho odvezli na operaci, byl pár minut nahoře při vědomí. Mluvil o své dceři. Matylda, že? Snad bychom ji mohli najít…“

Nick vstal. Měl tvář celou napjatou. „Dceru taky nemá,“ řekl.

Když žena zmizela v létacích dveřích, otočil se Nick k Judy. „Nechceš se rozběhnout k telefonu a zavolat Levesonovi? Z toho budou šťavnaté titulky!“

Judy zrudla. „Samozřejmě že ne.“ Seděla zhrouceně na židli. „Jak dlouho myslíš, že ta operace bude trvat?“

Nick pokrčil rameny. „Asi bych měl zavolat Bet Gunningové. Ta zná Tima nejlíp. Musí vědět, kde má Tim rodinu.“ Podíval se na hodinky.

„Mohla by to vědět Jo," řekla Judy tiše. „Ráda bych věděla, jestli jel Sam zpátky k ní. Říkal, že jde z jejího bytu. Nicku?"

Nick vyskočil. Zbledl. „Víš to jistě?" To už mířil ke dveřím. „Zůstaň tady, Judy!" To bylo všechno, co řekl, než vyběhl.

Judy se schoulila na židli a začala znovu vzlykat. Byla půlnoc.

„Jo! Jo, slyšíš mě?" Nick se krčil vedle ní a držel ji za ruku. Byla ledová. Bez jediného mrknutí se dívala na prázdnou televizní obrazovku. Nick se automaticky naklonil a vypnul ji a potom pohnul rukou sem a tam Jo před očima. Její víčka se ani nehnula. Opatrně jí zkusil puls. Byl tam, ale velmi pomalý a nepravidelný.

„Jo! Jo, lásko, poslouchej mě! Musíš mě poslouchat. Prosím!" Zuřivě jí mnul obě ruce. „Jo, potřebuju tě. Proboha, lásko!" Zhluboka se nadechl. „Jo, budu počítat pozpátku do deseti. Až dojdu k jedničce, probudíš se, slyšíš?" Hlas se mu nehezky třásl. Něžně jí opřel hlavu o polštář. Dotkl se jejího čela. Kůži měla podivně studenou. „Deset, devět, osm, sedm, šest, pět, čtyři, tři, dvě, jedna." Chytil ji za zápěstí. „Probuď se už! Probuď se!"

Nepohnula se. Ani nemrkla. Nick se divoce rozhlédl a pak vyskočil. Telefonní zápisník Jo ležel vedle přístroje. Přeběhl prstem po druhé stránce a našel číslo, které hledal: Bennet C, ordinace, domů ve městě, domů na venkov. Nick se v duchu modlil, když vytáčel druhé číslo.

Odpověděl mu ospalý hlas paní Bennetové. Trvalo jen čtyři vteřiny, než se ozval její manžel.

Pozorně Nicka vyslechl. „Vypadá to na katatonický trans," řekl skoro pro sebe. „Hned tam přijedu. Nepokoušejte se ji vzbudit, Nicholasi. Budu u vás za dvacet minut. Jestli vám připadá studená, teple ji zabalte a něco si vypijte – hned jsem na cestě."

Nick se podíval na hodinky. Bylo čvrt na dvě. Zamračeně našel ve skříni dvě pokrývky a něžně do nich Jo zabalil. Potom šel do kuchyně a postavil na sporák konvici. Byly skoro dvě, když zazvonil zvonek u dveří.

Bennet byl dvěma kroky v pokoji. Jemně odtáhl pokrývku Jo z tváře. „Jak dlouho už takhle je?"

Nick pokrčil rameny. „Asi od té doby, co odešel můj bratr, asi tak od devíti nebo desíti.“

„To on ji přivedl do transu?“ Bennet se pozorně zadíval Nickovi do tváře.

„Obávám se, že ano,“ řekl Nick pochmurně. „Ale oba víme, že to dokáže i sama. Myslel jsem že se už začíná učit proti tomu bojovat, ale možná to nezvládla, když byla sama. Bude v pořádku?“ Poklekl vedle ní a vzal ji za ruku.

Bennet se usmál. „Myslím, že ano. Její oči už projevují známky života, vidíte? Myslím, že se z toho dostává přirozenou cestou.“ Sedl si vedle Jo, položil jí ruce na ramena a jemně ji přitáhl, aby se dívala na něho. „Tak, lady Matyldo, slyšíte mě? Tak je to správné, poznáváte můj hlas. Se mnou můžete mluvit beze strachu, má drahá, to víte. Jste teď unavená, že? A je vám moc chladno. Myslím, že by bylo hezké, kdybyste se probudila. Pomalu se budíte…“

Zmlknul, když sebou Jo v jeho rukou trhla. Její oči ztratily onu nejistou nevidoucí nehybnost a upřely se vedle něho na Nicka.

Nick vstal a s úlevou se usmál. „Díky Bohu…“

Ale Jo se vytrhla Bennetovi z rukou a s chvěním se vysoukala na nohy.

„Prosím!“ řekla prudce. „Prosím, dejte mi víc času! Mám peníze. Už jsem vám říkala, že jsem je schovala v kopcích nad Hay. Prosím, dejte mi víc času! Prosím!“ Po lících se jí řinuly slzy. „William se vrátí. Slíbil mi to. Vrátí se – když už ne kvůli mně, tak kvůli synovi. Prosím vás, Vaše Milosti, prosím…“ Vrhla se před Nickem na kolena. „Prosím vás, potrestejte mě, jestli musíte, ale ne mého syna. Ne Willa!“ Divoce vzlykala. „Vezměte si mě! Dělejte si se mnou, co chcete, ale ušetřte mého syna! Nic neudělal. Je to moje vina. Všechno je to moje vina!“ Vzhlédla; vlasy, které jí visely přes oči, byly promáčené slzami. „Kdysi jste mě miloval, Vaše Milosti. Mohla se vaše láska tak úplně změnit v nenávist?“

Bennet jí něžně sevřel ramena. „No tak, má drahá, tohle není k ničemu…“

„Ne!“ Zvýšila hlas do křiku. „Nepůjdu! Musíte mě vyslechnout! Můj pane!! Můj králi! Prosím, ušetřete mě…“

Hystericky vzlykala a svírala Nickův svetr.

Carl Bennet se tiše otočil ke kufříku, který přinesl s sebou. Položil ho na stolek, otevřel a vytáhl injekční stříkačku. „Podržte ji!“ nařídil polohlasem. „Dám jí něco, aby usnula.“

Nick sevřel něžně Joino zápěstí. „No tak, lásko,“ řekl. Hlas se mu prudce třásl. „Ušetřím tě. Já…“

Zdálo se, že nevnímá, jak jí Bennet vyhrnul rukáv, rychle a účinně jí očistil paži a pak do ní zabodl jehlu. Za pár vteřin pustily její prsty Nickův svetr a Jo se mu sesula k nohám.

Okamžik se nemohl ani pohnout. Hrdlo měl sevřené úzkostí. Carl mu jemně poklepal na rameno. „Pomohu vám ji odnést do postele. Dal jsem jí pětatřicet kubických centimetrů valia. To ji na pár hodin položí. Až se probudí, bude v pořádku.“

Nick se s obtížemi vzpamatoval. „Víte to určitě?“

„Docela určitě.“ Carlův úsměv byl rázný a uklidňující. „Vrátím se asi –“ podíval se na hodinky – „kolem desáté dopoledne. Chtěl bych vaše svolení k tomu, abych ji rehypnotizoval a velmi silně jí vnukl myšlenku, aby se už nikdy nepodrobila žádné regresi, do které by ji uvedl někdo jiný nebo ona sama. Myslím, že to tentokrát zabere. Dostatečně se už bojí důsledků a jistě bude ochotna spolupracovat.“ Vstal a zvedl Jo za ramena z podlahy. „Pojďte, pomozte mi s ní do postele!“

Opatrně ji uložili na lůžko. Nick jí zul sandály a přikryl ji dekou. Potom jí shrnul z tváře vlasy a něžně ji políbil na čelo. O pět minut později pustil Carla Benneta ven. Nalil si gin, šel ke dveřím na balkon a otevřel je. Obloha nad září pouličních světel na náměstí byla ještě docela černá. Vzduch byl chladný a svěží, pronikl mu tenkým svetrem a roztřásl ho. Ale byl čistý. Čistý a dobrý a byl v něm náznak deště.

Otočil se zase od okna a vrhl se na pohovku. Zítra – ne, ještě dnes – bude po všem. Jo zapomene na to, že se to vůbec stalo. Ale on si to bude pamatovat. On a Sam a Tim.

Chudák Tim. Se zasténáním vstal, podíval se na hodinky a pak vytočil číslo nemocnice.

„Mohu se zeptat, kdo se ptá?“ řekl neosobní hlas na druhém konci v odpověď na jeho otázku po celé sérii cvakání a odmlk.

Nick trpělivě vyhláskoval své jméno. „Byl jsem před pár hodinami v nemocnici," řekl. „Jsem jeho starý přítel."

„Pak je mi moc líto, pane Franklyne." Hlas zněl najednou soucitně. „Ale obávám se, že mám pro vás špatnou zprávu. Pan Heacham vůbec nenabyl po operaci vědomí. Ve čtvrt na tři zemřel."

KAPITOLA
DEVĚTATŘICÁTÁ

Sam se v letadle pevně opřel. Nenáviděl okamžik startu a tlak na svém těle, jak letadlo zrychlovalo, plochu uhánějící pod koly a měnící se čmouhy venku za okénkem, které šálily zrak, a vědomí, že je uvězněn a připásán k trupu letadla, které se bez jeho přičinění řítí a odnáší ho bezmocného, kam se mu zachce. Zoufale soustředil pohled na tabulku „Nekuřte prosím“ a čekal, až lehké škubnutí prozradí, že se odpoutali od země.

Hlava se mu točila. Měl strašnou kocovinu, o tom nebylo pochyb, i když si nemohl vzpomenout, že by byl vůbec něco pil. Vzpomínal si, že šel po Park Lane, když začínalo svítat. Začalo také pršet a on zvrátil hlavu nazad, aby ucítil na tváři chladivé kapky. Vyčerpán dorazil konečně do bytu. Nick byl ještě pořád venku, pravděpodobně na večírku v práci.

Sam si pečlivě sbalil všechny věci a zkontroloval, jestli tu něco nezapomněl. Potom zhasl světlo a odtáhl závěs do šedého časného rána. Venku silně pršelo.

Než vyšel z bytu, sáhl si do kapsy bundy a vytáhl krucifix. Dlouze se na něj zadíval, pak ho jemně políbil a postavil ho na Nickův psací stůl, kde ho opřel o lampu. Pár vteřin se na něj díval, pak se pokřižoval a otočil se ke dveřím. Když zabouchl, hodil klíče do schránky na dopisy a zamířil ke schodům. Ještě pořád se potřeboval projít, i když byl vyčerpán. Půjde pěšky v dešti na stanici Green Park a pojede po lince Piccadilly do Heathrow. Až v poslední minutě nechal plavat let do Edinburghu a místo toho požádal o letenku do Paříže. Neměl žádný důvod k domněnce, že Judy poví policii o té rvačce u ní v ateliéru, ale pokud to udělá, asi bude lepší, když se na čas ztratí. Pochmurně se usmál, když sáhl po své kartě American Express, a potom zvolna vykročil do odletové haly.

Naklonil se k okénku a pozoroval krajinu miniaturních domů a silnic, tak spořádanou a plochou pod neustále stoupajícím letadlem. Potom přišly louky a stříbrná křivka řeky. Na vteřinu zahlédl majestátní věže zámku Windsor a pak už letadlo vklouzlo do měkkého

peří oblaků. Sam se opřel, rozepnul si pás a poprvé si vzpomněl na Jo.

Znovu zavřel oči a ucítil, jak mu ramena polil studený pot. Opustil ji. Poslal ji na Corfe a opustil ji. Zklamal. Znovu zklamal. Uprchl do Francie. A tak se historie přece jen opakovala.

Cítil, jak se v něm vzdouvá ironický smích. Okamžik se mu pokoušel zabránit a bojoval s výbuchem, který se mu sbíral v hrudi, a pak přitiskl hlavu dozadu na opěradlo, otevřel ústa a vypustil zvuk ven. Vyšel z něho jako strašlivý, srdceryvný vzlyk. V několika vteřinách měl tvář zalitou slzami.

Bylo osm, když Nick nahlédl k Jo. Stál a něžně se na ni díval, zastrčil jí deku těsněji kolem tvrdě spícího těla a pak se shýbl a jemně a roztouženě ji políbil na rty. „Jo, má lásko," zašeptal. „Musím do kanceláře, abych vyzvedl smlouvy, ale hned se vrátím. Slyšíš mě, Jo?"

Nepohnula se. Viděl modré žilky na jejích víčkách a téměř průsvitnou kůži, která kontrastovala se sytě černými vlasy hnědavého odstínu na bílém polštáři.

„Vrátím se za čtyřicet minut, Jo, slibuju," zašeptal znovu. „A potom tě už neopustím."

Venku před vchodem na okamžik zaváhal. Neměl by vyběhnout nahoru a požádat paní Chandlerovou, aby u Jo počkala, než se vrátí? Podíval se nahoru na šeré schodiště, spoře osvětlené světlíkem postříkaným deštěm o tři patra výš, ale pak se rozběhl po schodech dolů. Jo jistě tvrdě spí. Doktor Bennet říkal, že o sobě nebude vědět aspoň osm hodin. Pospíší si do kanceláře taxíkem, vezme smlouvy a návrh na prezentaci a do devíti bude zpátky.

Když se za ním zavřely dveře, Jo otevřela oči. Hlava se jí točila a cítila prudkou nevolnost. Bojovala se svými údy, aby se pohnuly, a pak vylezla z postele a zamířila do koupelny.

Čtyřicet minut, říkal Nick. Jenom čtyřicet minut na to, aby vypadla.

Stála pod studenou sprchou, až se celá roztřásla, ale byla naprosto vzhůru. Utřela se ručníkem dosucha, natáhla si džíny a tlustý svetr

a potom vypila hrnek černé kávy tak horké, že se div neopařila. Kofein ji zasáhl jako kladivo a cítila, jak ji povzbudil; srdce jí nepříjemně tlouklo, když se prohrabávala věcmi na poličce, až našla autoatlas.

Vzala si džínovou bundu, šátek a kabelu s mapou a potom hledala klíče od porsche. Ležely ještě pořád na psacím stole, kam je hodila. S lehkým úsměvem si navlékla kroužek s klíči na prst a vyšla z bytu. Bylo osm dvacet sedm.

Nick se vrátil ve tři čtvrtě na devět, zaplatil taxikáři a vyběhl po schodech k bytu po dvou najednou. Věděl, že Jo musí být vzhůru, hned jak odemkl dveře. Ucítil kávu a lampa na jejím psacím stole byla rozsvícená.

„Jo!“ S nepříjemným bodnutím u srdce zabouchl dveře a položil svou hromádku složek na židli. „Kde jsi?“

Instinktivně poznal, že byt je prázdný, ale i tak jej prohledal, otevřel dveře od ložnice a zadíval se na postel, kde pokrývky na podlaze prozrazovaly spěch, se kterým vstávala. Její šaty ležely v koupelně na zemi a ze sprchy ještě crčela voda, jak ji zapomněla pořádně přitáhnout.

Naklonil se, zavřel kohoutek a otočil se zpátky do obývacího pokoje. Zápisníky na jejím psacím stole byly rozházené, jako by něco hledala. Jeden si přitáhl a přeběhl zrakem po stránce pokryté hustými řádky. Na jednom z nich se zastavil.

Matyldu a jejího syna poslali do vězení ve Windsoru. Jo přeškrtla Windsor tak energicky, až protrhla perem papír. Nad to napsala *Corfe.*

Zamrazilo ho. Rozběhl se k balkonovým dveřím, škubnutím je otevřel a vyšel ven. Déšť se teď proměnil v liják, stříkal z truhlíků s květinami a smáčel mučenky, takže visely na zdi jako těžké věnce. Nick se naklonil přes zábradlí a hledal zrakem svůj vůz. Předtím, když běžel na taxíka, si ho všiml a uvažoval, jestli by se neměl vrátit pro klíčky. Ale zrovna jel kolem taxík, zpomalil, když na něj zamával, a tak na vůz zapomněl. Bože, jak by si teď přál, aby si ho byl vzal! Parkoviště bylo prázdné.

Ruce se mu třásly, když vytáčel Bennetovo číslo domů. „Vím, že jsem blázen, že jsem ji tu nechal, ale spala a já jsem musel pro ty zatracené smlouvy. Vzala si můj vůz.“

Následovalo krátké ticho. „Nebude v stavu řídit. Víte, kam mohla jet?“

„Na hrad Corfe.“ Nickovy prsty bubnovaly do telefonu. „Je to, myslím, někde dole na pobřeží v Dorsetu. Nikdy jsem tam nebyl. Ale musí to být přinejmenším tři nebo čtyři hodiny jízdy.“

„Vezmu svoje auto a stavím se pro vás,“ řekl Bennet stručně. „Jaký má náskok?“

„Nemůže to být víc než půl hodiny.“

„K tomu další půlhodina, než vás vyzvednu. Takže je asi tak o hodinu před námi. Připravte se!“ Bennet praštil sluchátkem.

Ve svém hotelovém pokoji hned před Fromem se Ann Clementsová dívala, jak prší, a zasténala. Strašně nerada řídila za špatného počasí. Neměla z toho žádnou radost. Pohlédla na krabice s brožurami na posteli. Byla blázen, že je včera večer vyložila z dodávky. Bála se, že by je mohl z parkoviště někdo ukrást, ale teď je bude muset odtahat v dešti zpátky. Vyzvedla je včera u tiskaře a teď je musela dopravit do Londýna. Protáhla obličej. Londýn v mokrém počasí byl ještě horší než Londýn na slunci a ona navíc neznala nikoho, s kým by mohla jít do divadla.

Zastavila se. Jo.

Telefon někdo zvedl hned na první zazvonění. Usmála se, posadila se na postel a zastrčila diář s číslem Jo zpátky do velké slaměné kabely.

„Ahoj, Nicku! Jak se oba máte?“

Jeho reakce byla míň než povzbudivá. „Ann! Není to dobré. Jo je na tom špatně.“

„To je mi líto.“ Ann slyšela z jeho hlasu skleslost. „Volám, protože přijedu dnes odpoledne do Londýna. Chtěla jsem vědět, jestli bych se mohla zastavit a oba vás vidět. Pokud můžu pomoct, přijdu i tak. Včera večer jsem přijela do Fromu…“

„Říkala jste do Fromu?“ Nickův hlas ji přerušil. „Do Fromu v Somersetu?“

„No, jsem vlastně hned za městem…“

„Ann, prosím vás, musíte mi pomoct. Jo jede na Corfe. Víte, co to znamená. Nesmí tam být sama, Ann. Já jedu hned teď za ní, ale Jo má můj vůz a ten je rychlý. Mohla byste tam zajet? Prosím vás!“

„Ale jistě,“ řekla Ann s úzkostí. „Ale kde je Corfe?“

„V Dorsetu. U pobřeží. Nemůže to být odtamtud, kde jste, víc jak hodina. Máte dobrou mapu?“

„Mám, ale ta stará dodávka moc rychle nejede.“

„Ann, nezáleží na tom, jak rychle jede. Můžete tam být dřív než my. Prosím!“

Ann se zhluboka nadechla. „Dobrá, Nicku. Už jedu.“ Praštila sluchátkem a otočila se, aby se podívala na krabice. Kčertu s nimi! Zabere jí to aspoň deset minut, než je naloží.

Jo hleděla předním sklem a bojovala s tíhou víček; dlouhé stěrače kreslily na deštěm zalité sklo široké oblouky. Tam a zpět. Tam a zpět. Silnice se před ní táhla do nekonečna a měla okraje pozlacené a nafialovělé promoklým starčekem a vrbovkou; viditelnost přerušila každou chvíli hustá sprcha vody, rozhozená nákladními auty, která se řítila na západ.

Jednou zastavila u pumpy a doplnila benzín. V jasné, křiklavé kavárně si poručila šálek černé kávy, sedla si ke stolku s deskou z umělé hmoty a zadívala se na sklenici od džemu plnou kopretin. Všechno ji bolelo únavou. Dlouhá jízda v husté dopravě sobotního rána, podivný zamlžený pocit v hlavě a především vědomí, nesporné a jisté, že tam musí jet, ji překonávalo. Nemyslela na budoucnost ani na minulost. Měla v hlavě prázdno a pusto. Rychle vypila kávu, jejíž chuť sotva vnímala, a vstala. Měla před sebou ještě dlouhou cestu. Unaveně si vlezla zpátky do vozu a znovu zamířila směrem k jihozápadu.

Doprava se zpomalila. Automobily se pomalu plazily kolem jakýchsi uzávěrek na silnici, ale pak už to šlo zase rychle. Vnořila se do Nového lesa, znovu zrychlila, když jej měla za zády, a potom dálnice najednou končila a ona se ocitla na úzkých silničkách, kde musela jet netrpělivě pomalu a kde její rychlost navíc omezovala dvojitá bílá čára. Ještě pořád lilo a stěrače neúnavně pracovaly. Dál a dál. Tam a zpět. Při náhlém vytrysknutí adrenalinu v žaludku si uvědomi-

la, že její porsche sjel k opačné straně silnice. Stáhla ho zpátky; vůz v protisměru s planoucími reflektory se na ni rozeřval houkačkou.

„Musíš zůstat vzhůru. Musíš!“

Střelila pohledem po ukazateli, který se najednou vynořil ze stříbrných proudů deště a zase jí zmizel z očí, než na něj stačila zaostřit.

A dál přes Wareham, kde musela třikrát zastavit na červenou; vůz čekal a ona si kousala nehty. A pak dál posledních pár mil po úzké cestě.

Hrad Corfe se tyčil na kopci v průrvě mezi Purbeckými vrchy; vysoké prsty jeho rozbitých věží sahaly k obloze jako chladné hlídky, viditelné z úzké točité cesty na míle daleko. Jo se záchvěvem strachu zpomalila. Konečně přestalo pršet a na obloze na jihu se objevily pruhy jasné modře. Ve slunečních paprscích byly barvy živé. Oslnivě bílý svlačec se vinul živými ploty, vřes na písečných okrajích byl zářivě fialový a všude byly stromy umyté slunečním třpytem do sytě smaragdové barvy. Během několika minut začala z asfaltu stoupat pára a ze stromů vzlínaly spirály mlhy.

Projela – teď už pomalu – po úpatí hradního kopce a dívala se s vyschlým hrdlem nahoru na bílé zříceniny, které se nad ní tyčily. Potom zastavila uprostřed staré kamenné vesnice jižně od hradu, strčila do dvířek a omámeně vylezla ven.

Zvolna kráčela ke zříceninám, zrak upřený na hradby před sebou, a dál přes most a stínem vstupní brány. Tam ji zastavila budka na vstupenky a turniket. Nějaký muž se na ni díval a Jo si mlhavě uvědomila, že chce peníze. Musela zaplatit, aby se dostala dovnitř! Zalila ji vlna hysterického smíchu, ale hned zase zmizela, jak přišla; pořád ještě v omámení zatápala v kapse džínů a našla librovou minci. A pak už byla konečně za hradbami a kráčela vzhůru po úzké asfaltované cestičce ke groteskně rozbitým věžím Brány mučedníků.

Hrad byl po dešti ještě poměrně opuštěný, ale Jo si všímala jen máločeho. Neviděla prastaré kameny, které uvedli Cromwellovi sapéři do nynějšího stavu zřícenin, ani divoké květiny – bodláky, řebříčky, vrbovky, planou majoránku nebo girlandy břečťanů. Neviděla modrou oblohu ani bílý purbecký kámen se zelenými stíny mechů. Před očima jí všechno ztemnělo.

Carl Bennet šťavnatě zaklel, když šlápl na plyn a vrhl se s modrým mercedesem do mezery v dopravním proudu. Prodral se mezi dvěma nákladními vozy a zařadil se jen s několika centimetry místa do proudu vozů. Nick sevřel bezděky okraje sedadla. Zavřel na chvíli oči, ale neřekl nic. Když je zase otevřel, uviděl na olověné obloze proužek modře. Podíval se do autoatlasu na svých kolenou.

„Ještě deset mil," řekl napjatě.

Bennet přikývl. V koutku úst se mu objevil na okamžik jazyk, když zdolával prudkou zatáčku na úzké silnici, a potom si dovolil rychlý úsměv. „Aspoň konečně přestalo pršet," řekl.

Konstábl už na ně čekal; měl v plápolajícím světle zachmuřenou tvář. V ruce ještě držel králův rozkaz. Když před ním zastavili vyčerpaní koně, ještě jednou si listinu mlčky pročetl; pořád se mu nechtělo uvěřit. Potom zvolna sáhl po jedné z planoucích pochodní a podržel pergamen nad plamenem, až zčernal a zkroutil se.

Hladomorna ležela pod podlahou západní věže. Will těžce dopadl, když ho strčili padacími dvířky dovnitř; zkroutila se mu noha a on zůstal tiše ležet ve tmě. U Matyldy byli ohleduplnější – spustili ji dolů k němu a hodili jí ovčí kožešinu a pár snopů slámy. Omámeně vzhlédla; nějaké tváře se dívaly dolů, pochodně se zaleskly a zakouřily nad ní a potom velká kamenná deska zapadla.

Světlo pronikalo dovnitř jen přerušovaně a ledově se plížilo odpadovým otvorem u základů zdi. Když poklekla a vyhlédla jím ven, zahlédla kopec naproti hradu. Byl bílý sněhem. Ticho bylo nesmírné, jen občas zasténal Will. Zatápala ve tmě jemnými prsty a pokoušela se uvolnit mu nohu. Ucítila roztříštěné kosti a krev a rozplakala se.

Světlo zapadajícího slunce v odpadovém otvoru zvolna mizelo a nikdo nepřicházel. Neměli žádné jídlo ani vodu. Žvýkala klásky pšenice, které zůstaly na stéblech slámy. Will jí pod rukama jen hořel. „Svatá Panno, zachraň nás! Svatá Panno, pomoz!" Znovu nastalo denní světlo a nepřineslo žádnou útěchu. Škrábala stěny, rvala se s kameny a znovu plakala.

Když se opět setmělo, vzala Matylda Willa do náručí; byl už zesláblý horečkou a jeho tvář byla pod jejími prsty stažena bolestí. Dvakrát hlasitě vykřikl, když ho k sobě přitiskla, a Matylda si vzpo-

mněla na den, kdy se narodil – na bolestí staženou, snědou a scvrklou tvářičku ve svém náručí; a věděla, že už není žádná naděje.

Když se v odpadním otvoru opět objevilo světlo a přes kopce se linulo bílé moře mlhy, měla už příliš zastřený zrak, než aby něco viděla. Will jí ležel v náručí ztuhlý. Rozpustila si vlasy, rozprostřela mu je po obličeji, přivinula ho k sobě a něžně ho houpala, aby zmírnila bolest.

Sam si našel pokoj v ulici Saint Victor.

Oči měl ještě oteklé zármutkem, když otevřel dvojité mansardové okno v sedmém patře a odstrčil okenice nad střechami čtvrti St. Germain. Potom se otočil a s úspěchem se usmál na domovnici, která za ním vysupěla po příkrých schodech až nahoru. Podal jí svitek franků a s příslibem, že si drobné může nechat, ji přemluvil, aby mu přinesla láhev koňaku. Myslel jenom na Jo. Ani jednou si nevzpomněl na Tima.

Když mu přinesla láhev, zamkl dveře. Zvenčí slyšel oknem přes vzdálený hluk dopravy vyzvánět kostelní zvon. Stál se sklenicí v ruce a díval se na ulici hluboko pod sebou. Cítil odkudsi čerstvý chléb, kávu, česnek a víno. Vůně Paříže. Ze sousedního pokoje zaslechl tlumený smích.

Znovu si nalil. Čtyřiadvacet hodin nic nejedl a pití mu už stoupalo do hlavy. Následovala další sklenka, kterou si nalil do hrdla, a potom netrpělivě sklenici odhodil do kouta a pil přímo z láhve. Zrak se mu začínal kalit.

Vzhlédl k obloze, zamračil se a pokoušel se zaostřit. Oblaka se zvedala. Slabý sluneční paprsek ozářil řádku dešťových kapek na železném zábradlí před okenním parapetem a proměnil každou z nich v zářivý diamant. Upřeně se na ně díval. Slzy se vracely. Nepokoušel se je zastavit. Cítil, jak mu proudí po tvářích a smáčejí košili. Znovu se napil, potom postavil láhev opatrně na stůl a vylezl na nízký okenní parapet. Přelézt zábradlí nebyl žádný problém. Na okamžik si opřel hlavu o teplé tašky střechy, potom se lehce zakymácel a postoupil k okraji.

Když se naklonil do prostoru, jeho poslední myšlenka patřila Matyldě.

Ann hleděla na průrvu v Purbeckých vrších před sebou. Před ní se vysoko nad mořem lesů tyčila hněvivá silueta hradu. Nad ní se klenul oblouk duhy; poslední měkké černé mraky se konečně odvalily pryč.

Hned uviděla porsche ledabyle zaparkované vedle kříže na tržišti, a tak zastavila vedle něj, ztuhlá a rozbolavělá z toho, jak se soustřeďovala na jízdu. Nebyla zrovna zvyklá řídit na větší vzdálenost a cesta až z Fromu, kterou právě absolvovala, jí dala zabrat.

Zabouchla dvířka od dodávky a rozběhla se rozbitým zděným obloukem přes most nad vyschlým příkopem; její tenisky nebylo na cestě ani slyšet. Stejně jako Jo ji zastavila nutnost najít peníze na vstupné. Potom se supěním proběhla dolním nádvořím po cestičce přes velkou travnatou plochu k vyvýšenému chodníku, který přetínal vnitřní příkop a vedl mezi masivními věžemi Brány mučedníků.

Tam zaváhala a rozhlédla se; vlasy jí vlály ve větru. Po Jo nebylo nikde ani stopy. Vpravo se tyčila Královská věž a všechno, co zbylo z hlavního hradu. Vlevo tvořila druhá travnatá plocha západní prostor mezi hradbami, obklopený šedými kamennými zdmi; na vzdálenějším západním konci stály zbytky Butavantovy věže. Šla pomalu a váhavě dál. Pak se otočila doleva a nakoukla přes okraj zdi. Jo tam seděla v nízké vlhké trávě.

Ann si s úlevou oddechla. Rozběhla se k ní a zastavila se dva metry od ní.

„Jo?“

Jo se neotočila. Dívala se před sebe, ruce jí volně visely mezi koleny a vlasy vlály v jihozápadním větru. Ruce měla otlučené a zkrvavené a nehty rozlámané.

Ann na ni v tiché hrůze hleděla. „Jo, jste v pořádku?“ Skrčila se vedle ní a jemně se dotkla jejího ramene. Žádná reakce. Kůže Jo byla studená.

Za nimi se objevili v Bráně mučedníků dva muži a žena s aparáty přehozenými přes rameno. Zabráni do hovoru se zvolna otočili ke zbytkům věže. V jasném větrném vzduchu zazněl ozvěnou zvuk smíchu.

Když přišli Bennet a Nick, obě tam ještě seděly na rychle schnoucí trávě. Občas kolem nich přešli turisté, letmo se na ně podívali a zase odešli. Ann držela Jo jemně za ruku. Nedokázala s ní navázat kontakt, nemohla dostat z prázdné skořápky, která z Jo zbyla, žádnou reakci. Jednou nebo dvakrát jí změřila tep. Byl pokaždé slabší.

Bennet si sedl vedle nich. „Jak jí je?“ zamumlal.

Ann zavrtěla hlavou. „Nemůžu k ní proniknout. Mrká. Když jí zvednu ruku, spadne jí normálně. I oči má docela normální, podívejte se! Ale je úplně studená.“

Nick se rozhlížel po zříceninách hradu. Když se podíval zpátky na Jo, byl plný potlačovaného hněvu.

Bennet otevřel kufřík, který si přinesl z mercedesu, a prohraboval se v něm, ale najednou byl vedle něho Nick. Položil Bennetovi ruku na zápěstí. „Už žádné drogy!“ řekl.

„Nicholasi, musím.“

„Ne! Nechte to na mně. Prosím!“

Ann se ztuhle vydrápala na nohy a poodstoupila. Bennet zdráhavě následoval jejího příkladu. Oba pozorovali Joinu tvář.

Nick se sklonil, chytil ji za ramena a vytáhl ji na nohy. „Vstaň! Slyšíš mě? Vstaň! Nepoddávej se tomu! Bojuj!“ Zatřásl s ní tak prudce, až se jí hlava zakymácela a Jo se na něj zhroutila.

Bennet pokročil s protestem na tváři kupředu, ale Ann mu položila ruku na paži. „Počkejte!“ zašeptala.

„Bojuj s tím! Žij! Chci, abys žila. Víš, kdo jsem?“ Tvrdě ji před sebou podržel.

Zvolna a s bolestí se Jo soustředila na jeho tvář.

„Chci, abys žila! Vrať se ke mně! Slyšíš mě, Jo? Už je po všem.“

Tma a bolest jí vířily v hlavě a táhly ji dolů do země. Čerň, spánek, únik. Pokoj. Nechtěla se vrátit. Necítila žádný hněv. Jenom lítost; lítost kvůli slunci a obloze a smíchu, který zněl za ní. Měkká věčná čerň čekala. Čerň, kde už v pokoji odpočívá její syn…

Nechtělo se jí zpátky. Druhá příležitost. Odklad; slunce zářící dolů zpoza vysokých věží z bílého kamene. Položila si ruce na oči, ale on ji chytil za zápěstí a stáhl jí je dolů, ten muž, který byl kdysi

jejím králem. Jeho oči byly teď plné soucitu. Poroučel jí, aby se vrátila. Nežádal na ní její život. Tělo v jejím náručí se rozpouštělo, mizelo v mlze. A v ní byl nový život, který čekal na své zrození. Musela se vrátit. Musela poslechnout, dát mu příležitost, aby se kál…

„Jo!“ Nick ji volal zpátky k životu. „Jo, slyšíš mě?“

Teď v ní došlo k velmi malé změně. Nedokázal by to pojmenovat, ale bylo to, jako by její odpor slábl. Změnila své úmysly. Vracela se. „Jo, drahoušku, ty to dokážeš!“ Znovu s ní zatřásl. „Už je po všem, lásko. Po všem.“

Zkusmo se dotkla jeho bundy, jako by zkoušela, zda vládne svými prsty, a ucukla bolestí. „Po všem?“ zeptala se omámeně.

Za nimi si Ann a Carl Bennet vyměnili pohled. Ann se usmívala, ale v očích měla slzy.

„Po všem,“ opakovala Jo zvolna. „Umřela. Tady, pod touto věží.“

„Já vím, lásko.“

„Po jedenácti dnech vyndali těla z hladomorny. Uložili je do jednoho hrobu. Will byl v jejím náručí. Nakonec je nedokázali oddělit. Žádný kříž, žádný kámen. Král chtěl zapomenout…“

„Nikdy nezapomněl, Jo. Nikdy.“

Zvolna se mu vyprostila z náručí a on se mimoděk pohnul, aby jí v tom zabránil, ale pak ustoupil a ona šla roztřeseně přes trávu k hroutícím se zdem. „Tady,“ zašeptala. „Tady jsou, v základech zdi. Hodili je tam s odpadem a nasypali na ně kamení.“ Zvolna se shýbla, potom pomalu utrhla snítku plané majoránky, přešla do stínu zdi a položila květinu na výklenek v kameni. Okamžik stála a dívala se na ni, potom se otočila a vykročila k zastíněnému vchodu v Bráně mučedníků.

Nick zaváhal, a když šla zvolna zpátky na dolní nádvoří a přes most ven, pustil se za ní. Mercedes byl zaparkován před hospodou. Bennet otevřel zadní dvířka a Jo poslušně vlezla dovnitř a se zavřenýma očima se opřela. Ann mlčky nastoupila za ní a ovinula jí paži kolem ramen.

„Potřebuje brandy,“ řekla.

Bennet zavrtěl hlavou. „To je to poslední, co to děvče potřebuje," řekl úsečně, „po tom valiu. Mám vzadu trochu kávy."

Nick stál nerozhodně vedle vozu a díval se, jak Jo svírá v dlaních hrnek sladké kávy a srká ji. Podíval se na Ann, pak na Benneta. Oba byli plně zaujati Jo. Tiše se otočil a zamířil zpátky do hradu.

Bennet se rozhlédl. Okamžik se nepohnul. Pak se zamračil a podal termosku Ann. „Postarejte se o ni," zašeptal. „Já se hned vrátím."

Nick stál a díval se dolů na spršku drobných nachových květin ve stínu kamene.

Vlasy měla zrzavější než Jo, oči snad trochu zelenější. Byla tak plná života, tak půvabná, tak živá. A on ji zlomil.

„Odpusť mi!" Neuvědomoval si, že to řekl nahlas. Zvolna a mlčky poklekl do mokré trávy.

Teprve za pět minut se zvolna zvedl. Ani se neotočil a zamířil k vozům. Bennet na něho čekal ve stínu velké kamenné brány.

Nick si ho najednou všiml, zastavil se a zatvářil se rozpačitě.

„Myslel jsem, že jsem sám."

Bennet se vážně usmál a přistoupil k němu. „Nebyl jste sám," řekl. „Někdo vás poslouchal. Myslím, že jste z nějakého důvodu dostal druhou příležitost."

Nick přikývl. „Jsem přesvědčen, že ano."

Vzadu ve voze natáhla Jo ruku a dotkla se Nickovy paže. Dívala se na mokrá, zablácená kolena jeho kalhot. „Děkuju ti," zašeptala.

Ovinul jí paži kolem ramen. „Už je to konečně pryč." Přitáhl ji k sobě.

„Pro ně." Otřeseně se usmála. „Ale co pro nás?"

„Pro nás je to začátek. Nový začátek."

„A Sam?" zašeptala.

„Nemyslím, že se Sam ještě vrátí." Stisk jeho paže na jejích ramenou zesílil. „Ani Tim, Jo. Včera v noci se poprali. Tim uklouzl a rozbil si hlavu." Zaváhal; cítil, jak strnula. „Je mrtev, lásko."

Pokoušela se polknout slzy. „Ale proč? Proč Tim? Nikdy nikomu neublížil."

„Byla to nehoda…"

„Nebyla to nehoda,“ plakala žalostně. „Nic není náhodou. Všechno se to stalo záměrně. Každá věc, už od té doby, co jsem se poprvé setkala se Samem v Edinburghu. Měla jsem to už tehdy vědět. Měla jsem to nebezpečí rozpoznat.“ Zvýšila hlas. „Byl to všecko Sam, že? Každou maličkost zinscenoval. Nebylo to skutečné. Tys nebyl král Jan. Já jsem nebyla Matylda. On to všecko nastražil. Celou tu dobu se nám smál.“

Nick neřekl nic. Díval se z okna vozu na siluetu bílého kamene proti jasně modré obloze.

Neviděl mohutné pukliny ve zdivu. Neviděl spadlé bloky kamenů ani plevel a svlačec. Díval se na pevnou, nově postavenou věž mocného velkého hradu s třemi velkými anglickými levharty, kteří vláli v červenozlatých záblescích z nejvyšších bašt.

Už tady kdysi byl.

PRVNÍ
EPILOG

10. října 1216

Margaret de Lacy si posunula čepec dozadu, pečlivě si urovnala plášť a setřásla z něho déšť. Výbuchy veselí z nitra hodovní síně svědčily o tom, že lidé z Lynnu si užívají hostiny, kterou připravili pro krále při jeho postupu východními oblastmi říše. Zhluboka se nadechla a kývla na páže u dveří; chlapec kousl do její mince a vesele ji strčil do kapsy. Okázale jí otevřel dveře a mrknul na ni. Síň byla plná lidí a hluku, ale Margaret si odhodlaně razila cestu k vyvýšenému stolu, kde jedl král.

Napřed si jí nevšiml; zvedl pohár a připil tlustému soudci. Celý večer se k němu prodírali žadatelé a Jan byl v blahosklonné náladě. Potom se otočil a uviděl ženu, která čekala u jeho lokte, zelené oči pevně a klidně upřené na jeho tvář. Jeho úsměv zvolna zvadl; postavil pohár na stůl. Na čele mu vyvstal pot, který si otřel hřbetem ruky. Zvedl se na nohy a s náhlou prudkostí odstrčil židli. Na stůl dopadlo ticho; ze všech stran ho pozorovaly zvědavé tváře.

Jan se pokřižoval a Margaret viděla, jak se jeho rty pohnuly a jak se ptají a snaží se vyslovit jméno.

Obřadně se mu hluboce uklonila. „Jsem Margaret, sire. Její dcera.“

Slyšela, jak sálem přeběhl šepot, a viděla vzrušení a údiv na tvářích v blízkosti krále. Zbledl, když se na ni díval, a pak se zatvářil obezřetně.

„Přišla jsem poprosit o kus půdy, Vaše Milosti. Abych postavila na památku své matky klášter. Doufala jsem, že to pro ni uděláte – teď.“ Nechtěně se na něj podívala a spatřila v jeho očích bolest.

„Ovšem.“ Sotva ho slyšela, ale viděla, že se jeho rty pohybují. „Kde?“

„Na Pomezí, které tolik milovala, sire.“

Viděl její oči plovoucí v mlze, zelené a krásné, se zlatými skvrnkami; oči jiné ženy.

Najednou se král zlomil v pase, zachvácen prudkým záchvatem bolesti. Chytil se za břicho a začal zvracet. Ticho kolem něho proťaly úzkostné výkřiky, ale on pohybem ruky odmítl pomoc. „Přineste mi pero a inkoust!“ vydechl. „Honem! Budete mít svůj klášter, Margaret de Lacy. Pro ni.“

Písař zaznamenal králův dar půdy na pozemku královského lesa v Aconbury, jižně od Herefordu, a listinu ozdobila královská pečeť – ještě tam, v síni králova hradu Lynn, a teprve potom sténající Jan dovolil, aby mu pomohli na lůžko. Ve zmatku, který zavládl po jeho nevolnosti, vyklouzla Margaret s pergamenem v rukou ven.

O osm dní později Jan Plantagenet zemřel.

DRUHÝ
EPILOG

Paříž – leden 1986

Judy měla na sobě šaty ve stylu let dvacátých pošité tisíci lesklých korálků a vlasy upravené do lesklého účesu s ofinkou a pohybovala se mezi hosty. Obrazy vypadaly dobře. Měla radost z výstavy a ještě víc z katalogu, který už před vernisáží dosáhl pod pečlivým dohledem George Chippena dvou dotisků. Po posledním díle Tima Heachama byla velká poptávka.

Za ní se Pete Leveson staral o šampaňské. Usmála se na něho přes rameno. Před třemi dny se vzali.

Zachytil její pohled, postavil láhev, kterou držel, a sáhl jí po ruce. „Jsi šťastná?“

Přikývla.

„Je tu spousta lidí. Nechce se mi ani věřit, že jsme jich tolik pozvali.“

„Je mi jedno, kolik jich přišlo. Jen když se všichni baví.“

Za nimi zamávala ve dveřích Bet Gunningová pozvánkou a vzala si z nejbližšího podnosu sklenici se šampaňským. Protlačila se k nim a usmála se na Peta. „Takže o té výstavě napíšeš i pro mě?“

„Zkus mi v tom zabránit!“ Pete postoupil kupředu a políbil ji. „Nejsou s tebou Nick a Jo?“

Bet usrkla šampaňského. „Změnili plány,“ řekla. „Až se ve středu vrátí z Ameriky, rozhodli se odjet rovnou do Hay-on-Wye.“ S náhlým zábleskem zlomyslného humoru se podívala na Peta. „A ještě něco pro tebe mám, Pete. Myslím, že se budou brát.“

„Aha!“ uchichtl se Pete. „A kruh se uzavřel.“

„Jak tomu musí být ve všech správných pohádkách,“ usmála se Bet. „Já na ně připíjím.“

„A taky na dítě,“ zvedla Judy nevinně sklenici.

„Na jaké dítě?“ otočila se k ní Bet. „Jo má psát knihu.“

„Jsem si jista, že se ty dvě věci navzájem nevylučují," vrněla Judy. „Má se to narodit počátkem května. Nick nám volal z New Yorku a řekl nám to."

„A že je Judy takové roztomilé a přející děvče," pravil Pete jemně, „nemohla se nad tím nepozastavit."

„Nepozastavit?" opakovala po něm Bet. S podezřením se podívala na Judy.

Judy se usmála. „Jak já to vidím, jsou na otcovství dva kandidáti. Nick a král Jan."

Bet usrkla ze sklenice. „Pokud jde o to, mám podezření, že by mohl vznést nároky i starý dobrý Tim a hezký hrabě z Clare," řekla tiše.

Judy nadzvedla obočí. „Tak?" Hvízdla si mezi zuby.

„A obě jste zapomněly na Williama de Braose," dodal Pete.

Okamžik se na sebe mlčky dívali. „No co, na zdraví Jo! Bůh jí žehnej," zvedl Pete svou sklenici. „Na bezproblémový porod a naprostou diskrétnost tisku!"

HISTORICKÁ POZNÁMKA

Král Jan a Matylda de Braose jsou skutečné postavy, ale jejich osobní vztah, pokud mezi nimi nějaký existoval, je zcela předmětem dohadů. Je zaznamenáno, že ho popichovala kvůli vraždě jeho synovce a víc než jedenkrát ho vyprovokovala k výbuchu zuřivosti. Matyldina aféra s Richardem de Clare je zcela vymyšlena, stejně jako moje spekulace o případné nelegitimnosti některého z jejích dětí.

Okolnosti obklopující smrt mladého Williama a Matyldy jsou záhadné, ale kroniky se víceméně jednohlasně shodují v *tom, že je Jan nechal záměrně zemřít hladem, buď na hradě Corfe, nebo na Windsoru.*

Královo jednání nebylo nikdy uspokojivě vysvětleno, i když musel William svým chováním hodně pokoušet jeho trpělivost. Zloba, se kterou se vypořádal s Matyldou a Willem, způsobila i v dobách, kdy byly krutost a pomsta běžné, takový rozruch, že král sám považoval za nutné vydat později prohlášení, vysvětlující běh událostí, které vedly k postavení Williama staršího mimo zákon. Smrt obou rukojmí nemohl nebo nechtěl vysvětlit, ale jeho prohlášení podepsali různí Matyldini přátelé a příbuzní včetně Adama de Porter, hraběte Ferrerse a samotného hraběte de Clare.

K vysvětlení Janova chování byly předloženy dva obecně přijímané důvody: za prvé, že Matylda neodpustitelně vytkla králi zavraždění Arthura z Bretaně, a za druhé, že Jan se tak jako tak rozhodl udělat z některého bohatého a mocného barona výstražný příklad a vybral si k tomu neomaleného kariéristu Williama. Je možné, že když měl nakonec vynést rozsudek smrti nad rukojmími, nedokázal se přimět, aby otevřeně nařídil jejich popravu.

Ať už pád rodiny de Braose způsobilo cokoli, měl-li sloužit jako nástroj k zastrašení mocné šlechty, dosáhl právě opačného účinku. Zostudil zemi a signatáři Janova prohlášení byli mezi těmi, kdo o čtyři roky později podepsali Magnu Chartu s jejím slavným 39. článkem, který zněl:

Nikdo nesmí být jat, uvězněn, postaven mimo

zákon, poslán do vyhnanství nebo jakkoli zničen ani proti němu nelze postupovat a stíhat ho jinak, než řádným soudem jeho pánů či podle zákonů země.

William de Braose zemřel ve vyhnanství ve Francii 9. srpna 1211. Zádušní mši za něho sloužil Stephen Langton a pochován byl v opatství sv. Viktora v Paříži.

Giles, herefordský biskup, se vrátil z vyhnanství ve Francii v roce 1213, zjevně připraven uzavřít s králem mír, ale když Jan nejevil ochotu vrátit mu zabavenou půdu de Braosů, poslal Giles svého bratra Reginalda do Pomezí a nakonec se rodina de Braose s pomocí Welšanů zmocnila znovu hradů Abergavenny, Bílý hrad, Skenfrith, Brecknock, Radnor, Hay, Builth a Blean Llynfi. Reginaldova manželka Grada de Burgh měla dvě děti, Williama a Matyldu, a zemřela mladá. Reginald se potom znovu oženil s Gwladys, dcerou de Llewelyna, a spolčil se s Welšany, kteří podporovali rodinu de Braose v úsilí o znovuzískání statků. Paincastle byl vrácen Welšanům a měl jej v držení Gwallter, syn Einiona Cluda.

Giles zemřel roku 1215 a o rok později uznal konečně nový král Jindřich III. Reginalda za dědice statků de Braosů.

Margaret a Mattie byly bez úhony propuštěny. Mattie se vrátila ke svému otci Richardu de Clare, který byl až do své smrti poručníkem jejího nejstaršího syna Jana, ačkoli byli její synové považováni za rukojmí až do ledna 1218. Jan se později oženil s Margaret, další dcerou Llewelyna, a vedl se svým strýcem Reginaldem spor o právo na rodinné statky.

Richard de Clare zemřel na podzim 1217.

Matyldina nejstarší dcera Matylda zemřela 29. prosince 1211 v Llanoadarn Fawru a byla podle svého přání pochována vedle svého manžela v Strata Floridě.

O Isobel Mortimerové je známo jen málo. Její manžel Roger zemřel v *roce 1214 a jeho nástupcem se stal jeho syn Hugh.*

Margaret de Lacy ještě žila v roce 1255. Měla tři děti, Egidii, Katherine a Gilberta.

Na příkaz Margaret de Lacy byly vymýceny tři carucaty půdy v Královském lese v Aconbury a někdy před rokem 1218 tam byl založen bohatý augustiniánský klášter a zádušní kaple, aby navěky připomínaly památku duší Margaretiných rodičů a bratra Willa.

Všechno, co dnes zůstalo z budov postavených na půdě darované Janem, je malý nadbytečný strašidelný kostel, zamčený a používaný jako skladiště.

HLAVNÍ DATA

/data kurzívou jsou jen přibližná/

1154 nástup krále Jindřicha II. na trůn
1160 narození Matyldy de St. Valerie
1174 svatba Matyldy
1175 masakr na Abergavenny
1176 narození Williama de Braose mladšího (Willa)
1176 zasnoubení prince Jana s Isabellou z Gloucesteru
1177 narození Gilese
1178 narození Matyldy mladší (Tyldy)
1179 narození Reginalda
1182 pád Abergavenny
1182 narození Margaret
1184 narození Isobel
1188 výzva ke třetí křižácké výpravě
1188 zasnoubení Tyldy s Gruffyddem ap Rhys
1189 svatba Tyldy s Gruffyddem
1189 smrt Jindřicha II. a nástup Richarda I. na trůn
1189 svatba prince Jana 1189 princ Jan jede na Západ
1191 William se zmocní Elfaelu a postaví Castel Mallt (Paincastle)
1192-99 William soudcem v Herefordshiru
1195 obléhání Paincastlu
1196 William putovním soudcem v Staffordshiru; získává společná práva na Barnstaple a Totnes
1197 rok moru a smrt Trehearna Vaughana
1198 druhé obléhání Paincastlu
1199 smrt Richarda I.
1199 William jedním z Janových přívržen̄ců při korunovaci
1200 William získává panství Limerick
1200 Jan uděluje Williamovi právo zabrat Welšanům půdu
1203 William se stává lordem z Goweru

1203 William doprovází Jana do Normandie v době smrti prince Arthura

1205 William se stává lordem ze Tří hradů

1207 první náznaky, že William upadá v nemilost

1208 23. března – Janův konflikt s Římem kvůli jmenování Stephena Langtona arcibiskupem z Canterbury vyústí v zákaz bohoslužeb papežem Inocencem III.

1208 de Braosové prchají do Irska

1209-10 William opět ve Walesu

1210 na jaře – král Jan přijíždí do Irska

1210 Matylda prchá do Skotska

1211 smrt Matyldy a Willa

1211 9. srpna – William umírá v Corbeil. Pochován v Paříži vypovězeným arcibiskupem Langtonem

1215 Magna Charta

1216 10. října – přidělení půdy v Aconbury Margaret de Lacy je jedním z posledních činů, které provede Jan

1216 18. října – král Jan umírá

POZNÁMKA O JMÉNECH

Jméno de Braose se v kronikách a dalších historických pramenech píše různě, např. de Briouse, de Breos, de Briouze i de Braose.

O Matyldě existují četné zmínky i jako o Maude či Maud (odvozeno ze stejného základu jako Matylda) a vyskytují se její přezdívky v místních dějinách a folklóru: Moll Walbee, Malld Walbri a Mallt či Mawd.

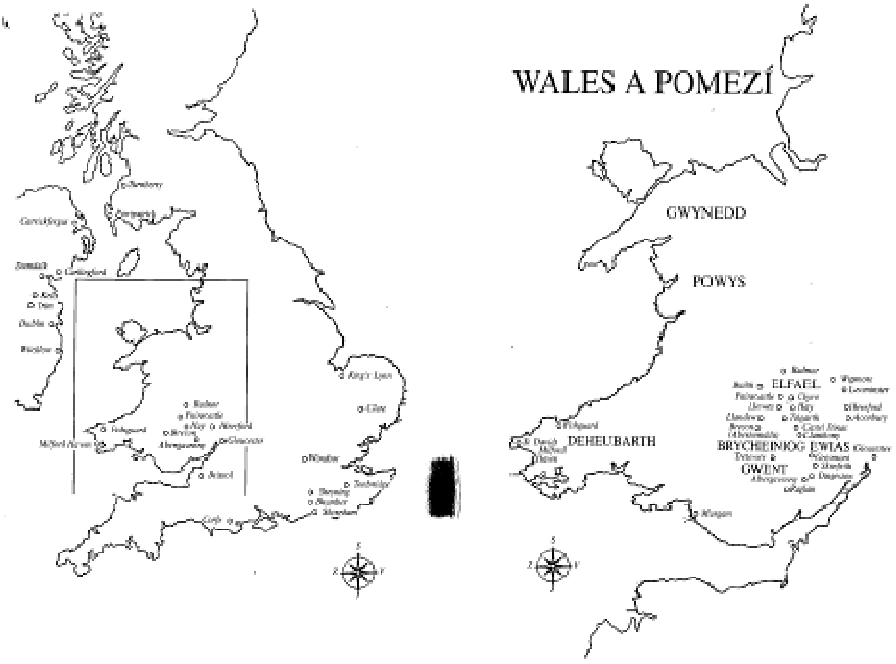
O její dceři Margaret se některé prameny také zmiňují jako o Marjorie.

BARBARA
ERSKINOVÁ

Žila jsem již před staletími

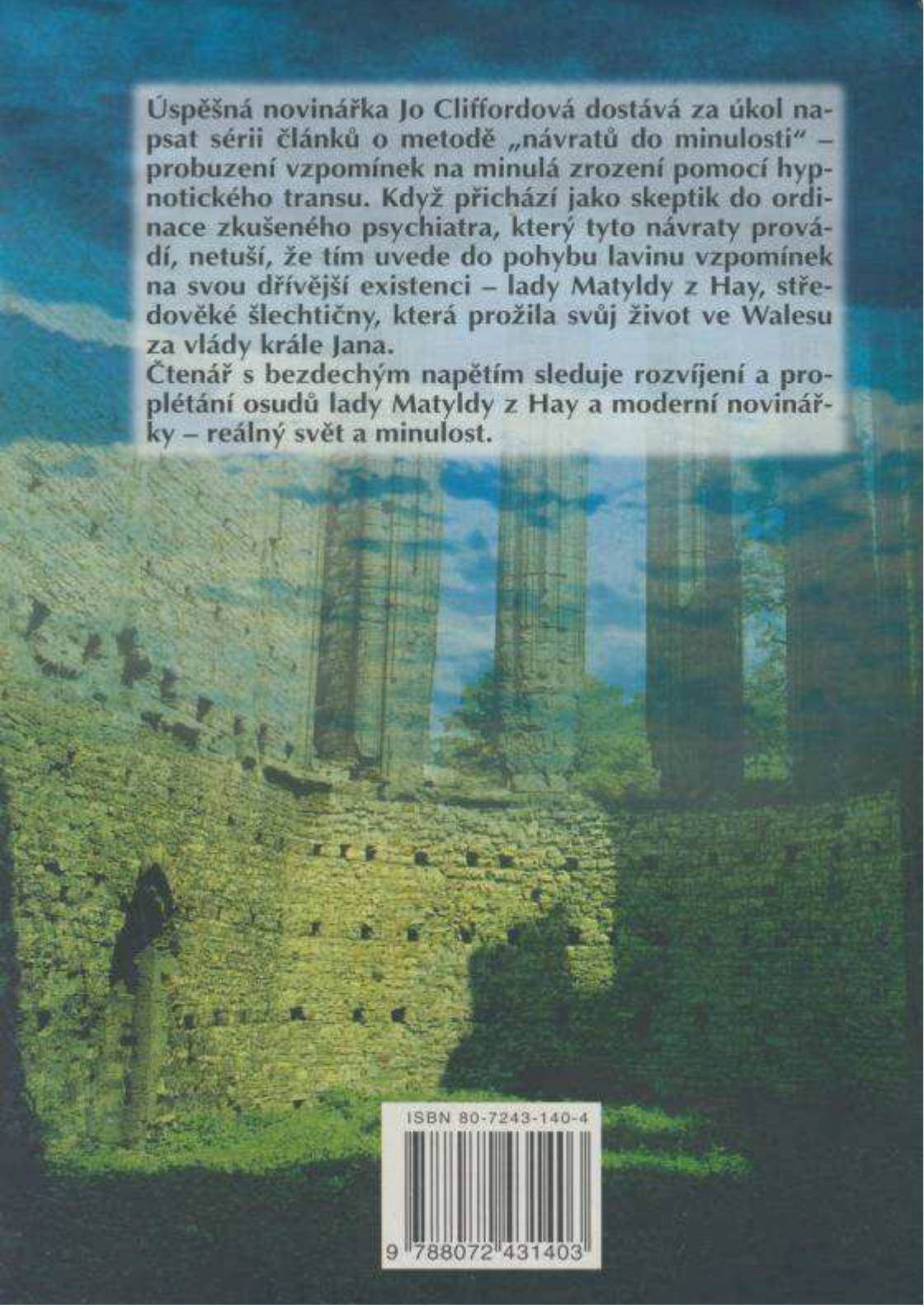
Z anglického originálu Lady of Hay
přeložili Gita a Dušan Zbavitelovi
Obálku navrhla Marie Lankašová
V koedici s Euromedia Group k. s. – Knižní klub,
Nádražní 32, 150 00 Praha 5,
vydalo Nakladatelství BRÁNA, s.r.o.,
Hradešínská 30, 101 00 Praha 10,
jako svou 251. publikaci
Odpovědná redaktorka Šárka Vieweghová
Technická redaktorka Helena Kynclová
Tisk a vazba SEVEROGRAFIA, a.s., Most
Stran 528
Vydání druhé
Praha 2002

brana-praha@volny.cz
nakl.brana@volny.cz

WALES A POMEZÍ
GWYNEDD
POWYS
DEHEUBARTH
ELFAEL
BRYCHEINIOG
GWENT

Úspěšná novinářka Jo Cliffordová dostává za úkol napsat sérii článků o metodě „návratů do minulosti" – probuzení vzpomínek na minulá zrození pomocí hypnotického transu. Když přichází jako skeptik do ordinace zkušeného psychiatra, který tyto návraty provádí, netuší, že tím uvede do pohybu lavinu vzpomínek na svou dřívější existenci – lady Matyldy z Hay, středověké šlechtičny, která prožila svůj život ve Walesu za vlády krále Jana.

Čtenář s bezdechým napětím sleduje rozvíjení a propletání osudů lady Matyldy z Hay a moderní novinářky – reálný svět a minulost.

ISBN 80-7243-140-4

9 788072 431403